POUL ANDERSON

ORION VA RĂSĂRI

Orion Shall Rise, 1983

LUI KAREN,
ca-ntotdeauna,
pentru totdeauna.

Când te afli pe culmea vremii,
e semn că a venit timpul să te stingi.
Robinson Jeffers
„Echilibrul spulberat"

Prolog

A fost odată un om pe nume Mael cel Roşu, care sălăşluia în Ar-Mor. Ţinutul acesta se afla la capătul apusean al Brezh-ului, care, la rândul său, era situat la marginea dinspre apus a Domeniului. Din acele locuri, Ostrovul Ceresc strălucea către răsărit, aproape de linia orizontului, şi, nu rareori, vreo culme ori coroana unui copac îl ascundeau vederii. Nu părea a fi mai mare decât o jumătate de lună plină. Cu toate acestea, locuitorii ţinutului îl priveau cu un respect evlavios ce lipsea uneori acelora care îl vedeau mai de-aproape, semeţ şi impunător.

La urma urmei, aceia trăiau de multă vreme sub stăpânirea lui. Oamenii clanurilor erau printre ei în fiecare zi. Peninsula Breizheg se alipise Domeniului cu mai puţin de un secol înainte de naşterea lui Mael, şi nu ca urmare a unei cuceriri sângeroase, ci prin semnarea unor tratate. În afara oraşelor peninsulei, bărbaţii

POUL ANDERSON

ORION VA RĂSĂRI

Orion Shall Rise, 1983

LUI KAREN,
ca-ntotdeauna,
pentru totdeauna.

Când te afli pe culmea vremii,
e semn că a venit timpul să te stingi.
Robinson Jeffers
„Echilibrul spulberat"

Prolog

A fost odată un om pe nume Mael cel Roşu, care sălăşluia în Ar-Mor. Ţinutul acesta se afla la capătul apusean al Brezh-ului, care, la rândul său, era situat la marginea dinspre apus a Domeniului. Din acele locuri, Ostrovul Ceresc strălucea către răsărit, aproape de linia orizontului, şi, nu rareori, vreo culme ori coroana unui copac îl ascundeau vederii. Nu părea a fi mai mare decât o jumătate de lună plină. Cu toate acestea, locuitorii ţinutului îl priveau cu un respect evlavios ce lipsea uneori acelora care îl vedeau mai de-aproape, semeţ şi impunător.

La urma urmei, aceia trăiau de multă vreme sub stăpânirea lui. Oamenii clanurilor erau printre ei în fiecare zi. Peninsula Breizheg se alipise Domeniului cu mai puţin de un secol înainte de naşterea lui Mael, şi nu ca urmare a unei cuceriri sângeroase, ci prin semnarea unor tratate. În afara oraşelor peninsulei, bărbaţii din neamul

aerogenilor erau arareori întâlniţi, iar de femeile lor nici nu se pomenise. În vorbirea de fiecare zi, localnicii îi numeau pe acei bărbaţi sfinţi, iar tradiţia spunea câ ar avea puterea de a face minuni.

Casa lui Mael se înălţa pe o culme plină de flori purpurii şi aurii, în anotimpurile prielnice. La poalele colinei se afla o pădure, iar mai jos, în vale, se zăreau ogoare şi livezi, şi o mulţime de colibe. Cât vedea cu ochii, de-acolo, de sus, îi aparţinea lui Mael; el împreună cu fiii săi, cu supuşii săi şi cu odraslele acestora gospodăreau totul: caii, turmele, recolta şi cheresteaua pădurii, vânatul şi peştele din ape.

Mael era adesea plecat de-acasă, căci rangul său îi impunea anumite îndatoriri. Mestromorul, care domnea peste Ar-Mor, îi acordase încrederea sa, spre a veghea pacea şi a judeca neînţelegerile din ţinut. În decursul vizitelor sale în cetatea Kemper, Mael ajunsese să îl cunoască pe coordonator, Talence Donal Ferlay, cel trimis de către Ostrovul Ceresc spre a-i sfătui pe cârmuitori şi a se asigura că sfaturile date erau urmate.

Cei doi se înţeleseră bine dintru început. Mael era sincer şi deschis, Donal, mai rezervat. Dar Mael ştia prea bine că un membru al celor treizeci de clanuri era o fiinţă mai plină de taine decât un simplu muritor, în vreme ce, la rândul său, Donal era convins că un om, a cărui familie era de mult înrădăcinată în acel ţinut atunci când Ostrovul Ceresc se arătase pentru întâia oară pe cer, ştia cu siguranţă mult mai multe decât părea a cunoaşte, la prima vedere. Nu e deci de mirare că se înţelegeau bine. Mai mult, fiecare se simţea dator să afle cât mai multe despre celălalt. Stăteau, aşadar, mult de vorbă, când se întâlneau, ba chiar li se întâmpla să se mai şi îmbete împreună din când în când.

Trecură astfel câţiva ani şi, într-o bună zi, la sălaşul lui Mael veni un călăreţ. Era Donal.

Era primăvara devreme şi zăpada mai păta, ici şi colo, pământul întunecat. Apele repezi de munte

bolboroseau la vale, strălucind, iar o magnolie, pe-aproape, începuse a-mboboci. Umbre de nori brăzdau cerul de la un orizont la altul. Cerul era palid, iar vântul care mâna acei nori era umed şi răcoros, trezind bujori în obrajii înfioraţi. Ciori negre ţipau, agitându-se încoace şi-ncolo.

Toţi bărbaţii care erau de faţă se adunară la poartă pentru a-l întâmpina pe noul venit. Mael îşi luase cu sine lancea. Nu cu mult timp în urmă, o asemenea vizită ar fi prevestit, cu siguranţă, probleme şi i-ar fi determinat pe localnici să-şi adune puţinele arme de foc şi orice obiect ascuţit care ar fi putut servi pentru apărare. În acele zile însă, Ostrovul Ceresc îşi trimitea fulgerele împotriva oricăror piraţi ori bandiţi; aşa se face că mestromorul, dregătorii şi oamenii săi de încredere nu avuseseră prea mult de furcă pentru a elimina orice urmă de nelegiuire. Lancea lui Mael era menită doar pentru îndeplinirea tradiţionalului ritual de bun venit. Văzând cine era călăreţul, îşi împlântă lancea în pământ şi se înclină, în vreme ce însoţitorii săi se întrebau cine era necunoscutul căruia i se acorda atâta respect.

Nu mai avuseseră până atunci prilejul să întâlnească un membru al clanurilor, dar era imposibil să se înşele în privinţa identităţii lui Donal. Chiar şi veşmintele sale – o cămaşă largă, purtată sub haina căptuşită, pantaloni strâmţi şi cizme scurte – erau altfel croite decât hainele lor simple, de lână şi in. Chiar şi materialul era mai fin. La cingătoarea ornamentată atârna, alături de un pumnal, un pistol, iar la oblâncul şeii spânzura o puşcă; erau arme de foc rapide şi modeme. Pe umăr, haina lui purta însemnele argintii ale rangului, iar pe mâneca stângă era cusută o emblemă albastră cu o stea aurie. Dar, mai presus de orice, ţinuta sa era cea care îi proclama identitatea. Era înalt şi zvelt, cu chip prelung, nas subţire şi ochi mari, cenuşii. Tenul îi era palid, iar părul negru, brăzdat ici-colo de şuviţe cărunte, de-

abia dacă-i acoperea urechile. Deşi, după obiceiul neamului său, era proaspăt bărbierit, se vedea limpede că, dacă ar fi purtat barbă, aceasta ar fi fost deasă. Era mândru, dar nu îngâmfat, şi zâmbea prieteneşte când îşi ridică mâna în semn de salut.

— Un sfânt! şoptiră ţăranii, uimiţi. Un sfânt de la Ileduciel, un sfânt de *acolo!*

Unii dintre ei întinseră mâna către Ostrovul Ceresc. Era doar o umbră palidă acum, căci soarele era la răsărit, iar lumina zilei îl făcea întotdeauna să pălească. Cu toate acestea, mulţi dintre localnici, care nu îşi părăsiseră niciodată locurile natale, încă mai credeau că Deu Însuşi îl trimisese acolo, pe cer, ca o lună nemişcată, pentru a-i împiedica pe oameni să aducă din nou Judecata de Apoi pe pământ.

— Acesta este Talence Donal Ferlay, le explică Mael.

Cuvintele lui le sporiră respectul, accentuându-le reverenţa, căci ştiau cu toţii că, din clanul Ferlay, seniorii celorlalte douăzeci şi nouă de clanuri alegeau căpitanul pentru Ileduciel.

Mael se întoarse către călăreţ.

— Domnia ta va binevoi oare a-mi cinsti casa? Sper că aşa va fi, şi nu doar pentru o singură zi.

Era un bărbat voinic, în ciuda vârstei, care îi îmblânzise niţel apucăturile, încărunţindu-i firele ţepoase ale bărbii.

Donal încuviinţă.

— Îţi mulţumesc, spuse el. M-ai invitat de multe ori aici, făgăduindu-mi vânători bogate.

Vorbeau în francey, căci omul Clanurilor cunoştea prea puţin dialectul brezhoneg, iar localnicii nu prea înţelegeau limba angley.

— O săptămână, atât voi sta, dacă nu cumva îţi voi fi o povară. Dar nu mai mult! Vezi tu, mă-ndrept către Tournev.

Mael recunoscu numele oraşului din Valea Loi, ce se afla chiar sub Ostrovul Ceresc; acela şi

împrejurimile sale erau unica regiune a Domeniului pe care aerogenii o conduceau în mod direct.

— Mi-am dus la bun sfârşit însărcinarea avută aici, şi a sosit timpul să îmi asum alte îndatoriri, în altă parte. Dar cred că, mai întâi, aş merita puţină odihnă şi desfătare, zâmbi Donal.

— Cu-adevărat le meritaţi, îi răspunse Mael.

Nu era o laudă goală. Donal făcuse, într-adevăr, multe, pentru a stimula comerţul cu exteriorul, aducând prosperitatea în Ar-Mor. Sprijinise din tot sufletul Consvatorul din Kemper, unde era sălaşul ştiinţei noi şi vechi şi unde tinerii promiţători erau trimişi la învăţătură.

Mael se adresă alor săi, în limba lor, poruncindu-le să aibă grijă de calul lui Donal şi de catârul care-i căra bagajele. Omul Clanurilor descălecă şi îşi însoţi gazda, pe jos, dincolo de poartă.

Clădirile din piatră, acoperite cu olane, formau un careu de apărare, având în colţuri foişoare de pază. În curtea îngrijită se desfăşurase, până nu de mult, întreaga viaţă a fermei. Dar, în acele zile de pace, animalele erau adăpostite altundeva, iar grajdurile fuseseră transformate în ateliere şi depozite sau se adăugaseră spaţiului de locuit, mărindu-l. Într-o ordine aproximativă, femei şi copii se adunaseră de-a lungul zidurilor, spre a-şi oferi salutul celui nou venit. Tăceau, căci nu prea ştiau ce să facă. În ţinutul acesta, politeţurile nu erau ceva obişnuit. Ceva, însă, tot ar fi trebuit să spună, căci, iată, un sfânt venise să-i viziteze!

— Uşurel! tună Mael. Vedeţi-vă de treabă, scoateţi tot ce-avem mai bun, pregătiţi un ospăţ pentru deseară!

Spusele lui readuseră voioşia pe chipurile celor prezenţi, stârnind chiar şi chicote. Câinii începură să latre, pisicile o zbughiră iute din calea paşilor grăbiţi.

O femeie chipeşă, ale cărei cosiţe argintii coborau peste pieptarul rochiei, rămase locului. Lângă ea stăteau un băiat de doisprezece şi o fată de şaptesprezece ani.

— Talence Donal Ferlay, spuse Mael, iat-o pe soţia mea, Josse. Noul venit se înclină politicos, în semn de salut. Fiicele şi fiii noştri mai vârstnici sunt la casele lor, dar vom trimite să-i cheme. Aceştia sunt mezinul meu, Tadeg, şi fiica mea cea mai tânără, Catan.

Privirile lui Donal zăboviră asupra tinerei fecioare. Fata se îmbujoră, plecându-şi ochii de un albastru-închis. Era frumoasă la trup, iar trăsăturile-i păreau a fi ale unei femei din rândul clanurilor. Când îi veni rândul să rostească vorbele de bun venit, glasul îi era atât de scăzut, încât ceilalţi de-abia o auziră. Vorbea bine francey; ca mulţi alţi copii din familiile înstărite din Breizheg, învăţase la şcoala de la capelă, aşa cum se obişnuia de când ţinutul devenise o parte a Domeniului.

Donal îi răspunse cu zâmbetul său auster şi-i luă mâna într-a sa.

— Nu-ţi fie teamă de mine, murmură el. Sunt şi eu doar un om ca toţi ceilalţi, un prieten de-al tatălui tău, venit în ospeţie. Din păcate, nu voi putea rămâne prea mult.

Tinereţea ei îşi spuse cuvântul, şi ea exclamă:

— E-adevărat, domnia ta? Adică, ştiu că n-ai minţi, dar sfinţii nu se nasc din nou, iar şi iar, în... neamul domniei tale?

Josse lăsă să-i scape un şuier scurt, scandalizat. Donal o linişti, răspunzând:

— E drept, sufletele strămoşilor noştri trăiesc în noi, dar acest lucru e adevărat pentru toată lumea. Multă lume crede asta. Tatăl tău mi-a spus că în vinele voastre curge şi sânge din Ileduciel. Iar neamul nostru numără mulţi înaintaşi care n-au făcut parte din primii treizeci. Hai să fim prieteni, Catan.

Părinţii schimbară o privire plină de subînţelesuri.

Câteva zile mai târziu, Donal trimise vorbă, cu micul său radio-transmiţător, că avea să mai zăbovească. Ostrovul Ceresc transmise mesajul la Kemper, unde Donal comandase un avion pentru o dată anume, şi, totodată, la Ministerul Coordonării din Tournev. Nimeni dintre cei de acolo nu îi puse la îndoială justeţea acestei hotărâri. Îl cunoşteau drept un om capabil şi conştiincios, care punea interesele Domeniului înaintea celor ale Clanului şi familiei sale. Curând după aceea, Ostrovul Ceresc trimise un alt mesaj, codat, soţiei lui, care părăsise Kemper-ul ceva mai devreme, pentru a vizita moşia familiei din Dordoyn.

Trecu o lună. Ultima zăpadă se topi, iar căldura şi lumina soarelui răspândiră un covor verde peste întregul ţinut. Florile împânziră câmpul, şi vegetaţia explodă, în vreme ce păsările călătoare începură a se întoarce. Plugarii ieşiră la arat. Veniră ploi blânde dinspre apus. Ciocârliile prinseră a ciripi gureşe, iar mieii şi pruncii născuţi peste iarnă descoperiră cu încântare primăvara.

Era vremea muncilor grele la fermă, dar Mael avea grijă ca înaltului oaspete să nu-i lipsească niciodată tovărăşia, la vânătoare ori la pescuit, sau în lungile-i drumeţii. Din când în când, într-un sat din apropiere se ţineau serbări; în rest, îşi petreceau serile acasă, la lumina lămpii, în faţa vetrei de lut ars.

Generaţie după generaţie, pe măsură ce necesitatea apărării de nelegiuiţi devenea mai puţin acută, solul îşi recăpăta fertilitatea, iar comerţul se extindea tot mai departe, proprietarii de pământuri îşi clădiseră case mai spaţioase şi mai frumoase. Între tavanul, susţinut de grinzi groase, şi podeaua acoperită de covoare moi, zugrăveala pereţilor camerei celei mari era acoperită cu draperii,

tablouri şi rafturi de cărţi. În jilţurile frumos sculptate, cei de-aici se odihneau bând bere şi vin, iar la ocaziile mai aparte, chiar şi ceai sau cafea, aduse de departe. Unii fumau tutun. Cei mai mulţi sporovăiau sau jucau tot soiul de jocuri, dar se găsea întotdeauna câte unul care să citească cu glas tare. Alteori, îşi uneau cu toţii glasurile în cântec, acompaniaţi de cimpoi, o tobă şi două sau trei fluiere.

Sfiala localnicilor faţă de Donal se risipi curând. Respectul ce i se cuvenea prin lege se preschimbă în prietenie. Era amabil din fire, gata oricând să asculte poveşti, şi să povestească, la rându-i, despre lumea exterioară, despre ţinuturile îndepărtate ale Domeniului, a căror stranietate părea de-a dreptul magică ţăranilor.

Lui Mael îi venea greu să cuprindă cu gândul vastitatea pământurilor oblăduite de Ostrovul Ceresc. Cercul acestora cuprindea întregul Franceterr, Flandra, Rhinul, lanţul Pryny, munţii Jura, cea mai mare parte a Angleylann-ului şi un colţ din Eria (deşi aerogenii nu se arătaseră dornici să-şi extindă suveranitatea asupra micilor regate risipite în acele insule). Spre vest, Domeniul cuprindea întregul golf Gascoyn, până la Ocean. Domeniul era alcătuit dintr-o mulţime de state, fiecare cu propria geografie, industrie, guvern, istorie, legi, tradiţii şi dialecte sau chiar limbi. Bărbaţii murmurau surprinşi, femeile exclamau, iar copiii strigau de bucurie când Donal începea să le povestească toate câte le văzuse. Le vorbea şi despre Ileduciel, dar acest subiect era mult deasupra puterii lor de înţelegere, iar oamenii se temeau întrucâtva să aducă vorba despre asta.

Cu timpul, localnicii începură să ţină la Omul Clanurilor. Oricare i-ar fi fost puterile, oricâtă cunoaştere ar fi posedat în plus faţă de oamenii obişnuiţi, ceea ce el le arăta era latura sa umană; iar ca om, era bun, poate chiar prea onest. Mai presus de orice, acorda onoare lui Mael şi Josse,

iar această onoare avea să aducă noroc tuturor celor din jur.

Zilnic, Donal o căuta pe Catan şi, astfel, cei doi fură văzuţi curând plimbându-se mână în mână pe câmpiile proaspăt înflorite, iar, la scurtă vreme, ea începu să îşi petreacă nopţile în odaia lui.

Asemenea legături erau un lucru obişnuit în unele regiuni, iar Brezh-ul era una dintre acestea. Nici o familie nu s-ar fi încumetat să-i dea fiului o soţie până când aceasta nu se dovedea vrednică şi, de multe ori, căsătoriile se făceau de-abia după ce primul copil era deja născut şi se lămureau cu toţii că e sănătos. O legătură cu un sfânt nu putea să ducă niciodată până într-acolo, căci cei din rândul clanurilor nu se căsătoreau decât între ei; putea să dureze însă mulţi ani. Fie că avea să se întâmple aşa, fie că nu, familia fetei era bucuroasă, căci de-aici puteau rezulta alianţe de bun augur cu aerogenii. Când legătura avea să ia sfârşit, pretendenţii la mâna fetei aveau să fie puzderie, gata să primească în casa lor fructul precedentei iubiri.

Mael datora o bună parte a bunăstării sale faptului că unul dintre bunicii săi fusese Vosmaer Pir Quellwind, care trecuse odinioară prin acest ţinut. Fiica născută din legătura pe care o avusese cu o fată din părţile acestea se măritase cu moştenitorul unei ferme bogate, luând-o înaintea altor fete din familii mai de vază. Asemenea uniuni erau încă destul de rare în Brezh.

Însă se părea că Talence Donal Ferlay nu o considera pe fiica lui Mael o simplă distracţie, nici Catan nu umbla după Omul Clanurilor doar de dragul rangului acestuia. Nevestele care îi vedeau pe cei doi împreună oftau, chicoteau şi bârfeau la nesfârşit pe seama lor.

Veni însă şi ziua când, în amurg, cei doi stăteau singuri la poalele unui măr înflorit, iar petalele parfumate le ningeau în creştet, în penumbra albăstrie a apusului, în vreme ce mirosul

verii se făcea tot mai tare simţit. El îşi puse mâinile pe şoldurile fetei, privind cum cele dintâi stele se reflectau în ochii ei, şi-i spuse:

— Mâine, în sfârşit, voi pleca.

Ea coborî privirea.

— Ştiu, şopti. Dar de ce tocmai mâine?

— Fiindcă trebuia să stabilesc o dată şi să mă ţin de ea, căci, altfel, n-aş mai pleca niciodată.

Mâna ei tremurândă se ridică, mângâindu-i obrazul.

— Chiar trebuie să pleci?

El îşi ridică fruntea, îndreptându-şi spinarea.

— Am o datorie. Prea puţini dintre tinerii noştri înţeleg acest lucru, spuse el după o scurtă ezitare. Ei cred că Domeniul a devenit atotputernic şi că lor nu le-au mai rămas decât plăcerile. Dar nu-i adevărat. Italya, Espayn, barbarii de dincolo de Rhin, geeanii, mauraii şi cine ştie câţi alţii ne jefuiesc de toate certitudinile pe care le-am avut... Nu, nu pot rămâne aici. Onoarea mi s-ar spulbera ca fumul.

— Atunci, de ce nu pot eu să te însoţesc? insistă ea.

— Ţi-am mai explicat. Am o datorie faţă de soţia mea. Şi faţă de tine... Ai fi pierdută, înstrăinată şi te-ar măcina un dor nebun de casa ta, care e aici. Tăcu din nou, căutându-şi cuvintele. Şi-apoi, eu nu mai sunt tânăr. Nu pot sta în calea vieţii tale care abia începe.

— Ah, iubitule! Tu *eşti* viaţa mea.

Se aruncă în braţele lui, plângând.

El o strânse la piept, îngropându-şi faţa în pletele ei înmiresmate.

— Mă voi întoarce, cât de des voi putea. Atât cât voi mai avea în mine viaţă.

2

La jumătatea iernii, Catan aduse pe lume un fiu. Îl boteză cu numele ales de către tatăl său, Iern.

Avu parte de o mulţime de peţitori, dar îi refuză pe rând, preferând să rămână alături de tatăl ei, pe proprietatea acestuia, asumându-şi partea ei din treburi, crescându-şi fiul cât de bine îi stătea în putinţă, trăind cu adevărat numai pentru întoarcerile lui Donal.

Pentru Iern, pe măsură ce creştea, tatăl său era o întruchipare a puterii şi misterului. Îi aducea daruri şi-l întreba cum o mai duce, dar cerea socoteală şi mamei sale în această privinţă. Nu-i simţea lipsa cu adevărat, căci erau destui bărbaţi în jur care să-i ţină locul: bunicul şi unchii săi.

Aceştia îl învăţară tot ce trebuie să ştie un băiat, ba chiar mai mult, având în vedere din cine se trăgea. Îl luară cu ei în călătorii prin întregul Ar-Mor, ducându-l să vadă stâncile ca nişte colţi şi satele cuibărite pe malul mării, ba chiar şi portul din Kemper, unde ancorau corăbii venite din cealaltă margine a lumii. Era un ţinut plin de urme din vechime. Ruinele zilelor negre pândeau la fiecare pas, dar dintre ele răsăreau şi construcţii dinaintea Judecăţii. Unele erau chiar mai vechi: un zid medieval, un mormânt din Epoca de Piatră, menhire, dolmene şi cromlehuri, mărturii ale trecerii unor popoare demult stinse, zăcând toate sub umbra ocrotitoare a Ostrovului Ceresc. Unele dintre acestea purtau însemne mai târzii, sculptate de cei care trăiseră în acele locuri: un chip de celt, un personaj roman, o cruce a credincioşilor lui Zhesu-Crett. Iern era prea mic pentru a le înţelege cu adevărat, dar ele îi inoculară un anume simţ al trecerii timpului care, precum un vârtej, luase cu sine oameni, naţiuni şi zei, spulberându-le ca frunzele uscate, toamna, pentru totdeauna.

De altfel, era un copil inteligent, vesel şi îndrăgit de toţi.

Recunoscător pentru aceasta, şi pentru multe altele, Donal avea grijă ca proprietatea lui Mael să prospere pe mai departe, pe măsură ce Brezh-ul era tot mai strâns legat de restul Domeniului...

Trecură şapte ani până când, într-o zi, el se întoarse şi îşi ceru fiul.

3

Se lăsa întunericul. Ploaia biciuia zidurile, răpăind pe acoperişuri. O singură lampă fusese aprinsă în încăpere, lăsând colţurile odăii în penumbră. Era răcoare. Donal privea lacrimile îndureratei Catan. Ea rămăsese la fel de proaspătă şi de frumoasă, dar chipul bărbatului era brăzdat de riduri adânci, iar părul îi albise complet.

— N-am cuvinte pentru a-ţi spune cât de rău îmi pare, îi spuse el.

— Cu toate astea, vrei să mi-l iei! spuse ea, hohotind de plâns.

El încuviinţă.

— Trebuie. N-ai înţeles ce ţi-am spus? N-a mai rămas nici o îndoială. Rosenn, soţia mea, nu va putea duce niciodată o sarcină până la capăt. Nu ar supravieţui.

— Şi-atunci, de ce-ai mai luat-o de nevastă?

— N-am ştiut asta. Un zâmbet trist îi lumină pe jumătate chipul. La noi, lucrurile merg altfel decât la voi, iubito. A fost o înţelegere între familiile Talence Ferlay şi Kroneberg Lanier. Dar asta nu înseamnă că nu ţin la Rosenn, şi acesta e un motiv în plus ca să nu-i pot refuza un copil pe care să-l putem numi al nostru. Degetele lui căutară bărbia lui Catan, determinând-o să-şi ridice privirea. Tu vei mai putea avea copii, iubito, îi spuse. Se vede treaba că asta nu ţi-ar dăuna, aşa cum am crezut. Ea, în schimb... Mă rog, aşa a fost dintotdeauna: femeile din rândul clanurilor au avut mereu probleme la naştere. Sunt prea firave, în

ciuda veşnicelor aporturi de sânge proaspăt, pământean... Procentul mutaţiilor e mult prea ridicat, din pricina vieţii în stratosferă... Dar tu nu poţi înţelege asta. Oftă. N-are importanţă. Dar un lucru vei înţelege, sunt convins: am nevoie de un moştenitor.

— Legea îţi dă dreptul să-l iei cu tine, rosti ea cu glas scăzut. Nu m-ai putea lua însă şi pe mine, să fiu lângă el?

El clătină din cap.

— Nu. Te-aş dezrădăcina, şi, mai devreme sau mai târziu, te-ar cuprinde dorul de casă. Iar Rosenn ar fi distrusă. Nu-i stă în fire să fie geloasă, dar îţi dai seama ce-ar însemna să te ştie pe-aproape... Fii liniştită, Catan. Băiatul îi va fi la fel de drag precum mi-e mie. Va creşte ca un bărbat din neamul aerogenilor, cu tot ce implică această calitate. Şi va veni să te vadă ori de câte ori va putea. La început, poate, asta nu se va întâmpla atât de des. A trecut deja de vârsta înrolării ca şi cadet, iar antrenamentul care îl aşteaptă e deosebit de strict. Mai târziu însă... Până atunci, am să-ţi aduc mereu veşti despre el.

Făcu un pas înainte, dornic să o cuprindă în braţe. Ea se crispă, încercând să se elibereze, iar el îi dădu drumul, descumpănit.

— Nu, spuse ea cu glas tăios, şi mândria răzbătea din tonul ei îndurerat. N-am să te mai las să mă îmbrăţişezi.

El îşi încleştă pumnii, iar pe chip i se zugrăvi uimirea.

— Mi-era teamă că mă vei urî.

— Nu e vorba de asta. Te iubesc, Donal, şi cred că te voi iubi mereu. Dar a sosit timpul să devin şi eu o femeie ca toate celelalte.

4

Omul Clanurilor venise cu o aeronavă uşoară, aterizând pe-o pajişte. A doua zi, împreună cu băiatul îşi luară zborul spre est, către Ostrovul Ceresc. Nu se mai întoarse niciodată.

Continuă să trimită scrisori şi daruri, când avea ocazia. De îndată ce acest lucru fu posibil, Iern se întoarse să-şi petreacă vacanţele în ţinutul natal.

Catan se căsători cu Riwal cel Dârz, un văduv bogat din Carnac, proprietar al mai multor vase de pescuit. Duseră o viaţă liniştită, bucurându-se nespus de vizitele lui Iern.

Oamenii îşi amintiră de o întâmplare petrecută la scurt timp după naşterea băiatului, când, într-o noapte, o nomadă care susţinea că avea darul clarviziunii ceruse adăpost în casa lui Mael. Privind copilul la lumina tremurândă a unei candele, pe care o modelase în forma unei spade, ea murmurase: „Aveţi mare grijă de el, căci el e cel care va aduce osânda zeilor!" Dar aceasta e, poate, doar una dintre acele legende izvodite la multă vreme după cele întâmplate cu adevărat.

I

Undeva, deasupra Oceanului de Vest, se iscă o furtună. Nimeni nu avea cum să ştie de unde anume pornise. Odinioară, micuţele luni ce orbitau în jurul planetei, ar fi depistat-o la timp, semnalându-i prezenţa, dar acestea se preschimbaseră în stele căzătoare cu secole în urmă, iar puţinele care mai rămăseseră tăceau. Domeniul nu-şi putea permite o supraveghere globală; metalele utilizate la construcţia aeronavelor erau prea rare, iar combustibilul utilizat era mult prea costisitor. Neştiută de nimeni, zărită doar de către nişte marinari, a căror navă se grăbise să o scufunde, furtuna îşi aduna puterile,

prăvălindu-se către apus. Până când navele de pe coasta uropană apucară să transmită veşti despre furtună prin radio, observatorii din Ostrovul Ceresc descoperiseră deja cele dintâi schimbări sinistre în ţesătura norilor de dedesubt şi anunţaseră Corpul Meteorologic.

Vestea ajunse la urechile lui Iern de-abia pe drumul de întoarcere spre Beynac. Trecuse pe la toate proprietăţile Ferlay din Dordoyn, conform îndatoririi sale din fiecare anotimp. Ascultase păsurile arendaşilor, ale ţăranilor, ale sătenilor, ale tăietorilor de lemne şi conducătorilor de turme. Le ascultase plângerile, ideile, speranţele şi bârfele, uşurase suferinţe şi arbitrase dispute, negociase felurite acorduri de comerţ, în măsura în care se pricepuse; prezidase serbări şi ceremonii, aşa cum cerea tradiţia; răsplătise fapte bune, săvârşite de cei credincioşi; se lăsase pradă desfătării, străduindu-se, în schimb, să fie un oaspete plăcut şi să îşi uimească gazdele cu poveşti despre ţările îndepărtate. Într-un cuvânt, trudise întru întărirea relaţiilor dintre familia sa şi oamenii conduşi de aceasta.

Călărea acum, împreună cu suita sa, de-a lungul râului. Toamna îşi aprinsese focurile în pădurile de pe coastele dealurilor, dar vremea era caldă încă şi aerul plăcut mirositor. Soarele îşi răspândea razele dinspre apus, făcând stâncile să strălucească, reflectate în unda lină a văii. În depărtare, cornul unui pădurar răsuna în răstimpuri, iar ecoul îi răspundea. Copitele cailor stârneau vârtejuri de praf, ca trâmbele de fum, prin care razele căpătau contururi concrete.

Ans Debyron, secretarul lui Iern, îşi îndemnă calul, apropiindu-se de stăpânul său.

— Aş zice c-a fost o călătorie reuşită, domnule, spuse el.

Se născuse prin partea locului şi absolvise de curând Consvatorul din Sarlat, fapt vădit şi de tendinţa sa de a fi solemn, în ciuda firii sale

prietenoase şi a priceperii sale de netăgăduit. Doar accentul occitan al francey-ului său mai îndulcea, întrucâtva, cuvintele alese cu grijă.

— E drept, lucrurile par a fi în matca lor firească, îi replică Iern. Dar eu sunt de-abia un novice, aşa că nu pot fi sigur de asta.

— Domnule, declară Ans, oamenii aceştia vă iubesc! Aveţi o minte deschisă, nu e nevoie să vi se explice prea mult ca să le înţelegeţi problemele. Ei apreciază în mod deosebit strădaniile dumneavoastră de a le înţelege dialectul şi nuanţele sale subtile. Mai mult, sunteţi... genial! Asta nu-i o caracteristică foarte răspândită printre castelanii locali.

— Te referi la felul în care s-a priponit tata? Stânjeneala tovarăşului său îi provocă un zâmbet lui Iern. N-am avut de gând să par lipsit de respect, Ans, oricum, nu mai mult decât ar fi de aşteptat din partea unui fiu. Este un om mare, atât în felul său de a fi, cât şi în modul în care e privit în Domeniu, dar noi doi suntem cu totul diferiţi. Şovăi o clipă, apoi se destăinui; misiunea dusă la bun sfârşit dădea un sens nou camaraderiei. Să-ţi spun drept, când mi-a cerut să accept acest post, am fost gata să mă răzvrătesc împotriva lui.

— E-adevărat? Mi-e îngăduit a afla de ce?

Iern ridică din umeri.

— Gândeşte-te! De-abia fusesem acceptat ca specialist în aeronave şi meteorologie, obiectele de studiu predilecte, de când eram un simplu cadet. În plus, pentru timpul meu liber, îmi planificasem o mulţime de plăceri. Am insistat, încercând să-l lămuresc că nu aveam chemare pentru munca de administraţie. Şi dacă ţinea morţiş ca eu să mă ocup de proprietăţile familiei, de ce nu mă trimitea într-un ţinut unde orice fată ar fi fost gata să-mi sară în aşternut? Bineînţeles, nu ştiam nimic despre Dordoyn. Ţi-aminteşti, mă trag din Brezh, unde chiar şi limba vorbită e alta. Făcu o pauză, apoi continuă: E timpul să-ţi asumi îndatoririle ce-

ţi revin, aşa mi-a spus tata, şi, cu asta, a încheiat discuţia. Aşa e el. Dar acum nu-mi mai pare rău. E un ţinut frumos, cu oameni de nădejde. Şi, de altfel, nu sunt obligat să mă ocup de aceste treburi decât două sau trei luni, în total, de-a lungul anului. În rest, pot zbura. Îşi întrerupse bucuros mărturisirea când, de după o cotitură, văzură, în sfârşit, Castelul Beynac. Iată-ne ajunşi! exclamă el, dând pinteni calului, zorind înainte pe drumul de coastă.

Ans îşi îndemnă şi el calul la galop, pornind pe urmele stăpânului său. Talence Iern Ferlay nu era asemeni celorlalţi din Ileduciel, nu întru totul. Felul său de-a fi îi surprindea pe cei care şi-i închipuiau pe stăpânitori ca fiind mult mai gravi.

Era de statură medie, în comparaţie cu ceilalţi aerogeni, dar părea înalt printre dordoynezii cei îndesaţi. Mulţumită strămoşilor săi ţărani, era mai musculos decât tatăl său; iar chipul îngust al celor din clan era mai îmblânzit, cu pomeţii săi înalţi, ochii de un albastru strălucitor, părul negru şi veşnic zburlit şi glasu-i baritonal. Îi plăceau veşmintele elegante şi ştia să le poarte.

Castelul îi întâmpina cu zeci de steaguri fluturând şi cu soarele strălucindu-i în ferestre. Frumuseţea clădirii fusese un factor important ce contribuise la alegerea sa drept punct de plecare şi de întoarcere. În întregul Franceterr, prea multe asemenea clădiri, ocupate din nou după ziua Judecăţii, când se manifesta o nevoie acută de atare fortăreţe, fuseseră remodelate de-a lungul veacurilor într-un haos de stiluri, importantă fiind doar funcţionalitatea. Bunul gust era însă o trăsătură definitorie a celor din clanul Ferlay, astfel încât, de îndată ce fusese posibil, generaţiile mai recente demolaseră adaosurile, reparând greşeala strămoşilor. Castelul Beynac domina valea din vârful unui deal, iar adaosurile moderne – chiar şi antena radio sau ultrasofisticata aripă rezidenţială

— păreau a fi nişte comori protejate de zidurile vechii cetăţi războinice.

La fel ca pretutindeni, în aceste zile de pace, porţile erau larg deschise. Puţinele tunuri, catapulte şi care blindate constituiau doar relicve ale vremilor trecute. Pavajul curţii răsuna sec sub potcoavele cailor; clanul Talence îşi putea permite luxul de a echipa astfel caii oamenilor de încredere şi ai apropiaţilor acestora. Localnicii ieşiră puzderie din case pentru a-l saluta pe stăpân, chiuind şi rotindu-şi braţele, după obiceiul locului. Concubina pe care Iern o adusese cu sine de la Tournev părea la fel de exuberantă. Iern simţea cum creşte în el nerăbdarea de-a o întâlni. Cele trei săptămâni petrecute printre caştii dordoynezi i se păruseră lungi, de-a dreptul nesfârşite.

Talence Hald Tireur, primul său ofiţer, îşi croi drum prin mulţime. Părea îngrijorat.

— Mă bucur că v-aţi întors, domnule, spuse el, lăsând la o parte orice altă introducere. Azi a sosit un mesaj de la Corpul Meteorologic, pentru dumneavoastră. Sunteţi rugat să îi sunaţi imediat.

Iern înjură în sinea sa, blestemându-şi lipsa de experienţă care îl determinase să nu îşi ia cu sine un transmiţător. Aşa ceva nu avea să se mai repete. Descălecă în grabă şi o luă la goană spre donjon.

Iern nu luă aminte la strălucitoarele ornamente pe lângă care trecea în fugă. Bănuia care era motivul pentru care îl căutau cei de la Ostrovul Ceresc şi, din această cauză, nervii îi erau încordaţi la maximum. O scară circulară ducea în încăperea din turn unde fusese instalat echipamentul radio. O escaladă, sărind din trei în trei trepte, şi se trânti în scaunul rezervat operatorului. Degetele se mişcară grăbite pe tastatură. Auzi un bâzâit, şi un miros cunoscut se răspândi în încăpere, în vreme ce aparatul începea să se încălzească. Maşinăria cu tuburi vidate era enormă, iar consola din lemn ocupa o mare parte din spaţiul încăperii. Părea primitivă faţă de

aparatele portabile cu tranzistori – dar acelea erau importate din Federaţia Maurai – însă, fiind alimentată de generatorul cu cărbuni al castelului, era capabilă să transmită un mesaj până la Ostrovul Ceresc, ceea ce era destul.

Din locul unde se afla, aerostatul abia se zărea, răsărind de după o culme, spre nord. Părea mai apropiat decât se vedea din ţinutul în care se născuse; era aproape cât o lună plină, palidă, abia vizibilă dincolo de fereastră. Un şoim trecu în zbor, mascându-l, cu aripile scăldate de razele de aur ale soarelui ce apunea. Iern simţi un fior rece străbătându-i şira spinării. Toate cunoştinţele dobândite nu reuşiseră să-i şteargă întru totul şoaptele auzite în copilărie în Brezhoneg, despre blesteme şi soartă.

Era însă timpul să lase deoparte superstiţiile. Aparatul era pregătit. Îşi transmise codul de identificare şi, după un murmur care dură câteva clipe, o voce de femeie răsună în difuzor:

— Aici Centrul de Comunicaţii. Sunt ofiţerul de serviciu, locotenent Dykenskyt Gwenna Warden. Angley-ul ei avea un accent uşor de Rhinland; probabil că îşi petrecea timpul la sol în acea regiune. Sunteţi... sunteţi Talence Yern Ferlay? Vă fac legătura directă cu Comandamentul Meteorologic.

— Iern, o corectă el, pronunţând accentuat cea dintâi literă.

Îi veni să râdă de sine însuşi. Ce importanţă avea felul în care îi fusese pronunţat numele? Se părea însă că ceea ce îl aştepta avea să îi aducă glorie, dacă avea să supravieţuiască, iar gândirea sa tinerească îi dădea ghes să evite orice confuzie în privinţa identităţii sale de viitor erou.

— Scuze, veni răspunsul, încărcat de o indiferenţă dispreţuitoare.

Fata fusese rece cu el fiindcă circumstanţele nu-i permiteau să fie altfel sau fiindcă, la rândul ei, era tânără şi, ca toţi tinerii acelor zile, puţin îi păsa

de constrângerile formalităţilor? Se întrebă cum arăta ea. Cele treizeci de clanuri numărau şaizeci de mii de oameni, dintre care zece mii erau ofiţeri. Era imposibil să-i cunoşti pe toţi într-o viaţă de om. Cum se simţea ea atunci, acolo, la post, la treizeci de kilometri deasupra pământului şi mării, ştiind că o furtună cumplită se apropia? Ce alt motiv ar fi putut oare exista pentru a chema la ordin pe toţi Călăreţii Furtunii din Corpul Meteo? Cu siguranţă, fusese convocată întreaga lor elita, căci, altfel, Iern ar fi fost lăsat să-şi termine liniştit turul proprietăţilor.

Bâzâit, ticăit, zumzet şi, în sfârşit, o altă voce feminină, o voce cunoscută de astă dată, cea a superioarei sale directe, colonel Vosmaer Tess Rayman, se făcu auzită în difuzor:

— Locotenent Iern?

— Doamnă! rosti el în microfon. Am onoarea să vă salut.

— Sunt convinsă că ai ghicit despre ce e vorba. Un uragan se îndreaptă spre Golf, în zona coastelor Zhironn. Va lovi zona Etang, va scufunda o mulţime de bărci pescăreşti şi va devasta, se pare, Port Bordeu, cu tot ceea ce o asemenea catastrofă ar însemna pentru navigaţia noastră. Autorităţile locale ne-au informat că nu vor reuşi să evacueze mai mult de o treime dintre locuitori. Pierderile de vieţi omeneşti vor fi uriaşe.

— Dar credeţi că am putea risipi furtuna? Goarnele gloriei îi răsunau în urechi, iar părul de pe braţe i se ridicase înfiorat. Sunt gata de acţiune, la ordinele dumneavoastră, doamnă!

Neliniştea îi mai îmblânzea glasul de obicei atit de aspru.

— Eşti sigur de asta? Ai călătorit o zi întreagă, eşti, cu siguranţă, obosit, iar aceasta misiune este mai importantă decât orice altă acţiune la care ai participat până în prezent. Cea mai mică greşeală... Avem nevoie de fiecare dată

pe care o vei putea obţine. Dar un avion prăbuşit şi un pilot mort *nu* ne vor folosi la nimic, să ştii asta.

— Nu veţi avea parte nici de una, nici de alta, doamnă!

Tess oftă, şi Iern avu impresia că o vede clătinând din cap.

— Voi, cei tineri, vă credeţi nemuritori... Continuă apoi, cu un glas mai aspru: Prea bine, locotenente. Porneşte spre Port Bordeu. Ei îţi vor pregăti o informare sumară; mă tem însă că va fi, într-adevăr, cam sumară. Până în prezent, nu dispunem de prea multe informaţii. Eşti cel mai apropiat Călăreţ al Furtunii. În ciuda întinderii răspunsului tău, tu vei fi cel care va ajunge primul la obiectiv. Ceea ce vei descoperi este de o importanţă vitală. Făcu o pauză. Acum, dă-i drumul. Binecuvântat fie-ţi zborul.

— Mulţumesc, doamnă.

Iern apăsă pe întrerupătorul principal, se ridică din scaun şi părăsi, în goană, încăperea.

2

Din zbor, pe măsură ce avionul se apropia, uraganul se vedea ca un lanţ muntos întunecat, dincolo de care soarele apu-sese deja. Norii ascundeau Golful sub perdeaua lor zdrenţuită; cu toate acestea, din vreme în vreme, marea devenea vizibilă, agitată de apropierea furtunii. Din când în când, zărea câte o navă, cu pânzele coborâte, la ancoră. Echipajul ei aştepta cu sufletul la gură urgia, neştiind dacă avea să piară ori avea să supravieţuiască. În rest, cerul era senin: nuanţe violacee îl colorau spre răsărit, acolo unde stelele începuseră deja să clipească; deasupra, era de un albastru strălucitor care devenea verzui către apus. Ca întotdeauna, spre nord, Ostrovul Ceresc capta razele soarelui, părând că arde ca o torţă uriaşă. Printre norii de dedesubt, întunericul şi lumina se

jucau de-a prinselea. În curând însă, noaptea avea să se înstăpânească.

Oricum, gândi Iern, o dată pătruns în tumult, nu avea să mai vadă nimic.

Acoperind murmurul regulat al propulsiei, aerul şuiera asurzitor şi Iern simţea opintelile aeronavei. În vreme ce mâinile şi picioarele-i executau un dans straniu printre comenzi, izbucni într-un hohot de râs, încântat. Avionul său nu era asemeni vrăbiuţei care-l purtase de la Beynac la Bordeu, jumătate lemn şi jumătate pânză; era un şoim, aproape la fel de bun precum cele aflate în posesia maurailor. Aliajele care-l alcătuiau erau nepreţuite, şi consuma torente de combustibil. Nu existau multe asemenea aparate pe pământ. Era capabil să depăşească viteza sunetului sau chiar să urce până la Ostrovul Ceresc. Nu avea arme la bord – cine să-l atace aici? – dar nici n-ar fi putut fi folosit în vreme de război, fiind mult prea preţios. Dacă Iern ar fi fost trimis pe câmpul de luptă, ar fi avut de condus o maşinărie nu cu mult mai bună decât cea care îl adusese din Beynac.

Se întrebă cum ar fi fost să fie nevoit să plece la luptă. Conflictul espanyan avusese loc înainte ca el să se fi născut, iar în vremea campaniei din Italya, el era doar un tânăr cadet. Vor mai avea loc lupte, oare? Domeniul nu reuşise să-l împiedice pe Lonzo de Zamora să supună cea mai mare parte din Iberya, dar ambiţiile fiului acestuia de a controla vestul Mării Mediterr fuseseră stăvilite... Iern spera că pacea avea să dureze. Nu suporta ideea că ar putea fi nevoit să ucidă oameni. Nici măcar nu-i plăcea să vâneze...

Un glas îi răsună în căşti, readucându-l la realitate.

— Ce-a fost asta, locotenente? Te amuzi?

— Nimic, nimic, răspunse el, grăbit. Obrajii i se îmbujorară. Nu era corect, din punct de vedere profesional, să se bucure de dificultatea unei misiuni. Adăugă apoi: Aud un bâzâit electrostatic.

Cum recepţionaţi datele transmise de instrumentele mele?

— Satisfăcător. Avem în prezent alte trei unităţi în zonă şi primim date şi de la ele, astfel încât începem să ne facem o idee mai limpede. Dă-i drumul mai departe.

Acolo, departe, la bordul aerostatului, având la dispoziţie cel mai puternic computer din Domeniu, ofiţerul analist începu să turuie o serie de cifre şi date tehnice.

— Nu-i destul! strigă Iern. N-avem destule informaţii!

— Aşa e. Misiunea ta...

— Ascultă, îl întrerupse Iern. Mă aşteptam la asta. Până când noi vom reuşi să aflăm destule, cu prudenţa care ne caracterizează, urgia va fi atins deja pământul. Mă voi îndrepta direct spre mijlocul furtunii. Recomand colegilor mei piloţi să se cufunde până la jumătatea drumului în masa ciclonului, de pe poziţiile pe care le ocupă în acest moment.

— Locotenente!

— Domnule maior, te rog să transmiţi recomandările mele. Iern ştia că toţi colegii săi aveau să îl urmeze; mândria personală şi prestigiul Corpului aveau să le ceară acest lucru.

— Mă pregătesc să accelerez. Pregătiţi-vă să recepţionaţi un flux important de date.

Auzise oare cum interlocutorul său înghiţise în sec?

— Prea bine, locotenente.

O stare de extaz, precum cea produsă de vin, puse stăpânire pe Iern. Într-o astfel de situaţie, cererile unui Călăreţ al Furtunii erau mai presus de orice rang, cu excepţia ordinelor date de căpitanul Ostrovului Ceresc. Era pentru întâia oară când îşi exercita în acest mod autoritatea. Se simţea aproape ca în ziua în care posedase pentru prima oară o femeie.

Dar şi duşmanul cu care avea să lupte era primul de o asemenea anvergură! Mai luptase cu furtunile şi înainte, dar o făcuse numai pentru a exersa sau pentru a strânge date pentru oamenii de ştiinţă sau pentru superiorii săi. O asemenea furtună, de o asemenea intensitate, se ivea numai de două sau de trei ori într-o întreagă carieră.

Degetele sale, crispate pe comenzi, măriră energia motoarelor. Reactorul ţâşni în sus cu o forţă atât de mare, încât Iern fu ţintuit în scaunul tapiţat cu piele fină. Zece kilometri mai sus, redresa aparatul şi porni într-o spirală descendentă. Duşmanul acoperea acum întreg orizontul, cu neguri brăzdate de fulgere. Spre est, apele şi pământurile se întindeau la nesfârşit, şi el era singura lor speranţă de salvare. Întregul peisaj avea o frumuseţe sălbatică, dar acum nu avea timp să îl admire. Pierzându-şi timpul cu aşa ceva, şi-ar fi trădat cauza.

Razele radarului sondară necunoscutul. Senzorii cu infraroşii convertiră radiaţia în date măsurabile. O cameră de televiziune transmitea imagini optice, dând chip celor deduse de Iern din datele matematice. (Această cameră de televiziune se adăugase recent arsenalului, fiind o aparatură rar utilizată şi costisitoare, importată de la maurai. Iern binecuvântă negustorul care o adusese în Uropa.)

O dată localizat ochiul furtunii, pilotul trebuia să îl cartografieze.

— Sunt gata de coborâre, anunţă el.

— Zhesu să te aibă în pază, spuse maiorul, cu glas şovăitor.

Iern ridică din umeri. Participa la slujbe fiindcă aşa făceau toţi membrii clanului, dar nu ascunsese niciodată faptul că era un agnostic.

— Mulţumesc, domnule, răspunse. Voi cobori în spirală, cu o rază de trei kilometri şi o înălţime de doi. Acesta îmi pare a fi cel mai potrivit plan de zbor. Cere-le tovarăşilor mei să-mi ureze spor la

vânătoare şi transmite-le acelaşi lucru din partea mea! nu se putu el abţine să nu braveze.

Şoimul pilotat de Iern plonjă.

Noaptea îl învălui. Vântul bătea în rafale puternice, fulgere înspăimântătoare brăzdau cerul, iar ploaia răpăia pe metalul aripilor şi pe acoperişul cabinei pilotului. Azvârlit de colo-colo, în sus şi în jos, la dreapta şi la stânga, asurzit de vuiet şi ţipătul furtunii, Iern uită de sine, luptând împotriva inamicului ce încerca să-l sfâşie ori să-l arunce în valurile furioase de dedesubt. Periodic, traversa zona calmă de la mijloc, aruncându-se cu furie în zidul de furtună opus. În vreme ce avionul său se răsucea, pradă mâniei vântului, instrumentele sale continuau să înregistreze, iar o rază de înaltă frecvenţă transmitea datele dincolo, spre zona calmă încă: presiuni, viteze, ionizări, potenţiale, gradiente, cifrele diabolice.

Departe, în Ostrovul Ceresc, tehnicienii de la computere îşi hrăneau maşinăriile cu datele transmise de el şi de tovarăşii săi. Meteorologii le prelucrau apoi. Programul computerelor era rezultatul sutelor de ani de studii, gânduri, dezbateri şi, uneori, greşeli fatale. Chiar şi în Era Izolării, căreia îi pusese capăt Restauraţia lui Enric, munca aceasta continuase. Căci, oare, nu erau aerogenii regii şi reginele văzduhului?

Radarscopul îl avertiză pe Iern că se apropiase prea mult de valurile cât nişte coline. Făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă, şi datoria sa era acum să încerce să scape cu bine. Se smulse din turbulenţă, înspre calmul central. Îşi îndreptă nava în sus şi porni să urce. Deasupra, cerul era un disc de purpură, în mijlocul căruia strălucea o stea.

Evadă, făcând o voltă deasupra monstrului, şi schimbă direcţia spre răsărit.

— Sunt Iern Ferlay, rosti el în microfon. Raportez, am scăpat cu bine. Îmi recepţionaţi transmisia?

— Da. Ai făcut treabă bună, locotenente.

— Ceilalţi sunt teferi?

— Toţi sunt bine. Peste câteva minute vom fi gata să acţionăm. Părăsiţi zona şi îndreptaţi-vă spre Tournev.

Iern încuviinţă şi dădu ascultare ordinului. Atât avionul său, cât şi cele ale tovarăşilor săi aveau nevoie de o inspecţie amănunţită şi, poate, chiar de reparaţii, iar acest lucru se putea face numai cu ajutorul facilităţilor oferite de oraşul-cartier general. Cât despre piloţi, ei aveau să fie întâmpinaţi ca nişte cuceritori şi îi aştepta cel puţin o săptămână de relaxare şi sărbătoriri.

De data aceasta, erau într-adevăr *nişte* cuceritori. Căci nu fiecare încercare era sortită reuşitei...

Încetul cu încetul, Iern realiză că acţionase din instinct. Atenţia sa fusese aţintită altundeva, într-un loc necunoscut, şi de-abia acum îi revenea. Nu reuşea să-şi amintească exact cum reuşise să călărească furtuna; fusese o experienţă transcendentală, se identificase cu adversarul său... Îl dureau toate încheieturile, în pofida jachetei căptuşite pe care o purta, corsetul de siguranţă îl umpluse, probabil, de vânătăi. Dar se simţea cuprins de bucurie, de o pace adâncă. Da, *fusese* într-adevăr ca şi cum ar fi făcut dragoste...

Dar ceea ce era interesant de-abia începea! Câştigase faimă, onoare pentru familia şi clanul său, şi avea să fie, probabil, avansat. Dar asta nu-i dădea dreptul să irosească nici măcar un litru de combustibil zăbovind aici, pentru a admira spectacolul. Nimeni nu-l putea împiedica însă să zboare încet, la mare înălţime, să-şi desfacă centura de siguranţă şi să privească în urmă. Îşi aminti la timp să-şi pună ochelarii întunecaţi de protecţie. Razele laser loviră.

De-a lungul fiecărei zile, nestânjenite niciodată de ceaţă ori de ploaie, razele soarelui

scăldau suprafaţa aerostatului. Puterea cu care loveau imensa sferă având diametrul de doi kilometri se măsura în gigawaţi. O fracţiune a acestei puteri, traversând dublul înveliş, menţinea temperatura înaltă din interior, care ajuta Ostrovul Ceresc să plutească în înălţimi. Cea mai mare parte însă era colectată de bateriile solare şi de convertoarele termale, devenind electricitate. O parte din energia astfel obţinută hrănea reactoarele care împiedicau vânturile stratosferei să mute din loc aerostatul, satisfăcând, totodată, nevoile existente la bord. O altă parte, trimisă la sol, alimenta uzinele de sintetizare a combustibilului şi alte obiective la fel de esenţiale. Cu toate acestea, industria era slab dezvoltată şi, cu excepţia generatoarelor locale aflate ici-colo, Domeniul nu folosea energia electrică; metalul necesar pentru conductori era mult prea costisitor. Cea mai mare parte a celulelor solare erau nefolosite, cu excepţia perioadelor de război sau în cazul furtunilor.

Acum însă, circuitele se închiseră şi un flux de curent se revărsă în uriaşele acumulatoare, iar de acolo, fu orientat spre laserele atotputernice. Ca nişte fulgere, razele ţâşniră la atac.

Nu erau însă izbucniri aleatorii de furie. Minţile celor care le ghidau erau limpezi şi se bazau pe datele smulse de Călăreţii Furtunii din inima distrugătorului uragan. În comparaţie cu puterea duşmanului lor, energia acestor raze era mică. Importantă era însă intensitatea lor, bine focalizată asupra unor puncte vitale, chibzuit alese.

Iern vedea acum suliţele de foc izbucnite din văzduh. Atmosfera devenea incandescentă acolo unde loveau, iar întunericul devenea izvor de lumină. Dacă n-ar fi purtat ochelarii de protecţie, ar fi fost orbit, poate pentru totdeauna.

Acumulatoarele se descărcau, reîncărcate fiind însă imediat de către panourile colectoare. Unele raze menţineau mereu aceeaşi ţintă, săpând, erodând ţesătura uraganului; altele fulgerau scurt,

tulburând echilibrul în punctele strategice, întorcând furia monstrului împotriva lui însuşi. Fără milă, Ostrovul Ceresc lovea, biciuia, sfâşia carnea furtunii.

Câmpul de bătălie rămase în urmă, şi Iern survola acum Franceterr-ul cufundat în bezna plină de stele. Aerostatul continua să strălucească, răpind razele unui soare deja invizibil. Curând însă, avea să pălească. Iern se întrebă dacă, până atunci, lupta avea să fie încheiată.

Incandescenţa rămasă în urmă se estompă. Un strigăt triumfător îi răsună în căşti:

— Ţesătura furtunii a fost destrămată!

— Ce se prevede? sosi imediat o întrebare pusă de un glas ferm, pe care Iern îl recunoscu drept cel al colonelului Tess.

— Ăăă... E doar o evaluare preliminară, doamnă. Am risipit uraganul, dar nucleul său continuă să rămână activ. Este însă mult slăbit şi se îndreaptă spre nord-vest. Vor urma vânturi puternice şi ploi abundente pe coastă în următoarele două-trei zile. Dezastrul a fost însă evitat, şi dacă am insista în continuare, am alunga urgia spre Eria.

— Ar fi inuman s-o facem, şi-am stârni furia ţărişoarelor care au început să se dovedească parteneri buni de comerţ în ultima vreme... Ei bine, punem capăt tirului. Comanda Meteo către toţi Călăreţii Furtunii: felicitări, mulţumiri, şi bun venit acasă!

Iern zbura mai departe. Cu coada ochiului, zări, spre stânga, un colţ al Brezh-ului. Era Ar-Goat, nu Ar-Mor, dar, cu toate acestea, era ţinutul său natal. Îl cuprinse un dor nebun de mama sa.

Ostrovul Ceresc creştea în faţa ochilor săi. La lumina stelelor, părea o lună imensă, cenuşie, luminată din loc în loc de sclipiri electrice. Dedesubt, râul Loi şerpuia ca o panglică prin câmpie. Începu să coboare.

3

La origini, Tournev-ul fusese o excrescenţă a Vechiului Tours. O parte dintre clădirile sale fuseseră construite cu materiale luate din ruinele vechiului oraş. Locuitorii se stabiliseră aici nu doar pentru a se bucura de protecţie, ci şi şi pentru că aveau impresia că însăşi prezenţa Ostrovului Ceresc era de-ajuns pentru a-i face să se simtă mai în siguranţă. Îşi înălţaseră case noi, căci cele vechi se năruiseră sau erau folosite de aerogeni. Întemeiaseră un nou oraş, căci cei ce aveau să devină oamenii clanurilor, pe-atunci puţini la număr, erau prea copleşiţi de volumul prea mare de muncă pentru ca să-i mai poată guverna. Timpul trecu, şi uzinele vechiului oraş îşi epuizară întregul potenţial. Ideea cea mai la îndemână fu construirea altora noi în noul oraş, situat atât de aproape. Încetul cu încetul, Tournev deveni capitala terestră a Domeniului, aşa cum Ileduciel îi era capitala aeriană. Vechiul Tours rămase o enclavă, alcătuită dintr-o mulţime de clădiri atent restaurate, în care trăiau doar cei care le îngrijeau şi cei câţiva comercianţi care trăiau de pe urma curioşilor ce veneau să o viziteze.

Cu toate acestea, era o aşezare deosebit de romantică. Iern se afla aici în amurg, având alături o tânără frumoasă, şi simţea că se îndrăgosteşte.

Aerul era răcoros, şi respiraţia le era aburoasă, dar pelerinele cu glugă şi mâinile strânse laolaltă le ţineau de cald. Se urcaseră într-un turn, la poalele căruia se întindea o mare de acoperişuri şi de străzi cufundate în penumbră. Ceva mai departe, în întregul Tournev, ferestrele începuseră să se lumineze şi lămpile cu gaz de pe străzi să se aprindă, una după alta. Pe meandrele râului, cufundat şi el în întuneric, se zăreau umbre negre, barje şi bărci. Ca nişte licurici, lanternele muncitorilor care se întorceau acasă se legănau,

dând serii un aer feeric, de sărbătoare. Pe malul stâng al râului, la mare distanţă, dincolo de ferme şi căsuţe, se înălţa colina Consvatorului. Zidurile acelea năpădite de iederă nu erau însă cufundate în beznă. Ici şi colo, câte o luminiţă pâlpâitoare vădea prezenţa câte unui învăţat care lucra până târziu. Credinţa din vremuri imemoriale a ţăranilor pretindea că locurile acelea ar fi fost sfinte. Era singura înălţime din acest ţinut, unde, în anumite perioade ale anului, Ostrovul Ceresc eclipsa luna ori soarele.

De şapte ori şi jumătate mai mare decât ambii aştri, aerostatul plutea chiar deasupra capetelor lor. Scăldat încă în lumina soarelui, aşa cum era mereu cu douăzeci de minute după căderea nopţii sau cu tot atâta înaintea zorilor, îşi răspândea razele peste câmpuri. În lumina lui, Ashcroft Faylis Mayn îi părea lui Iern a fi una dintre acele fiinţe legendare despre care în Breizheg se presupunea că ar bântui pădurile şi dolmenele, prea frumoasă pentru a fi adevărată.

— De câte ori am stat aici şi-am visat..., rosti ea, cu glas scăzut. Dar niciodată nu mi-am închipuit că voi sta aici, având alături un... sfânt.

Accentul ei muzical, burgoynez, conferea personalitate vocii ei plăpânde. Inima lui Iern prinse a bate mai cu putere. Era micuţă, fragilă, cu ochi cenuşii şi un păr lung, de un auriu strălucitor. Era pătimaşă şi inteligentă, şi studia istoria la Consvator. Nu era deloc genul de fată care să sară direct în aşternut, şi era de familie bună. Ruda sa, Talence Jovain Aurillac, i-o prezentase lui Iern cu câteva zile în urmă, şi, din ziua aceea, pilotul îşi pierduse orice urmă de interes pentru fetele din port.

— Ei, haide, spuse el, cu o emoţie în glas care îl surprinse, doar nu eşti vreo ciobăniţă din vreo fundătură de la munte. Eşti o femeie din rândul clanurilor şi ştii prea bine că suntem cu toţii

oameni de rând. Eu... Eu nu mi-am făcut decât datoria, asta-i tot.

Privirea ei o căută pe a lui.

— Dar purtăm în noi sufletele strămoşilor, nu-i aşa? Uneori, cred că în tine se află cel al primului căpitan.

— Poftim? Nu, sunt convins că actualul nostru căpitan e cel care... Mă rog, te străduieşti să mă măguleşti, dar, sincer să fiu, eu nu prea cred în asemenea lucruri.

Ea zâmbi.

— Nici eu... Dar, vorbesc serios, tu îmi pari a fi o parte a unui organism uriaş care evoluează cu adevărat.

Luat pe nepregătite, el o privi surprins.

— Eşti geeană?

— Nu. Geeanii au, poate, unele idei interesante, dar... Eu nu sunt decât o cititoare de cărţi prăfuite. O visătoare... Ridică privirea, oftând. Cred că existenţa are un anumit scop. Altfel, nimic n-ar avea sens, nu-i aşa, Iern? Cum am putea noi, tu şi eu, să ne aflăm aici, teferi şi fericiţi, dacă destinul nu i-ar fi călăuzit pe înaintaşii noştri?

— Ei bine...

Iern îşi căută o vreme cuvintele, pentru a-i răspunde, apoi se lăsă păgubaş. Ce rost ar fi avut să strice clipele acestea minunate? Propria sa viziune despre trecut era mult mai prozaică.

Imediat după Războiul Judecăţii, când haosul şi radioactivitatea puseseră stăpânire pe întreaga Uropă, membrii echipajului originar mutaseră Ostrovul Ceresc de deasupra Parisului, către Tours. Acest oraş scăpase de bombardamente, dar nu şi de foamea şi bolile care îl oprimaseră în anii care urmară. La bordul aerostatului se aflau însă oameni hotărâţi, care îi sprijiniseră pe supravieţuitori. În felul acesta, fusese posibilă o reconstrucţie relativ rapidă.

În vreme ce se străduiau să guverneze cu toleranţă, cei Treizeci, douăzeci şi doi de bărbaţi şi opt femei, aparţinând unor naţiuni care acum nu mai existau decât sub formă de pulbere şi amintiri, nu se gândeau decât la propria lor supravieţuire. În aer, se aflau în siguranţă. Dar trebuia să bea şi să mănânce; aeronavele auxiliare aveau nevoie de combustibil şi de piese de schimb; învelişul adăpostului lor se cerea a fi înlocuit, panou cu panou, o dată la fiecare zece ani, căci razele ultraviolete şi ozonul îi alterau structura; nevoile lor erau nenumărate, şi nu puteau fi satisfăcute decât cu ajutorul unei tehnologii avansate, a cărei bază industrială nu mai exista.

În jurul lumii, alte aerostate se prăbuşiseră din aceste motive. Cei Treizeci avuseseră însă noroc. Protejaţi fiind, şi beneficiind de o bună organizare, localnicii îşi puteau îndrepta forţele spre reconstrucţia principalelor facilităţi, şi doreau să o facă. Dacă Ileduciel avea să se prăbuşească, ştiau că şi minima bunăstare de care se bucurau avea să se risipească în scurtă vreme. Sărace în utilaje şi resurse, ducând lipsă de personal calificat uzinele erau destul de ineficiente la început, de-abia reuşind să satisfacă nevoile aerostatului şi să aprovizioneze maşinăriile acestuia. Dar chiar şi puţinul acesta era de ajuns, şi, cu timpul, fermele începuseră să îşi sporească producţia, iar comerţul reînviase. Unii oameni îşi găsiseră timp chiar şi pentru a salva de la distrugere cărţi şi pentru a le studia.

Între timp, puterea Ostrovului se extindea Expansiunea începuse pe nebăgate de seamă, prin suprimarea bandelor înarmate care ameninţau comunitatea. Mai târziu, generaţie după generaţie, adoptaseră această politică a datoriei şi destinului. Uneori, aerogenii utilizau trupe de infanterie alcătuite din localnici, sprijinindu-le cu aviaţie şi cu arme laser. Cel mai adesea însă, ţinuturile se alăturau cu bucurie Domeniului, ca urmare a unor

tratate bine chibzuite ori prin căsătorii şi alianţe. La urma urmei, intrarea în Domeniu oferea o mulţime de avantaje, cele mai evidente fiind pacea la fruntarii şi comerţul liber. Supravegherea din înalturi sporea siguranţa publică, elimina din faşă bolile recoltelor şi depista terenurile bogate în vânat sau peşte, oferind hărţi aduse la zi. Previziunile meteorologice şi modificările ocazionale ale climei erau nepreţuite. Consvatoarele fondate de oamenii clanurilor erau, în acelaşi timp, şcoli şi muzee, depozitare şi izvoare de cunoaştere; de-aici porneau în lume fizicieni şi agronomi, bărbaţi şi femei, învăţaţi de toate felurile. Iar Ostrovul Ceresc nu cerea multe în schimb: un tribut modest şi punerea în aplicare a unor legi referitoare, îndeosebi, la drepturile omului şi la cooperarea cu celelalte regiuni ale Domeniului în situaţiile de importanţă vitală. În rest, cu excepţia regiunii din jurul Tournev-ului, statele rămăseseră autonome.

Teoretic, aceasta era situaţia şi, multă vreme, teoria fusese cea care contase. Sau mitul, veneraţia, simţul destinului, speranţa că această rasă aleasă de Dumnezeu avea să reconstruiască întreaga lume.

Bineînţeles, acest lucru nu fusese cu putinţă. La un moment dat, limita expansiunii fusese atinsă, în acele ţinuturi în care Ostrovul nu se mai zărea pe cer. A-l muta mai aproape de acele regiuni ar fi însemnat a retrage protecţia acordată altora, a căror loialitate dura de veacuri. Aerogenii nu aveau cum să pună stăpânire pe întreaga planetă. La urma urmei, erau şi ei doar simpli muritori.

Globul de deasupra capetelor lor se întunecă. Stelele începură a străluci mai tare.

— Trebuie să mă întorc, spuse Faylis. Aş vrea să mai rămân, dar trebuie să-mi apăr reputaţia şi...

— Dar cu reputaţia mea cum rămâne? interveni Iern, zâmbitor, în vreme ce inima continua să-i bată nebuneşte. Cu mine, eşti în

siguranţă! Ea chicoti. Nu râde, vorbesc foarte serios!

— Ştiu. Aş vrea să... Dar ne cunoaştem de atât de puţină vreme!

— Ce importanţă are?

Ea nu-i opuse rezistenţă când el o cuprinse, trăgând-o la pieptul său. Un minut mai târziu, se putea lăuda că sărutase, pentru întâia oară, un bărbat.

Se opriră aici. Iern nu îndrăzni să îşi forţeze norocul, deocamdată. Folosind lanterna sa electrică, emblemă a apartenenţei sale la o elită redusă ca număr, porniră în jos pe trepte şi ieşiră, pe poartă, în stradă. Râseră adesea, sărind şotronul pe pietrele de pavaj, ca nişte copii.

Intrând în Tournev, se străduiră să redevină serioşi. Nu se aflau în cartierul de pe malul râului, ci într-o zonă rezervată oamenilor clanurilor şi localnicilor mai bogaţi. In mod obişnuit, ea locuia într-un cămin, la Consvator, dar aceasta era o zi de sărbătoare, Ziua Secerişului. Cu această ocazie, ea se mutase împreună cu câţiva colegi într-un conac confortabil aparţinând familiei Aurillac. Era destul loc pentru ei, şi invitaţiile de acest gen erau un lucru obişnuit.

Ocupantul actual al conacului era Talence Jovain Aurillac, aflat aici în interesul afacerilor familiei, ale cărei proprietăţi se aflau undeva în munţii Pyrny. Când valetul deschise uşa pentru Iern şi Faylis, acesta tocmai ieşea dintr-o cameră de studiu alăturată. Lumina lămpii îi proiecta pe chip o umbră, de parcă ochii i-ar fi fost vineţi.

— Pe Charles cel Mare, fetiţo! exclamă el. În ţinutul din care provenea, numele primului căpitan era adesea rostit în asemenea împrejurări. Unde-ai umblat până acum? Ştii cât e ceasul?

Ea ridică din umeri, încruntându-se.

— Dar dumneata *ştii* ce drept ai să mă întrebi aşa ceva? Dacă nu ştii, află: nici unul!

Jovain pufni, neîncrezător. O clipă mai târziu, privirile i se aţintiră asupra lui Iern, şi acesta crezu că citeşte în ochii rudei sale îndepărtate o sclipire de ură născândă.

Însă Călăreţului Furtunii nu-i păsa de ea în clipa aceea.

II

Orion va răsări

Terai Lohannaso auzise pentru întâia oară aceste cuvinte din gura unei fetiţe copleşite de amărăciune, aflată în casa părinţilor ei, pe care urma s-o părăsească, la poalele unui pisc înzăpezit dintr-o ţară în care el însuşi era un străin nedorit. Mai târziu, nu reuşise niciodată să-şi dea seama de ce anume îl obsedau cuvintele ei. Nu-i stătea în fire să-şi imagineze tot felul de lucruri şi, deşi nu-i plăcuse niciodată să provoace tristeţe altora, se vedea silit să recunoască nevoia de acţiune în multe asemenea cazuri.

Poate că asta se întâmplase din pricină că îi cunoscuse tatăl, îl văzuse murind şi fusese cel care îi adusese mamei ei vestea. Poate era din cauză că acea scenă tristă, în aparenţă neînsemnată, trezise în el o atenţie aparte, de care nu era pe deplin conştient, acordată unor lucruri pe care le făcuse, le văzuse sau despre care auzise vorbindu-se. La vremea lor, acestea fuseseră nişte simple întâmplări, dar, puse cap la cap, ele duceau spre o concluzie teribilă. În orice caz, în anii care urmaseră, se gândise adesea la clipele acelea şi, implicit, la Launy Birken.

Cei doi se cunoscuseră înaintea Războiului Energiei, fapt deloc straniu. Terai era pe-atunci căpitanul unui cargou ce-şi avea baza în Awaii; Launy era coproprietar la o făbricuţă, modestă, dar

inovatoare, care producea mărfuri electronice căutate chiar şi pe piaţa Federaţiei Maurai.

Ca multe altele de soiul ei, nava lui Terai urma o rută care trecea prin strâmtoarea de dincolo de Vittohrya, un oraş a cărui importanţă culturală şi politică era mai mare decât cea economică. (Locuitorii Uniunii de Nord-Vest nu se feriseră să-şi reclădească oraşele pe vechile vetre chiar înainte ca radioactivitatea zonelor respective să fi devenit nesemnificativă. În asemenea cazuri, comunităţile erau mai îndreptăţite să-şi păstreze vechile mesaje tuturor celor interesaţi. Când Launy primea câte o comandă, se deplasa el însuşi pentru a aduce marfa comandată şi rămânea acolo, pentru a se asigura că aceasta era corect depozitată. Apoi, împreună cu Terai, ieşeau în oraş să cineze şi să bea niţel la ceas de seară. Nu vorbea maurai, dar însoţitorul său vorbea curent engleza. Terai ajunsese chiar să-i cunoască soţia.

Cei doi bărbaţi luptaseră în tabere diferite în recentul conflict, dar asta nu era o piedică în calea prieteniei lor. Războiul Balenelor fusese nedeclarat şi de scurtă durată; fiecare tabără îşi avusese scopurile ei bine definite, iar înfruntările respectaseră un anume cod cavaleresc.

Terai, în vârstă de optsprezece ani şi proaspăt înrolat în Marina Federaţiei, câştigase o medalie, asumându-şi conducerea navei sale, ai cărei ofiţeri fuseseră ucişi în bătălia de la Farallones, menţinând-o deasupra liniei de plutire până în portul din Hilo Bay. Avea să-şi amintească în veci de cele mai apropiate nave ale Uniunii, care îşi trimiseseră oamenii pentru a-i ajuta la stingerea focului, şi de regretul exprimat de aceştia, fiindcă nu puteau face mai mult pentru ei, fiind nevoiţi să urmărească navele maurai rămase.

Cât despre Launy, acesta, ceva mai vârstnic fiind, fusese căpitanul uneia dintre navele private care asigurau menţinerea embargoului comercial în Pacificul de Est. Având avantajul unei propulsii

auxiliare diesel şi al unui armament mai bun, nava pe care o comanda capturase nouă nave de comerţ şi le trimisese la fund; înainte de asta însă, echipajele lor fuseseră transferate la bord, cu tot cu pisicile-mascotă. Fascinat de cultura maurai, căpitanul îşi tratase „oaspeţii" cu aceeaşi bunăvoinţă cu care i-ar fi găzduit la sine acasă.

Acestea erau motivele care îi determinau pe cei doi să-şi poarte respect şi afecţiune reciprocă.

O dată sau de două ori li se întâmplase să discute în contradictoriu despre justeţea cauzelor respective. Ultima discuţie de acest fel înaintea următorului război avusese loc într-un local liniştit, aparţinând sediului central al firmei lui Launy.

Îl invitase aici pe Launy pentru a-i oferi un prânz delicios şi pentru a-i arăta ce altceva mai reuşise civilizaţia sa să înfăptuiască, în afară de producţie, comerţ şi explorări. Era o încăpere largă, cu un tavan înalt, iar mesele, aşezate la distanţe confortabile unele de altele, erau acoperite cu feţe de masă albe, de in, farfuriile fiind dintr-un porţelan fin, iar tacâmurile din fildeş îngrijit sculptat. În vatră ardea focul, dar scopul acestuia era pur decorativ; încălzirea electrică alunga frigul, sfidând parcă vântul şi ploaia care răpăiau în geamuri. Iluminatul discret era tot electric. Energia produsă de hidrocentrale nu era o raritate prin părţile acestea. Cu toate acestea, consumul de cărbune al Uniunii creştea într-un ritm care maurailor li se părea de-a dreptul înspăimântător.

— Nu te înţeleg, Launy, spusese Terai, a cărui limbă fusese dezlegată de consumarea unei sticle de vin şi a unei cantităţi impresionante din whisky-ul local; când era treaz, era mult mai reţinut. Cum a putut lupta un om de treabă cum eşti tu pentru interesele unor vânători de balene? Nimeni nu te obliga să o faci. N-a avut loc nici o mobilizare, iar războiul nici măcar n-a fost declarat. Da, mi-ai povestit că ţi-a plăcut, că a fost pentru tine o mare

aventură. Dar ai fi fost mai câştigat lucrând pentru compania ta. Şi dacă un om simte că nu-şi află stare, pe Lesu Haristi, sunt o mulţime de locuri care merită vizitate, iar jumătate din planeta asta e încă necunoscută!

— Da, şi mai mult de jumătate din planetă e plină doar de înfometaţi, îi replică Launy.

— Ei haide, am călătorit eu însumi destul, şi lucrurile nu stau chiar aşa de rău. Nu e rău chiar pretutindeni.

— E îndeajuns de rău, în destule locuri, îi răspunse Launy, şi glasul i se înflăcără. Nu ştiu doar din cărţi, am văzut cu ochii mei.

— Cum aşa?

— Până când a fost răpus de artrită, tatăl meu a fost un Om de Fier. M-a luat cu el în ultima călătorie de prospectare pe care a întreprins-o spre coasta lantică. Pe-atunci, în oraşele moarte găseai o mulţime de lucruri interesante. N-am avut de înfruntat nici un fel de primejdii. Dar, într-un fel, aş fi preferat să avem, căci motivul principal al siguranţei noastre o constituia starea deplorabilă a localnicilor, prea decăzuţi pentru a reprezenta o ameninţare. În loc de asta, cerşeau. Am întâlnit o mulţime de femei care îşi ofereau trupurile, având consimţământul familiilor lor, pentru câte un ac ori o cană de plastic sau orice alt mărunţiş de care noi ne puteam dispensa. Eram prea tânăr pentru a da atenţie unor asemenea oferte, dar mă îndoiesc că acele sărmane creaturi schilave ar fi putut trezi în mine vreo dorinţă.

Omul acesta mi-e mai drag decât oricând, gândi Terai. *Încearcă să evite a-mi răspunde la întrebare, dar nu schimbă subiectul, ca să se laude.*

N-ar fi fost greu să se laude. Oamenii de Fier erau personaje legendare, iar isprăvile lor de odinioară deveniseră faimoase. Se vorbea de felul în care înaintaseră, luptând, furişându-se, trudind din greu, prin câmpiile ocupate de neamul mong,

în căutare de metale. În ziua de azi, trecerea lor era reglementată prin tratate; uzine aflate în proprietatea sălaşelor prelucrau materialul chiar acolo, la surse; acesta era apoi încărcat în trenuri care traversau fără nici un fel de incidente preriile, către munte; uneori, încărcătura provenea din zăcăminte redescoperite, nu din recuperări; tonajul de cărbune extras era însă mult mai mare. E-adevărat, expediţii de cercetare mai porneau şi în acele zile către deşerturile sălbatice ale răsăritului îndepărtat, cu intenţia declarată de a da industriei Uniunii un plus de forţă. *De i s-ar fi putut da mai multă minte şi inimă...*

— Hai să luăm exemplul unei ţări civilizate, urmă Launy. Am călătorit spre sud până în Corado, iar ţinuturile acelea sunt sigure. Din punct de vedere politic, sunt marionetele noastre, dar de trăit, se trăieşte bine. La mongi, e la fel. Am vizitat şi ţara Mong, iar ei sunt mai diferiţi de noi decât nimeni alţii. Cu toate acestea, chiar şi slujitorii lor sunt mai bine educaţi şi hrăniţi decât te-ai putea aştepta. Bineînţeles, mi-ar plăcea să străbat şi Federaţia voastră într-o bună zi, în calitate de turist, şi încă foarte mult. Poate, peste câţiva ani, mă voi îndrepta şi către Yurrup. Comerţul cu cei de-acolo s-a dezvoltat mult, nu-i aşa? Iar Ostrovul Ceresc este, cred, o privelişte magnifică. Am putea vorbi despre o mulţime de alte regiuni norocoase. Dar cea mai mare parte a lumii... Clătină din cap cu vehemenţă. Nu, mulţumesc! Am cunoscut ţări în care bogaţii o duc bine, dar i-am cunoscut şi pe cei săraci din ţinuturile acelea... Şi-am văzut locuri unde toţi, fără excepţie, erau săraci... Crede-mă, am văzut destule.

Terai se întoarse la atac.

— Dar, dacă ţi se frânge inima de mila lor, cum poţi îndura masacrarea balenelor? întrebă el, ironic.

— Şi voi, mauraii, le-aţi vânat în trecut. Ba chiar aţi încercat să le domesticiţi şi să le creşteţi

în ferme, ca pe vite.

— Asta s-a întâmplat înainte ca oamenii de ştiinţă să descopere ceea ce fusese un fapt cunoscut înaintea Prăbuşirii, anume cât de inteligente sunt cetaceele. Terai îşi apucă paharul, adulmecându-i mirosul, înainte de a da pe gât licoarea arzătoare. Ai mai auzit, sunt convins, toate astea... Încetul cu încetul, ne-am dat seama că lumea nu e chiar atât de săracă precum credeam, nu îndeajuns ca oamenii să fie nevoiţi să ucidă fiinţe pentru carne sau untură.

Îl privi pe interlocutorul său aflat dincolo de masă. Avea în faţă un bărbat solid, deşi nu la fel de solid precum el însuşi. Era îndesat şi bine făcut, purtând o coamă blondă care îi atârna până pe umeri. Era înveşmântat în hainele obişnuite pentru o seară petrecută în societate. La gât, peste cămaşa de lână, avea legată o eşarfă de mătase din import. Purta pantaloni de piele fină şi cizme scurte, solide. Inelul de fildeş de la mâna stângă îl arăta a fi însurat.

Hainele lui Terai erau asemănătoare, dar mai simplu croite, iar acest lucru, împreună cu întreaga sa înfăţişare, îl deosebea radical de ceilalţi oaspeţi prezenţi, în majoritate cupluri căsătorite. Aceştia se străduiau ca interesul vădit pe care îl trezea străinul să treacă neobservat.

— Hotărârea voastră poate fi unilaterală. Nu o puteţi impune întregii omeniri. Când aţi început să confiscaţi navele de vânătoare ale celor din nord-vest...

— Am făcut acelaşi lucru şi cu navele negustorilor de sclavi, dar nimeni nu s-a plâns.

— Nu. Nouă nu ne place sclavia, îl întrerupse Launy. Aşteaptă. Noi iubim libertatea. Dar această libertate se cuvine oamenilor, nu cailor ori găinilor. Sigur, balenele sunt animale inteligente, şi n-aş avea nimic împotrivă să le dăm pace. Dar asta nu dovedeşte că sunt ceva mai mult decât nişte animale. Bău şi începu să vorbească mai repede.

V-aţi asumat, în ceea ce credeaţi a fi atotputernicia voastră, răspunderea de a spune căpitanilor liberi ce anume au voie să facă şi ce nu, acolo, în larg. V-aţi închipuit că, dat fiind că vânătoarea de balene e domeniul celor din Sălaşul Şoimului Pescar şi Sălaşul Stelei Polare, restul ţării acesteia dezorganizate nu se va urni pentru a le sări în ajutor, chiar cu preţul sângelui. Dar breslele nu se lasă una pe alta la ananghie; războaiele purtate cu mongii ne-au învăţat să preţuim loialitatea. Mai întâi, v-am spus să vă vedeţi de treabă, iar dacă n-aveţi de lucru, să vă duceţi şi-n Rusha, numai să ne lăsaţi în pace. Dar voi aţi răspuns prin violenţă, aşa încât a fost firesc ca sălaşurile să cheme oamenii la luptă, înarmându-i şi trimiţându-i spre a vă răspunde cu aceeaşi monedă: violenţa.

Şi-n bătăliile purtate, precum şi în raidurile pe care le-aţi întreprins, ne-aţi convins că nu avea rost să insistăm, admise Terai. Îşi aminti de navele flotei Uniunii de la Farallones, propulsate de energia aburilor, blindate cu oţel, lipsite de catapulte, dar posedând capete de dragon cu tunuri ce azvârleau obuze explozive şi tuburi ce lansau rachete. *Nu v-am înţeles. N-am crezut – în „atotputernicia" noastră – că veţi investi atâtea resurse pentru acest scop.*

Glasul lui Launy scăzu în intensitate. Se aplecă în faţă, peste masă.

— Uite ce e, Terai, începu el, grav. Hai să nu ne dondănim. Mai dă-mi voie să-ţi spun un singur lucru, apoi ne vom îmbăta şi vom cânta sau vom face orice altceva ne va trece prin minte. Uite cum stau lucrurile: avem nevoie de seul de balenă pentru lubrifierea de precizie. Sigur, ştiu că şi uleiul de jojoba ar fi la fel de bun. Dar nu putem importa destul din regiunile unde creşte această plantă, căci nu se cultivă îndeajuns, iar comerţul nu e suficient dezvoltat cu acea regiune. Cât despre carnea şi untura, şi fanoanele balenelor, acestea sunt vândute mongilor, care ne dau, în

schimb, unele lucruri ce ne sunt indispensabile, precum cărbunele ori permisiunea de a traversa, cu căile noastre ferate, ţinuturile lor. După ce industria noastră va fi îndeajuns de bine dezvoltată, nu vom mai avea *nevoie* să vânăm balene. Nu va mai *merita* să o facem. În loc să ne puneţi beţe în roate şi să ne împiedicaţi să ne dezvoltăm, ceea ce va duce cu siguranţă la un război, la unul adevărat, de ce nu ne încurajaţi? În felul acesta, am înceta mult mai curând vânătoarea de balene. Să fie oare asta din cauză că voi – nu, nu tu, Terai, ci politicienii voştri, comercianţii voştri – n-aţi vrea ca altcineva, din altă parte a lumii, să devină la fel de puternic precum Federaţia Maurai?

— Nu! negă Terai, dorindu-şi, pentru o clipă, să creadă pe deplin în propriile-i spuse. *Mai mult de-atât, ce-aş putea spune?* Cât de des am afirmat-o oare? Nu vrem ca o singură civilizaţie să le stăpânească pe celelalte şi nu vrem ca exploatarea industrială să distrugă vreo parte a planetei...

Launy îşi aruncă părul de pe frunte şi-şi întrerupse oaspetele cu un hohot de râs.

— Iartă-mă! se scuză el. M-a apucat aşa, dintr-o dată... Uite cum stăm aici şi ne pierdem vremea, maimuţărindu-ne politicienii, oratorii şi profesorii! lat tu vei pleca mâine, o dată cu fluxul. Mai mare pierdere de vreme nici că se putea!

Terai se relaxa şi sorbi o înghiţitură straşnică din pahar.

— Măcar în privinţa asta, ai dreptate. Timpul petrecut cu băutura e o resursă nepreţuită. Parcă spuneai ceva de un spectacol cu fete?

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu simţise nevoia de a-şi găsi vreo însoţitoare dintre târfele care bântuiau prin docuri. Soţia lui Launy îl însoţise la Seattle, dar nu dorise să-i tulbure cheful cu bărbaţii; pe de altă parte, echipajul lui Terai includea atât wahines cât şi kanakas[1]. Nimic de zis însă: striptease-ul din Seattle era cu totul altceva

decât dansurile hula awaiiene. Fu, în cele din urmă, o noapte memorabilă.

N-aveau să mai aibă parte de multe asemenea ei. La cinci ani după sfârşitul războiului Balenelor, începu altul, cel al Energiei; iar acesta era un război declarat de Federaţie împotriva Uniunii; durase vreme de trei ani grei, căci, de data aceasta, fiecare tabără era hotărâtă să o sfărâme pe cealaltă.

Faptul că Launy şi Terai se împrieteniseră nu era nimic extraordinar în sine. Curios era faptul că se întâlniseră din nou la începutul celui de-al doilea an al celui de-al doilea conflict dintre popoarele lor.

O luptă navală avusese loc în largul coastei Aurgon. Forţele maurailor învinseseră, aşa cum învingeau în fiecare bătălie navală. De această dată, se prezentaseră cu lecţia învăţată, studiaseră naţiunea adversă şi nu o mai subestimau. Se pregătiseră intens pentru acest conflict, despre care cei mai realişti dintre ei ştiuseră că avea să fie inevitabil. Forţa, priceperea, averea şi numărul superior fuseseră tot timpul de partea lor; fusese nevoie doar de o mobilizare corectă. Cu toate acestea, norrmenii li se opuseseră cu îndârjire.

Nava la bordul căreia se afla Terai scufundase un vas inamic, după care se apucase să culeagă supravieţuitorii. Printre cei salvaţi în acea zi din apă se afla şi un ofiţer de radio-comunicaţii pe nume Launy Birken.

2

Valurile albastru-verzui se rostogoleau, încununate cu spumă albă, către pata întunecată care era continentul, aflat undeva spre vest, la marginea lumii. Vuiau şi şuierau, înfuriate, iar zgâlţâitul lor se transmitea până în măduva oaselor celor aflaţi la bord. Soarele trecuse de amiază şi, pe fondul câtorva nori răzleţi, albatroşii se roteau

în înalt, ca nişte fulgi de zăpadă albi ca laptele. Briza răcorea feţele oamenilor, zburlindu-le părul, umplându-le fără răgaz urechile cu şuieratul ei.

În ciuda dimensiunilor sale şi a faptului că naviga contra vântului, *Barracuda* înainta cu o viteză de douăzeci de noduri. Ar fi atins chiar şi viteze mai mari dacă motoarele ar fi fost pornite, dar, în acest caz, şi-ar fi depăşit tovarăşele de flotă. Ştiinţa hidrodinamicii evoluase de-a lungul veacurilor, devenind la fel de precisă ca de exemplu, balistica. Structura de trimaran era menită să îi sporească viteza şi manevrabilitatea şi nu era destinată, neapărat, măririi volumului de marfă transportabil. Velatura îi era ceva mai convenţională – deşi nu întotdeauna constructorii de nave din Federaţia Maurai urmau o convenţie anume – dar, în aceeaşi măsură, eficientă. Nava avea cinci catarge, având fiecare câte cinci vele pătrate dintr-o ţesătură translucidă, rezistentă la umezeală. Controlate de un computer, pânzele beneficiau de eleroane care le roteau în unghiurile potrivite, în funcţie de direcţia vântului. Nu necesitau nici un fel de manipulare. De fapt, în condiţii normale, întregul echipaj nu ar fi fost mai numeros de patru mateloţi...

...Dacă ar fi fost un simplu cargou, aşa ar fi stat lucrurile. În acele împrejurări însă, la bord se aflau mai multe duzini de oameni. Spaţiu era suficient. Cu excepţia unei punţi înălţate, la prova, cabinele erau sub puntea principală, iar turelele armelor, maşinăriile şi bărcile de salvare nu ocupau prea mult loc. Captatoarele solare erau desfăşurate, pentru a încărca acumulatorii şi a împrospăta combustibilul bacterian, dar şi pentru a satisface nevoile de energie curente. Erau ridicate astfel, încât, la umbra lor, echipajul să se poată relaxa. Acum însă nimeni nu prea avea chef de relaxare, căci pentru maurai, apele şi clima de aici erau reci.

Pe o navă civilă, aspectul general ar fi fost, probabil, mai puţin auster. La prova ar fi existat un galion, de inspiraţie religioasă, desigur: o sculptură a Triadei, formată din Tanaroa Zămislitorul, avându-l la dreapta Sa pe Lesu Haristi Mântuitorul, iar la stânga, pe Nan Distrugătorul, cel cu dinţi de rechin. Cu siguranţă, echipajul ar fi umplut puntea de flori în culori vii. Acum însă, cu excepţia intarsiilor din suprastructură, singurele pete de culoare erau cele de pe catarg, unde era arborată flamura Crucii şi Stelelor, steagul Federaţiei.

Şi totuşi, echipajul nu renunţase Ia plăcerile sale, de care se bucura din plin, între două bătălii. Sfidând vremea potrivnică, unii nu purtau decât câte un sarong, împodobindu-se cu brăţări, coliere sau chiar ghirlande împletite din florile crescute în glastre, în cabine. Erau tineri şi plini de viaţă, iar tenurile lor variau de la cel de culoarea ambrei la cel de un negru intens; fără îndoială, erau mai chipeşi decât tovarăşii lor care umblau încotoşmănaţi. Marea majoritate erau bărbaţi, dar, aşa cum se întâmpla mereu la bordul navelor maurai, alături de aceştia se înrolaseră şi femei necăsătorite încă, dornice de aventură.

Păreau că-şi celebrează viaţa, în grupuri mici, spontan alcătuite. Picioarele săltau, şoldurile se mişcau, ondulându-se în ritmul muzicii emise de acordeoane, flauturi şi instrumente tradiţionale cu coarde. Se jucau zaruri ici, iar dincolo se auzea clămpănitul sec al pieselor rotunde pe o tablă de go. Doi oameni povesteau, despre casele lor, unor tovarăşi originari din alte insule, mai depărtate, bucurându-se de atenţia deplină a acestora, căci nici radioul şi nici cuvântul tipărit nu puteau exprima pe de-a-ntregul uimitoarea diversitate a unei împărăţii care se întindea pe mai bine de jumătate din suprafaţa Oceanului Pacific. Un cuplu se îmbrăţişa, un altul tocmai cobora sub punte pentru ca, în liniştea unei cabine, să facă dragoste.

Trei sau patru stăteau singuri, izolaţi de restul, contemplând valurile ori adâncurile propriilor suflete.

Sprijinit de balustradă, Launy îşi plecă umerii, adâncindu-şi mâinile în buzunare.

— Cine-i de cart acum? se întrebă el.

Terai ridică din umeri.

— Ca de obicei... Primul, al doilea ori al treilea ofiţer. Primul, al doilea ori al treilea inginer. Contramaistrul e la timonă. Există şi un ofiţer la radio; cu excepţia cazurilor în care este de serviciu şi la radar. Şi, bineînţeles, bucătarul şi ajutorul său care pregătesc ceaiul la ora asta. Presupun că şi maistrul de arme şi dulgherul şi-au găsit ceva de făcut. Dar, fie război, fie nu, noi maurii nu suntem foarte stricţi în privinţa orarelor ori sarcinilor de îndeplinit. Am auzit spunându-se despre noi c-am fi leneşi, şi asta nu doar de către norrmeni ca tine, ci şi de către mericanii de la sud de voi, aceeaşi pe care noi înşine i-am transformat din sălbatici în fermieri civilizaţi. Zâmbi. Dar, orice s-ar spune, uite că reuşim să ne descurcăm.

— Da, aşa se pare, spuse prizonierul, cu lehamite, privindu-l pe cel de alături.

Într-adevăr, avea la ce să se uite. Terai Lohannaso măsura doi metri în înălţime. Tare ca oţelul, clădit ca un munte, trupul îi era perfect proporţionat. Trăsăturile îi erau tipic polineziene, cu nasul turtit, gura cărnoasă, şi o barbă deasă pe care şi-o rădea cu regularitate. Maxilarul pătrat, ochii cenuşii şi tenul ivoriu, acolo unde soarele atâtor ani de navigaţie nu-l arsese, toate acestea mărturiseau existenţa, în trecutul său, a unor strămoşi inglişi. Glasul îi era ca de tunet. Părul de un negru-roşcat, în bucle, îi era petrecut pe după urechi, căzându-i pe umeri, după obiceiul celor din N'Zealann. Cămaşa cu mâneci scurte îi dezvăluia pieptul solid, lipsit de păr, şi antebraţele bronzate, purtând tatuaje: pe mâna stângă, avea o ancoră, iar

pe dreapta, un ciocan şi o nicovală (amintise odată că una din pasiunile sale era fierăria).

— Da, vă descurcaţi, zise Launy. Vă consideraţi oameni care nu-şi fac probleme în privinţa zilei de mâine şi se bucură de viaţă, dar avanposturile voastre ocupă fiece coastă a Asiei şi Africii... La fel, vestul Normericii şi Soumericii, de la graniţa noastră în jos... Conducătorii locali fac orice le-ar sugera reprezentanţii voştri, dacă îşi cunosc interesele. Între timp, exploratorii şi negustorii voştri pătrund în Yurrup... Da, vă descurcaţi, de bine, de rău.

Privirea lui cuprinse şi restul flotei. Cele mai multe nave erau monococă, mai lente, dar mai spaţioase decât *Barracuda.* Stabilizatoarele lor erau însă la fel, construite astfel, încât să evite răsturnarea, chiar şi pe o hulă foarte puternică. Velatura, ca şi dimensiunile lor, varia. Erau de toate tipurile: de la goelete cu aspect arhaic, la „morile de vânt" ce învârteau elicele unor nave zvelte. Toate erau construite din lemn, cu rare accesorii de metal. De la distanţă, păreau fragile şi deloc periculoase, chiar şi portavionul pe a cărui punte se odihneau o mulţime de avioane. Nici una dintre aceste nave nu muşca furioasă valurile, scuipând fum şi înţesată de tunuri, cum erau cuirasatele nord-vestice.

Dar nici una nu semăna cu navele burtoase de comerţ, pe care le scufundase în vremea Războiului Balenelor. Văzuse cum aceşti adevăraţi dansatori ai mării spulberaseră escadronul din care făcuse parte. Acum, flota se îndrepta spre nord, spre locul de întâlnire cu alte flotile asemănătoare. Apoi, forţele lor reunite aveau să dea piept cu flota principală a Uniunii, ale cărei flancuri erau mereu hărţuite de navele de cercetare ale Federaţiei. Norrmenii se apărau azvârlind proiectilele incendiare sau trăgând cu rachete în hidroplanoarele Federaţiei. Dar acestea scăpau adesea; dacă erau lovite, rezistau surprinzător, se

salvau cu ajutorul plutelor, iar patrulele de salvare ale maurailor erau uimitor de eficiente. Mai devreme sau mai târziu, bănuia Launy, infanteria marină a Federaţiei avea sa debarce pe ţărmurile Uniunii...

Terai îi întrerupse firul gândurilor.

— Îţi înţeleg durerea, ţi-ai pierdut camarazii. Dar de ce îţi închipui că noi vrem să stăpânim lumea? *Nu* vrem aşa ceva. N-am avea decât o mulţime de probleme în plus. Oricum, scopul nostru e să lăsăm lumea aşa cum este, diversă, astfel încât diferitele culturi să poată învăţa una de la cealaltă. Zâmbi şi plescăi din buze. Scuză-mă, bătrâne. Nu intenţionam să te plictisesc cu propaganda. Dar acesta e adevărul.

— Ştiu. Voi vă topiţi după tradiţiile pitoreşti şi muzica exotică, spuse Launy, tăios. Dar nu suportaţi, de fapt, adevăratele diferenţe. NU vreţi nimic care ar putea sta în calea supremaţiei voastre.

— Nimic din ce-ar putea nimici iar civilizaţia, ori chiar viaţa, îi răspunse Terai. Buzele i se crispară. Uneori mă întreb dacă Prăbuşirea n-a venit tocmai la timp pentru a salva biosfera de moartea lentă la care o condamnaseră vechile industrii.

— Vorbeşti ca un geean.

— Ferească Lesu! încercă Terai să zâmbească. Mongii ne iubesc chiar mai puţin decât voi înşivă, şi mă îndoiesc că vreun maurai a acordat vreodată credit balivernele geeane.

— Atunci cum se face că aţi făcut din „ecologie" şi „diversitate" laitmotivele pentru pornirea acestui război sfânt?

O sclipire de mânie se oglindi, vreme de o clipă, în ochii lui Terai.

— Împărţim aceeaşi planetă, scrâşni el. Oricum, cărbunele ars de voi cu nepăsare şi chimicalele deversate în râuri erau, ele însele, destul de dăunătoare. Când însă v-aţi apucat să

colectaţi materiale fisionabile pentru a construi o *centrală nucleară* a fost prea de tot. După ce ne-aţi respins ultimatumul, n-am mai avut de ales, şi am fost nevoiţi să vă declarăm război. Iar acum, pe legea mea, vă vom face să vă plecaţi capetele! Furia i se stinse la fel de repede precum îl apucase. Nu era coleric din fire. Nu te teme, Launy! rosti el în vreme ce scotocea prin buzunare. N-avem nimic cu cei ca tine, ci doar cu exploatatorii şi nebunii care va strâng impozitele. Cu cei care nu ştiu sau nu le pasă ca Pământul nostru e pe cale de-a-şi epuiza resursele.

Îşi scoase pipa şi săculeţul cu tutun.

— Ştiu că ăsta e adevărul, îi răspunse Launy. Aminteşte-ţi, tata a fost unul dintre Oamenii de Fier, a fost unul dintre cei ce încercau să recupereze câte ceva din ţinuturile moarte. Am citit destule cărţi pe această temă, şi am ascultat nenumărate prelegeri.

Îşi amintea de cuvintele auzite sau citite:

Războiul Judecăţii, în perioada care a urmat, n-a reuşit să şteargă urmele cunoaşterii. Rămăseseră prea multe înregistrări, de toate felurile, şi, mai devreme sau mai târziu, în anumite zone mai norocoase, oamenii au avut şansa de a le studia. Ar fi putut reconstrui, dar civilizaţia tehnologică anterioară consumase materiile prime abundente şi mai uşor de obţinut, care ar ti făcut posibilă o reconstrucţie imediată. Nu mai existau păduri virgine, nici tone de pământ fertil pe fiecare metru pătrat. În multe privinţe, strămoşii au fost siliţi să recurgă la înlocuitori. Societăţile urmaşilor, blestemate să se mulţumească cu resurse sărăcăcioase şi energii puţine, nu şi-au putut permite să construiască centrale energetice care să le scoată din impas.

Astfel încât cei mai mulţi dintre supravieţuitori au sfârşit prin a crea noi variante de barbarism şi sălbăticie. Puţini dintre aceştia au mai reuşit să îşi revină din acea deplorabilă stare.

Şi puţini aveau şanse să o mai părăsească vreodată, dacă nu cumva...

Mauraii sunt deţinătorii unei chei ce deschide o uşă dincolo de care se înalţă treptele către viitor. Strămoşii lor au fost norocoşi. N'Zealann n-a fost lovită. Da, şi-a căpătat porţia de ultraviolete, de pe urma stratului de ozon din cauza exploziei bombelor. Consecinţele au fost cele cunoscute: victime ulterioare şi mutaţii în fundamentele microbiene ale vieţii, foamete, epidemii şi haos. Dar nici o bombă n-a lovit acest ţinut. Structurile de bază au rămas în picioare. Fabrici, laboratoare, facilităţi hidroelectrice, ca să nu mai vorbim de resursele neepuizate de fier şi cărbune. Decesele s-au înregistrat îndeosebi în rândul orăşenilor. Cei care locuiau la ţară au supravieţuit însă, şi aidoma lor, aborigenii din rezervaţii, care posedau o structură tribală ale cărei instituţii puteau fi uşor adaptate la noile condiţii. Pe măsură ce natura începea să îşi revină, n'zealannezii s-au hotărât să-şi pună în aplicare planurile de reconstrucţie şi s-au trezit confruntaţi cu o lipsă acută de mână de lucru. Şi-au investit, aşadar, fierul şi cărbunele în construirea unor nave care au pornit în larg pentru a recruta imigranţi, provenind, în special, din insulele Polineziei. Pentru aceştia, evoluţia către o societate tehnologică bazată pe ştiinţă, dar parcimonioasă, a fost un lucru firesc...

Noi, cei din Nord-Vest, suntem diferiţi. Am pornit de la o bază mai bogată şi nu ne-am schimbat faţă de cum eram înainte. De-a lungul veacurilor celor mai grele, n-am încetat să privim înainte şi nu ne-am oprit niciodată din visare şi speranţă. Terai îşi umplu pipa şi scoase o brichetă din buzunar. Era un cilindru mic, din lemn de esenţă tare, prevăzut cu un piston. Scoase pistonul şi, dintr-un compartiment al săculeţului pentru tutun, o bucăţică de iască, pe care o introduse în cilindru. Reintroduse pistonul, îl apăsă până la

refuz, apoi goli iasca în gura pipei. Comprimarea aerului o aduse la temperatura de aprindere. Pufăind grijuliu, ferind gura pipei cu o mână de rafalele de vânt, reuşi să aprindă tutunul.

— Vezi tu, şopti Launy, chestia asta măruntă ar putea fi un simbol perfect al civilizaţiei voastre.

Terai zâmbi, şi o puzderie de riduri fine se adânciră la coada ochilor săi.

— Nu-i chiar aşa mare scofală, o dată ce înveţi care-i şmecheria. Să nu-mi spui că i-ai prefera chibriturile cu sulf! Dacă ţi-ai aprinde pipa cu aşa ceva, fiecare fum te-ar costa salariul pe o zi de muncă.

— Pe la noi, se folosesc brichete de dimensiunea degetului tău mare. Au carcasa din plastic şi aprinderea se face prin frecare. Combustibilul, în general butan, se obţine prin derivare din cărbune.

— Ştiu, am mai văzut aşa ceva. Nici măcar un marinar beat n-ar fi atât de extravagant.

— Stai puţin, Terai. Şi voi exploataţi pădurile şi vă ocupaţi de agricultură. Ba mai mult, folosiţi chiar şi marea în acest scop, practicaţi şi mineritul maritim.

— Dar noi replantăm fiecare copac tăiat. Ne străduim să menţinem un echilibru.

— Şi noi o facem, în măsura în care acest lucru ne stă în putinţă. Şi-am putea face chiar mai mult, dacă am dispune de mai multă energie. Energia este soluţia tuturor problemelor.

Terai întinse mâna spre ocean, în direcţia din care bătea vântul şi, în cele din urmă, spre cer.

— Da, bineînţeles, rosti Launy. Sursele de energie alese de voi: soarele, vântul, apa şi biomasa. Dar toate acestea depind, de fapt, de soare, iar soarele nu poate produce decât ce mult un kiloxatt pe metru pătrat, într-o zi senină, la amiază. E extrem de puţin, din punct de vedere practic.

— Şi noi folosim cărbune, ştii prea bine, îi răspunse Terai. Dar îl purificăm înainte de a-l arde. Aţi putea face şi voi acelaşi lucru.

— Nu şi în cazul în care avem de gând să trăim aşa cum credem noi că e demn să trăiască un om. Pentru aşa ceva, ar fi nevoie de o industrie foarte productivă. Petrolul e o marfă mult prea preţioasă pentru a fi ars şi, fireşte, lemnul e mult prea valoros sub formă de cherestea sau chiar în forma iniţială, aceea de pădure. Ce altceva ne mai rămâne decât cărbunele? Sunt de acord, e murdar, şi nu va dura o veşnicie.

Launy se înflăcărase.

— De ce nu vreţi voi, mauraii, să acceptaţi dezvoltarea industriei nucleare? azvârli el o provocare. Centralele proiectate de noi ar fi fost inofensive şi sigure. Am fi dispus de deserturi vitrificate, stabile din punct de vedere geologic, foarte potrivite pentru amplasarea uzinelor. Iar energia asta nu ar fi fost produsă cu preţul poluării, n-ar fi avut subproduse secundare în genul gazelor, acizilor sau cenuşii. Eram dispuşi să cooperăm cu voi pentru interzicerea fabricării de armament nuclear, ca şi pentru continuarea cercetărilor în domeniul energiei termonucleare, care nu se va epuiza niciodată, cât va dura Pământul. Am fi putut porni din nou către stele. Clătină din cap, oftând. Dar voi n-aţi vrut şi nu ne-aţi lăsat nici pe noi să ne urmăm calea. De ce?

— Motivele dezacordului nostru au fost explicate de un milion de ori, îi răspunse Terai, puţin iritat. Pericolele, în cazul unei proaste funcţionări, depăşesc valoarea care ar putea fi câştigată. Şi chiar dacă toate sistemele ar funcţiona perfect, întotdeauna, planeta ar avea de suferit de pe urma unei industrializări pe o scară prea largă.

— Asta o spui tu, îl întrerupse Launy. Dar cum rămâne cu politica de forţă, cu lăcomia, cu dorinţa nestăvilită de a vă menţine hegemonia? Toate acestea au fost o parte importantă a

motivaţiilor voastre, ale maurailor. Nu mă refer la tine, ca individ. Tu mi-ai părut dintotdeauna a fi un om de onoare. Mă uimeşte doar faptul că ai acceptat să fii spion între cele două războaie. Ai fi putut refuza misiunea respectivă.

— N-am fost spion, spuse Terai, cu blândeţe. De acord, rolul meu de căpitan în flota comercială era doar un camuflaj. Am fost tot timpul membru în serviciul de spionaj al marinei, dar n-am furat nici un fel de secrete. Am vrut doar să vă cunoaştem mai bine ţara şi obiceiurile.

— În aşteptarea zilei în care aveaţi să ne provocaţi la luptă! Launy se străduia din răsputeri să-şi menţină stăpânirea de sine. Sunt convins că tu te consideri un simplu patriot, un loial supus al reginei voastre, un membru destoinic al tribului tău. Ştiu că acest lucru e adevărat. Şi totuşi, dincolo de patriotismul vostru, voi, mauraii, sunteţi fanatici. Se opri o clipă, apoi adăugă: Când eram la colegiu, profesorul meu de istorie avea o vorbă: „Succesul perverteşte!" Avea dreptate, şi cel mai bun exemplu în acest sens îl constituie civilizaţia voastră. La timpul lor, împlinirile voastre au fost măreţe. Dar voi v-aţi cramponat de ele. Le veneraţi chiar mai mult decât vă veneraţi Triada. Dacă cineva îndrăzneşte să schimbe această stare de fapt, îl nimiciţi, felicitându-vă că aţi servit cauza Pământului.

Gâfâind, se sprijini de balustradă, întorcându-şi privirile către mare, spre îndepărtatele ţărmuri ale ţării sale.

Terai rămase nemişcat, expirând fumul albăstrui. Într-un târziu, îşi puse mâna pe umărul norrmenului, şi glasul lui tună:

— Nu m-ai jignit. Poţi spune orice vrei, ştiu că simţi nevoia să o faci. Eu voi rămâne însă prietenul tău. Am să profit de orice prilej s-ar ivi pentru a ţi-o dovedi.

3

Armele se ciocniră la gurile uriaşului fluviu Columna într-o zi mohorâtă, sub rafalele unei lapoviţe îngheţate ce bătea dinspre apus. Curenţii puternici sporeau ticăloşia valurilor enorme, iar dinspre est pândeau colţii ascuţiţi ai stâncilor. Părea că însăşi natura se ridicase la luptă pentru a-şi apăra ţara.

Lupta însă în zadar.

Trupele Uniunii numărau destui marinari iscusiţi, dar fiecare maurai era, din naştere, hărăzit largului şi poseda un simţ pentru navigaţie asemănător cu al delfinilor, cunoscând vânturile mângâietoare, înfuriate ori sălbatice. Navele Uniunii erau bine construite, dar conform unor planuri ce fuseseră antice chiar şi înainte ca vechea civilizaţie să se fi autodistrus. Erau propulsate de velaturi complicate sau de motoare cu aburi ce ardeau cărbune, puţine dintre ele având propulsii diesel, ce consumau mult combustibil lichid. Navele maurailor erau în egală măsură aerodinamice şi hidrodinamice, precum rechinul sau albatrosul, iar cele ce dispuneau de motoare electrice auxiliare nu necesitau cantităţi mari de combustibil. Nici una dintre taberele adverse nu dispunea de prea multe avioane, în vreme ce primitivele maşinării ale Uniunii erau imobilizate în caz de vreme neprielnică, cele ale maurailor puteau zbura oricând. Ploaia nu avea cum să afecteze raderele, sonarele ori detectoarele de căldură; dar cele ale maurailor erau net superioare.

În ceea ce priveşte armele, tunurile Uniunii utilizau pulberi explozive de origine minerală, a căror raritate impunea economii stricte, însă mauraii îşi adunaseră muniţii din surse stranii, dar nelimitate. Combustibilii violenţi utilizaţi de aceştia erau, în mare parte, de origine biologică, provenind din fermele pelagice sau din culturile bacteriene. Metalele folosite fuseseră obţinute,

aproape în totalitate, tot din apa mării, prin îndelungate procese electrochimice. Oxigenul şi hidrogenul fuseseră obţinute identic şi menţinute în stare criogenică pe baza celulelor solare de-a lungul întregii călătorii.

Rachetele ţâşniră, torpilele îşi părăsiră locaşurile, iar bombele şuierară, urmărind ţinte precise. Fulgerele create de om dominară furtuna. Cuirasatele Uniunii săltară pe valuri, între epavele muribunde ale propriei flote, ripostând sălbatic. Fu rândul celor mai mari rachete ale invadatorilor să-şi facă apariţia, având la bord încărcături de gaze lichide ce intrau în reacţie după impact. Ca într-o erupţie vulcanică, navele blindate se desfăcură în bucăţi. Apele fierbeau, amestecând laolaltă carene sfărâmate, epave şi supravieţuitori.

Soarta bătăliei se hotărî în mai puţin de două ore. Vântul se potoli, chiar şi ploaia se îmblânzi, de parcă ar fi plâns morţii, comorile şi speranţele pierdute. Mauraii nu scoaseră chiote de bucurie, ci porniră în căutarea unor eventuali supravieţuitori care ar fi putut fi salvaţi. Chipurile multora dintre ei erau încremenite de groază.

Fireşte, suferiseră şi ei unele pierderi. De pildă, un proiectil incendiar lovise *Barracuda,* scoţând-o din luptă pentru multă vreme şi ucigând un număr de oameni aflaţi la bord. Între aceştia se număra şi Launy Birken.

Războiul mai continuă vreme de încă doi ani, mutându-se pe uscat. Iar teritoriul Uniunii era imens. De la munţii Klamath din Californi, se întindea de-a lungul coastei, cuprinzând toată Laska. Spre nord, linia fortificată o constituiau Munţii Stâncoşi; mai departe, spre sud, se aflau Cascadele. Ţinuturile locuite se opreau aici, căci norrmenilor nu le păsa de câmpiile aride. Stăpâneau un regat al înălţimilor, cu văi adânci, râuri înspumate, cu fiorduri întortocheate şi estuare meandrate. Era o ţară a pădurilor şi mlaştinilor, în apropierea cărora, contrastând, se înălţau ferme

bogate sau oraşe vesele, pe coastă. Era un ţinut al ploii şi negurii, al zăpezii şi soarelui cu dinţi. Nopţile de iarnă erau uluitori de limpezi, cu mii de stele clipind şi aurore fantastice. Era o lume plină de trecători înguste şi ascunzători, de cărări secrete şi locuri prielnice unor ambuscade.

Cei de-aici, bărbaţii, femeile şi copiii deopotrivă, alcătuiau un popor de războinici. Terai începuse să creadă că o selecţie naturală nemiloasă îi modelase astfel. Strămoşii lor avuseseră de suferit mult mai mult în vremea Prăbuşirii, faţă de ai săi. Între timp, mongii năvăliseră dinspre Sberya, traversând o strâmtoare îngheţată de ani de zile, din pricina atmosferei superioare înţesate de praful stârnit de exploziile nucleare. Cei nou veniţi se răspândiră, traversând platoul Yukon, ocupând culmile şi preriile, până la limita teritoriilor norrmenilor. Aceştia stăviliră fluxul invadatorilor, înecându-i în sânge şi alungându-i din munţii. Recuceriră apoi Laska, întrerupând şuvoiul ce continua să se reverse dinspre Asia. Vreme de secole, luptară pentru a-i ţine departe pe străini, hărţuindu-i, clădindu-şi propria forţă şi punând din nou stăpânire pe văile răsăritene, prin bătălii crâncene, până când, într-un târziu, liniştea coborî din nou şi pacea deveni o realitate la fruntarii.

Dar nici descendenţii acestui trecut eroic nu se lăsară mai prejos. Nu erau nebuni; când înfrângerea nu mai putea fi pusă la îndoială, se supuneau, cu amărăciune în suflet. Mauraii le capturară oraşele, fără vărsare inutilă de sânge. Războiul nu se sfârşi aici. Cucerirea oraşelor Seattle, Portanjels, Vittohrya, şi trimiterea unui detaşament de infanterie marină care ocupă portul de pescari de pe insula Sanwan, unde aveau loc reuniunile Marelui Consiliu al Uniunii, nu erau suficiente. De altfel, puterile guvernului central erau atât de limitate, încât acesta cu greu ar fi putut încăpea în definiţia clasică a unui organism de conducere („reuniunile au loc acolo, ca nu cumva

birocraţii să îşi poată impune părerea", îi explicase odată Launy). O autoritate ceva mai extinsă era cea exercitată de capitalele teritoriale, dar influenţa acestora era, la rându-i, limitată. Scheletul şi creierul acestei societăţi era constituit din sălaşuri, iar acestea erau pretutindeni. O căpetenie de sălaş putea strânge un regiment peste noapte, risipindu-l discret îndată ce misiunea acestuia era terminată.

Cu o lentoare infernală, mauraii descoperiră calea spre a-şi convinge duşmanii să depună armele. Nu doreau şi nici nu dispuneau de resursele umane necesare pentru a conduce această ţară, iar gândul de a o devasta, de a nimici o parte a Pământului, nu le trecuse prin minte decât, poate, în coşmare. Aveau însă posibilitatea de a întrerupe aprovizionarea cu materiale de război, direct de la surse, de data aceasta. În schimb, erau în stare să ofere linişte, ajutor medical şi planuri de reconstrucţie, îmbunătăţiri tehnologice, comerţ, burse în propriile universităţi pentru tinerii dotaţi.

În această gigantică întreprindere, înaltul comisar Ruori Haakonu se dovedi mai folositor decât orice erou de război. Inteligenţa, farmecul, căldura şi amabilitatea sa neprefăcută dădeau strălucire realizărilor sale. De folos îi era şi frumuseţea fizică rară. Nu tolera însă acţiunile lipsite de sens, şi era, totodată, extrem de bine informat (tatăl său, Aruturu, era şeful diviziei de spionaj, superiorul direct al lui Terai Lohannaso).

Acestea fură motivele care, încetul cu încetul, convinseră sălaşurile să renunţe la luptă pentru a contribui la refacerea ţării. Situaţia înfrânţilor nu era dintre cele mai favorabile. Prin tratatul de pace, Uniunea de Nord-Vest renunţa la încercările sale de obţinere a energiei nucleare. Flota îi era limitată la detaşamentele de pază de coastă, iar Serviciul Ecologic al maurailor avea să decidă care dintre ramurile industriale nu erau periculoase şi puteau funcţiona în continuare. Pentru a asigura respectarea tratatului, Federaţia avea să îşi menţină

bazele în punctele strategice, iar dreptul la inspecţii de comerţ privilegiat de-abia reuşeau să îndulcească întrucâtva amărăciunea înfrângerii, oblojind orgoliul naţional grav rănit.

Dar era pace. Terai avea să se poată întoarce acasă cât de curând.

4

Străbătând uliţa satului, se simţea mai singur decât oricând. Locul acesta era minunat. Casele acoperite de iederă erau clădite departe de şoseaua pavată, înconjurate fiind de grădini înflorite şi peluze. Erau zugrăvite în culori pastelate şi multe porţi erau sculptate cu măiestrie. Dincolo de ele se zărea liziera pădurii, iar miresmele ei împrospătau aerul de primăvară. Spre sud, piscul înzăpezit al muntelui Rainier sporea măreţia peisajului.

Terai, străinul, radia parcă singurătate. Norrmeni cu ten deschis la culoare şi juni bruneţi îşi încetau lucrul, privindu-l fără vreun cuvânt; copiii îşi uitau jocurile, iar câinii începeau să mârâie, arătându-şi colţii. Doar o pisică ce lenevea la soare pe un stâlp şi un corb care trecu în zbor pieziş pe deasupra sa îl ignorară.

Ei bine, la ce altceva mă aşteptam? se întrebă el. *Poate că n-ar fi trebuit să vin. Dar ţi-am promis, Launy, că voi fi veşnic prietenul tău şi n-am să pierd nici o ocazie pentru a ţi-o dovedi.*

Găsi casa pe care o căuta, urcă scările şi bătu în uşa masivă. Anneth Birken îi deschise. Era o femeie înaltă şi bine făcută, iar părul negru îi cădea pe umeri. Purta o rochie croită după moda din această regiune a Uniunii.

— Bună ziua, îl salută ea.

Apoi îl recunoscu şi făcu un pas înapoi. Ochii ei albaştri se deschiseră mari, şi lăsă să-i scape un oftat.

Terai o salută după obiceiul locului, atingându-şi chipiul. Purta uniforma cu tunică albă, dar avusese grijă să îşi scoată decoraţiile.

— Bună ziua, mizza Birken, rosti el, politicos, deşi când se întâlniseră prima oară, în urmă cu aproape patru ani, se tutuiseră. Sper că nu vă deranjez. Dacă doriţi, pot pleca imediat. Ea nu-i răspunse. V-am scris, dar bănuiesc că nu mi-aţi primit scrisoarea, continuă el. Poşta circulă încă destul de prost. Am aflat că radiofonul comunităţii dumneavoastră este defect. Era ultima mea ocazie de a vă vizita. Săptămâna viitoare mă întorc în N'Zealann.

Ea se hotărî, în sfârşit, să vorbească:

— Ce doriţi? întrebă ea.

El încremenise, umil, în faţa ei, şi-i răspunse cu voce scăzută, aproape o şoaptă:

— Voiam doar să văd cum o duceţi, să ne amintim de vremurile de odinioară şi să vă întreb dacă v-aş putea fi de ajutor în vreun fel. Şi, ăăă... Dacă doriţi, v-aş putea povesti despre ultimele zile ale lui Launy şi despre moartea lui. Ştiţi, am fost acolo...

Ea prelungi tăcerea, şi din depărtare se auzi limpede croncănitul unui corb. Într-un târziu, spuse:

— Poftiţi înăuntru.

Casa era frumoasă, întunecată, construită potrivit canoanelor nord-vestice. Părea încărcată de amintiri. Îl conduse în camera de zi şi-i făcu semn să se aşeze într-un fotoliu la fel de masiv ca tot restul mobilei. Deasupra căminului, Terai observă un panou de stejar purtând emblema sălaşului de care aparţinuse Launy şi de care aparţinea şi ea: un lup alergând, cu un lanţ rupt la gât, iar dedesubt, inscripţia *Aleargă liber*.

— Luaţi loc, domnule comandor Lohannaso, îl invită Anneth. Am ghicit, nu-i aşa? Sunteţi comandor acum, dacă am descifrat corect însemnele. Cu ce să vă servesc? Mă tem că nu am

cafea deocamdată, dar v-aş putea oferi un ceai de plante, lapte, bere sau cidru. Ce preferaţi?

— Nimic dacă nu beţi şi dumneavoastră, îi replică el, gândindu-se că ospitalitatea ei implica un efort şi, cu siguranţă, o mulţime de explicaţii de dat vecinilor mai târziu.

Tânjea să-şi aprindă pipa, dar îşi aminti că ea nu era de acord cu acest viciu, care începuse să se răspândească din nou în Uniune, o dată cu reluarea legăturilor comerciale cu sud-estul. Se hotărî, aşadar, să renunţe la fumat.

Ea îl privea cu atenţie. Gura îi era încordată, iar nările îi fremătau, palide.

— Spuneţi-mi cum a murit Launy, rosti ea, cu un glas lipsit de nuanţe. Sunt convinsă că a murit ca un viteaz, dar, în urmă cu un an, nu mi s-a spus decât că a murit, doar atât.

Terai încuviinţa.

— Era prizonier, la bordul navei mele. O salvă rătăcită venită din tabăra lui l-a ucis pe loc. Nu s-a plâns niciodată. Era gata oricând să se ofere pentru acordarea primului ajutor.

— Înţeleg. Aş vrea ca fiica mea să audă ceea ce-mi spuneţi. Aş fi vrut să fie şi fiii noştri acasă, dar ei sunt mai mari şi sunt la şcoală acum. Ieşi în hol, şi strigă, în direcţia scărilor. Ronica! Coboară chiar acum!

Fata îi dădu imediat ascultare. Nu părea să aibă mai mult de cinci ani, dar era înăltuţă pentru vârsta ei. Purta blugi şi un pulover ponosit. Ce făcea oare acolo sus, în camera ei? Se juca, probabil, cu un ursuleţ de pluş. Când mama ei făcu prezentările, tăcu şi rămase nemişcată, dar nu încremenită. Lui Terai îi păru a fi un pui de pisică sălbatică.

— Stai jos, Ronica, îi spuse Anneth.

Copila făcu întocmai, ascultătoare. Mama continuă, întorcându-se spre Terai.

— Sunteţi amabil, domnule comandor Lohannaso, iar noi suntem norocoase. Aţi sosit

exact la timp, căci peste o lună ne mutăm la... Se opri. N-are importanţă. Vă rog, spuneţi ceea ce aveţi de spus.

Terai pregătise îndelung ceea ce avea de spus, dar, cu toate acestea, se poticni în repetate rânduri.

Ochii verzi ai Ronicăi se făcură mari, apoi se îngustară, din nou mari, din nou se îngustară... Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar tăcea, respirând anevoie. Oare îşi amintea de tatăl ei? Mai mult ca sigur, nu, dar prietenii acestuia îi făcuseră, cu siguranţă, o slujbă la Sălaşul Lupului, chiar dacă fusese vreme de război. Din povestirile lor, fata îşi cunoştea, precis, tatăl.

La sfârşit, deşi Terai se străduise să o menajeze, povestind, fata sări în picioare, încleştându-şi pumnii, şi îi strigă, suspinând furioasă:

— Tu l-ai ucis! Tu şi ceilalţi maurai! Dar noi îl vom răzbuna, vă vom ucide pe toţi! Orion va răsări!

— Ronica!

Anneth se ridică iute din fotoliu, cuprinzând-o în braţe.

— Taci.

„Orion va răsări!"

Anneth îi aruncă lui Terai o privire îndurerată.

— Iartă-ne, domnule comandor, spuse ea. E vina mea. Dacă nu te superi, am s-o duc sus, să o liniştesc.

— Înţeleg, mizza Birken, răspunse el, ridicându-se în picioare. Staţi oricât va fi nevoie. Am închiriat o cameră la han şi nu aveam de gând să iau trenul spre Seattle decât mâine. Până atunci, vom putea sta de vorbă despre Launy şi despre orice altceva veţi dori. Dacă nu vreţi, voi profita pentru a mă plimba prin pădurile atât de frumoase din ţinut, adăugă el, prudent.

— Vă mulţumesc, domnule comandor, îi răspunse ea, cu un glas ceva mai cald, după care se grăbi în sus, pe trepte, ţinându-şi fiica în braţe.

Terai îşi reluă locul. *Ce cuvinte stranii în gura unei fetiţe,* gândi el. *Bănuiesc că i-a auzit pe adulţi pronunţându-le. Oricum, au, cu siguranţă, o semnificaţie anume... Dar care ar putea fi aceasta?Probabil e doar o lozincă... Orion e Vânătorul sau, în alte părţi ale lumii, Uriaşul Înlănţuit. E o constelaţie a nordului vizibilă de aici, iar Uniunea de Nord-Vest se extinde până dincolo de Cercul Polar. Cu toate acestea... Cred că expresia merită atenţie...*

În următorii douăzeci de ani, din când în când în măsura în care reuşea, veghea.

III

Fluviul Otter m-a luat, m-a înecat şi m-a purtat –
În tăcere, în tăcere –
În ziua aceea senină de vară
Prin trestiile putrezite de la Podul Căzut,
Prin codrul Idriss,
Unde soarele se joacă cu umbra.

Şi-am nimerit într-un luminiş, pe pajiştile fermei Arwy.
Acolo era mărul plin de roade
Unde am sărutat pentru întâia oar-o fată.
(Oh, iar apoi, mână în mână, am stat pe Dealul Mierii,
Privind cu o sălbatică surprindere
Cum lumea era răvăşită.)

Dincolo de satul Alfenton, din târguşorul
Pe unde mă jucam, băiat fiind,
Văzut-am cum fluviul rostogolea tot ce mai rămăsese,
Spre sud, spre Golful Budley, acolo unde,
Pentru întâia oară, el întâlneşte marea.

La Ottery Simmery, prea tare străluceau
Apele, învolburându-se,
De-o mie de ani sau chiar de dinainte,
Aici ne e sălaşul amintirii.
Aici sunt hanurile cu prieteni,
Aici, pe lângă ţărm.

Dar râul îşi vede de drum, spre Tipton, unde-odinioară,
Sub frunzele de iederă,
Am încercat să-nvăţ o meserie.
Firma mai e încă de faţă,
Se vede greu,
Căci frunze prietenoase o acoperă.

La Harpford, mă cunoşteau cu toţii bine,
Drept un chefliu şi-un cântăreţ, şi-un cartofor,
Un muncitor, de aveam chef,
Un fante şi un vagabond.
Dar nimeni nu m-a văzut trecând,
Doar ciorile şi vrăbiile.

Ceva mai jos, spre sud, la Otterton
Mi-am încheiat pelerinajul,
Acolo unde sălciile se-mpreună.
Acolo-mi zac oasele, nenumite.
Şoptind de pretutindeni,
Legănate de vânt şi de unde,
Se murmură numele ce-mi alcătuiesc sufletul.

Plik încheie, trecându-şi pentru ultima oară degetele pe corzile mandolinei, după care aşeză instrumentul pe masa lângă care şedea şi apucă un pahar de vin, sorbindu-l dintr-o înghiţitură.

— Ce-a fost asta? întrebă Sesi.

Plik ridică din umeri.

— Cred că o voi intitula „Nume".

Proţăpită în faţa lui, crâşmăriţa îl dojeni, făcându-i semn cu mâna. Mişcarea îi ondulă

şoldurile. Era chipeşă, plinuţă. O rochie scurtă până la genunchi îi scotea în evidenţă formele armonioase. Era de-a dreptul frumuşică, avea gene lungi şi negre, un năsuc obraznic, buze groase şi un ten curat.

— Te-am întrebat despre ce-i vorba, prostule! spuse ea. Ştii că nu prea înţeleg angley...

Plik sorbi din nou din pahar, mai domolit de astă dată.

— Păi, cum să-ţi spun, nu e tocmai autobiografică, dar descrie ţinutul din care vin.

Ea ridică leneş, ademenitor, din umeri.

— Nu-mi spune mai mult. Am aflat destul, cât să mă simt nelalocul meu. Sincer, Plik, mă sperii când te-apucă stările astea ciudate.

— N-am vrut să te supăr, frumoasa mea Frunză-de-Viţă. Gura i se strâmbă într-un zâmbet. Am să-i mai aduc modificări. Următorul va fi în francey şi-ţi va fi dedicat ţie. Întâmplător, tocmai sunt pe terminate cu învăţarea dialectului Brezhoneg, dar nu cel de fiecare zi, ci limbajul literar. Curând voi scrie o baladă în Brezhoneg, pentru tine şi numai despre tine.

Ea se aplecă şi îl sărută zgomotos. El încercă să o prindă, dar ea se retrase, mlădiindu-se, cu o iuţeală ce dovedea antrenament în asemenea lucruri.

— Eşti un dulce! chicoti ea. Dar, te rog, nu-l scrie *tot* numai despre mine.

— Aaa, nu, râse Plik, răguşit. Am şi aşa destui concurenţi. Îşi goli paharul şi se scotoci în buzunarul-cingătoare, de unde scoase o monedă de fier, pe care o trânti pe masă. Fii bună, mai dă-mi unul.

Ea îi luă paharul şi banii, privind peste masă.

— Dumneavoastră, domnule?

Iern clătină din cap.

— Nimic, deocamdată, mulţumesc.

Privirile ambilor bărbaţi o urmăriră cum se îndepărta, unduindu-şi şoldurile, către butoiul

aşezat lângă bar. Era după-a-miaza devreme, iar ei trei erau singuri în localul Pey-d'Or. Era o tavernă de rând, dintre cele frecventate de muncitori şi marinari. Grinzile afumate sprijineau tavanul scund, înfipte în pardoseala de lut. Băncile flancau cele patru mese. În încăperea de la demisol, luminată doar de o ferestruică prăfuită, era deja aproape întuneric.

— Ce privelişte minunată, murmură pilotul, în angley. Să-ţi spun drept, puteam să-i dau şi eu paharul mai înainte, dar am preferat să aştept să-l umple pe-al tău, ca să fie nevoită să mai plece o dată. Ştie să-şi mişte codiţa într-un mod de-a dreptul delicios.

Plik îl întrebă, în dialectul aceleiaşi limbi:

— Ce spuneaţi, domnule? Aveţi un accent... Sunteţi dintre aerogeni?

Iern încuviinţă.

— Aşa e, dar nu-i cazul să facem tevatură din pricina asta. Mi-a plăcut cântecul dumitale. E trist, e-adevărat, dar mi-a plăcut, iar cuvintele se potriveau de minune cu melodia aceea veche.

Îi întinse mâna.

— Sunt Talence Iern Ferlay.

— Acela care... Călăreţul Furtunii care... E o onoare să vă cunosc, domnule, îi răspunse poetul, strângându-i mâna. Sunt Peyt Rensoon, din Devon, de dincolo de Canal. Dar toţi îmi spun Plik.

Se măsurară reciproc din priviri. Angleymanul era deşirat şi dezordonat în mişcări. Avea o faţa prelungă şi îngustă, cu trăsături puternice, un nas proeminent şi ochi de un albastru palid. Alcoolul şi tutunul îi înăspriseră vocea care, cu siguranţă, fusese odinioară mai melodioasă. Ca şi Iern, era proaspăt bărbierit, iar părul nisipiu îi era tuns scurt. Cu toate acestea, bluza, pantalonii şi pantofii îi erau mai uzate decât veşmintele austere, dar îngrijite, ale celui din rândul Clanurilor.

— Mi-e-ngăduit să vă întreb ce vânt vă aduce la noi? se interesă el.

— Mi-am vizitat mama şi pe soţul ei, în Carnac. Fiul lor cel mai mare a devenit de curând căpitanul unei goelete de marfă, dintre numeroasele aflate în proprietatea tatălui meu vitreg. A pornit într-o călătorie către Port Bordeu, oprindu-se la Kemper pentru a încărca nişte marfă. M-am gândit să-l însoţesc şi eu până aici. Când eram un june cadet, hoinăream adesea prin acest oraş, oprindu-mă uneori chiar în această cârciumioară, şi-mi era dor de locurile acestea, după atâţia ani. Nu s-a schimbat deloc, nu-i aşa? Desigur, cu excepţia minunii acesteia care ne serveşte.

Plik se strâmbă.

— Nu, locurile acestea nu se schimbă chiar atât de uşor. Sunt prea bântuite.

Surprins, Iern cântări remarca tovarăşului său vreme de câteva clipe. Bântuite? Kemper era cea mai mare comunitate din Brezh, principalul port şi capitala Ar-Mor-ului... Dar... Istoria şi preistoria se împleteau pe străzile sale înguste. Aici se înălţa o catedrală construită în onoarea Sfântului Corentin, cel ce fusese alături de bretoni când aceştia veniseră aici din provincia Britannia, părăsită de romani; azi, în ruinele-i măreţe oficiau preoţii a trei culte diferite... Un muzeu, reconstruit după ce secolele năruiseră palatul episcopal care îl precedase, adăpostea relicve dinaintea bretonilor, romanilor sau galilor, megaliţi precum cei ce se înălţau în împrejurimile Carnac-ului...

Iern realiză însă că Plik se referea la strigoi de dată mai recentă, şi, cu toate acestea, îndeajuns de vechi. Kemper se dezvoltase atât de amplu fiindcă fusese cruţat de distrugerea care nu ocolise marile oraşe ale Brezh-ului în vremea Judecăţii. Un alt motiv se datora inginerilor care nu consideraseră imposibilă de împlinit adâncirea cursului superior al râului Odet, astfel încât portul excavat aici să fie suficient de larg şi adânc pentru navele pe care această lume era în stare să le construiască. Părând

a poseda simţul istoriei, Plik nu-şi amintea, ori încotro ar fi privit în peregrinările sale, decât de milioanele de morţi şi de speranţele irosite.

— Şi-atunci, de ce ai venit aici? izbucni Iern. De ce rămâi aici?

Îşi dădu seama că fusese grosolan şi se pregăti să-şi ceară scuze. Cei mai mulţi localnici erau flataţi, nebuni de încântare, când un om al Clanurilor se interesa de soarta lor, şi erau gata să se lanseze în interminabile confesiuni. Dar omul acesta nu era un om obişnuit, ci unul cum lui Iern nu-i fusese dat să mai întâlnească.

Sesi îi întrerupse. Se întorsese cu vinul şi restul de bani ce i se cuvenea lui Plik şi îi privea cu reproş.

— Trebuie oare să vorbiţi neapărat în angley? se plânse ea. Întotdeauna mă plictisesc la ceasul ăsta al zilei. Mai târziu e mai distractiv, dar îmi şi dau mult de lucru bărbaţii ce se perindă pe-aici.

Iern bănuia că unii dintre ei îi dădeau de lucru nu numai cerându-i de băut.

— Frunză-de-Viţă, ar trebui să ştii că avem lângă noi pe..., începu Plik, în francey.

— Iern, îl întrerupse pilotul. Iern, aşa mă cheamă.

Nu voia ca fata să se fâstâcească.

— Fie, acceptă Plik, expansiv. Ce-ar fi să ni te alături, Frunză-de-Viţă? Toarnă-ţi un pahar, pe socoteala mea.

— Oh, nu cred c-ar trebui... Bine, fie, îţi mulţumesc. Şi mie mi se mai întâmplă să mă simt obosită şi însetată. Iern, mai vrei şi tu un pahar acum?

Pilotul îşi goli paharul.

— Da, cred că da. Dar daţi-mi voie să vă fac eu cinste. Şi ţie, Plik. Nu se obişnuieşte oare ca poeţii să fie plătiţi în vin?

— Ah, se pare că ştii mai multe decât credeam.

Mărul lui Adam i se mişcă spasmodic, în vreme ce dădea pe gât ceea ce-i mai rămăsese în pahar.

— Da, de veacuri se tot spune că Spiritul nu face casă bună cu averea. Bănuiesc că ăsta a fost un zvon lansat de seniorii care voiau să se distreze ieftin, dar n-are importanţă. Eu, cel puţin, n-am a mă teme de cei bogaţi.

Vorbea cu o precizie exagerată, ceea ce sugera că se îmbătase. Iern avu confirmarea acestui lucru, când comeseanul său se lăsă pe spate, privind-o pe Sesi cum se îndepărta, în vreme ce vorbele continuau să-i curgă de pe buze:

— Te întrebai ce caut în exil. Ei bine, am fost mereu în exil, chiar şi în ţara mea de baştină. Ai chef să mă asculţi? Nu mă satur niciodată să vorbesc despre mine însumi, dar prietenii mei de la Pey-d'Or mi-au auzit de prea multe ori povestea. Aşa că le-o povestesc în crâmpeie, în cântecele pe care le compun pentru a-i distra şi pentru ca ei să-mi dea de băut, iar ei nu recunosc niciodată, din crâmpeiele astea, că e mereu aceeaşi poveste. Frumoasa mea Frunză-de-Viţă, strigă el spre celălalt capăt al încăperii, nu te supăra pe mine. Îţi promit că n-am să vorbesc atât de mult de astă dată. Se întoarse apoi către Iern: Ţi-am spus că mă trag din Devon, în sudul Angleylann-ului. Cunoşti acel ţinut?

— Da, mi-am însoţit o data tatăl vitreg într-o călătorie de afaceri, îi răspunse Iern. E o regiune frumoasă.

— Paşnică, pastorală şi înfiorător de plicticoasă, îl completă Plik. Mai ales în raport cu stranietăţile pe care le întâlneşti în orice altă regiune rurală. Ciudăţeniile de la ţară... Ştiai că sunt foarte diferite de cele de la oraş? Tatăl meu era băcan şi se născuse acolo, în sat, dar mama avea şi niscaiva sânge velş în vine. Sper că mai are şi acum... Am plecat, dizgraţiat, acum optsprezece ani, când de-abia împlinisem douăzeci de ani. Vezi

tu, eram un băiat mereu supărat şi singuratic, cel mai mare dintre cei trei fii care locuiau acasă, dar care nu le erau părinţilor de prea mare ajutor. Eram veşnic cu nasul în cărţi, când nu hoinăream. În adolescenţă, am făcut o încercare de a deveni respectabil. Un cleric aparţinând Bisericii Libere care conduce Devonul a fost încântat de una dintre primele mele încercări de creaţie şi, la recomandarea sa, am primit o bursă la colegiul din Glasstobry. A fost o şansă extraordinară, erau acolo mii şi mii de cărţi... Am încercat să fiu un student bun. M-am străduit vreme de mai bine de un an. Dar erau atât de multe prilejurile de a bea, de a juca şi de a alerga după fete, încât... În cele din urmă, am făcut o glumă atât de bine elaborată, încât m-am trezit exmatriculat.

— De ce ai făcut-o? întrebă Iern.

Îşi făcuse şi el de cap, pe când era cadet. Niciodată însă nu trecuse de limitele rezonabile. N-ar fi vrut să rişte să nu poată zbura.

Sesi se întoarse, aducând trei pahare pline, pe o tavă. Le împărţi, apoi se aşeză lângă omul Clanurilor.

Plik păru a nici nu o băga în seamă, şi în glas i se cuibări asprimea când îi răspunse lui Iern:

— Nici episcopul n-a vrut să înţeleagă că trebuia să o fac. Trebuia. Glasstobry e atât de vechi, atât de bântuit, oh, cu mult mai bântuit decât Kemper-ul. Tonul vocii sale coborî, devenind aproape de neauzit: N-am putut suporta ideea de a mă întoarce acasă. Am reuşit să trec graniţa. Căpitanului navei care m-a adus aici i-au plăcut cântecele mele şi m-a prezentat armatorului său, care m-a angajat să cânt la un banchet dat în onoarea mestromorului. Luminăţia sa, Arnec al IV-lea, a fost şi el impresionat şi a dorit să mă aibă prin preajmă. Mi-a dat un post la biblioteca sa. Ah, cărţi, cărţi, cărţi... Cartea şi Sticla. Ştii, nu e nevoie să ai mereu tovarăşi de băutură. Poţi găsi într-o carte un tovarăş de nădejde şi nu mai ai nevoie de

nimeni altcineva... Luminăţia sa m-a pus să cânt de multe ori, răsplătindu-mă bine pentru talentul de care dădusem dovadă.

Iern îl cercetă din cap până-n picioare.

— Ceva n-a mers cum trebuia, nu-i aşa?

Sesi dădu din cap.

— Păi, cum altfel? spuse ea, nerăbdătoare. S-a-ntors la trândăveală şi băutură. S-a dus beat la Curte şi s-a făcut de râs.

Se aplecă spre Iern, iar acesta îi simţi răsuflarea caldă pe obraz. Mai bine povesteşte-ne despre tine, se alintă ea.

— Demonul se cuibărise în mine, declară pompos Plik. Las la aprecierea ta dacă trebuie să consideram cuvântul „demon" în sensul său medieval ori în cel clasic. Cred că problema mea a fost că, încetul cu încetul, m-am plictisit să tot compun poezioare drăguţe pentru oameni drăguţi. Ceea ce le-am oferit în schimb i-a tulburat.

— Pfui! făcu ea, sărind în picioare. Scuză-mă, Iern. Am de făcut o trebuşoară în spatele casei.

Se îndepărtă, mlădioasă, şi Plik o urmări în tăcere cum urca treptele care duceau afară. Închise uşa şi dispăru.

Abia atunci, poetul se dezmetici şi continuă:

— Într-un târziu, mestromorul mi-a cerut să tac. E un om de omenie. M-a lăsat să rămân pe mai departe la bibliotecă. Dar, acolo, nu fac altceva decât să citesc întruna. Îndatoririle pe care le-aş avea sunt ale naibii de simple. Şi totuşi, prefer să plătesc jumătate din modesta-mi leafă, ca nişte studenţi mai amărâţi ca mine să le îndeplinească în locul meu. Trăiesc din ce rămâne şi din ceea ce câştig cântând uneori în taverne mai de soi decât asta, unde bacşişurile sunt mai grase, sau stând în câte o piaţă, unde mai pot câştiga ceva bănuţi ca scriitor public. Nu-i o viaţa prea strălucită, dar mi-e de-ajuns.

Sorbi îndelung din pahar. Iern îl imită. Era un vin prost şi ieftin. Plik avea dreptate, circiuma asta

nu era cine ştie ce.

— Şi totuşi, începu Iern, precaut, nu înţeleg de ce nu încerci să o iei de la capăt, în altă parte, poate chiar la Tournev. Ce anume te reţine aici, în Kemper?

— De ce nu plec? oftă poetul. Ce crezi, de ce?

Privirea i se îndreptă spre treptele pe care ieşise fata.

— Da, în felul ei, e atrăgătoare, dar...

Iern hotărî că era mai bine să se oprească aici.

— În mine e un demon, mormăi Plik. În ea, în schimb, e însăşi Zeiţa. Iar eu sunt un creştin care deplânge ereziile în care se complac fraţii mei din Brezhoneg. Câteodată, mă lasă să mă culc cu ea. Râse, de parcă ar fi lătrat, şi-şi aţinti privirile asupra pilotului. Are dreptate când spune că mă fac de rahat, spuse el. Am făcut-o din nou, chiar acum. Ce-ar fi să vorbim şi despre tine?

— Mi s-a părut că auziseşi de mine, spuse Iern, cu un dram de îngâmfare. Prea multe n-am de adăugat

— Ba da, totul! exclamă Plik, cu un gest emfatic. Nu despre isprăvile tale măreţe, nu despre furtuna pe care ai risipit-o acum doi ani; nu despre tatăl tău, pe care seniorii clanurilor îl vor alege ca viitor căpitan al Ostrovului Ceresc, când venerabilul Toma Sark va muri; nu despre statutul tău aproape legendar printre ţăranii din Ar-Mor şi nici despre neobişnuita-ţi popularitate în întregul Domeniu; nu despre felul în care conduci corpul acrobatic de aviaţie; nu despre scandaloasa-ţi viaţă socială şi nici măcar despre devotamentul faţă de cauza apărării animalelor sau despre convingerea ta declarată că geeanismul e o ameninţare pentru siguranţa Domeniului. Toate acestea îmi sunt cunoscute. Aş prefera să aflu cum e să fii tu însuţi. Cum e să locuieşti în Ostrovul Ceresc, la treizeci de kilometri de Pământ, înconjurat de infinit. Cum e să speri şi să crezi că sufletul, identitatea

fundamentală a lui Charles Talence însuşi ar putea, într-o zi, să treacă în tine, adăugându-se unicităţii tuturor acelor strămoşi care sălăşluiesc deja în tine. Cum e să ştii că aerogenii, mai mult decât guvernatori şi paznici ai civilizaţiei, sunt mitul ei central. Căci fiecare societate are nevoie de un mit, la adăpostul căruia să trăiască, altfel n-ar fi decât un cadavru viu, urmând a se prăbuşi curând în ţarină...

— *Oooh!...*

Ţipătul îi întrerupse discursul măreţ. Iern şi Plik îşi îndreptară, surprinşi, atenţia asupra lui Sesi. Neobservată, aceasta se întorsese şi rămăsese în prag, cu ochii căscaţi de uimire.

— Oh, eşti un sfint! Eşti *Talence Iern Ferlay!* Se prăvăli pe trepte în jos, aruncându-se în genunchi în faţa lui. Oh, domnule, oh, domnule!

Oh, drace, gândi el.

Şi totuşi... Plik părea a fi un individ cu care merita să discuţi, dar nu chiar atunci când era într-un asemenea hal de beţie. Iar Sesi avusese grijă ca postura ei de adoraţie să îi descopere şi mai mult crăpătura fustei.

— Ei, haide, nu-i nici o scofală.

Se aplecă şi, apucând-o de subsuori, o ajută să se ridice în picioare. Ea îi căzu în braţe. Senzaţia aceasta era delicioasă. Hai să fim prieteni, propuse el.

— Dar e atât de minunat, gâfâi ea. Nu-mi vine să cred că mă ţineţi în braţe.

— Sesi, noi, aerogenii, nu încurajam superstiţiile ţesute în jurul nostru. Sântem oameni, bărbaţi şi femei, ca toţi ceilalţi.

Ea îşi scutură buclele.

— Dar sunteţi atât de chipeş, spuse ea, apoi îl apucă de mânecă. Am putea să ne retragem deoparte numai câteva clipe? Vă rog. Plik, nu te superi, nu-i aşa?

Poetul îi zâmbi larg şi se întoarse la vinul său.

Sesi îl conduse pe Iern într-un colţ şi, ridicându-se pe vârfuri, îi apucă mâinile şi-i şopti repede:

— Să nu mă credeţi prea îndrăzneaţă ori uşuratică. Dacă mă refuzaţi, voi şti care mi-e locul şi-mi voi aminti cât voi trăi că mi-am petrecut această după-amiază în aceeaşi încăpere cu dumneavoastră. Dar v-am adorat încă de când... Mă rog... În timpul săptămânii, proprietarul ţine deschis până la ora opt seara, căci clienţii noştri obişnuiţi se trezesc dimineaţa devreme, pentru a merge la muncă. Sunt convinsă că locuiţi într-un han mult prea bun pentru cineva de teapa mea. Dar, dacă credeţi de cuviinţă, eu dorm într-o cameră de la etaj, şi-aş fi atât de onorată dacă...

Iern îşi consultă în grabă conştiinţa. Faylis? Nu. După aproape doi ani de căsătorie, ea rămânea indiferentă în aşternut; îi plăceau luxul şi pompa implicate de faptul că-i era soţie, dar i se întâmpla, când erau singuri, să strige la el; citea texte geeane, iar el aflase că purta corespondenţă cu Talence Jovain Aurillac, care se convertise la geeanism. N-ar fi fost pentru întâia oară când călca pe de lături. De altfel, în rândul Clanurilor, asemenea lucruri nu mai erau luate în serios.

Plik însă... I-ar fi plăcut să-l mai întâlnească pe poet, să-l cunoască mai îndeaproape pe acest om ciudat, să-i mai asculte cântecele.

Aruncă o ocheadă în direcţia acestuia. Poetul îi întâlni privirile, zâmbi strâmb şi îşi ridică paharul în semn de salut, rostind:

— Nu-ţi fie teamă. Sunt obişnuit cu asemenea lucruri. Fără îndoială, voi cădea curând sub masă, mă voi trezi cu o durere de cap cumplită şi mă voi târî până acasă. Să ştii că frumoasa mea Frunză-de-Viţă nu-ţi va face nici un rău.

IV

Orion va răsări.

Acestea erau cele dintâi cuvinte pe care, din câte-şi amintea, Ronica Birken le auzise vreodată. Amintirile mai timpurii erau fragmente disparate, percepute vag, ca nişte insule în ceaţă: mama sa, încercând s-o adoarmă, cântându-i un cântec de leagăn; tatăl ei (acasă, pregătindu-se să plece la luptă) aruncând-o în sus şi prinzând-o, în vreme ce ea râdea de bucurie; un wapiti care se învârtea prin preajmă şi care devenise un soi de mascotă a satului, şi care nu se sfia să accepte frunze de lăptucă din mâinile copiilor, orele petrecute cu aruncarea mingii, căci se hotarâse să fie la fel de bună ca şi băieţii la acel joc; ploaia care bătea în geamurile casei cufundate în întuneric şi mama sa care plângea înăuntru...

Îşi amintea limpede însă de ziua în care venise acasă şi-i văzuse pe unchiul Emon şi pe un alt bărbat, în camera de zi, împreună cu mama ei, Anneth; fusese atât de şocată de încrâncenarea de pe chipurile lor, încât încremenise în prag, neobservată, şi-l auzise pe celalalt bărbat (să fi fost Rikko Torsun? El era pe-atunci căpetenia Sălaşului Lupilor, dar Ronica nu era sigură, căci chipul bărbatului din amintire era nedesluşit) vorbind despre recâştigarea libertăţii, iar unchiul ei rostise acele cuvinte pe care ea nu le înţelesese (despre Vânătorul înstelat ce *va străluci* din nou deasupra câmpiilor de gheaţă, nu-i aşa?), dar care aveau să exercite o vrajă ameţitoare asupră-i.

A doua sau a treia zi, venise străinul. Nu-şi mai amintea numele lui, dar chipul şi statura lui îi rămăseseră în memorie, vii precum o cicatrice; şi, deşi vorbea blând, povestea despre moartea tatei, era unul dintre monştrii maurai, primul pe care îi fusese dat să-l vadă. Iar la urmă, ea strigase cuvintele magice, aşteptându-se ca un fulger să coboare din ceruri şi să-l lovească. Nu se întâmplase nimic, iar mama ei o dusese de acolo.

Cu toate acestea, din clipa aceea, amintirile ei deveneau mai coerente, de parcă de-acolo începuse adevărata ei viaţă.

Într-un fel, aşa şi era. Curând după aceea, întreaga familie se mutase la Portanjels, în Wandy Fuca, iar Anneth îşi găsise o slujbă, la Sălaşul ei, aşa le spusese copiilor. (Era un port micuţ, ce abia fusese băgat în seamă de către Inspectoratul Maurai, fiind deci locul ideal ca punct de pornire pentru comerţul secret cu Kenai. Arhivarii erau aici la fel de necesari pentru sporirea traficului ca şi inginerii, marinarii sau paznicii înarmaţi.) Apoi ea se căsătorise cu Tom Jamis, aparţinând şi el de Sălaşul Lupilor (lucra şi el, în secret, ca specialist în calculatoare, însărcinat cu procurarea hardware-ului). O dată cu trecerea anilor, serviciile celor doi fuseseră, la un moment dat, necesare în preajma vulcanilor. Familia se mutase în Kenai, şi acolo – iar mai târziu în pădurile nesfârşite ale Laskăi – crescuse Ronica. Pe la jumătatea adolescenţei, dedusese cam ce-ar fi putut fi tunetele ce se auzeau dincolo de munţi.

Tăcuse. În vremea aceea, dorea să devină o supravieţuitoare. Învăţase, trecuse cu bine de teste şi începuse să lucreze ca furnizor, membră a echipajelor de căutare şi salvare a persoanelor dispărute, pentru cei ce încercau să recucerească sălbăticiile, în numele omului. Devenise şi aspirantă în cadrul Sălaşului Lupilor. Acesta era un lucru aproape de la sine înţeles, căci nu doar familia ei, ci mai toată populaţia acelei regiuni făcea parte din acel sălaş. (Deşi, ca mai peste tot, junii şi eschimoşii preferau propriile lor forme de organizare, deşi şi dintre aceştia erau mulţi membri ai sălaşului.) La vârsta de optsprezece ani, terminându-şi studiile, îşi îndeplini prima misiune (ân cazul ei, livrarea unor medicamente la o aşezare blocată de zăpadă, care îşi transmisese cererile prin radio) şi participase la Veghea rituală.

O dată iniţiată în mod oficial, stăpânul sălaşului, Benyo Smith, o chemase în biroul său. Alături de el se mai aflau şi tatăl ei vitreg, Tom Jamis, şi acel Eygar Dreng, care venea atât de rar în Kenai. Cei trei bărbaţi erau înveşmântaţi în robe albastre, iar Benyo purta şi o pălărie, iar în mână îşi ţinea toiagul emblematic. Era, în mod clar, un moment solemn. Deasupra biroului, săpat în lemnul lambriurilor, trona lupul care alerga, cu lanţul sfărâmat.

— Ronica, i se adresase Benyo, noi, ce-i vârstnici, te-am urmărit de-o vreme încoace şi ceea ce am văzut ne-a plăcut. Eşti inteligentă, curajoasă, dornică de aventură, dar nu nesăbuită, loială şi... discretă. Se oprise. Cât ştii despre ceea ce se petrece aici, în mijlocul nostru?

Fetei i se pusese un nod în gât.

— Orion va răsări, reuşise ea să rostească.

Benyo încuviinţă.

— Să nu spunem mai mult de-atât, deocamdată. O întreprindere atât de mare, atât de importantă, ţintind la o prefacere totală a întregii lumi, e destul de greu de ascuns. O dată cu trecerea anilor, acest lucru ar fi devenit imposibil înainte ca Războiul Judecăţii să izoleze din nou Kenai-ul. Pe zi ce trece, însă, devine tot mai greu de ascuns. Ea îşi înăbuşi un oftat. E nevoie de oameni noi, nu doar fiindcă mulţi dintre noi au îmbătrânit sau au murit în slujba lui Orion. Am ajuns însă într-atât de departe, încât avem nevoie de o îmbinare de talente cu totul nouă. Tu pari a fi promiţătoare. Dar dă-mi voie să te avertizez: nu va fi neapărat o mare aventură, ba chiar dimpotrivă. Va însemna mai mult o muncă grea şi o serie de jertfe, pentru o cauză a libertăţii care, aici, unde mauraii nu se arată niciodată, nu pare prea evidentă. Dacă nu te simţi pregătită să renunţi la o mulţime din lucrurile la care ţii, spune-ne-o acum, şi nimeni n-are să se supere, îţi promit. Îţi vei vedea mai departe de viaţa ta, ca înainte. În fond, munca unui

supravieţuitor e importantă din punct de vedere social.

— Dar va trebui să rămân în Laska, anticipă ea.

— Până când Orion va răsări, îi răspunse Benyo.

— Dacă va răsări vreodată, completă Eygar Dreng. N-avem încă tot ce ne trebuie şi poate că nici nu vom avea vreodată.

Tom Jamis îşi răsplăti fiica vitregă cu un zâmbet strâmb.

— Da, sălaşul ţi-ar cere să eviţi civilizaţia. Nici eu n-am mai părăsit aceste locuri de zece ani, doar ştii. Nu fiindcă cineva s-ar teme că aş putea trăda, ci fiindcă munca mea e de folos aici. La ce bun, atunci, să ne asumăm un risc inutil? Mie însă îmi place, şi tu cred că te simţi acasă aici, nu-i aşa?

Ronica îşi umezi buzele.

— Ce anume... aşteptaţi de la mine?

Eygar Dreng o privi şi de-abia după o tăcere îndelungată spuse, rar şi apăsat:

— Ţi-am examinat rezultatele şcolare şi-am stat de vorbă cu profesorii tăi. Ai putea deveni o bună ingineră. Ai putea lucra la Orion, nu ca şi o conducătoare, căci nu eşti strălucită în domeniul respectiv, dar ai putea fi un bun executant. Sau ţi-ai putea exprima priceperea de supravieţuitoare într-un domeniu de cercetare care este vital pentru noi. Am vrea să te trimitem în sud, ca să studiezi la Universitatea din Vittohrya. Vei beneficia de o bursă acordată de sălaş copiilor merituoşi.

— Primul lucru pe care trebuie să-l cântăreşti cu atenţie, adăugă Benyo Smith, este dacă, în acea atmosferă, la vârsta pe care o ai, vei fi în stare să păstrezi cel mai mare secret de pe această planetă. Dacă ai cea mai mică îndoială, spune nu, şi noi îţi vom mulţumi.

— Dar voi nu m-aţi putea învăţa ceea ce trebuie, aici? se întrebă Ronica. Deşi această întrevedere nu o luase chiar pe nepregătite, era

uimită de posibilele ei implicaţii. Fratele meu, Bill... A plecat deja dincolo de ape, în munţi.

— Iar celălalt frate al tău, Zakki, s-a mulţumit să fie un simplu tâmplar, completă Tom. Da, avem şi noi propriile noastre mijloace de învăţamânt, şi de ele beneficiază Bill acum. Tu însă eşti diferită, Ronica. Dacă accepţi să ni te alături, va trebui să ştii cât mai multe despre lumea de afară.

Bineînţeles, ea acceptase.

Lipsi vreme de patru ani şi, curând după aceea, îi fusese dat să plece din nou, de astă dată spre nord, în sălbăticie.

2

Străbătu de una singură, pe jos, munţii Chugach, coborând apoi în peninsulă. Alesese această cale de a călători, fiindcă, de-a lungul şi de-a latul ţinutului, existau doar câteva triburi care trăiau din vânătoare. Cu excepţia câtorva ocazii, când se bucură de ospitalitatea acestora, călători singură, trăind din vânat şi pescuit.

Şi totuşi, aceste activităţi nu o întârziară prea mult. Cu bastonul doborî destul vânat mărunt, iar ochii ei antrenaţi descopereau cu uşurinţă fructele de pădure şi rădăcinile, orice era comestibil în această regiune îmbelşugată; apa nu fu niciodată o problemă; serile, după ce îşi petrecea câte o jumătate de oră căutând crengi pentru a-şi încropi un adăpost, făcea focul şi, în vreme ce mâncarea fierbea, punea câte o capcană, având toate şansele ca, a doua zi dimineaţă, să găsească în ea câte o veveriţă ori alt animal mărunt. Puţinele ocazii când rabdă de foame o zi sau două nu se plânse, căci ştia că era doar ceva trecător. Din când în când, se opri să-şi spele hainele, iar când întâlni băştinaşi, conversă cu ei când prin semne, când prin viu grai.

Drumul dură, cu toate acestea, trei luni. Toamna subarctică venise de mult, când Ronica

pătrunse din nou în ţinuturile locuite. Pădurile nesfirşite lăsară loc unor crânguri, iar pajiştile se transformară în păşuni. Urmă ţărmul, având în dreapta oglinda strălucitoare a estuarului Cook, în vreme ce în urmă se înălţau piscurile înzăpezite. Fumul urca alene din hornurile caselor de lemn. Când şi când, câte un vultur plutea, cu aripile aurii întinse, printre norii răzleţi, trecând de meterezele ţărmului înalt, deasupra mării palide. Ploua adesea, dar ei nu-i păsa; dacă s-ar fi oprit, n-ar mai fi ajuns niciodată.

De-acum, avea ocazia să îşi petreacă nopţile la adăpost, printre prieteni. Zona nu era chiar atât de populată, însă, pe-aici, toţi se cunoşteau între ei. Oamenii se bucurau de oaspeţi. Dar, în cazul Ronicăi, cei mai fericiţi erau băieţii mai mari ai gazdelor la care poposea.

La cei douăzeci şi doi de ani ai săi, era înaltă, cu membre lungi, cu şolduri ademenitoare şi sâni plini. Chipul îi era fin, cu ochi mari şi verzi, umbriţi de gene negre, nasul îngust, gura senzuală, bărbia puternică, iar tenul uşor bronzat. Părul de culoarea ambrei, strâns cu o panglică împletită, îi acoperea baza gâtului. Nu era ceea se numeşte o frumuseţe exotică. Cămaşa de lână, pantalonii şi pălăria îi erau boţite şi uzate de atâta drum. În rucsac nu avea decât o pereche de cizme şi un rând de haine de schimb, vreo două, trei unelte şi utilajul de prospectare. În locurile acestea, renunţase la amnar şi la bastonul de vânătoare, pe care şi le putea confecţiona oricând.

Cu toate acestea, era frumoasă, şi se întorsese de curând de la studii, din Vittohrya, de la *oraş*. Tinerii îşi făceau iluzii în privinţa moralităţii ei, dar erau repede dezamăgiţi şi trebuia să se mulţumească s-o asculte povestind despre experienţele trăite dincolo de aceste orizonturi. Ea le spunea anecdote amuzante despre cei din sud. Despre actuala ei expediţie, începută la scurt timp după întoarcerea acasă, nu le dezvăluia însă nimic

concret, şi nimeni nu încerca să afle mai mult. Vreme de aproape două decenii, Sălaşul Lupilor îşi trimisese oamenii prin părţile acestea, ajutaţi de membrii altor sălaşuri, dar aceştia nu interveniseră în nici un fel în viaţa locuitorilor, care, la rândul lor, aveau anumite principii etice ce le impuneau să-şi vadă de treburile lor. Mulţi dintre aceştia erau ei înşişi membrii aceluiaşi sălaş şi se bucurau să îi ajute pe ceilalţi supuşi ai stăpânului, descurajând curiozitatea excesivă a vecinilor.

La urma urmei, Ronica Birken era o supravieţuitoare, care fusese departe de casă vreme de patru ani. Era de înţeles dorinţa ei de a-şi reîmprospăta cunoştinţele despre ei, făcând în acelaşi timp niscaiva explorări în interesul sălaşului.

În felul acesta, ea îşi văzu liniştită de drum, către Kenai. Unul după altul, reperele rămâneau în urmă, dispărând dincolo de orizont. De mult părăsită, o fortăreaţă din vremea primelor războaie cu mongii, se descompunea încet, prăbuşindu-se în uitare, la fel ca străvechiul oraş Ancrage, din ale cărui ruine fusese, în cea mai mare parte, construită. Ammonia Hill era o colină plină de morminte ce domina ceea ce mai rămăsese dintr-o uzină petrochimică după ce tot ceea ce putea fi refolosit fusese demontat cu sute de ani în urmă. O altă clădire, mai modernă, fusese, la rându-i, părăsită de când ultima răbufnire de gaze naturale, pe care fusese menită a le prelucra, se epuizase. Timpul şi vegetaţia luaseră şi aici în stăpânire ceea ce oamenii nu consideraseră necesar să ia cu ei.

Nu departe, însă, se înălţa un nou şantier, care prelucra materialele inutilizabile altundeva, transformându-le în combustibil. Aici era graniţa Kenai-ului, unde viaţa era mai intensă decât oricând.

Cei cinci mii de locuitori făceau din acest oraş principala comunitate pe o arie enormă. Casele se înşirau de-a lungul unor străzi

neregulate, multe dintre ele fiind asfaltate. Casele erau zugrăvite în culori vesele, asemeni celor de mai la sud. Multe dintre ele aparţineau negustorilor, geambaşilor, doctorilor, veterinarilor şi altor meseriaşi, care îşi aveau locurile de muncă la parter. Erau aici depozite, fabrici, un gater, un han, un bar şi o rotiserie, o şcoală, două biserici şi un parc cu altare păgâne. Dominând celelalte clădiri, cu ale sale trei etaje, cu acoperişurile-i înalte şi colonadele sculptate, ca şi prin înălţimea turnului de observaţie, Sălaşul Lupilor includea o sală de spectacole şi o bibliotecă publică. Embleme aşezate pe frontispiciul altor clădiri le desemnau drept locuri de întâlnire ale altor Sălaşuri. Pescadoarele erau în larg, dar trei nave de transport erau ancorate în docuri, iar catargele li se profilau mândre pe fundalul ceţos al înălţimilor îndepărtate. Un bac cu zbaturi, puse în mişcare de forţa unor bivoli, lega oraşul de ţărmul opus al canalului Tyonek.

Străzile nu erau aglomerate, jumătate din cei ce se aflau afară la acea oră fiind copiii ieşiţi la joacă, aparţinând unui amestec de rase deloc surprinzător: erau aici albi, dar şi eschimoşi, juni, aleuţi şi metişi, între ale căror picioare se încurcau pisici şi căţei. Din când în când, bocănind din copite, trecea câte un călăreţ ori o şaretă. Adulţii pedeştri o salutau politicoşi pe Ronica. Atât bărbaţii, cât şi femeile purtau acelaşi gen de haine ca şi ea, cu unele adaosuri ornamentale însă. Bărbaţii purtau bărbi şi plete, iar femeile, cosiţe lungi până la jumătatea spatelui. Aerul avea un miros aparte, un amestec de apă sărată, gudron, peşte şi fum, parfumul unei comunităţi omeneşti. Soarele se pierdea în nori, la apus, şi lămpile începuseră să clipească în ferestre.

Ronica se duse la clădirea Lupilor, urcă treptele şi trecu pragul intrării principale. Holul era larg şi frumos decorat, cu podele şi lambriuri din lemn de esenţă tare. Pereţii erau împodobiţi cu

portrete şi trofee de vânătoare. În căminul de piatră ardeau buşteni groşi, risipind, cu flăcări vesele, umbrele din colţurile încăperii. Multe dintre uşile camerei erau larg deschise. Ronica îşi declină identitatea la recepţie şi i se indică să urce câteva trepte, la un anume birou.

Uşa aceea era închisă. În semiîntunericul care domnea pe coridor, observă că emblema stăpânului Sălaşului fusese de curând revopsită: un plug şi o puşcă încrucişate deasupra unei cărţi deschise, în amintirea faptului că Sălaşurile luaseră fiinţă din nevoia unităţii în luptă, a cooperării şi păstrării cunoaşterii. Vremea trecuse, dar priorităţile rămăseseră aceleaşi: războaiele cu mongii se sfârşiseră, dar apăruseră mauraii...

Funcţionarul de jos nu precizase că Benyo Smith ar fi cerut să nu fie deranjat. Ronica abia aştepta să scape de obligaţia imediată de a-i da raportul, pentru a-şi întâlni părinţii. Bătu în uşă.

— Intră, veni răspunsul, imediat.

Ascultă şi intră, observând că faţa lui acvilină era încruntată; stătea în picioare în faţa mesei de lucru, cu pletele albe vâlvoi, ca nişte steaguri în vânt. Un vizitator aflat în încăpere se ridică, salutând-o printr-o scurtă plecăciune. *O influenţă a maurailor,* gândi ea, dezgustată. Gestul era nelalocul său, căci individul purta uniforma albastră a ofiţerilor marinei unioniste, având cusute pe mânecă însemnele rangului de căpitan.

— Ronica! exclamă Benyo, cu blândeţe. Bine-ai venit Bine-ai venit acasă, draga mea.

— Doamna îmi va permite, sper, să mă prezint, rosti străinul. Sunt Mikli Karst.

— Ronica Birken.

Îşi strânseră mâinile, iar el prelungi atingerea, în vreme ce o studia în lumina palidă a lămpii şi în ultimele sclipiri ale amurgului.

Părea trecut de patruzeci de ani, era scund şi îndesat, dar foarte agil în gesturi. Avea un cap mare, cu un nas ascuţit, ochi mici de un albastru

rece ca gheaţa, părul cenuşiu tuns scurt şi o barbă deasă. Buzele înguste îi dezvăluiau dantura ciobită. Avea un glas ascuţit, părând a fi mereu grăbit. Când zâmbea însă, întregul chip i se transfigura: lucru cert, ştia să devină fermecător.

Ea i se adresă lui Benyo:

— Domnule, expediţia mea a fost încununată de succes, declară ea. Pot să vă dau detaliile mâine?

— Nu, te-aş ruga să o faci chiar acum. Ia loc, trebuie să sărbătorim.

Bătrânul părea că radiază de bucurie. Dintr-un dulăpior, scoase o sticlă şi câteva pahare.

— La sosirea mea, n-am fost atât de bine primit, spuse Mikli Karst, zâmbindu-i fetei. De fapt, nu e de mirare, arătaţi mult mai bine decât mine...

— Poţi vorbi liniştită, o asigură Benyo. Căpitanul Karst face parte din Corpul de Spionaj. Ştie despre Orion, probabil chiar mai multe decât mine însumi, şi ne-a fost deseori de mare folos.

De fapt, tocmai îmi povestea despre ultima sa ispravă împotriva inamicului.

— N-a fost cine ştie ce, oricine s-ar fi descurcat la fel de bine, în locul meu, remarcă el modest. În cazul acesta, experienţa mea îmi sugerează că avem nevoie, cât mai repede, de o întărire a securităţii. Am venit aici pentru a discuta acest lucru cu conducătorii dumneavoastră.

Ronica îşi scoase rucsacul şi acceptă un pahar. Era un whiskey fin, care îi pârjoli limba şi gâtlejul, turnându-i căldură şi relaxare în membre.

Mikli Karst scoase la iveală un pachet de ţigări şi o servi. Ea refuză, iar el îşi aprinse o ţigară. Ronica se bucură în sinea ei că ferestrele erau deschise pe jumătate, grăbind risipirea fumului.

— Bănuiesc, spuse Karst, că aţi fost în căutare de materiale fisionabile.

— De unde ştii? îl întrebă stăpânul sălaşului, uimit.

Ofiţerul ridică din umeri.

— În mod evident, missy Birken a fost plecată în pustietăţi. *{"Missy", "pustietăţi",* remarcă ea: *mauraisme.* Acestea nu constituiau însă un motiv de îndoială în privinţa loialităţii lui. Văzuse din plin efectele influenţei străine în sud, şi, tot mai des, îi fusese dat să audă oameni din generaţia sa punând la îndoială valorile Uniunii de Nord-Vest şi întreaga civilizaţie reprezentată de acestea.) Îmi dau seama, văzându-i costumaţia şi tenul bronzat, zâmbi el. E nevoie de o expunere îndelungată pentru a te bronza, în climatul acesta. Ce altceva ar fi putut fi la fel de important, pentru ca ea să vină să vă raporteze direct şi personal imediat după întoarcere, domnule? Ce altceva decât căutarea explozibililor nucleari? Scoase un rotocol de fum albăstrui. Ştim cu toţii că materialele recuperate de noi drept combustibil pentru proiectul energetic au fost confiscate de către dragii noştri adversari, după terminarea războiului, continuă el, calm. Cu toate acestea, am fost mereu sigur de existenţa unor stocuri militare de arme strategice, aflate în Laska dinaintea Judecăţii. Mi se părea de-a dreptul neverosimil ca fiecare rachetă să fi fost ejaculată în acel spectaculos orgasm planetar. Problema ar fi tocmai găsirea acestor rămăşiţe, după atâtea veacuri, într-un areal atât de vast şi pustiu. Bănuiesc că aţi avut unele indicii, spuse el, privind-o pe Ronica.

— La început, nu, îi răspunse ea. Nişte călători care traversaseră munţii Rangle, negustori şi puitori de capcane, auziseră zvonuri de la triburile de băştinaşi. Nu ştiau însă nimic precis. Dar noi avem grijă să îi descoasem pe cei ca ei, de fiecare dată când se opresc aici, în legătură cu cele văzute şi auzite. Nu e o treabă foarte uşoară, vă daţi seama... Ştim foarte puţine despre ceea ce e acolo, în sălbăticie. Oricum, coroborind poveştile

lor, a devenit evident că se impunea o cercetare lă faţa locului, iar eu m-am oferit voluntară.

— Ronica e un om deosebit, spuse Benyo, cu mândrie. Este un supravieţuitor profesionist care posedă şi o diplomă în inginerie electronică. Va lucra şi ea dincolo de canal, cercetând, când se va ivi prilejul, posibilităţi cum a fost aceasta.

— O idee admirabilă, spuse Mikli Karst. Complimentele mele.

Benyo se aplecă peste masă. Pletele cărunte îi tremurau.

— Cât ai găsit, Ronica?

— Trei focoase intacte, veni răspunsul. Şi, bineînţeles, mai multe, dezintegrate. Dar ceea ce ne interesează va putea fi recuperat din sol. E vorba de uraniu, judecind după genul de radiaţie, astfel încât problema toxicităţii nu se va pune în mod acut. Emoţia o cuprinse iarăşi, de parcă s-ar fi aflat din nou pe colina aceea pietroasă, biciuită de ploaia măruntă, şi-ar fi auzit ţiuitul contorului. Vocea îi deveni pasionată. Perioada de înjumătăţire e de milioane de ani. Cred că am putea extrage cam douăsprezece kilotone. Locul e situat într-o zonă împădurită, deci neumblată, dar au rămas destule ruine de construcţii şi urme de rugină pe stânci, care au atras atenţia vânătorilor nomazi. În privinţa discreţiei lor nu trebuie să ne facem probleme. Sunt sălbatici şi se tem de moarte de Fantomele din Vechime.

Se lăsă pe spate, încrucişându-şi picioarele, şi sorbi îndelung din paharul cu licoarea de foc, făcându-l pe Mikli să-şi ridice sprâncenele, admirativ.

Revenindu-şi din uimire, Mikli se întoarse spre Benyo şi spuse:

— Domnule, ar fi bine să pregătim operaţiunea de recuperare cu grija cu care fac amor aricii. După cum v-am avertizat, Inspectoratul Maurai a devenit suspicios. Era, fără îndoială, inevitabil. Secretele sunt greu de păstrat, e lucru

ştiut, oricât de adânc ar fi îngropate. Până în prezent, am reuşit să-i ducem pe adversari pe o pistă greşită. Chicoti. Dacă-mi e îngăduit să-mi asum meritul, eu am fost cel care, în urmă cu ani de zile, am avut ideea de a lansa zvonul că şuşotelile despre „Orion" n-ar fi fost decât clasica legendă prezentă la toate naţiunile subjugate, despre un erou mitic ori un zeu adormit care, trezindu-se, le va elibera de asuprire, domnind asupra lor în pace şi prosperitate, şi aşa mai departe. Am convins chiar antropologi să publice articole... Redeveni serios, îşi stinse ţigara şi, luând alta din pachet, adăugă: Nu putem însă broda pe această temă la nesfârşit. Ultima misiune a maurailor i-a adus mai aproape de ţintă decât ne aşteptam.

— Tocmai începuseşi să-mi povesteşti, încuviinţă Benyo.

Ronica ajunse la concluzia că, de fapt, nu avea de ce să se grăbească spre casă. Relatarea lui Karst promitea a fi interesantă.

— Ei bine, începu acesta, totul a început atunci când un ofiţer al spionajului lor s-a înfăţişat la cartierul general din Vittohrya, propunând o inspecţie în nord. Informaţiile deţinute de acesta indicau anumite activităţi clandestine, interzise prin tratatul de pace, undeva în Laska. A primit, aşadar, ordinul de a verifica. Bănuiesc că recentul deces al înaltului comisar a exacerbat puţin vigilenţa.

Ronica se încruntă. Fusese întristată la aflarea veştilor. Cât timp studiase la Universitate, nu auzise decât lucruri bune despre Ruori Haakonu. E drept, acesta avea sarcina de a reprima tendinţele spre suveranitate ale Uniunii, ca nu cumva aspiraţiile spre înalte tehnologii, de care se temeau atât de mult mauraii, să capete contur. Dar îşi îndeplinea misiunea cu tact, umanism, dornic să dea ajutor. Ea era gata să lupte pentru propria-i cauză, dar îi putea înţelege pe numeroşii ei

contemporani care începeau să pună la îndoială dreptatea propriilor lor părinţi. Multe dintre colegele ei de la Universitate mărturisiseră că erau îndrăgostite de înaltul comisar.

— A trebuit să moară, spuse Mikli Karst. Trebuia însă să ne aşteptam la o reacţie din partea prietenilor săi.

Benyo şi Ronica tresăriră.

— Cum? şopti stăpânul sălaşului. A fost un accident, nu? La o serbare, s-a organizat un concurs de tir cu arcul, şi un orb care a vrut şi el să participe, dirijat fiind, a înţeles greşit instrucţiunile...

— Da, s-ar putea spune şi aşa... replică ofiţerul. În orice caz, devenise prea eficient. Când Orion va răsări, n-am vrea ca ai noştri să fie cuprinşi de îndoieli, nu-i aşa? Oricum, vor fi îndeajuns de luaţi prin surprindere... Poate că ar fi bine să petreacă un timp, câţiva ani, sub ordinele unui înalt comisar maurai care să nu fie chiar atât de simpatic. Păru a detecta şocul indus în rândul celor ce îl ascultau, căci continuă, fără alte comentarii: Aşadar, acel agent al lor a insistat să tragă niţel cu ochiul prin părţile nordice. După cum cere doctrina, călăuza sa trebuia să fie un civil, şi s-a întâmplat să fiu eu acela. Trebuie să recunosc că acest Terai Lohannaso e un tip impresionant. E între două vârste, dar e puternic ca un taur; posedă o minte ascuţită, chiar dacă nu tocmai strălucită; cu toate astea, e dezarmant de blând la vorbă şi prietenos. În mintea Ronicăi bântuia furtuna. Numele acesta... Nu reuşea cu nici un chip să îşi amintească de ce i se părea atât de cunoscut. Ca toţi ceilalţi, mulţi dintre ei de bună credinţă, i-am spus că nu aveam cunoştinţă de nimic ilicit, dar că era binevenit să arunce o privire oriunde ar fi dorit şi că aveam să mă străduiesc ca acea expediţie să fie cât mai uşoară, pentru el şi echipa sa. Şi, într-adevăr, au avut parte de o excursie de neuitat! L-am condus într-o aşezare

Tlingit, sperând că serbările tradiţionale ale localnicilor aveau să-l abată de la ceea ce îşi pusese în gând. Dar n-a fost cum am plănuit: a mâncat şi a băut mai mult decât oricare dintre ei, iar a doua zi dimineaţa era gata să-şi vadă de drum. Nu foarte departe de Kenai, a observat că instrumentele lui se treziseră la viaţă. Ne-am oprit, a început să sape şi a dat peste un cablu energetic îngropat. Era de o grosime monstruoasă, dar el nu s-a dat în lături să-l ridice cu mâinile goale, asigurându-se că nu trecea curentul prin el. Mi-am dat sufletul încercând să-l conving că era vechi – cine, în zilele noastre, şi-ar fi putut permite o asemenea irosire de cupru? – şi că numai izolaţia sa bună îl menţinuse, că deservea, probabil, pe vremuri, o hidrocentrală din apropiere. L-am dus să vadă hidrocentrala, dar el a rămas sceptic, aşa că m-am hotărât că era preferabil ca el şi echipa sa să sufere un accident regretabil. Urcau un munte, cu un detector de infraroşii, dornici să se convingă că sursa de căldură pe care o depistaseră în vârf nu era de origine artificială. Ajutorul meu a provocat o avalanşă din masivul de gheaţă de deasupra. Nimeni dintre însoţitorii lui n-a scăpat cu viaţă, cu excepţia lui. Incredibil! Părea că înota în torentul urlător al zăpezii... Nu numai că şi-a pierdut cea mai mare parte a echipei, ci a fost şi rănit, astfel încât s-a văzut constrins să renunţe şi să se întoarcă, pentru a se pune pe picioare. Mikli se strâmbă. El sau alţii colegi de-ai lui se vor întoarce, încheie el. Comunicaţiile vor fi fiind mai dificile, iar călătoriile mai lente decât înaintea Judecăţii; de asemenea, trupele de spionaj sunt mai naive; dar mintea le merge la fel de bine ca înainte. Va trebui să ne îmbunătăţim camuflajul, astfel încât să putem primi inspecţiile maurailor chiar şi aici, în Kenai.

— Crezi că e posibil? întrebă Benyo, cu un tremur uşor, provocat de vârsta sa înaintată, în glas.

Vizitatorul îi răspunse printr-un gest expansiv.

— Bineînţeles. Eu şi colegii mei ne-am gândit mult la asta. Organizaţia noastră e gata de acţiune. Mă aflu aici pentru a studia zona mai în detaliu şi a propune soluţii. Spre exemplu, aici — mă rog, nu chiar aici, dar undeva prin preajmă – am putea să pornim lucrul la ceva care să semene cu o centrală nucleară clandestină, pe care conspiratorii respectivi ar construi-o sub aparenţa unei fabrici de combustibil sintetic. I-am lăsa pe maurai să o descopere, punându-le destule beţe în roate pentru a-i face să creadă că ei înşişi au descoperit secretul. Nu cred că va fi nevoie de aranjamente prea complicate. Vom vedea. Nu vă faceţi griji, stăpâne Smith. Orion va răsări. Iar cei ce vor veghea, ca aşa să se întâmple, vor fi conduşi de un maestru al vicleniilor, adică de mine. Benyo nu părea a fi tocmai încântat. Mikli îşi aţinti privirile de uliu asupra Ronicăi.

— V-aţi adus o contribuţie minunată, domnişoară, spuse el. Nu cred că vă daţi seama că talentul dumneavoastră se iroseşte în Laska. Ce-aţi zice să vedeţi şi restul lumii? Eu însumi am străbătut-o în lung şi în lat.

Luată pe nepregătite, ea nu reuşi să-i răspundă decât atât:

— Nu credeţi că vă mişcaţi un pic cam repede, căpitane?

El râse.

— Oferta mea e serioasă sau, mă rog, va fi deândată ce voi fi reuşit să aflu mai multe despre dumneavoastră. Am putea face o echipă clasa-ntâi. Voi fi încântat dacă veţi accepta să încercam încă de pe-acum, aşa, ca o modalitate de recreere; dacă refuzaţi însă, nu vă faceţi griji, ştiu să mă comport civilizat. De altfel, fizicul dumneavoastră îmi sugerează că ar fi mai bine...

Flecari astfel despre tot soiul de lucruri fără importanţă, apoi se ridică, pregătindu-se de

plecare, după ce stabili o nouă întâlnire cu Benyo, pentru a doua zi dimineaţă.

Când uşa se închise în urma lui, Ronica răsuflă uşurată. Ferestrele se aburiseră, iar în încăpere se făcuse răcoare.

— Cred că e timpul să plec şi eu, domnule, spuse ea. Am să îmi transcriu notiţele şi-am să v-i le dau cât de repede voi putea. Dacă aşa veţi crede de cuviinţă, aş putea conduce eu însămi echipa de recuperare. Dacă nu e absolut necesar însă, aş prefera, sincer vorbind, să plec dincolo de munţi. Sunt nerăbdătoare să îmi pun în aplicare cunoştinţele.

Benyo încuviinţă.

— E-n regulă. Şovăi o clipă. Probabil că vei mai avea de a face cu căpitanul Karst.

— Hmmm... Nu ştiu. Ce-mi puteţi spune despre el?

— Nimic concret decât că ne-am mai întâlnit şi în trecut. Am auzit însă tot soiul de zvonuri. Benyo îşi căuta cuvintele. Ai grijă, draga mea. E un personaj straniu şi nu tocmai curat. A crescut ca un vagabond în periferiile Seattle-ului. Se spune că mama sa ar fi fost prostituată. A intrat într-un bucluc şi-a fost trimis pe mare. A servit la bordul unei nave private în Războiul Balenelor, apoi a intrat în marină şi s-a distins ca ofiţer de spionaj în Războiul Energiei. Între timp, a fost acceptat în Sălaşul Somonului, şi curând a fost exclus. Motivul n-a fost dat publicităţii, dar gurile rele zic că s-ar fi încurcat cu un băiat. S-ar putea să nu fie adevărat. S-a căsătorit, intrând într-o familie bogată. Socrul său e un Lup, iar nevasta lui pare a-i fi devotată trup şi suflet, în ciuda tuturor zvonurilor. După cum ai auzit mai înainte, este nepreţuit pentru Orion. S-ar putea să devină viitorul şef al securităţii de aici; Ab Munso se pregăteşte să se pensioneze. Ai grijă însă, scumpa mea.

— Mulţumesc. Minată de un impuls de moment, Ronica se aplecă peste masă şi-i atinse mâna bătrânului. Sunteţi drăguţ că mă avertizaţi, dar nu trebuie să vă faceţi griji. Nu sunt o fecioară oarecare de la ţară. Voi fi cu ochii-n patru.

Nu sunt deloc fecioară. Un ghimpe de durere îi străfulgeră inima. Avusese parte de poveştile ei de dragoste în sofisticata Vittohrya. (Dacă tinerii maurai sunt liberi să păcătuiască, de ce n-am fi şi noi?) Ultima de acest fel nu fusese însă o simplă distracţie ori un flirt de duzină. Se iubise cu un profesor, un bărbat căsătorit, şi, în cele din urmă, căzuseră de acord că nu se cuvenea să îi distrugă familia. Asta se întâmplase chiar înainte ca ea să absolve şi să ia vaporul pentru Kenai. *Pădurea şi muntele, în ele stă vindecarea.*

Ronica se ridică în picioare.

— Noapte bună domnule, rosti ea. Sunt dornică să mai discut cu căpitanul Karst, dacă şi el o va dori, dar nu e cazul să vă temeţi pentru virtutea mea. Ideea de a vizita alte ţări mi se pare însă foarte interesantă.

Un fior de nerăbdare o străbătu. *La naiba, chiar că e o idee tentantă!* Karst fusese mult prea nepăsător vorbind de morţii aceia. Orion avea scopul de a elibera, dar fără a ucide. Ceea ce se făcuse era însă bun făcut, şi fusese, în aparenţă, necesar, în circumstanţele date. Iar ea abia aştepta să-şi trăiască viaţa, care clocotea în ea.

V

În huruitul asurzitor al propulsoarelor, dirijabilul îşi părăsi locul de amaraj de pe aerodromul din Tournev, începându-şi ascensiunea. Era unul dintre cele care făceau legătura în mod regulat între sol şi Ostrovul Ceresc, transportând bunuri şi pasageri.

Pasagerii nu erau numeroşi de data aceasta, astfel încât Iern şi Faylis puteau admira liniştiţi măreţia peisajului, prin hubloul de observaţie de la prova.

— Ooh, şopti ea, strângându-i mâna, şi lacrimile începură a-i sclipi în ochi. Oh, iubitule...

El îi zâmbi şi întinse mâna, îndreptându-i superbul chip în sus, către sine, apoi se aplecă şi o sărută. Buzele ei erau reci şi tremurătoare. De când o anunţase despre noua sa repartizare, fusese parcă mai afectuoasă chiar decât în luna lor de miere.

Bănuia că fericirea o făcea să se poarte astfel. Avea să fie prima ei vizită acolo, sus, şi avea să dureze trei luni încheiate! Se întorsese acasă cântând. Îşi comandase o nouă garderobă, cu blănuri, mătăsuri brodate şi bijuterii, o extravaganţă de care el nu se îndurase să o lipsească. *E atât de tânără, î*şi spuse el în repetate rânduri. Nu neapărat ca vârstă, ci ca experienţă, ca spirit, asemeni unui copil. *E îndrăgostită de eleganţa cu care n-a fost obişnuită, de lux, de veselie, de familiaritatea cu personajele importante... Toate acestea îi sporesc mândria de sine, şi nimic nu ar putea s-o facă mai mândră decât o şedere pe Ostrovul Ceresc. N-ar trebui să-mi fac griji în privinţa cheltuielilor, căci Beynac îmi aduce un venit consistent. La nevoie, aş putea renunţa la unele din cheltuielile mele personale. Nu trebuie să las răceala să se instaleze între noi, şi trebuie să îi acord cât mai mult timp posibil tovărăşia mea.*

Aceasta avea să fie o excelentă ocazie în acest sens. Vreme de treisprezece săptămâni, n-avea să fie silit să călătorească decât pentru a-şi conduce cadeţii în zborurile de antrenament. În rest, va trebui doar să ţină prelegeri, să-şi vadă de hârţogărie şi, eventual, să mai consilieze pe cineva din când în când. Nu avusese parte până în prezent de asemenea sarcini, pe care piloţii le preluau prin rotaţie, dar, mai mult ca sigur, avea să se descurce.

Poate chiar avea să îi placă. Iar în timpul liber, divertismentul n-avea să lipsească... *împreună cu Faylis, desigur,* îşi aminti el.

— Nici un tablou n-ar reuşi să redea cu adevărat această minunăţie, suspină ea. Nici unul.

Întinse mâna, atingând sticla. Părea un prunc, întinzând mâna ca să prindă luna.

Din spatele dirijabilului, razele soarelui alungau aproape orice umbră. Negrul-albăstrui, limpede precum cristalul, al stratosferei făcea să sclipească mărgeaua care era Ostrovul Ceresc. Pe măsură ce nava urca, mărgeaua deveni cât o lună, apoi cât o lume întreagă.

În ciuda diametrului său de doi kilometri, Ostrovul Ceresc poseda o anume graţie, care îl făcea să rivalizeze cu orice operă de artă creată de om. Învelişul exterior, transparent, strălucea în mii de curcubee irizate. Dedesubt se aflau hexagoanele întrepătrunse ale structurii de tensegritate: grinzi subţiri şi cabluri abia observabile, ţesute de parcă zeul păianjenilor ar fi sălăşluit pretutindeni. În interior se afla o sferă întunecată, pe al cărei fundal reţeaua strălucea orbitoare.

Ţesătura dispărea la ecuatorul sferei, unde se cuibăriseră locuinţele, sălile de adunare, atelierele, laboratoarele şi centrele de comandă, toate acestea formând o centură întunecată, brăzdată ici-colo de fulgere colorate. De jur-împrejur, se aflau patru domuri de observaţie, patru complexe laser, două lansatoare de rachete şi două platforme pe care se odihneau — ca nişte libelule uriaşe – avioanele. Opt motoare completau perimetrul. Restul sferei era împânzit de captatoare solare şi de mici platforme de inspecţie.

De la mai mică distanţă, la polul inferior putea fi observată o deschizătură în formă de pentagon. Când, plecând în cine ştie ce misiune, o aeronavă trecea prin dreptul acelui orificiu, conturul său devenea tulbure, din pricina căldurii care se revărsa dinăuntru.

Acesta era Ostrovul Ceresc, Ileduciel, Hemelhuis (nenumărate nume îi fuseseră date), cel visat de oamenii dinaintea Judecăţii şi construit din module ridicate până aici cu ajutorul baloanelor cu heliu.

Multă vreme, Faylis rămase tăcută. Când, în sfârşit, rupse tăcerea, glasul îi era timid:

— De-abia acum îmi dau seama cât de puţine ştiu despre el. A fost dintotdeauna aici, ca şi Pământul, şi totuşi, nimeni nu ştie cum şi de ce a fost construit. Mă-ntreb, cei care locuiesc acolo ştiu?

— Poftim? întrebă Iern, neîncrezător. Credeam că urmai cursuri de istorie.

— Da, dar specialitatea mea era istoria iberică.

— Ei bine, începu el, o mulţime de date s-au pierdut în Războiul Judecăţii şi în haosul care i-a urmat, dar multe altele s-au păstrat intacte. Cei Treizeci şi-au găsit şi ei timp pentru a scrie propriile lor cronici. Un consorţiu de naţiuni din Uropa de Vest a hotărât să construiască un aerostat Okress, aşa cum mai existau câteva în lume. Echipajul a hotărât să adopte angley-ul – versiunea veche, desigur — drept limbaj comun, aceasta fiind limba general utilizată în aeronautică...

Ea roşi, şi tonul următoarelor cuvinte îi fu plin de indignare.

— Nu sunt tocmai o ignorantă, indiferent de ceea ce ai crede. Am învăţat toate acestea la şcoala primară.

— Iartă-mă, se grăbi el să-i spună. Te-am înţeles greşit. La ce te refereai, de fapt?

Ea se înmuie.

— Vorbeam despre motivele tehnice ale lansării. În materie de ştiinţe exacte, sunt de-a dreptul idioată. Îmi amintesc că profesorii noştri ne-au explicat ceva, dar nu mai ştiu ce anume.

— Au existat o mulţime de avantaje ale construirii unei baze stratosferice, îi spuse Iern.

Cele mai multe sunt cele cunoscute şi azi, de care continuam să beneficiem: supravegherea civilă şi militară, monitorizarea vremii şi a oceanelor, retransmiterea comunicaţiilor, iluminarea pe timp de noapte, în caz de necesitate, un centru de cercetări ideal pentru aeronautică, balistică, astronomie şi multe altele, captarea energiei solare... Dar ştii toate astea. În plus, existase un plan pentru lansarea, pornind de aici, a unei nave spaţiale.

O undă de amărăciune îl făcu să amuţească. Odinioară, oamenii se avântaseră până pe lună, chiar dincolo de ea...

Ea însă nu-i observă tristeţea.

— Iubitule, mă tem că toate acestea îmi par la fel de oculte, chicoti ea.

Furia îi fusese de scurtă durată şi acum, bănui el, se gândea din nou, cu nerăbdare, la viaţa pe care avea să o ducă în calitatea sa de soţie a unui ofiţer, la bordul Ostrovului Ceresc. *Oricum, e mai bine decât să-şi piardă vremea cu ticălosul de Jovain şi cu tâmpeniile sale geeane,* gândi Iern.

— Sinceră să fiu, mărturisi ea, amuzată, n-am înţeles niciodată cum anume se menţine balonul la această înălţime.

Iern se folosi cu plăcere de prilejul oferit, pentru a da uitării Luna, vorbind despre acest glob mai apropiat. Poate că era doar un triumf minor, dar se număra printre puţinele victorii care rezistaseră de-a lungul vremii.

— Nu e un balon, o corectă el. E o configuraţie rigidă, asemeni aeronavei la bordul căreia ne aflăm. Principiul de bază e însă diferit. Orificiul acela nu elimină doar o parte din forţa de compresie. Iar sfera nu este umplută cu hidrogen, în amestec cu un anticatalizator împotriva focului. Structura de bază este alcătuită din cele două învelişuri de polimeri, cel interior fiind echipat cu absorbante de lumină. Lumina soarelui rămâne prizonieră între ele, încălzind aerul aflat la mijloc,

conform efectului de seră. Presiunea rămâne constantă, din pricina deschizăturii de la bază, dar aerul din interior este mai puţin dens, din pricina temperaturii înalte. Flotabilitatea creşte, astfel, cu mii de tone. Soarele furnizează şi tot restul de energie necesară, cu ajutorul celulelor solare şi al convertoarelor termice: energia de care au nevoie toate aparatele, cea necesară pentru menţinerea unei temperaturi optime, pentru compensarea pierderilor de căldură nocturne, fumizând totodată curentul necesar funcţionării mai multor uzine de la sol, prin transmiterea prin microunde. Tot soarele pune în mişcare şi motoarele aerostatului. Acestea nu consumă nici un fel de combustibil, ci sunt jeturi de aer cald, orientate cu ajutorul electricităţii.

Se opri ca să răsufle, iar ea interveni:

— Îţi mulţumesc pentru prelegere, dar mă tem că a fost mai mult decât poate mintea mea să asimileze în cinci minute.

El înghiţi în sec, dându-şi seama că tocmai îi servise soţiei sale o versiune abreviată a ceea ce avea de gând să le spună celor mai tineri dintre studenţii săi. Aceştia nu aveau nevoie însă doar de date concrete, ci şi de însufleţirea pe care Ostrovul Ceresc, în măreţia sa, şi el însuşi, în calitatea sa de erou popular, le-o puteau furniza. Anii care se scurgeau între înrolare, la şase ani, şi absolvire, la douăzeci, erau greu de suportat. Păreau interminabili pentru băieţii şi fetele mai mici. Cei pe care avea să îi instruiască el, în zborul la mare altitudine, aveau şaisprezece ani sau chiar mai mult.

— Îmi pare rău, spuse el, şi se întrebă, în sinea sa, dacă spunea, într-adevăr, ceea ce gândea.

Alte femei n-ar fi avut nevoie de veşnice scuze şi eterne reconcilieri. Sesi, fata din Kemper, îi bântuia memoria. Da, avea să se întoarcă acolo, mai ales de dragul reîntâlnirii cu Plik şi cântecele acestuia...

Faylis îl părăsi, ca să caute spre vizorul prismatic prin care o mulţime de pasageri priveau în jos, spre sol.

— Geea! exclamă ea.

El i se alătură. Priveliştea nu era nouă pentru el, dar asta nu-i scădea nimic din grandoare. Văzută de la o altitudine de treizeci de kilometri, planeta se prezenta ca un segment de sferă. Domeniul, văzut de sus, era o întindere verde şi brună, brăzdată de nori alburii. Râurile, lacurile şi Golful străluceau, iar Angleylann-ul şi Eria erau două smaralde înlănţuite de argintiul canalelor care le despărţeau. La marginea lumii, o bandă îngustă alb-albăstrie se cufunda în azur, iar apoi în întunericul abisal al nesfârşitului.

Cu un efort de voinţă, îşi alungă din minte numele pe care ea îl rostise adineauri. Nu era un lucru neobişnuit din partea ei să numească Pământul viu, Geea. Puţini dintre cei ce nu erau convertiţi la geeanism o făceau. Îşi petrecu braţul pe după talia ei subţire.

Un steward îşi făcu apariţia dinspre cabina de comandă a nacelei.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă el, ne pregătim pentru întâlnire. Vă rog să vă ocupaţi locurile şi să vă legaţi centurile de siguranţă.

— De ce? se miră Faylis, adresându-i se lui Iern. Afară atmosfera e calmă, nu-i aşa?

Lui îi făcu plăcere să-i explice.

— Supapa de care ţi-am vorbit adineauri cauzează turbulenţe. De asemenea, motoarele Ostrovului Ceresc sunt adesea pornite, pentru a menţine poziţia împotriva vânturilor. Da, şi stratosfera are vânturile ei. Sunt rarefiate, dar puternice. Cu excepţia economiei de combustibil, navele mai uşoare decât aerul sunt lipsite de avantaje. Un jet acţionând prea aproape le poate da peste cap.

— Înţeleg.

Se rezemă de el şi se aşezară împreună, urmărind priveliştea grandioasă, până când dirijabilul fu amarat şi un tunel presurizat fu extins, pe care îl parcurseră după debarcare. În arealul de primire îi aştepta Talence Jovain Aurillac.

Salutul lui fu plin de curtoazie. Era dreptul lui să se afle aici. E drept, probabil că făcuse schimb de posturi cu cineva şi aflase data sosirii de la Faylis. Dar Iern nu avea cum să-i interzică să îi aştepte, nici nu-i putea interzice soţiei sale să corespondeze cu un prieten pe care îl cunoscuse înaintea primei lor întâlniri. Ostrovul Ceresc aparţinea tuturor membrilor clanurilor, în egală măsură.

Cei Treizeci îşi luaseră soţii şi soţi din rândul celor asupra cărora îşi extinseseră autoritatea, iar numărul lor sporise. Generaţiile care urmară construiră noi şi noi locuinţe, pentru a face faţă creşterii numerice, până când atinseră o limită. A mai construi altele, ar fi însemnat sacrificarea unor spaţii rezervate instalaţiilor ştiinţifice şi militare, un lucru de negândit, la fel ca şi aglomerarea. Între timp, familiile originare se transformaseră în clanuri. Căsătoriile se efectuau doar între acestea, în afara cazurilor în care erau cooptaţi localnici demni de luat în seamă. Proprietăţile lor se întindeau acum în întregul Domeniu, mai prospere decât oricând. Transformarea apartamentelor în barăci ar fi fost o absurditate. Aşa că preferară să îşi schimbe legile.

Doar căpitanul şi rudele sale cele mai apropiate puteau rămâne tot timpul la bordul Ostrovului Ceresc. De-a lungul secolelor însă, puţini căpitani aleseseră această cale. Radiaţiile din stratosfera erau măi puternice decât oriunde altundeva unde armele nucleare făcuseră ravagii în timpul Războiului Judecăţii. Din când în când, câte un individ, de obicei un savant pasionat, cerea permisiunea unei şederi prelungite la bord. Dacă

motivaţia acestuia era valabilă, permisiunea era acordată atât lui, cât şi consoartei şi copiilor lui. Aceste cazuri erau însă destul de rare.

Cu timpul, populaţia Ostrovului Ceresc se stabilizase în jurul a două mii de persoane, cu mici fluctuaţii. Jumătate dintre acestea erau adulţi. Circa o sută erau ofiţeri şi tehnicieni, lucrând în schimburi, împreună cu partenerii lor. (Personalul tehnic servea, alternativ, trei ani aici, cu numeroase vizite la sol, şi trei ani la instalaţiile răspândite în Domeniu.) Mai mult de jumătate din populaţia care nu devenise încă adultă era alcătuită din cădeţi, care se pregăteau pentru diferite specialităţi, având nevoie de stagii petrecute la bordul aerostatului.

Restul celor aflaţi aici îşi petreceau luna la care aveau dreptul, ca membri ai clanurilor, o dată la fiecare şapte ani. Din când în când, soseau şi alţii; erau Seniorii, venind pentru a lua hotărâri importante, pentru a împlini ritualurile solstiţiilor de iama şi vară ori pentru a participa la funeraliile membrilor de seamă ai clanurilor. Tradiţia cerea ca toţi să ia parte la viaţa Ostrovului Ceresc. Nu împărtăşeau cu toţii aceleaşi credinţe; pentru mulţi dintre ei, slujbele oficiate de capelani nu erau decât un alt element al tradiţiei, pe care bunul-simţ le cerea să îl respecte; pentru fiecare în parte însă, conform unor convingeri adânc înrădăcinate, Ostrovul Ceresc era sfânt.

Aşa stătuseră lucrurile de-a lungul a nenumărate cicluri ale naşterii, vieţii şi morţii. Dar timpul nemilos, în trecerea sa, uzează totul, chiar şi aura de sfinţenie.

VI

După casa din Tournev, nemaivorbind de proprietăţile din diferitele regiuni ale Domeniului,

apartamentul de pe Ostrovul Ceresc părea chiar mai mic decât era în realitate. Din cele trei încăperi, dormitorul era exact atât de spaţios cât să încapă un pat. Încăperea în care se înghesuiau bucătăria şi sufrageria era doar cu puţin mai largă, iar instalaţiile se reduceau la o chiuvetă minusculă şi un mic cuptor electric. Frigiderul, ca şi baia, se afla la capătul unui coridor pe care îl împărţeau cu alte cinci cupluri. Pentru întâia oară în viaţă, Faylis se vedea nevoită să gătească, să facă curăţenie şi să spele singură. Ura aceste corvezi şi nu se prea descurca, având dese izbucniri de furie şi lacrimi. Curând, şi ea, şi Iern se resemnară să mănânce de prânz în singurul restaurant al aerostatului. Restul meselor constau, în principal, din simple sandvişuri încropite în grabă.

Camera de zi era relativ mare şi aranjată cu gust. Era însă lipsită de ferestre, locuinţele aflându-se în vecinătatea secţiunilor de lucru. Panourile fluorescente şi peisajele atârnate pe pereţi nu-i puteau izgoni sentimentul că era închisă. Oricum, nu erau picturile ei, atârnaseră acolo vreme de generaţii, aşa cum nici draperiile şi nici mobila sumară nu îi aparţineau. Noroc că avusese inspiraţia de a-şi lua cu sine destule cărţi. Nu se aşteptase ca şederea în cer să-i dea ocazia de a-şi recupera întârzierile de lectură.

O bătaie în uşă o smulse din gândurile-i sumbre. Se grăbi spre uşă, cu inima bătându-i nebuneşte. Cine putea fi? Iern era la lucru, iar cu Jovain urma să se întâlnească de-abia după-amiază.

Deschizând, descoperi o tânără cu păr castaniu, purtând o rochie lungă, foarte elegantă, deşi niţel lipsită de modestie.

— Fii binecuvântată, o salută străina politicos, însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet larg. Dacă te deranjez, plec chiar acum.

— Oh, nu, se grăbi Faylis să nege. Intră, te rog.

Cealaltă se conformă. Schimbară salutul de rigoare, încrucişându-şi mâinile pe piept şi înclinându-şi capetele.

— Sunt Ricasoli Anjelan Scout, se prezentă nou-venita. Nu ne-am mai întâlnit până acum, căci eu şi prietenul meu locuim cu trei culoare mai încolo. Ne petrecem luna de şedere aici, şi când mă gândesc că jumătate a şi trecut... De-abia ieri am aflat că Talence Iern Ferlay a fost aici tot timpul! Îţi dai seama ce bucuroşi am fost. Am venit să te întreb dacă n-aţi vrea să ne faceţi o vizită.

— Desigur, cum să nu. Mulţumesc. Ia loc, am să fac o cafea.

— Nu, te rog, nu. Anjelan rise. Nu se cuvine ca deândată ce am făcut cunoştinţă să te supun unor asemenea cheltuieli...

— Un pahar de vin, atunci?

Primind încuviinţarea, Faylis scoase o carafă şi două pahare. Erau dintr-un cristal antic superb, dar nu-i aparţineau ei, ci Ostrovului.

Anjelan se făcu repede plăcută. Sporovăielile ei vesele mai alungau singurătatea. Se născuse în clanul Bergdorff, la Toulou, în sud. Divorţase de curând şi îşi împărţea camera cu un amant. Divorţul era considerat de mulţi din generaţia tânără ca fiind ceva firesc, nu o încălcare a tradiţiei, aşa cum credeau înaintaşii. De pe urma lui, se alesese cu un venit frumuşel şi nu vedea nici un motiv să muncească.

— Asta nu înseamnă că aş fi egoistă, explică ea. Acasă, fac parte dintr-o mică societate teatrală. Trei săptămâni pe an, ni le petrecem în turnee. Încercăm să îi cultivăm pe ţărani sau măcar să îi distrăm puţin. Sper că nu te-am şocat.

— Nu, deloc, îi răspunse Faylis, nefiind sigură dacă rostise sau nu adevărul. Ştiu că mulţi din ziua de azi gândesc ca tine, şi cine sunt eu ca să vă condamn? Străinii şi ideile lor au venit întruna de la încheierea Epocii Izolării. Inevitabil,

asta ne sileşte să ne revizuim propriile noastre convingeri.

Anjelan o privi cercetătoare.

— Tu însă eşti altfel, nu-i aşa, draga mea?

— Eram o simplă studentă când l-am întâlnit pe Iern, iar de când ne-am căsătorit, cei mai mulţi dintre oamenii pe care i-am întâlnit sunt înclinaţi spre vechile convingeri şi pun la mare preţ datoria.

Cei mai mulţi dintre oamenii pe care i-am]ntâlnit împreună, dar nu şi cei în compania cărora se distrează el, gândi ea.

— Iar tu eşti, la rândul tău, o persoană foarte serioasă, asta e limpede. Privirile lui Anjelan căzură pe o carte deschisă, aflată pe măsuţa care le despărţea. Şi îţi place să citeşti... Doamne, se pare că această carte a fost studiată intens, oricât ar fi de groasă. Despre ce e vorba? Se aplecă, pentru a citi titlul din partea superioară a paginii. *Principiile gândirii geeane.* Oh! Se îndreptă şi se vedea că, la rândul ei, fusese şocată. Aparţii acestei religii? N-aş fi ghicit niciodată.

— Geeanismul nu e o religie, îi răspunse Faylis. E un ansamblu de practici şi puncte de vedere.

— Zău? N-aş vrea să par grosolană, dar, sincer, am fost mereu convinsă că era un cult barbar care a luat naştere printre nomazii din Merica...

— Mongii nu sunt barbari, declară Faylis, uşor iritată. Şi nici măcar nu sunt tocmai nomazi. Au fost civilizaţi vreme de secole, chiar dacă civilizaţia lor e diferită de a noastră.

— Dar... iartă-mă, sunt fascinată. Am auzit de primejdia din Espayn. Da, îmi aduc perfect aminte, citisem un articol într-un ziar, care îl cita pe soţul tău că considera geeanismul o ameninţare.

— Nimeni nu îmi poate impune să fiu de aceeaşi părere cu el. Fiind membru al Forţelor Aeriene, e firesc să fie preocupat de ameninţările militare. Cred însă că exagerează cu privire la

problemele din Espayn. Da, Domeniul a încercat să-l împiedice pe Lonzo să cucerească cea mai mare parte a Iberyei, dar n-a reuşit, iar de-atunci, zheneralii ne-au ţinut piept. Mai ales de când i-am izgonit din Italya. E drept, misionarii geeani au convertit multa lume prin părţile noastre, şi e normal ca neofiţii să dorească să facă prozeliţi. Asta nu înseamnă că ar complota să ne invadeze. Am un prieten apropiat ale cărui proprietăţi se află în munţii Pyrny, chiar la graniţa, la Eskual-Herria Nord. A luptat şi în campania din Italia, era să uit. Iar el spune că liderii espaynieni nu sunt nebuni. Poate că mai încalcă regulile, când Ostrovul Ceresc se află dincolo de orizont, dar asta e ceva normal. Gândeşte-te la triburile de dincolo de Rhin.

— *Eşti î*ntr-adevăr o persoană interesantă, Faylis, zise Anjelan. Pari atât de liniştită, dar când te aprinzi... N-ai vrea să-mi explici ce înseamnă, de fapt, geeanismul? Până acum nu i-am dat atenţie şi nu ştiu decât ceea ce se cheamă, probabil, clişee.

Faylis se relaxă, cuprinsă, fără să vrea, de emoţie şi zâmbi.

— Iern ar numi-o „o treabă de trei sticle", replică ea. Nu cred că aş putea-o face într-o oră, şi, ţine minte, eu nu sunt geeană. Nu încă. Poate că nu voi îmbrăţişa niciodată această filozofie. Încerc însă să învăţ tot ce pot din ea, fiindcă sunt de părere că ea cuprinde adevărurile fundamentale.

— Nu mi-ai putea spune măcar câteva cuvinte?

— Dă-mi voie să ţi le citesc.

Faylis luă cartea şi întoarse câteva pagini, deschizând-o la prefaţă. În vreme ce pronunţa primele fraze, glasul îi scăzu în intensitate, de parcă ar fi scos la iveală o taină ascunsă, adânc, în sufletul ei.

„Viaţa pe Pământ este Una singură. Aceasta nu e o metaforă. E un fapt, pur şi simplu, un

adevăr tulburător.

Cunoaşterea acestui fapt nu e întru totul nouă. Unii oameni, mai ales în Hinja, au susţinut din vremuri imemoriale că existenţa are o unitate fundamentală. Documente străvechi, recent descoperite de arheologi şi studiate de istorici, demonstrează că, până la sfârşitul Erei Deplinătăţii, câţiva gânditori exprimaseră această idee în termeni seculari.

Războiul Judecăţii le-a aruncat operele în uitare. Karakan Afremovek nu auzise niciodată de ele. Dar acest filozof-ecologist yuanez, inspirându-se din creştinismul şi budismul locuitorilor ţării sale, dar conducându-se după principii ştiinţifice, a ajuns la concluzii similare. A început, aşadar, să înţeleagă natura Geei.

Principala sa învăţătură e următoarea: Geea, planeta noastră vie, constituie un organism unic. De la primele reacţii chimice din oceanele primordiale şi până la dezvoltarea conştiinţei omeneşti, o forţă a vieţii a condus acest organism spre împlinirea propriei evoluţii, mereu mai măreaţă şi mai plină de sensuri. Această evoluţie nu se sfârşeşte o dată cu noi, ci va continua atâta timp cât va dura Geea însăşi.

Sântem organe, de fapt, părţi ale unor organe, pe care Ea şi le-a dezvoltat urmându-şi propriile scopuri. Noi nu existăm separat de ea, aşa cum nici celulele trupurilor noastre nu există în afara noastră, înzestrate cu viaţă. Trăim pentru că îi aparţinem.

Slujim imensa Unicitate, la fel ca fiecare animal, fiecare plantă, ca şi cei mai neînsemnaţi microbi.

Învăţătura lui Karakan este adevărată, dar nu ţine cont de sentimente. Evoluţia a fost până acum rezultatul acţiunii unor forţe oarbe, care, deşi au apucat-o uneori pe căi greşite, au sfârşit întotdeauna prin a se corecta. Creierul cu care viaţa l-a înzestrat pe om este primitiv. Inteligenţa a

luat-o pe căi oribile în Era Deplinătăţii, când o civilizaţie industrială nepăsătoare şi exploatatoare a degradat biosfera, aducând-o în pragul dezastrului, aşa cum cancerul distruge un om. Războiul Judecăţii n-a fost doar o greşeală a umanităţii, o dezlănţuire a unor puteri ucigătoare aflate mai presus de înţelegere. A fost o febră prin care Geea s-a eliberat pe Sine de o boală.

Să nu uităm niciodată. Căci altfel Forţa Vieţii ne va nimici, aşa cum i-a nimicit pe dinozauri, ca următoarele veacuri să dea naştere unei creaturi care să fie şi gânditoare, şi sănătoasă la minte în acelaşi timp. Rolul nostru e de a sluji marelui organism din care facem parte. Trebuie să venerăm viaţa, dezvoltându-ne ca oameni, căci, astfel, slujim dezvoltării Geei."

Anjelan îşi ridică mâinile.

— Opreşte-te! râse ea. E mult prea dificil pentru mine.

Faylis puse cartea deoparte şi se întinse să-şi ia paharul cu vin.

— Sper că eşti de acord că nu este o însăilare de superstiţii păgâne, spuse ea.

— Ai dreptate, sunt impresionată. Şi totuşi, mă tem că nu prea e genul meu.

— Hmmm... Tot felul de oameni au acceptat aceste precepte. Desigur, mulţi dintre ei nu le înţeleg decât superficial sau greşit. A le studia cu adevărat necesită muncă multă.

— Iar tu eşti o persoană cu adevărat studioasă... Bănuiesc că îţi par frivolă.

— Ah, nu...

— Nu ţin morţiş să fiu mai profundă în gândire. Îmi place să mă distrez. Ce-ar putea fi mai interesant în viaţă? Se grăbi să adauge: Ştiu, mi-ai spus care ţi-e punctul de vedere. Dar ţie nu-ţi place să te distrezi măcar din când în când?

Faylis îşi muşcă buzele.

— Ba da, când se iveşte ocazia...

Anjelan o privi compătimitoare.

— Iar ocaziile nu-s prea dese, nu-i aşa? Soţul tău e plecat în interes de afaceri mai tot timpul, n-ai pe nimeni altcineva prin preajmă, iar cunoscuţii tăi nu sunt din cale-afară de veseli. Zâmbetul i se stinse. Fii sinceră, nu-i aşa că Ostrovul Ceresc te-a dezamăgit? Şi pe mine... Nu mă pasionează sporturile, iar piesele, concertele şi prelegerile devin plictisitoare. Dansurile şi celelalte activităţi sociale sunt total lipsite de imaginaţie. Cât despre meditaţia la care te îndeamnă secolele de istorie ce te înconjoară... ha!

Failys zâmbi palid.

— Îţi admir sinceritatea.

Anjelan se aplecă peste masă, atingând mâna gazdei sale.

— Eu şi cu Zhoen al meu te-am putea ajuta să te bucuri puţin, cât timp ne vom mai afla prin preajmă. Şi tu ne-ai putea ajuta, la rândul tău. Din tot ce-am citit ori am auzit despre Iern, ştiu că ştie să se distreze de minune atunci când vrea. Când ne-aţi putea face o vizită?

— Va trebui să-l întreb şi pe Iern, dar vom veni curând, îţi promit.

— Mă bucur. Sunt o bucătăreasă excelentă, chiar şi în condiţiile astea mizere, aşa că pregătiţi-vă pentru o masă bună. Iar apoi... Am nişte discuri rare. Ai auzit de Ansamblul Balearic? E foarte erotic. Mai ales atunci când fumezi... Nu mă privi aşa de sever. Nu te putem obliga, dacă nu vrei, dar să ştii că marijuana nu e pentru ţărănoi. Mulţi membri ai Clanurilor pe care îi cunosc fumează, şi nu li s-a întâmplat nimic rău, până acum.

— Mai vrei un pic de vin?

Ambele erau niţel ameţite când Anjelan se hotărî să plece. În prag, se întoarse şi spuse:

— Încă ceva, scumpa mea... Iern a fost eroul meu încă de când a călărit uraganul acela. Te-ar deranja să-l iau o vreme cu împrumut? O prietenă mi-a spus că e fabulos la aşternut.

Faylis rămase cu gura căscată. În sinea ei, deşi încercase să se convingă că nu era adevărat, ştiuse că Iern nu dormea întotdeauna singur atunci când era plecat de acasă. Poate că, de obicei, nu o înşela. Dar dacă virilitatea lui ajunsese subiect de bârfă...

Anjelan chicoti, mângâind-o pe Faylis pe obraz.

— Mulţumesc, spuse ea. Nu-ţi face griji, ţi-l voi înapoia în stare perfectă. Te las, la revedere.

Uşa se închise în urma ei. Faylis rămase cu privirile aţintite în gol, într-acolo, până când îşi aminti că nu mai avea mult până la întâlnirea cu Jovain.

2

Înghesuite între coastele Ostrovului Ceresc, coridoarele erau scurte, iar scările erau înguste şi foarte aglomerate. Faylis era constrânsă să facă slalom printre trecători: ofiţeri cu feţe severe, tehnicieni sprinteni, savanţi preocupaţi, capelani solemni, femei sofisticate de la oraş, oameni de la ţară, uimiţi de ceea ce vedeau în jur, cupluri tinere, aflate la prima lor vizită, dar neavând ochi decât unul pentru altul, cupluri vârstnice, la ultima vizită, ţinându-se de mână, membri ai clanurilor, înveşmântaţi în costume specifice statelor din care proveneau, ba chiar şi un străin tuciuriu, maurai, cu siguranţă, aflat aici în interes profesional... Uzanţele cuprindeau un ritual anume pentru asemenea întâlniri, un ansamblu de mişcări şi expresii prin care puteai evita să pari curios, dar şi prea indiferent la cei din jur. La început, acest adevărat balet o încântase pe Faylis, dar, cu timpul, ajunsese să îl considere monoton, lipsit de sens şi agasant.

Se întreba cum puteau fi suportate misiunile repetate în acest loc. Mă rog, poate că munca făcea

sejururile mai puţin plictisitoare. Cu timpul, cei care lucrau aici ajungeau, fără îndoială, să se înveţe cu înghesuiala şi să accepte respectul pompos care era, chipurile, datorat Ostrovului Ceresc, ca inimă a întregii civilizaţii. Ea însăşi putea încerca să se obişnuiască. La urma urmei, deşi crescuse în spaţiile largi ale unei proprietăţi bourgoyneze, acceptase să locuiască într-un dormitor, o dată ajunsă la Consvator, suportând toate acestea în compania strălucitoare a cărţilor şi a unor minţi luminate.

Îşi imaginase Ostrovul Ceresc ca pe un superlativ al acelei lumi, până când, ajungând la faţa locului, descoperise că Iern îi răpise nu doar fecioria, ci şi iluziile. Nicicând n-avea să mai privească cerul, văzând în acest glob ceţos un soi de divinitate. Era doar un lucru făcut de oameni, cu ajutorul căruia unii dintre aceştia îşi exercitau puterea asupra celorlalţi. Misterul şi grandoarea se risipiseră.

Miresmele inundară culoarul, iar Faylis grăbi pasul, intrând în grădină.

Situată în partea inferioară a centurii nelocuite, aceasta nu avea doar rostul de a reîmprospăta aerul. Deşi culturile erau, în marea lor majoritate, aeroponice, pentru a nu împovăra aerostatul cu greutatea pământului, plantele păreau întru totul naturale. Grădina era menită să relaxeze spiritul, cu bogăţia frunzelor şi a florilor, cu artezienele-i jucăuşe, cu păsărelele care ciripeau, zburătăcind încoace şi-ncolo. Era loc pentru toţi: copiii alergau pe cărări şi trepte, fără a-i tulbura pe îndrăgostiţii care se giugiuleau în tufişuri, bătrânii sporovăiau ori visau, aşezaţi pe bănci, un cugetător îngenunchease în faţa unui altar, un altul se plimba, căutând pacea în frumuseţe. Secolele care trecuseră îi învăţaseră pe oameni să creeze luxul din mai nimic, acolo unde credeau de cuviinţă, sau să facă simplitatea să pară încântătoare.

Acolo unde Faylis intrase, de sus, începea o promenadă înaltă. Balustradele îi erau şiraguri de viţă, iscusit împletite, pardoseala îi era din muşchi. Se afunda într-un tunel vegetal în care străluceau, ici şi colo, orhidee. Traversă apoi un podeţ, peste un pârâiaş care curgea printr-un jgheab de lemn, ale cărui neregularităţi îl făceau să clipocească vesel. Apoi coborî câteva trepte de lemn, trecând pe lângă un crâng de bambuşi care fremătau, unduindu-se în bătaia curenţilor călduţi ai ventilatoarelor. Aici, pârâul se prăvălea cu zgomot de cascadă într-un bazin în care mişunau peştişori aurii.

Pentru scurtă vreme, luxurianta vegetaţie lăsă loc unui peisaj auster. Cărarea era aici din metal, din tablă imprimată cu modele geometrice. Panouri fluorescente smulgeau reflexe traverselor şi cablurilor. Acestea erau poziţionate astfel, încât îmbinarea hexagoanelor să fie cufundată mereu într-un joc al clar-obscurului. Urzici, regina-nopţii şi câte un arbust mai îndulceau severitatea decorului. Cuibărită în mijlocul vegetaţiei, o colivie enormă, din monofilamente, oferea păsărelelor pe care le adăpostea spaţiu destul pentru zbor. Ecourile cântecelor lor se repercutau în spaţiul închis. Colibri şi fluturi coadă-de-rândunică fâlfâiau liber, ca nişte bijuterii vii.

O boltă filigranată marca intrarea într-o curte cu iarbă şi straturi de flori. După ce urmase un curs ascuns, subteran, de la bazinul cu peşti, pârâiaşul izvora aici ca o arteziană, bolborosind apoi într-o serie de emisfere de aluminiu, stropind în jur din belşug. De aici, cărarea se ramifica. Faylis alese o varianta care şerpuia printre şiruri de bonsai, trecând pe lângă o statuie a Stăpânului Iernii din legenda jurană, căreia iluminarea interioară îi dădea un luciu de gheaţă. Urma apoi o porţiune umedă, pe care se aglomerau ciuperci în culori vii. Era înconjurată de covoare de amaryllis, dintre care se iveau armăturile Ostrovului. Şerpi

inofensivi, ai căror solzi alcătuiau motive strălucitoare se tolăniseră la lumina lămpilor încălzitoare.

O rampă, a cărei suprafaţă se preschimba din lemn negeluit în parchet, cobora printre doi copaci. Fructele atârnau ca nişte globuri din crengile portocalului, în vreme ce, în coroana stejarului pitic, o căsuţă de lemn îmbia copiii la zbenguială. La poalele rampei, un drumeag, pe care pietrişul scârţâia sub tălpi, era mărginit de movile, dintre care răsăreau pâlcuri de trandafiri sălbatici, roşii, albi, galbeni sau albaştri precum noaptea.

Aici o aştepta Talence Jovain Aurillac.

Acesta făcu un pas înainte, luând mâinile lui Faylis într-ale sale, fără să-i pese de salutul ritual. O vreme, se priviră adânc în ochi.

Avea aproape patruzeci de ani şi, în rândul clanurilor, nu era un om prea înalt, dar era zvelt şi ager în mişcările-i pline de graţie. Tipicul chip prelung şi pomeţii înguşti se combinau, la el, cu un nas curbat şi ochi brun-aurii. Tenul îi era măsliniu şi părul negru începuse să-i încărunţească ici şi colo. Originea sa meridională îi permitea să poarte mustaţă, asemeni supuşilor săi din Pyrny, lucru rar la conaţionalii săi. Veşmintele-i erau închise la culoare, dar fuseseră alese cu gust: o tunică de catifea cu guler de blană, pantaloni strimţi şi cizme scurte. Purta o centură de culoarea ambrei, şi un colier de opal. Glasul îi era melodios, şi angley-ul său avea un pronunţat accent din Eskual-Herria.

— Începusem să mă tem că ai fost reţinută, draga mea.

— De ce? Am ajuns exact la timp.

Îi arătă ceasul-brăţară care era una dintre cele mai costisitoare podoabe ale sale, nu atât datorită oţelului sau a altor aliaje metalice din care era construit, cât datorită numeroaselor ore de muncă pline de talent pe care le ceruse asamblarea sa.

— Chiar aşa?

Se aplecă şi îi luă mâna ca să se convingă, reţinându-i-o mai mult decât ar fi fost nevoie. Serviciul militar pe care îl îndeplinise îl familiarizase, în mod sigur, cu ceasurile miniaturale. Plăcerea pe care ea o simţi la atingerea lui îi trezi un uşor sentiment de culpabilitate, până când îşi aminti că Iern obişnuia să flirteze cu fiecare femeie atrăgătoare pe care o întâlnea şi, adesea, mergea chiar mai departe...

— Ai dreptate, rosti Jovain, ridicând privirea. Înseamnă că timpul petrecut aşteptându-te mi s-a părut prea lung.

Zâmbi, dar era un zâmbet mai degrabă nervos, iar cuvintele pe care le rostea păreau a fi fost îndelung repetate. Cu siguranţă, aşa şi era. Jovain era lipsit de volubilitatea lui Iern. În privirile lui nu i se putea citi decât onestitatea.

Se întrebă dacă el îi rămânea credincios soţiei sale. Fuseseră căsătoriţi vreme de cincisprezece ani şi aveau trei copii care supravieţuiseră, o adevărată realizare pentru o femeie aparţinând clanurilor, datorată, în mare măsură, spiţei paterne, care includea mulţi munteni. Şi totuşi, deşi el nu se plânsese niciodată deschis, Faylis ghicise că, între cei doi, relaţiile se răciseră de când Irmali refuzase să i se alăture soţului ei, care se convertise la geeanism.

Cu toate acestea, gândi ea, *onoarea străveche a familiei sale sălăşluieşte în el. Strămoşii lui au ţinut piept, vreme de generaţii, invadatorilor iberyeni. El veghează şi acum, la hotar, deşi mai toată Iberya s-a unit într-un singur stat care întreţine relaţii comerciale cu Domeniul. El însuşi e pilot şi a luptat în campaniile din peninsula Italyană, a câştigat decoraţii şi încrederea oamenilor săi, iar ca şi castelan e iubit de toţi supuşii.*

Mai mult de atât nu ştia despre el şi tot ce aflase, aflase de la alţii. Ei doi se întâlniseră rar, numai atunci când se întâmpla să se afle în aceeaşi

regiune, iar atunci, conversaţiile lor nu se referiseră la viaţa lor privată. Nici scrisorile, a căror frecvenţă creştea cu timpul, nu se refereau la aceasta. *Mintea lui, inteligenţa lui e cea care mă atrage. Şi însufleţirea care îl înflăcărează, când vorbeşte despre Geea...*

Când el rupse din nou tăcerea, ea se trezi din reverie, realizând, cu surprindere, că se gândise la el în termenii unei cronici din Epoca Alainiană.

— Sper că nu ai avut probleme cu găsirea acestui loc?

— Nu, nu, se grăbi ea să-i răspundă. Grădina este, desigur, complicată, dar, deşi indicatoarele nu sunt aşezate la vedere, sunt uşor de urmat. De ce m-ai chemat? întrebă ea, trăgând aerul înmiresmat în piept.

Glasul lui scăzu în intensitate.

— De aici, de la această înălţime deasupra Pământului, perspectiva asupra Geei este incomparabilă.

Luând-o de braţ, o conduse înainte. Trandafirii umpleau aerul cu aroma lor dulce. Acoperind murmurul instalaţiei de ventilaţie, se auzea bâzâitul albinelor inofensive. Florile alcătuiau o ramă, un soi de coroană de petale şi spini, precum cea a lui Zhesu în icoane, în jurul unei ferestre prismatice dincolo de care se zărea lumea de jos.

Faylis o privi, cu aceeaşi surpriză copilărească. Priveliştea aceasta avea să rămână pentru ea un veşnic miracol: norii, în permanentă schimbare, apele strălucitoare, câmpiile bogate şi zonele înalte, un amestec fascinant de păduri, pajişti, stânci, zăpezi, deasupra cărora străluceau stelele ori soarele sau luna, atunci când planeta nu se ascundea sub vălul capricios al vremii. În ziua aceea, era senin, şi, printre norişorii răzleţi, alb-albăstrii, peisajul văratic se dezvăluia, auriu. Geea visa. După o tăcere îndelungată, Jovain, aflat în spatele ei, o întrebă în şoaptă, şi ea avu impresia

că-i simte cuvintele strecurându-i-se printre firele de păr:

— Nu-i aşa că e minunat?

— Da, încuviinţă ea, tot pe şoptite.

El îi cuprinse umerii.

— Am vrut să vezi toate acestea, şi nu doar de dragul priveliştii încântătoare, Faylis. Am sperat că vei împărtăşi această experienţă a Totalităţii... cu mine.

De îndată, amintirile o năpădiră, copleşitoare.

Se aflau la conacul Aurillac din Tournev. După logodnă, ea părăsise Consvatorul, dar, în loc să plece înapoi în Bourgoyn, în aşteptarea nunţii, preferase să rămână în oraş, ca să poată fi mereu în preajma lui Iern. Datoria îi impunea însă acestuia dese plecări. Între timp, Jovain îşi prelungise şederea în oraş şi se străduia să elimine răceala care se strecurase între ei. Până la urmă, reuşise; ea fusese încântată de perspectiva asupra lumii, pe care el încerca să i-o explice.

Era o oră târzie, într-o noapte furtunoasă. Se aflau amândoi în încăperea comună, aşezaţi unul în faţa celuilalt în faţa căminului imens. Jarul abia mai pâlpâia şi doar un singur candelabru mai rămăsese pentru a risipi întunericul. Toţi ceilalţi plecaseră deja să se culce. În ciuda căldurii din încăpere şi a uşoarei arome de fum, zgomotul ploii care bătea în ferestre sporea fiorul născut de penumbra în care era cufundată încăperea.

— Cât de frig ne-ar fi, dacă zidurile acestea n-ar fi încălzite! exclamă ea.

— Nu, de ce? îi replică el. Ne-am putea îmbrăca mai gros. Oricum, oamenii s-au obişnuit să se îmbrace prea gros. In felul acesta fac să se atrofieze un sistem termostatic excelent, pe care Geea l-a dăruit oamenilor la naştere.

— Adică tu ai fi gata să renunţi chiar şi la electricitate, dacă familia ta ar fi de acord?

El îi răspunse, ridicând din umeri.

— Asta ar depinde dacă aş cunoaşte o modalitate mai bună de a folosi metalul cablurilor. La urma urmei, nu din cauza lipsei de energie e atât de puţin răspândită electricitatea Dacă metalul pentru conductori n-ar fi atât de costisitor, Ostrovul Ceresc ne-ar putea furniza câtă energie am dori.

— Dar credeam că... Începu ea. Am auzit că ar exista unele planuri pentru a importa aluminiu din Uniunea de Nord-Vest, unde există suficient combustibil pentru a-l produce...

— Da, am auzit şi eu. Se aplecă, pentru a fi mai aproape de ea, şi chipul îi deveni, dintr-o dată, grav. Faylis, tânăra mea prietenă, doar n-ai să-mi spui că împărtăşeşti şi tu convingerea greşită a vulgului? Doar nu crezi că geeanismul este ostil oricărei forme de tehnologie şi că, dacă ar putea, geeanii ar doborî Ostrovul Ceresc? Nu e adevărat!

— Dar... protestă ea, lipsită de vlagă. Am auzit, Iern mi-a spus, şi am citit eu însămi tot felul de...

El oftă.

— Te asigur, există şi printre noi nebuni şi fanatici. Dar ei nu sunt numeroşi, dar, cu toate acestea, toată lumea ne judecă în bloc, după acţiunile şi afirmaţiile acelor fanatici şi nebuni. Frazele noastre sunt scoase din contextul adecvat şi prezentate astfel, încât să pară a fi o dovadă a dorinţei noastre de a aboli orice urmă de progres care a fost făcută de la Epoca de Piatră încoace. Se spune c-am vrea să aducem ţările civilizate înapoi în stadiul demn de milă al ignoranţei, în care se zbat ţinuturile care le înconjoară... Indignarea îi înăspri glasul. Se tem de foamete, din lipsa controlului zootehniei, de molime, în absenţa medicinei şi a igienei. De parcă noi n-am şti că apărarea împotriva rivalilor naturali este o forţă motrice a evoluţiei! Crezi că eu aş fi în stare să distrug opera înaintaşilor mei?

Lumina candelelor îi strălucea în ochi, precum oţelul incandescent.

— Nu, nu tu, se grăbi ea să îl asigure. Dar uneori nu ştiu ce să cred. Totul mi se pare limpede, apoi, dintr-o dată... Ah, apropo, mi-ai spus că volumul pe care îl citesc e important, şi tocmai am terminat de citit un capitol intitulat „Mitul progresului"...

— Sper că eşti de acord cu autorul, că nu trebuie să lăsăm Uniunea de Nord-Vest şi pe cei asemeni acesteia să readucă în actualitate industria pe scară largă care, precum un flagel cumplit, otrăveşte planeta. Mauraii au întru totul dreptate, interzicând-o. Se încruntă şi, umezindu-şi buzele, clătină din cap. Din nefericire, îi lasă pe norrmeni să păstreze în funcţiune, ba chiar să reconstruiască, prea multe obiective industriale. Iar în ultima vreme, Domeniul a început să accepte neguţători din Uniune, îmbogăţindu-i astfel pe tehnocraţii aceia murdari. Trebuie să punem capăt acestei situaţii.

— Da, am înţeles partea aceasta, încuviinţă ea. Însă m-am mirat citind că mauraii sunt şi mai primejdioşi.

Jovain încuviinţă, dând din cap.

— Se laudă că ar fi paznicii Pământului viu. Au făcut şi unele lucruri bune. Dar spiritul gândirii lor e total greşit. Sunt reci şi calculaţi, oricât de calde ar pretinde că le sunt inimile. Vor să conserve biosfera pentru a o folosi, nu pentru a fi parte integrantă din ea, ci pentru a o exploata. Cel mai evident exemplu e ingineria genetică pe care o practică. Încearcă să-şi impună propria voinţă Geei, de parcă omul ar fi în stare să controleze evoluţia după bunul lui plac. Da, în anumite privinţe, ei ar putea să pară aliaţii noştri, dar eu bănuiesc că, de fapt, ei sunt duşmanii noştri cei mai aprigi şi că războiul cel mare va trebui dus împotriva lor.

— Dar după ce vor fi înfrânţi? întrebă ea, imediat.

El clătină din nou din cap, dar îşi recăpătase calmul, o parte din acea pace şi bucurie nemăsurată care, după cum prezisese Karakan, avea să se pogoare atunci când omenirea avea să devină Una cu Geea.

— Nu pot să-ţi spun. Nimeni n-ar putea. Cert este că nu vom uita ceea ce am învăţat. Nici măcar greşelile; greşelile sunt o cale spre cunoaştere, spre viaţă, sunt şi ele o parte a vieţii noastre. Vom păstra ceea ce este bun. Am putea, de pildă, construi alte Ostrovuri Cereşti. Dacă o vom face, le vom utiliza numai în scopuri paşnice. Preţul civilizaţiei nu va mai fi ignorarea Geei. Nu va mai exista singurătate, urâţenie, sărăcie, exploatare sau război... Rasa noastră va constitui ochii, mintea şi mâinile Ei, îndreptate către Univers.

Mai auzise toate acestea şi înainte sau le citise în cărţile pe care el o rugase să le citească. În seara aceea, dorea să afle despre aerostatele viitorului. Aflase, de la Iern ca şi din ziare, că mauraii negociau cu Ostrovul pentru a căpăta planurile şi informaţiile care să îi ajute să-şi construiască propriul aerostat. L-ar fi putut construi şi singuri, şi dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut-o, însă datele furnizate de către Domeniu erau de natură a grăbi lucrurile. Aflase, de asemenea, că voiau să îşi construiască propriul aerostat în scopuri similare celor originale. La ce le-ar fi folosit însă geeanilor aceste insule zburătoare?

— În principiu, la acelaşi lucru, îi răspunse Jovain. Le-am utiliza în scopuri pur ştiinţifice sau în interese de ordin practic, cum ar fi prevenirea furtunilor.

Nu era însă de acord cu risipirea uraganelor, aşa cum era ea practicată în acele zile. Acestea ar fi putut deţine un rol biologic care nu fusese încă înţeles. Totodată, nu era de acord decât cu transmiterea unui număr strict limitat de mesaje,

pentru ca oamenii să nu fie pervertiţi de cuvinte, în detrimentul percepţiei directe.

— În felul acesta, declarase el în încheiere, am putea să o adorăm pe Geea şi de sus.

Şi iată că ea şi Jovain se *aflau* acum sus, împreună. Nu, nu erau mai sus, gândi ea, nu erau detaşaţi de lume. Se aflau tot în cuprinsul întregului, erau parte din El; pur şi simplu, se ridicaseră la un nivel de unde puteau cuprinde mai deplin măreţia acestuia.

Pardoseala era alcătuită, în acel loc, dintr-un material moale, spongios, pe care se puteau aşeza ori îngenunchea liniştiţi.

— Vino, o îndemnă el. Hai să căutăm împreună Unicitatea! Vreme de o clipă, ea se sperie şi făcu un pas îndărăt. El îi percepu ezitarea şi îi zâmbi înţelegător. Nu-ţi fie teamă, o linişti el. Nu m-am gândit decât la practicile caste pe care le cunoşti deja: contemplare, meditaţie, yoga, toate exerciţiile pe care le-ai făcut deja. Am speranţa că aici, în acest loc aparte, ţi-ar putea fi de mai mare ajutor.

Dintr-o dată, fericirea o invadă, şi Faylis îşi împreună mâinile pe piept, aşezându-se alături de el.

3

Ceva mai târziu, nu se ştie cum, căci Faylis nu reuşea cu nici un chip să-şi amintească ce se întâmplase, se sărutau, la început timid, apoi tot mai înfierbântaţi.

Într-un târziu, ea se smulse din îmbrăţişarea lui şi se ridică în capul oaselor, tremurând, ameţită.

— Nu, îngăimă ea, nu, te rog, nu trebuie să facem asta...

El îşi ţinu mâinile deoparte, dar se mai apropie încă puţin de ea.

— De ce?

Glasul lui era la fel de nesigur, şi la tâmplă, o venă îi palpita.

Ea îi răspunse printre lacrimi, privind în jos.

— Ar fi... Este... Ar fi o greşeală.

— Iern n-ar fi de acord. Sau şi tu eşti la fel de strictă, în privinţa standardelor? Nu, eşti prea liberă, în sufletul tău, ca să fii aşa, Faylis.

Cu un efort, ea îşi ridică privirea. Crezu că citeşte pe chipul lui nu atât pasiunea, cât o rugăminte. *În viitorul geean, va exista căsătorie, dar numai ca o expresie a aprofundării misticii unităţii cu Totalitatea, în lipsa suspiciunii, a posesivităţii, a geloziei.* Cu toate acestea...

— Îmi pare rău, Jovain, spuse ea, înghiţind în sec şi simţindu-şi gustul sărat al buzelor. Mi-eşti cel mai drag prieten, dar nu pot... Tatăl meu ar fi distrus dacă ar afla.

Bărbatul tăcu o vreme, apoi declară sentenţios:

— Trebuie să vă respect dorinţa, doamnă. Dacă v-am jignit, vă implor cu umilinţă să mă iertaţi.

Formularea convenţională era liniştitoare.

— Nu m-aţi ofensat, domnule, îi răspunse ea, în acelaşi fel. Să lăsam relaţia noastră să continue ca până acum.

Privirile lor se reîntâlniră şi rămaseră laolaltă până când amândoi izbucniră într-un râs jenat.

— Mulţumesc, îi zâmbi el. Nici nu ştii cât de mult îmi uşurezi singurătatea.

— Şi tu, pe a mea... Se grăbi să îşi îndepărteze acele gânduri. Te-am simţit singur, dar prea mândru pentru a o recunoaşte. De ce te-ai retras în castelul acela îndepărtat, printre ciobanii aceia pe jumătate sălbatici, care nu vorbesc nici măcar francey? El se mişcă, aşezându-se într-o poziţie mai relaxată, iar ea îl imită. Privirile li se

îndreptară spre pământurile şi marea de dedesubt. Teritoriile stăpânite de Jovain se întindeau undeva departe, în negurile de la marginea lumii. Vreau să spun că n-ar fi necesar să stai acolo mai mult decât câteva zile pe an, insistă ea, încăpăţânată. În restul timpului, administratorul tău s-ar putea descurca, chemându-te numai la nevoie. Ai putea locui în Tournev, ca şi noi, şi te-ai putea ocupa de ceva care să îţi facă plăcere, ca şi Iern, cu zborurile lui.

Ai putea fi aproape, când Iern ar fi plecat...

El se strâmbă.

— Fiii mei sunt încă nesiguri în privinţa geeanismului, căci încă mai iau în considerare opoziţia mamei lor. Nu mă tem că, urmând căile clanului, şi-ar putea pierde încrederea. Dar mai există şi scepticii moderni sau, şi mai rău, străinii care ne-au năpădit în vremea din urmă, mauraii, nord-vesticii, mericanii, beneghalezii... Nu, lasă-i să crească acolo, în munţii aceia curaţi.

Ei i se păru că îl auzea pe Iern remarcând ironic: *"Bag de seamă că printre străinii aceia subversivi n-ai pomenit deloc de mongi."* Atât faţă de ea, cât şi în public, el afirmase în repetate rinduri: „Ceea ce mă sperie cel mai mult la geeani e faptul că, dacă ar accede la putere, ar cenzura tot ce nu s-ar potrivi cu ideile lor. Cititi-le cărţile ori uitaţi-vă la ce se întâmplă în Espayn de când cu „comisiile de informare" ale zheneralului. Ar fi din nou ca în Epoca Izolării, ba chiar mai rău. Cel puţin, atunci, guvernul încerca să protejeze tradiţiile locale ale Domeniului." *Şi, apropo,* Jovain, adăugă în sinea ei Faylis, *ceea ce-mi spui nu e întru totul convingător. Pare mai degrabă o scuză, nu un motiv valabil. Ce faci tu, de fapt, acolo, la frontieră?*

Goni aceste gânduri nedemne.

— Credinţa înseamnă totul pentru tine, nu-i aşa? murmură ea.

— „Credinţă" e un cuvânt nepotrivit, îi răspunse el. Geea nu e D-zeu. Geea e viaţa pe

Pamânt. Ar putea exista şi alte lumi, ar putea exista chiar şi o Unicitate cosmică, ultimă, dar universul e prea mare, mult prea straniu pentru noi. Nu vom şti niciodată mai mult decât vedem de pe această planetă şi nici măcar atât nu vom putea înţelege pe deplin. Poate că organele ce ne vor lua locul, cele pe care Geea le va dezvolta peste milioane de ani, vor putea înţelege.

Ea îi întrerupse monologul, întinzând mâna şi atingându-i braţul.

— Ştiu toate acestea. Dar nu mi-ai răspuns încă. Te-am întrebat dacă... filozofia aceasta... nu e cumva unicul lucru pentru care trăieşti tu, Talence Jovain Aurillac.

El încuviinţă, privind prin fereastră, în jos.

— Aşa e.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce anume.

— De ce face sau acceptă un om ceva, orice? Nu putem fi siguri. Minţile noastre sunt ca nişte prototipuri misterioase. Chiar şi în creier, cea mai mare parte din noi e aidoma reptilei sau mamiferului primitiv din care ne tragem. Se întoarse către ea, zâmbind stânjenit. Predic cam mult, nu-i aşa?

— Nu, negă Faylis. Nu şi pentru mine. Dar bănuiesc că s-a întâmplat ceva cu tine, ceva care te-a schimbat.

El se strâmbă.

— Da. Campania din Italya. N-a fost cine ştie ce, în comparaţie cu alte războaie. Ne-am oferit doar „ajutorul" unei „naţiuni prietene" împotriva „agresiunii Espayn-ului şi a marionetelor locale". Am făcut-o cu succes. L-am împiedicat pe omul de paie al Zheneralului să îl supună pe omul nostru de paie. Buzele i se subţiară. Am fost aviator militar. Am fost, aşadar, scutit de vederea părţii celei mai cumplite. Dar am văzut destul: moarte, agonie, suferinţe, distrugeri pustietoare... La ce bun toate acestea? Prin ce anume eram noi ameninţaţi, când Ostrovul Ceresc veghează, gata să spulbere

oricând orice inamic al Domeniului? E drept, comerţul nostru se afla în primejdie, şi încă o ţară risca să treacă la geeanism, renunţând astfel să se mai plece în faţa noastră... M-am întors acasă şi-am cerut postul de castelan al clanului meu, în munţii Pyrny. Astfel, m-am eliberat de orice m-ar putea deranja, astfel încât să pot reflecta, încercând să găsesc un sens tuturor întâmplărilor la care fusesem martor. Atunci a sosit ucheny Mattas, dinspre Espayn, călătorind pe jos, explicând şi încercând să-i convertească pe cei întâlniţi în cale. Ţi-am vorbit despre el, nu-i aşa? Nu este mong, e douroez, dar a studiat cu Tsiang Sartov. Mi-a trezit interesul, şi l-am invitat să rămână la mine o vreme. Jovain zâmbi din nou. E acolo şi acum.

Să nu-ţi închipui cumva un ascet singuratic şi morocănos. Mattas se bucură de viaţă. Aş vrea să o pot face şi eu, în măsura în care o face el. Important e însă că el mi-a demonstrat că viaţa nu e doar un şir de întâmplări, nici rodul capriciilor vreunei Entităţi supranaturale, inumane. Nu. Viaţa este prin ea însăşi şi îşi creează propriul ei înţeles, propriul ei scop şi destin. Glasul i se îmblânzi: De-aici mi se trage pacea cu mine însumi. Te miră că aş vrea să o împărtăşesc cu toţi compatrioţii mei?

— Oh, Jovain!

Se apropie de el şi îl îmbrăţişă.

Fu pe jumătate furioasă şi pe jumătate uşurată când, o clipă mai târziu, un alt cuplu îşi făcu apariţia. Bărbatul avea trăsăturile tipice ale aerogenilor, combinate cu blondul spălăcit al localnicilor din Flandra, şi purta veşmintele aspre, caracteristice acelui ţinut: fără îndoială, era un maartens, din clanul Dykenskyt. Cât despre femeie, scundă şi negricioasă, era, evident, o silber, deşi provenienţa familială era nedefinită.

— Salutări, doamnă şi domnule, spuse bărbatul. Avea şi accentul flandrez; probabil că abia se întorsese de la proprietatea ancestrală. Nu vrem să vă deranjăm.

— E loc pentru toată lumea.

Jovain îşi făcu uitată bruscheţea, ridicându-se în picioare şi înclinându-se. Vă urez bun venit. Priveliştea e extraordinară astăzi. Noi tocmai ne pregăteam de plecare.

Faylis îl aprobă. După ce schimbară politeţurile de rigoare, porni alături de Jovain, pe cărare.

Când ajunseră destul de departe, încât să nu mai poată fi auziţi, el îi spuse:

— Am fost norocoşi că am rămas singuri chiar şi un timp atât de scurt.

— Dar mai avem atâtea de povestit, protestă ea. Iar tu urmează să pleci peste o săptămână. Cine ştie când vom mai avea ocazia să ne întâlnim? Mânată de inspiraţia de moment, îl luă de mână. Să mergem în apartamentul meu.

Deoarece Jovain venise neînsoţit, fusese cazat împreună cu un alt bărbat solitar. Ezită însă înainte de a accepta.

— Iern nu mă simpatizează.

— Iern va mai lipsi câteva ore. A plecat cu o escadrilă de avansaţi, să inspecteze o furtună în Golf. Nu-ţi fie teamă, nu-ţi fac avansuri, se grăbi ea să adauge. Vom bea vin şi vom sta de vorbă.

Şi ce altceva?... se întrebă ea. Bătăile inimii i se iuţiră.

— Accept cu mare plăcere, spuse el, în sfârşit. O luară înainte, urcară rampa şi străbătură tunelurile cu amaryllis şi ciuperci. Întotdeauna mă umpli de bucurie, spuse el. Sunt, de obicei, o fire închisă. Dar tu eşti adorabilă, şi Geea râde prin gura ta.

N-ar trebui să-i îngădui să spună astfel de lucruri. Dar vorbele lui mă încălzesc, mă ameţesc. Faylis încercă să abată conversaţia spre un ton şăgalnic.

— Vă mulţumesc, preabunul meu cavaler. Şi sunt întru totul de acord, sunteţi o fire austeră. Am auzit spunându-se că sunteţi dintre acei puţini care

nu au nici un fel de vicii. Mă îndoiesc însă că ar fi adevărat...

— Oh, am şi eu distracţiile mele... Îmi place să mă menţin în formă; fac alpinism, schiez şi joc pelotă. Cânt destul de bine la flaut, ştiai asta? Şi sunt, totodată, astronom amator. În nopţile senine de la munte, stelele îmi cheamă spiritul spre ele, iar când acesta se întoarce din nou spre Geea...

Discutând cu aviditate, trecură de Stăpânul Iernii şi de fântână, străbătură galeria cu hexagoane, admirând minuscula cataractă, îşi croiră drum prin crângul de bambus, urcară treptele, intrând în tunelul înfrunzit, trecură puntea şi ajunseră, în fine, pe pasajul aşternut cu muşchi. De aici, un culoar simplu îi introduse în atmosfera obişnuită a Ostrovului Ceresc. Depăşiră trecătorii în mod corect, salutându-i, ca nişte automate, pe cei cunoscuţi, în drumul lor spre destinaţia hotărâtă de comun acord.

O dată ajunşi, Faylis descuie uşa apartamentului, cu mâna stângă încă în dreapta lui Jovain.

— Oh!

Iern sări în picioare.

— Ce naiba? exclamă el.

— Dar... Mi-ai spus, spuneai că... bâigui Faylis.

— Furtuna ne-a dezamăgit, nu merita să ne consumăm carburantul până acolo, nici măcar de dragul exerciţiului. Apoi privirile i se îngustară şi glasul i se înăspri. Cu mâinile înfipte în şolduri, întrebă ironic: Nu te aşteptai să mă găseşti încă aici, nu-i aşa?

— Domnule, interveni Jovain, de parcă şi-ar fi încrucişat sabia cu cea a lui Iern. Soţia dumitale m-a invitat aici ca să discutăm politicos o oră sau două.

— Despre ce anume? întrebă Iern, aruncând o privire semnificativă spre cartea rămasă deschisă pe masă. Ai fi ascuns-o, când m-aş fi întors eu

acasă, nu-i aşa, iubito? Laolaltă cu celelalte dovezi...

Ea încremeni şi îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

— Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

Jovain o lăsase de mână, dar rămăsese lângă ea.

— Domnule locotenent-colonel Iern, spuse el, n-am să dau uitării bunele maniere şi nici n-am să fac vreo remarcă nelalocul ei, dar onoarea îmi cere să îţi reamintesc că soţia ta s-a născut în familia Mayn, din clanul Ashcroft.

Faylis bătu din picior, înfuriată. Faptul că îşi dădea frâu liber mâniei i se părea aproape amuzant.

— Nu sunt o sclavă din vreun harem din Khorasan! Sunt o femeie din rândul clanurilor, liberă şi civilizată!

Iern păli, şi nările începură a-i fremăta. Ea se simţi cuprinsă, dintr-o dată, de spaimă. Ea nu ştia ca el să fi făcut vreodată cuiva vreun rău, dar era iute la mânie, ca orice gascon. În amintire îi reveniră spusele soacrei sale, care era de părere că această trăsătură a lui provenea din moştenirea lui genetică amestecată. Înrolat la Academie cu o întârziere de un an, străin de manierele de la oraş şi vorbind cu un pronunţat accent de Brezh, fusese constrâns să lupte mereu, până când reuşise să câştige respectul colegilor săi. Faylis nu-l văzuse decât o singură dată explodând de furie. Călătoreau prin Normaney, acolo unde familia Ferlay şi Maynii nu posedau nici un fel de proprietăţi, deci nici prerogative aparte; trecuseră pe lângă un ţăran care, din cine ştie ce motive, îşi biciuia câinele legat. Iern descălecase dintr-un salt şi îi administrase o bătaie ţăranului, deşi, mai târziu, tribunalul clanurilor îl condamnase să plătească despăgubiri pentru dinţii scoşi, ceea ce el şi făcuse cu o plăcere de-a dreptul sadică.

Iern reuşi să se stăpânească şi rosti, printre dinţi:

— Domnule maior Jovain, nu îndrăznesc să vă acuz de încălcarea proprietăţii. Declar însă că soţia mea este tânără şi nevinovată — naivă, dacă doreşti — iar dumneata ai expus-o cu bună ştiinţă unor nonsensuri faţă de care ea nu s-a putut apăra. Nu posed nici un fel de mijloace legale pentru a pune capăt acestei situaţii, dar mă voi convinge în ce măsură mai posezi onoarea familiei dumitale atunci când vei înceta să te amesteci în căsnicia mea. Te anunţ că nu eşti binevenit în această casă, aşa că vei pleca numaidecât.

Bărbatul mai vârstnic izbucni:

— Este şi casa ei!

Deznădăjduită – *E mai rău decât dacă s-ar lua la bătaie* – Faylis îi privea pe rând. Disperarea o copleşi, precum îngheţul arctic. Se prăbuşi pe podea, plângând.

Furia i se potoli la fel de repede precum îl cuprinsese, şi Iern căzu în genunchi, cuprinzând-o în braţe. Jovain se retrase într-un colţ, descumpănit. Eticheta i-ar fi cerut să plece, dar, plecând, ar fi însemnat să-şi recunoască înfrângerea, fără a mai putea reveni vreodată asupra ei. Hotărârea i se impuse de la sine. Rămase pe loc.

După un timp, Faylis suspina încă, dar se liniştise întrucâtva.

— Vă rog, spuse ea, printre sughiţuri, mă simt atât de vinovată faţă de voi amândoi...

Iern o ridică şi o conduse la canapea, o întinse şi îi aşeză o pernă sub cap. Apoi o mângâie, tandru, pe frunte.

— Linişteşte-te, scumpa mea, îi şopti. Totul are să se aranjeze, ai să vezi.

Se ridică, se duse la bar şi scoase o sticlă de coniac şi trei pahare. Apoi îi adresă lui Jovain un zâmbet încruntat.

— O scenă dictată de emoţii ar fi necivilizată, admise el. Aşadar, îţi ofer de băut, domnule.

— Iar eu îţi mulţumesc, îi răspunse Jovain, aşa cum se cuvenea.

Iern umplu paharele. Îi servi pe ceilalţi, dar de ciocnit, ciocni doar cu Faylis. Ea îi adresă un zâmbet nesigur.

Licoarea era plăcut aromată. Jovain îşi drese glasul şi începu:

— Domnule? Îmi permiţi să fac o sugestie?

Iern îi răspunse cu o înclinare a capului.

— Cum doreşti, domnule.

— Între noi doi s-a acumulat prea multă încordare, declară Jovain. Am resimţit acut, fiecare în felul său, ceea ce am considerat a fi o influenţa nefastă asupra dezvoltării personalităţii doamnei, dar ne-am întâlnit rar şi numai în locuri publice. Avem nevoie să stăm de vorbă deschis, între patru ochi, dar, mai întâi, cred eu, va trebui să ne eliberăm de această încordare care ne e potrivnică.

Iern deveni belicos.

— Şi ce propui în acest sens?

Jovain riscă un zâmbet.

— Nimic barbar. Nu vreau un duello italyan, nici o bătaie cu pumnii în stil angley şi nici o întrecere la băutură, cum se face în Eria. Aş propune un concurs cinstit de aripi solare.

Surprins, Iern îl măsură curios.

— N-are importanţă care anume, din noi doi, va câştiga, argumentă Jovain. Important este că ne vom fi dat bătălia simbolică şi vom fi liberi să o luăm de la capăt, de pe alte poziţii.

— Hmmm... Onoarea îmi cere să...

— Ştiu, eşti un Călăreţ al Furtunii. Ei bine, se întâmplă ca unul dintre sporturile mele favorite să fie zborul fără motor. Cred că ştii cât sunt de înşelători curenţii din Pyrny...

— Da, ştiu. Iar dumneata ai luptat împotriva espaynienilor, în aviaţie... Pe Marele Charles! Va fi o luptă interesantă, nu crezi? întrebă el, stârnit.

Discutară detaliile în vreme ce îşi terminară băuturile, iar Faylis îşi recăpătă echilibrul emoţional pierdut. Apoi, plin de tact, Jovain se ridică şi plecă.

VII

De obicei, concursurile cu aripi solare constituiau evenimente la care se îmbulzeau mii de spectatori, şi mai multe întreceri aveau loc succesiv. Ele făceau parte dintr-un festival, cuprinzând mai multe jocuri, competiţii şi spectacole, mergând de la handbal, alergări şi acrobaţii, până la demonstraţii de şah, dresaj sau spectacole de balet. Steagurile clanurilor fluturau atunci deasupra stadioanelor, hainele de sărbătoare umpleau atmosfera de culori, muzica şi încurajările suporterilor erau asurzitoare, iar Regina Festivalului era nerăbdătoare să afle cine avea să fie învingătorul căruia avea să îi ofere laurii victoriei. Între timp, pe fundalul azuriu al cerului fără pată, stăpânii văzduhului îşi măsurau priceperea.

Iată de ce, încă de la început, Faylis avu presimţiri negre în legătură cu întâlnirea dintre Iern şi Jovain, un sentiment că această întâlnire n-avea să aducă nimic bun, deşi încerca mereu să se autoconvingă că tot ceea ce gândea era o absurditate. Aici nu existau mulţimi, nici zgomot, nici vreo urmă de ceremonie, nici, la sfârşit, întrecerea nu avea să se prelungească printr-o fiesta care să umple străzile până în zori. Stătea pe o pajişte, departe de orice aşezare. Ierburi înalte până la genunchi se întindeau de jur împrejur, cât vedea cu ochii, până către o colină împădurită, aflată mai la nord. Mânaţi de o briză înşelătoare, nori argintii pluteau peste pământul înverzit. Spre sud se vedea un zid ruinat, ce aparţinuse vreunei

clădiri dinaintea Judecăţii; buruienile îl năpădiseră. Venind încoace, Faylis observase o înşiruire de fragmente de beton crăpat, o fostă autostradă, probabil. Nimeni nu considerase necesar să reconstruiască măcar un drumeag pietruit în locul acela. În ciuda vântului, aerul era fierbinte; arome de pământ, de fin şi de vegetaţie strivită îi umpleau nările. Cerul era alburiu, iar soarele atât de puternic, încât semiluna Ostrovului Ceresc abia se mai zărea. Părea că, în vipia zilei de vară, umbra dispăruse de pe pământ.

În apropiere erau priponiţi caii care îi purtaseră pe cei de faţă de la Tournev şi cei care tractaseră platformele pe care se odihneau aripile solare. Câţiva oameni se învârteau în jurul fiecărui vehicul. Deşi erau cu toţii localnici, purtând pe umerii veşmintelor însemnele clanului Talence, păreau a împărtăşi presentimentele lui Faylis; oricum, îşi dăduseră seama că nu aveau să asiste la un joc între prieteni; cele două grupuri nu se amestecau şi cu toţii erau scumpi la vorbă.

Aparatele de zbor aşteptau dincolo de ei, cocoţate pe cataligele roţilor. În ciuda anvergurii lor mari, de douăzeci şi cinci de metri, şi a emblemelor strălucitoare de pe aripi, lui Faylis îi păreau a fi înfiorător de fragile. Fuzelajele erau alcătuite din peliculă subţire de plastic, întinsă peste un schelet sumar, între elicele din bot şi ampenajul din coadă, atât de subţire, încât fremăta în bătaia vântului. După ce fuseseră descărcate, purtate fiind de către un singur om, însoţitorii acestuia nu trebuise decât să ferească aripile de un eventual contact nedorit cu solul. Erau nişte jucării. Aeroplanul lui Iern îi aparţinea, în vreme ce cel ce avea să fie pilotat de Jovain fusese împrumutat de la Academia locală, pe baza autorităţii acestuia de ofiţer-pilot. Dar jucării ca acestea provocaseră, nu o dată, moartea unor oameni.

Soţul ei se apropie. Îşi schimbase costumul de călărie cu o salopetă uşoară şi sandale, luându-şi în spinare paraşuta; fiecare gram de care se descotorosea avea să conteze. Sudoarea i se scurgea pe torsul musculos şi pe chipul bronzat, iar ochii îi străluceau ca două safire. Buclele negre îi fuseseră strânse la ceafă, iar dinţii străluceau de un alb arogant. Când se aplecă să o sărute, mirosul cărnii bărbăteşti o copleşi.

— Urează-mi noroc, macushla, spuse el.

Era un cuvânt pe care îl învăţase în Eria. În câte aşternuturi îl mai rostise oare? Desigur, înainte de căsătorie...

— Ai grijă, îl rugă ea.

— Îţi promit. N-am să fiu chiar atât de prudent, încât să par prost, dar mă voi strădui să mă situez în limitele bunului-simţ. Se aplecă şi o trase mai aproape, mormăindu-i la ureche: La urma urmei, am anumite planuri pentru noaptea asta, da, da.

Mâine, tu vei fi cea care va trebui să ai grijă când umbli şi când te aşezi.

Izbucni într-un hohot de râs zgomotos şi se îndepărtă.

Jovain stătea singur, deoparte... atât de singur. Purta, sub hamurile paraşutei, o cămaşă şi pantaloni de un alb imaculat, care îi dădeau un aer demn, la care Iern renunţase de bunăvoie. Tot demn îi fii şi salutul pe care i-l trimise înainte de a se întoarce şi de a se duce la maşinăria sa.

Ai grijă, Jovain! îi strigă ea, în inimă. O linişte faptul că el insistase să îşi ducă aparatul la un atelier, unde îşi petrecuse câteva ore inspectându-l şi făcându-i ultimele verificări, el însuşi, de unul singur.

Piloţii se căţărară în carlingile austere, cufundându-şi trupurile în scaunele scheletice şi plimbându-şi degetele pe comenzile rudimentare. Pe partea superioară a aripilor, celulele solare sorbeau energia din văzduh. Motoarele electrice se

trezină la viaţă. Elicele începură să se învârtă. Încetişor, pe căi paralele, aripile solare începură să înainteze în bătaia vântului, apoi prinseră viteză.

De s-ar împiedica unul dintre ei de o piatră, se ruga Faylis. *Ei n-ar păţi nimic, dar aeroplanul ar fi avariat. Astfel, s-ar pune capăt acestei nebunii.* Însă, cum era şi firesc, nimic nu se întâmplă. Cei doi verificaseră cu atenţie fiecare centimetru al pistei de decolare.

Aripile solare se ridicară de la pământ.

De ce mă tem, oare? se întrebă ea, străbătută de un fior. *E doar un sport, ascultând de nişte reguli stricte. Învingătorul îl sileşte pe cel înfrânt să aterizeze. Iern susţine că până şi polo-ul e mai periculos.*

Iern, în spirale îndrăzneţe, iar Jovain, într-o ascensiune directă, îşi înălţară libelulele. Lumina se reflecta, orbitoare, pe discurile elicelor şi pe suprafaţa aripilor fragile. De-acum, chipurile celor doi piloţi nu mai erau vizibile, dar ea ştia, ştia...

Jovain se ridică mult deasupra adversarului său. Pe neaşteptate, aeroplanul său se lăsă pe-o aripă şi începu să coboare. Avea de gând să umbrească celulele solare ale adversarului, dar părea gata să se prăbuşească. Faylis scrâşni din dinţi, înspăimântată.

Jovain execută o voltă, un viraj – Faylis nu cunoştea limbajul exact şi de-abia reuşea să urmărească acţiunile celor doi – şi, dintr-o dată, aripile lui Iern fură umbrite. Jovain îi furase sursa de energie, soarele. Dacă putea să-l ţină aşa vreme de un minut, lui Iern nu-i rămânea decât să se lase să planeze încet, spre sol, sau să se prăbuşească.

Sau să se desprindă din încleştare! Aeronava aflată mai jos execută o manevră nebunească. Vârfurile aripilor sale aproape că le atinseră pe cele ale aeroplanului lui Jovain. Dacă se ciocneau, aveau să se prăbuşească amândoi. Jovain nu-şi asumă riscul şi porni în jos, departe de curenţii de aer care îi împingeau vehiculul spre coliziune. Iern

luă altitudine şi viră. Avea nevoie de un curent de aer cald care să îl susţină. Probabil că plănuise atent această manevră.

Acum el era deasupra, şi mai la est de Jovain. Se menţinea destul de în urmă, furând soarele numai la jumătate din celulele solare ale lui Jovain sau, cel puţin, aşa i se păru lui Faylis. Dezavantajat de poziţia sa, cu energia redusă la jumătate, Jovain nu reuşea să scape de urmăritorul său.

Dar şi Jovain se pricepea să se folosească de mişcările aerului, poate chiar cu o mai mare îndemânare. Folosindu-se de această pricepere şi de energia care îi mai era transmisă la motor, se putea menţine în aer. Pentru câtă vreme, însă? Faylis auzise de asemenea înfruntări, care duraseră ore întregi, până când oboseala fusese cea care îl silise pe unul dintre adversari să încetinească în asemenea măsură, încât celuilalt nu-i fusese greu să îl eclipseze complet, silindu-l să coboare.

Dar e nedrept! Iern e mai tânăr cu treisprezece ani!

Ca într-un dans nupţial, aripile solare sclipeau în soare. Nu le auzea zgomotul, nu auzea decât vuietul vântului în ierburile înalte şi bătăile ca de tobe ale sângelui în tâmple.

Îl auzi pe unul dintre oameni, adresându-i-se celui de lângă el:

— Sunt nebuni, nu crezi?

— Aşa sunt ei, Hannas, îi replică cel de-al doilea.

Vorbeau în limba lor maternă, allemana, în dialectul Elsass, crezând că nimeni altcineva nu îi putea înţelege. Faylis studiase însă întreaga familie lingvistică respectivă, care fusese un motiv de divergenţă în istoria de după Judecată.

— Yah, urmă cel de-al doilea, cei din clanuri îşi pot îngădui distracţii costisitoare, numai Gott ştie câte. Au pus mâna pe cele mai bune pământuri din Domeniu şi pe cele mai mari fabrici, şi pe tot

ce-a mai rămas. Şi, colac peste pupăză, ne mai cer şi biruri.

— Ei, haide, Friedri, nu e chiar aşa. Ştii prea bine că nu ei sunt cei care ne cer birurile. Stăpânii statelor le colectează doar, plătind apoi Himmelburgului.

— Şi care-i diferenţa? Oricum ai lua-o, banii tot din buzunarele noastre pleacă.

— În realitate, nici nu-i chiar atât de mult. Nu, nu-i deloc mult, faţă de cât sunt jupuiţi ţăranii din Espayn. Şi primim destule în schimb. În primul şi în primul rând, siguranţă. Un unchi de-al meu s-a gândit odată că nu i-ar strica nişte bani în plus şi s-a dus să se angajeze mercenar dincolo de Rhin. Câte mi-a povestit despre război... Nu, tu trebuie să te bucuri, Friedri, că luna aceea mare e acolo sus şi veghează.

— Tu ai fost cel care i-a numit nebuni pe ăia doi de sus, Hannas.

— Da, eu am fost acela. Mi-a fost dat să văd o mulţime de ciudăţenii şi nebunii fără rost, ori de-a dreptul neruşinate, la cei din clanuri, mai ales la cei tineri. Nu mai e cum era pe vremuri...

— Şi toate astea se fac pe spinarea noastră. Ai să vezi tu... Nu c-aş vrea eu să mă răzvrătesc ori aşa ceva, dar să ştii c-a venit vremea s-avem şi noi un cuvânt de spus în treburile Domeniului.

Mârâielile de acest fel erau tot mai des auzite. Până în prezent, localnicii nu se simţiseră oprimaţi, dar, de-o vreme încoace, mulţi dintre ei erau nemulţumiţi. Schimbarea plutea în aer, adusă de vânt dinspre mare, de vântul care mâna corăbiile străinilor.

Faylis dădu uitării mormăielile guturale ale celor doi. Îşi îndreptă din nou toată atenţia în sus. Jovain încercase o evadare, sperând într-o greşeală a rivalului său, dar aripile solare nu erau făcute pentru coborârile prea bruşte, astfel încât, foarte curând, Iern îşi recâştigă terenul pierdut. Dansul îşi urma cursul.

Care dintre ei aş vrea să învingă? Şi de ce? Ar avea vreo importantă?

Iern e bărbatul meu, soţul meu prin lege, dar mi-a fost necredincios. Jovain e... Ce e? Puternic, dar tandru, măcinat de gânduri şi, sub armura lui în aparenţă de nepătruns, e atât de vulnerabil. El mă iubeşte. Dar Iern mă mai iubeşte oare? Jovain e mai aproape, ca spirit, de tatăl lui Iern, de Donal, mai mult chiar decât Iern. Mult mai aproape, chiar dacă vederile lor despre lume sunt opuse. Pentru ei, puterea înseamnă, în primul rând, o datorie. (Da, şi Iern e destul de conştiincios, dar el nu face decât să îşi împlinească obligaţiile faţă de clan, nu se sinchiseşte de alte poveri, pe care să şi le asume. Jovain l-a definit perfect în ziua aceea când, părăsind grădina, l-a numit "băiatul de aur". A fost singura dată când l-am văzut pierzându-şi cumpătul.) Jovain m-a călăuzit spre înţelegere, spre realitatea pe care am căutat-o din-totdeauna, de când, mai tânără fiind, am început să mă îndoiesc pentru întâia oară de Zhesu. Mai târziu, ca aceşti sărmani muncitori, am început să pun la îndoială dreptul de a conduce al clanurilor. Jovain m-a lămurit că ne-am putea recâştiga legitimitatea dacă, asemeni înaintaşilor noştri, am arăta poporului o cale nouă, demnă de urmat. Le-am putea arăta Calea...

Aeroplanul lui Aurillac făcu o voltă şi pomi spre nord, înspre dealul împădurit. Fără să şovăie vreo clipă, Ferlay îl urmări. Faylis nu putu să nu admire stăpânirea de sine a lui Iern, felul în care, fără răgaz, îşi lipsea adversarul de lumină.

Dar dacă dispar din raza noastră vizuală? Dacă se întâmplă ceva îngrozitor şi nu va fi nimeni de faţă?

Adversarii abia se mai zăreau. Faylis respira cu greutate. Servitorii începuseră să murmure.

La limita vizibilităţii, deasupra coroanelor copacilor, aeroplanul lui Iern rămase dintr-o dată

în urmă. Jovain se eliberă, vira şi apoi, într-un cerc mare, se ridică deasupra rivalului său, ca un rechin gata de atac.

Faylis nu-i mai vedea.

Rămase încremenită o vreme. Strigătele celor din jur o treziră la realitate. Strigă la rându-i:

— Haideţi! Aduceţi trusa medicală!

Sări în şa şi o luă înainte, la galop.

Resturile sfărâmate ale celor două aparate de zbor zăceau împrăştiate pe povârniş. Soarele era la amiază şi orice urmă de briză încetase. De aici puteau fi văzute case, şuri şi mori de vânt, aglomerate la orizont, înspre nord. Ceva mai aproape se vedeau lanuri de grâu, ogoare ale căror margini păreau a fi fost trasate cu rigla. Ca o fantomă, dirijabilul care făcea cursa zilnică între Tournev şi Marsei trecu pe deasupra, dispărând în zare.

Sărind cu paraşuta de la o înălţime prea mică, Jovain îşi rupsese piciorul drept. Răbda stoic, aşezat pe iarbă, în vreme ce un bărbat priceput la aşa ceva îi acorda primul ajutor. Restul celor care o însoţiseră pe Faylis stăteau mai la o parte, tăcuţi.

Iern se alesese doar cu câteva zgârieturi. Le ieşise înainte, gâfâind ca o panteră, şi spusese, sec:

— Ne-am ciocnit. Se mai întâmplă câteodată, ştiţi. Adunaţi bucăţile şi aduceţi-le la hangarul meu de la aeroport, să vedem ce se mai poate recupera din ele. Ajutaţi-l cum puteţi pe domnul Jovain, apoi duceţi-l la un spital. Eu şi doamna mea vom pleca singuri. Nu le oferi nici o explicaţie în privinţa obiectului lunguieţ, înfăşurat într-o bucată de pânză, pe care îl ţinea în mână. Întorcându-se spre Faylis, spuse: Vă rog, doamnă, avem ceva de discutat. Ea îl urmă cale de vreo sută de metri. Aici el se opri, se postă în faţa ei şi şuieră, furios: Jovain a încercat să mă ucidă. Asta avusese de gând încă de la bun început.

Nu... Faylis amuţi, la fel ca şi servitorii.

Având grijă ca aceştia să nu bage de seamă, Iern dezveli obiectul, arătându-i-l doar ei. Era o puşcă de mare putere. Iern o înveli la loc.

— Bănuiesc că şi-a pregătit-o în carlingă, ca să o folosească împotriva mea de îndată ce am fi ajuns destul de departe, îi spuse Iern. O plesnitură, un şuier, două găuri în fuzelajul meu, la numai câţiva centimetri de mine... M-am uitat şi l-am văzut, ţintindu-mă. Trăgea direct prin fuzelajul lui. Ce-mi mai rămânea de făcut? Gândacii de soiul ăsta sunt prea lenţi, şi n-aş fi reuşit să scap de toate împuşcăturile. Am preferat să ne prăbuşim, şi-am sărit. Ea nu-i răspunse, nu putea să-i răspundă, nici nu ştia dacă putea să-i dea crezare. Iern izbucni în râs. Am avut o mică discuţie, de cum am ajuns jos, înainte de sosirea ta. I-am smuls chestia asta, iar el şi-a muşcat limba, înghiţind în sec, de durere, şi m-a ascultat. I-am spus că, de dragul onoarei clanului nostru, n-aveam să-l denunţ. Versiunea oficială va fi cea a unui accident. Voi păstra însă puşca, împreună cu amprentele de pe ea, şi nişte bucăţi din plasticul fuzelajului, cu găurile de glonţ. Cine s-ar fi gândit să caute urme de glonţ în cadavrul meu? El nu ar fi putut urca, ar fi pornit în picaj, după care ar fi sărit. Ar fi ascuns puşca şi nimeni n-ar fi observat urmele în ceea ce-ar mai fi rămas din aeroplan. Apoi ar fi povestit, îndurerat, că ne-am apropiat prea mult şi ne-am ciocnit. Ei, ce părere ai acum despre mentorul tău geean, Faylis?

Ea se simţea de parc-ar fi orbecăit în beznă. Întrebă, aproape automat:

— Ce altceva mai ai de gând să întreprinzi acum?

— Nimic, dacă el îşi vede de treabă. Adică, dacă se retrage la castelul lui, îşi vede de treburile pe care le are acolo şi nu ne mai iese în cale niciodată, nici mie, nici ţie. Iern o smuci, trăgând-o la piept. Bătălia îi înăcrise mirosul, iar răsuflarea îi era moscată, de animal în călduri. Ea nu suportase

niciodată asta. Acum trebuia însă să se lupte pentru a nu voma. Pe Marele Charles! jubilă Iern. Ţepii bărbii lui o zgâriau. (Barba lui Jovain era mătăsoasă.) A meritat pierderea, dacă am scăpat pentru totdeauna de acest fiu de cămilă, nu-i aşa, iubito? Să-i lăsăm pe servitori să aibă grijă de tot ce-a mai rămas de făcut aici. Să pornim spre casă chiar acum, la galop! Ne-aşteaptă o distracţie pe cinste!

Da, presupun c-am să mă pot preface.

2

Cădea o ploaie blândă, asemeni lacrimilor, în preajma amurgului, în lumina felinarelor de pe străzi şi a lămpilor din case, pavajul umed strălucea. În această parte a Tournevului, casele construite în perioada de belşug a Domeniului, de la începuturi, cu cinci secole în urmă, erau clădite în mare majoritate din cărămidă, cu acoperişuri de ţiglă, şi erau înalte de trei sau patru etaje. Dar faţadele severe, uşile masive şi obloanele groase stăteau mărturie despre neliniştile acelor vremi agitate. Faylis, care crescuse într-o casă modernă, scăldată în soare, se simţea aici de parcă greutatea acestora i-ar fi împovărat pieptul. Strada era pustie la ora aceea, bântuită de rari trecători asemeni ei, de un biciclist, de o căruţă trasă de cai ale căror copite bocăneau în ritmul tobelor unei orchestre funerare. Ajungând la ţintă şi bătând în uşă, i se puse un nod în gât, de parcă o mână nevăzută ar fi strangulat-o.

Uşa se deschise. Observând semnul clanului Talence pe veşmântul ei, majordomul îşi împreună palmele, făcând o plecăciune adâncă.

— Doamna ne onorează casa prin prezenţa ei aici, rosti el solemn cuvintele rituale, cu o convingere neprefăcută. Cum v-am putea fi de folos?

Abia reuşi să îngaime un răspuns:

— Aş vrea... să-l văd pe... maiorul Jovain.

— Cred că se odihneşte, doamnă. Vă aştepta, cumva?

— Nu, însă... Trebuie să-l întâlnesc. Va fi de acord.

— Vă rog intraţi, doamnă. Îmi permiteţi să vă iau haina?... Vă rog să mă urmaţi, am să văd dacă stăpânul doreşte să vă primească.

Casa era o proprietate a familiei Aurillac, dar membrii acesteia o vizitau arareori. Acum, numai Jovain era prezent, împreună cu anturajul său, care îl însoţise până aici din Eskual-Herria-Nord, şi personalul permanent. Covoarele fâşâiau sub paşii lui Faylis, în vreme ce aceasta trecea pe lângă portretele unor strămoşi de mult morţi, care păreau că o privesc cu reproş, atâmate pe pereţii acoperiţi de lambriuri înnegrite de vreme. Urcă câteva trepte şi parcurse un alt culoar, până într-unui dintre apartamente. Majordomul luă în mână un tub vorbitor şi o întrebă abia aruncându-i o privire:

— Pe cine să anunţ, doamnă?

— Nu-i spune nici un nume. Spune-i doar că vin de pe Ostrovul Ceresc.

Majordomul nu-şi ascunse surprinderea, dar îi dădu ascultare. Jovain înţelese imediat. Bucuria îi răzbătea în glas, când porunci:

— Pofteşte-o înăuntru!

Pătrunse într-o încăpere cu mobile masive, antice, cu fereastra acoperită de o draperie roşie. Uşa se închise în urma ei. Jovain se ridicase din fotoliu şi stătea sprijinit într-o cârjă. Purta un halat negru, ceea ce îl făcea să pară palid în lumina lămpii cu gaz, şi Faylis observă că ridurile i se accentuaseră pe chipul lui de vultur. Apoi el se mişcă, ieşindu-i în întâmpinare destul de agil. Ea lăsă să-i scape un suspin de uşurare. *Nu e chiar atât de grav rănit.*

Se opriră, rămânând nemişcaţi, unul în faţa celuilalt, privindu-se în ochi.

— N-am îndrăznit să sper că ne vom mai întâlni, şopti el.

— Aş fi venit mai devreme, dar n-am reuşit să scap, îi răspunse ea, la fel de încet. Mă temusem că ai plecat acasă.

— Mă pregăteam să plec chiar mâine. Dar... El îşi umezi buzele. Ea fu emoţionată la gândul că unui bărbat îi putea fi teamă de ceea ce ar putea spune ea. Aş mai putea rămâne o vreme, dacă... Cum de nu te-ai întors pe Ostrovul Ceresc?

— I-am spus lui Iern că aş vrea să mă odihnesc în condiţii mai confortabile după... După toate cele întâmplate. El a fost de acord să mă lase să rămân şi a plecat cu naveta de azi după-amiază. *De ce nu? Anjelan îi va ţine de cald în aşternut, apoi o alta după ce ea va pleca. Ideea aceasta o înfuriase îndeajuns, pentru a-i alunga sfiala.* Vorbi mai tare, fără să mai ezite: N-am putut veni mai devreme, căci el nu trebuie să afle că am venit aici, fiindcă mi-a interzis să mai am vreodată de-a face cu tine.

El îi răspunse cu o grimasă:

— Ce ţi-a povestit despre incident?

— Ceva ce nu pot să cred că e adevărat. Că aveai o puşcă şi-ai încercat să îl ucizi. Că n-a avut de ales decât să provoace ciocnirea şi să sară cu paraşuta. Mi-a arătat arma, dar... Furia ei se revărsă. Îi luă mâna şi îşi înfipse, cu disperare, unghiile în palma lui. Nu poate fi adevărat! Sau este?...

Jovain clătină din cap.

— E o minciună, declară el, sec. A provocat intenţionat ciocnirea. Mi-a blocat una dintre aripi, astfel încât să nu-i pot scăpa, apoi s-a repezit în jos, iar eu nu m-am putut elibera îndeajuns de repede pentru a sări la timp. Sunt convins că spera să fiu ucis în cădere. Elicea lui se rupsese, dar a reuşit să se menţină destul în văzduh pentru a sări în condiţii sigure. Mai târziu, când încă eram singuri, mi-a arătat puşca şi m-a ameninţat că mă va acuza că am folosit-o împotriva lui, dacă nu încetez relaţia cu tine şi nu renunţ să iau parte activă la viaţa politică a Domeniului. Scârbită, ea se sprijini de pieptul lui. El îşi aşeză cârja astfel, încât să o poată îmbrăţişa cu ambele mâini. Buzele-i se jucară o vreme în părul ei. Prin ţesătura moale a halatului, obrazul şi urechea ei îi percepeau bătăile inimii. Puşca îi aparţinea, continuă Jovain. Bănuiesc că o păstra pentru orice

eventualitate. În caz că nu muream, mă putea şantaja.

— Nu. Luptă-te. Cere un tribunal al clanului.

El ridică din umeri, trist

— Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului său. De fapt, nici măcar ţie nu-ţi pot dovedi că nu mint, că nu sunt un ucigaş frustrat.

— Vorbea de amprente... Cere-i să le arate, să arate şi găurile din fuzelaj.

— Vor fi acolo, dacă nu sunt deja făcute. Cât despre amprente, da, am ţinut şi eu arma în mână, când m-a ameninţat cu ea. I-am smuls-o, dar m-a trântit la pământ şi mi-a luat-o. Şi amprentele lui vor fi acolo, pe armă. Mă îndoiesc însă că vor putea fi identificate. Jovain oftă şi o strânse mai tare la piept Nu. La ce mi-ar folosi să scot la iveală toată această încurcătură sordidă? Nimic nu s-ar putea dovedi. S-ar isca doar scandal, iar tu, Faylis, ai suferi cel mai mult, deşi n-ai nici o vină. Aşa ceva n-aş putea îndura. La urma urmei, retragerea în castelul meu nu e o osândă chiar atât de cumplită...

Ea se smulse din braţele lui şi, cu pumnii încleştaţi, strigă:

— Dar *de ce* vrei să-l laşi să câştige? E egoist şi fanfaron, dar... dar... n-am crezut niciodată că s-ar putea dovedi un monstru!

— Oh, probabil că nu este, spuse Jovain, ridicând din umeri. Faptele i-au fost dictate de un impuls de moment pe care, să sperăm, îl va regreta curând. M-a considerat un pericol, un apărător al geeanismului pe care îl urăşte, şi având legături în Espayn, în care el n-are încredere. Cu toate acestea, cred că ceea ce l-a mânat, în mod deosebit, a fost gelozia. Se teme că te-ar putea pierde şi ştie că noi doi ne-am apropiat foarte mult, ca prieteni întru spirit, deşi nu ne-a prea fost dat să ne întâlnim. A găsit o ocazie de a se descotorosi de mine şi a cedat ispitei. Se opri o clipă. Fie! Să-i dăm ceea ce vrea. M-ar fi putut da gata, aşa cum

zăceam acolo, neputincios... O lovitură cu patul puştii mi-ar fi zdrobit capul, apoi el ar fi ascuns puşca, şi nimeni n-ar fi bănuit nimic. S-a mulţumit însă să mă şantajeze. Se prea poate ca el să nu fi avut deloc intenţia de a mă ucide.

Ea se cutremură, înfiorată.

— Mai spune-mi asta, îl imploră ea. Spune-mi-o întruna. Trebuie să cred asta. Trebuie să cred că Iern a înnebunit doar pentru câteva clipe.

— Fiindcă eşti nevoită să trăieşti alături de el? murmură Jovain. Chiar trebuie? Dar asta nu-i dă dreptul să îţi aleagă prietenii.

— Dar... ţi-ar putea aduce atâtea necazuri... Faylis înghiţi în sec. Mă-ntrebi de ce nu-l părăsesc; dar ţi-am mai spus! Ai mei sunt oameni simpli, de la ţară şi, deci, de modă veche. Dacă l-aş părăsi, tatăl meu ar fi de două ori distrus, căci se pare că socrul meu va fi viitorul căpitan, iar tata spune mereu că Domeniul e măcinat de îndoieli; casa căpitanului trebuie, aşadar, să rămână pură. Se duse la o masă şi-şi lăsă degetele să exploreze marginile unui bol de cristal, un obiect vechi şi frumos care rezistase vremii. La urma urmei, Iern nu m-a maltratat, adăugă ea. Cu excepţia fumurilor lui, e amabil şi generos. Ne-am căsătorit mânaţi de un impuls de moment, şi căsnicia noastră nu e o reuşită, dar el se străduieşte cât poate; nu vorbesc numai de confortul material pe care mi-l oferă. Când e acasă, încearcă să se arate afectuos şi pasionat... Chiar când îşi iese din fire şi pleacă trântind uşa, se întoarce degrabă cu un buchet de flori sau cu o invitaţie la cină la un restaurant elegant, sau orice altceva ce-i trece atunci prin minte. Trebuie să recunosc că eu n-am fost în stare să fac atâtea eforturi în acest sens. Se întoarse brusc cu faţa către Jovain şi izbucni: E însă atât de superficial. Iar acum, asta. Credeam că e măcar cinstit, dar, având în vedere ce ţi-a făcut...

Bărbatul înainta spre ea, sprijinindu-se în cârjă. Prin crăpătura halatului, Faylis observă,

uşurată, că piciorul nu-i era pus în ghips, ci doar pansat şi imobilizat cu atele. Fractura nu fusese gravă; avea să se vindece fără complicaţii şi nu avea să îi lase nici un handicap permanent.

— Iubito, rosti el, să nu te temi pentru viaţa ta şi pentru nimic altceva. Ţi-am explicat că n-a putut fi decât o rătăcire de moment. De fapt, nici nu-l pot judeca prea aspru. Eşti atât de frumoasă!

Iar tu eşti atât de nobil! ar fi vrut ea să-i spună.

El întinse mâna spre ea, apropiindu-şi-o. Erau din nou îmbrăţişaţi. Deodată, ea luă o hotărâre:

— Ascultă-mă, îi ceru. Vom păstra legătura, orice-ar fi. Desigur, dacă şi tu o doreşti...

— Ce altceva mi-aş putea dori?

— Am nevoie de tine, de sfaturile tale... Îţi voi scrie ca şi până acum. Iar când îmi vei răspunde... Îţi voi trimite o adresă la care să-mi trimiţi scrisorile, dragele tale scrisori...

— Nu suport gândul că va trebui să ne ascundem, rosti el, încet Tu eşti prea bună ca să faci asta.

— Va trebui să o facem. Cel puţin, o vreme, până când vom găsi o cale de a schimba lucrurile.

— Aşa va fi!

O strânse la piept şi o sărută, iar ea îi întoarse sărutul.

— Aşa va fi, iubitule. Avem o săptămână înainte... Nu eşti prea obosit, nu-i aşa?

— Oh, nu, Faylis, nu, nicidecum.

— N-am mai făcut-o până acum... Să fii tandru, dragul meu.

El îi împlini dorinţa.

VIII

Ajunsă la un anumit grad de cunoaştere de sine, Vanna Uangovna Kim era împăcată cu viaţa

ei, ceea ce însemna că era mai mult decât mulţumită ori chiar fericită. Această împăcare izvora din convingerea ei că era Una cu Geea.

Asta nu însemna însă că devenise invulnerabilă. Durerea şi suferinţele o puteau răpune oricând. Uneori, acestea o chinuiau, atunci când era nevoită să asiste neputincioasă la frământările altora. Citind istoria, se bucura că Krasnaya trăia de multa vreme în pace şi bunăstare şi era convinsă că făcuse să fie aşa atât pentru binele ţării, cât şi pentru propria ei bunăstare, în egală măsură, căci astfel se scutise de vederea suferinţei din jur.

Geea fiind ceea ce era, existau unele recompense şi în nenorociri, acele recompense interioare care veneau din ajutorarea celorlalţi. Vanna nu încetase niciodată să fie mândră de ceea ce făcea, dar sinceritatea – sinceritatea fundamentală pe care i-o impunea vocaţia – îi cerea să îşi reprime sentimentul propriei valori. *La urma urmei,* îşi spuse ea, *un muşchi se simte excelent numai atunci când e folosit, nu-i aşa?*

Se întorcea de la căpătâiul unui bătrân muribund. Îl lăsase dormind şi ştia că nu avea să se mai trezească vreodată. Cuvintele ei, călăuzindu-l printre mantrele meditaţiei, bine-cuvântarea ei finală, îi aduseseră liniştea; acum, şi trupul lui acceptase ceea ce mintea înţelesese de mult: că venise vremea plecării. După ce ochii lui se închiseseră, un impuls de moment o determinase să îi atingă buzele cu ale sale, iar el zâmbise. Mai zâmbea încă atunci când ea ieşise.

Familia lui o aştepta afară. În vreme ce ea închidea uşa dormitorului, se ridicară în picioare, făcând o plecăciune adâncă.

— Acum se odihneşte, le spuse ea. Cred că va dormi până la sfârşit, care nu va întârzia prea mult.

Ei se înclinară din nou.

— Onorată doamnă, n-avem destule cuvinte pentru a vă mulţumi. Nimeni altcineva n-ar fi putut

face ceea ce aţi făcut dumneavoastră.

Cel care i se adresase era fiul cel mai vârstnic, el însuşi cu părul încărunţit.

Vanna ridică mâna, oprindu-l.

— Exageraţi, protestă ea. N-am făcut decât să-i vorbesc. Chemaţi doctorul, pentru a fi siguri că nu va mai avea nevoie de îngrijiri suplimentare.

Fiul îşi mângâie barba aspră, de parcă l-ar fi frământat ceva. Lacrimile îi sclipeau în ridurile fine de la coada ochilor.

— Nu, vă rog să vă amintiţi că a cerut să vă aibă alături pe dumneavoastră, nu un doctor sau un preot. Altfel, n-am fi îndrăznit să deranjăm o prorόchina la miez de noapte...

— Aş fi fost mâhnită dacă n-aţi fi făcut-o. Tatăl vostru a slujit biblioteca cu credinţă vreme de mulţi ani, înainte de a se pensiona. Vă mulţumesc, aşadar, dumneavoastră, Tsai Ilyici, şi întregii familii că mi-aţi permis ca, prin modesta-mi prezenţă, să îl răsplătesc, cât de puţin, din partea bibliotecii. A fost o onoare pentru mine.

Se lăsă tăcerea. Printr-o fereastră, lumina zorilor se strecura în încăpere, făcând să strălucească porţelanurile dintr-o vitrină. Un raft de cărţi, masiv, se afla într-un colţ, greu de volume şi de umbre. În rest, camera era modestă. Oamenii aceştia erau soldaţi, dar nu de rang înalt ori cine ştie ce avuţi. Erau doar nişte slugai care trăiau ceva mai bine. Pardoseala de lut era acoperită de rogojini împletite din paie. O laviţă şi vreo două scaune erau aşezate lângă masa la care cei ai oasei mâncau de obicei. Căldura şi mirosurile de mâncare se prelingeau de după un paravan care ascundea bucătăria.

Nevasta fiului mai mare vorbi, la rându-i, sfioasă:

— N-ar dori oare doamna bibliotecară să rămână cu noi la micul dejun?

Vanna se gândi câteva clipe. Nu-i era foame. Cel mult, şi-ar fi dorit obişnuitul porridge şi un

ceai, urmate de o baie şi un schimb de haine curate, acasă la ea. Aici i-ar fi dat prea mult de mâncare şi-ar fi sporovăit întruna, tocmai acum, când ea îşi dorea să fie singură. Pentru ei, însă, rămânerea ei ar fi însemnat foarte mult.

— Sunteţi amabili, spuse ea.

Mai târziu, nu se duse direct acasă. Părăsi coliba gazdelor ei, ca şi cum ar fi avut de gând s-o ia într-acolo, ca nu cumva să işte întrebări nedorite în minţile lor, apoi o coti pe după un şir de plopi. Se afla la marginea orăşelului Dulua, astfel încât ajunse pe un drum care ducea spre vest, peste pajişti, departe de oraş şi de lac. Avea de gând să se plimbe o oră sau două înainte de a se întoarce acasă şi de a se îmbăia, făcându-se mai prezentabilă. Nu conta că, în acest fel, avea să întârzie la lucru. Nimeni n-avea să o întrebe de ce, toţi aveau să fie convinşi că o făcuse pentru un motiv bine întemeiat. *Oricum, nu sunt chiar indispensabilă,* gândi ea. Dacă însă nu s-ar fi împăcat cum se cuvenea cu cele întâmplate, ar fi putut avea o influenţă subtilă, dar nu mai puţin nefasta.

Soarele o mângâia, străluminând iarba şi frunzele de un verde minunat, şi macii de un roşu viu. Ici-colo, picăturile de rouă străluceau, evaporându-se, umplând atmosfera de mireasma pământului şi a florilor. Liniştea domnea sub bolta cerurilor, astfel încât ea devenea de două ori mai conştientă de sunetul paşilor ei, de fiecare element al mişcării, al pulsului vieţii, al Unităţii cu întreaga planetă vie.

La fel era bunul şi bătrânul Ilyia Danivici Li; mai era încă, şi-avea să fie în veci. Forţa Vieţii îl chemase, dar existenţa lui îşi împlinise menirea fugară; de aceea, avea să rămână mereu o parte a realităţii, chiar şi după ce aceia care îl iubiseră aveau să renunţe, la rândul lor, la trupurile lor răzleţite, efemere. Dar, chiar şi atât, era de-ajuns, pe deplin.

Vannei Uangovna îi trebui un timp destul de îndelungat pentru a se gândi la toate acestea, nu ca la nişte simple vorbe, ci ca la ceva evident, precum respiraţia. Abia apoi, o dată căpătată acea cunoaştere, cu gândul la alte victorii asupra nimicniciei, durerea dispăru, ca rouă şi răcoarea dimineţii. Pacea o învălui, o dată cu o bucurie inefabilă. Se întoarse, nerăbdătoare, la datoriile de fiecare zi.

O ironie acută făcu ca, în aceeaşi zi, ceva mai târziu, să vină şi soldaţii străini.

Întâmplările nu-i lăsară răgaz până spre seară. O dată singură acasă, nu reuşi să se scuture de jugul lor. În loc să-şi pregătească cina, răsfoi în minte toate cărţile citite vreodată, în căutarea unei soluţii care să îi readucă, dacă nu calmul, măcar puterea de a le accepta. Negura amurgului se transformă în noapte. Nu aprinse lampa, ci rămase nemişcată între umbrele întunecate ale puţinelor mobile pe care le poseda. Lumina stelelor şi cea a felinarelor de pe stradă pătrundea prin ferestrele lăsate deschise, în speranţa unor adieri de vânt. Îşi aţintise privirea asupra unui aranjament floral, aşezat dincolo de un pergament răsucit, mandala ei favorită.

Aflase pe rând veştile şi, tot pe rând, începu să caute soluţia care să îi permită să suporte vicisitudinile. În sinea ei, o voce îi şoptea că toate acestea erau inutile. Dar ce altceva ar fi putut fi de folos? Înainte de a gândi, trebuia să îşi învingă spaima. Sfârşitul unei vieţi lungi e un lucru firesc, natural; ceea ce se întâmplase însă de data aceasta nu era deloc firesc.

Geea, Geea, Mamă a Tuturor... Din agonia pe care ţi-o impunem, trăind-o, nu există ieşire... Timpul e entropie şi iluzie. Ceea ce noi numim trecut e real şi ireal totodată, asemeni prezentului sau viitorului. Lasă-mă să evoc secolele cunoscute, aşa cum evoc orele după-amiezii. Voi putea atunci, poate, să înfrâng sentimentul care

îmi ucide curajul, că eu sunt, în vreun fel, unică, şi problemele mele sunt unice.

Dulua se afla la numai patruzeci de kilometri spre nord de cea mai apropiată piatră de hotar. Iată de ce, în decursul istoriei, micul oraş krasnayan fusese mereu între primele ocupate de soldaţii yuanezi, când izbucnea câte-un război. Războaiele între naţiuni erau un lucru obişnuit, la fel de obişnuit ca luptele pe care Yuan, Chukri, Bolshareka şi Ulun le purtau, în vest, împotriva norrmenilor şi a mericanilor liberi.

Pe-aici nu existau asemenea străini. Toţi mericanii fuseseră de mult domesticiţi (dacă îi lăsăm la o parte pe muntenii care locuiau mult mai spre est şi popoarele aflate dincolo de aceştia, către oceanul de la Soare Răsare, acei sălbatici ale căror teritorii nu meritaseră vreodată a fi cucerite). În aparenţă, soldaţii nu aveau nici un motiv pentru a se ciocni între ei. Părea, într-adevăr, un lucru curios că rămăseseră divizaţi în cinci suveranităţi. Nu erau ei oare, în limba şi în viziunea aborigenilor, toţi, laolaltă, „mongi"?

Vanna ştia că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Cunoaşterea unor asemenea chestiuni intra în atribuţiile ei, la fel ca şi ajutorul dat oamenilor în comuniunea Geei. Societatea soldaţilor avea ca bază războiul sau, mai bine zis, războinicul şi regimentul său. Aşa fusese încă din vechime, când strămoşii îşi croiseră drum din ţinuturile pustiite ale Asiei înspre acest continent. De fapt, societatea nici nu exista, ca atare. Un chukrian, locuitor al pădurilor reci sau chiar al mai îngheţatelor tundre ale nordului, nu era şi nici nu putea fi mult prea asemănător cu un călăreţ ulunian din preriile ori deserturile sudului. În câmpiile de la mijloc, bolsharekanii şi krasnayanii păstrau un element dominant rosyian atât în cultură, cât şi în descendenţe, în vreme ce yuanezii se înrudeau mai

degrabă cu khalkanii, manchu, koreanii sau sinezii din primele valuri de imigranţi.

Dar luptele pe care le purtaseră între ei de-a lungul timpului nu fuseseră la fel de feroce precum bătăliile duse împotriva localnicilor. Sălaşurile Uniunii de Nord-Vest, oraşele-state şi triburile mericane din sud sau donii de dincolo de Rio Gran erau adevăraţii străini. Când soldaţii le luau pământurile, ori aceştia îşi recâştigau pământurile ocupate de soldaţi, anterior, ceea ce urma însemna mai mult decât ocupaţie. Însemna o transformare rapidă a celor învinşi, demolarea modului lor obişnuit de viaţă; ca urmare, nepoţii celor învinşi, crescând, le păreau acestora străini.

Pe de altă parte, oricâte diferenţe ar fi existat între ei, soldaţii aveau cu toţii o moştenire unică. Cauzele disputelor lor erau limitate: teritorii, dinastii, orgolii sau raţiuni comerciale. Conducătorii lor nu aveau nici un motiv să distrugă totul în cale, de vreme ce averea regiunilor pe care le invadaseră putea fi însuşită. Jaful era, în general, opera unei armate în retragere... Dar chiar şi atunci, femeile soldaţilor se puteau simţi în siguranţă, date fiind vechile legi şi respectarea disciplinei militare; doar femeile slugai ale inamicului riscau să fie violate. Când o provincie îşi schimba stăpânii, viaţa locuitorilor ei nu suferea mari schimbări. Puţin îi păsa soldatului de rând dacă, spre exemplu, regimentul său datora slujire şi biruri către tien dziang-ul Yuan-ului sau către supremul gospodin al Krasnayei, ori dacă colonelul primea ordine de la Curtea Imperială din Chai Ka-Go ori de la o tabăra a Sovyetului. Mulţi dintre slugaii sedentari

mericani care locuiau printre fermieri ori chiar printre muncitorii de la oraşe, realizau că se petrecuse vreo schimbare.

Iată de ce străzile din Dulua îşi aminteau de bubuitul ostil al tobelor, de sunetul victorios al goarnei, de luciul şi de zăngănitul ameninţător al

lăncilor; dar o singură dată fuseseră martorele unei băi de sânge, doar de două ori fuseseră jefuite şi, de două sute de ani ori chiar mai mult, găzduiseră doar paşii unor paşnici negustori. Pacea se pogorâse peste câmpii, ca un amurg; cu o generaţie în urmă, liniştea aceasta stăpânea până la munţii de la Apus, şi mamele nu-şi mai puteau speria copiii neascultători ameninţându-i: „Dacă nu eşti cuminte, vor veni norrmenii şi te vor duce."

Vanna Uangovna întâlnise până acum războiul doar în cărţile de istorie, în amintirile unor bătrâni şi în veştile disparate venite din regiuni îndepărtate. În schimb, în tinereţe, fusese trimisă, cu o bursă regimentală, în Yuan, la Universitatea Strămoşească din Chai Ka-Go, pentru a-şi completa studiile. Acolo, în Casa Revelaţiei, trăise o experienţă a Geei care îi hotărâse destinul întregii vieţi, iar mai târziu, petrecuse ani întregi ca discipolă a unui ucheny yuanez. Întoarsă acasă, cu renumele de proróchina, de clarvăzătoare, fusese adesea vizitată de oameni care căutau iluminarea, veniţi chiar şi de dincolo de frontiere. Caravanele de neguţători – căruţe, vara, şi sănii, iarna – erau o privelişte obişnuită, la fel ca şi pescadoarele şi cargourile venite de pe ţărmurile din sud-est, de la Ozero Visshi, aflate sub stăpânirea Yuanului. Între localnici şi vizitatorii de alte naţionalităţi mai apăreau uneori fricţiuni, însă niciodată Vanna nu auzise de vreo ciocnire serioasă, nici de la radio, nici de prin ziare, nici din gura ori scrisoarea cuiva.

Iată de ce fu cu atât mai şocată când un detaşament yuanez îşi făcu apariţia în Dulua, gata de luptă.

Auzi zgomotul şi ieşi în prag, să vadă ce se întâmplase. Era o zi de vară cu un cer atât de senin cum rar îţi era dat să vezi prin părţile acestea. Ochii ei avură nevoie de câteva clipe pentru a se

obişnui cu strălucirea, şi mintea ei, de asemenea, realiză ce se întâmplase cu o oarecare întârziere. La început, de-abia simţi căldura ce se revărsa din văzduh, purtând aroma de răşină de la un gater din apropiere. Balconul de la etajul al doilea în care ieşise, domina o stradă pietruită, de a cărei curăţenie răspundeau

slugaii; cele două regimente care îşi împărţeau stăpânirea acestei comunităţi se mândreau cu ordinea stabilită. La fel de îngrijite erau şi casele muncitorilor, de la acoperişul cu ţiglă roşie până la zidurile proaspăt văruite. Ici şi colo, dintre acestea răsărea reşedinţa mai dichisită a familiei vreunui ofiţer, firma vreunui negustor ori domul bombat al unui templu. Dincolo de toate acestea se aflau docurile şi lacul care se întindea până dincolo de orizont. Oglinda sa de argint era pătată din loc în loc de pânzele suple ale unor bărci ori de barjele care înaintau leneş, văzându-şi de drumurile lor. De cealaltă parte, în spatele Vannei, de la marginea oraşului, începeau păşunile, câmpurile cultivate şi loturile de pădure, iar departe de tot, începea marele codru de pini. Clădirea bibliotecii le ascundea însă privirii Vannei.

Confuză, încercă să se agaţe de lucrurile cunoscute înainte de a-i observa pe intruşi. Erau vreo sută de călăreţi, urmaţi de animalele de povară şi de caii de schimb, mânaţi de herghelegii: o companie întreagă. Tunicile şi pantalonii uniformelor le erau gri-verzui, iar căştile aveau creste, spre deosebire de cele ale oricărei unităţi krasnayene. Mai toţi erau scunzi şi îndesaţi, cu chipuri lătăreţe şi ochi oblici, caracteristici de netăgăduit ale rasei lor. Steagul lor nu era o stea albă pe fond negru, ci un soare auriu pe fond roşu. În rest, armamentul era acelaşi cu cel cu care fusese obişnuită: toţi soldaţii purtau câte o spadă şi fie o lance, fie un arc ori o puşcă foarte costisitoare. Un catâr purta în samare un radio-transmiţător. Ceva mai departe, Vanna descoperi

un pluton de soldaţi localnici, înşiraţi în tăcere. Neliniştea i se mai domoli.

Şi totuşi... De ce-au venit?

Unul dintre cei nou veniţi, văzând-o în balcon, se apropie, călare. I se adresă, cu vocea lui tunătoare:

— Heei, noroc! Unde-i bibliotecarul?

Nu se ştie de ce, felul în care i se adresase bărbatul acela îi risipi şi ultimele urme de teamă. Acestea fură înlocuite de indignare: era ea o simplă geeană, dar era o fiică de soldaţi şi răspundea de nişte îndatoriri care fuseseră puse la punct cu mult înainte de prima viziune a lui Karakan Afremovek. Se îndreptă de spate şi, cu o voce scăzută, dar cu inflexiunile învăţate de când îşi închinase trupul Geei, rosti:

— Aceasta e biblioteca din Dulua, deschisă, ca toate bibliotecile, tuturor celor ce caută cunoaşterea, iar onoarea de a fi bibliotecară aici îmi revine mie.

Bărbatul tăcu o vreme, încremenit, ridicat în şa. Se ruşinase ori nu-i convenise că i se făcuseră reproşuri, printr-o formulă consacrată, şi încă de către o femeie în faţa oamenilor săi? Când vorbi din nou, vocea îi era mai scăzută:

— N-am vrut să fiu lipsit de respect, onorată doamnă. Ne aflăm aici cu treburi urgente, care sunt importante şi pentru Krasnaya. Am fost invitaţi.

Colţurile gurii Vannei se ridicară, schiţând un zâmbet ironic. *V-aţi invitat voi înşivă,* gândi ea. *Poate că ultimul tratat de pace ne-a recunoscut dreptul la independenţă, dar ne-a lipsit de tot ce posedam mai valoros. De-atunci, am fost o ţară a recoltelor sărace. Unica noastră bogăţie reală sunt pădurile, dar din cherestea si blănuri nu poate trăi un popor întreg. De câte ori fluieră Yuan, Krasnaya trebuie să dea din coadă... Dar până acum ne-au dat pace. Trebuie să fi avut un motiv serios, ca să fi venit până aici.*

— În acest caz, vei fi primit, îi strigă ea.

L-ar fi impresionat, cu siguranţă, mai mult dacă ar fi intrat pe dată înăuntru, dar ea nu rezistă ispitei de a mai întârzia câteva clipe. Ofiţerul dădu ordine unui subordonat, care le transmise sergenţilor. În tropot de copite şi clinchet de zurgălăi, compania se alinie şi porni pe strada Minyasota, precedată de krasnayeni. Se îndreptau, probabil, spre un loc din afara oraşului unde să îşi instaleze tabăra. Comandantul vorbi cu cei doi oameni care rămăseseră lângă el, apoi descălecă. Prinzând curaj, mericanii ieşiră din case, alăturându-se acelor soldaţi care ieşiseră deja ca să privească.

Un timp, comandantul yuanez rămase locului, privind în jur. Avea la ce să se uite. Biblioteca din Dulua era veche şi faimoasă şi se număra printre cele mai bine dotate. Cu tot cu grădină şi altar se întindea pe mai bine de un hectar. Suprafaţa ei era dominată de o clădire înaltă cu colonade graţioase, în pereţii ei de cărămidă fiind săpate cuvintele nepieritoare ale înţelepţilor. Deasupra portalului domnea Ochiul Înţelepciunii, sub forma unui mozaic de marmură, jad, lapislazuli, onix şi aur.

Acestea erau doar exterioarele. Ceea ce adăposteau ele conta, de fapt. Din cele aproximativ un milion de cărţi aflate aici, unele erau relicve ale civilizaţiei dinaintea Vremii Morţii şi a Migraţiilor – fie mericane, fie importate din alte părţi. Mult mai multe erau reeditări, meticulos realizate după originale aflate în alte colecţii. Cea mai mare parte conţineau însă arta şi cunoaşterea generaţiilor de mai târziu, îndeosebi din ultimele două sau trei secole. Se mai aflau aici şi hărţi, diferite periodice, planuri, fotografii, facilităţi pentru munca de cercetare, ba chiar, de puţin timp încoace, un computer adus tocmai din N'Zealann, cu vaporul...

Vanna părăsi balconul. În semiîntunericul răcoros care domnea înăuntru, se grăbi să se adreseze ajutoarelor şi colegilor săi. Pe cei dintâi, îi linişti; erau, în mare majoritate, slugai, cu un

statut profesional inferior, deci îngroziţi până în măduva oaselor de orice ar fi putut avea legătură cu războiul.

— Întoarceţi-vă la treburile voastre, le spuse. Nu trebuie să vă temeţi de nimic.

În sinea ei, avea unele îndoieli. Colegii ei se născuseră în familii de soldaţi şi lucrau în cadrul bibliotecii, descoperindu-i secretele, în căutarea Geei, sub îndrumarea ei. Erau cam o duzină, mai mulţi bărbaţi decât femei, toţi tineri. În Krasnaya, mai adesea decât oriunde altundeva în câmpie, fetele care dovedeau aptitudini erau încurajate să devină şi altceva decât simple soţii.

— Treceţi în Formaţiunea de Excelenţă şi urmaţi-mă, le porunci ea.

Îmbrăcaţi în robe şi lunecând încet în urma ei, aveau să o ajute să îl pună la punct pe ofiţerul acela bătăios.

Acesta aştepta în foaier. Soarele care pătrundea prin vitraliile ferestrelor umplea pardoseala de pete colorate. În vreme ce Vanna şi însoţitorii ei coborau treptele, ofiţerul salută. Ea îşi spuse că poate nu era tocmai un om rău. Era lipsit de maniere, dar asta nu era din vina lui. Urechea ei de lingvist antrenat îl identificase deja ca originar din provincia Yo-Ming. Era posibil ca, în tinereţe, să fi participat la cele din urmă ciocniri de frontieră cu Uniunea de Nord-Vest. Foarte probabil că fusese conducător de potere pornite pe urmele bandiţilor de la poalele dealurilor.

— Vă salut, onorată doamnă! rosti el. Numele meu este Orluk Zanovici Boktan şi sunt noyon-ul Cohortei Bizonilor.

Vulturii de cupru cusuţi pe epoleţi afirmau acelaşi lucru; era următorul în rang, după colonelul care comanda regimentul. De vreme ce nu venise aici decât o companie, iar el considerase necesar să se pună el însuşi în fruntea ei, însemna că motivele erau îndeajuns de serioase.

— Sunt Vanna Uangovna Kim, bibliotecara din Dulua, şi sunt bucuroasă să vă urez bun venit şi să vă ofer ajutorul meu, îi răspunse ea.

Amândoi se înclinară. Apoi se cercetară îndelung. Ei îi fu dat să vadă un bărbat între două vârste, îndesat şi ars de soare, ras în cap şi purtând o barbă bifurcată. El văzu o femeie de aproape patruzeci de ani, mărunţică, aproape ca o copilă în fragilitatea ei, dar cu trăsături delicate la chip. Rochia ei de serviciu era cenuşie, lipsită de orice ornament, cu excepţia caracterului sinez semnificând „Cunoaştere", brodat pe piept, cu fir auriu. La gât îi atârna un disc de jad, cu o cruce încrustată, simbolul adepţilor geeani.

El zâmbi stânjenit.

— Nu vă fie teamă, spuse. N-am de gând să vă răscolesc cărţile. Maiorul dumneavoastră, Kharsov, mi-a spus că, în cazul în care ne-ar putea ajuta cineva, aceea sunteţi dumneavoastră. Am putea rămâne singuri, pentru a sta de vorbă?

— Desigur.

Vanna îşi trimise însoţitorii la treburile lor şi o luă înainte către biroul ei. El fu întrucâtva surprins de austeritatea încăperii, lipsită de orice ornamente, dar nu şovăi să se aşeze, cu picioarele încrucişate, precum vesticii, pe laviţa din faţa mesei de lucru. Ea îşi trase scaunul înalt, fără perne, se aşeză şi aşteptă, privindu-l întrebătoare, cu sprâncenele ridicate.

— Acesta e un secret, o avertiză el. Dacă vorbele mele ar ajunge la urechile cui nu trebuie şi dacă lucrurile stau, într-adevăr, aşa cum bănuim, ar dezlănţui furia unor demoni pe care nici însuşi Oktai n-ar fi în stare să-i trimită înapoi în iad.

Pe moment, ea se întrebă dacă el era cumva păgân sau folosise numele Aducătorului de Furtuni doar pentru a da mai multă greutate spuselor sale. În orice caz, sinceritatea lui nu putea fi pusă la îndoială. Dincolo de carapacea durităţii lui, ea desluşi un licăr de spaimă. Un fior rece o străbătu.

— Vă ascult, murmură ea.

El se încruntă, mângâindu-şi barba. Fără îndoială, simţea nevoia să îşi aprindă unul dintre trabucurile ale căror capete se vedeau în buzunarul de la piept. După vreo jumătate de minut, el se hotărî, în sfârşit, să vorbească:

— A trecut pe-aici cineva, căutând... uraniu, plutoniu... explozibili nucleari? Întrebarea lui îi provocă parcă o detonaţie în creier. Descumpănită, nu reuşi decât să îl privească, mută, în vreme ce el continuă: Avem motive să credem că există cineva care colectează asemenea materiale de ani de zile: rachete neexpediate la ţintă, ale căror poziţii au fost uitate de la Vremea Morţii încoace. Ştiţi că agenţii maurailor au colectat fiecare gram de material fisionabil pe care l-au putut găsi, peste tot în lume, în urmă cu mult timp. Avem motive să credem că ceea ce susţin ei, că le-ar fi stocat în adâncurile marii, este adevărat Cu toate acestea, în vremea din urmă — o ştim, căci mauraii au avertizat Curtea Imperială – la noi, în Yuan, am organizat expediţii care căutau rachete uitate, fie în puţurile de lansare, fie sub forma unităţilor mobile rămase de la vechii mericani, atunci când armata le-a fost spulberată. Am găsit destule, dar focoasele lipseau. Fuseseră luate, *nu* de către maurai în urmă cu sute de ani, ci de către altcineva, cândva, în decursul ultimelor două decenii. Ne-am dat seama de asta după gradul de oxidare al zgârieturilor. Cineva se pare că plănuieşte ceva, cum ar fi subjugarea întregii lumi. Iar Yuan ocupă doar una dintre regiunile unde, odinioară, cei vechi îşi ţineau armele. N-aş vrea să vă jignesc, onorată doamnă, dar Krasnaya nu îşi poate permite să organizeze îndeajuns de repede echipe de căutare. Va trebui să cercetăm toate zonele sălbatice şi să găsim instrumentele iadului ori să încercăm să aflăm cine sunt aceşti jefuitori de morminte. Tien dziang-ul i-a scris personal supremului dumneavoastră gospodin. Au căzut de

acord asupra venirii unor echipe de cercetare yuaneze. Cea pe care o conduc este prima de acest fel.

Se opri, dregându-şi glasul, şi Vanna bănui că ar fi vrut să tragă o duşcă din bidonul agăţat la şold, conţinând ceva care, cu siguranţă, nu era apă.

Am înnebunit oare? Îmi stă gândul la asemenea nimicuri, când e vorba de ceva atât de serios? se mustră ea. Îşi relaxă muşchii printr-un efort de voinţă, trase în mod repetat aer în piept şi recită în gând o mantră, cu privirile aţintite asupra unei mandale imaginare. Câteva clipe mai târziu, fu în stare să îi răspundă, fără tremur în voce:

— Vă înţeleg, noyon, şi doresc să vă ajut cu întreaga mea fiinţă. Dacă acest cancer al Geei ar recidiva, Forţa Vieţii ar fi poate constrânsă să recurgă la o vindecare mult mai radicală decât a fost Vremea Morţii. Mă tem însă că nu deţin nici un fel de informaţii.

— S-ar putea să deţineţi, totuşi, câte ceva. Undeva, în noianul de documente pe care le aveţi aici, s-ar putea găsi unele indicii care să ne călăuzească spre locurile pe care le căutăm.

— Mă îndoiesc. Desigur, voi cere echipei mele să înceapă căutările pe direcţiile prioritare, însă, luând în considerare vechimea colecţiei, aceasta a fost demult catalogată şi indexată. Iar noile achiziţii nu ne-ar fi de nici un folos, nu-i aşa?

— Ba da, s-ar putea să fie. Cine ştie? Aţi putea da peste o menţionare a vreunei observaţii ciudate, făcută de vreun puitor de capcane, în vreo pădure îndepărtată. Încă ceva, onorată doamnă... Aveţi aici destul de mulţi oameni care cercetează fel de fel de lucrări. Ar trebui să fiţi cu ochii pe ei, mai ales atunci când au obiceiul să împrumute cărţi vechi.

— Aveţi dreptate.

Vanna se încruntă, gânditoare, apoi oftă, dând din mâini a neputinţă.

— Nu. Îmi pare rău, dar sunt absolut sigură că nimeni nu a făcut cercetări în acest sens. Dacă vă gândiţi puţin, veţi fi de acord, noyon, că un asemenea lucru e destul de puţin probabil. De ce ar lăsa tocmai acel gen de urme pe care le-am putea descoperi?

Nu, gândi ea, *cercetătorii aceia au călătorit, neştiuţi de nimeni, prin păduri, de-a lungul lacurilor, mereu în alertă, gata să pună întrebări în aparenţă inocente oricărui localnic întâlnit în cale. Poţi încerca să găseşti astfel de oameni, noyon, dar mie mi se pare o speranţă deşartă. Printre locuitorii naivi ai pădurii, respectivii se puteau da drept orice ar fi vrut, şi ar fi fost crezuţi...*

Douăzeci de ani, spuneai, noyon? S-ar putea să fie de-acum prea târziu! Nu-şi putu stăpâni un fior de groază.

2

Pe neaşteptate, aflându-se în vizită la una dintre proprietăţile clanului său, în Vosgi, Talence Donal Ferlay icni, ducându-şi mâna la piept, şi căzu mort.

Nimeni n-ar fi putut prevedea aşa ceva. Deşi trecuse de curând de şaptezeci şi unu de ani, era încă în deplinătatea puterilor şi continua să trăiască precum înainte, singurul semn de îmbătrânire fiind ochelarii pe care îi purta când citea. Bărbaţii Ferlay treceau adesea de nouăzeci de ani. Deşi nimeni nu o rostise, nimeni nu pusese la îndoială posibilitatea ca el să fie următorul căpitan al Ostrovului Ceresc, după ce vârstnicul Toma Sark avea să moară.

Mulţi aşteptau cu nerăbdare clipa aceea, nu fiindcă ar fi dorit răul conducătorului lor, ci fiindcă Domeniul avea nevoie de o mână forte. Erau ani de speranţe şi ameninţări. Vizitatorii şi bunurile

aduse de departe, dar mai presus de acestea, ideile străinilor, sfărâmau vechile certitudini. Tot mai des, localnicii contestau suzeranitatea Ostrovului Ceresc, în vreme ce tinerii aerogeni începeau să se întrebe dacă nu cumva aceştiau aveau dreptatea de partea lor. Geeanismul îşi găsea tot mai mulţi adepţi, iar implicaţiile acestei doctrine erau revoluţionare, ceea ce implica un dezacord acut cu aceia care îşi păstraseră credinţele tradiţionale, existând chiar şi riscul unui eventual război civil, care ar fi sfâşiat Domeniul. Dincolo de Pyrny, zheneralul Espayn-ului îşi lingea încă rănile după înfrângerea suferită în Italya, dar, între timp, îşi reconstruia puterea, aşteptând o nouă ocazie. Unele dintre triburile de dincolo de Rhin, ieşind din anonimat, duceau tratative pentru a întemeia o confederaţie, a cărei putere avea să fie considerabilă, cumpărând, în acelaşi timp, arme, din străinătate. O nouă Epocă a Izolării era improbabilă; economia devenise mult prea dependentă de comerţul extern şi, deci, de cele ce se întâmplau de jur-împrejurul planetei. Iar, în ultima vreme, ofiţerii din spionaj primiseră o veste sinistră de la omologii lor maurai...

Şi iată că, fără de veste, Talence Donal Ferlay murise.

Clanurile îl onorară în cea mai mare măsură care le stătea în putinţă. Însoţit de o escortă militară, înfăşurat în Tricolorul îndepărtaţilor săi strămoşi, trupul său neînsufleţit fu purtat sus, pe Ostrovul Ceresc. Toţi seniorii care reuşiseră să vină se aflau acolo, pentru a-l întâmpina. Locurile de onoare din preajma sa reveniră însă familiei apropiate. Rosenn, soţia sa, şi Catann, mama fiului său, stăteau alături, rugându-se, cea dintâi în francey, cea de-a doua în brezhoneg, şi amândouă, în angley. Iern îi conduse pe purtătorii sicriului pe culoare, purtând un steag în bernă; în urma lor, înaintau cei din gardă, cu capetele plecate, în ritmul lent al tobelor. Muzica din camera funerară

era mai blândă şi, după ce i se aduseră ultimele omagii, căpitanul Toma citi cuvântul de adio. Apoi sicriul lunecă dincolo de o uşă de oţel pe care era gravat cel de-al douăzeci şi treilea psalm. Laserele sclipiră, albe, şi un chepeng purtând o inscripţie menită amintirii sufletului se deschise: cenuşa lui Talence Donal Ferlay se împrăştie în cele patru zări, purtată de vânturile din înaltul cerului.

...După încheierea slujbei de pomenire, seniorii se întâlniră. În ciuda celor numai douăzeci şi şase de ani ai săi, Iern fu primit în rândurile lor. Nu era doar un alt gest de respect faţă de tatăl său. Puterea de a vota în problemele Domeniului, de a servi drept mediator şi judecător nu se acorda chiar atât de uşor, căci nici un clan nu avea dreptul să aibă mai mult de un senior la suta de oameni. Seniorii mizau însă pe faptul că Talence Iern Ferlay era un tânăr puternic, inteligent, deşi nu foarte profund, puţin frivol, poate, dar responsabil, un personaj foarte iubit, nu doar de către aerogeni, ci şi de către supuşii din Brezh, Dordoyn şi chiar de mai departe. Era de dorit ca el să devină membru al Consiliului. Curind, avea să se dovedească, poate, a fi cea mai bună alegere pentru funcţia de căpitan.

3

Castelul din Valdor fusese, dintotdeauna, izolat. Aflat la graniţa sudică a Domeniului, fusese înălţat, iniţial, ca bază pentru miliţiile care îi împiedicau pe jefuitori să coboare din Pyrny către fermele şi oraşele aflate la poale. Cu timpul, aceşti barbari fură pacificaţi şi civilizaţi, până când Eskual-Herria Nord se organiză ca stat. Dar regiunea aceasta muntoasă nu putea hrăni decât o populaţie mică, trăind din ciobănit. Localnicii, răzleţiţi printre munţi şi văi, păstrau legătura mai degrabă cu vecinii de dincolo de graniţă, din

Espayn, decât cu gasconii aflaţi la nord. Pe măsură ce espaynienii îşi reveneau cât de cât, tinzând către un nivel de trai mai ridicat, se înviorase şi comerţul, însă negustorii preferau căile mării, celor din trecătorile munţilor. Cu excepţia vremurilor de război, Valdorul găzduia rar vizitatori, şi cei mai mulţi dintre castelanii acestei proprietăţi a clanului Talence nu îşi petrecuseră aici decât acel minimum de săptămâni obligatorii în fiecare an. Şi mai puţini se străduiau să înveţe limba localnicilor, o limbă grea, care nu era înrudită cu nici o altă limbă din Uropa. Preferau să folosească interpreţi atunci când aveau de-a face cu o persoană care nu cunoştea nici angley, nici francey.

În ambele privinţe, Jovain Aurillac constituia o excepţie. Ba mai mult, nutrea un interes veritabil nu numai pentru bunăstarea slujitorilor săi şi a aparţinătorilor acestora, ci şi în privinţa traiului celor din satul vecin şi a fermierilor de prin împrejurimi. Iată de ce aceştia îl plăceau şi i se adresau ca unui adevărat conducător. Aceste legături se întăriră după ce el petrecu un an întreg la această reşedinţă, care îi plăcea, se pare, nespus de mult. Localnicii auziseră că motivul izolării sale l-ar fi constituit un anume bucluc în care intrase, dar resentimentele lor nu îl vizau pe el. Dacă nu el, cine altcineva ar fi mers la Tournev ori în Ileduciel pentru a vorbi în numele lor? Guvernul ţării lor era compus din magnaţii locali, care îşi vedeau numai de propriile interese, iar regele avea un rol mai degrabă decorativ.

Chiar şi Ileduciel era aici aproape o legendă, căci nu putea fi zărit decât dacă te urcai în vârful vreunui munte. Ce făcuseră cei de-acolo pentru eskualduni? murmurau mulţi dintre ţărani. Nimic bun: îi târâseră doar în războaie împotriva fraţilor din Iberya! Răspândirea credinţei geeane în rândurile lor avu drept rezultat sporirea suspiciunilor faţă de aerogeni, aşa cum şi în Franceterr, răspândirea ideilor străine ducea la noi

concepţii despre viaţă. De la înălţimea lor, clanurile ar fi făcut bine să bage de seamă că fiecare eskualdun trecut de doisprezece ani îşi avea propriile arme şi ştia să le folosească!

Înainte de a se prezenta la întâlnirea cu ofiţerul din Espayn, Talence Jovain Aurillac îşi petrecu câteva clipe într-o încăpere din turn, în faţa unei ferestre deschise. În sfârşit, se hotărâse să facă un lucru înspăimântător — sau Faylis fusese cea care hotărâse în locul lui? – şi spera că Geea avea să îi acorde mai întâi un crâmpei din nemăsurata Ei pace.

Vara era pe sfârşite în înaltul Pyrnylor. Vântul care bătuse peste noapte adusese cu sine o coroană de nea pe fruntea muntelui şi răcorise aerul. Iarba mai dinspre poale începuse a se ofili, iar frunzele stejarilor răzleţi se îngălbeniseră. Valea era încă verde, dar grânele începuseră şi ele a păli, şi erau gata de seceriş, iar apele râului căpătaseră culoarea oţelului. Din locul unde se afla, vedea vreo două case, scunde, sub acoperişurile de paie, şi din coşurile lor se ridicau vălătuci de fum. Ceva mai aproape, pe pajiştea din faţa castelului, păştea o turmă de oi, uimitor de albe, în lumina aurie a soarelui. Ciobăniţa care le păzea cânta din fluier; îi auzea când şi când notele mai joase. În rest, percepea doar adierea vântului şi încordarea propriului său trup.

Fac ceea ce e drept, căci în felul acesta slujesc cel mai bine Forţa Vieţii, declară el. *Da, îmi slujesc şi interesele, dar acestea sunt onorabile, căci sprijină evoluţia. Pentru a salva femeia pe care o iubesc, din suferinţă, pentru a fi din nou alături de ea, ca ea să-mi dăruiască fii şi fiice. Pentru a salva Domeniul din mizeria în care se zbate, conducându-l pe căile înţelepciunii şi a cunoaşterii Geei, pentru a face din Ostrovul*

Ceresc o rază de lumină pentru întreaga spiţă umană.

Degetele i se încleştară. *Oare chiar cred toate acestea? N-am avut niciodată o adevărată viziune. Convertirea mea a fost una intelectuală, în momentele în care încercam să găsesc o raţiune pentru grozăviile la care fusesem martor. Zdrenţărosul, lacomul şi vicleanul unchi Mattas trăieşte mereu experienţa Unicităţii Vieţii. În el, aceasta e extaz; în alţii pe care i-am întâlnit, era o linişte adâncă; însă, în toate cazurile, cel care vede, care are o viziune, transcende dincolo de sine. Iar noi, cei ca mine şi ca Faylis, rămânem veşnic în închisoarea propriului nostru eu. Uneori, privind prin telescop spre nebuloasa Orion, unde sori şi lumi noi se nasc în vreme ce privesc, mă simt pe-aproape, dar niciodată nu reuşesc să am o viziune.*

Ei bine, dac-aş putea pregăti calea copiilor mei...

Un zgomot de paşi îl readuse la realitate. Se întoarse. Soţia sa intrase în încăpere. Se opri la jumătatea distanţei dintre el şi uşă. Se cercetară din priviri.

Ea îi păru a fi o nălucă, cu rochia-i albă, cu parul strâns într-o eşarfă imaculată, cu tenul palid, caracteristic celor din familia Ayson a clanului Lundgard. Ochii ei enormi erau unica pată de culoare.

— Te căutam, spuse ea, într-un târziu, atât de încet, încât el abia o auzi. Poţi să-mi acorzi câteva minute?

— Am o întâlnire chiar acum, îi răspunse el. Problemele tale nu mai pot aştepta?

— Nu, oftă Irmali. Aproape toate problemele noastre pot să mai aştepte, dacă aşa stau lucrurile, dar ceea ce vreau să-ţi spun acum are de-a face tocmai cu întâlnirea ta.

Jovain se simţi nelalocul său.

— Ce vrei să spui?

— Obişnuiesc să privesc cu atenţie oamenii, spuse ea. Bărbatul care a venit să discute cu tine despre un acord de negoţ cu compania sa... Nu e un negustor espaynian de rând. Nu, umblă ca un militar de carieră.

— Hmmm... Am auzit că... ar fi făcut parte din armată. Şi ce-i cu asta?

Ea porni către el, dar se opri îndată, de parcă s-ar fi temut să îşi atingă soţul. Poate chiar aşa stăteau lucrurile. În mod evident, trebuise să se pregătească îndelung pentru această discuţie. Îşi încleştă pumnii, înfigându-şi-i în şolduri.

— Jovain, îi spuse, faptul că nu reuşesc cu nici un chip să mă împac cu geeanismul tău nu înseamnă neapărat că sunt proastă. Văd, gândesc şi pun faptele cap la cap. De un an, dacă nu mai mult, te-ai implicat în nişte corespondenţe despre care nu vorbeşti nimănui. Am observat însă de unde-ţi vin scrisorile. Mesagerii au plecat şi-au venit mereu în tot acest timp, şi mi-am dat seama, după accent, după haine, după alte o mie de semne, de unde anume vin. Comunicarea prin radio ar fi mai ieftină şi mai simplă, dar n-ai folosit-o decât pentru comunicaţiile de rutină. Ai, se pare, altceva de discutat, ceva ce nu vrei să fie cunoscut. Şi-apoi, Jovain, eu te cunosc. Oricât de mult ne-am fi îndepărtat, te cunosc bine.

— Şi ce-ţi închipui că fac? izbucni el.

— Nu pot să-ţi dau un răspuns exact, zise ea, dar mă tem că e vorba de un complot politic... Iar cel cu care te întâlneşti acum e un agent străin... Oh, Jovain, te rog n-o face!

O pală de vânt se strecură înăuntru, răvăşindu-i părul, pătrunzându-i prin veşminte: vântul viu al Geei. Sorbind din el puterea de care avea nevoie, o înfruntă, cu fruntea sus:

— Da, particip la nişte negocieri confidenţiale, dar îţi jur că nu vor leza în nici un fel interesele Domeniului. Nu sunt un trădător.

Dacă tu însă crezi că sunt, datoria ta este să mă denunţi Ostrovului Ceresc.

Ea făcu un pas înapoi.

— N-aş putea face aşa ceva, gâfâi ea. Te iubesc. Dar mă tem... Pentru tine, pentru copiii noştri...

Acum, el îşi permise să se apropie de ea, apucându-i mâinile într-ale sale (cât de reci îi erau!), şi îi zâmbi. Ea mirosea a trandafiri, parfumul acela care îl fermecase în primele zile ale căsniciei lor. Se grăbi să o liniştească.

— Irmali, draga mea, e vorba, într-adevăr, de ceva complicat, şi n-am să neg că vizează îndreptarea unui mare rău care ne-a fost făcut. Nu-ţi pot spune mai multe, nu acum, nu încă. Dar fii de partea mea, Irmali, şi răbdarea îţi va fi răsplătită. O sărută scurt, gustându-i buzele sărate. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Fii de partea mea!

O lăsă acolo, ştiind că nu avea să plece până când nu-şi va fi sfârşit plânsul de una singură, nevăzută de nimeni. *Zhesu-Crett!* mormăi el în sinea lui. *De n-ar fi chiar atât de cicălitoare!* Coborând, cheful îi revenea. *Nu, sunt nedrept. E curajoasă, dovadă încăpăţânarea cu care îmi opune, de ani de zile, credinţa ei nestrămutată. Măcar de-aş putea fi cinstit cu ea!*

Zâmbi fugar. "Ipocrizia e vaselina care unge osiile societăţii!", remarca odinioară Mattas, acompaniindu-şi afirmaţia cu un râgâit tunător. Mă întreb dacă un ucheny mai solemn, mai puţin pământesc, m-ar fi putut atrage înspre filozofia geeană. Asta, având în vedere că eu sunt, în aceeaşi măsură, un om de acţiune şi un idealist... Ah, de-aş fi reuşit să-l ucid pe Iern Ferlay în vreme ce ne duelam cu aripile solare! Eşecul meu a costat-o pe Faylis încă un an în compania lui. Şi va mai dura o vreme... Dar acum îi pregătesc eliberarea. Azi vom face un pas important înainte, către reîntâlnirea noastră, Faylis, Faylis.

Mă întreb dacă voi îndrăzni vreodată să-ţi mărturisesc că Iern spunea adevărul despre întâmplarea aceea? Probabil că nu. Te iubesc prea mult, pentru a-ţi impune o lovitură fără rost.

Iar iubirea face parte din Forţa Vieţii.

Casa scărilor dădea într-un coridor împodobit cu tapiserii şi trofee de vânătoare. Servitorii întâlniţi în cale făceau plecăciuni adânci, şi Jovain nu uită să le răspundă, înclinându-şi capul şi zâmbind. La un moment dat, îl întâlni pe Mattas Olvera.

Aproape se ciocniră, de fapt. Cel mai vârstnic era, ca de obicei, după-amiaza, beat. Cu burta enormă ascunsă de o robă plina de pete de mâncare şi duhnind a sudoare înăcrită, ţinea în mână o sticlă de vin şi se bălăbănea, sughiţând şi mormăind fragmente dintr-un cântec de petrecere. Mutra grasă îi lucea de transpiraţie, iar nasul borcănat părea un felinar roşu. Barba cenuşie, neîngrijită, îi cădea până la jumătatea pieptului, ascunzând privirilor semnul de jad care îl vădea drept clarvăzător — prorok — şi, totodată, ucheny – învăţător al adevărului. Acesta insistase însă, încă din prima zi, când se ivise aici plin de colbul drumurilor Iberyei, asupra faptului că Geei nu-i păsa de formalităţi. Ea nu era o zeiţă, Ea exista, pur şi simplu, iar oamenii puteau căuta să-i găsească unicitatea prin orice mijloace credeau de cuviinţă.

— Ohohoo! mugi el, aruncându-şi braţul pe după grumazul castelanului. Ne întâlnim la timp, nu-i aşa, prietene? Tu, în drum spre mica ta conspiraţie, iar eu, spre servitoarea mea cea nurlie. Distracţie plăcută!

Chiar şi după numeroşii ani pe care şi-i petrecuse aici, francey-ul său rămăsese la fel de atroce.

Jovain se dădu un pas înapoi, iritat

— Îţi cer iertare, sabio! rosti el, alegând cu grijă titlul cu care i se adresa. Da, am o întâlnire. O

întâlnire de afaceri, mai exact.

Încerca, în felul acesta, să-i atragă atenţia asupra discreţiei necesare. Mattas fusese şi el implicat, încă de la început, în calitate de om de legătură al lui Jovain, cu reţeaua de adepţi care se întindea din Iberya până dincolo de Ocean, în Merica, mai presus de guverne, naţiuni sau rase, reţea care avea drept unic ţel slujirea Geei. Apostolul recunoştea cu dragă inimă că, în alte privinţe, n-ar fi fost de nici un folos; n-avea chemare spre politică; vocaţia lui era să explice că viaţa e una şi să-i ajute pe cei care-i dădeau crezare să intre în inefabila comuniune. În rest, afirma el, viaţa ne e dată ca s-o trăim. Jovain îl invidia uneori.

Vreme de o clipă, ochii mici ai ucheny-ului îl priviră ţintă, cu precizia unei puşti, şi Jovain se întrebă cât de beat era, în realitate. Cu glas scăzut, îi spuse:

— Castelanule, atât geologia, cât şi istoria ne arată ca vin clipe când evoluţia ia o altă direcţie, cu totul nouă, spre bine sau spre mai rău. Se prea poate ca ceasul de faţă să fie dintre acestea. Şi dacă aşa e, atunci, fie să fie spre împlinire!

Apoi izbucni în râs, slobozi un vânt sonor şi trase o duşcă din sticlă. Urându-i toate cele bune gazdei sale, îşi continuă drumul, clătinându-se.

Jovain porni mai departe.

Yago Dyas Garsaya îl aştepta în încăperea dinainte stabilită. Era un bărbat mărunţel şi bărbos, înveşmântat în bluza de in şi pantalonii strimţi specifici unui burghez aşezat din centrul Espayn-ului. Însă, după cum remarcase Irmali, se purta exact aşa cum ar fi fost de aşteptat din partea unui militar, ceea ce şi era, de fapt. Când Jovain îşi făcu apariţia, se ridică în picioare, rămânând ţeapăn, ca-n poziţie de drepţi. În fond, cel cu care se întâlnea avea şanse să devină viitorul căpitan al Domeniului.

— Bună ziua, domnule, salută el într-un francey impecabil, purtând intonaţia specific gasconă.

— Vă salut Vă rog să luaţi loc. Pot să vă ofer ceva?

Jovain îl servi cu ţigări şi coniac, deşi el însuşi era împotriva fumatului. Dar oaspetele său merita mai mult decât curtoazia obişnuită. Era el însuşi un membru al clanului Talence, iar Dyas Garsaya era purtătorul de cuvânt al zheneralului din Espayn.

Nu trecură decât câteva minute, şi Garsaya trecu direct la subiect, fără vreo introducere:

— Cât de serios vorbiţi, în privinţa loviturii propuse?

Jovain avu nevoie de întregul său curaj, pentru a-i răspunde la fel de direct:

— Sunt sută la sută convins de reuşită. M-am străduit cât am putut să dau explicaţiile necesare, dar daţi-mi voie să le recapitulez, pentru dumneavoastră, pe scurt. Apoi, dacă veţi considera poziţia mea ca fiind rezonabilă, vom putea trece la discutarea aspectelor practice. Sorbi o gură de alcool, încălzindu-şi gâtlejul, înainte de a trece la subiect. Aparţin Domeniului Ostrovului Ceresc. Vă rog să mă înţelegeţi, loialitatea mea se îndreaptă în această direcţie. Pentru ea, am luptat, am căpătat răni, mi-am riscat viaţa – fiind tot timpul nesigur de ce trebuia să trag tocmai în oamenii dumneavoastră. Mai târziu... Poporul dumneavoastră este, în mare măsură, geean, iar eu am început să mă gândesc din ce în ce mai des la un nou ciclu al civilizaţiei lumii... Dar n-avem timp acum, să declamăm sloganuri. Îl cuprinse furia, şi mâna i se încleştă pe braţul fotoliului. Un fapt e cert: Talence Donal Ferlay e mort. Era evident, pentru toată lumea, că el avea să fie urmaşul lui Toma Sark în scaunul de căpitan. Dar clanurile s-au grăbit deândată să îl înalţe pe fiul său Iern la statutul de senior, şi sunt zvonuri că

acest tehnocrat întârziat mintal ar putea să fie cel ales... Înghiţi în sec. Tocmai fiindcă sunt unul dintre duşmanii săi personali, sunt de părere că ar fi nimerit să acţionez acum, în folosul Geei Şi ura poate fi o unealtă a Foiţei Vieţii, nu-i aşa?

Dyas Garsaya încuviinţă.

— Bănuiesc că aşa e, spuse el. Vă daţi seama, eu nu sfiit adept Sunt ofiţer în slujba zheneralului meu. Desigur, am fi încântaţi să ştim că viitoarea conducere a Domeniului va fi mai favorabilă scopurilor legitime ale Espayn-ului, faţă de cele de până acum. Dacă, în plus, guvernul acesta ar fi geean... Într-adevăr, acesta ar putea fi nucleul unei civilizaţii a viitorului! Trase cu sete din ţigară. Prea bine, spuse el. Să discutăm acum chestiunile practice. Nimeni nu poate şti cu siguranţă cum vor decurge lucrurile. În acest moment, un candidat mai puţin controversat decât Ferlay ar putea fi imposibil de înlăturat Dar în cazul în care ar apărea o asemenea eventualitate... Veţi avea nevoie de arme. Espayn nu vi le poate furniza direct. Dacă nu altceva, spionajul Ostrovului Ceresc ar afla că producem mai multe decât folosim, le-ar lua urma şi ar afla unde sunt trimise. Avem însă legăturile noastre în Yuan, în Merica... Acestea ar putea foarte bine servi drept intermediar, aranjând şi transportul... Mă înţelegeţi? Iar munţii aceştia sunt un loc ideal pentru a vă antrena oamenii, cu cea mai mare discreţie... Da, trebuie neapărat să stăm de vorbă în amănunt, domnule.

Jovain îşi umflă pieptul, cu gândul la gloria viitoare.

4

„Frunză-de-Viţă, o, frumoasa mea Frunză-de-Viţă, toarnă-mi razele de soare

Din sticlele în care-au fost închise, în amintirea verilor de mult trecute, a apusurilor

alungate de îngheţ,
Din podgoriile unde ciorchinii s-au împurpurat,
Îndulcindu-se, precum sărutul dat de-o fată unui băiat
La o răscruce...
Să coste cât o costa!

Aldebaran nu e atât de roşu-ntre Hyade,
Precum e vinul rubiniu ce-mi încălzeşte inima.
Nici aurul soarelui nu străluceşte-atât de alb,
Pe mările-ngheţate,
Cum străluceşte acela ce mi-l torni acum.
Să bem, până când vremea veni-va să plecăm!"

— ...din nou, muzele şi-au adus prinosul, încheie Plik. Stoarse un ultim acord distorsionat din mandolină, pe care o aruncă deoparte, apoi: A fost destul! Ba chiar prea mult. Umple-mi din nou paharul, vrei, iubito?

Aşezată în faţa lui, Sesi îl privi surprinsă, la fel ca şi cei patru muşterii aşezaţi la masa de alături: un marinar, doi muncitori şi un ţăran venit la piaţă. Aceştia, împreună cu poetul, erau singurii clienţi aflaţi, în acel moment, în Pey-d'Or. Deoarece nu se aştepta la prea mare aglomeraţie până ceva mai târziu, când oamenii aveau să-şi termine cina, iar patronul urcase la etaj, ca să mănânce şi el.

— De ce te-ai oprit? îl întrebă crâşmăriţa. E un cântec frumos.

— E pueril, pufni angleymanul. E atât de banal, încât scârţâie. Zeiţa n-are nimic de-a face cu toate astea. Pur şi simplu, n-am mai avut chef să îndrug banalităţi despre băutură şi dragoste, când, de fapt, aş fi putut să beau liniştit şi, poate, mai târziu, chiar să fac amor, deveni el impudic.

Sesi clătină din cap.

— Dar nu mie mi-era dedicat cântecul ăsta? Iar tu te-ai oprit exact la mijloc.

Plik oftă.

— Da, intenţia mea fusese să îţi aduc un omagiu, dar ceea ce am cântat nu era demn de tine, iubita mea Frunză-de-Viţă. Clătină din cap, plescăi din buze şi se strâmbă. Ori poate că era, ceea ce ar fi şi mai groaznic. Am să-ţi compun ceva mai bun, îţi promit. Ah, dar mi-ai putea oferi ceva mai multă inspiraţie, scumpo. Ce-ar fi să începi cu nişte vin de Burgundia?

— Fac eu cinste, Plik, se oferi unul dintre muncitori.

Vorbea în brezhoneg.

— O, îţi mulţumesc, Roparzh, îi răspunse poetul în aceeaşi limbă. Fă-o de vreo două ori, şi probabil c-am să mă simt în stare să mai cânt un cântec, unul adevărat, cu sânge-n vine, de astă dată.

— Ce-ar fi să ne cânţi unul în limba noastră? N-am prea înţeles ce ziceai în angley. Ce-ai zice de "Balada banditului"? Se întoarse către tovarăşii săi. Şi vouă vă place, nu-i aşa? Aşa e, Koneg? Şi lor le va plăcea, ştiu asta. Te-nviorează, vă spun.

Plik se gândi o clipă.

— E cam subversiv, asta e. În strofele sale lungi, celebra isprăvile amoroase şi faptele de arme ale legendarului Jakez, cel care, în urmă cu cinci veacuri, condusese revolta ţăranilor împotriva unui mestromor tiranic. M-aş îndoi că v-ar plăcea atât de mult, de n-aş fi auzit că toată lumea mârâie nemulţumită, şi-n Kemper, şi la ţară.

Roparzh se scarpină gânditor în cap. Koneg scrâşni din dinţi şi spuse:

— Aşa e. Ştii cât de mult au crescut preţurile la mâncare? Şi chiriile, şi toate celelalte... Doar salariile noastre au rămas la fel. Şi crezi că Liga noastră îl poate convinge pe maestrul de comerţ să ni le crească? Nu!

— Ligile din oraş au făcut tărăboi... Începu fermierul.

— Nu vor merge până într-acolo încât să treacă peste capul mestromorului, făcând apel la sfinţi, nu te teme.

— Iubiţii voştri sfinţi nu ştiu de plângerile voastre sau nu le pasă? îi zgândări marinarul.

Nu era primul din această încăpere care vorbea aşa despre aerogeni, dar Sesi îi scoase limba, indignată, ceea ce îl făcu pe Plik să intervină:

— Nu e vina lor. Legea lor, prin tratatul de anexare, le interzice să se amestece în treburile interne ale statului. Dacă ar face-o, voi înşivă aţi fi primii care aţi sări cu gura, urmaţi de toate celelalte popoare din domeniu.

— Dar nu-i nici vina noastră, a agricultorilor, îl întrerupse ţăranul. Ne-ar jupui şi pe noi, dacă nu i-am putea ţine la respect. Chiar şi aşa, noi nu-i putem împiedica să aducă grâne mai ieftine din sud, din afara Ar-Mor-ului. Vom fi ruinaţi, dacă nu reuşim să ne luăm combine moderne, cu zece cai. Aveţi idee cât costă aşa ceva?

— Ah, daţi-le dracului de ligi, bombăni marinarul. Daţi-le naibii, pe toate. Vor fi fost ele de folos odinioară, când oamenii trebuia să se adune laolaltă pentru a face ceva, dar, la ora asta, e doar un jug sâcâitor pe capul vostru.

— Ideea asta, a jugului, are un oarecare farmec inefabil, remarcă Plik.

Sesi se ridică şi plecă grăbită, să mai aducă vin.

— Cu ce ar putea fi ligile înlocuite? se interesă Roparzh.

— Cu nimic, îi răspunse marinarul. Aboliţi-le. Aboliţi şi funcţia de maestru de comerţ, şi orice altă funcţie blestemată pe care am moştenit-o din trecut. Oamenii să-şi câştige pâinea aşa cum cred de cuviinţă, să înoate sau să se înece de unii singuri. Dacă vor să coopereze, n-au decât, dar să

o facă datorită liberei lor alegeri, având oricând dreptul să se retragă.

Ţăranul îl privi cu o uimire crescândă. Orăşenii, care mai avuseseră de-a face cu asemenea idei, căzură pe gânduri. Sesi se întoarse, aducând paharul lui Plik, umplut cu vin. Acesta sorbi îndelung din el.

— Nimeni n-ar şti pe cine se poate bizui, spuse Koneg după o vreme.

— Aşa fac în Merica sau, cel puţin, în Uniunea de Nord-Vest, îi replică marinarul. Şi merge, credeţi-mă. N-am văzut cu ochii mei, nici nu sper să ajung vreodată atât de departe, dar am stat de vorbă cu marinari de prin părţile acelea, care au ajuns până aici...

Uşa din capul scărilor se deschise. O boare de aer rece risipi fumul adunat în tavernă. Afară ningea şi seara prinsese a coborî. Lampioane colorate străluceau de-a lungul străzii, ca în întregul oraş, de altfel, căci mai rămăseseră doar trei zile până la solstiţiu.

Două persoane coborâră treptele, închizând uşa în urma lor. Pălăriile şi mantalele le erau pline de zăpadă. Plik se holba o vreme la cei nou-veniţi, după care exclamă:

— Vorbim de-un as, şi uite chinta roială! A sosit şi autoritatea absolută în persoană, dacă mai vreţi să vă continuaţi dezbaterea despre Uniunea de Nord-Vest. Se ridică, lung şi slăbănog, şi schiţă o plecăciune. Bun venit, doamnă şi domnule, spuse el, în angley. Veniţi să beţi cu noi. Sunt convins că asta aveaţi de gând să faceţi, dar asta nu mă poate împiedica să vă invit.

Perechea se apropie.

— Mii de mulţumiri, îi răspunse bărbatul într-un francey fluent, marcat de un uşor accent. Nu e oare această limbă preferabilă pentru restul grupului? Se cuvine ca străinii să fie politicoşi.

Ajunse lângă masă şi se opri. Era un bărbat scund şi mai degrabă urât, cu nas îngust ca un

cuţit, cu ochi îngheţaţi, cu barba scurtă, cenuşie. Avea dinţi neîngrijiţi. Veşmintele îi erau greu de descris, ca şi cele ale însoţitoarei sale. Atenţia bărbaţilor se mută îndată asupra femeii, şi nu numai fiindcă priveliştea unei femei în pantaloni era destul de rară pe-aici. Era înaltă, blondă, tânără şi frumoasă, şi ceva în atitudinea ei exprima fermitate, deşi încă nu apucase să rostească o vorbă.

Rămas în picioare, gesticulând larg cu paharul în mână, Plik începuse să facă prezentările:

— ...Iar aceasta este adorabila Sesi, al cărei nume adevărat este, eu am decretat, Frunză-de-Viţă, şi ea este gata să vă servească. Ce doriţi, dragi oaspeţi? Comandaţi orice, plătesc eu, dacă nu cumva tovarăşii mei vor dori să-şi aducă modesta contribuţie. Nu avem parte de vizita unor înalţi ofiţeri din Uniunea de Nord-Vest în fiecare zi, în taverna noastră preferată. De fapt, s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? Nu. Aşadar, în numele conducerii, vă urez bun venit.

Bărbatul zâmbi cu un farmec surprinzător şi li se alătură, făcându-le semn cu mâna.

— Numele meu e Mikli Karst, spuse el.

— Sunt Ronica Birken, îi informă femeia. Domnule, dumneavoastră sunteţi poetul despre care am auzit?

Francey-ul ei era acceptabil.

— Din când în când, mai leg şi eu câte o rimă, două, îi răspunse Plik.

Cei doi se aşezară la masa lui, şi Sesi le luă comanda, „tot ce vrei tu, frumoasa mea, în limita acestei pungi cam uşurele".

Mikli Karst scoase la iveală o tabacheră, servindu-i pe cei din jur cu ţigări, dar aceştia îl refuzară. Plik o rugă pe Sesi să îi aducă pipa sa de lut. Karst îşi aprinse o ţigară, folosindu-se de o unealtă cu benzină care suscită numeroase

comentarii din partea celor prezenţi. Apoi, oaspetele trase din ţigară şi întrebă, vădit mirat:

— De unde aţi ştiut cine eram şi de unde veneam? Nu credeam că norrmenii sunt chiar atât de des văzuţi prin Uropa.

— Aaa, dar ştiam că o navă din ţara dumneavoastră a sosit în port cu două zile în urmă, le explica Plik. O navă impresionantă, domnii mei, adăugă el, pentru ţăran şi Sesi. Ar trebui să o vedeţi, câtă vreme se mai află aici. E un catamaran gigantic, cu patru catarge, având la bord chiar şi un avion. Privirile i se mutară din nou spre cei nou veniţi, îndeosebi spre Ronica. Destui membri ai echipajului au trecut ieri pe-aici. Cântam, şi se pare că lor le-a plăcut. Îndrăznesc să cred că de la ei aţi auzit vorbindu-se despre mine şi aţi venit imediat ce aţi putut, nu?

Ronica încuviinţă.

— Aşa e. Îmi plac cântecele frumoase. Şi poate c-aţi vrea şi dumneavoastră să auziţi câteva de-ale noastre.

— Cu siguranţă, deşi nu ştiu dacă voi fi în stare să descifrez versurile. Plik scoase din buzunar o punguţă cu tutun şi începu să-şi umple pipa. Dintre oamenii dumneavoastră, doi reuşesc să se descurce cât de cât în angley. Mi-au spus că aţi venit aici direct din Espayn-ul de Nord şi-aţi zăbovit în portul Bylba vreme de trei săptămâni, înainte de a veni încoace. Nu ştiau prea bine de ce. Ne puteţi lămuri dumneavoastră?

Mikli ridică din umeri.

— Ne aflăm într-un fel de misiune diplomatică, spuse el. Eu şi însoţitorii mei am avut treburi în interiorul Espayn-ului. Cei care vor să ne vadă nava, aici, în Kemper, n-au de ce să se grăbească, fiindcă va sta ancorată aici mai multe luni, în vreme ce echipa noastră va avea multe de făcut pe teritoriul ţării dumneavoastră. Unele dintre afacerile noastre se referă la comerţ, la tarifele vamale, de exemplu, iar altele privesc

interese comune. Regret că nu mi-e îngăduit să spun mai multe.

Nimeni nici nu aştepta aşa ceva. Aristocraţii din Domeniu nu obişnuiau să îşi ducă tratativele în public.

— În cazul acesta, replică Plik, sper că ori de câte ori treburile vă vor aduce prin Kemper, veţi zăbovi şi la Pey-d'Or. Acum însă să trecem la lucrurile fundamentale ale existenţei: să ne îmbătăm.

Fu o seară cu adevărat memorabilă, deşi nimeni nu îşi amintea mare lucru despre cum se sfârşise. Câţiva îşi mai aminteau că, spre sfârşitul petrecerii, Ronica Birken urcase pe o masă, cu pocalul ridicat, şi strigase ceva despre răsăritul lui Orion. Mikli Karst se grăbise să o reducă la tăcere. Nimeni nu ştia despre ce era vorba. Străinii erau ciudaţi.

IX

Când iahtul său pătrunse în golf, Terai Lohannaso începu să strângă pânzele. La sfârşit, rămase câteva clipe cocoţat în vârful cmcetei, lăsându-se copleşit de priveliştea lumii.

Vântul bătea dinspre port, răcoros, purtând un iz plăcut de sare. Cerul era de un senin strălucitor, iar valurile păreau de safir presărat cu diamante şi încrustat cu smaralde, acolo unde soarele le întâlnea crestele. Dar erau vii, mişcătoare, ca argintul viu. De-aici, de sus, le auzea vuietul şi şuierăturile. Vigoarea lor i se transmitea, pătrunzându-l. Deasupra capului său, pescăruşii se învârteau, ţipând. În faţa ochilor săi se desfăşura panorama munţilor, de-a lungul ţărmului întreg. Acolo, la poalele lor, era cuibărit oraşul său. Culmile erau, în mare parte, împădurite, de un verde crud, de vară. Ici-colo, monotonia pădurii

era întreruptă de un râu prăvălindu-se printre stânci, spre mare, ori de vreun câmp cultivat, pe o terasă, gata de seceriş. Deasupra munţilor, spre apus, nori albi lâncezeau, auriţi pe alocuri de soarele gata să apună.

Terai strigă de încântare şi, ridicându-se pe vârfuri, plonjă, lăsând în urmă nava. Străpunse apa ca o săgeată spre adâncimile mai reci, care, întunecându-se, treceau de la culoarea ambrei la cea a ametistului. Cu trupul întreg mângâiat de undele limpezi, înotă spre suprafaţă şi văzu o formă lunguiaţă apropiindu-se. Hiti, delfinul familiei, îi însoţise toată ziua, jucându-se de-a v-aţi ascunselea prin valuri şi, cu fiecare salt, implorându-i să i se alăture, pentru a se juca.

Ţâşniră la suprafaţă în acelaşi timp. Cel aflat la cârma navei, fiul cel mare al lui Terai, Ranu, făcu o voltă şi iahtul îi ocoli. Lângă el, cu o mână pe şoldul lui, se afla prietena sa, pe care o invitaseră să-i însoţească. Mezinul lui Terai, Ara, era şi el lângă prietena sa, iar Mari, fiica mai vârstnică, îşi adusese iubitul actual. Erau supli şi aveau tenuri arămii, strălucitoare, părul le era zburlit şi erau sumar îmbrăcaţi ori chiar despuiaţi; în total, formau o privelişte minunată, sprijiniţi cu toţii de balustradă. (Parapara, fiica cea mică, alesese să îşi petreacă această primă zi a vacanţei la o petrecere pentru copii. Deşi fără cuvinte, dăduse de înţeles că, la zece ani, era de ajuns de mare pentru a fi tulburată de atmosfera erotică pe care nu era îndeajuns de matură ca să o împărtăşească.)

— Ehei! strigă Terai. Aruncaţi ancora şi haideţi să înotaţi!

Grupul aflat la bord schimbă priviri semnificative.

— Ştii, tată, îi răspunse Ranu, uşor stânjenit, ne gândeam că ar fi mai bine să ne întoarcem. Ne gândeam să, ăăă... N-are importanţă, dar am prefera să ne întoarcem.

Terai zâmbi. *La ce mă aşteptam? La vârsta lor, opt ore petrecute pe mare, alături de cineva îndeajuns de bătrân pentru a fi socotit un moş, e mai mult decât suficient. A fost distractiv, dar acum ar avea nevoie de intimitate, pentru a face dragoste.*

— Cum vreţi voi, le răspunse, făcându-le semn că nu se simţea jignit de refuzul lor. Eu mai rămân o vreme, voi însă luaţi-o înainte.

— Eşti sigur, tată? îl întrebă Mari.

Terai înotă mai aproape.

— Draga mea, spuse el, pot să îi răpun la trântă pe amândoi fraţii tăi, în trei cazuri din trei; în plus, Hiti e aici şi mă poate ajuta, dacă mă simt cumva obosit.

Pe deasupra, sunt încă în stare să îi ofer o mulţime de plăceri mamei voastre. Înainte de asta, aş vrea însă să mai înot. Am fost plecat prea mult timp.

Fusese plecat în calitate de membru al Colegiului Electoral, din partea tribului Uriwera. Regina era bătrână şi sănătatea îi era şubredă; erau vremuri nesigure; era înţelept să se discute dinainte cine avea să fie onorat prin înălţarea pe tron. Puterile monarhului erau limitate, teoretic, însă, din punct de vedere practic, ele sporeau considerabil dacă deţinătorul lor se pricepea să folosească cum se cuvine mana, forţa morală oferită de funcţia sa. Terai respinsese în mod repetat cererea sfatului bătrânilor de a reprezenta, ca magnat, tribul Uriwera în Parlament. Nu numai că aceasta ar fi însemnat renunţarea la postul pe care îl deţinea în cadrul Marinei, dar nici nu îi plăcea politica, nici măcar politica formalistă a consensului practicată într-o societate conservatoare, cum era cea a maurailor. Simţise însă că datora acest serviciu tribului său, în plus faţă de ceea ce dăduse, şi dădea în continuare ţării sale, ca întreg.

Ranu rise.

— Ce-ai zice să încercam mâine trânta aceea? Bine, tată, am să duc eu nava la ţărm. Ştii, s-ar putea să nu ne întoarcem acasă pentru cină...

— Aş fi dezamăgit de voi, dacă v-aţi întoarce, i-o întoarse Terai, în vreme ce barca îl lăsa în urmă, în hohotele de râs ale tuturor.

Sunt copii buni, gândi el. *Nu cred că relaţiile lor de acum au să dureze, cu excepţia, poate, a celei dintre Ranu şi Alisabeta, dar nu m-ar deranja să-i văd pe oricare dintre ei căsătorindu-se cu alesul ori aleasa inimii de acum. Tinerilor le place să exploreze totul, înainte de a se aşeza la casele lor. Strâmbă din nas. Sunt altfel decât cei pe care i-am văzut, din păcate prea adesea, pe la oraş.*

De ce oare? se întrebă, pentru a mia oară. *Vor s-o rupă cu obiceiurile din deceniile trecute, maimuţăresc modele străine, fac mare caz de „corupţia morală, care apare atunci când ţinem lumea închisă în colivia unor instituţii demodate" şi, între timp, înrolările în Marină au scăzut dramatic, de-a dreptul alarmant... Da, Războiul Energiei a fost un şoc; mi-a arătat şi mie că noi nu suntem îngeri. Dar trebuia dus până la capăt – nu-i aşa? – dacă aveam de gând să lăsăm copiilor noştri o planetă curată şi sigură, aceloraşi copii care, azi, se plâng de ceea ce am făcut... Şi, Lesu Haristi, s-a sfârşit deja de douăzeci de ani!*

Fornăitul lui Hiti îl readuse la realitate, smulgându-l din gânduri. Îi fu recunoscător pentru asta. Nu-i stătea în fire să-şi macine nervii cu gânduri negre.

Împreună cu delfinul purcese către golf. Numeroase vase erau ieşite în larg, iar echipajele care îl vedeau se apropiau puţin, pentru a-l saluta vesel. Ajungând deasupra unui recif, se scufundă, ajutat de tovarăşul său, pentru a admira bancurile de peşti multicolori şi formaţiunile coralifere. Nu putea rezista sub apă decât maximum trei minute, dar nu voia decât să-şi readucă în memorie

priveliştile superbe văzute în nenumăratele scufundări efectuate cu echipament adecvat.

Ce minunat, misterios şi proteic era acest Pământ... Şi cât de sfâşietor de vulnerabil!

Puţin obosit, după ce ieşi la suprafaţă, Terai încălecă pe spinarea lui Hiti, parcurgând astfel ultimul kilometru care îl mai despărţea de debarcadere. Ajuns acolo, urcă la bordul iahtului său, acum pustiu, îmbucă în trecere o felie de şuncă, se şterse cu un prosop şi îmbrăcă o cămaşă şi pantaloni, încălţându-se cu sandale. Soarele dispăruse, înghiţit de norii de la apus, iar răcoarea îl determină să îmbrace mai mult decât un simplu sarong. Poate că vârsta începuse să-şi arate colţii şi altfel decât prin firele cărunte ori ridurile mărunte.

Oraşul nu era foarte mare, fiind construit în jurul bazei reprezentate de piaţă şi de micile industrii locale. Asemenea, mai degrabă, locuitorilor unei insule izolate, decât n'zealannezilor moderni, membrii tribului Uriwera preferau să locuiască în case familiale răspândite pe un teritoriu imens, cultivând pe proprietăţile lor o mare parte din cele necesare traiului şi chiar pentru un troc avantajos. Cei ce se mutaseră aici din interior, lăsaseră munca grea în seama celor câţiva antreprenori locali.

Casele de lemn, decorate cu picturi sau sculpturi, se aliniau de-a lungul unor străzi largi, pavate cu cărămidă, care urcau panta muntelui. Era plin de copii şi de animale, din verande se auzeau muzică şi râsete, iar la taverna din piaţa centrală se dansa cu multă voie bună. Coroanele copacilor se arcuiau deasupra drumurilor: palmieri, kauri, matai şi ulmi. Printre frunzele lor, păsărele ciripeau vesel. În faţa fiecărei locuinţe era plin de flori şi de viţă de vie, care umpleau amurgul de miresme ce se amestecau cu aromele ce răzbăteau de prin bucătării.

Wahines şi kanakas se opreau ca să-l salute pe Terai. Mulţi dintre ei vrură să-l oprească pentru a

sta de vorbă, ori chiar îl invitară în case, la un pahar, dar Terai se eschivă politicos. Abia aştepta să ajungă acasă, la soţie, să o aştepte pe micuţa Parapara să se întoarcă, să cineze în faţă focului din vatră. Invitaţiile însă îi făceau plăcere. Unele familii din protipendadă deveniseră, cu timpul, aproape străine de oamenii de rând, deşi nu erau cu nimic mai presus decât cei din familia Lohannaso. Terai îşi administra cu pricepere proprietatea, era acţionar principal în compania maritimă Bivolul Roşu, avea numeroase misiuni în spionajul naval, şi totuşi reuşise să nu-şi piardă nici unul dintre prietenii din copilărie. Era mândru de asta.

Deşi era destul de bogat, casa sa nu se deosebea prea mult de celelalte. E drept, domina un peisaj magnific, dar nu era mai mare; casele în care locuiau cei care lucrau pentru el aveau alături câte o mică fermă sau vreo crescătorie. Nimic nu era ostentativ, nici casa, nici dependinţele care includeau grajduri şi ţarcuri, nici atelierul în care lui Terai îi plăcea să zăbovească din când în când. Avea acasă o colecţie de obiecte aduse din toate colţurile lumii, dar nici chiar asta nu constituia ceva neobişnuit printre navigatorii din Federaţia Maurai.

Trecu pragul uşii din faţă, rămasă, ca de obicei, deschisă. Antreul era puternic luminat.

— Ei! strigă el. E cineva acasă?

Soţia sa îşi făcu apariţia. Se apropie de ea şi o îmbrăţişă, căci, deşi trecuse de patruzeci de ani, Elena era la fel de ademenitoare ca la început. Era înaltă, ca şi el, iar şuviţele albe din păr erau asemeni valurilor mării, fosforescente în întuneric. Se născuse în familia Bowenu din tribul Te Karaka; se întâlniseră când Marina îl trimisese pe Terai să-şi completeze studiile la şcoala de inginerie la care studia şi ea. Deveniseră amanţi imediat după aceea, îşi scriseseră atâta timp cât el luptase în Războiul Energiei, iar apoi, de îndată ce

părinţii reuşiseră să semneze tradiţionalul acord şi să facă pregătirile necesare, se căsătoriseră.

— Mmmm..., îi mormăi el la ureche. Miroşi a femeie. Apoi, simţindu-i încordarea, se dădu un pas înapoi şi, ţinându-şi în continuare mâinile pe şoldurile ei, o privi în ochi, încercând să ghicească ce anume o frământa. Ceva nu-i în regulă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, îi răspunse ea. Ai primit azi un mesaj prin radio de la însuşi Aruturu Haakonu. Ţi-a transmis să mergi la el imediat, indiferent dacă îţi convine sau nu. Terai se strâmbă, muşcându-şi buzele. Mi-a spus că ştia că ai fost plecat în calitate de elector şi-i părea rău că te târăşte din nou la datorie, continuă Elena. Altceva nu mi-a explicat. Dar mă îndoiesc că i-ar arde de glumă dacă situaţia n-ar fi gravă.

— Ai dreptate, încuviinţă Terai. Nu-i prea arde de glume, de când fiul său a fost ucis....Fie. Voi lua trenul mâine dimineaţă, din Napiri. Vrei să mă conduci la gară şi să îmi aduci calul acasă?

— Sigur că vreau. Crezi că altcineva ţi-ar face asemenea favoruri?

Zâmbind, îl mângâie pe obraz.

— Nu trebuie să pornim decât în zori ca să ajungi la timp, şi vei avea timp destul să dormi în tren. Cât eşti de obosit?

— Nici măcar pe jumătate din cât de obosiţi vom fi amândoi, râse el.

Erau un cuplu de marinari de modă veche.

2

Majoritatea clădirilor din Wellantoa erau solide, construite din piatră, cărămizi şi ţigle, văruite ori zugrăvite în culori pastelate. Pe fiecare acoperiş se afla un colector solar. Nici aici, locuitorilor nu le plăcea înghesuiala. Colinele care dominau golful erau pline mai degrabă de parcuri

publice şi de grădini familiale decât de locuinţe. Între diferitele puncte de interes se întindeau, din acest motiv, distanţe de kilometri întregi. Puţini dintre localnici se simţeau însă stânjeniţi de aceste distanţe, în ciuda reputaţiei lor de pretenţioşi. La urma urmei, aveau la dispoziţie biciclete, cai, trăsuri, tramvaie şi, în majoritatea ocaziilor, propriile picioare. Climatul blând al zonei făcea ca plimbările să constituie o adevărată plăcere. Pentru cazurile de urgenţă, existau vehicule motorizate: taxiuri, ambulanţe, maşini de pompieri sau de poliţie. Cheiul era aglomerat şi zgomotos, la fel gara şi zona fabricilor, însă, în general, era o comunitate liniştită.

Profilându-se pe fundalul Munţilor Tararua, Amiralitatea domina, prin înălţimea ei, o mare parte din oraş. La egală distanţă, în capetele opuse ale aceleiaşi străzi, se aflau Palatul şi Parlamentul. Ceva mai jos, dincolo de frumosul campus universitar, se înălţa clădirea sobră a Muzeului Regal de Ştiinţe. Din clădirea Amiralităţii, se vedea până dincolo de strâmtoare, spre South Island. În acea zi însă, furtuna bântuia Marea Tasmană şi ploaia răpăia neostoit, cufundând priveliştea într-o negură cenuşie. Era o vreme prevestitoare de rele, ar fi spus superstiţioşii.

Terai nu făcea parte dintre aceştia, dar nu reuşea să îşi dea seama cu nici un chip de ce fusese chemat aici, care erau motivele acestei urgenţe.

Sus, aproape de tavan, emblema Corpului de Spionaj constituia una dintre puţinele pete de culoare din încăperea vastă; imaginea ei, un vultur pe o stâncă, reamintea vizitatorilor răul pe care îl reprezenta acest ucigaş de oi. Singurele obiecte personale erau fotografiile fiului mort al lui Aruturu, Ruori, şi cea a familiei rămase în viaţă, aşezate, ambele, pe masa de lucru, un model la scară redusă al navei la bordul căreia ocupantul încăperii servise în Războiul Okkaidan, şi o pereche de suliţe pe care acesta le adusese din

Africa, în vremea când lucrase ca agent de teren, încrucişate pe o panoplie fixată pe peretele din spatele său. Restul pereţilor erau acoperiţi cu rafturi de cărţi şi fişete cu dosare, construite din lemn de esenţă tare, conform scopului precis căruia îi fuseseră destinate. Obişnuita imagine a Triadei lipsea. Şeful Corpului nu era un credincios al lui Tanaroa, Lesu şi Nan; de fapt, nu credea în nimic, cum îi mărturisise lui Terai într-o clipă de relaxare; credea doar în efemeritatea omului, într-o lume, şi ea, efemeră.

— Îţi mulţumesc că ai răspuns atât de repede chemării mele, căpitane Lohannaso, rosti el în clipa intrării celuilalt.

Îşi chemă secretarul şi-i ceru să aducă ceaiuri. Apoi se interesă de familia lui Terai şi petrecură câteva minute discutând despre şansele echipei locale de fotbal. Se pricepea de minune să se poarte cu subordonaţii. Rămânea acelaşi aristocrat din tribul Aorangi, pătruns de tăria şi splendoarea muntelui.

Acum stătea sprijinit de masa de lucru lustruită, şi singurul său ochi sănătos strălucea atât de intens, încât scotea în evidenţă şi mai mult artificialitatea celuilalt. Ochiul sănătos îi era cenuşiu, părul şi barba care îi cădea până pe piept erau albe, iar trăsăturile îi erau boţite şi palide. Trăsăturile ingliss ale strămoşilor săi erau dominante atât în spirit, cât şi în înfăţişare, gândi Terai.

Asta nu-l împiedica însă să fie plăcut la vorbă şi să nu se grăbească să treacă la subiect. Concesia făcută de el temperamentului maurai lua forma unei discursivităţi didactice.

— Te-am chemat, căpitane, fiindcă eşti unul dintre cei mai capabili agenţi operativi pe care-i avem în această perioadă în care am avea nevoie de mult mai mulţi oameni ca dumneata. Tu înţelegi pericolele prezentului mai bine decât supuşii de rând ai Maiestăţii sale. Lucrurile au mers prea uşor

vreme de secole. Tu însă nu consideri hegemonia noastră ca pe un dat imuabil.

— Sunteţi amabil, domnule amiral, mormăi Terai, căutându-şi pipa prin buzunare.

Amiralul emise un sunet gutural care, cu indulgenţă, putea fi considerat drept un chicot.

— N-a fost tocmai amabil din partea mea să te aduc aici, când, de fapt, ai fi meritat din plin o permisie lungă... Cu atât mai puţin, pentru o misiune cum e cea la care mă gândesc. O misiune care, în primul rând, n-ar fi trebuit să existe niciodată.

— Chiar aşa, domnule?

Privirea singurului ochi se aţinti undeva, departe.

— Colegii noştri de dinaintea Prăbuşirii n-ar fi putut fi luaţi prin surprindere, aşa ca noi. În comparaţie cu ei, noi, ca oricine altcineva pe Pământ, suntem naivi, ignoranţi, lipsiţi de personal suficient, de echipament şi de resurse. N-am avut inamici care să ne impună o anumită eficienţă. Dar despre toate astea, m-ai mai auzit vorbind. Aruturu îşi îndreptă privirea pătrunzătoare spre Terai. Iată-ne, în sfârşit, în faţa unui adversar care s-a gândit mult la ceea ce avea de făcut, prestând o grămadă de muncă de teren. Un adversar pe care eşti, de departe, cel mai indicat ca să îl înfrunţi. Terai ridică sprâncenele a mirare, aşteptând. E în legătură cu călătoria ta în Laska de acum cinci ani, preciză Aruturu.

Terai se strâmbă.

— Misiunea aceea ar putea fi cu greu catalogată drept unul dintre succesele mele. Bănuiesc de mult timp că am fost tras pe sfoară şi c-am fost norocos că am scăpat cu viaţă. Dovezi însă n-am găsit.

— Iar *eu* bănuiesc că ai ajuns mai aproape de o anume descoperire decât toţi agenţii pe care i-am trimis în zona aceea până atunci şi de atunci încoace. Dimensiunile enorme şi sălbăticia locului,

faptul că acea societate e prea la întâmplare organizată, cu blestematele ei sălaşuri, ne-au împiedicat să ne infiltram în măsura în care ar fi fost necesar... Mă rog... Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la tine a fost un nume prezent în rapoartele pe care le-am primit: Mikli Karst.

Terai fu cât pe-aci să-şi scape pipa din mână, dar o prinse la timp şi începu să se joace cu ea.

— Mă surprinde, domnule amiral, că vă mai amintiţi că între mine şi omul acela a existat o anumită legătură.

— Am o memorie excelentă, căpitane Lohannaso, şi un sistem de regăsire a datelor şi mai eficient. Nu m-ar mira însă ca propria dumitale memorie să se fi înceţoşat după un şir atât de lung de misiuni. Pe chipul lui Aruturu apăru un rânjet. Desigur, norrmenii te cunosc ca pe un cal breaz, astfel încât nu ne-ai mai fi de mare folos acolo, la ei. Ce-ai zice însă să-ţi întâlneşti adversarul pe un teren neutru, nou pentru voi amândoi?

Afară, vântul şuiera, ploaia ropotea pe pervazul ferestrei, iar din încăperea alăturată se auzea ţăcănitul insistent al unei maşini de scris. Atmosfera părea cea a unui bal al scheletelor. Terai îşi aprinse pipa. Fumul îi zgârie cerul gurii cu aroma sa prietenoasă, familiară, aducătoare de înţelepciune.

— Spuneţi mai departe, domnule, vă rog.

— Va dura o vreme, îl avertiză Aruturu. Voi fi nevoit să îţi povestesc totul de-a-fir-a-păr. Agenţii noştri operativi din Domeniu sunt mult prea puţini, în ciuda creşterii afluenţei de vizitatori maurai în acea regiune. Sistemul bine dezvoltat de comunicaţii le ameliorează întrucâtva capacităţile, astfel încât sunt în stare să transmită regulat prin GRC. Terai recunoscu abrevierea uzuală a radiocomunicaţiilor codate, prin intermediul releelor staţiilor maritime ale Federaţiei, răspândite în întreaga lume. Ni s-a raportat că o navă mare a

Uniunii, dotată cu un avion, a ancorat într-un port al peninsulei vestice, pentru o durată nedefinită, continuă şeful. Înainte de asta, nava s-a oprit în Espayn. Ne-au fost transmise toate numele şi datele care au putut fi aflate, iar cel al lui Mikli Karst se află în capul listei, fiind, se pare, conducătorul expediţiei. Scopul acesteia este încă un mister, cu excepţia unor nu foarte clare "negocieri comerciale şi diplomatice". Au sosit în urmă cu aproximativ două luni, după o escală la fel de misterioasă în Espayn. Karst se află arareori la bord, dar a fost văzut într-o mulţime de alte locuri, între care şi la Tournev, principalul oraş al Domeniului. Mulţi dintre membrii echipei sale n-au mai fost deloc văzuţi la scurt timp după sosirea în port. Anumite zvonuri care mi-au fost transmise recent m-au pus pe gânduri, şi de aceea m-am hotărât că n-ar strica să ne interesăm ceva mai îndeaproape de această expediţie. Aceste zvonuri afirmă că nişte străini au traversat ţinuturile răsăritene ale Domeniului, au trecut Rhinul şi şi-au pierdut urma printre allemani. Se pare că sunt tocmai cei care au dispărut de pe navă.

— Cum putem fi siguri că tocmai ei sunt aceia? vru Terai să afle.

— Nu ne-am fi gândit la asta şi, în mod sigur, nici ei n-ar fi inclus în rapoarte vreo descriere detaliată, dacă, întâmplător, conducătorul grupului aceluia n-ar fi fost o femeie ieşită din comun. *Asta* a dat naştere la multe bârfe, pe unde au trecut. Aruturu zâmbi din nou. Şi norrmenilor li se întâmplă să greşească. Deşi s-ar putea să nu fi avut de ales. Poate că, într-adevăr, femeia aceea s-a dovedit a fi cea mai bună alegere pentru sarcina respectivă, oricare va fi fost ea.

— Şi ce anume credeţi că pun la cale, domnule?

— E o greşeală capitală să faci presupuneri fără a te baza pe date concrete. Şi totuşi, am riscat. Trosni din degetele-i osoase. În primul rând,

începu el, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără acordul unor înalţi membri ai aristocraţiei Domeniului. Statele care compun acest conglomerat posedă o autonomie destul de extinsă, dar controlul este deţinut de Ostrovul Ceresc. Controlul acesta a scăzut însă în ultimii ani. Altfel, n-ar fi fost posibil ca un grup de străini să îşi stabilească o bază şi să călătorească după placul inimii, fără a oferi vreo explicaţie plauzibilă. Toate astea n-ar fi posibile, dacă n-ar complota cu unii dintre puternicii locali. În al doilea rând, Domeniul e plin de intrigi. Căpitanul său e pe punctul de a-şi da obştescul sfârşit, ca şi Maiestatea noastră. Dar Căpitănia Domeniului incumbă o autoritate mult mai mare decât monarhia noastră. La ea aspiră tradiţionalişti, geeani şi vreo duzină de alte cabale ale nemulţumiţilor. Dacă Uniunea de Nord-Vest reuşeşte să instaureze un guvern care să îi fie favorabil, în detrimentul nostru, nu numai că vom fi eliminaţi de pe o piaţă de desfacere în expansiune, ci şi operaţiunile noastre europaiene, spionajul nostru ar fi, încetul cu încetul, strangulate. Iar norrmenii ar face ce-ar vrea... Ce fac femeia aceea şi însoţitorii ei dincolo de Rhin? Caută oare materiale fisionabile? Ar putea fi acesta motivul pentru care norrmenii complotează cu aerogenii?

Terai, deşi nu era un laş, se simţi străbătut de un fior. Ploaia de-afară nu era la fel de rece ca duşul îngheţat pe care i-l servise Aruturu, dându-i aceste veşti.

— Ei bine, domnule, am auzit şi eu anumite şoapte răzleţe, dar mi se par... greu de acceptat. N-a răscolit Federaţia întreaga lume în căutarea acelor relicve, scufundându-le apoi la loc sigur?

— Ba da, dar căutările alor noştri au fost relativ aleatorii în zonele sălbatice, la fel ca şi în ţinuturile devastate, şi atunci s-a lansat ideea că ceea ce mai rămăsese putea fi confiscat pe măsură

ce s-ar fi descoperit. Se pare că n-a funcţionat tocmai conform aşteptărilor, nu-i aşa? Norrmenii au găsit combustibil pentru mai multe reactoare, fără prea mari dificultăţi. Probabil c-a mai rămas destul, în focoasele nucleare nedescoperite încă. În plus, de curând... Deocamdată, e încă un secret şi-am vrea să rămână aşa, ca să evităm panica, dar avem dovezi şi informaţii că cineva anume prospectează, în căutare de noi zăcăminte. Vei fi pus la curent şi tu.

Declaraţia făcută pe un ton atât de calm îl atinse pe Terai ca o lovitură în stomac. Simţi că i se face rău.

— Dar n-are nici un sens povestea asta! protestă el.

— De ce nu? îl întrebă superiorul său.

— Fiindcă... pe dinţii lui Nan, pur şi simplu, n-are sens!

Aruturu se lăsă pe spate, sprijinindu-se de spătarul jilţului.

— Motivează-mi, căpitane. Am măi discutat despre asta, dar cred că ai nevoie să-ţi limpezeşti gândurile.

— Ei bine..., Terai trase din pipă, scoţând fum, ca o locomotivă. Era descumpănit, şi mintea i se umplea de groază. Monstruozităţile pot fi distruse; înainte de asta, trebuie înţelese. Începu să gândească metodic. S-o luăm logic, spuse el. Să presupunem că un oarecare, să-l numim X, reuşeşte să adune laolaltă o sută de kilograme de uraniu-235, de plutoniu sau altceva de genul ăsta. Să zicem că acest X apucă să facă şi câteva bombe. Ce va face cu ele? Presupun că le va folosi împotriva noastră, *de vreme ce noi stăpânim Pământul.* Cum vor fi ele aruncate? O flotilă de bombardiere sau una de rachete? Ar fi ridicol. Lăsând la o parte lipsa de metal, de unde ar face rost de atâta combustibil? Câmpurile petrolifere se află în custodia fermă a industriilor chimice. Combustibilii sintetici depind prea mult de energia

solară, iar pe asta nu poate conta. Nu poate construi o uzină adecvată, fără să trezească bănuieli, nici nu poate să lipsească populaţia de o cantitate atât de mare de energie, fără ca noi să observăm. Aşadar, X poate doar să monteze o operaţiune de infiltrare clandestină, transportând bombele cu ajutorul unor cargouri. Presupunând că poate coordona o asemenea operaţiune împotriva bazelor şi avanposturilor noastre din întreaga lume, nu reuşesc să îmi dău seamă cum ar fi cu putinţă aşa ceva, tot n-ar reuşi să ne distrugă. Sântem prea răzleţiţi; prea mult din puterea noastră vine de la sate şi de la întreprinderile familiale. Ceea ce ar rămâne din flota noastră, după un prim atac, tot ar fi prea mult, ca el să poată învinge. Pe deasupra, cea mai mare parte a rasei umane ni s-ar alătura împotriva oricui ar încerca să provoace o a doua Prăbuşire. Nu, domnule, dacă X este îndeajuns de nebun ca să încerce aşa ceva, înseamnă că X nu reprezintă o adevărată ameninţare.

Se opri, gâfâind după discursul mult prea lung. Vreme de câteva clipe, se auzi doar vuietul furtunii de afară.

— Sincer să fiu, spuse Aruturu, sunt întru totul de acord cu raţionamentul tău. Un atac nuclear îndreptat împotriva noastră ar fi stupid. Nu putem însă ignora datele primite.

— Dar care *ar putea* fi motivul unei asemenea acţiuni? insistă Terai.

Aruturu oftă.

— Am petrecut nenumărate nopţi de insomnie, încercând să răspund la această întrebare. X al tău ar putea încerca să construiască o centrală nucleară, ca norrmenii înainte de război. Dată fiind prohibiţia impusă de noi, ar fi o absurditate. Ar trebui să fie ascunsă în fundul pământului, unde ar fi lipsită de orice utilitate industrială. Şi-atunci? Ar putea fi o încercare de şantaj? Ori, contrar bunului simţ şi moralităţii, o

adevărată tentativă de a doborî Federaţia? Oricare ar fi scopul urmărit, el ne este, în mod categoric, ostil, fiindcă noi suntem cei care am impus interdicţia.

Terai nu făcu nici un comentariu. Nici nu era nevoie. Se puteau aduce argumente destule împotriva dreptului maurailor de a acţiona ca paznici ai Pământului, dar nu se putea contesta faptul că energia nucleară, în orice formă şi în orice scop ar fi fost ea folosită, implica şi posibilitatea construirii de arme nucleare.

— Cine este X? continuă Aruturu. Probabil, Uniunea de Nord-Vest. Oh, nu neapărat în mod oficial. O întreagă naţiune n-ar putea păstra un secret atât de infernal, mai ales în condiţiile unei guvernări atât de dezordonate. Un consorţiu de sălaşuri, strâns unite, ar putea însă să o facă.

— N-ar trebui să-i lăsăm deoparte pe ceilalţi, fu de părere Terai. Vă amintiţi, domnule amiral, că şi Beneghalul a făcut demult o încercare de acest fel.

— E-adevărat. Dar ştii că, de atunci, ţinem Beneghalul sub observaţie strictă. Cine altcineva ar putea fi? X trebuie să posede mijloace tehnologice avansate, ceea ce scoate din cauză marea majoritate a omenirii contemporane. Pe deasupra, cele mai multe naţiuni ne sunt favorabile ori, în cel mai rău caz, supuse. În cazul Uniunii de Nord-Vest, suntem printre ei şi îi împiedicam să îşi îndeplinească visele lor cele mai dragi.

— Nici geeanii nu ne prea înghit, îi aminti Terai.

Aruturu încuviinţă.

— E drept Dar ţi-i poţi închipui despicând atomi? Ar spânzura pe oricine, chiar dintre ai lor, dacă ar încerca să o facă. Corpul nostru îi investighează, aşa cum investighează fiecare posibil suspect, din Okkaido şi până la Domeniu însuşi. Dar hai să încetăm cu joaca. Avem un singur suspect principal. De fapt, şi tocmai aici e

buba, avem câţiva primi suspecţi; dar grupul vinovat, sunt convins de asta în proporţie de nouăzeci la sută, e din Uniunea de Nord-Vest. Sarcina noastră este să îi găsim, să le dovedim vinovăţia şi să îi sfarâmăm înainte de a fi prea târziu.

O vreme, tăcură. Se auzi din nou furtuna. Când amiralul vorbi din nou, o făcu aproape în şoaptă:

— Terai Lohannaso, nu-ţi pot ordona să accepţi această misiune. Gândeşte-te bine, mai întâi. Nimeni n-are să-ţi reproşeze vreodată un eventual refuz. E o misiune singuratică şi ar putea să te ducă la moarte. Iar tu nu meriţi aşa ceva.

Uriaşul îşi încorda muşchii şi voinţa.

— Dacă nu la altceva, domnule amiral, trebuie să mă gândesc la copiii mei şi la copiii acestora. Accept.

Zâmbetul de pe chipul lui Aruturu avea, în sfârşit, o nuanţă de căldură.

— În acest caz, te asigur că ţi se va părea fascinant. Va fi cea mai mare provocare din câte ţi-au fost adresate vreodată. Oamenii noştri aflaţi în domeniu nu sunt spioni, ci obişnuiţii colecţionari de informaţii; identitatea şi însărcinările lor sunt cunoscute Ostrovului Ceresc. Îţi cer să te duci acolo cu o misiune specială. Se prea poate ca norrmenii să nu caute nicidecum materiale fisionabile... Nu în Europai. Oricum, nu acesta le este principalul scop. Află ce se întâmplă şi ia măsurile care se impun. In acest scop, ai autoritate deplină de decizie.

— Ce înseamnă asta, mai exact, domnule? întrebă Terai, precaut.

— În principiu, ar trebui să ne informezi în legătură cu ceea ce vei afla, urmând ca Marina şi Cabinetul să decidă ce e de făcut. Dacă nu vei avea posibilitatea să iei legătura cu noi, guvernul Maiestăţii sale va sprijini deciziile tale până la capăt. Ei, cei din guvern, au încredere în mine. Iar

eu am încredere deplină în tine. Aruturu ezită o clipa, înainte de a încheia, vizibil stânjenit. În afara echipei obişnuite, vei avea un tovarăş care, cred eu, este de-a dreptul ieşit din comun. Crede-mă, ştiu ce spun. E, în parte, nepotul meu; într-un fel, un fel foarte ciudat...

3

Dacă vreunul dintre vechile canale Panama ori Suez ar fi fost restaurate – proiectele fuseseră abandonate din faşă, deoarece ar fi solicitat prea multe maşini şi prea mult combustibil – sau dacă *Hivao* ar fi navigat cu viteza maximă, fără să-i pese de consumul de energie, ar fi putut ajunge la antipozi într-un timp mai scurt decât cele două luni care îi fuseseră necesare, în realitate. Vremea rea şi vânturile potrivnice nu constituiau obstacole deosebite; în timpul ocolirii capului Horn, intemperiile se alăturaseră aisbergurilor care se târau dinspre Antarctica, încetinind mersul navei. Mai târziu, când se îndrepta deja spre nord, nava avusese de înfruntat curenţi în mare majoritate potrivnici. Asta însă dură doar până când pătrunse în Golf Stream, spre sfârşitul călătoriei.

Cei care pregătiseră călătoria prevăzuseră această lentoare. Într-adevăr, vasul monococă fusese ales pentru capacitatea mare de transport şi pentru stabilitatea sa, nu pentru viteza deloc ieşită din comun. Membrii Corpului aflaţi la bord aveau mult de studiat, în mod intensiv.

Se îndreptau spre o ţară, spre o civilizaţie străină, cu totul diferită de a lor, pe care doar cei doi instructori care îi îndrumau o cunoscuseră nemijlocit. Limba constituia doar cel mai evident dintre obstacole. Angley-ul nu semăna prea mult cu ingliss-ul vorbit în Stralia ori Awaii, aşa cum nici francey-ul nu prea aducea cu faranasai-ul vorbit în Taiiti, de exemplu. La fel de esenţială se

putea dovedi şi cunoaşterea noţiunilor de bază din geografie, etnologie, istorie, drept, obiceiuri şi tradiţii, credinţe şi interdicţii... Lista ar fi putut continua la nesfârşit.

Psihopedagogia modernă facilita întrucâtva asimilarea, însă călătoria nu era o vilegiatură nici pentru marinari, nici pentru agenţi. Femeile lipseau din ambele grupuri, şi ambele categorii duceau dorul tovărăşiei şi îndemânării lor. Amiralul hotărâse că frustrarea pe mare avea să fie mai puţin dăunătoare decât eventualele complicaţii emoţionale.

Terai observase destul de curând că Wairoa Haakonu participase la puţine dintre conferinţe şi nu se alăturase nimănui în exerciţiile de memorizare ori de limbaj. Prefera să se închidă ore întregi în cabina sa, în compania cărţilor, ori să stea pe punte, fără a vorbi cu nimeni. Hotărî să afle care erau motivele acestei izolări. Băiatul acesta îi fusese desemnat drept partener, în vreme ce ceilalţi zece urma să constituie doar echipa ajutătoare. Şi totuşi, se întâlniseră numai de două ori. Fuseseră întâlniri scurte, pur formale, înaintea îmbarcării.

Prilejul aşteptat de Terai se ivi în seara în care, dinspre sud, spre est, *Hivao* traversă paralela şaizeci. Ieşi din încăperea de studiu, dornic de puţină răcoare care să-i alunge încrâncenarea concentrării înainte de cină. In lumina palidă a amurgului, doar doi oameni din echipaj se aflau pe punte. Pe cer, doar o dungă roşiatică mai păta orizontul. Nava părea a se cufunda în noaptea care se întindea înainte-i. Marea era cenuşie, iar singurele forme de viaţă erau umbrele a doi albatroşi plutind peste valurile înspumate. Purtat de un vânt favorabil, *Hivao* părea că pluteşte la ancora, şi doar stropii săraţi care îi atingeau din când în când obrajii îi aminteau de senzaţia înaintării.

Pomi agale, plănuind să se plimbe de mai multe ori în jurul vasului. Era o distanţă

respectabilă. *Hivao* era o navă cu cinci catarge, purtând pânze pătrate, având o sută cincizeci de metri lungime şi o lăţime de douăzeci de metri. O cabină scundă, în a cărei parte din faţă, formată dintr-un geam uriaş, se afla comanda navei şi adăpostul avionului, la pupa, constituiau singurele elemente de suprastructură. Restul, inclusiv bărcile de salvare, fusese adăpostit sub punte, în încercarea de a micşora suprafaţa de impact cu vântul şi, totodată, rezistenţa la înaintare. La bordul unei nave atât de mari, această aranjare nu diminua sensibil locul rezervat încărcăturii.

Pânzele ridicate, având aluri fantomatice, măreau întunericul de pe punte. Terai fu cit pe ce să se împiedice de un dispozitiv folosit la stringerea pânzelor, fixat lângă unul dintre catarge. Felinarele erau prea departe de locul acesta. Îl evită şi trecu mai departe, păşind pe grilajul unui ventilator. Auzi zumzetul elicei şi percepu mirosurile calde ce erau evacuate. Trecu lângă bord şi ascultă o vreme sunetul valurilor despicate de etravă.

Ajunse la prova. Deşi bompresul nu era ornat cu nici un fel de sculptură, radarul rotitor îi păru lui Terai a întruchipa vigilenţa lui Lesu împotriva lui Nan cel cu dinţi de rechin. Religia nu constituia una din preocupările de căpătâi ale lui Terai, dar Triada reprezenta pentru el un simbol perfect pentru misterele ultime. Biserica era de folos naţiunii, iar ritualurile erau plăcute sau chiar înălţătoare.

Purcese să urce pasarela şi, dincolo de cabină, desluşi forma adăpostului pentru avion. Văzându-l, privirile-i se încruntară. Şi-ar fi dorit să nu fi fost nevoiţi să care după ei acea bestie. Prezenţa sa reprezenta o contradicţie cu acoperirea pe care şi-o inventaseră: erau, chipurile, reprezentanţii unei companii private care exporta mărfuri de tot felul, în acord cu un partener din Domeniu, sperând să poată crea astfel o legătură comercială

permanentă; această poveste le permitea să petreacă mult timp, plimbându-se dintr-un loc într-altul, pretinzând că sunt în căutarea unor pieţe de desfacere.

Faptul că norrmenii posedau un avion nu le lăsase maurailor libertatea de a alege. Probabil că ambele aparate de zbor constituiau doar o măsură de prevedere pentru cazurile de urgenţă, pentru urgenţele cele mai grave, căci ofiţerii de securitate ai Domeniului nu permiteau străinilor să survoleze teritoriul. Dacă Mikli avea să considere necesar să încalce această interdicţie, Terai avea să o facă la rândul său, iar aeronava sa era mult superioară oricărui avion din Uniunea de Nord-Vest. Tratatul de pace încheiat după Războiul Energiei impusese anumite limite, la a căror respectare înaltul comisar şi Inspectoratul său vegheau cu stricteţe.

Un bărbat stătea lângă hangarul avionului, lângă balustradă, cu mâinile vârâte în buzunare, privind spre larg. Apropiindu-se, Terai observă că acesta era Wairoa.

Aha!

Se îndreptă într-acolo şi se opri alături de el.

— Bună seara, spuse.

— Bună seara, căpitane, îi răspunse un glas înalt, de tenor.

Accentul nu aparţinea nici unei insule; era compozit, ca şi cel care îl rostise.

— Nu-i cam frig ca să stai aici nemişcat?

— Cei mai mulţi conaţionali ai noştri aşa ar considera, veni răspunsul uşor ironic. Deşi nu e deloc adevărat. Polinezienii de odinioară se adaptau foarte uşor la orice climat. Mauraii au devenit prea gingaşi.

Terai se hotărî să-i joace jocul.

— Ţie ţi-e uşor să te adaptezi, nu-i aşa?

Nu primi nici un răspuns. Wairoa continua să privească marea. Cu fiecare minut ce trecea, bezna înserării devenea tot mai adâncă. Terai nu mai

putea distinge decât valurile cele mai apropiate care se spărgeau cu zgomot, lovind carena navei.

— Nu e nimic demn de văzut acum, insistă el. Ce-ai zice de o plimbare pe punte, apoi de un pahar de rom în cabina mea, înainte de cină?

— Eu văd destul de bine. Şi aud, adulmec, simt gustul şi senzaţia tactilă, dar nu sunt în stare să explic.

Răspunsul abrupt îl făcu pe Terai să devină agresiv.

— Uite ce e, începu el cu un glas venit din fundul gâtului. Se presupune că va trebui să lucrăm împreună în Europai. Dar cum naiba am putea face asta, când de-abia ne ştim din vedere? Fie că vrei, fie că nu, trebuie să ne cunoaştem mai bine. Eu mă străduiesc în acest sens, dar aş avea nevoie şi de puţină cooperare.

Surprins, Wairoa se întoarse pentru a-l privi în faţă. Vreme de o clipă, privirile li se întâlniră. Terai distingea puţin din interlocutorul său, pe care îl descoperi îmbrăcat mult mai subţire decât obişnuiau el şi oamenii săi. În prima zi după plecare, îl văzuse pe Wairoa stând la plajă împreună cu alţii, pe când cursurile nu începuseră încă. Atunci se întrebase dacă expunerea acelui trup ciudat era un act de sfidare sau o încercare de stăvilire a curiozităţii celor din jur.

De fapt, trupul lui Wairoa, luat pe bucăţi, nu era diform. Wairoa Haakonu era un tânăr înalt, cu picioare lungi ca nişte catalige; torsul îi era vânjos, contrastirid cu braţele subţiri ca nişte frânghii. Capul îi era neobişnuit de lung, faţa foarte îngustă, cu un nas turtit şi buze subţiri, frunte înaltă şi arcade grele, iar bărbia îi era ascuţită. Ochiul drept îi era albastru, iar cel stâng, negru. Părul îi era lins şi pieptănat pe spate, fiind prins într-o coadă la ceafă. Pielea îi era aurie, cu excepţia unor pete ca abanosul, dintre care una îi ocupa jumătatea superioară a feţei, ca o mască. Pentru un

observator de pe o altă planetă, ar fi putut părea chiar chipeş.

— Scuzele mele, căpitane, rosti el, cu glas scăzut. Fac adesea greşeli, când am de-a face cu oamenii. Mai ales cu ai mei...

Dacă îi poţi socoti pe maurai cu adevărat ai tăi, gândi Terai, cuprins de compasiune. *Dacă poţi cumva socoti pe cineva ca fiind de-al tău, oriunde pe Pământ...*

— E-n regulă, locotenente. Mă bucur că ne-am putea înţelege. Îmi făceam probleme mai ales fiindcă nu te-am văzut pe la cursuri.

— Dumneata le-ai frecventat? întrebă el cu o uimire neprefăcută. Cele mai multe tratează subiecte pe care le-am studiat deja ori unele pe care le pot învăţa mai bine de unul singur. Am nevoie doar de câte un influx ocazional de date din partea instructorilor.

— Cum? Vrei să spui că ai învăţat limbile acelea de unul singur?

— Nu. Dar învăţ destul de repede. Instructorii m-au lămurit în privinţa pronunţiilor, gramatica şi vocabularul se află în texte, iar idiomurile, în materialul literar pe care l-am adus cu mine. Ascultă! Wairoa dădu drumul unui şir de fraze în angley, iar apoi în francey. Din câte observă Terai, care avea ureche antrenată la aşa ceva, vorbea fluent ambele limbi. E la fel şi în privinţa sociologiei, continuă Wairoa. De îndată ce îi înţelegi sensurile, la ce bun să mai asculţi un conferenţiar perorând? Probabil că ai observat c-am împrumutat notiţele de la unii dintre colegi. Le-am citit repede şi am pus întrebările potrivite. Logica şi intuiţia au completat golurile, iar asta mi se pare suficient, ridică el din umeri. La urma urmei, nimeni nu se aşteaptă ca un monstru ca mine să pătrundă înţelesurile relaţiilor sociale. Ar fi de preferat să capăt cât mai multă informaţie brută. În privinţa aceasta, contez pe ajutorul tău, căpitane. Sunt total neştiutor în ceea ce priveşte

Uniunea de Nord-Vest. Până în prezent am lucrat în ţări mult mai îndepărtate.

Se opri brusc, aşteptând un răspuns.

Folosise cuvântul „monstru" cu o seninătate care avea să îl obsedeze pe Terai zile în şir. Acesta tăcu vreme îndelungată, încercând să găsească ceva amabil de zis. Prin minte îi treceau tot soiul de gânduri.

Supraom sau monstru? Înseamnă vreunul din aceste cuvinte ceva în acest caz? Sunt nedumerit. Credeam că ştiu câte ceva despre originile lui, dar fie că ştiu ori nu, nu mai am încredere în ceea ce ştiam. Ar trebui să-mi fac ordine în informaţii.

Institutul Genetic Regal avea o misiune demnă de toată stima: nu doar să cerceteze de dragul ştiinţei, ci şi să urmărească anumite scopuri practice, cum ar fi controlul mutaţiilor şi îmbunătăţirea raselor de animale. Laboratoarele sale de avangardă fuseseră izolate pe Rangatira, din motive de securitate. Dar această izolare ar fi părut oricui un soi de soartă potrivnică, astfel încât personalul de aici deveni un soi de trib, o societate în toată regula.

Experienţele pe material uman nu aveau nimic imoral în sine. Scopul lor era cunoaşterea şi tot ce aceasta putea aduce în beneficiul bunăstării umane. Eşecurile erau eliminate fără dureri sau, în cazul în care nu erau chiar atât de grave, erau îngrijite în continuare pe insulă. Wairoa se născuse dintr-o experienţă menită să combine trăsături pozitive care nu se regăsesc în acelaşi timp în acelaşi individ. Se sperase că această experienţă avea să aducă o lumină nouă în biologia moleculară şi în funcţionarea ei în cadrul organismului viu.

Mozaic genetic: Se iau două ovule fertilizate in vitro. Se lasă să se dividă de trei ori, după care se amestecă. Dacă fuzionează cu succes, se

implantează într-un uter şi se lasă să crească. Rezultatul este un singur făt, având patru părinţi.

Era o tehnică veche, inventată înaintea Prăbuşirii şi folosită, în mod limitat, în agricultura modernă şi în maricultură. Celulele umane fuseseră, în chip firesc, pasul următor.

Părinţii donatori fuseseră aleşi pentru cromozomii lor, dintre care cercetătorii credeau că vor putea alege ceva interesant, pentru a crea un hibrid în care jocul eredităţii să dea un rezultat suficient de limpede. Părinţii fuseseră: un sinez, un stralian negru, un merican alb şi un maurai. Deşi era încă un adolescent, mauraiul ales fusese Ruori Haakonu, fiul lui Aruturu, cel care, crescând, devenise înalt comisar şi fusese ucis în Uniunea de Nord-Vest... Femeia care fusese aleasă să poarte copilul în pântece era tot maurai, o femeie de ştiinţă de pe insulă. Aşa se făcea că Wairoa avea doi taţi şi trei mame.

De fapt, nouă mame, cum mi-a spus chiar el, când am stat de vorbă câteva minute, în Wellantoa. Copilul a fost crescut în comun, dar cel care îl crease, împreună cu cele şase asistente ale sale, au avut, de fapt, cea mai mare grijă de el. Mă îndoiesc că primii şase ani ai vieţii sale au fost nefericiţi.

Apoi laboratorul fusese închis şi personalul său se răspândise care încotro.

Munca acestor oameni nu fusese niciodată ilegală ori secretă, dar, o dată cu trecerea timpului, discreţia le devenise o a doua natură. Chiar şi în prezent, persista controversa dintre cei care susţineau că, prin cercetările lor, trecuseră de limita înţelepciunii şi a bunului-simţ şi cei care erau de părere că opinia publică începuse să ia prea în serios vechea deviză: „Federaţia Maurai serveşte Pământului viu". După Războiul Balenelor, opoziţia faţă de „âncălcarea drepturilor naturii" căpătase proporţiile unei isterii de masă. Câţiva ziarişti aflaseră ce se întâmpla pe Rangatira,

iar scandalul iscat de ei avusese drept rezultat închiderea laboratorului.

Creatorul lui Wairoa îl luase cu sine pe acesta, în N'Zealann, unde, curând, se şi căsătorise. Wairoa nu se înţelesese deloc cu tatăl său vitreg. Devenise un străin de trib, un paria între cei de vârsta sa, o fiinţă singuratică şi capricioasă şi strălucitor de inteligentă.

Aruturu aflase de existenţa acestui nepot al său şi îl adoptase.

Am fost în casa lui de pe muntele Aorangi. Era ciudată, în multe privinţe, dar era un cămin, pentru băiatul acesta. Fără nici un fel de viaţă socială, Wairoa şi-a găsit tovarăş în propriul său creier. A intrat la Universitate la paisprezece ani, a absolvit cu brio logica şi lingvistica, s-a transferat la Academie şi, absolvind, a intrat în Corpul de Spionaj Naval. Aici a şi rămas de atunci, iar acum are... treizeci de ani, nu-i aşa? Desigur, nimeni, având înfăţişarea sa, nu poate fi un spion de rând, dar am auzit zvonuri despre isprăvile sale...

Cam la atât se limitează cunoştinţele mele despre Wairoa Haakonu.

— Ţi-aş putea spune mai multe dacă doreşti, căpitane. Informaţiile tale de bază sunt corecte. Îţi mulţumesc pentru compasiune, dar mie nu mi-e milă de mine însumi.

— Ha? De-abia după câteva clipe, Terai fu în stare să închidă gura. Eşti în stare să-mi citeşti gândurile?

— Nu în mod direct. Dispun de un auz hiperacut şi pot să îmi cobor nivelul de percepţie după cum mi-e voia. Asta îmi permite să percep subvocalizările, de aproape. Văzul hiperacut sesizează limbajul trupului, cât despre simţul mirosului... Pe scurt, astfel obţin indicii pe baza cărora logica mea este în stare să reconstituie un monolog interior.

— Iar asta tocmai în timp ce acesta are loc, se minună Terai.

— De fapt, monologul interior e greu de tradus în propoziţii concrete, admise Wairoa. Al tău n-a fost traductibil, deşi poate că ai avut această impresie, decât în momentele în care partea conştientă a minţii tale era pe deplin implicată şi, practic, vorbeai în sinea ta. Dat fiind contextul general, mi-am dat seama la ce te gândeai. Dinţii albi îi sclipiră în întuneric, când începu să râdă cu poftă. N-am putut rezista ispitei de a te şoca.

— Fiuuu! fluieră interlocutorul său mai vârstnic, clătinând din cap. Încep să înţeleg de ce anume te-a trimis amiralul. Îţi compensezi din plin înfăţişarea care sare în ochi, nu-i aşa? Ce alte secrete îmi mai ascunzi?

— Nu cred că ar trebui să vorbim despre asta aici, unde am putea fi auziţi. Şi, desigur, nu vei povesti nimănui despre mica demonstraţie pe care ţi-am făcut-o, nu-i aşa?

— Nu, nicidecum, îi răspunse Terai, scărpinându-se în barbă. Voi avea nevoie de o zi sau două ca să îmi dau seama exact cât de bucuros sunt să te am alături în această misiune. Asta schimbă radical strategia la care mă gândisem. Încep să cred că poveştile neoficiale pe care le-am auzit despre cele făcute de tine în Africa de Sud, pe care le credeam exagerate, te subestimau, de fapt.

— Ce fel de poveşti?

— Cum că tu, aproape de unul singur, ai restructurat o societate pe cale de a se destrăma, dându-i stabilitate şi sentimente de simpatie faţă de noi.

Wairoa îşi întoarse din nou chipul spre mare. Terai bănui că văzul său nu era cu mult inferior celui al unei pisici.

— E o poveste lungă şi complicată, căpitane, rosti el aproape în şoaptă. Pentru a o simplifica, îţi

voi spune că ei au încercat să îşi modernizeze societatea, au eşuat şi s-au cufundat şi mai adânc în mizerie decât înainte. Au căzut pradă unui adevărat haos. Beneghalezii nu ne-au iertat niciodată faptul că le-am sabotat cercetările nucleare clandestine şi îşi trimiseseră negustorii şi propagandiştii în zonă. Pentru ei, reprezenta o intrare ideală către interiorul Africii, în vreme ce noi, oamenii mării, nu putem ocupa interiorul continentelor. Eu am fost un instrument folosit pentru ajutorarea acestei naţiuni aflate la ananghie, pentru stabilirea unei ordini sociale, compatibilă cu etosul ei şi, totodată, cu un anume grad de tehnologie ştiinţifică: s-a realizat acolo o societate nouă, cu clase sociale eşalonate de la rege la iobag.

Am auzit zvonuri care afirmau că ai luat o parte a naibii de activă în procesul ăsta, gândi Terai. Se spune că ai fi luat câte o femeie aparţinând fiecărei clase sociale şi i-ai dăruit câte un copil prototip... A fost ceva necesar, în acele condiţii culturale obiective, sau a fost alegerea ta? Ar trebui să îmi închipui că nu ti-e uşor să-ţi găseşti tovarăşe de aşternut decât în regiunile primitive, în care înfăţişarea ta aparte îţi conferă mana, sau în cele evoluate, în care prostituţia este tolerată.

Îşi aminti cu cine stătea de vorbă şi înghiţi în sec, stânjenit.

Wairoa izbucni din nou în râs. Hohotele lui aduceau cu urletele coioţilor pe care Terai îi auzise în zona răsăriteană a Uniunii de Nord-Vest.

— Nu-ţi fie teamă, căpitane, nu de tine râdeam, spuse el. Auzisem o balenă mugind undeva, într-acolo. Ce sunet minunat! Sau... N-ai auzit? Trase cu putere aer în piept Greşeşti, n-am fost singur în Africa. Am preluat iniţiativa în anumite sensuri, dar munca cea grea a fost opera colegilor mei. Am fost relativ mulţumiţi de rezultate, situaţia părea promiţătoare când am plecat, dar a da publicităţii totul ar fi însemnat să

distrugem tot ce realizaserăm. Noi, mauraii, vorbim mereu de încurajarea popoarelor, ca acestea să-şi urmeze propriile căi, specifice, învăţând din experienţa altora. Dar dacă s-ar fi răspândit zvonuri despre încurajarea iobăgiei...

— Pricep, zise Terai. Am avut şi eu de-a face cu idealiştii. Mai ales după Războiul Energiei...

— Da, a fost confruntarea secolului. Privirea lui Wairoa se îndreptă din nou dincolo de bord, în beznă. Şi încă nu s-a sfârşit. Iată de ce ne aflăm aici amândoi, oftă el, şi vântul îi fură oftatul, purtându-l peste valuri. Destinul e o iluzie păguboasă, nu-i aşa, căpitane? Noi, mauraii, am crezut că avem sub control întreaga lume, că am construit fundaţia unei lumi bazate pe umanism şi ecologie. Dar am construit pe nisip, aşa cum îi e dat omului, şi iată că nisipul a început să se împrăştie de sub edificiul nostru...

— Ohoo, ia-o mai uşor, se strădui Terai să zâmbească. Pesimismul e mult mai puţin dramatic decât optimismul, dar eu am fost mereu de părere că singura cale de a-ţi pierde cu adevărat speranţele este să renunţi de bunăvoie la ele. Dacă eşti chiar atât de convins că suntem condamnaţi, de ce te mai afli la bord?

— S-ar putea să mai avem o şansă, îi replică Wairoa. în orice caz, e interesant să fii un fel de observator; şi, dac-o fi să fie rău, va fi a naibii de excitant să fim noi cei care vom suna stingerea.

Nava îşi croia drum mai departe, în noapte.

X

Boala care avea să îi fie fatală lui Talence Toma Sark începu în primăvara celui de-al douăzeci şi nouălea an de când acesta era căpitan al Ostrovului Ceresc. Avu parte de cele mai competente îngrijiri medicale. Doctorii care îl

îngrijiră erau pricepuţi şi învăţaţi şi folosiră releele maritime ale maurailor pentru a-şi consulta colegii din Wellantoa, prin intermediul televiziunii, în privinţa tratamentului de urmat. Cu ajutorul acestuia, trupul său îmbătrânit şi greu încercat rezistă până după solstiţiu.

Apoi, Toma Sark le spuse celor care îl îngrijeau:

— Ajunge. Nu mai sunt în stare să fac faţă cu succes răspunderilor mele. Am devenit o povară pentru Domeniu, pentru clanul meu şi pentru familia mea. Lăsaţi-mi sufletul să-şi caute un alt sălaş.

Doctorii îi respectară dorinţele şi, curând după ce îşi puse ordine în toate afacerile, în măsura în care fu în stare să o facă, durerile lui încetară pentru vecie.

Vestea se răspândi dintr-un capăt la altul al Domeniului pe care îl guvernase. Fiindcă moartea lui nu venise pe neaşteptate, seniorii se întâlniseră deja, în grupuri mici, iar, mai târziu, toţi laolaltă. Se părea că cel mai bine ar fi fost ca interimatul asigurat de Consiliul Administrativ să ia sfârşit cât mai curând, iar noul căpitan să fie ales imediat după funeralii.

Adesea, în trecut, electorii lăsaseră să treacă luni de zile până la prima adunare, apoi deliberaseră vreme de săptămâni întregi. Vremurile pe care le trăiau acum erau însă sinistre; era preferabil, pentru stabilitatea statului, ca vidul de putere să ia sfârşit cât mai curând. Aceasta însemna ca o majoritate să ajungă la consens încă înaintea adunării în care avea să se facă alegerea. În mod neoficial, discret, acest lucru se înfăptui. Cu toate acestea, trebuia să fie consultaţi şi localnicii, şi membrii de vază ai clanurilor. Cei mai înţelepţi dintre seniori cerură şi părerea unor ţărani şi orăşeni de rând. Nu era posibil ca toată această procedură să fie făcută în secret şi, de fapt, nici n-ar fi fost un lucru înţelept.

Roiuri de dirijabile pornite din Tournev veniră în portul Ostrovului Ceresc, iar din ele coborâră seniorii şi soţiile lor, cu tot anturajul. Erau şi unii care lipseau, din diferite motive, dar aceştia erau foarte puţini. Mai mult de o mie de persoane se adunară la solemnitatea conducerii pe ultimul drum a lui Toma Sark. Greutatea era atât de mare, încât toţi vizitatorii şi cadeţii fuseseră trimişi de la bordul aerostatului, cu promisiunea că aveau să se întoarcă în scurt timp şi cu asigurarea că aceasta era contribuţia pe care trebuia să şi-o aducă la bunul mers al ceremoniei, o contribuţie cu care se puteau mândri.

Cuvintele şi muzica îşi urmară calea; focul fierbinte ca soarele izbucni şi cenuşa se împrăştie, amestecându-se cu pulberea stelelor căzătoare. Urmă apoi ospăţul de pomenire în Sala Charles şi reprezentaţiile – orchestrale, lirice, atletice, dramatice şi militare – prezentate de diverse state. Toate fură foarte frumoase, şi spectacolul se încheie foarte târziu.

Ziua următoare fu liberă, ca seniorii să aibă posibilitatea să se odihnească şi, dacă doreau, să discute între ei. În ziua următoare, Consiliul avea să se întrunească.

2

— Vino cu mine, Faylis, spuse Iern. Trebuie să stăm de vorbă, iar în apartamentul asta mă simt ca într-o cuşcă. Să mergem în grădină.

Tăcută şi înţepată, ea îl însoţi. Culoarele erau aglomerate, dar nu era gălăgie. Peste tot, chipuri solemne, mişcări lente şi glasuri scăzute sugerau atmosfera liniştită dinaintea furtunii. Mai jos, în Grădină, erau destul de puţini care preferaseră liniştea vegetaţiei. Părea că mulţi nu îndrăzneau să se relaxeze.

Iern porni pe un drum care îi plăcuse dintotdeauna. Ducea pe lângă statuia Stăpânului Iernii, pe un coridor năpădit de ciuperci şi aşternut cu un covor de amaryllis, pe o pantă, între doi copaci, iar, de-acolo, pe o cărare, către un tufiş de trandafiri.

— Nu-i nimeni aici, hai să intrăm, propuse el. E aici şi un hublou panoramic... Ce s-a întâmplat, iubito?

Faylis pălise şi îşi încleştase pumnii. Auzindu-l, se relaxă, dar paloarea nu-i dispăru din obraji.

— N-am nimic, murmură ea.

El o privi cercetător.

— Te simţi bine? De câteva zile încoace, eşti încordată ca un arc, atât de tare, încât m-aştept tot timpul să explodezi. De ce?

Ea îşi umezi buzele. Parfumul trandafirilor nu reuşea să acopere întru totul mirosul transpiraţiei care îi umezea fruntea şi îi întuneca mătasea bluzei, la subsuori.

— Sunt... nervoasă. Tu nu eşti?

— Ba da, într-un fel.

O cuprinse pe după umeri şi o conduse în semiîntunericul parfumat al tufei de trandafiri. În fereastra prismatica, Pământul îşi desfăşura enorma-i curbură, verde, brun şi argintiu, acolo unde norii nu îşi interpuneau troienele. Întorcându-se cu faţa către ea, îşi aşeză mâinile în palmele ei şi, un timp, o privi adânc în ochi, până când ea întoarse capul. Lui Iern, îi păru ca o pasăre prinsă în colivie.

— Faylis, o întrebă el într-un târziu, vrei să fii soţia căpitanului?

— Eu... Tu ce vrei?

Glasul îi devenise strident.

Iern îşi ţuguie buzele înainte de a răspunde.

— Când, pentru prima oară, am întrevăzut posibilitatea de a fi ales, am fost convins că tu ai fi de părere că e lucrul cel mai minunat care ni s-ar

putea întâmpla. Dar, de vreo doi ani încoace, poate chiar de mai de mult... De fapt, n-ai spus nimic niciodată, dar, atunci când am fost înălţat la rangul de senior al clanului, n-ai fost atât de bucuroasă cum mă aşteptasem, iar acum, când aproape sigur voi fi ales ca viitor căpitan al Domeniului, eşti de-a dreptul tristă.

Ea îi răspunse, şuierând, sfidătoare:

— Dacă n-am spus niciodată nimic, e fiindcă, oricum, nu ţi-ai fi dat osteneala să mă asculţi.

— Pe Zhesu! Chiar e nevoie să discutăm din nou despre asta? Se strădui să-şi astâmpere furia. Haide să nu ne certăm. *Să nu vorbim acum despre muţenia ta, despre trupul tău inert în aşternut, despre felul în care, cu fiecare ceas ce trece, te închizi tot mai mult în tine însăţi, despre faptul că ai ajuns să citeşti, fără să te ascunzi, cărţile geeanilor, ba chiar participi la comuniunile lor...* Chiar nu înţelegi? E vorba de cea mai serioasă hotărâre pe care a trebuit vreodată să o iau. Dacă mă voi hotărî să răspund negativ, va fi cea mai importantă dintre hotărârile vieţii mele. Vreau să aflu părerea ta, fiindcă, înghită-l haosul, mariajul nostru contează foarte mult pentru mine. *Chiar aşa? Da, în mare măsură. Nu-mi place să te văd suferind, fie şi numai pentru că eşti o fiinţă vie; şi, la urma urmei, odinioară am fost fericiţi împreună.* Recunoştea, în sinea sa că, la mijloc, exista şi un anume calcul meschin: *În plus, un căpitan divorţat ar pierde respectul aerogenilor conservatori, iar eu am nevoie de tot sprijinul lor. Va trebui să fiu foarte discret, de-acum înainte, în privinţa aventurilor mele. Ce idioţenie! Acesta să fie oare motivul pentru care, încă, mă mai codesc?*

— Cauţi o scuză pentru a spune nu? se răsti ea.

Luat pe nepregătite, Iern tăcu, privind în jos, spre lume, ascultând zumzăitul albinelor şi propriile-i bătăi de inimă. Într-un târziu, răspunse, cu un surâs amar.

— Poate că da, Faylis. Poate că da.

— Şi care ar fi motivele pentru care nu ţi-ai dori acest post?

El fu din nou luat prin surprindere, deoarece avu impresia că sesizase în vorbele ei nerăbdarea şi speranţa, la care ea părea a fi renunţat de multă vreme. Ridicând privirea, o descoperi cu ochii larg deschişi, cu buzele uşor depărtate, uşor aplecată înainte, în vreme ce sânii mici i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei precipitate.

— Răspunderea, mărturisi el. Desigur, aş putea să mă înconjur de consilieri şi să las autoritatea pe seama altora, însă, în cele din urmă, nu mi-ar plăcea să fiu doar un om de paie.

— De ce nu? Au fost mulţi astfel de căpitani.

— Da, mai ales în Epoca Izolării, iar Restauraţia lui Enric a pus situaţia respectivă pe seama Marilor Case. Iern clătină din cap. Nu, dacă nu-mi voi asuma conducerea, voi avea parte doar de corvezile aferente funcţiei, fiind lipsit de satisfacţiile ei. Iar aceste corvezi sunt nenumărate. Aş fi legat de Domeniu, cu excepţia unor eventuale vizite oficiale peste hotare, extrem de plicticoase. Ştii cât de mult îmi doresc să călătoresc în întreaga lume. Ar însemna să înşel încrederea seniorilor, care mi-ar da votul, şi cea a poporului, care crede în mine. Înţeleg că ei aşteaptă de la mine, un om tânăr, ca, bazându-mă pe sfaturi înţelepte, să conduc Domeniul aşa cum se cuvine. Dar ei îşi doresc, totodată, un şef al statului care să se dăruiască cu întreaga-i fiinţă, care să ia hotărârile grele şi să le împlinească. Tata spunea că nici o femeie şi nici un bărbat care îşi doreşte funcţia de căpitan nu merită să o primească. Din acest punct de vedere, se pare că sunt omul potrivit.

— Şi de ce crezi că nimeni altcineva n-ar fi?

— N-am spus asta. *Pe Marele Chades! Azi se comportă altfel. De ce?* Cu toate astea... Ce alte propuneri interesante ar mai avea clanul Talence?

Aidwar Turain e un reacţionar care îşi doreşte sincer ca toţi străinii aceştia murdari să fie alungaţi, şi, în mod sigur, n-ar fi omul potrivit pentru a negocia cu ei. Hald Simonay e loial geeanilor. Emma Zhiraudou nu este, dar crede că am putea reduce cheltuielile militare, în beneficiul îmbunătăţirilor sociale. Şi lista poate continua...

O văzu strâmbând din nas şi îşi dori să nu fi fost chiar atât de direct în privinţa candidatului progeean.

— Ce-ai face tu, dacă ai deveni căpitan? întrebă ea.

— Ceea ce aş considera necesar, îi răspunse el. Nimeni nu poate să prevadă viitorul. Dar simt, în sinea mea, spre deosebire de cei mai mulţi locuitori ai Domeniului, că viitorul va fi diferit de trecut, fie că vrem, fie că nu. Sunt de părere că a sosit timpul să punem mâna pe ciocan şi pe daltă şi să-l modelăm, aşa încât să ne placă şi nouă cât de cât. De pildă, disputa actuală... Să le dăm sau nu maurailor sprijinul şi cunoştinţele noastre pentru proiectul construirii unor aerostate Okress? De ce nu? Oricum, tot l-ar realiza până la urmă. Dacă nu-i ajutăm, n-am face decât să-i încetinim; am o bănuială că ar reuşi să realizeze, până la urmă, un model îmbunătăţit. De ce să nu cooperăm, de ce să nu le câştigăm bunăvoinţa, de ce să nu profităm de acest prilej pentru a iniţia o deschidere către relaţii cu adevărat strânse? Da, reacţionarii se tem că asta ar antrena schimbări în modul nostru de viaţă. Geeanii se tem că aceasta ar fi o victorie a noastră, a tehnofililor, care i-ar arunca pentru totdeauna în umbră. Fără îndoială, şi unii, şi alţii au dreptate. Iar asta mă bucură.

— Ţi-ai îndepărta pentru totdeauna o parte din poporul tău, îl avertiză ea. Ca să nu mai vorbim de Espayn şi de Uniunea de Nord-Vest.

De ce îşi face probleme în privinţa Uniunii de Nord-Vest? Credeam că abia dacă aflase de existenţa ei... Probabil că vreunul dintre

corespondenţii ei i-a trezit interesul. Iern nu putea să ignore faptul că Faylis primea şi scria, la rândul ei, multe scrisori, însă, după câteva răspunsuri într-o doară, de genul; „Un fost coleg, subiectele noastre te-ar plictisi", încetase să se mai intereseze de corespondenţii ei. Onoarea îl împiedica să tragă cu ochiul şi, de fapt, nici nu îi păsa cu adevărat.

— N-am să pun pe nimeni să opteze şi, oricum, revoluţiile nu se iscă peste noapte, îi spuse el. Aş începe cu acorduri de comerţ, cu un acord de echilibru... Ar fi o provocare. Încercă să mai îndulcească tonul conversaţiei: Sunt atâtea lucruri pe care mi-ar plăcea să le ştiu făcute, unele care poate că nu vor atârna greu în balanţa istoriei, dar de care-mi voi aminti cu drag când voi fi pe patul morţii. De exemplu, legi împotriva celor care maltratează animalele. Da, asta îmi dă ghes, ideea că eu însumi aş putea schimba, cât de puţin, lumea în bine.

— Deci ai de gând să primeşti dacă vei fi ales, spuse ea.

— Pe jumătate, am şi acceptat, îi reaminti el. Cu toate astea, am vrut să ştiu care este părerea ta. Să lăsăm deoparte ceea ce vrea restul lumii. Ce doreşti tu, tu însăţi?

Văzu cum încordarea îi adusese lacrimi în ochii mari şi cenuşii şi, pe neaşteptate, Faylis strigă:

— Nu! Refuză-i... deschis, ca să audă cu toţii... *acum!*

El rămase cu gura căscată. Soţia sa întinse mâinile, ca să-l atingă, ca o oarbă.

— Oh, te rog, te rog, Iern. Nu vreau să fii rănit, nu vreau să te ştiu în pericol...

Un semnal de alarmă începu să îi răsune în creier.

— Ce naiba vrei să spui?

Simplă isterie? Doar e o femeie educată! Nu se poate să nu ştie că nici un căpitan n-a mai

murit de moarte violentă de mai bine de cinci sute de ani!

Ea îşi duse pumnii la gură, smulgându-i-se din braţe. Mâna stângă i se mişca, de parc-ar fi încercat să se apere.

— Nimic..., bâigui ea, nimic, atâta doar că... Oh, te rog...

Iern încercă să-şi potolească furia. Prea adesea se mânia în prezenţa ei. O strălucire surprinsă cu coada ochiului îi aduse prilejul de a schimba discuţia, până când aveau să se mai liniştească amândoi.

Se aplecă spre fereastră prismatică.

— Ia te uită, murmură el. Iubito, priveşte. O aeronavă se îndreaptă încoace, venind de la sol. Era uimit. O escortează un reactor, se pare. Formele celor două aeronave erau încă minuscule pe cerul de un albastru intens, şi metalul reflecta soarele puternic, dar el cunoştea bine fiecare tip de aeronavă din Uropa şi văzuse, în fotografii, cam tot ce se construise prin alte părţi. Nu e o navetă obişnuită. E un transportor al vreunui clan. Şi... avionul e modelul folosit de Călăreţii Furtunii. Cine îşi permite oare să risipească atâta combustibil?

— Deja? se văită Faylis. Credeam că...

Se întoarse, ca o vijelie, şi o luă la fugă. Rochia ei îl atinse în treacăt, părul îi flutură şi se făcu nevăzută. Paşii ei răsunară, amplificaţi parcă. Fugea de el.

El vru să pornească pe urmele ei, dar se opri după câţiva paşi. Nu. E supărată, nu se ştie de ce. Trebuie să-i dau timp, ca să-şi revină. Îşi îndreptă din nou atenţia în afară.

Pe măsură ce dirijabilul se apropia, emblema imprimată pe flancul său deveni vizibilă: trandafirii aurii pe fond negru ai clanului Bergdorff. *Aşadar... seniorul Pir Verine, care anunţase că este bolnav, se simte îndeajuns de bine pentru a participa la adunarea Consiliului de*

mâine. Va vota împotriva mea, e favorabil geeanismului, dacă nu cumva e *chiar un adept convins... Dar de ce-a trebuit să care după sine aeronava aceea tocmai din sud, în loc să ia zborul de linie până în Tournev şi de-acolo, o navetă, cum face tot restul lumii?*

Spiralând, pentru a-şi menţine echilibrul în zbor, reactorul trecu foarte aproape. Iern îl urmări din priviri. Observă câteva protuberanţe de-a lungul aripilor, dar priveliştea fu prea fugară, aşa că nu apucă să vadă ce anume erau. Arme automate camuflate? Se vorbea, de câţiva ani, de înarmarea unor superavioane meteorologice. Aveau să fie invincibile în faţa oricărei maşini construite de către altcineva decât mauraii. Singurul obstacol în generalizarea acestor aparate era consumul de carburant. Pe un front îndepărtat, unde nevoile de prim ordin erau cele ale maşinilor de cercetare şi ale ambulanţelor, alimentarea acestor avioane ar fi fost o problemă de nesoluţionat.

Dar ofiţerii răspunzători de un asemenea aparat ar fi putut, fără să încalce vreo lege, să îi aducă modificările respective, cu titlu experimental. Cei din Corpul căruia îi aparţin meşteresc întruna la maşini şi aparatură... De ce să-l fi adus aici, pe neanunţate? Plănuieşte oare Bergdorff Pir Verine o demonstraţie magistrală care, speră el, i-ar aduce multe voturi lui Hald Simonay?

Iern se scarpină în barbă. Firele aspre scoaseră un sunet ciudat, sub degetele lui. *Hmm... De ce nu m-aş alătura celorlalţi chiar acum, ca să aflu? Oricum, tot n-am altceva mai bun de făcut acum. Absolut nimic.*

Plecă.

3

Ostrovul Ceresc strălucea, imens, dominând nemărginirea. Inima lui Talence Jovain Aurillac bătea de să-i spargă pieptul. Ar fi vrut să se lipească de fereastra în faţa căreia stătea, ca un copil bolnav, închis în casă, care-şi vede tatăl trecând prin faţa geamului, cu braţele pline de cadouri. Renaşterea, întru adevăr. In ziua aceasta, se simţea ca renăscut, întru împărăţie, putere şi mărire: împărăţie, peste regatul care îl crescuse, putere, spre a-l conduce pe drumul vieţii, mărire, care era Faylis.

Dar... Nu. Nu trebuia să îşi compromită demnitatea. Trei grupuri compacte de oameni aşteptau în spatele său, tăcuţi şi încordaţi în faţa cutremurătoarei fapte pe care erau pe cale de a o întreprinde. Dacă reuşise să facă planuri şi să muncească pentru a le pune în aplicare vreme de mai bine de doi ani, riscând tot ceea ce iubise şi adunase, mai putea să aştepte cele câteva minute care mai rămăseseră, cu calmul pe care însoţitorii săi îl aşteptau de la el.

Se întoarse cu faţa către ei. Stăteau aşezaţi, îmbrăcaţi în uniformele verzi pe care el însuşi le desenase – verzi, pentru Geea, deşi nu voia să provoace discuţii, afirmând sus şi tare acest lucru — umplând tot restul gondolei. Cam jumătate, inclusiv toţi ofiţerii, erau din rândul clanurilor, cei mai mulţi fiind tineri idealişti, cărora li se adăuga o fracţiune de oportunişti încăpăţânaţi. Restul erau eskualdunaki din regiunea Valdorului, nu neapărat duşmani ai Ostrovului Ceresc, dar nici prieteni. Ar fi putut folosi chiar şi soldaţi espaynieni; prezenţa lor l-ar fi transformat însă într-un trădător, în loc să pară un reformator, pentru mulţi dintre locuitorii Domeniului. Din aceleaşi motive, nu dezvăluise nimănui ajutorul primit din partea aventurierilor din Nord-Vest.

— Vremea deciziei, rosti el, cu o blândeţe îndelung studiată, încercând să acopere vuietul motoarelor, după care adăugă în eskuara:

Momentul adevărului, şi se întoarse la francey-ul pe care îl înţelegeau cu toţii. Ştiţi care ne e ţelul: să prevenim viitorul război uropan, pe care militarismul retrograd l-ar putea lesne provoca; să preluăm controlul asupra influenţelor străine care ne otrăvesc civilizaţia; să îndreptăm nedreptăţile seculare, aducând dreptatea cea nouă; pe această temelie, vom clădi o punte către viitor, când întreaga viaţă pe Pământ va fi cu adevărat Una. Daţi-mi voie să vă mai spun ceva, înainte de a purcede la îndeplinirea acestui ţel. Am exersat îndelung ceea ce are de făcut fiecare pluton, care anume dintre punctele cheie trebuie cucerit şi păstrat de către fiecare pluton, cum vom comunica între noi şi ce acţiuni trebuie întreprinse în anumite circumstanţe. Conducătorii voştri cunosc Ileduciel; să nu vă temeţi nici o clipă că v-aţi putea pierde, ca într-un labirint. Nicăieri în aerostat nu există arme de foc şi puţine dintre armele de aici ar putea fi mai primejdioase decât un cuţit de bucătărie. Apariţia noastră va fi o surpriză totală.

Chiar în clipa asta, gândi Jovain, *pilotul vorbeşte prin radio "explicând" de ce anume Bergdorff Pir Verine a crezut de cuviinţă că trebuie să îşi facă apariţia în acest fel: ar vrea, cică, să demonstreze că, dacă dirijabilele ar putea fi folosite ca transportoare de combustibil şi ar fi protejate cu anumite dispozitive noi, ar fi posibilă construirea unui număr limitat de avioane de război de mare putere. O inovaţie care ar fi în măsură să afecteze politica statului şi ar trebui deci luată în considerare la alegerea noului Căpitan...* De fapt, în aceste momente, Bergdorff Pir Verine zăcea la pat, în reşedinţa sa de vânătoare. Se arătase dornic să ia parte la complot, dar îi mărturisise sincer lui Jovain că, dacă această conspiraţie avea să eşueze cumva, avea să se declare şocat şi îndurerat de faptul că un coleg, în care avusese încredere, folosise în scopuri atât de josnice vehiculele ce-i fuseseră împrumutate după

ce declarase că intenţiona să le utilizeze în cercetare, în scopuri patriotice.

— Ţinând cont de toate acestea, oameni buni, am să vă rog să vă controlaţi faptele. Nu vrem să producem pagube pe Ileduciel. De fapt, nu dorim nici un fel de pierderi. La fel de important e şi faptul că nu intenţionăm să facem nici un rău, nimănui, decât în caz de extremă necesitate. Vom avea nevoie de îndemânarea unora dintre cei aflaţi la bord încă de la început; vom avea nevoie de încuviinţarea celorlalţi curând după aceea, dacă se va putea, de acordul tuturor. Amintiţi-vă, în afară de personalul tehnic strict necesar, cei aflaţi acolo sunt *seniorii clanurilor,* soţiile şi apropiaţii acestora. Sunt mai mult decât simpli oameni, care au dreptul să nu fie loviţi sau insultaţi. Sunt conducători, simboluri, întrupări. Ileduciel este puternic, dar nu atotputernic. Trupele noastre de la sol ar putea cuceri, în cel mai bun caz, câteva regiuni. Nu-şi vor putea menţine însă controlul asupra acestora, dacă felul în care ne vom comporta noi aici va ofensa întregul Domeniu.

Da, oamenii săi de la sol erau puţini şi răzleţi. Nu poţi trimite prea multe figuri noi într-un oraş, în vecinătatea unui aeroport sau a unei fabrici, a unei înălţimi strategice, fără a atrage atenţia, nici măcar eşalonat, pe o perioadă de mai multe luni, şi folosindu-te de pretexte oricât de ingenioase. Şi mai dificil era să le strecori arme sau să le depozitezi la locurile potrivite. O asemenea operaţiune ar fi fost imposibilă, probabil, în oricare altă parte a lumii. Însă, apărat fiind de Ostrovul Ceresc, Domeniul avusese parte de o perioadă atât de îndelungată de pace, încât propria-i siguranţă îi părea un dat evident, ca strălucirea soarelui ori aerul.

Sunt pregătiţi, sper. Altfel, în curând voi fi mort. Jovain nu se îndoia de acest lucru, dar gândul îi era acum la glorie, la surle şi trâmbiţe.

De îndată ce din înalt avea să îi parvină semnalul că Ostrovul Ceresc îi aparţinea, oamenii săi de la sol aveau să pună mâna pe arme, îmbrăcându-şi uniformele şi ocupând poziţiile dinainte stabilite. Dacă totul mergea bine, aveau să fie puţine lupte ori chiar deloc. Poporul avea să fie prea uimit, prea dezorganizat, iar din Ostrovul Ceresc aveau să curgă asigurările cum că soldaţii se aflau acolo pentru scurt timp, ca păstrători ai ordinii, pentru o perioadă de necesitate. Castelanii, comandanţii bazelor militare, căpitanii flotei maritime s-ar putea să nu dea crezare acestor afirmaţii şi să fie tentaţi să îşi folosească forţele de care dispuneau. Aveau să şovăie însă înaintea distrugerii clădirilor de seamă din oraşe, a consvatoarelor, a depourilor, a centrelor de transport şi comunicaţii, a tuturor acelor obiective ocupate de oamenii lui Jovain, şi n-aveau să rişte, cu siguranţă, să fie anihilaţi de trăznetele Ostrovului Ceresc.

În vreme ce toţi vor fi descumpăniţi, neştiind ce să facă, Consiliul Seniorilor se va întruni, pentru a alege noul căpitan.

Pentru a putea face acest lucru, ei trebuie să fie vii şi nevătămaţi.

— Să nu vă fie teamă. Amintiţi-vă mereu că puterea este de partea noastră. Nu trageţi decât în caz de pericol extrem şi numai la ordinul superiorilor voştri. Folosiţi-vă forţele cu măsură şi numai dacă este absolut necesar pentru bunul mers al misiunii. Sântem eliberatori, nu invadatori. Jovain ridică o mână, cu palma îndreptată către ei. Ştiţi toate acestea, curajoşii mei prieteni. Vi le-am repetat doar pentru a ni le reaminti, şi mie, şi vouă. Iar acum, să mergem înainte, spre victorie.

Un chiot general îi răspunse. Ochii, dinţii şi metalul armelor sclipiră. Jovain se aşeză şi îşi legă centura de siguranţă. Dirijabilul începuse să se legene în curenţii care înconjurau globul uriaş. Se mişca acum, cu precauţie, către doc.

Atingerea făcu întregul aparat să se cutremure. Cârligele agăţară inelele de amarare. Huruitul motoarelor se stinse. Bărbaţi, îmbrăcaţi în costume de altitudine, asigurară nava, aşa cum scria la carte, cu corzi subţiri şi rezistente. Apoi desfăşurară tubul de traversare de la nacelă la poarta de intrare. O dată ce acesta fu montat şi etanşeizat cu ajutorul unor pompe, aerul din interiorul său fu adus la presiunea de la nivelul mării. Zgomotul instalaţiilor de pompare încetă şi conducătorul operaţiunilor de andocare verifică un manometru, închise valva şi declară că sasul putea fi deschis.

Ashcroft Lorens Mayn preluă conducerea. Jovain ar fi dorit să fie în locul lui, dar tovarăşii săi îl convinseseră că ar fi fost o nebunie. Întreaga lovitură depindea de el, căci nici un alt Talence nu li se alăturase. Era destul de grav şi faptul că el insistase să ia parte la expediţie, ca o concesie făcută unui impuls arhaic. Fratele lui Faylis, recrutat chiar de ea, un tânăr blond şi chipeş, poseda prestigiul, experienţa militară şi toate calităţile necesare pentru a fi vârful de lance.

Doisprezece bărbaţi, aleşi dintre cei mai buni, se înşirară în spatele acestuia. Pentru a nu atrage atenţia, nu purtau arme pe umeri şi nici n-aveau să-şi scoată pistoalele şi cuţitele până când nu se vor fi răspândit în încăperea de primire, în toate punctele cheie. Surpriza era esenţială pentru reuşita realizării unui cap de pod.

Tropăituri şi strigăte surprinse le vestiră succesul. Un minut sau două mai târziu, Jovain auzi fluieratul strident al lui Lorens, care însemna: *Succes... până în prezent!*

Jovain slobozi la rândul său un chiot. Îşi putea face intrarea triumfală în noul său regat. Se avântă înainte, luând-o la goană prin tub. Luminat doar la cele două capete, acesta îi păru nesfârşit de lung. Auzea bubuitul bocancilor şi gâfâitul precipitat al tovarăşilor săi în urmă-i, dar propriile-

i bătăi de inimă acopereau aceste sunete. Sudoarea rece îi picura pe frunte, înfiorându-l, în contrast cu focul care îl pârjolea pe dinăuntru.

Ajuns în încăperea de dincolo, alergă spre centrul ei, unde se opri lângă Lorens şi privi în jur, emoţionat. Nicicând, mintea şi simţurile nu-i fuseseră mai limpezi.

Era un spaţiu larg, provocator de ecouri, luminat cu tuburi fluorescente. Eroi de odinioară îl priveau din picturile murale vechi, peste capetele celor adunaţi aici, printre băncile sălii de aşteptare. Nu erau doar obişnuiţii funcţionari. Erau vreo cincizeci sau şaizeci de persoane, care, observând aeronava ce se apropia, veniseră aici, din curiozitate. Într-unul dintre grupuri, Jovain recunoscu două figuri cărunte, doi seniori.

— Linişteşte-i, colonele, porunci el.

Restul trupelor începuseră să debarce, în două şiruri ordonate. Fiecare al patrulea om purta câte o carabină cu baioneta montată, tot atâţia câte o arbaletă, iar restul, cuţite lungi. La cingătoarea fiecărui soldat atâma câte o vână de bou.

— Am înţeles. Sergent, dă-mi megafonul.

Lorens luă instrumentul, îl ridică în dreptul buzelor şi rosti cu glas tunător:

— Atenţiune, atenţiune! Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă păstraţi calmul. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Nu suntem piraţi, nici străini. Aparţinem, ca şi dumneavoastră, Domeniului. Am venit răspunzând unei chemări urgente, pentru a proteja Ostrovul Ceresc şi toate persoanele aflate la bord. Fiţi calmi, nu ne staţi în cale atunci când ne vom duce la îndeplinire sarcinile, şi totul va fi bine. Nimeni nu va păţi nimic.

Un tânăr îmbrăcat simplu se desprinse dintr-un grup. Toţi îşi aţintiră asupră-i privirile mirate, căci, deşi musculos, era mai scund decât aerogenii. Originea sa ţărănească se vădea şi în ţinuta sa, şi în felul în care îşi purta părul negru, răvăşit.

— Lorens! strigă acesta. Nu înţeleg... *Tu* l-ai adus aici pe şarpele de Jovain?

Fratele lui Faylis lăsă în jos megafonul. Hotărârea care îi marcase până de curând trăsăturile lăsă loc descumpănirii.

— Iern, ai grijă cum vorbeşti, îl avertiză el.

Triumful şi spaima se luptau în inima lui Jovain. Nu se aşteptase să îşi întâlnească atât de repede duşmanul. Nu în public, în orice caz. Risca, acum, o revoltă, o rezistenţă acerbă în labirintul culoarelor aerostatului... Se întoarse către ofiţerul aflat la stânga sa şi, arătând spre Iern, ordonă:

— Locotenente, ia-ţi plutonul şi arestaţi-l pe omul acela!

— Am înţeles!

Grupul se puse în mişcare.

— Credeţi că e un lucru înţelept? întrebă Lorens pe un ton inegal.

— Aşa am ordonat, îi răspunse Jovain.

— Da, dar e un om impulsiv. Daţi-mi voie să mă ocup eu de asta. Lorens ridică din nou megafonul. Iern, nu ne crea probleme. Urmează-i pe oamenii aceştia în linişte. Totul se va rezolva, îţi promit! Am să-ţi explic care este situaţia de îndată ce va fi posibil.

Iern se retrăsese din calea soldaţilor care înaintau către el. Strigă:

— Care situaţie? Situaţia aşa cum o vede Jovain?

Dintr-un salt, ţâşni spre cea mai apropiată ieşire.

— Opriţi-l! urlă Jovain şi se repezi el însuşi pe urmele fugarului.

Paznicii de la ieşire îşi strânseră rândurile. Erau doi bărbaţi solizi, înarmaţi cu cuţite, încadrând un pistolar. Se auziră ţipete, şi mulţimea se dădu la o parte ca să-i facă loc. Unii se aruncară la pământ.

Ca un fulger, Iern părăsi puntea, lovind cu piciorul în stomacul pistolarului. Soldatul se

prăbuşi ca un sac cu nisip. Colegii săi încercară să-i blocheze calea, dar latul palmei lui Iern zvâcni ca o lamă, izbind grumazul unuia din ei. Cuţitarul căzu pe spate, ţinându-se de gât, bâjbâind după aer. Iern îl împinse pe cel de-al treilea paznic şi se năpusti afară, pe culoar.

— După el! urlă Jovain. Împuşcaţi-l!

Trase. Bubuitura fu asurzitoare, iar glonţul şuieră în gol, lovind colţul dincolo de care Iern tocmai se făcuse nevăzut. Lorens se grăbi să îşi potolească şeful.

— Domnule, domnule, insistă el. Nu e bine ce faceţi, asta ar putea compromite întreaga noastră operaţiune. Lăsaţi-l să plece, n-are unde să fugă. Îl vom prinde măi târziu...

Jovain se supuse, cu regret. Rămase câteva clipe încremenit locului, tremurând şi gâfâind, încercând să reziste ameţelii care îl cuprinsese din senin. Glasul lui răguşit se făcu apoi auzit.

— Continuaţi!

Până seara, întreg Ostrovul Ceresc îi aparţinea.

Ocuparea centrului său şi a punctelor nevralgice durase doar o oră şi nu se soldase decât cu altercaţii minore, echipajul neînarmat fiind constrâns, în cele din urmă, să se predea. Un pilot încercă să evadeze cu un avion, dar fu avertizat că va fi doborât dacă nu se va întoarce imediat. Nimeni nu încercă să intervină de la sol, iar reactorul de vânătoare stătea acum parcat în docuri, gata de luptă, deşi se părea că nu avea să fie solicitat.

Apoi timpul începu să se scurgă parcă mai încet, incredibil de încet. Oamenii lui Jovain trebuia să se organizeze, să stabilească schimburile de gardă, să ajungă lă o înţelegere cu tehnicienii a căror prezenţă era indispensabilă şi, nu în ultimul rând, să îşi găsească un loc de dormit şi ceva de

mâncare. Patrulele instituite aveau să vegheze la respectarea tuturor ordinelor. Purtătorii de cuvânt aveau sarcina de a asigura pe toată lumea că proprietăţile şi viaţa pasagerilor nu se aflau în pericol, dacă aveau să coopereze cu toţii, şi că, în curând, avea să fie dată o explicaţie satisfăcătoare pentru toate evenimentele neprevăzute care avuseseră loc. Dură destul de mult până când seniorii se adunară într-o încăpere unde Jovain li se putu adresa, fiind asaltat de o grindină de întrebări şi proteste. Le promise că întrunirea de a doua zi avea să aibă loc, aşa cum fusese stabilit şi că el însuşi avea să o deschidă, făcând dezvăluiri care aveau să dovedească justeţea acţiunii sale. Înaintea acestei întâlniri, şi după aceea, fu înconjurat atât de propriii săi ofiţeri, cât şi de cei de pe Ostrovul Ceresc, ba chiar şi de un număr de seniori care ştiuseră dinainte de venirea sa şi făcuseră tot ceea ce Ie stătuse în putinţă pentru a-i netezi calea...

Dându-şi seama că era lihnit de foame, înfulecă în grabă un sandviş şi bău o cafea, aduse de către ordonanţă. Apoi se întoarse la studierea informaţiilor aduse de oamenii pe care-i trimisese, la certuri, la ameninţări, la directivele de dat, la hotărâri şi iar hotărâri...

Soarele dispăru dincolo de orizont şi luna răsări, şi, o dată cu venirea nopţii, lucrurile părură a se mai linişti. Luminile începură să se stingă, bărbaţii şi femeile se lăsară pradă somnului, cu un dram de nelinişte în suflet. Jovain îşi lăsă munca deoparte, spuse santinelelor unde putea să fie găsit în caz de urgenţă şi părăsi biroul pe care şi-l însuşise. În sfârşit, putea să-şi caute iubirea.

Coridoarele erau întunecate. Paşii săi răsunau sinistru în încăperile prelungi şi goale. Din când în când, întâlni câte un om de-al său, care îl saluta, dar nu-i vorbea. Se simţea mai singur decât fusese vreodată. Apoi culoarele deveniră cu totul pustii şi pasarela care ducea spre secţiunea următoare nu

era decât o cărare îngustă care şerpuia printre stâlpii de tensegritate, ale căror pânze de păianjen se pierdeau în depărtare, în întuneric. Învelişul exterior strălucea în lumina lăptoasă a lunii, în vreme ce miezul aerostatului era o sferă de întuneric; Jovain avea impresia că umblă între un cer palid şi un pământ negru, pustiit. Aerostatul îşi menţinea poziţia, luptând împotriva unei brize nocturne puternice. Auzea sunetul surd al jeturilor, ca o cascadă prăbuşindu-se într-un hău fără fiind.

Iern se furişa pe undeva, prin beznă. Mâna lui Jovain căută senzaţia liniştitoare a mânerului pistolului. *În total, doar două victime grav rănite, aflate acum la infirmerie. Cel al cărui laringe a fost strivit nu va supravieţui, poate. N-am ştiut că Băiatul nostru de Aure chiar atât de sălbatic. Ce-ar trebui să facem cu el, după ce-i vom da de urmă?*

Jovain realiză, cu un gust amar, că nu se gândise niciodată la asta. Privise totul prin prisma unui fapt împlinit, închipuindu-şi că rivalul său va fi neputincios, ca o molie ce se loveşte de o fereastră. Dacă Iern credea de cuviinţă să i se pună în cale, avea să îl închidă, ca pe o ameninţare la adresa comunităţii, urmând ca, mai târziu, să-i dea drumul, sub supraveghere strictă. *Nu ştiu dacă asta va fi de ajuns.*

Purtarea sa de azi ar justifica arestarea, am şi dat ordine în acest sens. Dacă s-ar întâmpla să fie cum va ucis, fiindcă s-ar opune arestării cu violenţa sa criminală, o mulţime de dificultăţi ar fi evitate. Sau ar putea muri ceva mai târziu, încercând să evadeze.

Jovain răsuflă adânc, surprins de propriile-i gânduri. *Ce-mi trece prin minte? Nu sunt un criminal!*

Ziua aceea, în aripile solare... Faylis nu trebuie să afle niciodată. Sunt convins că nu va dori să ştie mai mult decâ ti-am spus.

Încetează. Gândeşte-te la ea. Te duci la ea!

Jovain grăbi pasul.

Următoarea secţiune era cea în care locuia ea. În ciuda celor doi ani de exil, traseul i se întipărise în minte. Împinse uşa. Ea era acolo, aşteptându-l. O rochie albastră îi acoperea zvelteţea trupului. Jovain făcu un pas înainte, şi ea i se prăbuşi în braţe. Rămaseră îmbrăţişaţi minute întregi, sărutându-se, înainte de a-şi aminti să închidă uşa

— Ah, iubitule, iubitule, şopti ea printre lacrimi. M-am temut atât de mult pentru tine. Am fost singură ceas după ceas...

— Iar mie mi-ar fi fost şi mai teamă pentru tine, dacă n-ai fi rămas aici, în siguranţă. Îi mângâie părul, atât de moale. Îţi mulţumesc că ţi-ai ţinut promisiunea. Îţi mulţumesc pentru tot.

— A fost o nimica toată.

— Nu, a fost enorm.

Nici el nu era sigur cât erau de sincere spusele sale. Aproape că fusese nevoit să o silească să participe la complot. La început, scrisorile ei, cu scris de şcolăriţă şi volute stilistice arzând de pasiune, insistau asupra faptului că nu era nevoie decât să-şi părăsească soţul, iar el să o părăsească pe Irmali. Fusese ispitit să-i dea ascultare, dar ucheny Mattas îl convinsese să-şi accepte destinul, astfel încât el îi scrisese ce avea de gând să întreprindă. Nu avusese încredere în talentul ei pentru o asemenea conspiraţie, nici nu voise să o expună la ceva periculos. Rolul ei fusese de a furniza informaţii, de a-i testa pe cei pe care îi întâlnea în legătură cu opiniile lor, identificând posibili susţinători ai cauzei. *Dar acesta a fost un rol important,* gândi Jovain. *Între timp, eu eram izolat în munţi... Desigur, am avut agenţi, dar cine altcineva decât ea ar fi putut să facă exact ceea ce a făcut pentru noi? Depăşindu-şi chiar instrucţiunile, l-a recrutat pe fratele ei, Lorens, cel mai valoros dintre oamenii mei. Da, ai făcut enorm de multe pentru noi, iubito. Forţa Vieţii să te răsplătească.*

— Strânge-mă în braţe, îl imploră ea.
El se supuse, inspirându-i mireasma.
— Sărmana de tine, murmură el. Îmi pot închipui cât ai fost de îngrijorată.
Ea înghiţi un nod ce i se pusese în gât şi încuviinţă, cu capul lipit de pieptul lui.
— De fapt, nu mi-a fost teamă tot timpul, dar sufletul mi-era sfâşiat. Am avut dintotdeauna încredere în tine, Jovain, să nu te îndoieşti de asta, dar sărmanul Iern... Nu are intenţii rele, să ştii, spuse ea, eliberându-se din îmbrăţişare. Cum se simte? Unde se află acum?
Jovain se strimbă.
— Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar astăzi a fost îndărătnic, s-a comportat nebuneşte. Dar n-a păţit nimic. Dacă îşi va veni în fire... Ştii bine, nu-i aşa, nu-i vreau răul, în pofida a tot ce s-a întâmplat.
Vreau doar să-l văd mort, într-o manieră convenabilă. Apoi voi fi bucuros să rostesc un ultim omagiu elogios şi să îi înalţ chiar şi un monument.
Îi relată pe scurt ce se întâmplase.
Ea se cutremură.
— Înseamnă că se ascunde, de unul singur, e disperat şi flămând. Nu i-am dorit niciodată aşa ceva!
Jovain o îmbrăţişă din nou, mai strâns.
— Nici eu, zise el, *deşi, dacă cineva o merită, acela e Talence Iern Ferlay.* Nu-ţi fie teamă. Cu siguranţă, mâine, va face cel mai înţelept lucru cu putinţă şi se va preda. Voi face tot ce va fi posibil, ca să evit consecinţele purtării sale nebuneşti. Dar să lăsăm toate acestea... Faylis, prezentul e al nostru. După doi ani, în sfârşit, ne aparţine.
O strânse la piept. Ea avu nevoie de timp, pentru a se însufleţi, devenind caldă şi vie în braţele lui. Într-un târziu, când ajunseră în aşternut, Jovain descoperi că era mult prea obosit şi îngrijorat pentru a-i astâmpăra dorinţele arzătoare.

4

Iern se ridică şi privi afişajul ceasului. Numerele străluceau pe ecran: 20:51.

— Ar fi timpul să o iau din loc, spuse el.

Vosmaer Tess Rayman, senior al clanului ei şi colonel în Corpul Meteo, îi aruncă o privire îngrijorată, din fotoliul în care stătea.

— Nu crezi că e prea devreme? întrebă ea. Paznicii vor fi mai neatenţi ceva mai târziu, când îi va cuprinde somnul.

— Nu, fiindcă sunt disciplinaţi, doamnă, au dovedit-o din plin acţionând aşa cum au făcut-o. Şi, cu cât e mai lungă noaptea înaintea mea, cu atât îmi va fi mai uşor să îmi pierd urma.

— Mă gândeam că nu ţi-ar strica încă puţină odihnă, înainte de a porni la drum. N-ai dormit deloc.

— Sunt prea încordat. Ar fi culmea, dacă n-aş fi.

— Planul tău e impecabil, să ştii.

Iern ridică din umeri.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş rămâne la bord, jucându-mă de-a şoarecele cu pisica lui Jovain? Mi-am închipuit că vor fi destul de ocupaţi la început şi nu vor avea timp să umble după mine, astfel încât mă puteam ascunde la cineva în care aveam încredere. Dar pun pariu, pe ce vreţi dumneavoastră, că mâine vor răscoli aerostatul centimetru cu centimetru şi vor cerceta fiecare apartament, până când mă vor găsi. Sau până când vor fi convinşi că am evadat, încheie el, zâmbind. Sunt sigur că se vor întreba cum am reuşit.

Femeia subţire şi căruntă nu-i împărtăşea veselia.

— Cred că îşi vor da seama, dar nu vor reuşi să dea de urma lui Dany.

Dany era fiul ei, care îi devenise, în timp, aghiotant. Îl chemase în apartamentul ei, imediat după ce Iern îşi făcuse apariţia, şi îl trimisese să facă rost de cele necesare evadării.

— Mă îndoiesc că vor reuşi să mă prindă, doamnă. În ciuda confuziei create, serviciile tehnice trebuie să îşi vadă mai departe de treabă. Cei mai mulţi dintre invadatori par a fi oameni de rând, deloc familiarizaţi cu rutina de aici. Cine dintre ei ar da atenţie unui individ care ar deschide, calm, o uşă şi ar ieşi afară, îmbrăcat cu un costum de altitudine? Ar fi convinşi că respectivul are de îndeplinit vreo muncă în exterior.

— Dacă ar pleca împreună cu tine, ai avea un însoţitor, un tovarăş de arme. Şi numai Zhesu ştie câtă nevoie ai de aşa ceva!

— Nu. Vă mulţumesc, dar credeam că am lămurit această problemă. S-a întors, fără ca nimeni să-şi fi dat seama, în dormitorul său de burlac. Dacă mâine ar fi dat dispărut, dumneavoastră vi s-ar cere socoteală.

Tess dădu din cap.

— Ai dreptate. De fapt, Iern, te-ai dovedit mai deştept decât, sincer, m-aş fi aşteptat. Asta îmi întăreşte dorinţa de a rămâne aici şi de a face tot ce-mi va sta în putinţă pentru tine, în Consiliu.

— Sunteţi curajoasă, doamnă, aşa cum, sincer, mă aşteptam, căci, altfel, n-aş fi venit la dumneavoastră.

Profilul ei sever se întoarse către o fotografie a răposatului ei soţ.

— Încerc să fac aşa cum Arie şi-ar fi dorit.

Iern intră în dormitor, unde fusese depus echipamentul, şi vru să tragă draperia.

— E o tâmpenie, îi spuse şefa sa. Las-o aşa, ca să putem sta de vorbă cât timp te îmbraci. Îţi promit că n-am să trag cu ochiul, dacă eşti chiar atât de ruşinos.

— Ei bine... Iern izbucni în râs. Doamnă, trebuie să vă mărturisesc că, atunci când am ajuns

întâia oară sub comanda dumneavoastră, am regretat diferenţa de vârstă existentă între noi. E oare o crimă pedepsită de Curtea Marţială, să visezi cu ochii deschişi la superiorul tău?

— Ştiam asta, îi răspunse ea calmă, şi m-am bucurat, dar m-a bucurat şi diferenţa de vârstă şi de rang dintre noi. Nu mi-ar fi plăcut să mă ştiu prezentă în colecţia ta de trofee. Tonul îi deveni dintr-o dată sobru. Între noi fie vorba, Iern, cred c-a sosit timpul să te maturizezi. Mă întreb dacă dezastrul în care te-ai băgat n-a fost cumva şi din vina ta.

Îl cuprinse amărăciunea. *Şi eu mi-am pus această întrebare. Dacă propriul meu cumnat s-a alăturat duşmanului, care va 6 atitudinea soţiei mele? Mă gândesc la o mulţime de lucruri pe care le-a făcut ori le-a spus, ori, dimpotrivă, nu le-a spus... Nu. Nu se poate.* Se dezbrăcă şi începu să îşi facă de lucru cu costumul de altitudine. În încăperea strâmtă, era nevoit să urce în pat ca să aibă loc să se îmbrace.

Din încăperea vecină, vocea lui Tess continuă:

— Noi, loialiştii, nu vom şti cu adevărat cum trebuie să acţionăm până când nu vom înţelege această situaţie. Nu mă aştept ca mâine să se pronunţe toată lumea în unanimitate. Dar Jovain va fi convingător; nu va fi candid, dar va fi convingător. Și-a găsit aliaţi în Consiliu şi, fără îndoială, i se vor alătura şi alţii, care nu şi-au exprimat opţiunea până în prezent; vor fi, cu siguranţă, şi unii care nu vor fi mulţumiţi de tine şi vor crede în acuzaţiile lui Jovain... Să nu laşi ca veştile pe care le vei auzi să te doboare, Iern. Fii convins că n-au să fie veşti bune, indiferent cum vor suna ele. Şi nu îţi asuma riscuri nebuneşti. Mă tem că va trebui să aşteptăm să treacă un timp, să vedem ce are să urmeze, înainte de a lua măsuri. Dacă vom putea lua măsuri.

Iern îşi trase partea interioară a costumului pe picioare şi o rulă în sus, pe trup, netezind ţesătura neagră centimetru cu centimetru, astfel încât moleculele ei speciale să îi adere pe corp ca o a doua piele.

— Da, am să mă dau la fund, promise el.

— Poţi să-mi spui unde anume?

— Nu. Asta depinde şi de vânturile din noaptea asta. Dordoyn ar fi ţinutul ideal pentru lupta de gherilă, dar, pentru mine, Brezh-ul prezintă mai multe avantaje. Astea sunt două dintre posibilele alegeri, cele mai evidente, de fapt.

I se păru că o aude încruntându-se.

— Nici să nu te gândeşti să ridici oamenii la luptă, Iern. Oricum, nu încă.

— Nu, nicidecum. Voiam să spun doar că m-aş putea ascunde pe dealurile din Dordoyn, iar ţăranii localnici m-ar ajuta. Poate că ar trebui să fug dincolo de graniţă.

— S-ar putea ca asta să fie cea mai bună idee. Sper să trăiesc să văd speranţele noastre renăscând, adăugă Tess după o scurtă pauză.

După ce îşi acoperi trupul până la gât şi închise şi ultimul fermoar, Iern îmbrăcă o salopetă. Principalul ei rol era acela de a proteja materialul de dedesubt împotriva unor eventuale sfâşieri, care ar fi adus trupul în contact cu cvasividul de afară. Avea şi o mulţime de buzunare, în care Iern se apucă să îndese tot soiul de obiecte de strictă necesitate.

Se întoarse în camera de zi, şi Tess îl ajută mai departe. Picioarele îi erau protejate de şosete groase şi cizme. Îşi trase peste cap un fes tricotat şi abia apoi îşi puse casca, pe care o fixă laolaltă cu costumul de dedesubt. Lăsă viziera căştii deschisă. După ce îşi trecu braţele prin curelele harnaşamentului, Tess îi fixă pe spinare rezervorul de oxigen, după care, conectându-l, deschise şi valvele. Trebuia să respire, dar şi să transpire. Costumul elastic, care avea rolul să îi împiedice

sângele să fiarbă, avea dezavantajul de a bloca şi transpiraţia. Cu ajutorul valvelor, vaporii de apă eliminaţi prin porii feţei şi scalpului aveau să fie rapid eliminaţi, împiedicându-l să moară de căldură.

Paraşuta care urmă la rând nu era de tipul standard pe care îl purtau muncitorii când ieşeau în exterior. Căderile din aerostat fiind destul de rare, aceştia beneficiau doar de un instructaj verbal, nu de un antrenament practic care ar fi cerut prea mult timp. Iată de ce echipamentele lor erau, în mod necesar, foarte simple. Dany îi adusese un set de tipul celor preferate de paraşutiştii experimentaţi, care se încumetau, uneori, să sară direct din aerostat.

Şi Iern o făcuse o dată, cu ani în urmă. Tess auzise şi îl chemase la ordin, făcându-l cu ou şi cu oţet şi interzicându-i categoric să mai repete acea cascadorie: „Am cheltuit o avere antrenându-te, iar ieri ai riscat să-ţi împrăştii mădularele pe suprafaţa a jumătate din Domeniu, doar de dragul aventurii!", îl certase ea.

Azi e cu totul altceva, gândi el. Îşi trase mănuşile etanşe, iar ea i le ridică până la coate.

Tăcură, rămânând nemişcaţi, unul în faţa celuilalt.

— Ei bine, spuse el într-un târziu, cred că ar fi bine să plec. Vă mulţumesc pentru toate.

Zâmbetul ei tremură când îi răspunse:

— Ai grijă cum te întorci, băiete. Sper să am parte de nepoţi şi aş vrea să se bucure de ceea ce am avut parte şi noi. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută fugar pe obraz. Drum bun, Talence Iern Ferlay. Ai grijă de tine.

Mai îngrijorat decât se arăta, plecă. Ea îi făcu semn cu mâna, din uşă.

Luând colţul, porni hotărât înainte. Viziera, pe jumătate coborâtă, era menită să îi ascundă chipul, în cazul în care cineva întâlnit în cale ar fi putut să

îl recunoască. Nu întâlni pe nimeni. Ostrovul Ceresc se închisese în sine, în aşteptarea zorilor.

Un paznic în uniformă verzuie păzea ieşirea spre platforma C-3. Văzându-l pe Iern, ridică puşca.

— Opreşte-te! strigă el, şi ecourile răsunară pe culoarul pustiu. Unde mergi? întrebă el nervos, cu un pronunţat accent eskuara.

— Afară, să-mi fac datoria, îi răspunse Iern. Dă-mi voie să trec.

— Ai vreun permis?

Iern era pregătit să lovească cu cuţitul pe care îl ţinea în buzunar, gata să ucidă. Nu avea voie să rişte să greşească în atacul său. De fapt, ar fi preferat să nu fie nevoie de aşa ceva.

— De ce-aş avea nevoie de vreun permis pentru o operaţiune de rutină?

— Ce vrei să faci?

Iern slobozi un oftat îndelung elaborat.

— Uite ce e, compadre... Dincolo de uşa aceea nu se află o platformă de andocare, amplasamentul unui laser ori cine ştie ce altă minune pe care tu ţi-ai putea imagina că aş avea de gând să o sabotez. Nu e decât o mică platformă de observaţie. Am sarcina să inspectez cât de mult pot din suprafaţa învelişului exterior. De aici, voi merge la platforma următoare, apoi la următoarea... Razele ultraviolete şi ozonul deteriorează materialul. Vrem să înlocuim fiecare panou înainte să se ducă naibii. Intervenţia voastră de azi ne-a dat peste cap programul de verificare. Modificările de presiune de la apusul soarelui ar putea genera solicitări neprevăzute. Şeful meu mi-a ordonat să mă asigur că nimic nu este pe cale să plesnească. Acum, ai de gând să mă laşi să-mi fac treaba?

Santinela se grăbi să se dea la o parte.

— Da, du-te, du-te.

Iern se prefăcu a fi nepăsător. Minţise, de fapt, doar când pretinsese că mergea la lucru. Se

mulţumise să îşi moduleze glasul, astfel încât să pară o treabă urgentă, şi omisese să spună că, media de viaţă a unui panou fiind de zece ani, inspecţiile se efectuau o dată pe an, folosindu-se instrumente de precizie, şi nicidecum noaptea. Îi sugerase paznicului că fisurarea unui panou ar fi putut duce la prăbuşirea Ostrovului Ceresc, deşi acest lucru nu era valabil nici măcar pentru sfera interioară. Mişcarea exterioară a aerului ar fi dus automat la desfăşurarea unei prelate adezive, suficient de rezistentă pentru a împiedica scăderile notabile de presiune până la efectuarea reparaţiilor. Strămoşii încorporaseră o mulţime de factori de siguranţă în construcţia lor.

N-au prevăzut însă trădarea.

Iern îşi închise viziera şi ieşi. O dată afară, petrecu mai multe minute admirând priveliştea, pe care o vedea, de-aici de sus, poate pentru ultima oară.

Spre răsărit, luna plină îi apărea uimitor de strălucitoare în oceanul de întuneric. Puzderie de stele umpleau restul boitei, iar puntea galaxiei unea cele două margini ale orizontului. Dedesubt, nu vedea nici un nor, iar Canalul, Golful, lacurile şi fluviile luceau ca argintul viu în lumina lunii. Pământul nu era decât un mozaic de cenuşiu şi negru, mai îndepărtat şi străin decât îi păruse vreodată a fi.

Tot străină îi părea şi sfera opalescentă a aerostatului căzut pradă cuceritorilor. Suprafaţa sa strălucea palid; nervurile îi amintiră de forma plină a unui sân greu de lapte, brăzdat de vinişoare albăstrii şi, prin asociere, îşi aminti de mama sa şi înghiţi în sec. Energia solară stocată peste zi menţinea în stare de plutire uriaşul adormit, în acelaşi loc, viu. Când mâinile sale atinseră balustrada, simţi briza stârnită de cele două reactoare şi îşi închipui că le aude huruitul surd care, vreme de opt veacuri, luptase împotriva vuiturilor stratosferei.

Se scutură înfiorat, de parcă tocmai ieşise din apa unui râu îngheţat.

— A venit vremea, flăcăule, mormăi el.

Melancolia i se risipi şi simţi fiorul plăcut al nerăbdării. Ce salt se pregătea să facă!

Încălecă balustrada, rămânând câteva clipe în echilibru, după care sări.

La început, i se păru că visează. Plutea, lipsit de greutate, de parcă n-ar fi avut trup, în tăcere, scăldat în lumina lunii. Făcu o tumbă lentă, şi Pământul îi dispăru din câmpul vizual, făcând loc globului alb dinspre care căzuse. Oare auzea, într-adevăr, aerul şuierând sau acesta era încă prea rarefiat? Era, cu siguranţă, atât de frig, încât probabil i-ar fi îngheţat şi ochii în orbite, însă costumul îi ţinea de cald. În vreme ce o parte a trupului visa, cealaltă făcea calcule, mecanic, aşa cum plămânii respiră fără să fie conştienţi ori inima bate. Adevăratul său eu se risipise în nemărginirea înconjurătoare.

Trebuie să îmi prelungesc căderea liberă până când voi atinge zona cu densitate atmosferică normală, căci, altfel, paraşuta nu-mi va servi la nimic, se va mototoli şi va atârna în urmă-mi ca o coadă, în vreme ce eu voi cădea arzând, ca un meteorit. Dar când anume să o deschid? Dacă o voi face prea târziu, trupu-mi va lua foc de la frecarea cu aerul, şi-am să ajung jos rumen ca o friptură bine gătită. Trebuie să o fac la aproximativ cincisprezece kilometri altitudine, însă, data trecută, am avut la dispoziţie instrumente pentru a măsura înălţimea... Trebuie să aproximezi, păsăroiule, şi să acţionezi în consecinţă.

Trase de un mâner, şi prima paraşută zvâcni şi se deschise, iar corzile-i deveniră rigide. Harnaşamentul îl strânse brusc, ca un corset. Atârnă inert o vreme, până când îşi adună puterea necesară pentru a învinge durerea. *Am aşteptat*

prea mult. Mâine voi fi plin de vânătăi. Dar voi fi liber!

Gândul acesta sfârşi prin a-l readuce la realitate. Dând uitării frumuseţea sălbatică a peisajului, se concentră, redevenind aviatorul care-şi caută un loc de aterizare. Ducea lipsă de date precise, dar nimic nu îl putea împiedica să observe. Începu să manipuleze corzile, cu o bruscheţe războinică. În general, în stratosferă, vânturile bat dinspre est, dar aceasta era ultima direcţie pe care ar fi vrut să o urmeze. Le putea contra în oarecare măsură, manevrând judicios, şi, odată intrat în troposferă, putea parcurge zonele de înălţime în moduri diferite. Putea să restrângă paraşuta şi să cadă mai repede în zonele cu vânturi nefavorabile, deschizând-o larg, acolo unde curenţii aveau să îi fie prielnici, şi lăsându-se dus de aceştia.

Ostrovul Ceresc se legăna deasupra sa. Trupul parcă îşi recăpătase din greutate, şi auzea limpede un şuierat. Trecuse în împărăţia cu hotare nevăzute a aerului. Stelele se stinseră una câte una, până când cele rămase formară contururile constelaţiilor familiare. Smuci din nou corzile, navigând cum putea mai bine. Canalul şi marea nu mai ocupau acum întreg orizontul. Aha! Prinsese un vânt dinspre sud-est. Trase din nou de corzi.

Îşi luă inima-n dinţi şi trase de un alt mâner. Paraşuta se desprinse şi rămase plutind undeva sus, cu corzile fluturând ca tentaculele unei meduze. Căzu ca o piatră. De astă dată, nu mai era plutirea dulce din stratosferă; cădea în gol, despicând aerul. Cea de a doua paraşută se deschise, frânându-i prăbuşirea.

Riscase mult, era conştient de asta. Cu prima paraşută, ar fi ajuns jos în siguranţă, deşi n-ar fi avut mare lucru de făcut în privinţa hotărârii locului de aterizare. Cea de a doua paraşută era un model mai modern, inspirat de cele ale maurailor, un obiect fragil şi complicat, cu eleroane, ventile şi supape, cu crăpături şi aripioare, foarte asemănător

cu deltaplanul. Paraşuta aceasta nu trebuia să fie deschisă decât la câţiva kilometri deasupra solului.

Îl mustră conştiinţa pentru că îşi asumase un asemenea risc. Mulţi oameni contau pe el... Tess, Dany... Prietenii şi supuşii săi... Faylis?... Ei bine, dacă avea să dea greş, avea să dea greş şi gata. Important era că putea să folosească această paraşută pentru a ajunge în Brezh, ţinutul de baştină al mamei sale şi al său.

Trase un chiot de-i ţiuiră urechile.

...Ateriză lin, pe un drum pe care şi-l alesese. Cizmele sale stârniră praful de un alb cenuşiu. Pe marginile drumului, copacii foşneau în bătaia unei brize slabe şi rouă de pe firele de iarbă strălucea în lumina lunii. Dezbrăcându-se, simţi răcoarea nopţii şi trase cu sete în piept miresmele umede ale pământului. În depărtare auzi ţipătul unei cucuvele.

Trebuia să scape de partea compromiţătoare a echipamentului. Înaintă o bună bucată de drum în pădure şi, cu un cuţit, săpă o groapă nu prea adâncă în care îşi îngropă paraşuta şi costumul de corp. Îşi păstră salopeta şi cizmele. După scoaterea însemnelor, puteau trece lesne drept veşmintele unui muncitor cu ziua.

Apoi o luă înainte, pe drum. Avea cât de cât idee cam pe unde se găsea. Destul de curând, drumul avea să intersecteze o cărare care ducea la ruinele unui castel abandonat cu câteva sute de ani înaintea Judecăţii. Pustnicul care locuia acum acolo avea să îi dea adăpost şi avea să păstreze tăcerea în privinţa trecerii sale.

Luna se ridicase mai sus. Strălucea mult mai tare decât Ostrovul Ceresc, pe care razele soarelui nu-l mai scăldau deja de multă vreme.

XI

Veştile ajunseră la urechile Ronicăi Birken curând după ce traversase fluviul Seyn, întorcându-se din ţinuturile de dincolo de Rhin. Un bac cu zbaturi îi trecuse, pe ea şi cei cinci tovarăşi ai săi, împreună cu căruţa şi caii lor, pe malul stâng. Încălecară şi porniră la drum, pentru a parcurge cei trei sau patru kilometri care mai rămăseseră până la Fonteynblo.

Alek Zaksun dădu pinteni calului său până când ajunse în fruntea convoiului, lângă femeia care îi conducea.

— E o seară frumoasă, nu-i aşa? remarcă el.

Ronica privi în jur. Copacii de pe marginea drumului, arini şi fagi în marea lor majoritate, formau un coridor umbros, în vreme ce, printre frunze, ultimele sclipiri ale soarelui trimiteau raze verzi-aurii. Nu mai era cald, dar miresmele verii încă mai stăruiau. Drumul era plin de pietriş, care scrâşnea sub copitele cailor şi roţile căruţei. În frunziş, se auzea ciripitul vesel al păsărilor. O cuprinse un dor fugar de casă, dar Laska era departe, dincolo de Pol, iar sălbăticia ei nu aducea nici pe departe cu acest crâng domestic din mijlocul Domeniului.

— Da, e frumos, încuviinţă ea.

— Ce-ar fi să ne petrecem ziua de mâine odihnindu-ne? propuse Alek. Ne-ai mânat ca pe o herghelie de cai sălbatici.

— Ar fi fost o nebunie să întârziem pe drum, îi replică ea. Ştii bine acest lucru.

Se corectă, în sinea ei: *Poate că nu era nevoie să ne grăbim când ne aflam printre barbarii din răsărit. Păreau a ne venera şi nu dispuneau de arme de foc. Ceea ce era de nesuportat acolo erau condiţiile în care călătoream, imposibile, aproape ca în vremea Osândei. Dar allemanii din vest, pe jumătate civilizaţi, n-ar fi stat prea mult pe gânduri înainte de a ne jefui. N-am vrut să zăbovim, pentru a nu le da idei. Faptul că prada*

lor i-ar fi ucis, de cum am deschis containerele, constituie o slabă consolare.

— Acum suntem în siguranţă, insistă el. Am fost cel puţin de-o săptămână încoace. Şi totuşi, nu ne slăbeşti o clipă, Ronica. De ce atâta grabă?

— S-ar putea să fie nevoie de noi pe navă.

— Dacă ar fi fost aşa, căpitanul Karst ne-ar fi dat vreun semn, nu crezi?

Ea se văzu nevoită să-i dea dreptate. Afară, în pustietate, fuseseră izolaţi, dar aici, lucrurile stăteau cu totul altfel. Oriunde pe cuprinsul Domeniului, până şi cel mai prăpădit cătun dispunea de un radio-receptor public. Timp de o oră din douăzeci şi patru, Ostrovul Ceresc îşi consacra releul transmiterii mesajelor, în schimbul unor taxe, acestea fiind recepţionate şi transcrise la birourile de poştă, unde erau păstrate până la sosirea destinatarilor. Mikli o obligase să memoreze o serie de fraze codate. Până în prezent, nu recepţionase nimic şi nici nu se aştepta să primească vreun mesaj până la întoarcerea în Kemper. Poate că nici acolo nu o va aştepta nimic nou, dacă el avea să fie plecat, ocupat cu obişnuitele-i maşinaţiuni.

— Să nu uităm că Domeniul e un conglomerat de state, fiecare avându-şi propriile reguli, îi reaminti ea lui Alek. Până acum, am trecut cu bine de fiecare post de control, dar, pentru ei, suntem o bandă de străini, suspecţi din principiu, şi dacă lenevim prea mult pe drum, am putea stârni curiozitatea nedorită a cuiva.

— Şi ce dacă? Ne-ar citi documentele şi nu s-ar lega la cap făcând probleme unei expediţii de recuperare arheologică în beneficiul unui Consvator, nu-i aşa?

Recuperare... Patru focoase cu plutoniu intacte, de pe anticul câmp de bătălie din Lanţul Czechy, ocolite şi temute de localnici, care habar nu aveau că încărcătura letală a altor rachete,

sfărâmate ori ruginite, se infiltrase în întreaga biosferă terestră...

— Oricum, nimeni n-are să se lege de noi, continuă Alek. Nici una dintre jurisdicţiile pe care le avem de străbătut nu e dedată la prea mare stricteţe. Au trăit în pace de secole încoace, iar noi suntem pentru ei ca o boare de aer proaspăt. Crede-mă, Ronica, eu cunosc aceste ţinuturi.

Din nou, Ronica fu silită să-i dea dreptate. Fără el, expediţia ar fi fost dintru început sortită eşecului. Ronica se putea descurca în traversarea unui râu năvalnic sau a unei mlaştini, a unor munţi abrupţi sau păduri de nepătruns, hrănindu-i şi găsind adăpost pentru însoţitorii ei. În cazul în care dădeau de bucluc, era capabilă să se transforme într-un comandant militar priceput, aşa cum şi făcuse de vreo două ori, punându-i pe atacatori pe fugă. În sfârşit, se pricepea, ca nimeni altcineva, să dea de urma obiectelor pe care le căutau. Nu cunoştea însă deloc Franceterr-ul, ca să nu mai vorbim de mozaicul de triburi de la estul Domeniului. Cât despre cunoştinţele ei în ceea ce priveşte limbile yurrupane, acestea se limitau la un angley sumar şi un francey şi mai şi, învăţate la bordul navei după plecarea din Seattle. Alek Zaksun petrecuse ani buni aici, pe continent, în calitate de antropolog. Vorbea fluent francey-ul şi numeroase dialecte alemane, ba chiar şi câteva limbi shlavice. El era cel mulţumită căruia drumul lor printre barbari se încheiase cu bine, şi tot lui îi datorau aflarea a numeroase amănunte care aduseseră succesul expediţiei lor de cercetare.

— Ei vezi, ce ne împiedică deci să ne oprim o zi sau două în Fonteynblo? întrebă el. E un loc minunat, şi la fel sunt împrejurimile. Dacă nu vrei să te gândeşti la noi, gândeşte-te la sărmanele animale.

Ronica privi în jos. Văzu capul plecat al calului ei şi simţi cum acesta abia îşi mai târa copitele. Simţi înţepătura vinovăţiei. *Are dreptate.*

Le-am impus un ritm dur, iar de-acum, nu mai e nevoie. Acasă nu tai niciodată vreun copac şi nu ucid nici un animal, fără să-i şoptesc: "Iartă-mă, frate, am nevoie de tine." Trebuie oare să extenuez aceste sărmane creaturi doar fiindcă eu vreau să ne grăbim... Încotro? Nici măcar nu sunt sigură de asta. Şi totuşi...

— Fie, se hotărî ea. Rămânem, dacă nu ne aşteaptă nici un mesaj.

— Excelent! Ai să vezi, n-o să-ţi pară rău. Îşi mână calul şi mai aproape, până când genunchii li se atinseră, şi îi cuprinse mâna, fără ca cei din urma lor să-i poată vedea, în penumbră. Am să-ţi arăt împrejurimile. Vinurile locale sunt minunate, mâncarea e delicioasă, priveliştile sunt interesante, iar crângurile sunt ideale pentru un picnic şi...

Îşi lăsă glasul să se stingă, dar nu-şi retrase mâna.

Ea avea impresia ca atingerea aceea o ardea, dar nu îi îndepărtă mâna. Pulsul i se accelera. Simţi ceva ca o crampă, dar altfel decât cele pe care le simţea când îi venea ciclul sau când era bolnavă. Pe furiş, îl privi cu coada ochiului. Nu semăna cu ceilalţi însoţitori, bărbaţi duri şi îndesaţi, soldaţi şi mecanici de meserie. Zvelt şi având trăsături limpezi, era mereu bine îmbrăcat şi proaspăt bărbierit, chiar şi în cele mai grele condiţii. Conversa sclipitor şi avea mereu grijă să-i amintească de faptul că era nevoită să rămână castă numai de dragul menţinerii disciplinei expediţiei.

Drace, mă simt ca şi cum niciodată n-aş fi... Îşi aminti de tentaţiile ce se iviseră pe drum, mai ales după ce începuse să înţeleagă câte ceva din limba băştinaşilor. I-ar fi fost uşor să se furişeze, nebăgată în seamă, cu vreun băştinaş chipeş, şi nimeni n-ar fi aflat niciodată nimic. Problema era însă că nu dispunea de imunitate la numeroasele şi păcătoasele boli endemice care afectau populaţiile acelea, şi nu toate puteau fi vindecate cu

antibiotice. (În acea seară ameţitor de frumoasă, se strădui să alunge amintirea câmpiilor pârjolite şi presărate cu ruine, a oamenilor schilozi şi ştirbi, care, la nici patruzeci de ani, îşi aşteptau deja moartea, a copiilor scheletici în jurul cărora roiau muştele. Din ceea ce citise, rezulta că est-yurrupanii erau rasa cea mai înapoiată din întreaga omenire.) Spera că şi oamenii ei se abţinuseră cu stoicism, în aşteptarea deliciilor oferite de Franceterr. Era convinsă că Alek o făcuse.

Nu sunt o târfă nesătulă. Pot să mă lipsesc de sex oricât de multe nevoie, chiar şi luni întregi. Viaţa nu constă numai dintr-atât. Însă... Zâmbi, în sinea ei. *Recunoaşte, Ronica. Ai vrea să faci dragoste. De ce n-ai face-o aici?* Mângâie grumazul calului. Era cald şi aspru sub palma ei. *Curaj, prietene. Mâine vei avea parte de odihnă. Numai Domnul ştie cât demult o meriţi.*

Alek îi lăsă mâna, căci ieşiseră din pădure şi în faţa lor apăruse oraşul.

Precauţi, apucaseră pe drumul dinspre nord, ca să nu fie văzuţi venind şi plecând, de agenţii maurai care împânziseră Domeniul, ca şobolanii. Priveliştea aceasta era cu totul nouă pentru Ronica. Văzând atâta frumuseţe, exclamă „Minunat!" şi bătu din palme, încântată.

Arcul întunecat al pădurii se întindea spre dreapta. În rest, cât vedeau cu ochii, erau numai vii, livezi şi pajişti, ferme, legate

Între ele prin drumuri străjuite de plopi. La ferestre începuseră să se aprindă luminile. Oraşul se înghesuia între ruinele zidurilor palatului, măcinate de timp, dar păstrând, cu toate acestea, o graţie inefabilă. Cerul era limpede, violet către răsărit, albastru cenuşiu deasupra şi verzui către vest, unde soarele tocmai apusese. Spre sud-vest, Ostrovul Ceresc avea dimensiunile lunii pline care avea să răsară destul de curând. Rândunele treceau ţipând vesel, şi în depărtare se auzea un clopot, dând glas răcorii nopţii născânde.

— Da, murmură Ronica. Oh, da.

Plescăi din buze şi îşi îndemnă cu blândeţe calul. Alek rămase în continuare alături, iar din urmă se auzi tropotul celorlalţi şi scârţâitul osiilor căruţei.

Străzile erau pietruite, iar caldarâmul răsuna sub copitele căilor. Zidurile, construite din gresia care era unul dintre produsele locale, restituiau o parte din căldura acumulată peste zi. Orăşenii erau acum la casele lor, cinând, dar rămăseseră destui şi pe străzi, care să caşte gura la străinii care se grăbeau spre han. Acesta se afla într-o piaţă, în care prăvăliile îşi trăseseră deja obloanele pentru noapte. În centrul pieţii se înălţa releul poştei, dar felinarul din vârful său nu fusese încă aprins. Un difuzor atârna la o oarecare înălţime. Ronica îl depăşi fără să-i acorde atenţie.

Difuzorul prinse viaţă tocmai atunci. Ronica îşi struni calul cu o asemenea brutalitate, încât acesta, în ciuda oboselii, necheză şi cabră. Cuvintele rostite în francey, ce se revărsau din difuzor, nu însemnau nimic pentru ea, însă mulţimea de oameni care ieşiră din case şi umplură piaţa nu prevestea nimic bun.

Recăpătându-şi stăpânirea asupra calului, se apropie de Alek şi îl apucă de mână.

— Ce se întâmplă? întrebă. E ceva grav?

În ciuda întunericului, crezu că îl vede încruntându-se.

— Atenţiune, cetăţeni, începu el să traducă grăbit, abia reuşind să urmărească glasul din difuzor. Urmează un anunţ special din Ileduciel, către întregul Domeniu... Lăsă baltă efortul traducerii cuvânt cu cuvânt şi îi spuse în unglish, abia reuşind să se facă auzit în vacarmul celor ce se înghesuiau roată, sorbind cuvintele oratorului de departe. A avut loc un soi de lovitură politică. Vorbeşte de un soi de criză, de o urgenţă... Cere tuturor să-şi păstreze calmul, dar... Nu e nimic

limpede, dar e clar că acolo, sus, şi-a băgat dracul coada.

Ronica îşi recăpătă aproape imediat stăpânirea de sine.

— Pornim imediat către Kemper, spuse ea. E preferabil să nu mai întârziem în oraş. Numai Yasu ştie ce s-ar putea întâmpla. Vom poposi undeva mai încolo şi vom mânca ceea ce ne-a mai rămas din raţii. Mâine în zori, vom porni din nou la drum.

Mintea ei făcea calcule precise, de parcă s-ar fi aflat din nou printre vulcani. *Nu putem spera că vom putea merge prea repede. Chiar şi cele mai bune drumuri din Domeniu sunt abia nişte poteci, în comparaţie cu autostrăzile din Uniune. Căruţa noastră e uşoară, dar tot e o povară prea mare pentru sărmanele noastre animale, ce stau să-şi dea sufletul. Poate că vom reuşi să facem un schimb undeva, să luăm animale mai odihnite, chiar dacă de calitate inferioară. Mai avem cam o săptămână de drum până la Kemper. N-am putea scurta oare acest interval măcar cu o zi? Vom încerca, asta-i sigur.*

Îşi scoase sabia, nu din dorinţa de a lovi în localnicii înspăimântaţi, ci pentru a-şi spori autoritatea, astfel încât ei să îi deschidă calea.

— Să mergem, băieţi! strigă ea. Daţi-i bice!

2

Cu doi ani în urmă, un detaşament al Inspectoratului Maurai îşi făcuse apariţia în Kenai, stabilindu-şi o bază şi folosind oraşul ca punct de plecare pentru cercetări care aveau să dureze o lună, în regiunea respectivă. Susţineau că au motive să creadă că se pregăteşte o încălcare a tratatului, dar nu precizaseră de ce natură era aceasta, fiindcă, după cum recunoscuse şeful lor, în faţa stăpânului sălaşului, Benyo Smith, nu erau

siguri în legătură cu informaţiile primite. Deşi comportarea lor nu ieşise niciodată din limitele corectitudinii, străinii fuseseră întâmpinaţi cu răceală şi nu beneficiaseră de nici un ajutor demn de acest nume. Laskanii îşi manifestau independenţa chiar şi faţă de Uniunea de Nord-Vest, iar resentimentele lor faţă de Înaltul Comisariat erau chiar mai aprige decât ale celor din sud, unde acesta ajunsese să facă parte din viaţa de zi cu zi. Situaţia se acutizase îndeosebi de la moartea înaltului comisar Ruori Haakonu; succesorul său manifesta aceleaşi intenţii bune, dar îi lipsea farmecul.

În decursul acestei misiuni, inspectorii ceruseră să viziteze munţii aflaţi dincolo de estuarul Cook, o zonă în care în ultimii douăzeci de ani nu pătrunseseră decât puţini aleşi.

— De ce a fost interzisă regiunea cu pricina? întrebă comandorul Okuma Samuelo.

— Nu e tocmai o zonă interzisă, îi răspunse Benyo într-o maurai mult mai fluentă decât unglishul oaspetelui său. Li s-a cerut cu insistenţă locuitorilor să se ţină departe de ea; proprietăţile din regiunea respectivă aparţin în mare majoritate celor din Sălaşul Lupilor, prin moştenire ori prin căsătorii. Cooperarea voluntară este temelia societăţii noastre, ştiţi doar... Tonul îi deveni uşor sardonic. Desigur, mai intervin şi presiunile societăţii. Acestea devin destul de puternice într-o zonă de frontieră, ca a noastră, unde bunăvoinţa reciprocă este o componentă importantă a supravieţuirii. Aşa se face că şi cei care nu sunt membrii sălaşului respectă limitele rezervaţiei. De ce le-ar încălca, în fond? Nu duc lipsă de terenuri, asta-i sigur.

— Nu vă jucaţi cu mine, domnule, spuse Okuma iritat. Ce se întâmplă acolo, de fapt?

— Ştiţi că, după ce proiectul industrial a dat greş, am înfiinţat acolo o rezervaţie naturală. Am făcut-o în semn de prevedere, având în vedere

creşterea populaţiei în întregul nord, dar scopul ei principal au fost cercetările ştiinţifice în domeniile ecologiei, geneticii, împotriva cărora, sunt sigur, nu aveţi nimic. Cercetările se fac de către cei din Sălaşul Lupilor, cu ajutor din partea unor indivizi aparţinând altor salaşuri, căci noi suntem cei care avem şi am avut dintotdeauna o tradiţie intelectuală. Vreme de secole, din rândul nostru au provenit majoritatea oamenilor de ştiinţă, a profesorilor şi a comandanţilor militari.

— Mda, militarii..., îl îngână Okuma. La urma urmei, chiar şi-n ziua de azi, structurile sociale sunt paramilitare, nu-i aşa?... Şi care sunt motivele pentru care echipele dumneavoastră ştiinţifice n-au dat mai nimic publicităţii?

Un zâmbet se ivi pe chipul bătrânului.

— Vom fi fiind noi, norrmenii, competitivi în plan comercial, dar nu suntem, cu siguranţă, în domeniile academice. Sălaşul preferă să-şi vadă de ale sale, dând membrilor săi răgaz să îşi aprofundeze cercetările vreme de generaţii, dacă este nevoie, fără să caute neapărat gloria imediată. Şi-apoi, niciodată n-au fost implicate prea multe persoane în acest proiect. Un grup prea mare ar dăuna exact obiectivelor propuse.

— Am motive să cred că în zona respectivă s-au făcut transporturi masive de material, şi nu numai în perioada de început, ci şi în ultimii ani.

— E drept, încuviinţă Benyo. Plasarea de senzori pe un teritoriu atât de vast nu e o joacă de copii. De asemenea, în scopuri experimentale, s-au făcut unele modificări ale peisajului, care au implicat echipament greu. Pe de altă parte, am impresia că aveţi o idee puţin exagerată despre activităţile care se desfăşoară acolo. Probabil aţi auzit despre încărcături care aveau cu totul alte destinaţii. E o greşeală scuzabilă într-un ţinut îndepărtat, atât de diferit de ţara dumneavoastră. Îşi scutură scrumul din pipa masivă. Uitaţi care-i treaba, domnule comandor, continuă el. Înţeleg că

doriţi să vedeţi toate astea cu propriii dumneavoastră ochi. E-n regulă. Se poate rezolva şi asta. Daţi-mi doar câteva zile, ca să vă pot recruta câţiva ghizi. Anticipă obiecţiile interlocutorului său şi se grăbi să adauge: Nu, nu. Veţi putea merge oriunde doriţi, şi mă îndoiesc că am putea schimba mare lucru în câteva zile, nu-i aşa? Ghizii vor fi la dispoziţia dumneavoastră pentru a vă ajuta, a vă da explicaţii şi pentru a vă ţine departe de orice pericol. Zona aceea e primejdioasă. Există riscul producerii unor avalanşe şi alunecări de teren. Am vrea, de asemenea, să prevenim orice interferenţe în mediul natural. Sunt convins că veţi fi de acord cu mine, în această privinţă Federaţia dumneavoastră este favorabilă ştiinţei, ca şi Uniunea, de altfel.

Okuma şi tehnicienii săi nu găsiră nimic care să le dea de bănuit. Cert e că întâlniră o lume sălbatică, nemărginită, total străină de ceea ce cunoscuseră până atunci. Îşi dădură seama cât de uşor puteau pierde urma — urma a ce? – şi că, în alte condiţii, s-ar fi descurcat mult mai bine. Scurta iarnă subarctică se apropia de sfârşit. Începuse sezonul ploilor, al lapoviţei şi vânturilor puternice, iar zilele erau din ce în ce mai scurte. O echipă care lucra ceva mai la est le semnală prin radio că descoperiseră urme ale unor activităţi clandestine recente, lângă Yakutat. Era, se pare, o încercare de a construi o aeronavă mai rapidă şi mai eficientă, cu o rază mai mare de acţiune decât i se permisese Uniunii, prin
tratatul de pace, să posede. Un proiect de o asemenea anvergură putuse sa fie mutat în grabă în regiunile neexplorate ale Yukonului sau chiar, printr-o înţelegere secretă, în teritoriile Mong ale naţiunii Chukri...

Inspectorii părăsiră Kenai-ul şi nu se mai întoarseră. La despărţire, Okuma îi spuse lui Benyo, cu amărăciune în glas:

— N-am de ales, trebuie să mă încred în onestitatea dumneavoastră. Dacă vreun alt sălaş, altul decât cel căruia îi aparţineţi – cel al Pescăruşului, al Castorului, al Răzbunătorilor ori al Ienupărului, cine le mai ştie... – ar pune la cale ceva ilicit, dumneavoastră n-aţi şti, aşă cum nici membrii de rând ai sălaşului respectiv habar n-ar avea. Nu pot decât să vă implor ca, în cazul în care, din întâmplare, aţi afla vreo informaţie, să puneţi deoparte patriotismul şi să vă gândiţi la binele omenirii, da, al vieţii pe Pământ, şi să ne anunţaţi.

Replica fu amabilă.

— Nu vă invidiez, domnule comandor. Nu-i uşor să porţi de grijă întregii lumi.

În cei doi ani care urmară, bubuiturile şi cutremurele zguduiră ţinutul mai des decât oricând. Vulcanii se trezesc, spuneau localnicii. Dar nici unul dintre ei nu era geolog. Un expert din Sălaşul Lupilor se adresă locuitorilor oraşului, la o întrunire, abordând acest subiect. Cu condiţia să fie precauţi, nu aveau de ce să se teamă, le spuse acesta. Dacă vedeau o lumină strălucitoare şi nu auzeau nici un zgomot imediat dinspre munţii de dincolo de estuar, era preferabil să se adăpostească şi să îşi ferească ochii.

Erupţia surveni într-o dimineaţă, fără vânt, a verii. Peste noapte, se lăsase ceaţa, o ceaţă atât de deasă, încât cei care îşi croiau drum pe străzi după ivirea zorilor, păreau a fi strigoi iviţi din neant. Casele erau doar umbre, luminile din ferestre doar pete de lumină, şi nu se vedea la doi paşi. Dinspre ape răsuna înfundat vuietul monoton al unei sirene de ceaţă.

Deodată, negura fu străpunsă de o izbucnire strălucitoare, alb-albăstrie. Aceasta deveni şi mai puternică, lărgindu-se, un fulger globular enorm, un adevărat soare. Cei ce nu ascultară de

avertismentul specialistului şi privir ă într-acolo ar fi suferit arsuri ale retinei, dacă n-ar fi fost norul care învăluia cerul, pământul şi marea; aşa, îşi acoperiră imediat ochii, şi umbrele dansară dinaintea lor multă vreme. Cei ce se aflau cu spatele spre sursa de lumină văzură un curcubeu inelar imens formându-se în ceaţă, ca o poartă deschisă pe neaşteptate.

O a doua explozie avu loc, dar aceasta fu mult mai slabă, căci izbucnise la o înălţime mult mai mare. Apoi auziră zgomotul. Chiar şi la o distanţă atât de mare, forţa ei strivi solul şi aerul, trimiţând fiori până în măduva oaselor oamenilor, cutremurându-le inimile şi trezind spaime ancestrale.

Apoi se stinse. Fuioare de ceaţă se învârtejiră şi liniştea coborî, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Bărbaţii şi femeile schimbară priviri uluite — erau vii şi nevătămaţi — şi se grăbiră să-şi liniştească odraslele îngrozite. Un eschimos care îşi păstrase calmul şi îşi numărase pulsul estimă că vulcanul care erupsese se afla la o distanţă de circa o sută de kilometri. Tot el fuse cel care emise părerea că acesta scuipase în văzduh, o dată sau de două ori, o mulţime de lavă topită, care avea să facă marea să fiarbă dacă avea să cadă în apă sau avea să facă prăpăd, dacă avea să lovească uscatul.

Într-o încăpere de dincolo de estuar, îngropata adânc în pământ, directorul Eygar Dreng şi colaboratorii săi cei mai apropiaţi cercetau cu febrilitate o serie de instrumente.

— Merge, spuse el. Pumnii i se încleştară şi pieptul i se umflă cu mândrie, în vreme ce lacrimile i se prelingeau pe obraji. Pe cele Şapte Tunete, şi *cât* de bine merge!

Prin radio, un mesaj codat fu adresat către trei nave aflate la mare distanţă. Căpitanii acestora anunţară vestea oamenilor lor, care izbucniră în urale, îmbrăţişându-se şi aruncându-şi caschetele în văzduh înainte de a se întoarce la treabă. Foarte

curând, sperau ei, unul dintre aceste echipaje avea să aibă a naibii de multă treabă.

3

O dată ce mesele erau date la o parte şi scaunele erau aşezate pe rânduri, Sala Charles devenea auditoriul Ostrovului Ceresc sau încăperea în care se întâlneau seniorii clanurilor. Aşezate pe pereţi, steagurile lor acopereau picturile murale cu scene istorice, iar caleidoscopul lor colorat devenea fundalul pe care se desfăşurau însemnele aroganţei şi solemnităţii simbolurilor centenare. Aşteptând pe scenă, conştient de micimea sa în faţa draperiei albastre brodate cu aur, Jovain se simţea mai singur decât oricând.

Răsunară trâmbiţele şi se făcu linişte. Capelanul rosti o invocaţie, preşedintele Consiliului Administrativ deschise întrunirea cu o cuvântare formală. De jos, din sală, seniorii îşi aţintiră privirile asupra lui Jovain.

În afară de oamenii săi, în sală se mai aflau şase sute de oameni, bărbaţi şi femei, reprezentanţi aleşi ai clanurilor. Se aşezaseră pe grupuri, despărţite de spaţii libere având vreo doi metri lăţime. Acustica sălii era foarte bună; se auzeau şoapte pe ici, pe colo, dar acestea nu făceau decât să sporească impresia de linişte solemnă. Cei de faţă erau îmbrăcaţi fie în veşminte somptuoase, de orăşeni, fie în costume specifice regiunilor din care proveneau, unii chiar în uniforme militare. Îi asemănau doar emblemele cu stemele clanurilor, purtate la vedere, pe umeri. Cei mai mulţi erau de vârstă mijlocie, câţiva erau vârstnici, şi câţiva tineri *(ca şi Iern, blestemat să fie, bastard nenorocit, acolo unde se ascunde!),* dar pe feţele tuturor se citea aceeaşi nerăbdare şi atenţie. Cel mai aproape erau cei din clanul Talence, care

aveau dreptul la cuvânt, dar nu şi la vot, în alegerea căpitanului. Trăsăturile unora dintre aceştia exprimau o asemenea ostilitate, încât se grăbi să caute din priviri, în celelalte douăzeci şi nouă de grupuri, chipurile celor despre care ştia că aveau să îl sprijine. Aerul proaspăt venit dinspre ventilator părea a îngheţa în contact cu pielea sa.

Încetează! îşi spuse. *Ai un destin de împlinit.* Iar când preşedintele îl prezentă şi el înaintă spre podium, curajul, voinţa şi încrederea îi reveniră. E drept, nu era aşa cum îşi închipuise. Nu se aşteptase la nervozitatea care îl măcina, la îndoielile şi gândurile sâcâitoare despre detaliile pe care nu trebuia să le uite, la ghimpele pe care îl simţea în coaste, la sudoarea rece şi urât mirositoare care îl năpădise, la amintirea nopţii trecute şi la durerile de cap datorate somnului agitat. Dar se întâmplă oare vreodată ca totul să decurgă aşa cum ţi-ai închipuit?

N-avea nevoie de un discurs scris. Pe podium se afla un microfon. Se apropie de acesta şi începu:

— Domnule preşedinte, onoraţi seniori, membri ai clanurilor şi locuitori ai Domeniului, daţi-mi voie, în primul rând, să vă mulţumesc sincer, din inimă, pentru răbdarea dumneavoastră. Este o ocazie fără precedent, şi, deci, îmi este de două ori mai greu...

Nu erau doar sunete fără noimă. Maimuţele comunică folosindu-şi mâinile, iar oamenii, prin intermediul cuvintelor. Aceste preliminarii erau menite să îl ajute să-şi găsească ritmul, să-şi adune puterile, şi începea deja să simtă fiorii exaltării. *Mă îndoiesc că am s-o mai dezamăgesc pe Faylis, deseară!*

În ceasurile care aveau să urmeze, avea să înfrunte o adevărată furtună şi să o îmblânzească. Cine mai avusese vreodată de înfruntat o asemenea provocare de la Ziua Judecăţii încoace, când, în vreme ce fumul radioactiv învăluia lumea întreagă, Charles Talence îşi îndemnase oamenii să lupte

mai departe? *Oare chiar îi simt sufletul unindu-se cu al meu? Nu, ar însemna să mă amăgesc de unul singur; niciodată nu m-am pregătit pentru aşa ceva. Filosofâa geeană nu este de acord cu această credinţă; e drept, nici nu o interzice...*

— Voi trece direct la subiect, la datele practice ale situaţiei în care ne aflăm. Ostrovul Ceresc este în primejdie. De fapt, întreaga noastră civilizaţie... Printr-o acţiune decisă, am eliminat unul dintre pericolele imediate care ne pândeau. Dar altele, mai grave, ne aşteaptă de acum înainte... În acelaşi timp, ne stau la dispoziţie o mulţime de şanse, de care vom putea profita dacă vom reuşi să ne organizam. O serie de ascultători îşi scoseseră carneţelele şi instrumentele de scris. La sfârşit, avea să aibă de înfruntat tirul întrebărilor lor. Mă văd nevoit să îmi prezint umilele scuze, pentru felul în care am pătruns, ieri, aici. Până acum, pacea, sanctitatea Ostrovului Ceresc n-a fost nicicând tulburată. Singura mea scuză este că, dacă nu interveneam, împreună cu oamenii mei de încredere, tulburarea aceasta ar fi fost mai tragică, de mii de ori mai gravă. N-am îndrăznit să vă consult înainte de a interveni. Era esenţială prezenţa unor forţe înarmate, dar aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Un căpitan ar fi putut ordona aşa ceva; dar noi nu aveam încă un căpitan. Distinsa adunare de faţă ar fi cerut, cu siguranţă, dovezi, ar fi dezbătut chestiunea, căutând cea mai înţeleaptă soluţie; între timp, însă, inamicul ar fi putut lovi oricând. Vă întrebaţi, desigur, cine este acest inamic. Daţi-mi voie să rezum ceea ce am aflat, am dedus şi am presupus. Mai târziu, voi putea da detalii. Dovezile vor fi prezentate unor persoane demne de încredere, alese de către acest Consiliu.

Acum, se umflă talazul, îndreptându-se spre ţărm!

— Sântem obişnuiţi să privim Espayn-ul ca o naţiune unită, condusă de un guvern monolitic. Cu

toate acestea, cei care cunosc mai aprofundat acest subiect ştiu că nu este deloc aşa. Este o naţiune adunată laolaltă cu forţa, recent... Poziţia mea la frontieră şi legăturile pe care le am dincolo de ea... facţiunile... o conspiraţie... informaţii ce mi-au fost aduse de organizaţii şi indivizi care iubesc pacea...

S-ar putea să fi fost doar o exagerare, recunosc. S-ar putea să fi fost doar un vis de mărire al câtorva ambiţioşi, cărora le lipsesc mijloacele de a şi-l pune în aplicare. Nu sunt sigur şi nu am de unde să ştiu acest lucru. Dar n-am îndrăznit să îmi asum un asemenea risc. Vreme de zeci de generaţii, ne-am complăcut în refugiul nostru aerian. Am uitat că o mână de oameni curajoşi ar putea găsi oricând modalitatea de a-şi pune planul în aplicare. Astăzi suntem din nou în siguranţă... pentru o vreme, cel puţin. Aş vrea să menţin această siguranţă pentru vremurile care vor veni. Dacă doriţi, ne puteţi trimite acasă, pe mine şi pe oamenii mei. Dar vă rog: n-o faceţi înainte ca noul căpitan să ne înlocuiască, dând inimii noastre, Ostrovul Ceresc, o pază pe măsură. Poate că în acest moment ar trebui să mă retrag, lăsân-du-vă să deliberaţi în continuare. *Dar n-o voi face, căci vreau să vă copleşesc.* Porunciţi-mi să plec, dacă asta vă e dorinţa. *Dar mai întâi, amintiţi-vă cine porunceşte celor înarmaţi.*

Aşadar, vă cer încă puţină răbdare. V-am spus adineauri că pericolul pe care l-am evitat a fost doar unul dintre valurile pe care trebuie să le înfruntăm înainte de a ajunge la ţărm. Am încredere că veţi hotărî că bunăstarea Domeniului vă cere să mă ascultaţi până la capăt. Politeţuri, întrebări şi argumente răsunară din sală. Susţinătorii lui Jovain îşi învăţaseră bine rolurile. Simpatizanţii şi nehotărâţii li se alăturară, aşa cum fusese prevăzut. Vă mulţumesc din suflet. Ceea ce am de spus e la fel de complex precum lumea însăşi, acea lume schimbătoare, primejdioasă, dar plină de speranţe, de care nu vom reuşi să ne

ascundem printr-o nouă Epocă a Izolării. Felul în care am fost la un pas de dezastru... *Vorbesc despre asta axiomatic, fără alte comentarii, ca de un fapt dovedit* – ne-a dovedit că şi noi riscăm pieirea, ca orice alte civilizaţii din istorie, ca întreaga societate umană, în Războiul Judecăţii. Dar această pieire nu este inevitabilă. Avem alternativa de a ne făuri noi înşine propriul viitor...

Pericolele pot veni chiar din propriile noastre rânduri. Cazul... multstimatului... Talence Iern Ferlay este grăitor în acest sens. Sperasem că voi putea dovedi, în faţa sa, în faţa acestei distinse adunări, că militarismul său şi tehnolatria ar închide orice posibilitate de cooperare cu acele elemente din Espayn care vor să ne fie prietene. În locul unei dezbateri civilizate, el a ales însă atacul criminal asupra unor oameni nevinovaţi, fugind apoi de răspundere. Doamnelor şi domnilor, nu sunt psihiatru. Nu eu sunt cel care trebuie să îl judece şi să diagnosticheze boala de care suferă el. Dar vă întreb: poate echilibrul dintre pace şi război să fie hotărât de acest om?

Ca să nu mai vorbim de favorurile pe care le hărăzea Federaţiei Maurai, acest colos care, de prea multă vreme, asupreşte lumea...

Să cultivăm relaţii apropiate cu Uniunea de Nord-Vest, care e dornică să se elibereze de jugul impus de maurai. *Fă-i să râdă puţin!* S-a afirmat despre mine că aş fi un credincios geean. E drept, sunt de acord cu o parte a mesajului geeanismului. Mulţi dintre dumneavoastră sunt de aceeaşi părere. Dacă a încuraja Uniunea de Nord-Vest, care este o societate industrială, nu neapărat în calitate de aliat sau ceva asemănător, ci ca o contragreutate a Federaţiei Maurai, care este o societate ecologistă, înseamnă a fi credincios geeanismului, daţi-mi voie să afirm că nu aşa ceva credeam eu că înseamnă a fi geean.

Să nu scap nimic despre emisarii norrmeni care m-au căutat şi au lucrat alături de mine.

Mărunţelul acela, Mikli Karst... Îşi făcea de lucru în Europa încă înainte ca espaynienii să mă fi contactat. Se vorbea despre cineva care ar fi căutat explozibili nucleari... Din câte ştiu, erau doar zvonuri. S-ar putea să găsesc rapoarte în această privinţă în dosarele secrete ale Căpităniei. Voi afla curând.

Pentru a supravieţui, de dragul a tot ceea ce poate să aducă bun umanităţii, Domeniul trebuie să înceteze a mai privi spre interior şi să înceapă a mai privi şi în jurul său. Trebuie să devenim o putere mondială, dar nu pentru a stăpâni, ci pentru a contribui la menţinerea păcii...

Seniorii pot să aleagă, dacă doresc, un căpitan slab, care să nu fie în stare să îşi asume prerogativele funcţiei. S-a mai întâmplat acest lucru de două ori în istoria noastră...

Dar atunci, nici un soldat nu a ocupat Ostrovul Ceresc.

Cu toată umilinţa, plecându-mă în faţa trecutului şi a speranţei pentru viitor, îmi ofer serviciile spre binele Domeniului.

4

Printr-o ironie a sorţii, Terai şi Wairoa se aflau în drum spre Pymy când aflară veştile. O lună petrecută pe drumuri, ascultând şi stând de vorbă, sub acoperirea lor de negustori aventurieri, le dăduse indicii despre ceva ce se pregătea în acei munţi. Zvonurile auzite de alţi agenţi, din alte părţi ale Domeniului, indicaseră aceeaşi direcţie de urmat.

Terai şi Wairoa adunaseră ei înşişi majoritatea datelor. Folosind tot soiul de trucuri, Terai se pricepea de minune să intre în vorbă cu localnicii, fie ei ţărani sau aerogeni, cu cei ale căror afaceri îi determinau să viziteze diverse regiuni. O dată sfârşite discuţiile referitoare la propria lor afacere,

relaxându-se la un pahar de vin, orienta conversaţia spre subiectele care îi interesau cu adevărat.

„Desigur, noi mauraii nu deţinem monopolul asupra vizitării ţării dumneavoastră. Am auzit că au trecut pe-aici, de curând, prospectori sau chiar turişti, veniţi tocmai din Merica!" „Erau cumva misionari mong?" „Atât de mulţi vin din Nord-Vest? Vorbiţi serios? Mă surprinde!" „Ştiţi cumva dacă sunt interesaţi de anume regiuni? Aş vrea să ştiu la ce concurenţă m-aş putea aştepta." „Vă mulţumesc, domnule, pentru amabilitate. N-o să vă uităm, după ce ne vom fi stabilit în această regiune. Şi dacă se întâmplă să treceţi cumva prin N'Zealann..."

Între timp, Wairoa rămânea tăcut, observând totul cu simţurile sale aparte şi analizând cele remarcate, cu mintea sa deosebită. Făcea acelaşi lucru şi când hoinărea pe străzile unui oraş, aparent fără ţintă, ca orice nou-venit. Fizicul său stârnea şuşotelile şi curiozitatea unora, dar reuşea mereu să afle ceea ce dorea de la ei, căci erau cu toţii vulnerabili în faţa talentelor sale. Citea cu nesaţ ziare şi reviste, asculta emisiunile transmise la radio, acordând atenţie îndeosebi subiectelor legate de transportul maritim şi de circulaţia mărfurilor.

Mozaicul faptelor începea să ofere date concrete. Mikli Karst umblase nespus de mult prin Domeniu, contactând îndeosebi aristocraţi, dar punctul de maxim interes pentru el şi acoliţii săi părea a se găsi undeva în Pyrny, poate chiar dincolo de aceştia.

— Sunt prea puţini pentru a urzi ceva de unii singuri, fu de părere Terai. Sau mă înşel?

— Nu e nevoie de mult catalizator pentru a iniţia o reacţie, îi răspunse Wairoa. Există în sud un magnat pe nume Talence Jovain Aurillac. Ar trebui să facem cercetări în ceea ce-l priveşte.

— De ce?

— Îţi aminteşti poate că am auzit de el în câteva rânduri. Limbajul trupului părea să sugereze că ar fi mult mai important decât pare a fi, la prima vedere. De ce s-a retras, de doi ani încoace, într-un virtual exil? Ce s-a întâmplat între el şi acel Iern Ferlay despre care se spune că ar avea şanse să devină căpitan? E doar o presupunere, dar cred că trebuie să aflăm mai mult despre acest subiect.

O presupunere, gândi Terai. *Să fie oare vorba de o logică a subconştientului? Nu ştiu; dar presupunerile lui Wairoa valorează mai mult decât demonstraţiile argumentate ale altora.*

— Fie. Vom cerceta şi în această direcţie.

Dacă ar fi călătorit prea repede pe o direcţie precisă, ar fi trezit bănuieli. Terai umbla în zigzaguri largi şi leneşe, fie cu trenul, fie pe calea aerului, fie pe drumurile în general execrabile ale unei ţări în care vehiculele terestre mecanizate erau destul de rare. Avea întâlniri cu figuri proeminente ale comerţului local. Era volubil şi amabil, când se interesa de posibilele cereri de copra, corali, produse de maricultură, fibre sintetice, celule bacteriene pentru producere de combustibil şi alte asemenea. Prietenii celor întâlniţi se arătau domici să îl cunoască, iar printre ei se aflau adesea şi membri ai Clanurilor. Era invitat în casele acestora, vizita zonele pitoreşti, ba chiar mai făcea şi câte o bucurie vreunei fete, în aşternut. Nu considera acest lucru drept o infidelitate faţă de soţia sa, aflată la antipozi, şi, cu siguranţă, nici ea nu l-ar fi considerat ca atare. Între timp, „secretarul" său, Wairoa, stătea deoparte, observând şi analizând cele văzute şi auzite.

Veştile despre lovitura întreprinsă de către Jovain îi ajunseră din urmă la Toulou.

— Ia te uită. bombăni Terai. De cum fu singur cu Wairoa, îi spuse: Ar fi bine să ne întoarcem

imediat la navă. Toţi. Numai Nan Distrugătorul ştie ce-are să se mai întâmple.

— Dar nu va da de bănuit plecarea noastră precipitată, având în vedere că tocmai am sosit?

Câteodată, Wairoa se dovedea uimitor de ignorant în privinţa comportamentului oamenilor obişnuiţi.

— Nu, deloc, dacăa ne arătăm fără sfială temerile. Sântem străini într-o ţară străină şi aşa mai departe. E firesc să ne simţim ameninţaţi. Voi găsi eu o scuză îndeajuns de transparentă, potrivită cu personajul drept care m-am dat. Între timp, tu îi vei contacta pe ceilalţi.

Wairoa încuviinţă şi se puse pe treabă. Una dintre valizele lor conţinea un aparat de radio capabil să activeze un anumit tip de aparate de înregistrare, pe o rază de cinci sute de kilometri. Semnalul era bruiat, astfel încât cei care ar fi dat peste el din întâmplare să creadă că aveau de a face cu un semnal static nedorit. Agenţii care aveau să recepţioneze mesajul fuseseră instruiţi să îl transmită mai departe. *Înapoi la Kemper, cât mai repede posibil, fără a vă deconspira!*

A doua zi dimineaţă, cei doi maurai urcară la bordul dirijabilului de Renn, capitala Ar-Goat-ului. Acolo aveau să poposească peste noapte, plecând apoi către Ar-Mor, destinaţia finală. Pasagerii stăteau încordaţi, păstrând o tăcere nefirească, în aşteptarea unui nou buletin de ştiri. Nici muzica transmisă de difuzorul din cabină, nici vinul ori mâncarea nu reuşea să îi facă să se relaxeze.

Renn-ul părea gata să explodeze, când poposiră acolo pentru o noapte. Wairoa ieşi să se plimbe prin întuneric, încordându-şi auzul său ieşit din comun şi văzul de pisică, dornic să mai afle câte ceva. În zori, îl căută pe Terai.

— Toată lumea e ori înspăimântată, ori furioasă, îi raportă el.

— Nu mă mir. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva, a fost un şoc pentru toată lumea.

— Mulţi cred că Jovain a zădărnicit, într-adevăr, o conspiraţie. În orice caz, vor să creadă asta. Dar, dacă acesta e adevărul, cine sunt personajele din umbră care au pus la cale complotul şi ce mai uneltesc? Mulţi alţii cred că totul nu-i decât o cacialma şi se tem că Jovain le va băga pe gât, cu forţa, geeanismul. Iar alţii... Domeniul nu e deloc un regat unit şi liniştit, aşa cum multă vreme a părut a fi, văzut din exterior. E sfâşiat de rivalităţi şi antagonisme, de ordin social, religios, etnic sau economic. Când nimeni nu ştie la ce să se aştepte, toţi se tem că „ceilalţi" ar putea profita de asta pentru a-şi spori avantajele. Terai se strâmbă.

— Un război civil în regiune e ultimul lucru pe care să îl dorească Federaţia. Domeniul a fost până acum partenerul nostru firesc, interesat în menţinerea stabilităţii lumii... Să sperăm că nu se va ajunge chiar până acolo. Haide să ne luăm micul dejun. Dacă rulada aceea oribilă şi pişoarca de ceai de plante pe care ni le vor servi pot să fie numite mic dejun...

Iată ce le fu dat să audă în timpul zborului către Kemper: Consiliul Seniorilor îl alesese pe Talence Jovain Aurillac în funcţia de nou căpitan al Domeniului.

— Îmi şi închipui scena, îi şopti Terai în limba lor, lui Wairoa. Susţinătorii săi fuseseră pregătiţi să se certe şi să argumenteze, exercitând presiuni în mod organizat, deşi mă îndoiesc că ştiuseră dinainte ce plănuia el. Cei care sunt de acord cu o parte din ideile lui, cu geeanismul ori cu opoziţia faţă de influenţele străine, au fost uşor de convins. Timizii şi laşii s-au aliniat opiniei generale. Presupun că un muntean înarmat constituie un argument îndeajuns de convingător, oricâte asigurări s-a străduit să dea conducătorul lor. Nu cred că a trebuit să se ostenească prea mult ca să îi convingă. Probabil li s-a părut mai prudent să voteze da şi să o şteargă la casele lor.

— Să ştii că a fost ales cu o majoritate simplă, îi atrase atenţia Wairoa. Probabil că n-ar fi putut câştiga, dacă opoziţia nu s-ar fi împărţit între mai mulţi candidaţi.

— Cu siguranţă, n-ar fi câştigat dacă Iern Ferlay ar fi fost de faţă. Am auzit că flăcăul acela e deosebit de popular. Ce naiba s-o fi ales de el?

La radio fu prezentat apoi un discurs al lui Jovain. Fu scurt şi conciliant, rugând populaţia să-şi vadă mai departe de treburile de zi cu zi şi promiţând că, în curând, avea să dea publicităţii un program mai amplu, care să slujească nevoilor şi aspiraţiilor întregului Domeniu.

— Ce le mai toarnă! remarcă Terai. Se pare că ne pregătim de aterizare.

De la aeroport, cei doi închinară o trăsură care îi duse la chei, pe malul fluviului. Urcară la bordul lui *Hivao.* Terai se opri pe punte şi privi în jur.

Nava era o oază de linişte şi culoare, un refugiu paşnic, o cortină trasă în faţa evenimentelor neprevăzute. Învoirile la ţărm fuseseră suspendate, şi toţi membrii echipajului se întorseseră. Îşi petrecuseră majoritatea timpului, de când nava stătea la ancoră aici, nu numai făcând excursii prin împrejurimi, ci şi legând prietenii cu localnicii. Exotismul lor îi ajutase mult în acest sens. Căpitanul navei nu vedea nici un motiv pentru care să le interzică să primească vizitatori. Pe punte răsunau fluiere şi tobe, tropăitul picioarelor care dansau, râsetele vesele ale fetelor care se distrau de minune în braţele marinarilor, sărutându-i şi, uneori, coborând, discret, sub punte. Erau şi bărbaţi printre oaspeţi, marinari şi docheri, în marea lor majoritate veniţi aici să bea, să povestească şi să joace tot soiul de jocuri de noroc. Terai observă unul care stătea deoparte, sprijinit de-o balustradă, care nu semăna cu localnicii: era înalt şi slab, cu părul de culoarea nisipului şi cu o faţă prelungă, ca de cal; cânta la un instrument cu

coarde, spre deliciul unui grup de spectatori, oprindu-se din când în când pentru a trage câte o duşcă dintr-o sticlă.

La o oarecare distanţă era amarată nava ce provenea din Uniunea de Nord-Vest, un catamaran prevăzut cu o punte specială pentru un avion, la fel ca şi *Hivao*. Echipajul ei îi evitase pe maurai, marinarii norrmeni nedovedindu-se sociabili nici măcar când se nimereau în aceeaşi tavernă, în mod evident, con-formându-se ordinelor primite. Pentru Terai, asta însemna că nu erau civili, aşa cum pretindeau a fi, ci aparţineau de marina militară. Cei care erau acum de cart priveau cu jind la sărbătoarea de aici, invidioşi, fără îndoială.

Era o după-amiază caldă şi senină. Valuri mici loveau coca navei, clipocind. O dragă cu aburi trecu pufăind, golindu-şi încărcătura în barja aflată la remorcă; adâncimea bazinului era menţinută constantă. Dinspre docuri veneau mirosuri de păcură. Dincolo de acoperişurile depozitelor, Terai văzu turnurile catedralei şi, gândindu-se la vechimea lor, se simţi ca o insectă care trăieşte doar o zi. Alungă aceste gânduri.

— Avem treabă, îi spuse lui Wairoa.

— Ce anume? se interesă acesta.

— Hmmmm... Deocamdată, aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă. Bănuiesc că Mikli şi ai săi se vor întoarce aici destul de curând. Fie că au avut, fie că nu, de a face cu cele întâmplate, nu pot fi nici ei siguri ce se va întâmplă în continuare. Aşadar, vor căuta să stea aproape de bază, pentru orice eventualitate.

— Ar fi de preferat ca el să nu afle că tu eşti aici.

— De acord. Până când se va întoarce, cred că voi putea dispune de o libertate de mişcare deplină, dacă nu-mi voi folosi numele adevărat.

— Ce-ai de gând să faci?

— Am stat deja de vorbă cu notabilităţile locale. Mă îndoiesc că mai-marii oraşului ar putea

avea vreun amestec în complot, nu-i aşa? Dar nava aceea de colo se află în port de cel puţin şapte luni, nu? Oamenii de rând sunt atraşi de norrmeni şi-au avut timp să stea de vorbă cu ei. S-ar putea ca aceştia să fi scăpat, pe ici, pe colo, oarece informaţii. Mă îndoiesc că cei din oraş le-au recunoscut ca atare. Dar noi... Terai chicoti. Frumoasă scuză pentru a bântui crâşmele, ce zici?

5

La câţiva kilometri mai la nord de Dulua, în adâncul pădurii, Vanna Uangovna îşi instalase altarul de comuniune. Clarvăzătorii şi clarvăzătoarele nu preferau aceleaşi locuri din care să pătrundă mai deplin, mai repede, în esenţa Geei: unii îşi instalau altarele în vârful unei coline, alţii, într-o peşteră, pe malul unui râu ori în vreun crâng... Vanna îşi dorea mai mult decât un colţ de natură neatinsă, voia un loc în care omenirea să fie pe deplin integrată, un loc în care ea însăşi să încapă, alături de razele soarelui, de aer şi de viaţa măruntă, invizibilă. Aşa poruncise ea cu ani în urmă, şi dorinţa proróchinei fusese împlinită.

Într-o zi, în zori, se îndreptă spre locul acela, nu singură şi nici în fruntea discipolilor ei, cum se întâmpla cel mai adesea, ci având o singură însoţitoare. Aerul era încă rece şi umed, şi fuioare de aburi se ridicau din pământul reavăn, dar aroma pinilor şi cea a ţărânei se împleteau deja în aerul pur. Razele soarelui se furişau printre coroanele veşnic verzi, pierzându-se În umbra acelor subţiri şi strălucind ici-colo, pe o creangă din vârf ori pe pânza vreunui păianjen, udă de rouă dimineţii. Păsările îşi începuseră chemările vesele, ţânţarii bâzâiau în căutarea prăzii, iar o veveriţă se opri o clipă, cu coada-i ca de cometă ridicată, pe o buturugă, chiţcăind. În rest, pădurea era tăcută. Pe

jumătate ascunsă de firele ierbii, poteca era moale sub paşii lor.

Lăsând în urmă câmpiile cultivate, cele două merseră în tăcere o vreme, până când Vanna rosti, cu voce scăzută şi blândă:

— Eşti tulburată azi, copila mea.

Jiyan Robbs înghiţi în sec, dar nu-i răspunse. Era o mericană pură sau aproape, era blondă şi mai înaltă cu un cap decât ucheny a sa, iar formele-i generoase se conturau ademenitoare sub rochia împletită din lână şi in. Cu toate acestea, nu împlinise încă şaisprezece ani şi se trăgea dintr-o familie de slugai. Îşi frângea neliniştită mâinile aspre, înroşite de la munca pe care, la porunca administratorului, o presta în casa stăpânului ei.

Vanna încetini pasul şi veni lângă fată, întinzându-i mâna ei albă.

— Spune-mi, draga mea, murmură. Lasă-mă să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi uşura mintea, iar apoi, las-o pe Geea să îţi redea pacea.

— Mi-e teamă... Începu Jiyan, dar nu reuşi să continue.

— Teama trebuie să te slujească, nu să te stăpânească, şi să te poţi descotorosi de ea oricând nu mai ai nevoie de ea. *Şi totuşi, nu trebuie să uiţi nici o clipă faptul că realitatea poate fi brutală.* De ce ţi-e teamă? S-a purtat cineva rău cu tine? E de-ajuns să-mi spui şi vom pune capăt acestei stări de lucruri.

— Oh, nu, onorată doamnă. Dar... mă tem că nu voi putea să plec de-acasă, până la urmă. Îmi pare rău, rosti Jiyan.

— Poftim? întrebă Vanna, păstrându-şi acelaşi ton calm. Maiorul n-a avut nimic împotrivă, nu-i aşa?

Cei din familia Robbs erau slugaii Kharsovilor, se născuseră pentru a sluji în casa acestora. Nu erau legaţi de vreun petic de pământ, ci erau, de generaţii, orăşeni, mulţi dintre ei ocupând posturi de încredere sau având slujbe care

cereau talent. Erau o familie modestă, dar prosperă.

Era firesc ca Bors Kharsov, maior în Cohorta Stelei Albastre, care stăpânea jumătate din proprietăţile ţinutului, să nu fie încântat că trebuia să o lase pe Jiyan să plece. Se plânsese deja de acest lucru; da, era frumos că devenise o discipolă în timpul ei liber — da, da, suntem Una întru Geea, slugai şi soldat laolaltă – dar a o trimite la studii avansate era cu totul altceva. Fie că se arătase ori nu promiţătoare, exemplul ei ar fi putut îndemna şi pe alţii din clasa ei la lenevealã... Când Vanna insistase însă, nu îndrăznise să rostească în faţa ei aceste argumente.

— Nu, dar, ştiţi... Fiul său cel mare, Olgh... Oh, onorată doamnă...

Firul poveştii se reînnoda puţin câte puţin. Faptul că Olgh reuşise să o seducă nu era un lucru neobişnuit. Faptul că avea de gând să facă din ea o concubină oficială, după ce avea să se însoare, iar ea avea să fie respectată în casa lui, nu era deloc surprinzător; era la vârsta impulsivităţii. Problema era însă că Jiyan era îndrăgostită cu disperare de el. Nu suporta gândul de a sta departe de el vreme de ani de zile. Dar... dar... fusese dăruită cu har, deja, sub oblăduirea Vannei, începea să înţeleagă ce însemna cu adevărat Unicitatea.

— Vai, biată copilă. Vanna se opri. Uite o buturugă. Hai să stăm jos, dă-mi voie să te strâng în braţe cât vei plânge. E firesc să plângi, să ştii.

Eu ştiu.

O călăuzi pe fată prin exerciţii şi mantre până când liniştea îi reveni, ca o maree călduţă. Nu încercă nici o clipă să o forţeze să ia o hotărâre. Aceasta trebuia să vină de la sine. Vanna spera că decizia ei va fi de partea plecării. Aici, Jiyan n-ar fi avut niciodată pacea de care avea nevoie pentru a căuta adevărul, fără a fi tulburată. Iar pierderea n-ar fi fost doar a ei, căci, astfel, omenirea ar fi pierdut potenţialul unui bun ucheny.

Dimineaţa trecuse când porniră mai departe, ajungând, în sfârşit, la altar. Era o colibă singuratică, într-o poieniţă plină de flori. Iarna, Vanna venea aici încălţată cu cizme îmblănite şi veşminte călduroase, iar percepţiile şi meditaţiile ei deveneau îngheţate, întorcându-se spre în afară, spre universul în care Geea îşi desfăşura dansul neîntrerupt. Vara era anotimpul contemplării vieţii şi a eului, ca un organ în organismul plin de energii minunate al celei dintâi.

Vanna ridică braţele. Păsările veniră spre ea, vrăbii, piţigoi şi sturzi, zburând în jurul capului ei, ca o aură de aripi şi cântec; i se aşezară pe umeri şi în palme, iar atingerea picioruşelor lor gingaşe o făcu să se înfioare. O ciută şi un cerb trecură prin preajmă, neîndrăznind să se apropie prea mult, cum făceau de obicei, lăsându-se scărpinaţi între urechi, căci se temeau de Jiyan. Vannei îi trebuise zece ani pentru a-şi câştiga prieteniile acestea, la fel de valoroase pentru realizarea viziunii ca oricare prietenii omeneşti. Uneori, chiar şi un urs care sălăşluia prin vecinătate consimţea să împartă cu ea murele din tufa de la marginea poienii.

Unicitate, Unicitate, iubire, pace... Îi venea greu să le explice discipolilor că durerea şi moartea erau aspecte ale aceleiaşi unicităţi veşnic evoluânde, că, în vreme ce ea împărţea tovărăşia animalelor pădurii, globulele albe din sângele ei duceau un război cumplit împotriva bacteriilor ucigaşe, şi că acest lucru trebuia acceptat şi înţeles, înainte de a putea spera să înţeleagă şi să cunoască Geea.

Păsările se împrăştiară, trebuia să-şi vadă şi ele de propria lor viaţă. Vanna şi Jiyan intrară în colibă. Aici nu se afla decât o poliţă de stejar şi un bolovan rotund în care fusese săpată imaginea unei mandale. Cele două femei se aşezară în poziţia lotus în faţa lui.

— Azi ţi-aş sugera să alegi o frunză, spuse Vanna, făcând semn din cap spre lăstarii vii din

care era împletit acoperişul, prin care pătrundeau razele soarelui, desenând pete aurii. Alege-ţi o frunză, una anume. Închipuie-ţi-o ca fiind centrul cosmosului, aşa cum orice altceva ar putea fi. Vocea ei scăzu, blândă, hipnotică. Observă-i conturul, nervurile, infinitele-i nuanţe, felul în care tremură la cea mai fină adiere. Gândeşte-te la ciclul ei de viaţă, la arhitectura celulelor ei, până la cel mai infim atom, iden-tifică-te cu ea...

În ceea ce o privea, Vanna închise ochii, căutând să simtă, să fie fiecare mireasmă din miile de arome subtile care umpleau aerul înconjurător.

Se adunară norii, mânaţi de un vânt şuierător, acoperind întreaga boltă cerească. Veni ploaia. Ele nu-şi întrerupseră meditaţia. Îşi scoaseră hainele şi ieşiră afară, lăsând lacrimile cerului să le spele. Jiyan învăţase deja să nu ia în seamă frigul.

După ce trecu furtuna şi se uscară, se îmbrăcară la loc. Venise vremea să stea de vorbă. Vanna adună tot soiul de obiecte, pietricele şi frunze, cu ajutorul cărora să ilustreze principiile elementare ale fizicii. Era un subiect dificil pentru eleva sa.

— Trebuie să înveţi noţiunile de bază, dacă vrei să te apropii cu adevărat de Unicitate, îi spuse bibliotecara, aşa cum o mai făcuse de nenumărate ori. Geeanismul nu e doar un soi de misticism smintit, indiferent de ceea ce cred majoritatea celor ce se declară geeani. Poate c-ar trebui să mă exprim altfel: misticismul său izvorăşte din misterul aflat în inima realităţii. Noi *nu observăm niciodată* lumea din jur cu detaşare. Acest lucru nu este posibil. Funcţiile ondulatorii nu numai că stabilesc limitele cunoaşterii noastre, ci ne transformă într-o parte integrantă a ceea ce studiem. Probabilitatea nu poate fi egală cu unu, înaintea realizării unui experiment. Cream realitatea în aceeaşi măsură în care aceasta ne creează pe noi. Descoperind un licăr de uimire pe chipul fetei, Vanna zâmbi. Da, îţi pare a fi un

miracol, aşa şi este. Universul însuşi e un miracol. Ţi-am spus o seamă de vorbe mari, lipsite de semnificaţie. Limbajul cel mai potrivit pentru rostirea adevărurilor ultime este matematica.

I se părea că poate auzi gândurile care bântuiau mintea fetei din faţa ei: *Să fie toate acestea mai valoroase decât... El?* Pentru a preveni rostirea în minte a unui *Nu!* Înspăimântat, o luă de mână pe Jiyan, spunându-i:

— Vorbesc prea mult. După-amiaza e pe trecute, iar tu n-ai mâncat nimic de azi-dimineaţă. Ţi-e foame, nu-i aşa? Să mergem acasă.

O rană veche o chinuia. Şi Vanna renunţase la iubire, o dată pentru totdeauna. Căsătoria nu era neapărat incompatibilă cu iluminarea, dar ar fi putut fi. Viitorul iluminării totale avea să fie foarte diferit de prezent şi, poate la fel avea să fie şi căsătoria însăşi. Dar ea n-avea să trăiască pentru a fi martoră la aceste schimbări. Până atunci, fiinţa ei se va fi întors de mult la sânul Forţei Vieţii.

Porniră înapoi cu paşi repezi, fără să schimbe nici un cuvânt. Li se auzea doar răsuflarea şi zgomotul paşilor.

Ieşiră din pădure şi văzură Dulua, cu acoperişurile sale roşii înşirate de-a lungul imensităţii argintii a lacului. La despărţire, Vanna îşi îmbrăţişă discipola şi porni, singură, către bibliotecă. Mai avea de îndeplinit câteva sarcini mărunte şi prozaice înainte de a se duce acasă. Avea să îşi gătească o cină frugală, după care avea să se aşeze într-un fotoliu, cu o carte în mână, ceva uşor, în seara aceasta, un roman istoric sau ultimul roman al lui Chen Yao, dacă sosise între timp de la editură, căci auzise că avea un haz nemaipomenit.

Intrând în clădire, fu întâmpinată în foaier de unul dintre discipoli.

— Onorată doamnă, îi spuse acesta, după ce se înclinase şi îi primise binecuvântarea, a sosit un mesaj pentru dumneavoastră, o radiogramă codată de la înaltul Sanctuar din Chai Ka-Go. Am dus

transcrierea în biroul dumneavoastră şi am pus un om de pază la uşă.

Cum?

Vanna îşi încorda voinţa pentru a-şi stăvili bătăile frenetice ale inimii.

— Mulţumesc, Raiho.

Nu reuşea să gândească metodic, cu încetineală filosofică. Adepţii nu comunicau decât dacă era vorba de ceva cu adevărat important, iar mesajul primit provenea dintr-un loc care putea fi definit drept cartierul general al geeanismului. Închizând în urma ei uşa biroului, se aşeză, aplecându-se cu nelinişte asupra hârti-ilor primite.

Un număr scris în susul paginii indica matricea de codare folosită. Putea să descifreze în minte la fel de repede cum ar fi făcut-o din carte. Înmuindu-şi pana în cerneală, începu să scrie. După un minut, descoperi amuzată că scrisese caligrafic.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze, pe măsură ce povara mesajului se dezvăluia în întreaga ei grozăvie. La sfârşit, rămase ca o stană de piatră, privind în gol, în vreme ce soarele apunea şi umbrele nopţii se strecurau în ungherele încăperii.

„...către cei care posedă grade principale din toate cele Cinci Naţiuni, cerându-se păstrarea unui secret absolut. Până la noi ordine, nu veţi da absolut nici un semn că aţi fi la curent cu această informare. În cele ce urmează, vi se cere să efectuaţi Exerciţiul Discreţiei...

...cunoaşteţi amănunte despre o cercetare nebunească întreprinsă de o facţiune necunoscută, dornică să descopere materiale fisionabile...

...autorităţile au ordonat monitorizarea seismologică şi radio-logică, pe sol şi în atmosferă... Acest efort nu a fost făcut public, dar Ministerul de Război din Yuan întreţine relaţii confidenţiale cu prorokul Chepa, cerându-i în mod obişnuit sfatul...

...deasupra Chukri-ului. A fost detectată o creştere uşoară, dar măsurabilă, a radiaţiei de fond şi au fost trimise aeronave pentru a colecta mostre... Fără îndoială, produse ale fisiunii uraniului...

...provenienţă necunoscută. N-au existat cutremure de pământ care să confirme. De asemenea, nu credem că a fost o explozie de suprafaţă sau, dacă a fost, a avut loc foarte departe, la vest de noi. Ambele variante ar putea fi corecte...

...Uniunea de Nord-Vest nu constituie unicul suspect. Deşi informaţia nu a fost dată publicităţii, spionajul yuanez a confirmat că beneghalezii erau pe punctul de a pune în funcţiune cu succes un generator, când mauraii au aflat şi au trimis o trupă de comando care a distrus uzina. Este posibil şi ca elemente din Federaţie să plănuiască o revoltă. Domeniul Ostrovului Ceresc pare deasupra oricărei bănuieli, în ciuda potenţialului existent, aşa cum un asemenea potenţial există şi în Espayn, Merica Liberă sau în Meyco, şi poate chiar în unele societăţi tehnologice marginale. Explozia sau exploziile au avut loc la o latitudine mare, dar există destule ţinuturi nelocuite sau ape nefrecventate, în care oricine ar fi putut trimite o expediţie pentru executarea testelor. O asemenea acuzaţie este prea gravă, prea susceptibilă să provoace o reacţie violentă, astfel încât nu ne putem permite să lansăm acuzaţii insuficient verificate...

...guvernele soldaţilor au hotărât ca, deocamdată, să nu informeze conducerile altor ţări...

...aţi fost informaţi deoarece vă aflaţi printre paznicii omenirii. Vouă vă aparţine sarcina de a călăuzi omenirea departe de o nouă Vreme a Morţii şi de o, foarte probabilă într-o asemenea eventualitate, izgonire de către Geea a întregii noastre specii. Din punct de vedere practic, formaţi

o reţea care acoperă cea mai mare parte a globului. Fiţi vigilenţi. Dacă credeţi că aveţi vreun indiciu, raportaţi imediat, prin mesaje cifrate...

...oricine ar fi răspunzător de cele întâmplate, trebuie găsit şi anihilat. Sunteţi celulele de apărare ale Geei. Prin voi, acum, acţionează Forţa Vieţii.

...Vanna rămase multă vreme nemişcată în întuneric, singură cu adevărul aflat. Într-un târziu, mototoli hârtiile şi le îndesă în corsaj, pentru a le da foc atunci când avea să ajungă acasă. Le simţea, aspre, în contact cu pielea. Se sprijini cu coatele de masă şi, cuprinzându-şi faţa în mâini, începu să plângă.

XII

Uşa din capul scărilor se deschise şi soarele după-amiezii pătrunse orbitor în sala tavernei Pey-d'Or. O duzină de muşterii ridicară privirile, şi la fel făcu Sesi, de lângă tejghea. Le fu dat să vadă două umbre solide, încadrate de dreptunghiul luminos al uşii deschise. Uşa fu închisă şi picioarele încălţate cu cizme tropăiră pe trepte. Cei doi erau străini, şi asta iscă licăriri războinice în ochii celor prezenţi.

Cei doi se opriră şi priviră în jur. La această oră, clienţii erau, în mare majoritate, marinari din port. Între trupurile lor masive, înveşmântate în haine şifonate de culoare deschisă, patru personaje stârneau bănuieli, nefiind, cu siguranţă, din partea locului. Unul dintre ei era Plik, sprijinit de tejghea, care, până la apariţia celor doi, stătuse de vorbă cu un bărbat scund, cu păr grizonat, tuns scurt, cu nas subţire, având un zâmbet larg, dar, în ochi, o strălucire vicleană. Două bănci mai încolo, un maurai îi făcea curte crâşmăriţei, cu glume şi propuneri ghiduşe; ea chicotea, încurajându-l, când nu era solicitată de clienţi. De unul singur, aşezat

într-un colţ, se afla un alt maurai, judecind după bluza, sarongul şi sandalele pe care le purta; era o figură aparte, având trunchiul scurt şi picioarele lungi, părul, un amestec de castaniu şi negru, trăsături neregulate şi pielea acoperită de pete întunecate, dintre care una îi înconjura ochii, ca o mască. Era singurul care nu dăduse atenţie sosirii celor doi.

Aceştia, îmbrăcaţi la fel, în verde, purtau însemnele unor ranguri militare pe mâneci şi emblema unui glob pe umeri. Purtau cască pe cap, iar la centură nu le atârnau doar cuţitul lung şi vâna de bou, ci şi câte un pistol.

Sesi se îndreptă spre ei, în tăcerea stânjenită care se lăsase, zâmbind şi mişcându-şi şoldurile mai mult decât o făcea de obicei.

— Bine aţi venit, domnilor, rosti ea în francey-ul cu accent care o caracteriza. Cu ce v-aş putea fi de folos?

Replica sergentului veni îndată, cu un pronunţat accent de eskuara:

— Ne aflăm aici în slujba Domeniului. Atenţie, toată lumea!

Un muşteriu pe jumătate beat rinji şi spuse, cu glas şovăitor, marcat de băutură:

— Domeniul? Ha? Ce dracu' se întâmplă aici? N-am mai văzut uniforme ca ale voastre, deşi sunt din partea locului.

Caporalul luă cuvântul, iar accentul său era de parcă s-ar fi tras din statul Mamaube:

— Aparţinem unei forţe noi, Garda Terrană. Căpitanul a dat ordinul de înfiinţare a ei.

— La nici două săptămâni după ce şi-a preluat funcţia? mormăi Plik. M-aş mira, zău. Trupele care au ocupat punctele cheie de la sol şi Ostrovul Ceresc trebuie că fuseseră organizate dinainte de glorioasa revoluţie. Ce zici, prietene?

Mikli Karst se aplecă spre el şi-i şopti:

— Da, e un lucru evident, dar nu e cazul să o spui cu voce tare. Înţelegi şi observi foarte multe

lucruri, pentru un profan, zâmbi el. Dar nu eşti obişnuit cu chichiţele guvernării centralizate, şi mi-ar părea rău să te văd intrind în vreun bucluc.

Plik se strâmbă, dezgustat.

— Facem ocolul oraşului, pentru a aduce tuturor la cunoştinţă un anunţ important, prea important pentru a fi transmis doar prin radio sau prin ziare. Atenţie!

Scoase din buzunar un document şi începu să citească, rar şi apăsat:

— „Talence Jovain Aurillac, căpitan al Heduciel, către poporul Domeniului, pentru prosperitatea şi siguranţa acestuia:

Ştiţi cu toţii că o ameninţare de dată recentă a impus chemarea de trupe la bordul aerostatului. Acest pericol mai există încă, şi cât timp nu va fi îndepărtat, vizitele având alte scopuri decât cele de necesitate vor fi suspendate. Funcţiunile normale şi serviciile vor fi menţinute în continuare, iar autorităţile statelor, împreună cu locuitorii, vor urma rutina obişnuită până la noi ordine.

Ameninţări şi nesiguranţă ne înconjoară din toate direcţiile... ambiţii contradictorii şi nemulţumiri care ar putea duce la revoltă chiar la noi acasă, naţiuni ostile care îşi acumulează puteri peste hotare. Configuraţia lumii se modifică furtunos, din punct de vedere politic, social, economic, tehnologic şi chiar religios. Deşi îndatorirea mea de căpătâi este menţinerea integrităţii Domeniului, acest lucru nu se poate înfăptui dacă vom îngheţa într-o nouă Epocă a Izolării. Trebuie să fim pregătiţi pentru orice schimbare s-ar dovedi necesară. Unele dintre acestea ar putea să pară radicale. Concluzia evidentă şi imediată este că Domeniul nu mai poate supravieţui dacă va fi la fel de dezorganizat ca până acum. Avem deci nevoie de o autoritate centrală puternică, gata să acţioneze rapid şi decisiv, dacă va fi nevoie. În acest scop, am instituit Garda Terrană, un corp de securitate care

este superior oricărei miliţii statale şi e situat la egalitate cu serviciile obişnuite ale armatei, având însă responsabilităţi diferite şi fiind sub comanda directă a căpitanului.

Locuitori ai Domeniului, şi voi puteţi ajuta ţara la ceas de restrişte. Investigarea planurilor şi acţiunilor inamicului continuă în prezent, şi veţi fi informaţi de îndată ce guvernul va primi un raport complet. Între timp însă, anumiţi indivizi importanţi au fost daţi dispăruţi.

Cel care este cel mai căutat în prezent este ruda mea, Talence Iern Ferlay, senior al clanului său şi locotenent-colonel în Forţele Aeriene. Aţi auzit, probabil, despre comportamentul său violent la bordul Ostrovului Ceresc, şi despre presupusa sa evadare, în care a fost ajutat de persoane necunoscute. Deşi ştim că este un personaj care se bucură de multă popularitate, vă informam că este căutat în calitate de martor. A devenit limpede că ştia mai multe decât s-a presupus. Dacă este în viaţă, mărturia să ne va fi de mare folos în urmărirea facţiunilor care vor să ne submineze autoritatea. A-l adăposti constituie un act de trădare. Dacă aveţi cunoştinţă, chiar şi despre moartea sa, informaţi-i pe gardieni, pentru care şi această veste poate constitui un indiciu.

Pe această cale, cer sprijinul tuturor celor care ştiu unde se află. Le reamintesc acestora că datorează loialitate în primul rând faţă de Ileduciel şi căpitanul acestuia. Pentru informaţii care ar conduce agenţii autorizaţi la descoperirea lui Talence Iern Ferlay se oferă o recompensă de cinci mii de aeri de aur."

Sergentul continuă să citească:

— ...amnistiere automată... diferite avantaje... descrierea sa fizică este prezentată în cele ce urmează..."

Între timp, Plik fluieră a pagubă, Mikli îşi mângâie barba, zâmbind, marinarii şi Sesi căscară

ochii uimiţi, iar Wairoa continuă să îi observe, netulburat.

La sfârşit, sergentul întrebă, cu un glas ca un lătrat:

— A înţeles toată lumea? Există întrebări?

Neprimind răspuns, pocni din călcâie şi salută. Caporalul îl imită, răcnind:

— Îl servim pe căpitan!

Era un ritual nou, necunoscut până în prezent. Cei doi se întoarseră şi părăsiră localul.

Tăcerea se înstăpâni din nou, până când marinarul pe jumătate beat izbi cu pumnul în tejghea, iscând un zgomot ca o bubuitură de tun, şi urlă:

— Pe Zhesu cel cocoţat pe catarg! Vor să pună mâna pe Călăreţul Furtunii? Numai fiindcă se opune bâlbâielilor geeanilor?

Cel de lângă el i se adresă iritat:

— Ai grijă cum vorbeşti, amice. Eu sunt geean şi sunt mândru de asta!

— De ce? interveni un al treilea. Nu vreau să te jignesc, nu vreau să te provoc, dar spune-mi, ce-ai găsit în geeanismul ăsta?

— Adevărul, asta am găsit, îi răspunse cel întrebat. Bine, nu pricep eu chiar toate chestiile de fineţe şi poate că nu voi simţi niciodată Unicitatea pe pielea mea, dar ştiu că ea există, că e adevărată. La fel cred o mulţime de oameni mult mai deştepţi decât mine sau decât dumneata!

— Asta va urma, fu de părere un al patrulea. A devenit tot mai greu să te înţelegi cu geeanii, dacă nu eşti tu însuţi unul de-al lor ori dacă nu le respecţi credinţa; şi afacerile cele grase cu ei se fac, pe onoarea mea. Daaa, mi-ar prinde bine şi mie ăia cinci mii de aeri. L-am văzut cu ochii mei pe Iern, făcând pe semeţul chiar aici, în birtul ăsta.

— Ţine-ţi gura! strigă cel dintâi. Oricine îl toamă pe Călăreţul Furtunii la duşmanii săi va avea de-a face cu mine. Îşi ridică ameninţător pumnul noduros. Eu sunt din Etang. De n-ar fi fost

el, nevasta şi copiii mei ar fi fost morţi acum. Pe toţi dracii, Iern ar fi trebuit să fie căpitan acuma. *El* n-ar fi fost de acord cu rahatul în care ne zbatem. Fiindcă, ţineţi minte ce va spun, suntem în rahat până-n gât.

— Şi-atunci, unde-a dispărut? întrebă cel de-al doilea. De ce-a fugit? Ce-are de ascuns?

Plik, care adulmecase până atunci mireasma vinului din cupă, se aplecă înspre Mikli Karst şi-i şopti în angley:

— Ce să aibă altceva de ascuns decât locul unde se ascunde?

Norrmenul încuviinţă.

— Stimatul vostru căpitan îmi pare a fi, cel puţin, până acum, un tip care ştie ce vrea. Cred însă că acţiunea lui Iern l-a făcut să forţeze puţin nota.

Plik îl cercetă atent, în penumbra încăperii. Cei doi deveniseră aproape prieteni în vremea din urmă. Lui Mikli îi plăceau cântecele, lui Plik, poveştile despre Uniunea de Nord-Vest, şi fiecare era încântat de cinismul celuilalt.

— Mă întreb ce crezi tu, de fapt, cu adevărat? întrebă cu maliţie poetul. Care-ţi sunt adevăratele scopuri aici, în Uropa? Discreţia ta în această privinţă tinde aproape spre poezie.

Mikli clipi des, cu o falsă inocenţă.

— Am fost cumva mai secretos decât mauraiul de colo? Nimeni nu flecăreşte despre negocierile comerciale sau cvasi-diplomatice pe care le poartă. Distracţia asta ar putea costa scump.

— Dar pari mai puţin îngrijorat de cele întâmplate decât m-aş fi aşteptat să fii, în ciuda faptului că Jovain şi ai lui manifestă o răceală făţişă faţă de naţiunea ta...

— Da, dar sunt şi mai reci faţă de maurai. Mikli îşi aprinse o ţigară şi pufăi de câteva ori, după care continuă: E un paradox interesant, nu-i aşa? Ai fi crezut că geeanii îi vor favoriza pe maurai. Sunt o societate bazată pe ecologie, sunt

conservatori, dar toleranţi, în vreme ce norrmenii tind să se fălească cu maşinile lor şi privesc Pământul mai degrabă ca pe un depozit decât ca pe un cămin. Din punct de vedere practic, mauraii pretind o vasalitate a planetei, pe care geeanii şi-ar dori-o pentru ei înşişi, ca să nu mai vorbim de raţionalismul excesiv al maurailor... Şi-apoi, desigur, afirmarea Domeniului ca putere mondială ar submina hegemonia Federaţiei, ceea ce pe noi, cei din Uniune, ne-ar bucura foarte mult. În sensul acesta, s-ar putea să fim în stare să scriem un nou capitol în istoria întortocheată a alianţelor.

— Eu n-aş băga mâna în foc, în privinţa asta.

— Ah, nu e vorba de ceva imediat Jovain nu e pregătit să rupă relaţiile cu nici una dintre părţi, presupunând că ar fi dispus să o facă vreodată. Autoritatea căpitanului îşi are limitele sale, care nu pot fi extinse prea mult peste noapte şi, de asemenea, e firesc să vrea să îşi păstreze opţiunile deschise. Nu mă aştept decât la câteva declaraţii emfatice până în momentul în care îşi va consolida poziţia; între timp, va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a scăpa, într-un fel sau altul, de incomodul Talence Iern Ferlay. Iar în chestiunea prinderii pilotului nostru, a-i ruina reputaţia constituie o cale excelentă. Ai auzit veştile despre nevastă-sa?

Plik încuviinţă, îşi sorbi băutura şi făcu semn să i se mai aducă un rând.

— Nu-i nevoie să-mi repeţi ceva atât de evident, mai ales având în vedere că nu sunt de acord cu tine.

— Zău? De ce anume?

— Recunosc, sunt un beţiv şi un profan, dar unul care-a mai citit câte ceva la viaţa lui şi care, pe deasupra, mai cochetează şi cu poezia. Se spune că doar matematicile pot să descrie perfect lumea fizică. Ei bine, doar poezia şi muzica sunt capabile să descrie lumea umană, căci oamenii sunt cele mai puţin raţionale dintre toate animalele, şi cum altfel le-ar putea fi descrisă nebunia? Plik clătină

din cap Nu, bunul meu prieten, căruia tocmai mă pregătesc să-i cer să-mi mai facă cinste cu încă un rând, nu, dragul meu; ai construit o schemă foarte limpede pentru acţiunile viitoare ale căpitanului Jovain, dar îţi dau în scris că n-are să se potrivească. Vezi tu, e prea limpede, prea logică, pentru a fi umană.

— Chiar aşa? Şi totuşi, a fost formulată de către o fiinţă umană. Unde crezi că ai descoperit vreo fisură?

— E o chestiune ce priveşte sufletul poporului, căci fiecare popor îşi are sufletul său care, dacă nu-i nemuritor, e, oricum, a naibii de greu de ucis. Plik ridică din umeri. Nu sunt în stare să îţi explic altfel decât printr-un cântec.

Sesi îşi făcu apariţia. Poetul îi cuprinse şoldurile cu o mână, lipindu-şi obrazul de pântecele ei.

— Mai adu un rând, Frunză-de-Viţă, căci domnul pare dornic să-mi facă cinste.

— Îţi voi face, dacă îmi promiţi cântecul acela, căzu la învoială Mikli.

— Nu pot, îi răspunse Plik. Lucrurile astea vin doar când vor ele. Dacă încerci să îţi forţezi inspiraţia, nu te alegi decât cu bâiguieli jalnice. Dar cântecul ăsta va veni, o simt Mai acordă-mi doar o zi sau două.

— Mi se pare cinstit, spuse Mikli, punând o monedă pe masă. Mai adu-mi şi mie un calvados, frumoaso.

Se auzi un bâzâit. Mikli sări ca ars.

— Ba nu, nu-mi mai aduce nimic.

Dintr-un buzunar al cingătorii scoase un transmiţător radio miniaturizat, îl duse la ureche, ascultă câteva clipe, după care duse microfonul discoidal la gură şi rosti câteva cuvinte în unglish.

Se ridică, spunând:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Să bei şi partea mea, Plik, şi să-ţi fie de bine.

— Aştepţi mesajul ăsta de vreo câteva zile, remarcă angleymanul.

Mikli zâmbi fermecător, în ciuda dinţilor săi oribili.

— Nu e o deducţie epocală. Da, am trimis câţiva oameni în Alemania, în căutare de noi pieţe de desfacere, şi tocmai am fost anunţat că vor sosi curând. Am nişte treburi de rezolvat. Tu ai grijă de cântecul acela şi de fata asta frumoasă.

Plecă. După câteva minute, singuraticul Wairoa îl imită. Ieşind în stradă, se foi în dreapta şi în stânga vreme de câteva minute, aflând încotro o apucase predecesorul său. Dat fiind aspectul său neobişnuit, nimeni nu l-ar fi considerat a fi spion, astfel încât, dacă se menţinea la o distanţă mai mare decât ar fi crezut cineva că îi putea auzi cuvintele şi se prefăcea a nu fi interesat de cele ce se întâmplau în jurul său, putea iscodi în voie.

Reuşi astfel să asiste la intrarea în oraş a unui convoi de călăreţi care însoţeau o căruţă cu coviltir; toţi erau obosiţi, asudaţi şi plini de colbul drumului. Erau conduşi de o femeie înaltă şi blondă. Fură întâmpinaţi de un grup de norrmeni conduşi de Mikli, care îi escortară până la navă, îndepartând ferm şi politicos pe cei curioşi. Caii fură deshămaţi de la căruţă, şi aceasta fu ridicată, cu un scripete, la bord, cu tot cu încărcătură. Deşi era destul de departe, îl văzu pe Mikli entuziasmându-se şi sărutând de mai multe ori mâinile femeii. Dar nu sosirea ei îl bucura atât de mult pe mărunţel, ci ceea ce adusese din expediţie.

În noaptea aceea, Wairoa se furişă, neobservat, la bord. Pasarela fusese ridicată de la chei. În afară de oamenii de cart, pe punte mai fuseseră postate şi alte santinele. Nici unul dintre cei aflaţi pe punte nu observă cârligul învăluit în cauciuc pe care Wairoa îl aruncă din apă, căţărându-se apoi pe frânghia legată de acesta. Se furişă apoi lângă tambuchiul unei dunete şi goliciunea sa bălţată se topi în amestecul de lumini şi umbre. Nu fu necesar să se apropie mai mult de căruţă. Singurul instrument pe care îl luase cu sine era un minuscul generator ultrasonic; era simplu, deloc sofisticat, căci doar el, în întreaga lume, putea să audă şi să analizeze ecourile pe care le percepea acesta.

La fel de precaut precum venise, coborî din nou în apă, dar nu se întoarse pe chei decât în momentul în care o pâclă cenuşie fu adusă de

vântul dinspre est. După aceea se grăbi spre hanul unde trăsese Terai.

2

Veni iar noaptea, vântoasă şi răcoroasă. Luna, trecută de cel de-al doilea pătrar, răsărise deja când Plik părăsi clădirea la al cărei demisol se afla taverna Pey-d'Or.

Era aproape treaz şi mergea pe cât de repede îi îngăduia bâjbâitul prin bezna dintre două felinare. Îi era frig, căci nu purta decât o haină uşoară. Cu toate acestea, când lumina lunii îi dezvălui chipul, un zâmbet larg îi îmblânzea trăsăturile. Fredona un cântec despre şuierul vântului, asemuindu-l cu scârţâitul penelului pe hârtie. Auzind un motan de pripas care-i cânta o serenadă unei pisici, izbucni într-un râs zgomotos.

— Noroc, prietene, strigă el, şi ai grijă să mergi până la capăt.

Drumul pe care îl parcurgea în fiecare seară până la casa decrepită, în care îşi închinase o cameră pentru sine şi una pentru cărţile sale, trecea prin piaţeta de lângă Catedrala Sfântului Corentin. Doar luna o umplea cu strălucirea-i albă, el fiind singurul trecător întârziat. Turnurile bisericii se înălţau deasupră-i ca două piscuri gemene de munte, profilate pe cer. Trecu pe lângă aripa de sud-vest, cu paşi care răsunau sec pe pavajul umed de rouă.

— Plik! Stai!

Se supuse, întorcându-se, şi porni încet, curios, în direcţia din care se auzise glasul. Din bezna dintre turn şi zidul bisericii se ivi Iern. Plik se repezi să îl cuprindă în braţe. Iern îi înapoie îmbrăţişarea cu atâta căldură, încât angleymanul abia reuşi să îngaime:

— Te rog. Coastele mele or fi ele ca vai de ele, dar tot ale mele sunt.

— Îmi pare rău. Iern îl eliberă şi făcu un pas îndărăt. Mă bucur... E un cuvânt prea inexpresiv pentru ceea ce simt... Mă bucur atât de mult să te văd. Te aştept de ore întregi. Mă întrebam chiar dacă ai să mai vii vreodată. De când e deschisă taverna atât de târziu?

— N-a fost, dar Sesi s-a îndurat de mine. Asta se întâmplă de obicei, atunci când născocesc vreun poem. Feromoni psihici? Tonul lui Plik deveni mai aspru. S-a întâmplat ca tocmai tu să fii subiectul poemului, bătrâne. Cum ai călătorit?

Îl cercetă, în lumina slabă. Omul Clanurilor purta o bluză ţărănească şi pantaloni din pânză de sac. Trăsăturile îi erau umbrite de o pălărie moale cu borurile late, dar se vedea limpede că era bărbierit de curând, curat şi bine hrănit, arătând chiar mai bine decât poetul însuşi.

— În grabă, îi răspunse Iern. Bănuiesc că ţi-ai dat seama că părăsisem Ostrovul Ceresc cu paraşuta, când Jovain a preluat puterea. În privire îi apăru un licăr de furie mocnită. Ştiam în cine pot să am încredere prin părţile astea şi am călătorit dintr-un loc într-altul, mai ales noaptea. Încă de la început, am fost prevăzător şi mi-am schimbat hainele cu ţoalele astea. Privirea i se întunecă, de parcă un nor ar fi acoperit o rază de lună. N-am îndrăznit să întârzii prea mult nicăieri. Străinii sunt remarcaţi imediat, la ţară, iar vestea sosirii lor se răspândeşte mai repede decât vântul. Aş fi pus în primejdie pe cei care îmi acordau adăpost şi aş fi fost prins curând. Bineînţeles, nu mă puteam duce la mama mea şi la soţul ei; sunt, cu siguranţă, puşi sub observaţie. Kemper mi s-a părut a fi cea mai bună ascunzătoare. E mult mai uşor să-ţi pierzi urma într-un oraş mare, nu-i aşa? Am intrat în oraş după lăsarea întunericului şi m-am ascuns aici, aşteptându-te.

— Mă aşteptai pe mine?

— Eşti singura mea speranţă, Plik. Tu cunoşti fiecare drum şi fiecare bârlog de hoţi din Kemper.

Ştii cine-ar fi dispus să mă ajute, de bună-credinţa sau pentru bani. Iern îşi încleşta pumnii, plecând privirea. Ştiu că îţi cer prea mult. Am băut împreună, dar nu ne leagă nici o frăţie de cruce. Nici măcar nu te afli pe pământul tău natal. Dar la cine altcineva m-aş fi putut duce?

Oamenii respectabili, cărora m-aş fi putut adresa, sunt prea bănuitori şi nu se pricep la aşa ceva. Acesta a fost motivul pentru care nu m-am îndreptat spre Beynac şi împrejurimile sale. Nu cred ca va trebui să îţi asumi un risc prea mare. Nu-ţi cer decât să mă prezinţi cuiva care să mă ascundă până când... mă voi hotărî ce-am să fac în continuare. Contam pe tine.

Plik păstră tăcerea o vreme. Vântul îi zburli părul, înfiorându-l. Apoi, cu glas scăzut, rosti:

— Mă îndoiesc că te-aş putea ajuta. Pilotul îl privi cu ochii mari. Nu că n-aş vrea să te ajut, continua Plik. Sunt de partea ta mai mult decât ai crede, Talence Iern Ferlay. Cauza ta e mai presus de tine însuţi, mai presus chiar decât Domeniul. Există ceva transcendent în soarta ta, nu-ţi pot spune ce anume, dar simt asta. Cine sunt eu să stau în calea voinţei zeilor?

Celălalt îl privea, din ce în ce mai uimit.

— Eşti un om ciudat.

— E drept. Aşa am fost dintotdeauna. Altfel, n-aş fi fost în stare să scriu nici un fel de versuri. Ar fi fost doar nişte rime, acolo, fără nici un conţinut. Recunosc, sunt un om ciudat. Zâmbetul său se strâmbă. Problema e că nu cunosc pe nimeni care să merite încredere, spuse el, relatându-i apoi anunţul pe care îi fusese dat să îl audă. Cinci mii de aeri este o avere pentru cei care aparţin acestei clase; ca să nu mai vorbim de avantajele promise. Dar, chiar de-am găsi pe cineva demn de încredere, tot s-ar găsi cineva pe-aproape care să te vândă.

Iern privi în depărtare, de-a lungul străzii cufundate în întuneric.

— Jovain mă vrea mai mult decât credeam, rosti el, accentuând fiecare cuvânt. De ce? Nu eu conduc opoziţia împotriva lui. De fapt, nici nu există aşa ceva, nu făţiş, deocamdată. Da. Dac-aş muri, soţia mea... Da, cu condiţia ca ea să nu afle c-am fost ucis din ordinul lui... A încercat s-o facă o dată acum trei ani.

Plik îl privi, stânjenit, cuprins de un tremur violent, până când Iern îşi aţinti iar ochii asupra sa. Chipul îi era îndurerat.

— Îmi pare rău, murmură poetul. Credeam că ştii.

— Ce să ştiu?

— Despre ea. Poşta merge greu în Brezh, şi puţini au aparate de radio. Dar pe-aici, toată lumea ştie. Cei din clanuri care s-au întors de pe Ostrovul Ceresc şi, mai nou, chiar şi ziarele... Îşi puse mâinile pe umerii prietenului său. Talence Faylis Ferlay trăieşte, fără să se ascundă, cu căpitanul Jovain. A stat lângă el la ceremonia de inaugurare. A dat publicităţii un apel la unitate sub conducerea lui. Ieri a anunţat că a deschis procedura de divorţ. Te acuză de cruzime, infidelitate şi părăsirea domiciliului conjugal. Mâinile îi căzură şi rămaseră, atârnând, pe lângă trupu-i deşirat Iern încremenise. Expresia feţei îi era indescifrabilă, sub borurile largi ale pălăriei. Se auzea şuierul vântului, iar umbrele norilor se mişcau pe caldarâm, părând a-l însufleţi. Într-un târziu, Iern şopti:

— M-am temut de asta. Fratele ei... Dar îmi spuneam mereu că sunt nedrept cu ea, că Faylis n-ar conspira împotriva mea, că n-ar putea să mă trădeze... Se înfioră. Îşi drese glasul şi izbi cu călcâiul în pavaj, de răsună întreaga piaţetă. Târfa! strigă el. Târfă trădătoare!

— Sst! Mai încet, ne-ar putea auzi vreo patrulă de poliţie.

Iern se răsuci pe călcâie, retrăgându-se în bezna dintre turn şi zid. Izbi cu pumnul în zidul de

piatră şi, rezemându-şi apoi capul în pumn, îşi închise ochii, ţinându-i strinşi.

Plik nu văzu nimic din toate acestea, căci rămăsese afară, la lumină. Auzi doar cuvintele gâtuite pronunţate de prietenul său.

— Am iubit-o cândva. Şi ea m-a iubit...

Apoi, din întuneric se auzi un suspin adânc, din rărunchi, suspinul unui om care nu e învăţat cu lacrimile.

Iern se întoarse curând lângă el, şi pălăria îi ascundea încă trăsăturile. Spinarea îi era dreaptă şi fruntea sus. Avea un glas lipsit de intonaţie, plat, distant, când îi spuse:

— Iartă-mă. A fost un şoc pentru mine. Probabil c-am să pot fura o barcă şi să o manevrez de unul singur, până în Angleylann sau în Eria. Poţi să-mi dai vreo idee despre ce-ar trebui să fac o dată ajuns acolo?

Plik îşi strânse braţele la piept, străduindu-se să îşi oprească clănţănitul dinţilor.

— Nu, mă tem că nu. Dacă te-ai refugia într-o ţară prosperă, vestea sosirii tale acolo ar ajunge curând la urechile celor de-aici. Dacă te vor aşa de mult, precum se pare, vor veni după tine, indiferent cine sau în ce condiţii ţi-ar acorda adăpost. Te-ai putea da la fund în vreun sat pe jumătate barbar, dar crezi c-ai fi în stare să-ţi porţi de grijă în asemenea condiţii? Nimeni din cei de-acolo nu dispune de mijloacele necesare pentru a hrăni o gură în plus. Şi cum ai putea păstra legătura cu cei care sunt de partea ta aici, în ţară?

— De ce-aş face-o? Ce rost ar avea?

— Trebuie să o faci, e datoria ta, îi răspunse Plik, pe un ton grav. Îţi spun, destinul tău miroase a măreţie, aşa cum înaintea unei furtuni cerul miroase a fulgere. N-am idee ce anume îţi rezervă soarta. Poate că nici ea nu ştie. Poate că n-ai să reuşeşti să salvezi sufletul poporului tău, ci ai să-l distrugi. Ştiu doar că atunci când ceva străin pătrunde într-un spirit – şi, crede-mă, Jovain e

posedat de ceva străin – demonii iadului se dezlănţuie.

— Ah, tu şi fantezia ta! exclamă Iern. N-are nici un rost să îngheţăm aici. Ar trebui să găsesc odată barca aceea, ca să nu mă mai prindă zorii pe-aici.

O idee străfulgeră mintea lui Plik. Îl apucă pe Iern de gulerul bluzei ţărăneşti.

— Aşteaptă! Mi-a venit în minte un refugiu care-ar putea deveni şi o bază de operaţiuni pentru mai târziu... Îl trase de ţesătura aspră a bluzei şi o luă din loc, târşâindu-şi picioarele. Haide! Putem să stăm de vorbă şi mergând. Oricum, tot spre chei mă gândeam şi eu să mergem.

Iern rămăsese la fel de ţeapăn, dar îl urmă. Părăsiră piaţeta, apucând-o pe o stradă laterală. Era o ulicioară îngustă, neluminată, cu ziduri înalte de o parte şi de alta. Trebuia să fie precauţi.

— Ia zi, care ţi-e ideea?

— Ai aflat despre cele două nave aflate în port, una din Federaţia Maurai, iar cealaltă din Uniunea de Nord-Vest, nu-i aşa? Stau în port de luni de zile, în vreme ce echipajele lor se tot vântură încoace şi-ncolo pe întreg cuprinsul Domeniului. Cu toţii sunt enervant de secretoşi, dar sunt convins că, oricare le-ar fi obiectivele, ambele grupuri au fost trimise de guvernele respective. Poate că au misiunea de a se spiona reciproc, râse Plik.

Iern izbucni, cu vocea gâtuită de emoţie:

— Da! Pe Marele Charles, cum de nu m-am gândit? Mauraii...

— Nţţ... Eu n-aş face-o, dac-aş fi în locul tău. Am încercat să mă împrietenesc cu marinarii aceia, au fost foarte drăguţi, m-au invitat la tot soiul de petreceri date la bord... Dar nu le-a scăpat o vorbă. Ştiu că tu eşti favorabil strângerii relaţiilor cu Federaţia, dar asta nu-ţi dă dreptul să le ceri o asemenea dovadă de recunoştinţă, încât ei să îşi asume riscul de a-şi compromite misiunea,

ascunzându-te. Îţi repet, nu ştim nimic despre adevăratele lor intenţii. Şi-apoi, n-ar avea cum să te ascundă. N-ai putea rămâne ascuns la nesfârşit sub punte, căci vizitatorii, ca mine, de pildă, sunt invitaţi adesea să viziteze nava, iar ei par a fi plănuit o şedere mai îndelungată. Prezenţa unui alb în mijlocul lor ar sări în ochi, precum nasul roşu al unui beţiv.

— Şi-atunci... Cine altcineva? Norrmenii?

— Da. Am reuşit să mă apropii întrucâtva de şeful lor, un păcălici pe nume Mikli Karst. Ceva îmi spune că ar fi dispus să te primească la bord, chiar şi numai aşa, de dragul sfidării. Deşi, cred eu, şi el s-ar gândi la avantajele prezenţei unui membru de vază al clanurilor aerogenilor, în exil. Ţara sa ar putea profita de pe urma ta. Aminteşte-ţi, Uniunea de Nord-Vest are un dinte împotriva Federaţiei Maurai şi ar fi dispusă să îşi asume orice risc, pentru a schimba situaţia. Mai mult chiar, Mikli m-a lăsat să înţeleg, ieri, când am stat împreună la un pahar de vorbă, că se pregătesc să plece curând. Evident, a dus la bun sfârşit ceva important; s-a străduit din răsputeri să îşi ascundă nerăbdarea, dar l-am ghicit. De fapt, a început să rezolve formalităţile: a anunţat căpitănia portului şi aşa mai departe. Pentru azi-dimineaţă, şi-a programat o ieşire pe mare de o zi sau două, pentru a-şi antrena oamenii în vederea marii traversări. Ai câştiga măcar acest răgaz, departe de duşmanii tăi. Câtă vreme nava va mai rămâne în radă, n-ar fi greu să stai ascuns. Te-ai putea chiar arăta din când în când pe punte, dacă te-ai îmbrăca precum unul dintre ei. Tipii ăştia s-au plimbat atât de mult, încât nimeni n-ar observa că eşti nou pe-acolo.

— Eşti destul de convingător, spuse Iern. Dar văd câteva impedimente.

— Te temi c-ar vrea recompensa, nu? Ei bine, Mikli nu e interesat de partea materială a lucrurilor. Se vede clar că îl preocupă cu totul altceva. În cel mai rău caz, te-ar refuza şi te-ar

trimite la plimbare. Bag nuna în foc că el este un soi de agent secret, şi n-ar vrea să atragă prea mult atenţia asupra sa. Dar, dacă se va hotărî să te ia la bord, te asigur că nici unul dintre oamenii lui n-are să scoată o vorbă. În felul lor, sunt la fel de tăcuţi ca şi mauraii.

Iern încă mai ezita.

— Te pricepi să răsuceşti cuvintele, dar asta ţi-e meseria, de fapt. Eşti convins că ştii cum să-i judeci pe oameni? Iar eu... Eu sunt pilot şi castelan, atâta tot. Ce ştiu eu despre oameni ori despre politică? De unde-ai scos aiureala asta, Plik? De ce crezi c-aş fi în stare să conduc mai mult decât o escadrilă de aviaţie?

Strada dădea spre chei. Dincolo de catargele care se legănau, de carenele masive, apele sclipeau, în lumina lunii. Felinarele oamenilor de cart păreau stele răzleţe. Vântul se mai liniştise, dar era mai răcoare acum.

Iern privi spre apus, spre cele două nave uriaşe care ocoliseră jumătate din Pământ. Îşi îndreptă umerii şi zise:

— Încercarea moarte n-are. Ia-o înainte.

Nu le trebui multă vreme pentru a fi primiţi la bordul lui *Mount Hood.* Comandantul navei lăsase oamenilor săi ordine precise să fie informat de îndată, indiferent de oră, de orice întâmplare neobişnuită. După un schimb scurt de replici, paznicii de lângă balustradă coborâră o pasarelă, iar câteva minute mai târziu, Iern şi Plik se aflau în cabina lui Mikli Karst, sorbind din ceştile cu cafea şi coniac.

Era cald aici şi aerul era acrişor, de la fumul ţigărilor gazdei şi cel al pipei de lut a poetului. Iern se abţinu cu greu să nu vânture fumul cu mâna. Fuioarele de fum se învârtejeau, albăstrii, în lumina celor două lămpi. De afară răzbăteau, surd, vuietul vântului, clipocitul valurilor şi scârţâitul

punţii. Nava se legăna uşor înainte şi înapoi. Cei trei bărbaţi erau aşezaţi pe o banchetă tapiţată cu piele, în jurul unei mese. Un fişet era fixat alături, iar pe masa de lucru se afla o maşină de scris, ancorată şi ea împotriva raliului. O uşă scundă dădea într-o baie personală. În încăpere se mai afla şi un pat acoperit cu o cuvertură din blănuri de castor şi, de-a lungul pereţilor, o mulţime de rafturi pline cu cărţi. Volumele erau într-o sumedenie de limbi, şi o mulţime erau vechi, nu din veacul dinaintea Judecăţii, căci acelea se distruseseră de mult, în marea lor majoritate, ci chiar mai vechi cu două sau trei secole, din vremea când hârtia şi legăturile erau mult mai durabile. Nu se vedea nici o fotografie, deşi Plik îi spusese lui Iern că Mikli era căsătorit şi avea copii. Singurul obiect personal aflat la vedere era o statuetă, o femeie cu cap de pisică, îmbrăcată într-o rochie împletită. Mikli spunea că o găsise într-o mlaştină de pe malul Nilului, din ruinele unui muzeu.

Stătură de vorbă până când zorii cenuşii se iviră, luminând hublourile.

— Deci, ne-am înţeles, spuse mărunţelul. Te voi duce în ţara mea şi acolo ţi se va acorda azil. Desigur, nu-ţi pot garanta care anume vor fi condiţiile, dar te asigur că nu vor fi foarte severe.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Instituţia aceea bleaga care se cheamă guvernul Uniunii de Nord-Vest nu are căderea de a împiedica un om să intre în ţară, dacă vreunul dintre Sălaşuri îl consideră binevenit. Sunt convins, ştiu că Sălaşul Lupilor te va primi cu dragă inimă. Fără îndoială, acest lucru se va face în mod discret, poate chiar fără ştirea nimănui, dacă va fi posibil. Va trebui să mai ai răbdare o vreme, înainte de a contacta mişcările clandestine de rezistenţă din Domeniu. Dar acestea vor avea nevoie de timpul acesta, pentru a se organiza... dacă se vor hotărî să se organizeze. Nu te teme,

colonele Ferlay, între timp, vom ţine departe de uşa ta orice neplăceri.

Plik emise un inel de fum albăstrui şi-l admiră dizolvându-se în pâcla încăperii.

— Planuri omeneşti, remarcă el. Asta-i bine.

Mikli ridică un deget, şi privirile lui îl fixară pe Iern.

— Te rog să mă înţelegi, rosti el. În clipa asta, eşti liber să te întorci la ţărm şi să ne dai uitării. Dar, din momentul în care vei fi acceptat protecţia noastră, va trebui să ne gândim şi la propria noastră siguranţă; asta înseamnă că va trebui să te supui ordinelor. Eşti dispus să o faci?

— Desigur, îi răspunse Iern. Înţeleg perfect situaţia, vă accept protecţia şi vă mulţumesc din suflet.

— Splendid! exclamă Mikli, entuziasmat. În cazul acesta, pot să te anunţ că vei ajunge în emisfera vestică mai devreme decât credeai. Ia aminte, Plik, ăsta nu-i un subiect pentru versurile tale şi nici pentru gângăvelile scăpate la beţie.

Angleymanul zâmbi.

— Voi fi gângăvind eu cu nasul în pahar, dar sper din suflet că ceea ce spun nu e chiar atât de anost. M-ai auzit vreodată flecărind despre ceva ce nu era cazul? Una din calităţile de bază ale unui poet este că ştie ce anume să omită.

Norrmenul îi întoarse zâmbetul.

— Mi-ar plăcea să putem sta mai pe îndelete de vorbă, noi doi. Amândoi suntem dedaţi patimii cuvintelor. Apoi se întoarse către Iern. Azi nu ieşim în larg doar pentru a-i dezmorţi pe marinari. Probabil c-ai observat hangarul avionului de la pupa. Nu avem dreptul să survolăm Domeniul, însă nimeni nu ne împiedică să decolăm după ce-am trecut de linia orizontului. Nimeni nu va şti, dar hangarul va fi gol, când nava se va întoarce din călătoria de probă. Trebuie să trimitem de urgenţă ceva acasă, explică el, aprinzându-şi încă o ţigară. N-are importanţă ce anume.

— Acasă? se miră Iern. Cum aşa?

Mikli pufăi din ţigară, trăgând cu sete fumul în piept.

— Aha, deci ştii care ar fi impedimentele unei asemenea călătorii? Mauraii ne-au impus restricţii cu privire la tipurile de avioane pe care le folosim. Nu există nici un avion care să poată traversa oceanul fără escală decât, cel mult, până în teritoriile pustii de pe ţărm. E umilitor, nu-i aşa? Vom fi nevoiţi să ne aprovizionăm pe traseu.

Iern trecu în revistă, în gând, harta lumii.

— Asta ar însemna să facem o escală în teritoriile mongilor.

Mikli îi aruncă o privire tăioasă.

— Poftim? De ce crezi asta?

Mintea lui Iern prelucra datele la capacitatea maximă.

— Mă îndoiesc că aţi face nebunia de a lăsa o staţie de alimentare cu combustibil nepăzită în sălbăticia aceea. Ispita ar fi prea mare pentru barbarii din partea locului, care s-ar grăbi să pună stăpânire pe ea, jefuind-o de tot ce ar fi de valoare. Şi-apoi, n-aţi fi reuşit să o ascundeţi atâta vreme de maurai. Aşa încât aţi făcut o mică înţelegere secretă cu cineva. Bănuiesc că este vorba de Krasnaya. Poziţia este rezonabilă, având în vedere scopurile urmărite, localnicii nu sunt săraci şi primitivi precum cei din Chukri, nici aroganţi şi pretenţioşi, precum cei din Yuan.

— N-ar strica să te înveţi să fii mai discret, Ferlay, izbucni Mikli, după care, recăpătându-şi stăpânirea de sine, redeveni amabil. Concentrează-ţi mai bine atenţia asupra pilotului. E o tânără fermecătoare care şi-a îndeplinit misiunea în Uropa. Cu toate acestea, nu ţi-aş recomanda ca atenţia ta să depăşească anumite limite. E iute ca o panteră. Reveni la tonul serios. Mă determini să îmi schimb planurile. N-aveam de gând să plec chiar acum. Dar, în lumina acestor evenimente remarcabile, dat fiind potenţialul tău, voi veni cu

tine. Aş vrea să fiu de faţă şi să am un cuvânt de spus când îi vei întâlni pe conducătorii noştri.

Iern îl privi insistent.

— În fond, spuse Călăreţul Furtunii, ţi-ai cam încheiat şi tu misiunea, în mai mică sau mai mare măsură, cel puţin pentru moment. Altfel, nici o clipă nu te-ai fi gândit să pleci. Iar lovitura de pe Ostrovul Ceresc înseamnă, pentru tine ca şi pentru maurai, un avertisment. Nu veţi întreprinde nimic pe cuprinsul Domeniului pina când nu veţi fi lămuriţi din ce parte bate vântul.

Mikli izbucni într-un râs zgomotos.

— Minunat! Felicitări! Ai întru totul dreptate. Nu este plăcut ceea ce spui, dar ai perfectă dreptate. Se ridică în picioare: Ei bine, ce-ai zice să o chem acum pe Ronica Birken, pilotul nostru, şi să comand ceva pentru micul dejun? Am avea timp să ne cunoaştem mai bine în timp ce am lua masa. Apoi, întorcându-se spre cel de-al treilea bărbat din încăpere. Hmmm... Plik, nu-mi place să încalc regulile ospitalităţii, dar cred c-ar fi mai bine pentru noi toţi dacă n-ai asista la discuţia noastră.

Angleymanul se întinse, căscând şi zâmbi.

— Ai dreptate. Adevărul este că sunt toropit de oboseală şi, după ce mă voi odihni puţin, va trebui să închei cântecul pe care l-am început.

Iern se foi, stânjenit, pe scaun.

— Cântecul ăsta e cel despre care mi-ai pomenit, cel despre mine?

Plik încuviinţă.

— Da, dar n-ai de ce să-ţi faci griji. E vorba nu atât despre tine, ci despre legenda ta.

— Care legendă?

— A, deocamdată e doar o sămânţă ce stă să încolţească. Dar va creşte şi, de îndată ce se va naşte... Dar poeţii sunt singurii care recunosc dintr-o privire legendele, şi cine stă să îi asculte? Tăcu. Îl îmbrăţişă pe Iern, şi-i şopti la ureche. Drum bun, prinţe. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată,

dar, după ce vei deveni un zeu sau un erou, sau un demon, eu îmi voi aminti că ai fost un tovarăş de beţie grozav.

— Ce naiba tot îndrugi acolo? îl întrebă Iern, răspunzându-i la îmbrăţişare. Mă rog, n-are importanţă. Eşti nebun, dar m-ai salvat şi niciodată n-am să-ţi pot mulţumi îndeajuns. Să ne vedem cu bine.

Plik se îndrepta de şale şi părăsi cabina. Mikli îl însoţi până la uşă şi îi făcu semn omului de pază, care îi permise vizitatorului să coboare pe chei.

Soarele încă nu răsărise, dar lumina zorilor se arăta deja peste acoperişurile caselor. Se mai vedeau doar câteva stele, iar Ostrovul
Ceresc şi luna se îngemănau în ceaţa care se lăsase după ce briza se liniştise. Docurile erau încă pustii. Roua strălucea pe caldarâm şi pe scândurile uzate ale debarcaderelor. Doi pescăruşi mai matinali survolau, ţipând, apa tulbure a fluviului. Aburii respiraţiei lui Plik îi ieşeau albi dintre buze. Grăbi pasul. Degetele lui zgândăreau corzile invizibile ale unei alăute, în vreme ce el fredona, cu glas scăzut, versurile pe care le compusese până atunci

„L-au alungat pe prinţ de pe tronu-i din înalturi,
Vestind venirea unor vremuri noi. Le-au dat numele
străvechi al libertăţii,
Precum, odinioară, Cezar.
Ne îndeamnă sufletele spre noi ţeluri,
Spunându-ne că am scăpat de tiranie,
Ne-ndeamnă să îl renegăm pe prinţ şi ale sale vorbe
Şi să ne închinăm la noua stăpânire."

Glasul îi crescu în intensitate, şi melodia deveni un sunet de trâmbiţe.

„Dar ascultaţi cum sună goarna prăfuită,

Cum tobele bubuie, asurzitoare,
Cum un glas cheamă din morminte ude,
În care oase fremătânde se trezesc la viaţă:
«Vine! Vine! Vine!»
Şi flamura-i de nori scăldaţi de lună
Se desfăşoară peste un ţinut pustiu
În care numai vântul şuier-a furtună.
Strigoii din vechime se ridică,
Spre a-l întâmpina, călare pe aripi de beznă.
Se va întoarce prinţul, aşadar, acasă!"

3

Terai stătea pe puntea navei sale şi urmărea, neputincios, cum norrmenii ridicau ancora. Trecură prin faţa ochilor săi, lunecând, duşi de curent. Soarele de-abia începuse să lumineze pantele dinspre răsărit ale acoperişurilor; razele sale mângâiau flamura alb-verde din vârful catargului, care fremăta, bătându-şi parcă joc de el. Catamaranul nu avea nici o pânză ridicată. Mikli Karst nu aşteptase refluxul, ci-şi cheltuia combustibilul pentru a se îndepărta cât mai repede.

Ce era de făcut? Pentru a suta ori pentru a mia oară, gândurile lui Terai se loveau de un zid. Îşi simţea creierul rănit şi sângerând.

Târfa aceea şi banda ei – sau acei curajoşi patrioţi, depinde din ce unghi privea problema – aduseseră la bord o încărcătură de materiale radioactive. Raportul lui Wairoa nu admitea nici o îndoială. De asemenea, era cert că marfa se îndrepta spre Uniune... Dar unde anume, în acele vaste ţinuturi sălbatice, rămânea o enigmă.

Terai se gândise să îi urmărească, dar, printr-o ironie a sorţii, *Mount Hood* era mai rapidă decât greoaia monococă maurai. Luase la un moment dat în considerare şi posibilitatea trimiterii unui mesaj radio către N'Zealann, cerând intervenţia Marinei, dar ar fi fost aproape imposibil, căci pe cât de largi

erau oceanele, pe-atât de puţine erau avioanele capabile să le străbată în lung şi în lat Şi apoi, nava urma să se întoarcă în câteva zile. Aşa afirmase căpitanul ei, şi mulţi membri ai echipajului rămăseseră la ţărm. Dacă nu se întorcea, ar fi stârnit bănuieli şi comentarii, ultimul lucru pe care Karst l-ar fi putut dori. (Dar Karst îşi împlinise misiunile de ordin politic, oricare vor fi fost ele. Acestea păreau a implica o relaţie cu Talence Jovain Aurillac, al cărui regim avea nevoie de o perioadă de consolidare înainte de a putea fi de folos cuiva, în vreun fel anume. Dacă între timp, regimul se dovedea a nu fi viabil, era preferabil ca nimeni să nu afle de cooperarea sa cu norrmenii. De-aici, Terai dedusese că Mikli Karst nu avea să mai rămână mult în zonă.)

Având în vedere toate acestea, concluzia lui Terai era că inamicul avea să îşi expedieze, pe calea aerului, dezgustătoarea comoară, lansându-şi avionul de cum avea să dispară din raza vizuală. Acesta va avea nevoie de o realimentare, undeva pe parcurs, din rezervele pregătite dinainte. Unde şi cum avea să se întâmple acest lucru era greu de aflat atâta timp cât nu se cunoştea destinaţia: putea fi o navă undeva în mijlocul oceanului, o insulă sau chiar un loc anume pe continent; cu siguranţă, aveau să urmeze un traseu întortocheat, pentru a-şi pune eventualii urmăritori în dificultate.

Aeronava aflată la bordul lui *Hivao* era superioară din toate punctele de vedere avionului lui Karst. Era un reactor, nu se baza pe elice, era rapid şi bine înarmat şi avea o rază mai mare de acţiune. Era însă lipsit de utilitate în situaţia dată. Terai se gândise să îl trimită pentru a supraveghea nava inamică, dar, cu siguranţă, Karst nu avea să îşi lanseze aeronava atâta timp cât mauraii se vor afla în zonă; avea să găsească o scuză pentru a rămâne mai mult timp în larg şi avea să aştepte până când avionul maurai avea să fie silit să se întoarcă la ţărm pentru a se realimenta. Nu avea să

fie nevoit să aştepte prea mult, chiar şi în cazul în care avionul de pe *Hivao* s-ar fi aprovizionat de la bordul navei-bază. La un moment dat, combustibilul avea să se termine, iar localnicii n-aveau să le vândă aşa ceva, fiindcă nu admiteau zboruri străine peste teritoriile Domeniului, care înglobau şi golful Bisky. (Cu siguranţă, Karst avea de gând să decoleze pe neobservate.)

Terai cântărise şi posibilitatea de a ieşi în larg, de a decola şi de a bombarda *Mount Hood,* scufundând-o. Interveneau aici însă telescoapele de pe Ostrovul Ceresc – şi privirile i se îndreptară într-acolo, dar strălucirea soarelui eclipsa încă aerostatul – care puteau să observe această operaţiune. Ar fi avut de înfruntat acuzaţii de crimă şi ar fi urmat complicaţii de negândit pe plan diplomatic. În caz de reuşită, ar fi meritat riscul. Dar reuşita era îndoielnică. Reactorul său era un avion de vânătoare, nu de bombardament, şi se îndoia că ar fi putut scufunda o navă de asemenea dimensiuni, mai ales în condiţiile în care Domeniul şi-ar fi trimis avioanele de intervenţie. Dar chiar şi în cazul în care acţiunea reuşea, ar fi însemnat să trimită în fundul oceanului încărcătura de plutoniu, iar containerele acelea n-ar fi rezistat prea mult timp în apa sărată. Ar fi însemnat ca el, un om din Oceania, să fie vinovat de deversarea mai multor kilograme de otravă în mare. La ce bun? Diavolii din Noramerica îşi făcuseră, cu siguranţă, asemenea provizii, încât pierderea acestei încărcături n-ar fi însemnat mare lucru. Iar secretul intenţiilor lor avea să piară o dată cu echipajul acestei nave.

Catamaranul dispărea în zare. Terai izbi cu pumnul în balustradă, sperând că durerea fizică avea să îi distragă atenţia de la agonia în care i se zbătea mintea.

— Cred c-am să mă duc să mă îmbăt, spuse.

Omul de cart, care îi stătuse alături, încuviinţă.

— Şi eu plănuiam acelaşi lucru, domnule, când îmi voi fi terminat cartul. Dacă doriţi, domnule, vă pot da adresa şi numele unei fetiţe trăsnet. E curată şi nu e deloc pretenţioasă.

— Nu, mulţumesc.

Terai îi întoarse spatele iritat, îndreptându-se spre pasarelă. *Sex pentru bani... Chiar atât de mult ne-au corupt lunile acestea de trândăveală? Şi-apoi, la ora asta, mă îndoiesc că aş fi în stare de ceva.* Îl cuprinse dorul de casă: *Doar cu tine, Elena!*

Coborând pasarela, cufundat în gânduri, nu observă sosirea altcuiva pe debarcader. O mână i se aşeză pe umăr. Aruncă o privire în urmă şi se pomeni privind masca lui Wairoa.

— Am veşti, căpitane, spuse omul care avusese nouă mame.

— Cum? întrebă Terai, clipind neîncrezător, în vreme ce inima porni a-i bate nebuneşte. Veşti bune, vrei să zici? Haide!

Aproape că îşi târî tovarăşul înapoi pe punte, iar de acolo, în cabina sa. Se simţea aici mai în siguranţă şi mai acasă decât în camera pe care o închinase la un han din oraş, ca să aibă mai mult spaţiu pentru primirea musafirilor cu care făcea afaceri. Rogojinile tatami care acopereau hublourile deschise împiedicau pătrunderea luminii, lăsând însă să treacă răcoarea dimineţii. Pereţii cabinei erau împânziţi cu fotografii ale celor de acasă. Pe o poliţă, stăteau înşirate cărţi, în marea majoritate lucrări de referinţă, biografii şi alte asemenea; Terai nu se dădea în vânt după poezie şi proză. Intre pat şi pohtă, îşi instalase un banc de lucru unde, în timpul său liber, confecţiona bijuterii din sârmă, pietre şi scoici; asta, atunci când nu lucra în atelierul de lăcătuşerie al navei.

Îl împinse pe Wairoa într-un fotoliu şi îşi întinse braţul musculos înspre dulapul cu băuturi.

— Cu ce te servesc? întrebă. Pe Tanaroa! Spune-mi că mai avem o şansă.

— Nu vreau decât un pahar de sifon, mulţumesc.

— Mda, mai e destul până deseară, dar...

Terai destupă o sticlă de sifon pentru oaspetele său, iar sieşi îşi turnă două degete de whisky. Era în stare să-l bea fără să simtă altceva decât o uşoară senzaţie de căldură. Se aşeză apoi, apucându-se să îşi umple pipa.

— Spune odată, omule, nu mă mai chinui.

— Să nu te aştepţi la cine ştie ce, îl avertiză Wairoa. Am doar câteva informaţii noi, care mi-au furnizat o idee.

Terai se strădui să-şi potolească nerăbdarea şi îşi scrută încă o dată cotloanele minţii, în căutarea acelei soluţii. Ştia că nu posedă creierul cel mai genial din lume, dar credea că se gândise la toate posibilităţile.

— Dă-i drumul.

— Aflând că *Mount Hood* urma să iasă azi în larg, i-am supravegheat toată noaptea.

Terai se întrebă din nou unde, când şi cum mai apuca omul acesta să se odihnească.

— Azi-noapte, târziu, doi oameni au urcat la bord. Unul a rămas, iar celălalt a plecat în zori, înainte de răsăritul soarelui. Judecând după portretele apărute în ziare şi după descrierile verbale pe care le-am auzit, cel care a rămas este Talence Iern Ferlay, cel dat în urmărire de către noul căpitan.

Terai rămase cu răsuflarea tăiată. *A fost o noapte vântoasă şi întunecată, şi Wairoa. trebuie că era destul de departe, dar ochii lui de bufniţă nu se puteau înşela.*

— Pe dinţii lui Nan, ce vrea să însemne asta?

— Da-mi voie să termin cu informaţiile mai întâi, apoi am să îţi spun ce cred eu. Tovarăşul lui Ferlay era un poet alcoolic din Angleylann, pe care ţi-l aminteşti, poate, dintr-o tavernă de mâna a

doua de lângă catedrală, un tip pe nume Peyt Rensoon, poreclit Plik. Conversaţia dintre el şi oamenii de cart a dus la trezirea lui Mikli Karst, după care Ferlay şi el au dispărut în cabina lui Karst vreme de câteva ceasuri. Paza fusese întărită, aşa că nu m-am putut furişa la bord. Când, în sfârşit, Rensoon a ieşit din cabină, pornind spre casă, era exuberant şi interpreta o compoziţie recentă de-a sa, un cântec de revoltă. Nu l-am urmărit prea mult, gândindu-mă că era preferabil să păstrez nava sub observaţie. Cu toate acestea, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Ferlay se află, probabil, şi acum, la bord.

— Aha! Reuşind să îşi aprindă pipa, Terai se instală mai comod, mormăind: Şi totuşi, ce deduci de-aici? Ai avut mai mult timp de gândire decât mine.

— Am aflat că Ferlay era unul dintre obişnuiţii tavernei preferate a lui Rensoon, ori de câte ori se afla la Kemper, astfel încât, fără îndoială, este prieten cu acesta. L-a contactat deci, cerindu-i sprijinul. Rensoon a devenit, de-o vreme încoace, prietenul lui Karst. Tu n-aveai de unde să ştii asta, dar eu am observat. De aici, tragem automat concluzia că norrmenul ar putea să-l ia cu sine pe fugar, în ţara sa. Uniunea n-ar avea nimic de pierdut, ba chiar ar putea, pe termen lung, să câştige ceva. O evadare de felul ăsta ar fi în genul lui Karst; oricum, tot trebuie să scape de materialele fisionabile.

Terai îşi plimbă fumul prin gură o vreme, jucându-se cu pipa călduţă.

— Am înţeles. Deci îi vor oferi o călătorie gratis fugarului nostru. Aproape sigur, cu avionul lor. Şi ce-i cu asta?

— Rensoon a stat destul în cabina aceea, spuse Wairoa. Se prea poate să fi reţinut unele indicii referitoare la destinaţie.

— Ohoo!

Terai sări ca ars din scaun.

— Dacă dispunem de o estimare a rutei, mai exact, a locului unde şi-au propus să îşi facă plinul, i-am putea urmări şi lua prin surprindere.

— Da, da! mugi Terai. Lesu Haristi! Începu să se plimbe prin cabina strimtă, în sus şi-n jos, încoace şi-ncolo, ronţăindu-şi cu furie pipa. Da, dac-am putea să-i prindem deasupra unor teritorii nelocuite, i-am putea obliga să aterizeze. Ăsta ar fi cel mai mare câştig, Wairoa. Ai făcut un lucru nemaipomenit descoperind că, în mod clar, norrmenii sunt cei care, de ani de zile, colectează porcăriile acelea. În afara cuvântului tău însă, n-avem nici o dovadă. Superiorii noştri ne vor crede; dar ceilalţi? Ştii cât de cinici au devenit cei din Insule. Nu vor fi dispuşi să sprijine un război, bazându-se doar pe cuvântul unui om. Şi, îţi garantez, va fi nevoie de un război în toată regula, pentru a elimina această monstruozitate, mai ales atâta vreme cât nu ştim ce anume este; ştim doar că *există.* Smulse paharul de pe masă şi îşi turnă licoarea de foc pe gât în jos. Dacă îi capturăm, dispunem de o dovadă. Şi îi avem la dispoziţie, pentru a-i interoga. Pe toată Triada, n-am folosit în viaţa mea tortura, dar cu mâinile astea voi face tot ce e necesar pentru a le smulge adevărul şi nu voi avea nici un fel de remuşcări. Am nevastă şi copii şi sper să am şi nepoţi.

Nefiind obişnuit să vorbească atât de mult dintr-o suflare, Terai se trânti în fotoliu şi îl privi pe neobişnuitul său tovarăş.

— Nu va fi nevoie de tortură, cel puţin, nu în cazul lui Rensoon, spuse Wairoa. N-ar avea nici un motiv să păstreze tăcerea, dacă îi promitem o recompensă şi îi întărim convingerea că n-avem nici un interes să îi facem vreun rău prietenului său, Ferlay. Problema cea mare va fi, zic eu, puţinătatea informaţiilor lui. Karst n-a divulgat, cu siguranţă, nimic, nu intenţionat. Voi fi nevoit să urmăresc eventualele date scăpate din întâmplare, de care Rensoon nici nu îşi aminteşte în mod

conştient. Va dura mult, şi, înainte de asta, va trebui să îl convingem să coopereze, fie mituindu-l, fie ameninţându-l ori implorându-l.

Terai contemplă jarul din pipă.

— Iar la sfârşit, s-ar putea să ne trezim exact de unde am pornit.. Dar merită să încercăm. Unde se află acum?

— Bănuiesc că doarme, acasă la el. Când am venit, am trecut pe la el, ca să verific. Nu-l putem răpi. Nu s-ar bucura să-l trezim cu forţa, indiferent ce i-am oferi, iar jos, la parter, se desfăşoară o partidă de cărţi, care promite să dureze toată ziua.

— Mda, nu vrem să ne trezim cu poliţia pe cap... Dar, între timp, încărcătura ucigaşă îşi va lua zborul...

— Uite ce zic eu, începu Wairoa. Hai să ne petrecem orele care urmează pregătindu-ne nava pentru ieşirea în larg, sub pretextul unor „exerciţii". Vei anunţa autorităţile, poţi spune că ideea ţi-au dat-o norrmenii, şi azi ar fi o zi potrivită pentru aşa ceva. Eu voi ţine sub observaţie casa lui Rensoon. Când, în sfârşit, se va hotărî să iasă, am să te anunţ. Tu poţi trata problemele astea mai bine decât mă pricep eu. Caută-l, fii amabil, fă-i cinste cu o băutură, invită-l la bord la o aşa-zisă petrecere. De cum ajungeţi aici, îl închidem şi ridicăm ancora. De cum va fi posibil, decolăm cu avionul, noi trei: tu, eu şi prizonierul; pornim spre vest. Eu îl voi descoase în vreme ce zburăm. Dacă aflăm vreun indiciu privind direcţia în care a luat-o avionul inamic, schimbăm cursul şi îl urmărim. Dacă nu, îl ducem pe Rensoon înapoi la Kemper şi îl răsplătim cu o sumă oarecare de bani, pentru deranjul pricinuit. Asta e propunerea mea. Vezi vreo fisură?

— Nu, spuse Terai după un timp de gândire. N-avem nimic important de pierdut. În schimb, avem o lume de câştigat. Sau, măcar, putem încerca să o salvăm.

XIII

Aeroplanul era destul de mic, cu excepţia rezervoarelor de combustibil de mare capacitate. Încărcătura pe care o transporta ocupa aproape tot spaţiul existent în fuzelaj. Ronica Birken se afla la comanda aparatului, avându-l alături pe Talence Iern Ferlay şi, în spatele lor, pe Mikli Karst. Nu dispuneau decât de foarte puţin spaţiu în afara locurilor ocupate. Situaţia era tolerabilă, deoarece, în aproximativ douăsprezece ore, aveau să facă o escală. Avionul era un monoplan cu două elice, dispunând de o dotare care îi permitea decolarea pe verticală şi aterizarea pe puntea unei nave.

E bine alcătuit, în limitele impuse de maurai, gândi Iern. *Nu mă mir că norrmenilor nu le convine. Nici mie nu mi-ar plăcea.*

Aruncă o privire spre tânăra înaltă de lângă el. *Şi pilotul e bine alcătuit. S-a descurcat de minune la decolare, având în vedere cât e de agitată marea.*

Zburau acum deasupra valurilor cenuşiu-verzui care-şi scuturau coamele albe, dar briza nocturnă care le stârnise se potolise, iar cei o mie cinci sute de metri înălţime, la care se aflau, le ofereau o vastă panoramă a desenelor lor complicate. Erau doar câţiva nori, iar soarele strălucea pe cerul de un albastru intens. Ostrovul Ceresc dispăruse dincolo de orizontul estic.

Inima lui Iern bătea cu putere. Ar fi tebuit, în mod normal, să se simtă obosit după o noapte de nesomn; dar nerăbdarea îl împiedicase să aţipească, până când *Mount Hood* ieşise în larg. Nu mai era furios, şi ura i se mai domolise. O parte a inimii lui îi reproşa celeilalte că se simţea uşurată, chiar plină de bucurie, când Domeniul gemea sub povara necazurilor. Dar Iern nu dădea atenţie acestor lucruri. Era liber, liber să pornească

la luptă, dar, mai înainte de toate, liber să străbată lumea, după pofta minţii sale!

Nu-i mai păsa de trădarea lui Faylis. *Acum, totul a ieşit la lumină. Nu cred că voi vrea să mă răzbun pe ea, când mă voi întoarce. Îmi pare, de-acum, un vis demult visat. Între timp...*

Devenea tot mai acut conştient de prezenţa Ronicăi. Nu mai fusese cu o femeie de mai bine de două săptămâni, căci Faylis se împotrivise, iar el fusese prea ocupat să caute dragostea în altă parte (ar fi fost, oricum, o greşeală în condiţiile în care toată lumea îl jelea pe răposatul căpitan Toma). Mai târziu, pe drum, nici nu putuse fi vorba de aşa ceva. Dar fata aceasta norrmenă era, într-adevăr, extraordinar de bine făcută şi, pe deasupra, plină de viaţă. Dacă nu cumva se amăgea singur, i se păruse chiar a detecta, dacă nu chiar dorinţă, cel puţin un foc mocnit, gata să izbucnească, la cea mai mică atingere.

— Mi-ar plăcea să pilotez şi eu acest avion, spuse.

Ea îl privi drept în ochi. Avea ochii de culoarea oceanului, trăsături puternice şi păr lung până mai jos de umeri, prins cu o banderolă. Sânii îi bombau cămaşa descheiată la jumătate din nasturi; pantalonii îi îmbrăţişau şoldurile pline şi picioarele lungi. Cuţitul purtat la cingătoare îi dădea o alură provocatoare, de sălbăticie.

— Sigur, cum să nu. Vocea ei acoperi zgomotul motoarelor care umplea cabina. De fapt, voiam să stăm de vorbă despre asta încă din clipa în care am aflat că eşti un Călăreţ al Furtunii. Poate că m-ai putea învăţa niscaiva trucuri noi.

Angley-ul vorbit de ea nu era la fel de bun ca şi cel al lui Mikli, dar era suficient. Iern îi zâmbi.

— Aş face-o cu plăcere, mamzell. La ce fel de trucuri te-ai gândit?

Un damf de scrumieră murdară îi învălui când Mikli izbucni în râs. Norrmenul era dintre cei care

râd adesea, dar râsul lui semăna mai degrabă cu lătratul unei vulpi.

— Dacă speri să o înveţi cum se poate ajunge în al nouălea cer călare pe o saltea, ia-ţi gândul! îl sfătui acesta. Insistenţele de acest fel ţi-ar putea primejdui integritatea membrelor şi chiar viaţa. Crede-mă, ştiu despre ce vorbesc.

Ronica păru că roşeşte, în ciuda tenului bronzat, dar nu dădu semne că s-ar fi simţit jignită.

— Eu nu mă-ncurc cu bărbaţi însuraţi, rosti ea, limpede şi apăsat.

— Nu cred că mai fac parte din această categorie..., începu Iern.

O umbră de furie întunecă privirea fetei.

— Dar Mikli face parte din ea. Soţia lui e o persoană foarte amabilă, care s-a purtat frumos cu mine. Din nenorocire pentru ea, îl iubeşte. Păzeşte-te, Ferlay. Omul ăsta ar face curte oricărei fiinţe care umblă în două picioare, şi n-aş băga mâna în foc că toate patrupedele se pot simţi în siguranţă în prezenţa lui.

Vorbeşte aşa despre propriul ei superior! Iern se foi în scaun, stânjenit.

Mikli se mulţumi să izbucnească din nou în râs.

— Facem o echipă clasa-ntâi, Ronica şi cu mine, afirmă el. E ademenitoare, nu-i aşa? Ştie să dea la fel de mult pe cât primeşte. Cu ea, nu te plictiseşti niciodată. Îmi lipseşte când nu lucrăm împreună; cât despre ea, ştiu că-i plac glumele mele, ceea ce dovedeşte că are o latură omenească.

— Destul cu tâmpeniile, i-o reteză femeia. Da, Ferlay, vei putea să-ţi pui la încercare îndemânarea mai târziu, dar, deocamdată, zburăm foarte bine pe pilot automat şi am de gând să mergem aşa cât de mult va fi posibil.

— Înţeleg, răspunse Iern. Avioanele uşoare au drept singur duşman vremea. Doar când au de-a face cu ea, au nevoie de pilot. Crezi că vom avea parte de vreo furtună?

— De capriciile vremii avem mereu parte, spuse ea, din nou cu zâmbetul pe buze. O furtună, zici? Chipul i se întunecă, şi oftă. Pe vremuri, oamenii ştiau dinainte ce îi aşteaptă. Am putea şti şi noi. O staţie orbitală...

Mikli îşi drese glasul. Ronica nu-şi mai termină propoziţia. Mikli profită de ocazie pentru a lua cuvântul.

— Missy Birken nu este subordonata mea. De fapt, nici măcar nu aparţinem aceluiaşi corp. Norocul meu. Crezi că ţi-ar face plăcere să te ştii nevoit să-i impui o disciplină militară? Din când în când, renunţă la obligaţiile muncii sale în favoarea unor sarcini total diferite. Aşa se face că am lucrat împreună de câteva ori.

— De fapt, în ce constă munca ta? o întrebă Iern.

Ea ezită, clătină din cap, replicându-i apoi:

— Mai bine discutăm despre altceva.

Iern se gândi la containerele aflate în cală. Fusese informat, răspicat, că nu era treaba lui ce anume conţineau. Cărţi, poate? Dar ce poate fi atât de secret în nişte cărţi? Droguri periculoase? Nu şi-o putea imagina pe femeia aceasta implicându-se într-o asemenea contrabandă şi, dacă-şi amintea bine, Uniunea de Nord-Vest nu avea nici un fel de restricţii în acest sens, fie că era vorba de traficul intern, fie de cel extern. Metale preţioase? Fiecare zăcământ din Uropa de Vest se epuizase cu veacuri în urmă, şi, deşi o auzise vorbind despre călătoria în răsărit, nu credea că acolo ar fi putut rămâne ceva demn de atenţie. Triburile care făceau troc cu lumea civilizată nu mai furnizaseră aşa ceva de generaţii.

Ce anume făcuseră străinii pe teritoriul Domeniului? Părerea lui Plik, că reprezentau interesele guvernului lor, părea a fi susţinută de cele recent aflate de Iern, dar se putea, tot atât de bine, să se înşele. Din câte cunoştea el despre Uniune – ceea ce era extrem de puţin, din câte

începea să-şi dea seama – cei de-acolo nu păreau să facă distincţii majore între instituţiile private şi cele de stat.

Exuberanţa de adineauri i se risipise. Avea să se simtă foarte singur o vreme, de-acum încolo, singur într-o ţară străină, ai cărei locuitori urmăreau ţeluri ce-i erau necunoscute.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări? rosti el, şovăitor. Nu trebuie să-mi răspunzi decât la cele la care crezi de cuviinţă...

— Sigur, dă-i drumul. Ronica îi zâmbi şi întinse mâna, atingând-o pe a sa. Era caldă şi puternică. Mânecile îi erau suflecate, şi soarele îi făcea puful auriu de pe antebraţe să strălucească. Lui Iern îi fu greu să se concentreze asupra informaţiilor pe care voia să le obţină. Ronica îl încurajă. Înţeleg c-ai trecut printr-o perioadă grea. Relaxează-te şi dă-i drumul. Dar ţine minte, vreau ca, în schimb, să-mi povesteşti şi tu despre tine!

— Cu plăcere, mă rog, cu câtă plăcere îmi pot îngădui, în actualele împrejurări... Mai întâi, spune-mi dacă am avut dreptate în privinţa destinaţiei noastre. Krasnaya, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse Mikli. Să sperăm că inamicii nu vor fi la fel de perspicace.

— Inamicii?

— Mauraii, cine altcineva? îi răspunse Ronica, strâmbându-se. Dacă ne prind, am încurcat-o.

— Nici nu vor încerca, spuse Mikli. Ce motiv ar avea să urmărească? Fără îndoială, vor observa că noi doi nu ne-am întors cu nava la Kemper şi vor ajunge la concluzia că eu mi-am terminat uneltirile, iar tu pilotezi avionul care mă duce spre casă. Dar, oricare ar fi fost vicleniile de care mă bănuiesc, vor fi convinşi că mi le-am dus la bun sfârşit. Oricare mi-ar fi fost ţelurile, voi fi dispus de canale de comunicaţie alternative. Şi-apoi noi vom fi deja în Seattle, înainte ca nava să se fi întors în port. N-ar avea nici un rost să mai

pornească pe urmele noastre. Speram doar că investigaţiile pe care le vor face nu vor dezvălui aranjamentul nostru din Krasnaya.

Iern îşi simţi muşchii încordându-se, şi întregul trup îi fu străbătut de un fior.

— Din cele spuse de tine, deduc că... Voi şi ei sunteţi agenţi secreţi pe teritoriul Domeniului...

— Fără comentarii, îi răspunse Mikli, aprinzându-şi o ţigară.

Ronica strâmbă din nas, simţindu-i duhoarea, şi coborî unul din geamuri câţiva centimetri. Aerul rece care pătrunse în cabină reuşi întrucâtva să-l mai liniştească pe Iern, şi la fel făcură cuvintele ei.

— Singurul comentariu pe care-l putem face sună cam aşa: da, am avut anumite treburi, dar nici una dintre ele n-a fost în detrimentul vostru. Mauraii ne sunt duşmani, dar ţara voastră, cu oameni atât de drăguţi, nu.

— Dar ce anume făceaţi? îndrăzni el să îi provoace.

— Nimic care să vă dăuneze! Cât despre Mikli, ei bine...

— Ei nu i s-ă spus decât atât cât a fost nevoie să ştie, ceea ce, recunosc, nu e prea mult, spuse norrmenul. E o procedură standard în munca de spionaj. Da, misiunea mea a fost să strâng informaţii, în special despre activităţile maurailor în Uropa. De asemenea, am încercat să îi sensibilizez pe unii dintre conducătorii voştri în legătură cu interacţiunile cu Federaţia Maurai. Am să-ţi explic, cândva, de ce considerăm că n-ar fi de folos Domeniului, contravenind, totodată, intereselor Uniunii.

— Lovitura v-a surprins? întrebă Iern.

— Ei, da. Sincer să fiu, nu prea ne-am bucurat. Se aşteaptă ca Jovain, în calitate de căpitan, să sprijine geeanismul, care se opune tuturor credinţelor Uniunii. Vorbeşte despre asumarea unui rol major în politica lumii, pentru Domeniu, începând cu estul Uropei. Vorbeşte

despre călăuzirea celor din acele ţinuturi spre civilizaţie. Un continent dominat de geeani... Poate că tu, prietene, vei avea ceva de spus în această privinţă.

Ronica îi aruncă lui Iern o privire surprinsă, gânditoare.

— Şi totuşi, protestă Omul Clanurilor, vă îndreptaţi acum spre Rrasnaya, o ţară geeană.

— Asta-i cu totul altceva. N-ai auzit? Războaiele cu mongii s-au sfârşit, îi replică Mikli, sarcastic. Relaţiile dintre statele lor şi Uniunea de Nord-Vest sunt normale, chiar dacă nu sunt caracterizate de o căldură deosebită. E adevărat, Yuan, cel mai mare dintre acestea şi cel mai puternic, ne mai pune încă beţe în roate. Dar Krasnaya nu se mai implică în nici un fel de situaţii conflictuale. Sunt paşnici, frizând, de-a dreptul, timiditatea.

— Şi cum vei proceda?

— O anume cohortă — numeşte-o regiment, dacă vrei — din Krasnaya are în întreţinere un aerodrom, într-o regiune izolată. Conducătorul ei este dispus să vândă provizii aviatorilor norrmeni care trec pe acolo. Avem un tratat care ne permite un anumit număr de zboruri, anual, pe deasupra teritoriilor mong. Mauraii ştiu asta, desigur, dar se pare că am reuşit să le ascundem până în prezent amabilitatea stăpânilor acestui aerodrom. Piloţii noştri îl folosesc destul de rar, anumite mici atenţii asigură discreţia ofiţerilor localnici. De ce, în fond, ar ţine ei socoteala zborurilor unor străini? în general, locul ne serveşte ca staţie de aprovizionare cu combustibil în expediţiile către ţinuturile sălbatice din sud şi est.

Expediţii care caută... Ce anume? se miră Iern.

Ronica îi anticipă următoarea întrebare.

— N-am trecut niciodată pe acolo. Nu e zona mea de activitate. N-am rezistat ispitei de a vizita Uropa, dar, în rest... Cum vom proceda, Mikli?

Vom sta de pază lângă avion? Ne vom întinde cortul chiar lângă el, ca să nu ne trezim că ne lipseşte ceva?

— Nu, ar fi o insultă să le refuzăm ospitalitatea. Nu-ţi face griji, sigiliile de pe containere vor fi intacte mâine dimineaţă, î-i răspunse tovarăşul său. Comandantul aeroportului nu vrea să-şi piardă sursa de venituri neimpozabile, nici nu ţine ca eşaloanele superioare să fie puse la curent cu asemenea detalii.

— Mă bucur! Mi-ar plăcea să mă întind şi eu într-un pat la noapte. Spunând acestea, Ronica făcu câteva mişcări circulare din umeri, un exerciţiu ale cărui efecte întâmplătoare îl bucurară pe Iern. Se simţea uşurat după toate câte aflase, de parcă ar fi fost între prieteni de-o viaţă. Privirea care i-o aruncă fata exprima solidaritate. Cred că eşti frânt de oboseală, spuse ea. Ce-ar fi să mâncam ceva, apoi să încerci să tragi un pui de somn? Când te vei trezi, ai să-mi povesteşti despre tine. El încuviinţă. Începea, într-adevăr, să-şi simtă capul greu. Am pus sandvişuri şi o sticlă de vin în geanta de lângă tine, Mikli, continuă ea. Înainte de asta, simt nevoia să-mi golesc vezica, spuse ea, desprinzându-şi centura de siguranţă. Vrei să fii amabil să-mi dai oliţa, te rog? Drace, ce incomod e să n-ai nici măcar o toaletă... Bine, n-o fi mare lucru, iar contorsionismul pe care o fată e nevoită să-l practice în atari situaţii ar fi o privelişte fascinantă pentru tine. Vrei însă să fii amabil ca, în următoarele câteva minute, să admiri superba privelişte pe care ţi-o dezvăluie fereastra, Iern Ferlay?

2

Era trecut de amiază când Terai putu, în sfârşit, să decoleze. Deschise hangarul, scoase avionul, urcă la bord împreună cu Plik şi Wairoa şi

îl aşeză în poziţia adecvată, îndată ce *Hivao* ajunse la gura fluviului. La protestele pazei de coastă faţă de intenţiile sale, replică:

— Ştiu că este ilegal şi-mi pare rău că sunt nevoit să vă încalc legile. E vorba de o urgenţă care s-a ivit pe neaşteptate. Îmi asum întreaga răspundere pentru această acţiune. Vă rog să luaţi notă de faptul că nu am survolat nici o zonă de uscat şi că m-am îndreptat spre vest, spre largul mării. În cazul în care doriţi să depuneţi o plângere oficială, contactaţi, vă rog, ambasada Federaţiei.

Presuriza cabina şi porni să urce constant, într-un unghi aproape drept. Nici un vehicul din Uropa nu egala maşinăria pe care o conducea, cu excepţia, poate, a aeroplanelor clasa întâi ale Corpului Meteo, şi nici unul dintre acestea nu se afla suficient de aproape pentru a-i ajunge din urmă, şi, ceea ce era important, nici nu erau înarmate. Aruncă o singura privire în urmă, prin hubloul panoramic, spre semiluna Ostrovului Ceresc, care stătea să apună. Dacă aveau cumva de gând să îşi lanseze fulgerele împotriva lor, era mai bine să o facă acum, cât mai era timp. Nu se aştepta însă la asemenea reacţii, mai ales că infracţiunea săvârşită era de mică importanţă faţă de problemele cu care trebuia să se confrunte conducătorii Domeniului în aceste zile.

Erau şase locuri în cabină, iar ei erau numai trei. Terai nu crezuse de cuviinţă să îşi ia mai mulţi oameni cu sine. Dacă îi găseau pe cei căutaţi şi îi determinau să aterizeze, ceea ce era perfect posibil, judecind după posibilităţile aparatului de zbor, el sau Wairoa putea să stea de pază, în vreme ce celălalt ar împiedica prizonierii să fugă. Dacă, în schimb, nu reuşeau să îi captureze, ar fi pus inutil în pericol viaţa mai multor oameni, cărora le rămăseseră destule de învăţat şi de aflat pe teritoriul Domeniului. Conform doctrinei, el, comandantul expediţiei, ar fi trebuit să trimită pe altcineva în această misiune. Dar misiunea celor de

pe *Hivao* nu necesita prezenţa sa. Secundul său putea să preia comanda, fără nici un fel de probleme. Terai şi Wairoa, în schimb, se dovediseră a forma, în teren, o echipă de o eficienţă inegalabilă.

Şi mai era ceva... Acolo, în faţa lor, se afla Mikli Karst. Iar Terai avea să-i plătească acestuia o datorie mai veche.

Şezând lângă un Plik plin de resentimente, Wairoa încercă să îl liniştească.

— Da, te-am ademenit la bord tocmai ca să te răpim. Regretăm că am fost nevoiţi să facem acest lucru, mai mult chiar decât faptul că am încălcat regulile spaţiului aerian al Domeniului.. După ce îţi vom fi explicat de ce am făcut-o, sunt convins că vei fi de acord că nu am avut de ales. Nu-ţi vom face nici un rău şi te vom duce înapoi cât de curând vom putea, răsplătindu-te substanţial.

Angleymanul se lăsă pe spate şi îşi desfăcu braţele noduroase a nedumerire, privindu-şi vecinul.

— Cum mă veţi duce înapoi? vru el să afle. Mă îndoiesc că veţi fi lăsaţi să aterizaţi, după cele întâmplate.

— Putem să ne chemam nava în larg pentru a fi luaţi la bord. Sau dacă acest lucru nu va fi posibil, dintr-un motiv sau altul, te vom expedia peste graniţă, prin Espayn. Va dura mai mult, dar, îţi repet, vei fi bine plătit.

Plik privi în jur, prin cabina largă, la armamentul abundent şi la hublourile largi, echipate cu obloane blindate... Apoi privirea îi reveni la neobişnuitul său vecin, aţintindu-se apoi asupra lui Terai. Ambii maurai îmbrăcaseră uniforme albe, imaculate, care contrastau cu veşmintele sale şifonate şi peticite, ca zăpada faţă de frunzele putrede.

— Bănuiesc că e vorba de ceva al naibii de serios.

Tenul lui Wairoa se înăspri.

— Aşa e.

Terai privi din nou înspre cei doi.

— Ştii, Plik, spuse el, s-ar putea să-ţi şi placă până la urmă. Mai vezi şi tu lumea, ce naiba.

Cântăreţul izbucni într-un râs ce semăna cu o tuse.

— Al dracului mai eşti!... Mda, hai să stăm de vorbă. Dar, mai întâi, ce-aţi zice de-un păhărel, urmat de un mic dejun frugal? întrebă el, dându-şi peste cap ochii injectaţi.

Wairoa încuviinţă, îşi desfăcu centura de siguranţă şi trecu în spate, căutând într-un dulăpior. Se întoarse aducând o sticlă de whisky, pe care Plik se repezi să pună mâna, apoi dispăru din nou în spate, unde se apucă să încălzească mâncarea şi să pună apa la fiert, pentru cafea, pe un reşou. Terai ridică reactorul la zece mii de metri altitudine, trecându-l pe pilot automat. Zburau aproape cu viteza sunetului.

Se mută apoi pe scaunul din faţa lui Plik, se aplecă în faţă către pasager şi mormăi:

— Nu prea avem timp. Avem nevoie de ajutorul tău acum ori nu ne va fi de nici un folos. Ce-ar fi să stăm de vorbă chiar acum?

Plik lăsă sticla de la gură, după ce mărul lui Adam i se ridicase şi coborâse de un număr impresionant de ori.

— Aaah! căscă el. Acum, da, mă simt mai bine. Dar îmi eşti dator cu o explicaţie. Ce-ar fi să-i dai drumul?

Terai îşi scoase pipa şi punguţa cu tutun şi începu să îşi facă de lucru cu ele, spunând, fără să-şi schimbe tonul:

— Ştim că l-ai condus pe Talence Iern Ferlay la bordul navei nord-vesticilor şi ştim că acesta crede că zboară acum spre o ţara care îi va acorda refugiu. Înţelege-ne, suntem convinşi că el e nevinovat în toată încurcătura asta. Nu-i vrem răul şi-i putem oferi şi noi azil, un azil cinstit, de această dată. Te-am răpit fiindcă speram că ne-ai

putea da o indicaţie în privinţa direcţiei în care se îndreaptă, ca să-i putem ajunge din urmă, pe el şi pe cei care l-au luat, înainte de a fi prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoit să ţi-o spun. Avionul acela transportă cele necesare pentru declanşarea unui nou Război al Judecăţii. Plik fu gata să scape din mână sticla Terai dădu din cap, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos. Da, întări el, e vorba de explozibili nucleari. Îi zugrăvi realitatea în cuvinte aspre. Iern Ferlay s-a întâmplat să fie prin preajmă, încheie el. Bănuiesc că Mikli l-a acceptat, gândindu-se că s-ar putea dovedi, la un moment dat, un pion preţios. Mikli trăieşte doar pentru a face râu. Mi-a şi spus-o odată... ca să strivească muşuroiul. S-ar putea ca ceilalţi membri ai echipajului său să fie oameni cinstiţi, dar cred că Mikli Karst este nebun. Ar fi în stare să dea foc lumii, doar ca s-o vadă arzând.

— Explozibili nucleari, şopti Plik. Presimţirea mea s-a dovedit mai adevărată decât credeam...

— Poftim?

— Arhetipuri, îi răspunse Plik. Demonii se revoltă împotriva zeilor. Dar cine sunt demonii şi cine sunt zeii? Trase o duşcă zdravănă, apoi se întoarse şi se zgâi la Wairoa. Dar *tu,* cine eşti? strigă el.

Wairoa nu-şi ridică privirea.

— Ţi-am spus cum mă cheamă.

— Atunci, ca să-mi formulez altfel întrebarea, ce eşti? N-aş vrea să te simţi... jignit, adăugă el, jenat. Dar eşti un tip ciudat, m-ai uimit încă de la început, şi-acum aş vrea să ştiu mai multe despre tine. Privirea i se întoarse spre Terai. Nu pot să fiu de acord să vă ajut, indiferent în ce fel aş putea-o face, până când nu reuşesc să înţeleg în ce mit suntem. Nu-i aşa?

Dacă-i bal, bal să fie. Tipul ăsta e nebun, dar e inofensiv, aşa că nu văd de ce nu i-am face pe

*plac, î*şi zise Terai, după care îi explică povestea mozaicului genetic.

Plik se încruntă.

— Mulţumesc, îi spuse, cu un glas deloc prietenos. Încep să înţeleg de ce vă consideră geeanii adevăraţii lor duşmani.

— Cum? zise Terai, surprins. Eşti geean?

— Nu, nu. Sunt creştin, şi încă unul de modă veche. Râsul lumii, nu-i aşa? Şi totuşi, Dumnezeu a îngăduit ca-n lume să se întâmple multe ciudăţenii, arătând chipuri, unele dintre ele, aratindu-Se în cele mai neaşteptate chipuri. Mă refer la libertăţile pe care v-i le luaţi faţa de mersul vieţii...

Wairoa aduse o tavă pe care se afla o farfurie cu şuncă, ouă şi felii de pâine prăjită unse cu unt, un pahar cu suc de roşii şi o ceaşcă de cafea.

— Nu cred că m-ai întrebat care este părerea mea despre existenţă, interveni el.

Plik îl privi îndelung, în vreme ce acesta îi puse în faţă tava şi apoi se aşeză.

— Cred că eşti cea mai singuratică fiinţă umană de pe Pământ, dar te stăpâneşti de parc-ai fi din oţel, murmură el, într-un târziu. Wairoa tresări abia vizibil şi fu pe punctul de a vorbi. Simţurile tale aparte..., continuă Plik. Da, cred că e interesant să fii paznicul cel mare. Iar la sfârşitul lumii, vei putea să te dezlănţui după cum îţi va fi voia.

Terai îşi pierdu răbdarea:

— Pe Nan! Ce tot îndrugi acolo? exclamă el. Ascultă-mă, omule, forţa care ar putea nimici oraşe întregi ne scapă, zburând către vest. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a o stăvili şi, pe Tanaroa, îl vom obţine. N-am să te las să cazi beat mort până când nu-ţi voi smulge informaţia de care avem nevoie!

Regretă imediat brutalitatea spuselor sale şi răsuflă uşurat, văzând cum Plik îl aprobă, spunând:

— O vei căpăta, indiferent în ce ar consta ea şi oricât ar valora. Am citit destulă istorie. Crezi că mi-ar plăcea s-o văd pe frumoasa mea Frunză-de-Viţă urlând printre ruine, cu pielea arsă şi ochii topiţi? Dă-mi voie să mă hrănesc mai întâi.

Se apleca asupra tăvii, cu o poftă de lup.

Spaimele ce zac în măduva oaselor fiecărui maurai ieşiră la iveală, şi Terai izbucni:

— Cum poţi să vorbeşti aşa, ca apoi să te aşezi liniştit să mănânci, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

Plik înfulecă o bucată zdravănă de şuncă. Răspunsul lui fu aproape vesel:

— Vezi tu, eu sunt poet, iar grozăviile au fost întotdeauna fascinante pentru poeţi.

După un interogatoriu convenţional, interludiul dintre Plik şi Wairoa fu un adevărat spectacol, la care Terai se mulţumi să asiste, cu o uimire respectuoasă. Pieptul îl durea de cât îşi ţinuse răsuflarea. Avionul continua să se îndrepte spre vest. Mai târziu, Wairoa avea să îi mărturisească sincer că nu mai avusese niciodată de a face cu cineva asemeni lui Plik, nici nu credea că va mai întâlni vreodată.

Cei doi îşi urmau calea printr-un labirint al nuanţelor. Exista o doză de hipnoză în dialogul lor, menită să readucă la suprafaţă amintiri uitate. Era însă, totodată, un fel de transă reciprocă, în care o clipă de tăcere era la fel de semnificativă ca şi o frază, deşi lui Terai nu-i fu dat să audă multe cuvinte. Şoapte subliminale şi crâmpeie de expresie trecură de la unul la altul, poziţii, mirosuri şi câte altele? Plik stătea întins pe o banchetă, iar Wairoa se aplecase asupră-i.

— ..."Krasnaya", asta a crezut că deduce?

Chipul lui Mikli, tresărirea trupului său... Presupunerea aceea era adevărată.

— ...Mikli se amuza?

— Da, mie aşa mi s-a părut, că toate acestea îl amuzau, într-un chip josnic...

Într-un târziu, după aproape o oră, Plik se ridică, scuturat de un tremur nervos, se înapoie la locul său şi puse mâna pe sticlă. Wairoa rămase locului un timp, cu picioarele încrucişate, apoi se ridică şi i se alătură lui Terai. Cu un glas lipsit de orice intonaţie, îi spuse:

— Au de gând să se alimenteze în Krasnaya. E în drumul către treimea nordică a Uniunii, unde pot fi desfăşurate orice fel de acţiuni secrete. Nu au motive să creadă că i-am putea urmări. Mikli a luat hotărâri de moment, între care şi aceea de a-i însoţi. Îi stă în fire aşa ceva, de altfel. Am descoperit o mulţime de indicii referitoare la caracterul lui, care ne-ar putea fi de folos, chiar dacă nu imediat. Cât despre destinaţia precisă, am analizat mai multe aeroporturi din Krasnaya şi am redus posibilităţile la doar câteva. Dă-mi o hartă.

Terai nu se opri să se minuneze în faţa minţii enciclopedice a tovarăşului său. Se mulţumi să-i dea ascultare. Wairoa îi arătă pe hartă o regiune situată puţin mai la nord de cel mai vast dintre Marile Lacuri.

— Traficul aerian e destul de rarefiat în regiunea asta. E mai mult sălbăticie. Apuc-o în direcţia aceea, foloseşte radarul când vom fi pe-aproape şi vom avea şanse să îi detectăm şi interceptam înainte de destinaţie, oricare le-ar fi aceasta.

— Lesu Haristi! gâfâi Terai.

— Daca nu mai ai nevoie de mine, aş vrea să mă odihnesc puţin.

Wairoa se retrase în sectorul rezervat pasagerilor, se aşeză, dar nu adormi. Medita, oare?

3

Deşi nu era foarte spaţios, biroul căpitanului era mai încărcat de tradiţie şi amintiri decât oricare alt loc de la bordul Ostrovului Ceresc. Nici una dintre fotografiile celor care îl ocupaseră, de-a lungul vremii, nu fusese înlocuită vreodată, astfel încât, în cele mai vechi, abia se mai distingeau detaliile. Sub cea a lui Charles Talence, chiar deasupra mesei de lucru, atârna, într-o ramă, exemplarul original al Declaraţiei de la Tours, semnată de către acesta şi de către întregul echipaj strămoşesc: sământa din care răsărise, mai târziu, Domeniul. *("Nu ne angajăm doar să reconstruim ceea ce lumea materială a pierdut. Cauzelor păcii, dreptăţii şi unirii tuturor le vom dedica viaţa noastră şi toate mijloacele care ne stau la dispoziţie...").* Masa de lucru era un dar primit din partea Sudului Superior, când acest regat se alăturase Domeniului. Incrustaţiile de fildeş de pe tăblie erau protejate cu sticlă, dar cinci veacuri îşi lăsaseră amprenta pe sertarele sale masive. Radiotelefonul, ecranul video, terminalul computerului şi imprimanta alcătuiau o consolă informaţională modernă, dar alături de aceasta, pe o poliţă, se aflau cărţi care aparţinuseră Celor Treizeci. Doar învăţaţii mai puteau citi Biblia Franceză, romanele lui Jane Austen sau Castelo Branco, comediile lui Holberg sau poemele lui Villon şi Goethe. Erau ultimele relicve de acest fel rămase din acele vremuri. Covorul de lână care acoperea pardoseala nu era antic, ci fusese primit, în semn de recunoştinţă, din partea comitatului Devon din Angleylann, după ce armele Ostrovului Ceresc nimiciseră o flotă de piraţi în urmă cu o generaţie. Cu sute de ani în urmă, unul dintre primii căpitani poruncise să fie gravat deasupra uşii un singur cuvânt: *Slujim.*

Aşezat într-un jilţ care ameninţa să se dezbine sub greutatea sa, Mattas Olvera părea a fi o cizmă care sfărâmă vitrina unui muzeu. Râgâia, fornăia, se scărpina la subsuori şi pe burta imensă. Roba

slinoasă şi părul lăţos îi erau pline de păduchi. Trabucul lui umplea încăperea cu o duhoare de nesuportat. Aşezat de cealaltă parte a biroului, Jovain se străduia să se convingă că acest vagabond împuţit era chiar ucheny al său, venit să-l sfătuiască în probleme de strategie. Poate că instituţia Căpităniei devenise, într-adevăr, un muzeu demodat şi că venise vremea să capete un suflu de aer proaspăt.

— Nu sunt politician, îngăimă Mattas. Detaliile chiţibuşăreşti ale manipulării nu sunt pentru mine decât dacă e vorba cumva de vreo tânără fecioară, ha, ha, ha! Dar îmi dau seama şi singur că nu poţi să o iei înainte, orbeşte, mult prea repede. Ridică un deget, ă cărui unghie era murdară: Băiete. Ia aminte. Nu e cazul nici să te mişti prea încet. În clipa de faţă, cei mai mulţi ar fi de partea ta, fiindcă nu au nici un motiv valabil să ţi se împotrivească. Au familii de care trebuie să se îngrijească, poziţii, proprietăţi şi, în fine, propria lor viaţă; speră că, dacă se vor supune, viaţa lor va continua ca înainte. Opoziţia gândeşte exact la fel. Nu-i da prilej să se întărească.

— Ştiu, spuse Jovain, încercând să-şi domolească iritarea.

— Şi? Ce-ai de gând să faci?

— Vânătoarea este după Iern Ferlay, iar Faylis ajută lă distrugerea reputaţiei lui printre oamenii de rând, arătându-le cât de superficial este. *Condiţia ei a fost să-i garantez siguranţa şi libertatea lui Iern. Ei bine, da, dar nu pot controla evenimentele ca un păpuşar, nu-i aşa?* Stau zilnic la sfat cu seniorii şi cu ceilalţi conducători care m-au susţinut, din diferite motive: geeanism, dorinţă de pace sau de progres social. Unii, chiar din dorinţa asanării morale a societăţii, zâmbi Jovain, cu subînţeles.

— Nu văd nici o incompatibilitate. N-am pretins niciodată că aş fi un exemplu de urmat, râse Mattas, ridicând din umeri. Geea se află în

fiecare aspect a ceea ce suntem. Dă-i drumul, condamnă decadenţa prezentului şi cere ca toţi să fie puri, ca în trecut Dacă asta îi va îndrepta către Geea, atunci e un lucru bun.

— Ai auzit de Garda mea Terrană, continuă Jovain. Desigur, deocamdată există doar un nucleu. Dar, pe măsură ce acesta se va dezvolta, voi avea toate motivele să purced la dezarmarea statelor şi a aerogenilor. Ar fi o dovadă de eficienţă sporită, mi-ar spori controlul şi ar constitui o provocare în minus pentru alte ţări. *Să nu mai adaug că astfel, comanda armatei s-ar afla în mâinile căpitanului.* Espaynienii s-au arătat dornici să coopereze.

Cu numai o zi în urmă, Yago Dyas Garsaya stătuse exact în scaunul lui Mattas, dezbătând aceeaşi problemă.

— Da, înălţimea voastră, guvernul nostru e dispus să îndure o anumită doză de umilire, spusese el. Nu aşa a fost, dintru început, planul? Dumneavoastră vă justificaţi acţiunea printr-o aşa-zisă ameninţare din partea noastră. Noi ne cerem scuze fiindcă nu ne-am stăpânit extremiştii. Putem renunţa la un pic de mândrie, de dragul unui scop mai important. Făcuse un gest cu mâinile care voia să pară neglijent, dar, Jovain era sigur, fusese îndelung studiat La urma urmei, orice om cât de cât informat ştie că regimul nostru nu e stabil în toate regiunile teritoriului; cât despre opinia publică a Domeniului, o atare recunoaştere ne-ar face să părem mai umani, mai puţin siniştri. Ambele guverne intenţionează să conlucreze pentru menţinerea păcii. Reducerea forţelor armate este un prim pas în acest sens.

— Dar zheneralul îşi poate permite aşa ceva? întrebase Jovain. Mai discutaseră acest subiect şi înainte, dar avea aut de multe

lucruri de reţinut, încât, pur şi simplu, câte ceva îi scăpa mereu.

— Desigur, dacă acţiunea va fi, într-adevăr, reciprocă, răspunsese trimisul zheneralului. Ce alte forţe ne-ar putea ameninţa?

— Uropa de Est trăieşte o vreme de frământări, se văzuse Jovain silit să răspundă.

— Împreună, cu un minim de efort, am putea ţine la respect acele triburi, după cum ne-au demonstrat mauraii. Se opri o clipă, alegându-şi cu grijă cuvintele. Sunt prea departe de noi, la fel ca şi Uniunea de Nord-Vest, înălţimea voastră. Nu va trebui să ne facem griji în privinţa lor, oricum, nu în viitorul apropiat.

— Nu sunt chiar atât de sigur, îi răspunsese Jovain, amintindu-şi un raport primit chiar în acea dimineaţă.

Două avioane se îndreptaseră către vest, unul dintre ele ignorând suveranitatea spaţiului aerian, iar celălalt, decolând din larg. Ar fi trebuit să-l cheme pe MM Karst, prin codul pe care i-l dăduse agentul, şi să-i ceară explicaţii. Dar avea o mie de alte treburi mărunte şi nu avea destul personal capabil să le rezolve pe toate.

— S-ar putea să aveţi dreptate, fusese de acord reprezentantul. Asta nu face decât să dea un caracter de urgenţă necesităţii solidarizării ţărilor noastre. E un paradox ca, pentru a ne uni forţele împotriva celor rătăciţi, începem prin a ne reduce forţele militare, nu-i aşa? zâmbise el. Dar asta-i situaţia.

E-adevărat: căci, până în prezent, forţele militare ale ambelor ţări au fost divizate, loiale în primul rând unor comunităţi restrânse, unor clanuri sau cine ştie cărei alte instituţii arhaice. Speranţa începea să încolţească în inima lui Jovain. Şi cum altfel ar fi putut fi când lumea sa era şi lumea lui Faylis?

— Aşa să fie, hotărâse el. Vom doborî barierele care ne despart, vom încuraja comerţul şi vom lăsa cale liberă misionarilor.

— Va dura mult, trebuie să ţii minte asta, îi aminti el lui Mattas. Trebuie să recâştigăm încrederea pierdută, să depăşim anumite interese... Dar tu ştii toate astea.

— Ştiu despre interesele meschine care se manifestă, izbucni ucheny-ul. Dar acestea nu mă privesc. Am venit aici pentru a te întreba când ai de gând să laşi drum liber adevărului.

— Domeniul n-a limitat niciodată libertatea religioasă, îi răspunse Jovain, din nou iritat. Şi nici cea a filozofiei.

— Ştii bine la ce mă refer, fiule.

Jovain îşi mângâie barba. Atingerea ei mătăsoasă îi făcea plăcere.

— Da, încuviinţă el. Nu doar despre asta am stat de vorbă în ultimii trei ani? Ajutor financiar pentru învăţători şi clarvăzători, din tezaurul Căpităniei, şi o eventuală impunere a învăţăturilor, pentru copii, ca parte a procesului de educaţie... Se grăbi să adauge: Nu te teme, nu voi trăda. Acestea sunt şi vor fi şi ţelurile mele. Dar încep să îmi dau seama cât de mult va dura şi cât de complicat va fi...

Mattas ştia să se impună atunci când credea de cuviinţă.

— Ţi-am spus, bate fierul cât e cald, ripostă el. Reacţionarii sunt descumpăniţi acum. Nu ştiu la ce să se aştepte şi vor fi încântaţi dacă le vei promite pacea şi vei chema la o renaştere morală. Mai adaugă la toate acestea şi un mic ajutor pentru *noi;* nu foarte mult, dintru început, şi nici nu e nevoie să fie prezentat ca atare... Înţelegi ce vreau să spun?

Jovain se întoarse târziu acasă, ca întotdeauna, de altfel. Când avea să vină ziua când el şi Faylis îşi vor aparţine doar unul altuia? Acum, fiecare clipă petrecută împreună era furată din

timpul rezervat altor activităţi. Nu înceta să o asigure că asta se întâmpla numai fiindcă de-abia îşi preluase funcţia şi trebuia sa îşi consolideze poziţia şi să pună la cale împlinirea visului lor comun.

Până în prezent, ea acceptase situaţia cu calm. Bănuia că, de fapt, Faylis era interesată mai mult de iubire ca idee decât de iubirea fizică. Prin aceasta, se deosebea de Irmali... Între el şi Irmali, de ani de zile nu existase decât o răceală politicoasă, atât.

O găsi pe Faylis în apartamentul lor. Acesta era la fel de strâmt ca toate celelalte; egalitatea, în acest sens, era strictă la bordul Ostrovului Ceresc. Acum însă, Faylis avea la dispoziţie slujitori, ceea ce îi permitea să îşi consacre timpul cercetării în domeniul cărţilor, care o pasiona, fiindu-i astfel de folos şi lui Jovain.

O găsi plângând.

Îngenunche lângă scaunul ei, îmbrăţişându-i forma gingaşă şi implorând-o să-i spună ce se întâmplase. Într-un târziu, ea întinse mâna către o hârtie de pe masă.

— Tatăl meu, bâigui ea. Mi-a scris... Mă reneagă, din pricina a ceea ce am făcut cu tine... *O-o-o-oh!*

Ea începu din nou să plângă în hohote, aruncându-se la pieptul lui. El o lăsă să plângă mai departe, dorindu-şi ca ea să nu sufere atât.

Între timp, mintea sa judeca totul la rece: *Asta înseamnă că nu numai familia Mayn, ci întregul clan Ashcroft se va ridica împotriva mea, cu excepţia lui Lorens, desigur, după ce tatăl ei îi va pune pe toţi la curent. Parcă nu-mi ajungea clanul Lundgaid al lui Irmali... Acum, toţi tradiţionaliştii Domeniului mi se vor opune. Pentru ei, nu contează că un castelan întreţine şase concubine, doar căpitanul trebuie să fie perfect, să nu întineze memoria Marelui Charles, nu-i aşa?*

Iern s-ar fi descurcat mai bine în chestiuni ipocrite ca aceasta...

Puterea pe care încercase să i-o insufle Mattas se trezi în sufletul lui Jovain. Ridică fruntea sus, privind la femeia care scâncea, sprijinită de umărul său, şi-şi spuse, în sinea sa: *Fie! Trebuia să înfrunt toate acestea, odată şi-odată. Dar trebuie să înving. Şi voi învinge.*

XIV

În ciuda faptului că zborul spre vest prelungea ziua, soarele coborâse deja către linia orizontului când mauraii îi ajunseră din urmă pe cei urmăriţi.

Somnul îi redase puterile lui Iern, care îi povestea acum Ronicăi despre sine. Intenţionase să se concentreze numai asupra aspectelor glorioase, dar, în ciuda fascinaţiei cu care îl privea, ea nu înceta să-i pună întrebări incomode. Cu toate acestea, se simţea minunat.

O parte din această senzaţie se datora şi minunăţiilor care i se desfăşurau sub ochi. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista o pădure atât de imensă, unduind ca un ocean de un verde întunecat, întreruptă din vreme în vreme de strălucirea lacurilor sau de panglica argintie a vreunui riu. Acum zburau de-a lungul celui mai mare dintre lacuri, o adevărată mare în interiorul uscatului. Sclipea în partea stângă, ca şi cum razele aurii ale soarelui l-ar fi topit, transformându-l în argint viu.

Avionul se cutremura şi îi scutura, ca un cal nărăvaş care simte apropierea grajdului. Mikli aruncase o privire pe hartă cu puţin timp în urmă, estimând că le mai rămăsese cam o oră de zbor. Iern aştepta cu nerăbdare să scape din încăperea strimtă, ai cărei pereţi vibrau zgomotos, dar acum,

când Ronica îi acorda întreaga ei atenţie, şi-ar fi dorit să nu mai ajungă niciodată.

— ...iar de-acolo, am luat-o în jos, către Pireff, spuse el. Ăsta e principalul port din Ellas. Stăpânul său este prietenos cu cei din Domeniu, aşa că a început să se înfiripe un comerţ promiţător. Aveam de gând să închiriem o barcă şi să petrecem vreo două luni hoinărind printre insule...

Avionul se zgudui. Un şuier furios răzbătu prin fuzelaj şi hublouri. Un fuior de fum se întindea înaintea lor. Aeronava intrusă trecuse pe deasupra lor, într-un arc cu rază de kilometri întregi, ajunsese în faţa lor şi acum le dădea ocol, apărând şi dispărind, de parcă ar fi vrut să le atragă atenţia: „Uitaţi-vă bine la mine!"

Iern asta şi făcu. Era un aparat mare, cu două motoare, vopsit în cenuşiu, astfel încât reflecţia razelor soarelui pe metal nu îl împiedică să distingă turelele armelor şi un lansator de rachete. Nu purta nici un fel de însemne, dar Iern citise tot ce se putea citi despre maşinăriile zburătoare din lumea întreagă şi recunoscu liniile-i zvelte.

— Pe Marele Charles! strigă el. E un avion de vânătoare maurai!

O sudoare îngheţată îi inundă fruntea. Tresări, auzind potopul de înjurături pe care îl slobozi Ronica. Din spate, auzi vocea slabă, pierdută, a lui Mikli.

— Ne-au urmărit. Dar cum şi de ce? Dă drumul la radio, fetiţo, pe toţi dracii! Foloseşte banda standard.

Ronica încuviinţă şi-i dădu ascultare, muşcându-şi buzele de furie.

Din receptor răsună o voce de bas:

— ...vă chemăm. Contactaţi-ne fără întârziere.

Iern identifică un accent n'zealann în francey-ul celui care vorbea. Apoi, acesta trecu la o altă limbă, şi Iern bănui că vorbea în unglish. Un calm

neobişnuit puse stăpânire pe întreaga sa fiinţă. N-avea idee ce însemna această întâlnire şi cum avea să se sfârşească, dar era un adevărat Călăreţ al Furtunii.

Mikli se aplecă, împingându-l deoparte şi, apucând microfonul, latră un răspuns. Reactorul dispăru din câmpul lor vizual, luând altitudine. Vorbitorul aflat la bordul său răspunse. Incapabil să urmărească dialogul, Iern întoarse capul şi văzu chipul încruntat ăl norrmenului întunecându-se de ură.

Se lăsă tăcerea şi, o vreme, se auzi doar huruitul motoarelor. Ronica închise transmiţătorul şi îi explică lui Iern, cu o voce repezită:

— Ne cer să ne predăm. E o plajă îngustă, pe malul lacului, ceva mai încolo, unde am putea ateriza. Dacă refuzăm, ameninţă că ne vor dobori.

— Ce... Ce înseamnă toate astea? întrebă Iern.

— Nu e momentul să discutăm aşa ceva. Continuă în angley, adresându-i-se lui Mikli: Ai vreo idee?

— Am putea să le îndeplinim dorinţa, răspunse tovarăşul ei. Ea nu sesiză tonul ironic al spuselor lui şi izbucni:

— Nu! Aş prefera să mă zdrobesc, căzând din cer. Dacă ne iau prizonieri, vor afla despre Orion... chiar de *la noi.*

Un secret, o taină uriaşă, ghici Iern. Apoi, cu glas tare, rosti:

— N-am auzit niciodată ca mauraii să practice tortura.

— O vor face, dacă va fi necesar, atunci când vor fi descoperit ce transportam, îi răspunse Mikli. Deşi nu cred că va fi nevoie. Dispun de doctori şi de psihologi experimentaţi. Vor folosi droguri... sau alte mijloace, aşa cum au procedat când ne-au dat de urmă... Da, ne vor stoarce tot ce ştim, până la ultima picătură.

Ronica se încorda toată, oţelindu-se. Privi înainte, îşi mângâie bărbia şi murmură:

— Am putea să aterizăm, aşa cum ne-au cerut, şi apoi să dispărem în pădure.

— Iar acolo să murim de foame? protestă Iern, înainte de a-şi aminti că, la urma urmei, nu era lupta sa.

— Voi avea grijă să ajungem din nou la civilizaţie, fără să păţim nimic, veni răspunsul fetei, mecanic. Sunt profesionistă în astfel de situaţii. Privirea ei o căută pe-a lui. Tu n-ai de ce să-ţi faci griji. N-au nici un motiv să-ţi facă vreun rău.

— Ai uitat ce ne-a spus Lohannaso, interveni Mikli. Nu trebuie să ieşim din avion până când nu ne va ordona el asta. Şi ei pot ateriza vertical, exact ca şi noi, iar armele lui vor fi aţintite tot timpul asupra noastră. Dacă fugim, va deschide focul. Îl cunosc; ne-am mai întâlnit. Nu suportă să ucidă sau să rănească, dar o va face dacă nu va avea de ales, fără să şovăie nici o clipă.

Ronica încuviinţă.

— Oricum, adăugă ea, tot ar pune mâna pe plutoniu.

Cum? Cuvântul răsună ca un bubuit de tunet în urechile lui Iern. *Nu, n-am auzit bine, cu siguranţă, n-am auzit bine.* Ronica clatină din nou din cap.

— E-n regulă, înseamnă că n-avem de ales, continuă ea, pe un ton neutru. Ne vom prăbuşi în lac. Nu vor reuşi să recupereze nimic.

— Stai o clipă! exclamară Mikli şi Iern, într-un glas.

Privirea ei se îndreptă către pasager.

— Îmi pare rău, Ferlay, rosti ea încet. Dacă mi-aş fi ţinut gura, ai fi putut sări cu paraşuta ceva mai devreme. Dar ai auzit ceva ce numai morţii mai pot afla, în afara celor de la Orion.

El se repezi spre ea. Cuţitul ei zvâcni din teacă şi îi ţinti grumazul. Iern ştia să recunoască

mânuirea unui expert, aşa că se retrase. Cu mâna stângă, Ronica mânui manşa, fixând-o în aşa fel, încât avionul să zboare în cerc.

— Dacă le dăm de bănuit, prin acţiunile noastre, ne vor doborî, o avertiză Mikli.

Ronica rânji.

— N-au decât. Ne vom prăbuşi şi vom arde în pădure. Dacă au cât de cât minte, nu vor îndrăzni să se apropie. Containerele şi focoasele dinăuntru vor fi sfărâmate, iar plutoniul se va răspândi peste tot. Urâtă treabă.

Mikli i se adresă în unglish. Ronica clătină din cap şi-i spuse lui Iern:

— N-are chef să moară, dar nu e nimic de făcut. N-are arme la îndemână, sunt undeva, în spate, şi dacă îndrăzneşti cumva, scumpul meu Mikli, să faci vreun gest necugetat, ne prăbuşim imediat. Observă cât de jos zburam; orice-aţi face, n-aţi reuşi să vă redresaţi la timp... Sincer, Iern, îmi pare rău. N-aş putea să-ţi fac aşa ceva, dacă nu m-aş afla şi eu în aceeaşi oală cu tine. Cred că ţi-ar fi plăcut să vezi cum răsare Orion. Mie mi-ar fi plăcut, asta-i sigur.

— E nebună, e o fanatică, îngăimă Mikli.

— Nu, i-o reteză Ronica. Dar mi-am dat cuvântul de onoare.

Lacul umplea orizontul. Reactorul maurailor trecu urlând pe lângă ei. Ronica râse scurt.

— Şi ei se întreabă ce le rămâne de făcut, remarcă ea, fără să-şi slăbească tovarăşii din ochi.

Soarele, coborând spre apus, umplea carlinga cu haloul său luminos. *Soare!* Ideea explodă în mintea lui Iern, ca o revelaţie. Duelul purtat cu Jovain, în urmă cu milioane de ani, deasupra unui ţinut de vis, aflat acum la milioane de ani-lumină distanţă... Nu-şi duse gândurile până la capăt.

— Staţi o clipă, spuse el, în vreme ce cuţitul Ronicăi i se lipea de vena jugulară. S-ar putea să mai avem totuşi o şansă ca voi să vă păstraţi

secretul, rămânând cu toţii în viaţă. Exista o posibilitate. Nu uitaţi, sunt un Călăreţ al Furtunii.

Chipul fetei se lumină puţin. Ceva îi spunea lui Iern că ea nu era nicidecum o fanatică, ci, dimpotrivă, iubea viaţa mai mult decât oricine. Dar lama cuţitului nici nu se clinti.

— Spune, îi porunci Ronica. Repede.

— Vom avea nevoie de paraşute, rosti el. Câtă vreme ni le vom pune... tu, Mikli, vorbeşte cu mauraii. Du-i cu vorba. Înţeleg că asta e specialitatea ta. Apoi, Ronica, tu mă vei lăsa să trec la comandă. Apucă manşa din faţa sa, căci avionul avea dublă comandă, şi constată că avea de strunit un cal nărăvaş. Sunt mai experimentat decât tine, explică el. Voi urca sus, cât de sus voi putea, apoi voi face în aşa fel, încât să ne ciocnim cu reactorul. Ne vom prăbuşi cu toţii, dar noi, ştiind ce urmează, vom fi pregătiţi de salt.

Ea îl privi, îngândurată.

— Nu te vor lăsa să te apropii destul.

Glasul lui Mikli îşi recăpătase vlaga.

— Ba da, după ce eu îi voi fi îmbrobodit îndeajuns. E-n regulă, Ronica, mă duc să scotocesc după paraşute, şi mi-ar plăcea să găsesc şi un pistol, dar aş vrea să fii convinsă că n-am de gând să-ţi zbor creierii. Ai atâta încredere în mine? Şi eu abia aştept să văd cum Orion va răsări, şi sunt nerăbdător să văd haosul care va urma după aceea. Iern îl auzi desprinzându-şi centura de siguranţă şi târându-se în spate, peste containere.

Plutoniu, gândi el. *Ce fel de monştri sunt aceştia? Dar dacă mor, nu voi putea face nimic, şi nu pot supravieţui decât dacă îi salvez şi pe ei.*

Mikli îi întinse o paraşută împachetată. Cu nenumărate contorsiuni, reuşi să îşi treacă curelele ei peste umeri, în spaţiul îngust de care dispunea. Între timp, Ronica readuse avionul pe cursul indicat de către maurai.

— Pune-ţi paraşuta, îi spuse Mikli, apoi se întoarse către Iern. Nu te juca, prietene. Am găsit

pistolul şi e aţintit asupra ta, nu asupra doamnei.

Îi place să joace tare, acum, când s-a ivit o rază de speranţă, gândi Iern. *Probabil că-i face plăcere.* În ceea ce îl privea, se simţea nemaipomenit, mai viu decât oricând. Se simţea ca atunci când înfruntase uraganul.

Mikli se întinse şi deschise transmiţătorul. Urmă un schimb de replici în unglish, în vreme ce avioanele survolau sălbăticia. Într-un târziu, norrmenul închise aparatul, şi îi informă:

— Le-am spus ceva destul de plauzibil, anume că am avut de gând să ne prăbuşim, în loc să ne predăm lor. Apoi i-am spus că ne-am răzgândit, dar că vrem asigurări că nu au de gând să ne ucidă. Lohannaso a susţinut că nu intenţionează să facă aşa ceva, şi era sincer, n-am nici o îndoială, dar eu am insistat ca amândouă avioanele să aterizeze în acelaşi timp. În felul acesta, ei nu ne vor putea împuşca din aer, în vreme ce noi le-am aştepta, neajutoraţi, sosirea. Sunt convins că se aşteaptă să încercăm să fugim în pădure. La fel de evident este că ar încerca să ne prindă sau să ne împuşte. În cel mai rău caz, ar pune mâna pe plutoniu, n-a spus-o, dar sunt convins că la asta s-a gândit. De asemenea, s-a gândit că va pune mâna pe Ferlay, care i-ar putea spune câte ceva. Ştie că eşti cu noi, Ferlay; aş da orice să aflu cum a aflat asta... Cam asta am negociat. Sunteţi mulţumiţi?

O nuanţă de asprime se ghicea în glasul lui.

— Cred că da, spuse Iern. Ronica, vrei să mă laşi să pilotez, acum?

— Dă-i drumul, îi răspunse ea, jucându-se cu cuţitul.

Urcă. Ceilalţi nu aveau să se alarmeze, văzând acest lucru, căci aveau să presupună că încerca să repereze locul de aterizare indicat. Reactorul îi depăşi, urcând şi mai sus.

Curând, destinaţia putu fi zărită, o semilună albă de nisip, umbrită de pinii înalţi care creşteau

pe malul lacului. Iern se îndreptă într-acolo. Când ajunse chiar deasupra ei, orienta botul aparatului în sus şi începu să se îndepărteze de pământ. Curând, reactorul maurai îi apăru în faţă, lă nici o sută de metri. Simţi cum aeronava uşoară tremură în turbulenţele create de reactor.

Un fior îi străbătu şira spinării. Tocmai se pregătea să atace nişte oameni curajoşi, care nu-i făcuseră nici un rău, şi care l-ar fi primit cu braţele deschise, doar pentru a salva doi diavoli care... *Îmi salvez propria viaţă. Poate că, mai târziu, într-un fel sau altul, Ronica îmi va putea explica, va găsi o justificare... Dintotdeauna, m-am întrebat dacă Războiul Energiei a fost sau nu un război drept. Acum!*

Calcă pedala şi trase de manşă. Elicele urlară, metalul ţipă. Văzu cum avionul maurai încerca să vireze. Dar el era un Călăreţ al Furtunii, iar aeronava pe care o pilota era o extensie a membrelor sale. Se ciocniră. Forţa impactului li se transmise până în măduva oaselor.

— Afară! strigă, desprinzându-şi centura de siguranţă şi deschizând uşa laterală.

Ronica făcu acelaşi lucru în partea opusă, iar Mikli îi urmă.

Iern se rostogoli prin aer, trase de minerul paraşutei, aceasta se deschise, ca o floare albă, înflorind brusc pe cer, smucindu-l în sus şi frânându-i căderea. Era liber de-acum, ţinând în mâini corzile şi coborând lin spre pământ. Nu departe de el pluteau Ronica şi Mikli.

Căută din priviri avioanele. Al lor se prăbuşea că o piatră, cuprins de flăcări. Lovi apa, stârnind un munte de apă şi o trombă de aburi, apoi dispăru. Iern se gândi la încărcătura pe care o transporta. Apa lacului amortizase căderea şi împiedicase, probabil, sfărâmarea containerelor. Cu timpul, însă, coroziunea avea să elibereze otrava. *Poate că asta nu se va întâmpla înainte ca o expediţie de recuperare să le găsească.*

Reactorul se menţinea încă în aer, legănându-se. Iern încercase să îl lovească frontal, pentru a-i distruge comenzile, dar nu reuşise să-i sfărâme decât ampenajul. Pilotul maurai era experimentat. Nu putea să aterizeze fără să facă praf avionul, dar reuşea să îl împiedice să intre în vrie, planând şi încercând să încetinească prăbuşirea. Reuşi să îl aducă aproape de suprafaţa lacului, la vreun kilometru distanţă. Fuzelajul atinse valurile, stârnind un roi de stropi aurii în lumina amurgului. Trecură câteva minute până când începu să se scufunde. Între timp, cei dinăuntru reuşiră să iasă şi porniră înot spre mal. Din cei trei, doar unul singur purta o vestă de salvare.

La gândul că nu fusese silit să îi ucidă, Iern suspină de bucurie.

El, Ronica şi Mikli se rostogoliră pe nisip. Sărind imediat în picioare, începură să îşi strângă paraşutele. Femeia îşi păstrase cuţitul, iar tovarăşul ei, pistolul automat. Mikli le făcu semn, arătându-le un morman de trunchiuri aduse de ape.

— Ascundeţi-vă dincolo de ele, le spuse. Cei trei kanaka au pornit către noi. Bănuiesc că şi-au dat seama că nu vor fi în stare să supravieţuiască singuri într-un mediu atât de diferit de mările lor sudice. S-ar putea să fie înarmaţi. Dar noi îi vom întâmpina aşa cum se cuvine.

— Las-o mai moale, îi răspunse Ronica. Oricum, nu vor ajunge aici chiar atât de repede. Se întoarse către Iern. Ai fost grozav! exclamă ea, entuziasmată. Dumnezeule, chiar n-ai exagerat, eşti un pilot dat naibii!

Îl cuprinse în braţe şi îl sărută îndelung, ameţitor.

Soarele dispăruse, mascat de coroanele pinilor, iar cerul devenise verzui. Umbre reci acoperiră plaja. Vălurele venite de la marginea lumii se spărgeau, clipocind, pe nisipul fin.

Pe măsură ce înotătorii se apropiau, Iern îl recunoscu pe unul dintre ei.

— Pe sufletul lui Charles! Plik!

Sări în picioare şi vru să escaladeze butucul după care stătuseră ascunşi. Ronica îl apucă de picior.

— Jos, prostule, se răsti ea. O puşcă bine unsă poate trage şi atunci când e udă.

Mikli îşi descarcă arma, în semn de avertisment. Bubuitura răsună, stârnind un cârd de păsări speriate, din tufişuri. Unele urcară îndeajuns de sus pentru ca razele soarelui să le îmbrace în strălucire penele.

— Atenţie! strigă Mikli. Dacă vreţi să ajungeţi la ţărm vii, veţi ieşi din apă cu mâinile ridicate şi vă veţi arunca toate armele.

— Cum vom putea să ne facem rost de hrană, fără puşti? Cum o vom găti, fără cuţite? mugi vocea de bas pe care Iern o auzise deja la radiotransmiţător.

— Ei, la naiba, doar nu te aşteptai să prinzi ceva cu jucăriile alea? îi replică Ronica, cu un dram de voioşie în glas. Eu am un cuţit şi asta e de-ajuns. Dar chiar dacă nu l-aş avea, tot ne-am putea descurca. Dacă sunteţi cuminţi, am să vă scot eu la liman.

Mişcările celor din apă indicară faptul că, de voie, de nevoie, cei trei le dădeau ascultare. Ajunseră la ţărm şi începură să înainteze pe plajă. Veşmintele ude care li se lipeau de trupuri nu ascundeau nici o armă.

Mikli se ridică, vârându-şi pistolul în teacă.

— Prea bine, spuse el. Terai, aminteşte-ţi că mă-nfurii repede, şi când mă-nfurii, trag.

Uriaşul cărunt dădu din cap, în semn că înţelesese. Ronica sări peste rădăcinile trunchiului putred şi ieşi în întâmpinarea celor trei.

— V-aş sfătui să vă scoateţi hainele şi să le lăsaţi să se usuce, îi povăţui ea. Până atunci, înfăşuraţi-vă în paraşute. Nu mă pricep sa vindec pneumonia, iar cei din rasa voastră... Oh!

Tăcu brusc, oprindu-se şi ducându-şi mâna dreaptă la gură, în vreme ce stânga i se încleşta în pumn.

Iern nu-i dădu atenţie. Se grăbea înspre Plik. Poetul clănţănea din dinţi, tremurând din tot corpul, îmbrăţişându-şi torsul scheletic. Iern îl apucă de umeri.

— Ce-ai făcut, ticălosule? strigă Omul Clanurilor, nebun de mânie.

— N-n-nu tocmai ceea ce... mă aşteptam să fac, îi răspunse acesta, întristat. Scopul nostru era să-i determinăm pe norrmeni să aterizeze, urmând ca ei să fie luaţi prizonieri, iar încărcătura să le fie confiscată. Tu n-ai fi păţit nimic, oamenii aceştia te-ar fi dus într-un loc sigur... Dacă maniacii cu care erai n-ar fi... Iern, transportau materiale *fisionabile.* Otrava morţii! Ce-mi rămânea de făcut, dacă nu-i ajutam pe maurai?

— Am descoperit şi eu acest lucru, prea târziu, din păcate. Te înţeleg, Plik. Iartă-mă. Îşi slăbi strânsoarea şi-l bătu pe umăr pe prietenul său. Nimic din toate astea nu s-ă întâmplat din vina noastră. Hai să-ncercăm să ieşim împreună din toată încurcătura.

— N-ai, din întâmplare, ceva de băut la îndemână?

Iern nu-şi putu stăpâni râsul.

— Nu, şi mă tem că cel mai apropiat loc unde-ai putea găsi alcool e destul de departe.

— Iar Sesi, chiar mai departe.

Plik o luă înainte, târşâindu-şi picioarele prin nisipul rece. Apropiindu-se de Ronica, Iern prinse din zbor replicile schimbate de ea cu uriaşul arămiu.

— ...Aşadar, tu *eşti* acela, spunea ea. N-am fost convinsă, eram doar un copil pe-atunci, acum douăzeci de ani, dar n-am putut uita niciodată...

— Dar îţi mai aminteşti că eram prietenul tatălui tău? veni răspunsul, cu un glas blând. Nu eram duşmani, deşi ghinionul a făcut să fim în

tabere diferite, în război. Eram prieteni. Am venit la mama ta, fiindcă eram de părere că ea avea dreptul să afle tot ce ştiam despre tatăl tău, şi fiindcă speram că aş fi putut să o ajut.

— Va trebui să mai vorbim despre toate astea, mai târziu.

Ronica îi întoarse spatele şi se îndepărtă. În ciuda întunericului, se vedea limpede că lacrimi tăcute prinseseră a-i curge pe obraji.

Cei doi maurai începură să se dezbrace. Spre deosebire de Mikli, Iern încercă să nu se holbeze făţiş la priveliştea grotescă. Ronica îngenunchease lângă o paraşută, cu cuţitul în mâna, şi o tăia în bucăţi, croind toge şi pături. Iern îşi sfătui prietenul:

— Ar fi bine să-i imiţi.

— O voi face, dacă doamna va avea bunătatea de a privi în altă parte, îi replică angleyman-ul.

Un zâmbet lumină chipul Ronicăi.

— Nu te sfii, îi spuse ea. Ştiu că efectul pe care-l are apa rece asupra bărbaţilor este trecător.

— Nu credeam niciodată că ai fi un timid, observă Iern.

— Nu m-ai văzut niciodată treaz, îi răspunse Plik, îmbufnat.

Ronica îi făcu pe plac şi, foarte curând, era înfăşurat şi el într-o bucată de pânză. Tremurul i se mai domoli.

Mikli se caţără pe un butuc.

— Ascultaţi-mă, cu toţii! strigă el. Adunaţi-vă în jurul meu. Trebuie să punem lucrurile la punct.

— Cine te-a numit pe tine şef? îl întrebă Ronica.

— Moderator, o corectă el. Se apropie destul de mult de meseria mea, nu? Ceilalţi se adunară în faţa lui: mauraii la dreapta, Plik şi Iern, la stânga, iar Ronica rămase singură la mijloc. De fapt, urmă Mikli, domnilor, fata aceasta ne va conduce, fiindcă se pricepe să supravieţuiască în sălbăticie.

Nu-i staţi în cale, căci trebuie să aibă libertate pentru a-şi vedea de treabă. Aşa că îi veţi dă ascultare, dacă vreţi să vă mai vedeţi vreodată nevestele. În primul rând, să facem prezentările.

Îi numi pe toţi, pe rând, cu excepţia bărbatului cu faţa pătată. Acesta rosti:

— Wairoa Haakonu, după care tăcu.

— Aşa deci, rosti Mikli, cu asprime în glas. De ce ne urmăreaţi? Aţi încălcat şi legile Domeniului, pot să pun pariu în privinţa asta, şi spaţiul aerian al Rrasnayei. Ce argumente aveţi?

Terai fierbea de mânie.

— Ştii prea bine, mârâi el. Plutoniul.

Mikli ridică din sprâncene, mirat.

— Poftim? Despre ce vorbeşti?

— Aţi avut kilograme de plutoniu la bord. Spionajul Federaţiei încearcă de ani de zile să pună mâna pe cel care colectează gunoaiele alea. Am aflat că tu erai acela. Wellantoa a primit deja raportul nostru, dar n-avem nici o dovadă. Cuvântul nostru n-ar fi de-ajuns decât pentru a mări vigilenţa agenţilor noştri aflaţi pe teritoriul vostru; dar voi eraţi, oricum, suspecţii principali. Aveam nevoie de dovezi concrete pentru a pune capăt mârşăviilor voastre. Chiar îţi închipuiai că te vom lăsa să pleci liniştit, porcule?

— E ridicol. Cine ţi-a băgat aiurelile astea în cap? Te ştiam un om cu mintea limpede, Terai.

— Wairoa s-a furişat la bordul navei voastre într-o noapte, după sosirea încărcăturii. Avea un detector.

— Nu zău? Unul infailibil? Uite ce e, am să-ţi explic despre ce e vorba. Am adus, într-adevăr, anumite materiale, dintr-un crater cauzat de o bombă, la cererea unor oameni de ştiinţă de acasă. Aveau, într-adevăr, o anumită radioactivitate reziduală. Dacă n-aţi fi fost atât de pripiţi în acţiunile voastre, ţi-aş fi putut arăta despre ce era vorba, dar, acum, containerele se află pe fundul lacului.

Descumpănit, Iern întrevăzu posibilitatea ca abilitatea politică a lui Mikli să poată înşela vigilenţa Federaţiei.

— Minţi! strigă el. De ce-aţi vorbit atunci de plutoniu, în prezenţa mea, când eraţi în pericol?

— Asta lămureşte lucrurile, mugi Terai, ridicând un pumn cât un baros. Dacă mai îndrăzneşti să negi, Karst, îţi voi frânge spinarea pe genunchi şi-ţi voi sfărâma ţeasta, împrăştiindu-ţi creierul nebun. Privi semnificativ la cei din jurul său. *Arme nucleare.* După război, voi cere să fiţi îngropaţi şi voi, laolaltă cu ele, sub un strat gros de beton.

— Nu! Glasul Ronicăi era plin de nelinişte. Ridică mâinile. Nu e vorba de arme nucleare. Vă jur.

Tonul lui Terai se mai îmblânzi.

— Pari sinceră. Dar ce construiţi, dacă nu arme? Centrale energetice secrete? N-ar avea nici un rost.

Vorbeau despre Orion, gândi Iern. Nu reuşi să se hotărască să dezvăluie acest lucru, căci nu dorea să o rănească pe Ronica, fără vreun rost. *De ce mi-ar păsa, oare?*

— Nu vă pot spune, gâfâi ea. Vă dau însă cuvântul meu de onoare că nu este vorba de arme. Dacă erau arme, eu însămi i-aş fi denunţat lumii întregi. Ţi-o jur, Lohannaso, pe amintirea tatălui meu, pe cinstea mamei, pe onoarea sălaşului şi a poporului meu.

Cred că e sinceră, gândi Iern. *Nu fiindcă o cunosc, n-am avut timp destul pentru asta, dar nu mi-o pot închipui drept mincinoasă.*

Dar ce este, atunci? Fără îndoială, e pe jumătate o barbară; spunea la un moment dat că locuieşte în Laska. Au reuşit oare s-o înşele, e chiar atât de ignorantă? Nu pare a fi. Felul cum vorbeşte şi cum se poartă vădesc o minte de primă clasă.

Privirea lui Plik, ca şi cea a lui Terai, era încărcată de reproşuri.

— Aţi colectat plutoniu în est, spuse angleymanul.

Ea încuviinţă.

— Da. Dar am făcut-o pentru o cauză dreaptă, repet. Oamenii se tem prosteşte de energia nucleară. Se tem de secole încoace. Refuză să se gândească la ea, refuză să înţeleagă că ea poate să-i şi slujească, nu doar să îi distrugă.

— Armele sunt dragonul Apocalipsei, spuse Plik. Îi privi pe toţi, pe rând, apoi îşi aţinti ochii spre adâncul întunecat al pădurii. Oare noi, tocmai noi, cei de-aici, ne-am trezit laolaltă printr-o întâmplare?

Se cutremură şi-şi strânse pânza în jurul trupului înfrigurat.

Acest schimb de replici zgândări un gând în mintea lui Iern. Ceea ce spusese femeia aceea sălbatică părea să capete sens, în vreme ce vorbele bărbatului civilizat erau doar o bolboroseală nedesluşită. Dintotdeauna, citind despre Războiul Energiei, Iern se întrebase dacă mauraii avuseseră dreptate, declanşându-l. De ce atomul descătuşat trebuia neapărat să fie considerat o ameninţare? Cronicile rămase dinaintea Judecăţii declarau că, în vremea aceea, Vechea Franţă îşi obţinea jumătate din energia necesară din acea sursă; iar Vechea Franţă era una dintre acele ţări pierdute în care oamenii trăiseră fericiţi, în prosperitate. Ajunseseră la stele...

Hotărârea sa prinse contur. *Până când nu voi afla mai multe, nu mă voi alătura nici uneia din părţi. Dar sunt şanse, se pare, ca Ronica să aibă, până la urmă... dreptate.* Gândul că nu avea să fie nevoit să lupte împotriva ei îl umplu de o căldură plăcută.

Râsul unui huhurez răsună dincolo de ape. Chiar şi coroanele copacilor începeau să-şi piardă aura de lumină. Mikli îşi drese glasul.

— Mă văd nevoit să mărturisesc ceva ce aţi dedus, probabil, deja. Mi-am depăşit atribuţiile. Misiunea mea nu era să colectez materiale fisionabile. Am cedat însă ispitei şi-am trimis-o pe Ronica în cercetare.

Aşadar, ea a mai făcut acest lucru pe acest continent, deduse Iern. Dorinţa faţă de ea i se mai temperă. Să fi fost din pricina... fricii? Nu, nu era asta...

— Care-ţi era adevărata misiune? vru să afle Terai.

— Dar a ta? îi replică Mikli.

— Mă aflam în Uropa ca să aflu ce blestemăţii puneai tu la cale.

Ronica îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Terminaţi, interveni ea, cu glas poruncitor. Daţi-o naibii de politică. În curând va fi întuneric. N-aveţi nici unul un amnar? Am putea s-aprindem un foc cu bricheta ta, Mikli.

Norrmenul îşi scotoci buzunarele.

— Se pare c-am pierdut-o pe când mă prăbuşeam cu capul în jos din avion.

— La naiba.

— Da, e meschin din partea zeilor să facă una ca asta.

— E-n regulă, spuse Ronica. Haideţi mai bine să ne pregătim de înnoptat, vom mai vedea ce ne rămâne de făcut pe urmă.

— În ce va consta pregătirea asta? întrebă Iern.

Mikli cobori de pe butuc, făcând o plecăciune exagerată în faţa Ronicăi.

— Doamnă, podiumul vă aparţine, îi spuse.

Ea îi luă locul, dintr-un pas făcut cu graţia unei feline, şi rămase în echilibru între pământ şi cerul întunecat.

— Cele trei necesităţi de bază pentru a supravieţui sunt apa, adăpostul şi focul, în această ordine, declară ea. De foc ne putem lipsi deocamdată. Va trebui să ne lipsim de el, cel puţin

până mâine, când voi improviza un amnar. Anotimpul în care ne aflăm e vara târzie, într-o climă rece. Trebuie, aşadar, să ne facem un adăpost.

— Şi cu mâncarea cum rămâne? întrebă Terai, mirat.

— Nu e de primă urgenţă. Sântem în stare să ne descurcam fără hrană timp de o lună, dacă va fi nevoie. Dar până mâine la amiază, voi face rost de ceva de mâncare.

— N-ar trebui să începem să ne construim adăpostul? interveni Iern.

Ea îl surprinse, răspunzându-i:

— N-avem nevoie de mai mult de o jumătate de oră pentru a-l încropi. Mai întâi, e nevoie să ne lămurim cum stau lucrurile între noi. Sântem două perechi de rivali şi una de neutri, într-o ţară care ne e străină tuturor. Cu excepţia câtorva sălbatici, această regiune este, practic, nelocuită. Dacă pornim spre interior, avem şanse să dăm peste un sat civilizat, dar aceste şanse sunt minime, în lipsa hărţilor. Am putea rătăci orbeşte săptămâni întregi, iar toamna vine şi, curând, va veni şi iarna. Propun să urmăm malul lacului, spre sud-vest. Vom ajunge astfel la un oraş destul de mare care, dacă nu mă înşel, se cheamă Dulua. Distanţa e de aproximativ trei sute de kilometri. Va trebui să ne mişcăm repede, dar putem, în mod sigur, să ajungem acolo.

— Şi o dată ajunşi, care va fi următorul pas? o provocă Terai.

Ronica ridică din umeri.

— Depinde de localnici, nu-i aşa? Dar krasnayenii sunt, în general, oameni de treabă. Eu aşa am auzit.

— Da, da, întări Mikli.

Terai îi aruncă lui Iern o privire.

— Spre norocul tău, n-am aterizat în Yuan, îi spuse.

— De ce? vru să afle omul clanurilor.

— Nu ştiai? Informaţiile pe care le-am adunat eu şi Wairoa sunt destul de ciudate, dar ne dau motive serioase să credem că yuanezii au furnizat majoritatea echipamentului pentru armata lui Talence Jovain Aurillac. Introducerea armelor s-a făcut prin Espayn, ceea ce ne face să credem că toată povestea pe care a spus-o el despre ţara respectivă este doar praf în ochi. Ce zici?

Iern rămase cu gura căscată.

— V-am mai spus, daţi-o dracului de politică! izbucni Ronica, de sus. Înţeleg în ce constă problema cu care ne confruntăm. Noi, norrmenii, nu vrem ca voi, mauraii, să vă întoarceţi acasă cu informaţiile adiţionale pe care le-aţi aflat despre Ori... despre proiectul nostru. N-am vrea să confirmaţi alor voştri ca noi suntem cei care colectăm plutoniul şi nici să divulgaţi informaţii privind identitatea mea sau a lui Iern. Voi nu vreţi ca noi să ne întoarcem acasă, fără să vă fi dezvăluit toate secretele, căci riscăm să-i avertizăm pe ai noştri în legătură cu ceea ce superiorii voştri ştiu deja. Ei bine, în timpul călătoriei, va trebui să ne sprijinim reciproc. Altfel, s-ar putea să nu ajungem niciodată în Dulua, ca să ne înjunghiem reciproc. Daţi-mi cuvântul că aşa veţi face, că veţi fi tovarăşi de drum, că veţi coopera, căci altfel pe onoarea mea, vă las aici să muriţi şi pornesc de una singură!

Iern îşi înăbuşi un protest; Plik îşi umezi buzele; Mikli părea a fi căzut pe gânduri; Terai fierbea de mânie. Doar Wairoa aştepta, netulburat. Câteva clipe mai târziu, cu toţii îngăimară o încuviinţare.

— E-n regulă!

Ronica sări de pe butuc, zâmbind. Atinse mâna lui Iern, şoptindu-i:

— Pe voi doi, n-aveam de gând să vă abandonez, băieţi. Voi sunteţi nevinovaţi. Dar trebuia să fac ca totul să pară cât mai dramatic.

Bun, haideţi să construim adăpostul, spuse ea, ridicând din nou tonul. Urmaţi-mă.

Plik îl înghionti pe Iern.

— Nevinovaţi? murmură el, răguşit. Poate că da, într-un anume sens. Dar nu şi inofensivi. Tu reprezinţi pentru lumea noastră, cea veche, pe care o cunoşteam până acum, o ameninţare mai mare decât toţi aceştia la un loc.

— Chiar vorbeşti serios? îl întrebă omul clanurilor. Cum aşa?

— Schimbarea totală. Se adună forţele care o vor duce la bun sfârşit, şi tu, prietene, te afli chiar în centrul lor. Hristoase milostivule, ce-aş mai bea ceva!

Ronicăi nu-i trebui mult timp ca să găsească ceea ce căuta: o creangă lungă, căzută, un pin având coroana destul de aproape de pământ şi fără copaci uscaţi în jur, care s-ar fi putut frânge în caz de furtună, situat pe un loc îndeajuns de înalt, ca torentele create de ploaie să îl ocolească, şi destule bucăţi de lemn uscat, frunziş şi alte deşeuri ale pădurii, ba chiar şi puieţi abia înfrunziţi.

— Dac-am avea mai mult timp la dispoziţie, ne-am putea descurca mult mai bine, spuse ea. Lumina zilei se estompa cu fiecare clipă; doar oglindă lacului, zărită printre trunchiuri şi tufişuri aromate, mai răspândea o oarecare strălucire. Răcoarea devenea tot mai pătrunzătoare. O bufniţă huhui. De pildă, am fi putut construi o colibă cu acoperiş de frunze. Sau măcar o vatră la intrare. Vă promit că mâine va fi mult mai bine. Acum, trebuie să ne descurcăm cum putem, fiind un caz de urgenţă, şi trebuie să facem ceva pentru a nu îngheţa.

Proptiră creanga cea groasă în furca arborelui, apoi, din ramuri mai subţiri, construiră un soi de schelet al acoperişului, pe ambele laturi ale ei. Pe scheletul astfel obţinut, adunară crengi şi ierburi, muşchi şi chiar noroi, până când obţinură un strat de cinci sau şase centimetri. Adăugară apoi un nou

strat de crengi, pentru a împiedica vântul să spulbere cele adunate.

— Scoateţi pietrele dinăuntru, le porunci Ronica. Pământul gol ne va fi saltea în noaptea asta. Mai tâurziu, când vom dormi în tufele de ienupăr, vă veţi crede într-un hotel de lux. Voi trei, şoarecii muiaţi, veţi folosi paraşutele ca să vă înveliţi. Noi, ceilalţi, avem haine uscate. Haideţi, puneţi mâna şi adunaţi frunze.

Se târâră sub acoperiş şi îşi găsiră locurile, unii lângă alţii, tocmai când stelele prinseseră a răsări. Căldura răsuflărilor încălzea adăpostul, iar trupurile lor obosite găsiră aşternutul destul de moale. Lui Iern îi veni destul de greu să adoarmă. Nimerise lângă Ronica şi nu se putea împiedica să se gândească la trupul ei.

2

Călătoria începu, şi Iern descoperi cu uimire că îi plăcea la nebunie.

O parte din drum fu străbătută sub ploaia rece. Apoi veniră roiurile de ţânţari, al căror bâzâit era aproape la fel de iritant ca şi înţepăturile. Acele lor rămâneau înfipte în piele şi extragerea lor necesita o îndemânare aparte, căci, dacă se rupeau, puteau provoca ulceraţii supărătoare. Sfătuiţi de călăuza lor, bărbaţii se ţineau la o distanţă respectuoasă de urşii întâlniţi în cale, învăţară să se teamă de şerpii cu clopoţei şi să ocolească urzicile otrăvitoare. Adesea, tufişuri de nepătruns, pâraie sau stânci îi obligau să facă ocoluri atât de mari, încât lacul nici nu se mai vedea. Mai târziu, ajunseră într-o regiune deluroasă, unde colinele alternau cu mlaştini greu de străbătut. (De câteva ori, pe plajele de lângă apă văzură altfel de movile, din care, prin vegetaţie, se întrezăreau aşchii de sticlă şi cărămizi. Acolo fuseseră sate cu veacuri în urmă, iar călătorii le ocoleau, cuprinşi de tristeţe.)

Când poposeau, aveau parte de o mulţime de corvezi, cu care mâinile lor nepricepute, lipsite de bătături, nu fuseseră obişnuite: de la strângerea de lemne pentru foc până la stocarea alimentelor la adăpost de animalele hoaţe. Înaintau mereu, dar pădurea părea a se întinde la nesfârşit, de jur împrejur, infinită şi nemiloasă.

Iern nu se simţise atât de bine decât atunci când călărise furtuni sau femei.

Avea bunul-simţ de a nu se bucura cu glas tare, căci nici ceilalţi nu se plângeau. Plăcerea pe care o resimţea se datora doar norocului: era tânăr şi într-o formă fizică excelentă, era îndemânatic şi avea încălţări potrivite. Sărmanul Plik era nevoit să mărşăluiască, încălţat cu bocanci care îl rodeau. Elegantele cizme ale lui Mikli rezistau, dar norrmenul se văzu nevoit să recunoască că trupul său scund nu dispunea de chiar atât de multe rezerve de forţă, precum crezuse. Terai era puternic şi îndemânatic, dar încâlceala vegetaţiei îl irita, căci se simţea ca prins într-o capcană. Wairoa părea a se fi adaptat cel mai bine, dar cine putea afirma contrariul, când nici el însuşi nu o făcea.

Iern învăţa o mulţime de lucruri de la Ronica.

Învăţa că ploaia putea fi folositoare, nu neplăcută, şi că cel mai confortabil mod de a-i rezista era să te dezbraci, căci răcoarea veşmintelor ude era cea care putea deveni ucigătoare. (Trupul Ronicăi era superb, când era goală sau aproape goală, dar Iern învăţă că nu era bine să râvneşti la el, după ce căpătă o palmă răsunătoare.) Zeama de mentă sălbatică gonea insectele, iar sistemul imunitar al organismului era în stare să facă faţă celor care reuşeau să îi înfrângă aroma. Zgomotele deveniră din plictisitoare, fascinante; pădurea era un tezaur de sunete, de mirosuri şi gusturi, de senzaţii tactile şi vizuale. Ronica îi arătă cum să descopere vizuinele de şobolani moscaţi şi cum să citească urmele de vulpe. Nicicând, până atunci, nu fusese atât de conştient de frumuseţea naturii.

Călătoria deveni mult mai uşoară, după ce Iern învăţă care erau modalităţile cele mai bune de a o întreprinde. De exemplu, tufişurile trebuia desfăcute cu mâinile, apoi cu antebraţele, urmând ca apoi trupul să se strecoare prin desiş. Ronica nu le impunea un ritm infernal.

— Ce rost ar avea? Voi, băieţi, vă puteţi instrui, mergând. Şi-apoi, dacă am merge prea repede, unul dintre voi s-ar putea prăbuşi, răpus de oboseală, şi abia atunci am afla ce înseamnă să întârzii cu adevărat în această sălbăticie. O medie de douăzeci de kilometri pe zi e mai mult decât suficientă.

De patru ori, poposiră mai îndelung, câte două nopţi în acelaşi loc. Între timp, avură ocazia să îşi spele hainele. N-aveau săpun, dar acesta nu era un motiv pentru a umbla jegosi. Prima oară când făcură un astfel de popas, Ronica se ocupă de picioarele rănite ale lui Plik, pansându-le cu muşchi şi pânză.

— Nu mergem mai departe până când nu-ţi revii, amice. Yasu Krist! Nu te-a-nvăţat bunicul tău că o gaură în ciorapi înseamnă o gaură în picior?

— Spuneai, ieri, c-ai fi în stare să construieşti o barcă, din... coajă de mesteacăn, mi se pare, îi spuse Plik. De ce n-o faci, ca să ne scuteşti de marşul ăsta chinuitor?

— Ar dura prea mult şi-am fi la cheremul vremii; ar trebui să vâslim împotriva vântului şi asta ne-ar obosi mai mult decât oricare mlaştină. Ar trebui să ne tragem la ţărm pentru toate necesităţile. Nu, mersul pe jos e cea mai bună soluţie. Ronica se ridică de lângă gleznele lui Plik. Va trebui să fac rost de nişte piele pentru a croi mocasini, oftă ea. Nu-mi place ideea de a ucide un cerb şi de a fi nevoită să las carcasa în urmă. Dar trebuie, şi ştiu că sora cioară şi fraţii viermi se vor bucura de asta, aşa că pierderea nu-i chiar atât de mare.

Mai întâi, se expuse fumului scos de focul pe care reuşise să-l aprindă, folosind un amnar improvizat. Îi explicase lui Iern că, dacă n-ar fi avut un cuţit de oţel, şi-ar fi făcut unul din piatră. Pilotul se miră, văzând-o cum stătea la afumat.

— Animalele se tem de mirosul oamenilor, îi explică ea. În fond, vreme de un milion de ani, am fost animale de pradă, din câte m-au învăţat paleoantropologii. (Vocabularul fetei constituia o veşnică surpriză pentru Iern.) Nu au instincte care să le ceară să se ferească de fum. Se tem doar de foc.

La cererea lui, ea îi demonstrase cum avea să dea de urma prăzii, urmărind urmele uşoare lăsate de aceasta în iarbă ori în ţărână sau frunzele rupte din copaci la o anumită înălţime. Apoi îi arătă cum avea să se apropie, cu paşi mari, arcuiţi, încremenind la cel mai mic semn de nelinişte din partea cerbului.

— Acasă, în Laska, ne distram, încercând să îi atingem cu mâna.

Era limpede că ar fi eşuat în intenţiile ei, dacă ar fi fost însoţită. Dispăru singură între pini.

Deoarece Mikli refuzase să se despartă de pistolul său, avea să fie nevoită să se folosească de cuţit pentru a ucide. Singura ei unealtă suplimentară era bastonul de ucis iepuri, pe care îl lua cu sine oriunde se ducea, „din principiu". Era o bucată de lemn drept, de esenţă tare, având un metru lungime şi o grosime astfel potrivită, încât să poată fi cuprins în mână. Îl purta de obicei sub braţ. De folosit, îl folosea pentru a doborî orice, de la bucăţile de lemn uscat pentru foc până la vânatul mărunt întâlnit în drum.

— O dată, în Laska, povestise ea, am întâlnit un grizzly şi mi-am dat seama, numai văzându-i mutra, că era prost dispus. Am ridicat bastonul la el. Desigur, nu mi-ar fi fost de nici un folos într-o luptă corp la corp, dar a fost de-ajuns ca să-l facă să şovăie o clipă, înainte de a pomi la atac. „Ei, fir-

ai a dracului, vagaboandă mică!", se va fi gândit el. În timpul ăsta, am avut răgazul necesar pentru a mă urca într-un copac, prea mare pentru ca el să-l poată scoate din rădăcini, prea sus, pentru ca el să mă poată prinde. După un timp, s-a plictisit şi m-a lăsat în pace.

Se întoarse de-abia spre seară, stropită cu sânge, ducând în spinare o piele de cerb, în care înfăşurase bucăţi de carne şi tot ceea ce crezuse de cuviinţă că merita recuperat. Se lăsă seara şi, când se adunară cu toţii în jurul focului, îi trebui un timp destul de îndelungat pentru a se înveseli; tăcu o vreme, stând turceşte şi privind ţintă flăcările. Iern o întrebă care era pricina tristeţii ei.

— Azi am simţit o viaţă scurgându-mi-se printre degete.

Din nou, spusele ei îl uimiră.

Vânatul mărunt nu îi crea probleme de conştiinţă. Punea capcane din bucăţele de lemn care sprijineau câte un bolovan, prinzând veveriţe sau alte animale mici, pentru micul dejun. Prindea peşte, folosind cârlige de os sau aşchii de lemn ascuţite, sau în mici baraje de piatră, când se întâmpla să înnopteze pe malul vreunui pârâu. Cu bastonul ei, reuşea câteodată să doboare câte o pasăre, iar unele dintre ele se dovedeau a fi de-a dreptul delicatese. Într-o dimineaţă ceţoasă, se dezbrăcă, îşi camuflă creştetul capului cu un smoc de iarbă şi înotă încet, în linişte, spre largul lacului, unde se cufundă sub un stol de raţe care dormeau pe apă şi reuşi să apuce de picioare două dintre acestea.

Între timp, nici tovarăşii ei nu stăteau cu braţele încrucişate. Îi învăţase să gătească în gropi pline cu apă, folosind bolovani încălziţi, sau să improvizeze cuptoare din turbă şi stânci. Gătind astfel, vitaminele se păstrau mai bine, spunea Ronica. Din acelaşi motiv, încercase să îi lămurească să mănânce toate organele animalelor vânate, dar nu reuşise să îi convingă.

Nu insistase fiindcă nu duceau lipsă de vitamine vegetale: mure şi afine, seminţe de ierburi, lujeri de păpădie, rădăcini. Unele dintre ele trebuia fierte, altele trebuia evitate, ca, de exemplu, seminţele de iarbă roşie; unele nu se găseau în această perioadă a anului, cum erau conurile cu polen ale pinilor. Cert este că Ronica reuşise să le demonstreze că sălbăticia aceasta putea fi un corn al abundenţei pentru cei care ştiau ce anume şi unde să caute. „Cu grijă şi iubire", spusese ea într-unui din momentele de seriozitate.

Mocasinii pe care îi croi pentru Plik şi Mikli fură făcuţi în grabă, dar aveau să reziste până la capătul călătoriei, şi asta conta.

De regulă, ea era plecată mai tot timpul zilei, în cercetare, în vreme ce bărbaţii îşi vedeau de drum. Se întorcea după-amiaza târziu, aducând provizii, şi îi conducea spre locul de popas. Fiecare îşi avea acum rolul său bine stabilit. Plik şi Mikli adunau pietrele pentru gătit. Terai săpa o groapă, dacă era nevoie, sau făcea orice altă muncă grea; Iern şi Wairoa, învăţăceii cei mai silitori ai Ronicăi, se ocupau de treburile care cereau îndemânare, ca, de pildă, construirea adăposturilor.

Pe măsură ce învăţau mai mult şi se căleau, drumeţii începură să aibă şi câte puţin timp liber: făceau câte o pauză să mănânce şi petreceau, serile, câte o oră sau două în jurul focului, sau în adăpost, atunci când ploua, încălzindu-se la vatra clădită, din precauţie, lângă intrare. Printr-o înţelegere tacită, nu vorbeau despre diferendele dintre ei. Ronica îşi amintea despre vastele întinderi ale Laskăi, Iern, despre Europa, Terai, despre insulele din mările Sudului şi despre ţările Asiei pe care le vizitase; Mikli le istorisea câte una din anecdotele sale cinice şi ale naibii de amuzante; alteori, Plik le cânta; într-o noapte memorabilă, Wairoa le povesti despre Africa.

Luna trecu în primul pătrar şi începu să crească din nou.

3

Nu se aflau departe de câmpurile cultivate. Peste vreo patru sau cinci zile, aveau să ajungă în Dulua.

Era o noapte neobişnuit de blândă, iar drumul din ziua aceea fusese uşor. Iern nu reuşea nicicum să adoarmă; aţipea şi se trezea iar. Când simţi că Ronica ieşise din adăpost, se simţi treaz de-a binelea. În ultima vreme, el şi Ronica schimbaseră priviri lungi. Crezu că se dusese să-şi satisfacă nevoile fireşti şi-i aşteptă întoarcerea. Văzând că fata nu se mai întoarce, mânat de un impuls, se ridică şi el, şi îşi găsi drumul spre ieşire, printre formele adormite.

Era lună plină, ca atunci când, ca Lucifer, căzuse cu atâta vreme în urmă. Strălucea jos, deasupra lacului, iar razele ei îmbrăcau obsidianul vălurelelor cu nenumărate firişoare de aur, însufleţindu-le. Pe firmament, stelele străluceau. Firele de iarbă crescute pe sub copaci sclipeau argintiu, în umbră. Conul colibei părea un deget îndreptat către cer. O briză fantomatică sufla dinspre pădure, purtând arome subtile de pin.

Iern îşi lăsă cearşaful croit din pânza paraşutei lângă adăpost. Ca toţi ceilalţi, îşi atârna hainele la aerisit, seara, înainte de culcare. Răcoarea îi mângâia pielea, îi dezmierda tălpile. Ceva îi şopti unde anume să caute: un pârâiaş care clipocea, prăvălindu-se spre lac. Aici o găsi pe Ronica, aşezată pe o movilită de pământ. Îşi strânsese genunchii la piept şi privea departe, peste ape. Sclipirea lunii dădea un luciu îngheţat părului care îi cădea pe umeri, acoperindu-i sânii.

Ridică ochii spre el şi cu o voce lipsită de intonaţie îi spuse:

— Salut.

— Pot să vin lângă tine? întrebă el.

— Sigur, îi răspunse ea, apoi avu o uşoară ezitare. Nu ştiu dacă vreau sau nu să fiu singură. Haide să încercăm.

Îi făcu semn să se aşeze lângă ea. Deşi îi despărţeau destui centimetri, Iern avu impresia că-i putea simţi căldura sângelui şi bătăile inimii, în ritmul unor tobe păgâne... Ea îşi întoarse din nou privirea spre larg.

Trecu o vreme. Din când în când, buzele ori pleoapele ei tremurau, de parcă ar fi durut-o ceva. Într-un târziu, Iern îndrăzni să murmure:

— S-a întâmplat ceva, Ronica? Ce te frământă? Ea nu-i răspunse. Iern aşteptă o vreme, apoi rosti: E-n regulă, n-am să-ţi tulburliniştea.

— Îţi mulţumesc, Iern, îi răspunse ea. Eşti un om bun.

Privi din nou spre răsărit, spre luna şi stelele care urcau pe boltă. Cerul se încovoia, maiestuos, în jurul Stelei Polare. El îşi aminti de Orion... Nu, Orion avea să răsară de-abia la iarnă, când anul vechi avea să moară şi locul său avea să fie luat de cel nou. Pe neaşteptate, ea se lăsă să cadă înspre el, strigând din adâncul sufletului:

— Oh, Doamne, Iern, ce trebuie să fac? Aproape c-am ajuns.

Nu va înceta niciodată să mă surprindă, gândi el. Un licăr de speranţă încolţi în inima lui, dar rămase nemişcat, mulţumin-du-se să răspundă la srrângerea ei de mână. Şopti:

— Ce s-a întâmplat, Ronica? La ce te referi?

Pumnul ei izbi cu sete ţarina.

— Noi — tovarăşii noştri de drum — Terai e un om atât de cinstit, iar Wairoa... Nu ştiu, e un mister, dar, cu siguranţă, e unul dintre cei mai curajoşi oameni pe care i-am întâlnit vreodată... În privinţa ta şi a lui Plik, nu trebuie să-mi fac griji. Tu te vei descurca bine în Uniunea de Nord-Vest, şi nici el n-are s-o ducă rău. Dar aceşti maurai ne sunt duşmani, n-am cum să schimb asta, şi nu-i putem lăsa să plece cu veştile pe care le-au aflat.

Ele ar pune capăt tuturor îndoielilor în Wellantoa, iar proiectul nostru se află, şi aşa, pe muchie de cuţit. Mikli mi-a vorbit despre asta; ar vrea să îi ucidă în somn, dar... Nu, nu, n-a fost de-ajuns cerbul acela? I-am spus că, dacă va încerca aşa ceva, am să-l ucid. Ne-au fost tovarăşi de nădejde pe drum... Ce să fac? Se aruncă la pieptul lui. El o strânse în braţe. Ea nu plângea, ci doar tremura, înfiorată. Într-un târziu, îşi reveni, se retrase şi zâmbi, un zâmbet timid oarecum, luminat de razele lunii, şi spuse: E-n regulă, nu trebuie să mă hotărăsc chiar acum. *N-am* să îngădui să aibă loc nici o crimă, dar... Să lăsăm astea! Am nevoie, nu, aş vrea... N-are importanţă. Să nu crezi că n-am observat cum mă priveşti. Eşti un bărbat foarte atrăgător, iar mie mi-e dor... Hrnmmm?...

Fu asemeni unei furtuni, asemeni unei leoaice. Fu un delir. Între timp, amândoi fură uimiţi câtă desfătare şi câtă linişte îşi puteau dărui unul altuia.

XV

Se aflau aproape de capătul sălbăticiei, când Ronica observă ceva ce o făcu să se oprească. Era dimineaţa devreme, dar ea reuşise deja să prindă un hârciog şi spera să mai vâneze câte ceva destul de curând, astfel încât să i se poată alătura lui Iern. Ceilalţi n-aveau decât s-o ia înainte; ea şi el aveau să rămână mai în urmă şi aveau să îi ajungă mai spre seară.

Oftă, apoi lăsă să-i scape un blestem înfundat. Urmele pe care le descoperise se cereau a fi cercetate mai îndeaproape. Crengile frânte, tufişurile scărmănate, bulgării de pământ striviţi, acestea erau urme lăsate cu un an în urmă. De atunci, pădurea îşi vindecase o parte din răni. Poate că nimeni altcineva, decât un supravieţuitor,

n-ar fi observat cicatricele rămase. *Aproape că-mi doresc să nu le fi văzut.*

Încercă să îşi stăpânească emoţiile. Iern era un amant minunat, dar asta putea să mai aştepte. De fapt – şi gândindu-se la asta, zâmbi stânjenită – provizia de pastile anticoncepţionale, pe care şi le strecurase în buzunar la Kemper, înainte de plecare, începuse să se cam subţieze. Dar ea îşi dorea, de fapt, numai să fie în preajma lui, iar această dorinţă nu era legată de faima sa de Călăreţ al Furtunii şi nici de postura sa de prinţ exilat (cum spunea Plik). Îl dorea doar pentru ceea ce era.

Să las la o parte jocurile şi distracţia. Ceva grav s-a întâmplat aici, şi-am putea nimeri orbeşte într-o situaţie fără ieşire. Se lăsă în patru labe. Cu nasul aproape lipit de pământ, folosi un beţişor pentru a da la o parte frunzele şi acele căzute peste urmele pe care voia să le cerceteze. Erau clar întipărite; faptul că rezistaseră atât de mult intemperiilor îi dădea idei care o făceau să nu se simtă în apele ei.

Lumina soarelui se strecura prin coroanele verzi ale arborilor sau prin fisurile din zidul pădurii, trezind miresme de ţărână şi vegetaţie încălzită, poleind solul cu aur. Insecte bâzâiau primprejur, ciorile scoteau ţipete răguşite, şi, în depărtare, se auzea lătratul unui câine sălbatic. Ea însă nu le dădea atenţie. Îşi apropiase obrazul de pământ şi studia umbrele abia vizibile care indicau prezenţa rămăşiţelor unor urme...

Bărbaţii erau de-acum în stare să aleagă şi fără ajutorul ei un loc de popas. De data aceasta, aleseseră o movilă care domina lacul. Deşi copacii se aflau la o distanţă de aproape o sută de metri, soarele dispăruse deja dincolo de ei, când Ronica se întoarse, în sfârşit. Coroanele arborilor se profilau negre pe cerul gălbui de la apus. Dincolo de umbrele pe care le aruncau pe ape, undele

păreau de două ori mai strălucitoare. Lăstuni şi lilieci zburau de ici-colo în salturi scurte. Turba de sub picioarele lor înmagazina căldura pe cale de dispariţie a aerului, mirosind a sfârşit de vară.

Iern se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Unde-ai fost? îi strigă de la distanţă. Mi-am închipuit tot felul de nenorociri.

O îmbrăţişă şi o sărută. Tuleiele bărbii îi erau rare şi mătăsoase, şi aşa aveau să-i rămână până când avea să găsească un brici, ca să se poată bărbieri. În rest, era un bărbat viril, din toate celelalte puncte de vedere. Îl îmbrăţişă la rându-i pe cât de tare îi îngăduia oboseala. Legătura lor nu era un secret pentru nimeni.

După un timp, el făcu un pas înapoi şi se uită la rozătorul vânat, aflat în tolbă.

— Se vede că ai avut de lucru. N-ai adus prea multe azi...

— Va trebui să vă mulţumiţi cu atât, îi replică ea. Dacă nu mă înşel, mâine ar trebui să ajungem în Dulua, iar cei de-acolo ne vor da de mâncare. Dacă ne vom hotărî să apucăm pe alt drum, voi face rost şi de ceva mai consistent.

Ceilalţi, la fel de surprinşi, se adunaseră în jurul lor: uriaşul Terai, Wairoa cel pestriţ, Plik cel slăbănog şi Mikli, cel cu priviri de pisică sălbatică. Cel din urmă fuse cel care rupse tăcerea, întrebând cu glas tăios:

— Ce vrei să spui cu asta? Ce-ai găsit?

— Urme, începu ea. Un grup destul de mare de oameni şi-au făcut de lucru în aceste păduri anul trecut. Aduseseră cu ei o grămadă de echipament greu şi provizii. Erau călare cei măi mulţi dintre ei. Am găsit un loc unde au poposit vreme mai îndelungată înainte de a se muta. Alinierea de urme de corturi, latrine şi alte indicii mi-au sugerat că ar fi putut fi vorba de soldaţi. Se opri o clipă. Nu erau din partea locului. Nepăsarea lor o dovedeşte. N-am fost niciodată prin părţile acestea, dar cred c-ar fi mai bine... Băieţi, şi voi

ştiţi asta. Krasnayenii iubesc pădurea, majoritatea sunt puitori de capcane sau tăietori de lemne. Călăuzele pe care le-au dat acestor sălbatici cred c-ău făcut bătături încercând să-i strunească... Căuta ceva în buzunar. Am căutat prin împrejurimi şi-am găsit o mulţime de gunoaie lăsate în urmă de cei ce au făcut tabără. Între ele, resturi de cutii conţinând raţii militare. Etichetele mai pot fi încă citite, dar nu înţeleg alfabetul. Mikli?

Acesta luă bucăţile boţite de carton din mâna ei şi le studie.

— Yuanezi, spuse el. Armata imperiala a Yuanului, nu există nici o îndoială. Ronica îl văzu pe Iern pălind la auzul acestor cuvinte. *Yuan!* îşi aminti ea. *Mauraii susţin că au dovezi că yuanezii l-au sprijinit pe rivalul lui Iern. Acesta se simte încolţit.* Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-l consoleze. Anul trecut, ziceai? întrebă Mikli. Anul trecut n-a fost nici un război. Ce căutau aici? Terai se încorda. Încercă imediat să se relaxeze, dar Mikli îl observase. Tu ştii ceva despre asta? întrebă norrmenul.

Terai ridică din umerii săi laţi, de taur.

— De ce-ar trebui să-ţi răspund? replică el, şi glasul lui răsună ca un bubuit îndepărtat de tunuri.

Ne apropiem de civilizaţie, şi vechile uri se aprind... Ronica strânse mai tare mâna lui Iern.

— Haideţi să vedem ce ştim, spuse Mikli, şi tonul îi redevenise calm. Am presupus că vom fi primiţi cu ospitalitate şi că ne vom putea găsi drumul către casă. Dar societăţile Mong sunt clădite pe temeliile xenofobiei, şi ar fi bine să nu ne aruncăm orbeşte înainte, fără să ştim la ce ne putem aştepta, fără să ştim ce trebuie să facem şi ce nu.

Terai izbucni.

— E-n regulă! Uite ce-ţi recomand, vânător împuţit de uraniu! Să nu scapi o vorbă despre afacerile tale murdare, dacă vrei să nu fii făcut bucăţi. Asta nu m-ar deranja prea mult, dar mi-ar

părea rău pentru Ronica. Îi aruncă acesteia o privire ceva mai blinda. Te-au păcălit, fetiţo, şi cred că înţeleg de ce şi cum au făcut-o. Într-o zi, sper c-ai să înţelegi şi tu.

— Aha, deci aşa stau lucrurile, spuse Mikli, gânditor.

— Terai, îţi jur că nu construim arme pentru o nouă Osândă, nimic ce-ar putea face rău, încercă fata să îl convingă. Voi, mauraii, priviţi energia atomică asemeni unor fanatici. De ce nu vreţi să înţelegeţi?

Mikli izbucni în râs.

— S-ar putea să devenim mai prietenoşi după ce vom înghiţi câte ceva. Hai să frigem animalul acela. Nu credeţi c-ar fi timpul? Am văzut şi afine ceva mai încolo. În curând are să se întunece.

Se întoarse, îndreptându-se către adăpost. Wairoa îi surprinse, rupând tăcerea cu care se înconjura de obicei.

— Ronica, nu suntem fanatici. Dar am citit istorie. Eu ştiu că uzinele energetice nucleare pot funcţiona fără probleme şi că ar putea fi mai curate şi mai inofensive decât cărbunii pe care îi ardeţi cu atâta nepăsare în Uniunea de Nord-Vest. Izotopii rezultaţi din arderea cărbunelui sunt mai radioactivi, proporţional, ca să nu mai vorbim de efectul fumului şi al cenuşii eliberate în atmosferă asupra fiinţelor vii sau de felul în care minele distrug natura. Dar atomul ar permite reconstrucţia unei societăţi puternic industrializate în întreaga lume, şi tocmai aşa ceva n-ar fi în stare să suporte planeta.

— Eşti convins de asta? întrebă Plik, cu blândeţe în glas. Da, ar fi ceva demonic, ar distruge vechea ordine; dar tot aşa au fost şi focul, şi uneltele de piatră, şi primele ferme, primele nave, metalul, scrisul, tipăriturile şi toate celelalte. Omul a trezit dintotdeauna demoni, şi eu cred că încă o dată...

La destui metri distanţă, Mikli se întoarse brusc, scoţându-şi pistolul din teacă.

— Staţi aşa! strigă el. O mişcare, şi trag!

Ronica nu fu deloc surprinsă. Nu era niciodată luată prin surprindere de către primejdii. Observă că Iern se încordase, luând, inutil, poziţia de luptă; Terai spumega de furie; Wairoa încremenise, iar Plik se aruncase la pământ. Mintea ei se concentra asupra mărunţelului înarmat, iar semiîntunericul serii deveni limpede precum cristalul.

— Îmi cer scuze, spuse Mikli, dezvelindu-şi dinţii într-un rânjet sardonic. Trebuie să insist să stăm de vorbă. Vă rog să vă amintiţi că sunt un expert în mânuirea acestui tip de armă.

— Ce naiba te-a apucat? răcni Iern.

— Cred că tu n-ai de ce să te temi, îl linişti Mikli. Pentru început, aş vrea să-mi daţi voie să gândesc puţin cu voce tare. Cu mâna liberă, se scărpină în barbă şi începu: Asemeni armatei imperiale yuaneze, Terai ai lăsat în urma ta mult mai multe indicii decât credeai. Ne-ai suspectat că am căuta materiale fisionabile în Uropa. Deduc de-aici că, înainte vreme, ai tăi descoperiseră că cineva colecta aşa ceva ori de unde era posibil. Era firesc ca mauraii să presupună că Uniunea de Nord-Vest ar fi putut să fie implicată, astfel încât i-au anunţat pe mongi, cerându-le ajutorul. Federaţia voastră nu dispune de suficiente resurse pentru a cerceta peste tot, bănuiesc însă că cea dintâi misiune a ta în Uropa, Terai, a fost de a afla dacă se încercase şi acolo o astfel de recuperare şi, dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, de a anunţa Ostrovul Ceresc, cerându-i să dea de cei care se ocupau cu aşa ceva şi să îi anihileze... În orice caz, nu cred că ai fi sugerat că krasnayenii ar fi gata să ucidă pe oricine ar căuta materiale fisionabile, dacă n-ai fi ştiut că ei erau la curent cu aceste activităţi. Nu s-au făcut anunţuri publice, nu, discreţia a fost păstrată în măsura în care a fost posibil acest lucru.

Cu toate acestea, era inevitabil ca unii dintre civili să fi aflat care era cauza vânzolelilor la nivel înalt, mai ales după pătrunderea în ţară a detaşamentelor militare yuaneze. Krasnaya nu are posibilitatea de a-şi scotoci propriile teritorii. Fără îndoială, Tien Dziang-ul şi-a oferit sprijinul „dezinteresat" bunului său amic, gospodin-ul Suprem. Mă îndoiesc însă că cercetarea a dus la vreun rezultat. Într-un târziu, yuanezii s-au întors la casele lor. Dar Ronica le-a descoperit urmele. Iată un lucru pe care serviciul pentru care lucrez ar fi deosebit de bucuros să îl afle.

*Aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla înaintea Războiului Osândei, î*i trecu prin minte Ronicăi. *Atunci, toată lumea supraveghea pe toată lumea. Dar spionii din ziua de azi, ori chiar observatorii, sunt răzleţi şi le lipsesc echipamentul şi sofisticarea celor de odinioară... Oare chiar vreau ca lumea aceea să reînvie?* Vocea stridentă a lui Mikli o readuse la realitate.

— Analiza mea vi se pare corectă?

Terai tăcu, însă Wairoa, mai puţin obişnuit cu jocurile murdare ale politicii, izbucni:

— Da, ai dreptate! Acum înţelegi de ce ar fi mai bine să îţi ţii gura mâine, când vom ajunge în Dulua?

Terai îşi prinse de mână tovarăşul, în semn de avertisment. Mikli zâmbi din nou, maliţios, şi zise:

— Da, aşa e. Dar şi voi veţi tăcea, şi mâine, şi-n vecii vecilor... Ronica, stai deoparte. Până acum, a trebuit să-ţi dau ascultare, dar de-aici încolo mă pot descurca şi singur. Dacă vei fi cuminte, am să te iau cu mine.

Terai urlă şi se repezi înainte. Mikli ridică pistolul, ţintind.

E o execuţie! Ronica ştia ce avea să urmeze. *Îl va împuşca pe maurai şi pe oricine altcineva care ar încerca să i se împotrivească...*

Bastonul cu care ucidea iepurii zbură din mâna ei. În chip straniu, în clipa aceea, ea avea în

minte o discuţie avută cu Terai odată, în vreme ce lucrau împreună ceva. Îi povestise despre copiii săi, din vremea când erau mici, şi despre dorinţa sa de a avea nepoţi.

Împuşcătura răsună, asurzitoare. Terai, care alerga în zigzag, nu fu nimerit. Bastonul izbi în plin braţul drept al lui Mikli. Acesta urlă, scăpând din mână arma, şi căzu în genunchi, secerat de durere. Ronica ajunse lângă el cu puţin înaintea lui Terai.

Chipul schimonosit de furie al uriaşului părea o mască de leu. În ochi i se citea intenţia de a ucide. Ronica smuci bastonul şi i-l repezi în piept. Muşchii săi erau ca o platoşă, dar şi Terai se clătină, ca adversarul său, căzu, la rându-i, în genunchi şi începu să horcăie.

Ronica ridică pistolul, alergă spre malul apei şi-i făcu vânt, cât de departe putu, în apele lacului.

Când se întoarse, ambele victime ale sale se ridicaseră în picioare. Wairoa îl sprijinea pe Terai, iar Iern şi Plik se retrăseseră, stânjeniţi, mai în spate. Ea scoase cuţitul din teacă, apoi îl vâri înapoi, privindu-i pe toţi, pe rând.

— E-n regulă, spuse ea. Terminaţi cu nebuniile de soiul ăsta şi totul va fi bine. Ce-ar fi să faceţi focul? Mi-e foame.

— Ai fost minunată, îi spuse Iern după ce se întunecase, după care se apucă să-i demonstreze că nici el nu se lăsa mai prejos.

În timpul nopţii, o atingere şi o şoaptă o treziră. Deşi fuseseră fugare, o treziră imediat, căci dormise iepureşte.

— Vino afară, îi şuieră Mikli. Trebuie să stăm de vorbă. Spre binele lui Orion.

Ieşiră din adăpost şi se îndepărtară, oprindu-se la poalele unui molid uriaş. Scăldate în lumina lunii aflate în descreştere, ramurile sale formau un acoperiş înmiresmat; dinspre pădurea din apropiere bătea o boare călduţă. Abia îşi distingeau unul altuia trăsăturile în bezna care îi înconjura.

Dincolo de marginea falezei scunde de pământ, lacul oglindea lumina stelelor.

— Ascultă-mă, răsună vocea parcă lipsită de trup a lui Mikli. Ascultă-mă bine. Azi te-ai purtat ca o idioată şi-ai fost pe punctul de a ne trăda...

— Ce-ar fi să supunem asta dezbaterii unui tribunal al sălaşului? i-o reteză ea.

El chicoti.

— Ai uitat că eu nu aparţin nici unui sălaş? Le slujesc interesele, dar o fac în felul meu. Ai vrut să uităm şi să iertam. Eu nu pot să uit, căci mâna mă doare încă, înfiorător, dar pot să înţeleg care ţi-a fost motivaţia şi m-am resemnat să accept faptul că omenirea are o anumită înclinaţie spre idealism, care o costă milioane de vieţi în fiecare veac. Aşa că să lăsam la o parte trecutul şi să veghem doar ca Orion să poată răsări.

Aceste cuvinte reuşeau să-i transmită de fiecare dată fiori până-n măduva oaselor. *Iar ticălosul de Mikli ştie asta,* gândi ea. Îi veni în minte o expresie veche: *E un ticălos, dar e ticălosul nostru... sau cam aşa ceva.*

— ...Fie, încuviinţă ea după un timp. Nu puteam să accept un omor comis cu sânge rece. Dar sunt de acord, avem o problemă. Cum îi putem împiedica pe maurai să-şi strige veştile în gura mare? I-ar putea avertiza pe-ai lor înainte ca Orion să fie gata, nu-i aşa?

— Recunosc că am fost prea impulsiv, recunoscu Mikli. A fost vina mea. Nu trebuia să te fi luat cu mine în Yurrup. Ceea ce ştiai tu să faci nu era de nici un folos misiunii mele şi a sfirşit prin a o compromite. Plescăi din buze. Dar ceea ce s-a făcut rămâne bun făcut şi s-ar putea să mai avem totuşi o şansă să răsturnăm întreaga situaţie în folosul nostru. De fapt, am reuşit să aflăm cam cât de aproape sunt mauraii pe urmele noastre. Trebuie să ne informăm camarazii şi să punem la punct câteva contramăsuri care se impun.

— Ce anume crezi c-ar trebui să facem?

— M-am gândit bine, şi, în măsura în care norocul ne-o va îngădui, avem şanse de reuşită. Iar eu am fost dintotdeauna un tip norocos. În decursul călătoriei, am aflat, prin conversaţii nevinovate, că nici Terai, nici Wairoa nu cunoaşte vreuna dintre limbile mongilor. Ar fi un avantaj considerabil pentru noi, nu? Problema ar fi că krasnayenii ar ajuta, cu nevinovăţie, pe oricare dintre membrii grupului să ajungă acasă. Cu excepţia lui Iern, desigur, adăugă el, sardonic. Ştim cui s-ar alătura el... Am aflat azi că autorităţile krasnayene au motive şi mai serioase pentru a privi cu suspiciune orice străini care ar veni din pădure. Atitudinea lor ne-ar putea fi de folos. Ronica se aşeză. Uite ce-am plănuit eu, începu Mikli. Voi avea grijă să fim arestaţi cu toţii; nu linşaţi, nici împuşcaţi. Pur şi simplu, reţinuţi pe baza unor suspiciuni. Toţi, cu excepţia ta. Va trebui să improvizăm scenariul din mers. În principiu, tu te vei despărţi la un moment dat de grup. Vei porni spre Yuan. Te pricepi să te furişezi neobservată, şi frontiera nu e departe, spre sud. Ajunsă acolo, vei contacta o anumită persoană. Va trebui să treci prin obişnuitele chinuri ale birocraţiei, dar îţi voi spune câteva nume pe care va trebui să le aminteşti, şi două cuvinte: „Codul nouăsprezece". Ai reţinut? „Codul nouăsprezece". Când, în sfârşit, vei ajunge în faţa unui demnitar care va şti ce înseamnă aceste două cuvinte, îi vei explica, cum ştii mai bine, că întregul nostru proiect este în primejdie...

— Ce fel de proiect?

— Nu e nevoie să ştii, scumpa mea. Păstrarea secretului e un principiu elementar. „Codul nouăsprezece" va fi de ajuns. Le vei spune că Yuan-ul ar trebui să trimită de urgenţă un grup înarmat, pentru a lua în custodie prizonierii. Mai târziu, lasă lucrurile în seama mea. Cu toţii, inclusiv preţioşii tăi maurai şi nepreţuitul tău om al clanurilor, vom fi expediaţi în ţara noastră.

— Dar... nici eu nu vorbesc decât câteva cuvinte în... limba mongilor.

— Asta nu e o problema. O mulţime de soldaţi vorbesc şi înţeleg unglish. Dialectele nu se deosebesc prea mult de cele din Uniune. Te vei descurca. Ce zici, operaţiunea aceasta se potriveşte cu principiile tale?

Ea ignoră sarcasmul, şi inima începu să-i bată mai repede.

— Da, îi răspunse. Dacă totul se va derula aşa cum mi-ai descris... Mai spune-mi unele amănunte...

2

Vanna Uangovna medita lângă altarul ei, când străinii îşi făcură apariţia. Bătea un vânt tăios, biciuind cerul cenuşiu, chinuind crengile copacilor, urlând şi spulberând ierburile uscate ale pajiştilor. Iarba se ofilise, iar florile dispăruseră. Lăstărişul care acoperea coliba avea frunzele roşcate şi sfărâmicioase, iar cei doi mesteceni străluceau, aurii, pe fondul veşnic verde al pădurii de conifere. În adolescenţă, Vanna ar fi tremurat de frig, dac-ar fi purtat o robă atât de subţire pe o astfel de vreme. Azi, ca adeptă geeană, îşi alesese vremea potrivnică drept mandală pentru contemplare, aspect pe care voia să-l integreze în sine spre a accede la Unicitate.

Pământul se împotrivea din nou iernii care ameninţa dinspre Nord. Radia căldură, o parte a energiei care crease cosmosul şi care isca şoapte despre misterul începutului tuturor lucrurilor. Nici un matematician sau fizician nu descoperise încă funcţia ondulatorie care să descrie naşterea universului, iar unii susţineau că nimeni n-ar putea să o descopere vreodată, căci paradoxul acesta era inima întregii realităţi... Dar pe Vanna nu o despărţea nimic, în acest moment, de cea mai

îndepărtată stea, a celei dintâi clipe. Apa cea scumpă, pe care o bea, care îi curgea în vine, mai toate moleculele trupului ei, toate conţineau atomi de hidrogen care se formaseră în primele clipe ale marii convulsii. Aveau să trăiască atât cât universul însuşi va trăi şi-aveau să devină materia primă pentru noi stele... Se simţea o parte intimă a galaxiilor şi deci, intim integrată în Geea, Pământul viu!

Această zi mohorâtă era menită să o despoaie de eul ei – o expresie a Forţei Vieţii, care îşi avusese rolul său în evoluţie, dar care era timpul să fie dată uitării, aşa cum rutul animalelor ancestrale fusese dat uitării, transformându-se în dragostea dintre femeie şi bărbat. Venise vremea ca ea să perceapă, vreme de un scurt răstimp, atât cât era în stare, oricât de confuz, Organismul, şi să încerce să pătrundă în locul în care ea, această părticică a Ei, trebuia să funcţioneze, slujind Scopului. Vântul bătea, bătea...

Meditaţia nu era un soi de transă. Îngemănându-şi simţurile cu lumea, se deschidea lumii cu toate simţurile ei. Aşa se face că îi auzi pe străini venind, de departe, deşi aceştia nu făceau zgomote deosebite. Ar fi putut să-i lase să treacă fără să îi bage în seamă, căci nimeni dintre localnici n-ar fi îndrăznit să o tulbure fără un motiv urgent; dar, câteva clipe mai târziu, le auzi glasurile şi, din cadenţa vorbelor, deduse că erau străini.

Caută material pentru bombe. Detonaţiile de la apus, ce-au răsunat ca în Vremea Morţii. Amintirea lor îi străpunse pacea interioară, care se risipi. Se ridică şi ieşi afară, lăsându-se mângâiată de colţii tăioşi ai vântului.

Răcoarea îi readuse calmul şi hotărârea. *S-ar putea să fie inofensivi. Oricum, ce motive ar avea să mă atace?* Încă de la începutul noviciatului, învăţase să nu se teamă de durere sau de moarte; lipsa de teamă devenise pentru ea la fel de firească

precum răsuflarea. Se bucura să se ştie folositoare — ca proróchină, ca ucheny, ca bibliotecară, ca fiinţă umană – şi nu voia să se sfârşească înainte ca Geea să fi considerat că ea îşi îndeplinise menirea.

Urmând o potecă croită de către cerbi, nou veniţii îşi făcură apariţia în poiană. Văzând-o, se opriră. Vreme de un minut, se cercetară reciproc.

Erau incredibil de diferiţi. Singurele asemănări constau în bărbile nerase de multă vreme şi veşmintele zdrenţuite şi măcinate de intemperii. Cel mai solid dintre ei nu putea fi decât maurai. Judecind după ceea ce le mai rămăsese din haine, blonda înaltă şi mărunţelul cărunt erau norrmeni. Cel tânăr şi cel ce semăna cu o sperietoare de ciori erau ciudaţi. Cât despre cel de-al şaselea membru al grupului... Nu, nu era diform, sub nici un aspect, dar era straniu.

Bărbatul cel cărunt zâmbi, înainta şi făcu o plecăciune.

— Primiţi salutul nostru, doamnă, spuse el. Vorbea yazik destul de fluent, dar accentul său îi confirma originea nord-vestică. Vă rog să nu vă alarmaţi. Sântem călători rătăciţi şi avem nevoie de ajutor. Sântem aproape de Dulua?

— Da, îi răspunse Vanna, mai puţin calmă decât sperase că avea să fie. Dacă doriţi, vă pot conduce în oraş.

— Mii de mulţumiri, sunteţi prea amabilă, doamnă. Daţi-mi voie să fac prezentările. Sântem un grup destul de pestriţ, adăugă el, arătând spre tovarăşii săi. Numele meu este Mikli Karst. Ronica Birken şi cu mine ne tragem din Teritorii, după cum aţi şi ghicit, probabil. Terai Lohannaso şi Wairoa Haakonu sunt din Federaţie. Talence Iern Ferlay şi Plik sunt ceva mai exotici, vin din Domeniul Ostrovului Ceresc, din Yevropea. Regretăm, dar eu sunt singurul care vă vorbeşte limba.

Domeniul!

Vanna îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată, asemeni unui copil. Se strădui să răspundă cu graţie.

— Vă mulţumesc, domnule. Mă cheamă Vanna Uangovna Kim. Vă urez bun venit, adăugă apoi în unglish, repetând aceleaşi cuvinte în maurai şi în angley.

Cel tânăr nu-şi putu stăpâni uimirea.

— Nu credeam c-am să pot conversa cu cineva, aici! exclamă el.

Vanna îi explică:

— Sunt bibliotecara. În această calitate, sunt obligată să pot citi în principalele limbi ale lumii. Am văzut o mulţime de materiale fascinante despre ţara dumneavoastră, domnule.

— Dar o vorbiţi excelent, fără nici un accent.

Vanna zâmbi. Tânărul îi plăcea.

— Am ascultat înregistrări şi exersez, citind cu voce tare. Cum altfel aş putea aprecia poeziile? *Talence, î*şi aminti ea. *Una dintre familiile de vază ale Domeniului. Cum a ajuns aici, în Merica, având asemenea însoţitori?* Abia aştept să vă ascult povestea, spuse ea.

— În această privinţă, ar putea exista unele impedimente, onorată Vanna, o avertiză Mikli. Ceea ce vă putem spune este destul de puţin. Apoi i se adresă Ronicăi, în unglish: Cred că acesta este momentul strategic pentru a ne despărţi, draga mea.

Chipul Ronicăi îi oglindea hotărârea nestrămutată. Încuviinţă şi se aruncă în braţele lui Iern, care o sărută pătimaş, după care se făcu nevăzută în pădure.

Bibliotecara rămase descumpănită.

— Ce înseamnă asta?

— Liniştiţi-vă, îi răspunse Mikli, uşor condescendent. Nu suntem arestaţi, nu-i aşa? Nu e obligatoriu să ne îndreptam cu toţii spre Dulua. Noi, cei rămaşi, asta avem de gând să facem şi-am fi încântaţi dacă ne-aţi însoţi. Ar fi de o importanţă

capitală să ne conduceţi imediat la cel mai apropiat ofiţer.

Căutători de materiale fisionabile? Dar atunci, cererea lor n-ar avea nici un sens. Vanna se bucură de răcoarea vântului. Îi observă pe străinii rămaşi, folosindu-şi talentul pentru a le ghici gândurile.

Mikli tăcea, impenetrabil. Terai încerca să-şi stăpânească furia, trăsăturile lui Wairoa îngheţaseră, dar amândoi păreau a fi surprinşi de dispariţia Ronicăi... La fel era şi Plik, care privea în jur, derutat. Iern fusese, se pare, prevenit (firesc, de vreme ce el şi fata erau, în mod evident, în relaţii apropiate) şi încerca să suporte despărţirea cu stoicism. Nu, oamenii aceştia nu erau uniţi printr-o conspiraţie.

Dar atunci, ce sunt?

— Va trebui să daţi explicaţii, îi avertiză Vanna.

— Sântem conştienţi de acest lucru, îi răspunse Mikli. Ce-ar fi să pornim?

Vanna o luă automat înainte, pe cărarea care ducea spre casă. Ceilalţi o urmară, cu excepţia lui Mikli care i se alătură. Acest lucru îi displăcu; volubilitatea mărunţelului o deranja.

Spuse, aşadar, în angley:

— Se pare că aceasta e limba pe care o vorbim cu toţii. Ce-ar fi s-o folosim?

— Pe Tanaroa! Chiar aşa, explodă Terai. Câte v-aş putea istorisi despre piticul ăsta ticălos şi trădător...

— Uşurel, amice, îl întrerupse Mikli. Cuvântul tău împotriva cuvântului meu... Ar fi ceva absolut inutil, până când gazdele noastre krasnayene nu ar întreprinde o mică anchetă. Dacă mă acuzi, te voi acuza şi eu de acelaşi lucru, şi asta ne-ar putea duce pe amândoi la moarte, ameninţă el.

Vanna îşi umezi buzele uscate.

— Îmi puteţi spune mie câte ceva. Poate că v-aş putea sfătui, dacă sunteţi nevinovaţi. Sunt o persoană influentă în Dulua.

Era limpede că Mikli nu se aşteptase să întâlnească pe cineva ca ea şi sperase că va fi singurul care să poată purta discuţiile. Vanna se văzu nevoită să îi admire talentul pentru improvizaţie.

— Nu e poveste foarte plăcută, doamnă. Implică multe informaţii cu caracter secret, oficial. Bănuiesc că dumneavoastră veţi fi interpretul spuselor noastre, la audiere, şi veţi afla astfel că ceea ce avem de spus diferă radical. Vă mulţumesc pentru generoasa dumnevoastră ofertă, dar cred c-ar fi mai bine ca noi toţi să cugetăm profund înainte de a face orice fel de mărturisiri. Spre exemplu, Terai şi Wairoa, rosti el, privind peste umăr. Voi, mauraii, v-aţi infiltrat agenţi în toate cele Cinci Naţiuni. Se întâmplă ca eu să cunosc identitatea unora dintre aceştia. Dacă aş divulga-o, soldaţii ar fi nevoiţi să ia măsuri, iar serviciul din care faceţi parte s-ar afla în dificultate. N-o voi face, din solidaritate profesională, atâta timp cât şi voi veţi face la fel. N-ar fi mai bine să lăsăm guvernele implicate să rezolve aceste probleme? Sper că nu v-am jignit, doamnă? adăugă el, întorcându-se din nou către Vanna.

— Nu, deloc, îi răspunse ea cu voce molatecă.

E firesc ca mauraii să îşi fi infiltrat oameni printre noi. Vor să fie siguri că nu nutrim aspiraţii aventuroase şi că geeanismul nu le va scăpa de sub control.

— Cât despre voi, Iern şi Plik, n-ar fi în interesul vostru să dezvăluiţi ceea ce *credeţi* că aţi aflat, continuă Mikli. Dacă speraţi ca sălaşurile să vă ajute, pentru o eventuală repatriere... În schimb, onorată Vanna, Iern v-ar putea spune multe lucruri care nu sunt secrete, despre viaţa sa în Domeniu şi despre recenta lovitură de palat, despre care aţi

auzit, cu siguranţă. Iar dacă-i promiteţi lui Plik ceva de băut, sunt convins că vă va desfăta cu un cântec sau două. Haideţi să fim prieteni cu toţii.

Fiecare încuviinţă în felul său. Mauraii şuşotiră ceva între ei, apoi tăcură. Iern îi povesti cum ajunsese aici şi îi istorisi, candid, despre experienţele sale anterioare. Vanna îi trecu cu vederea antigeeanismul; nu ştia mai mult, dar era capabil să înveţe şi, într-adevăr, suferise o nedreptate. Geeanismul în sine nu conferă înţelepciune sau virtute. Ca o religie, în sensul strict al cuvântului, oferea celor credincioşi o sumă de mituri, expresii şi ritualuri. Aveau să treacă generaţii, poate chiar veacuri, până când avea să semnifice mai mult de atât pentru întreaga omenire. *Forţa Vieţii e milenară.*

Plik, lunganul acela ciudat, se oferi să-i cânte un cântec intitulat "Arta guvernării". Era însă un cântec sălbatic şi straniu, iar Vannei nu-i plăcu.

„...Iar cel ce s-a urcat pe tron
Adus-a pacea în regat.
Război nu va mai fi,
De n-a fi vrerea lui,
Credinţele ce-s calpe, el le-a sfărâmat.
Şi dacă prinţul, cel care ne-a mânat
Pe drumuri nesfârşite de-ntuneric, nu mai e,
E vremea ca în faţa soarelui cel nou să ne plecăm,
Şi laude s-aducem stăpânirii pentru lumina ce ne-a dat.
Ca spadele ivite de strămoşi din teacă,
Cu vântul şuierând şi lupii hăulind,
Fulgerele se întrec în strălucire,
Acolo unde tunetul vesteşte-n patru zări
Ceea ce-n vremuri vechi, doar vrăjitoarele ursiră.
Iar gazda cea întunecată cheam-acum la arme
Şi flăcări pe măguri se aprind,

Căci vechea lege, strămoşească a fost proscrisă.

Se va întoarce, aşadar, şi prinţul iar acasă!"

Bors Liuvici Kharsov, maior în Cohorta Stelei Albastre şi magistrat al Prefecturii Dulua, îşi lăsă întreaga greutate pe spătarul scaunului, iar acesta scârţâi sinistru. Privi spre cei aşezaţi pe laviţa din faţa mesei sale de lucru, îşi răsuci mustaţa stufoasă şi se juca o vreme cu epoleţii grei, înainte de a rosti, cu tristeţe în glas:

— Ceea ce mi-aţi povestit nu se leagă şi nici una dintre istorisirile voastre nu pare a fi adevărata.

— Domnule, îi replică Mikli Karst, v-am explicat atât cât mi-a permis datoria. Vă repet, îl duceam cu noi pe Talence Iern Ferlay spre casă, pentru a-i asigura azil politic, când aceşti maurai ne-au atacat. În decursul conflictului, ambele avioane s-au prăbuşit şi, de voie, de nevoie, a trebuit să ne unim, pentru a ne întoarce la civilizaţie.

— Da, asta am înţeles. Dar de ce a fugit tovarăşa dumitale?

Firişoare de praf pluteau în aerul statut al încăperii luminate de razele soarelui care răzbăteau prin geam. Lângă perete aşteptau patru paznici înarmaţi.

— Însoţitoarea mea e o locuitoare a pădurii. E claustrofobă. S-a temut că vom fi închişi.

— Ceea ce-mi spuneţi pare lipsit de sens, spuse Bors, îndreptându-şi atenţia spre Iern şi Plik. Ce-aveţi de adăugat?

Vanna Uangovna le traduse întrebarea. Răspunsul Omului Clanurilor fu chiar mai scurt decât îl traduse ea.

— Nici un comentariu, domnule.

— Dar voi, cei din Federaţia Maurai? insistă Bors în unglish, ca şi până atunci.

— Karst minte, izbucni Terai Lohannaso. Scuzaţi-mă, domnule, dar mai mult de-atât nu vă pot spune. Este un răufăcător, vinovat de o crimă atât de cumplită, încât sunt convins că autorităţile dumneavoastră ar aproba modul în care i-am urmărit. Dar nu vă pot oferi mai multe detalii. Pot vorbi doar în faţa principalului reprezentant al Federaţiei.

— Îi vom trimite vorbă, promise Bors, dar va trebui sa aveţi răbdare. În Krasnaya nu dispunem de un sistem de radio-comunicaţii avansat Sântem o ţară săracă şi nu ne putem permite piese electronice costisitoare; releele au un preţ prohibitiv, iar o reţea telefonică ar fi de negândit. Voi trimite mâine un curier. Puteţi trimite prin el o scrisoare, pe care voi dori însă să o citesc. Însă, în acest anotimp, gospodinul s-a retras pentru a se odihni, precum obişnuieşte. Curtea s-a închis, iar reprezentanţii şi ambasadorii se bucură, la rândul lor, de o vacanţă. Am auzit că ambasadoarei maurailor îi place să pescuiască în apele noastre sălbatice. Ar putea dura o săptămână, poate chiar mai mult, până când va fi găsită, iar apoi, va trebui să facă şi drumul până aici...

— Pot aştepta, spuse uriaşul, vădit satisfăcut.

Vannei i se păru ciudat că Mikli Karst, şi chiar Iern, păreau şi ei mulţumiţi. Norrmenul anticipase probabil o posibilă amânare; era clar că era la curent cu legile şi tradiţiile Krasnayei. De când oare şi de ce?

Bors i se adresă din nou lui Mikli.

— Cel mai apropiat consulat al Uniunii se aflã în Jinya, nu departe de noi. Sau, dacă doriţi, vă puteţi adresa ambasadei din Minyatonka.

— Ce rost ar avea? răspunse Karst. Nici unii, nici alţii, nu m-ar recunoaşte. Aş putea, în schimb, să vă dau adresele unor persoane din Uniune şi de pe teritoriul Domeniului, astfel încât să le puteţi scrie dumneavoastră personal. Răspunsurile vă vor

convinge că eu şi însoţitoarea mea ne aflam într-o misiune legitimă.

— Ar dura enorm de mult timp.

Karst zâmbi şi răspunse, imitând intonaţia lui Lohannaso:

— Pot aştepta.

Bors îşi îndreptă spinarea.

— Cu toate acestea, se adresă el întregului grup, trebuie să recunoaşteţi că ceea ce mi-aţi povestit nu m-a lămurit suficient. Nu vreau să vă jignesc, dar aţi putea fi contrabandişti, bandiţi sau chiar... vânători de uraniu... Sunt nevoit să vă reţin pe durata investigaţiilor; n-am de ales.

— Înţelegem perfect situaţia, domnule, răspunse Karst. Nu e nici o jignire.

Vanna se juca deja de o bună bucată de vreme cu un gând. Hotărî să-i dea glas.

— Onorate maior, spuse ea, aş vrea să vă cer o favoare.

Acesta o privi surprins.

— Ce doriţi, onorată doamnă?

— Găzduiţi-i pe domnii din Federaţie şi pe... onorabilul Karst acolo unde credeţi de cuviinţă. V-aş sugera să nu îi cazaţi în acelaşi loc, dar să o faceţi în condiţii bune. Daţi-mi voie să îmi asum răspunderea pentru ceilalţi doi domni. Ştiţi că biblioteca dispune de camere de oaspeţi. Puteţi, dacă doriţi, să vă lăsaţi oamenii ca să-i păzească, dar mă îndoiesc că vă vor face probleme.

Bors ridică uimit din sprâncene, răsucindu-şi mustaţa. Se ciocnise adesea de Vanna Uangovna, dar, la fel de des, cooperaseră minunat.

— Îmi este îngăduit să aflu motivul cererii dumneavoastră, onorată doamnă?

Răspunsul ei fu pe deplin sincer:

— N-am mai avut niciodată oaspeţi din Yevropea. Am un milion de întrebări să le pun şi aş putea să aflu despre un milion de aspecte ale Geei.

3

Grădina era largă şi frumoasă, dar nu semăna cu nici una dintre grădinile pe care le contemplase Iern până atunci. Nu văzu aici nici amestecul vesel de flori multicolore din Bourgoyn, nici straturile drepte şi masive din Brezh. Spaţiul, ce era limitat pe o latură de clădirea bibliotecii, iar pe celelalte trei de ziduri, era complicat aranjat, dar inspira simplitate. Zidurile erau din piatră şi lemn, fiecare element fiind cu grijă ales, astfel încât să contribuie la armonia întregului. În partea opusă clădirii masive se deschidea o poartă din fier forjat purtând simbolul Yin şi Yang, încununată de un crâng micuţ. Cărări pietruite şerpuiau printre porţiuni acoperite cu muşchi, trifoi şi alte ierburi. Ici şi colo se înălţau arbori crescuţi la întâmplare, în forme ciudate, dar plăcute vederii. Bazine de diferite forme şi dimensiuni adăposteau peştişori aurii şi nuferi. În diferite puncte, existau porţiuni cu nisip sau ţărână, greblate zilnic, în centrul cărora trona un bolovan, o stelă sau o sculptură abstractă. Apoi, pe neaşteptate, dădeai peste câte un strat de buruieni neplivite, haotice, ca o amintire a sălbăticiei; cu toate acestea, chiar şi buruienile se integrau în ansamblu.

Îmbăiat, bărbierit, sătul şi îmbrăcat cu haine curate, Iern se plimba alături de Vanna. Deşi stătuseră de vorbă până târziu în noapte, iar clopotele care chemau la îndeplinirea ritualurilor îl treziseră dis-de-dimineaţă, Iern se simţea odihnit. Era devreme încă; luaseră un mic dejun frugal, dar la fel de gustos precum cina din seara precedentă. Vanna se grăbise să îşi îndeplinească îndatoririle, pentru a-l putea întâlni. Plik dormea încă, răpus de vinul pe care un servitor scandalizat i-l adusese în repetate rânduri, sub privirile compătimitoare ale Vannei.

Pietrişul scrâşnea sub paşii lor. Zidurile îi apărau de vântul aprig care agita coroanele

copacilor. Era o zi rece, dar însorită, şi nori albi, răzleţi, alergau bezmetici pe cer.

Vorbeau despre el însuşi şi despre lumea sa. Dată fiind vastitatea subiectului, nu-i fusese greu să ocolească acele subiecte pe care Ronica îl rugase să le treacă sub tăcere. Vanna recunoscu, în sfârşit, că venise rândul lui să o descoase. Chiar şi întrebările sale, îi spusese ea, zâmbind, aveau să îi mai dezvăluie câte ceva despre firea sa. Ajunseseră îndeajuns de apropiaţi pentru a putea discuta despre problemele personale.

— Viaţa mea a fost liniştită, îi povesti ea. Ţie ţi s-ar putea părea chiar plictisitoare, dar pentru mine, ea a fost de o nemăsurată bogăţie.

Iern o privi admirativ. Era scundă şi subţire, dar rochia largă, gri deschis nu-i ascundea supleţea şi delicatele rotunjimi feminine. Avea frunte înaltă şi ochi negri, migdalaţi, un nas cârn şi obraji rotunzi, iar buzele-i păreau a fi petale de flori. Pielea albă ca fildeşul avea riduri abia vizibile, iar în părul negru, prins în coadă pe ceafă şi atârnându-i până la jumătatea spatelui, începuseră să-i apară firişoare cărunte. Avea o voce prea blândă, dar asta, din cauză că vorbea despre sine însăşi. Entuziasmul ar fi făcut-o vibrantă şi puternică.

— M-am născut în cohorta Aldan, ale cărei ţinuturi se află mai spre nord. Tata era învăţător. Am crescut printre tăietori de lemne, ţapinari, vânători, puitori de capcane, pescari şi artizani. Ducând o astfel de viaţă, cei din Aldan nu prea ţin slugai şi nu consideră vreo muncă a fi înjositoare. A fost, fără îndoială, un avantaj pentru mine. Altfel, înclinaţia mea pentru studiu m-ar fi ferecat pentru totdeauna între cărţi. Aşa însă, dorinţa mea de cunoaştere s-a împletit cu natura din jurul meu, trezindu-mi, de timpuriu, vocaţia geeană.

— Iartă-mă, te rog, o întrerupse Iern. Aş vrea să fiu sigur că înţeleg corect. Cohortă? Slugai?

— Hmmm... Ca să-ţi explic, ar trebui să îţi vorbesc puţin despre istorie.

— Nu mă deranjează. Dimpotrivă. Te rog spune mai departe.

— „Cohortă" ar echivala, aproximativ, cu „regiment", deşi acest termen nu redă întru totul semnificaţia conceptului. Vezi tu, când strămoşii noştri au venit în Merica, mânaţi de necesităţi înspăimântătoare, a trebuit să lupte pentru a-şi croi drum. Pe de altă parte, organizarea de tip militar era esenţială în tot ceea ce făceau, o dată ajunşi într-o ţară necunoscută. Inclusiv, luptele pe care le duceau între ei. În fond, n-au venit cu toţii o dată şi nu se trăgeau toţi din acelaşi loc. Chiar şi un stoc de medicamente sau de combustibil pentru motoare putea deveni un motiv pentru o bătălie. Cele Cinci Naţiuni s-au coalizat lent, iar războaiele dintre ele au continuat frecvent până în vremurile noastre. Regimentele au fost nucleul fiecărei societăţi Mong. Un soldat se naşte într-o anume cohortă şi, foarte adesea, îşi ia o soţie tot din rândurile ei; atunci când se întâmplă altfel, soţia îşi urmează bărbatul. Cohorta îşi are stema sa, onoarea şi tradiţiile aparte. Îşi trimite reprezentanţi în guvernul naţiunii căreia îi aparţine, dar, dacă, din anumite motive, hotărăşte să se supună unui alt guvern, al altei naţiuni, nu există probleme de ordin moral, nu e o trădare, căci regimentul este cel care decide încotro se cuvine a fi îndreptată loialitatea. Desigur, de-a lungul veacurilor, structura cohortelor a evoluat. În ziua de azi, deşi fiecare soldat urmează o instruire militară şi rămâne în rezervă, adevăraţii militari, cei de carieră, constituie o minoritate. Cei mai mulţi dintre noi au alte profesiuni. Spre exemplu... aceea de bibliotecară, spuse Vanna, zâmbind.

Iern se miră cât de puţine lucruri ştia.

— Deci, slugaii nu sunt membri ai cohortelor? deduse el. Vorbesc despre descendenţii vechii populaţii. Sunt proprietatea regimentului?

— Nu, nu sunt sclavi, îi răspunse Vanna, trecând în defensivă. Începu să vorbească ceva mai repede. Istoria aceasta a început tot în vremea Migraţiilor. Agricultura, în întreaga câmpie, a fost abandonată după Vremea Morţii. Ogoarele au devenit păşuni. Soldaţii erau însă obişnuiţi cu viaţa nomadă. Era firesc ca ei să devină crescători de vite şi de cai, păstori peste turmele nomade. Şi totuşi, ei aveau nevoie de producţia celor sedentari, de la făină şi fructe la maşinării şi chimicale. Nu era oare normal, aşadar, ca regimentele să îşi asume sarcina protejării mericanilor supravieţuitori care trăiau în ţinuturile stăpânite de ele, cerându-le, în schimb, să muncească şi pentru ele? Da, fiecare slugai se naşte în slujba unei anume familii de soldaţi, de care rămâne legat, cât trăieşte. Dar el sau ea are drepturi garantate prin lege, împotriva abuzurilor, inclusiv dreptul de a apela direct la colonel. Familia de soldaţi răspunde de bunăstarea slugailor săi, iar încălcarea drepturilor lor se pedepseşte. Puţini dintre slugai mai sunt, astăzi, legaţi de pământ, şi aceştia sunt cei care au ales această situaţie. Aminteşte-ţi, ei nu pot fi alungaţi. Cei mai mulţi sunt liberi să îşi aleagă profesiunea dorită. Prin lege, singura lor obligaţie este saşi ţină stăpânii la curent cu ceea ce fac şi să plătească un impozit modest pe câştigurile realizate. Când vreunul dintre ei doreşte saşi schimbe domiciliul, i se acordă mai totdeauna permisiunea, şi stăpânul îl trimite în grija unor rude ale sale. Se obişnuieşte ca familiile de soldaţi să se îngrijească de copiii slugailor, astfel încât cei mai promiţători să capete educaţia pe care o merită. Sentimentele dintre soldaţi şi slugai sunt eşalonate, în general, între toleranţă şi afecţiune profundă. Căsătoriile între ei sunt ilegale, dar cele neoficiale nu sunt rare, iar copiii recunoscuţi care provin în urma lor devin soldaţi.

Iern îşi aminti de scepticismul lui Plik cu o seară înainte, după ce Vanna încercase să-şi prezinte ţara drept paşnică şi binevoitoare. Mai târziu, încercase să îi tragă de limbă în legătură cu colectarea de materiale fisionabile. Categoric, ştia că există cineva care se ocupă de aşa ceva, părea chiar a şti ceva în plus, ceva înfiorător despre care nu voia să vorbească. Iern susţinuse că nu ştia nimic: Ronica, Ronica...

— Indiferent cine e cel care caută aşa ceva, el nu este, în mod necesar, un monstru, intervenise Plik. Cât de pură este Krasnaya? Cât de pură ar fi, dacă ar fi o putere mondială? Nici cât negru sub unghie, vă asigur. Puterea şi inocenţa sunt incompatibile. Sorbise o duşcă de vin, apoi continuase: N-am vrut să fiu grosolan, doamnă. Sunteţi sinceră. Dumneavoastră credeţi însă că omenirea are potenţialul necesar pentru a deveni morală şi a alunga dezordinea şi, ca urmare, de a transcende dincolo de sine, în vreme ce eu consider acest lucru drept o nouă versiune a ereziei pelagiene.

Când bea, Plik devenea un maestru al cuvintelor obscure.

Iar acum, Iern se gândea: *Aproape toţi cei pe care i-am întâlnit au acceptat, de voie, de nevoie, condiţiile în care trebuie să trăiască şi s-au străduit să se bucure, în ce fel au putut, de viaţa pe care o duceau. Cine ar putea fi atât de lipsit de delicateţe, încât să o şocheze pe această atât de drăguţă academiciană, cu istorisiri sordide şi pline de brutalitate? Şi ce rost ar avea?*

Ea păru a-i simţi reţinerea, căci îi atinse, diafan, mâna, şi tonul ei deveni de două ori mai serios:

— Te rog să nu crezi c-am fi barbari ori că strămoşii noştri ar fi fost sălbatici. Împrejurările de atunci îi sileau să fie duri, dar nu cred că s-a întâmplat vreodată ca ei să devasteze sau să ucidă de bună voie. Iar cunoaşterea, ştiinţa aflată în cărţi,

era sacră pentru ei. În cărţile aflate la oblâncul şeii, fiecare soldat ducea cu sine o părticică din civilizaţie. Această atitudine s-a păstrat.

Tăcu. Merseră tăcuţi, vreme de un minut sau două, în lumina albă a dimineţii, până când ea izbucni într-un râs asemeni unui tril de privighetoare.

— Oktai, cum am ajuns să vorbesc! exclamă ea. Uit mereu că nu mă aflu la catedră, ţinând prelegeri acoliţilor mei.

— Nu m-aţi plictisit deloc, o asigură Iern. Dar, lăsând la o parte această digresiune, n-aţi vrea să-mi spuneţi mai multe despre dumneavoastră?

— Ce-ar fi să ne odihnim puţin?

Îi arătă o bancă de piatră, aşezată în faţa unui cerc având şapte metri diametru, limitat de pietre, cărora eroziunea le dăduse forme unice, fiecare dintre ele putând constitui un obiect de contemplat, până când reuşeai să îi apreciezi frumuseţea aparte. Suprafaţa cercului era acoperită de nisip alb. Aşezate conform unui model atât de subtil, încât păreau a fi împrăştiate la întâmplare, se aflau o serie de scoici de forme şi dimensiuni diferite. Chiar în centrul cercului se înălţa o excrescenţă de coral, înaltă de un stat de om.

Vanna se aşeză şi aruncă o privire spre reciful rozaliu. *Nu are de ce să fie obosită,* realiză Iern. *Poate că vrea să... Ce anume? Să-şi extragă puterea din această privelişte? Calmul?* Se întrebă dacă femeia aceasta văzuse vreodată oceanul.

Se aşeză lângă ea şi simţi că piatra era călduţă, de la razele soarelui. *Şi asta face parte din conştiinţa ei?* Un gând ireverenţios: *Revelaţie prin intermediul feselor.* Apoi: *De ce nu? Pentru ea, din câte mi-am dat seama până acum, fiecare parte a unei fiinţe vii îşi are demnitatea sa. Misterul său.*

— Spuneaţi că, atunci când eraţi copilă, doreaţi să deveniţi preoteasă, zise el.

Privirea ei rămase aţintită asupra coralului, dar zâmbetul îi lumină din nou chipul.

— Nu, nu. „Preoteasă" e un cuvânt nepotrivit – la fel de nepotrivit ca şi practicile cvasibisericeşti, ritualurile şi costumele, întreaga organizare pe care geeanismul şi-a dezvoltat-o de-a lungul secolelor. Toate acestea pot constitui doar un sprijin. Geeanismul nu e o religie, ci o filosofie şi un mod de viaţă şi nu intră în contradicţie cu nici una dintre religiile pe care le cunosc. Nu are nimic ecleziastic. E drept, există o comunicare între cei asemeni mie, iar în problemele grave e preferabil să cerem sfatul Marelui Centru, ceea ce eu îi sfătuiesc şi pe discipolii mei să facă. Dar nu suntem niciodată chemaţi la ordine. A îngrădi libertatea cugetului ar însemna să îngrădeşti o modalitate de expresie a Forţei Vieţii.

Un fior îndurerat îi marcă, vreme de-o clipă, trăsăturile. *De ce îşi aminteşte oare? De o criză recentă?* Lui Iern, întrebarea aceasta îi evoca prea multe.

— Iar aţi făcut o digresiune, se grăbi el să o provoace.

De data aceasta, zâmbetul ei fu şi mai larg.

— Te-am avertizat că aşa va fi! Oftă. Autobiografia mea e destul de sumară, prietene. O cohortă e întotdeauna bucuroasă să aibă în rândul ei un nou ucheny, ca învăţător, maestru de ceremonii sau om de ştiinţă. Faptul că, printr-o şansă, am reuşit să devin şi prorόchina – adeptă, clarvăzătoare... nu cunosc termenul adecvat din angley – a fost o onoare deosebită pentru cohorta mea. Aşa se face că mi-am continuat studiile, vreme de încă zece ani, tocmai la Chai Ka-Go, în Yuan. Tăcu o vreme, după care continuă, încet: În sfârşit, m-am întors în Krasnaya, dar, vreme de încă un an, am trăit retrasă la vechiul puţ de mină din I-ping, acea rană veşnic nevindecată a pământului. Sihăstria m-a ajutat să înţeleg cum şi de ce Forţa Vieţii hărăzeşte uneori durere, distrugere şi coşmaruri: e doar o altă cale de a se descoperi pe sine... Apoi, la cererea mea, am venit

aici, în Dulua. În calitate de ucheny, am folosit intens biblioteca şi, în cele din urmă, i-am urmat fostului bibliotecar, când acesta a plecat în ultima călătorie. Aceasta e munca mea de bază, dar sunt şi învăţătoare, şi consilier şi mă bucur de dragostea copiilor mai mici. S-ar putea să ţi se pară puţin, Iern, dar, să ştii, pentru mine se apropie de desăvârşire.

Glasul ei, care devenise doar o şoaptă, se stinse, şi ea continuă să privească ţintă spre coral, de parc-ar fi fost hipnotizată. Iern bănuia că ea avea o fire mult mai deschisă decât pretindea, cu modestie. Nu fiindcă ar fi sperat să o seducă – deja o plăcea enorm — dar ar fi dorit să o cunoască mai bine, să treacă dincolo de prăpastia credinţei diferite care îi despărţea.

— Nu, îndrăzni el să spună. Nu mi-ai spus cine eşti cu adevărat, nu-i aşa? Ea se înfiora. O boare de vânt îi aduse o şuviţă de păr peste ochi. E drept, sunt un străin. Dacă încerc să pătrund cu forţa în intimitatea ta, spune-mi, şi-am să mă retrag.

— Nu, îi răspunse ea.„Intimitatea" e pentru noi un concept mai neînsemnat decât bănuiesc că este printre ai tăi şi, cu siguranţă, infim, faţă de obsesia pentru intimitate a nord-vesticilor. Noi ne străduim doar să respectam limitele bunei-cuviinţe. Oftă, din nou. Ce-ar mai fi de spus, Iern? Bănuiesc că te întrebi de ce nu m-am căsătorit. Aveam de gând să o fac în Chai Ka-Go. Înainte de a mă hotărî însă, am intrat în Casa Revelaţiei, nu în calitate de pelerin sau pentru a mă ruga, ci ca un discipol... Am trăit acolo o experienţă care m-a transformat într-o proróchina. Şi el era tot un discipol, dar, pentru anumite femei, Pătrunderea şi Puterea sunt mai puternice decât pentru orice bărbat, iar el n-a îndrăznit să se însoare cu o astfel de... Să nu-ţi pară rău pentru mine. Ţi-am spus, viaţa mea e infinit mai bogată întru Geea şi trăind iubirea pentru toate fiinţele vii pe care le întâlnesc.

Puterea, remarcă el. *Am auzit că adepţii cei mai de frunte pot citi gândurile, pot umbla în văzduh, prevăd viitorul şi trezesc morţii. Să fie doar o superstiţie? Ştiu şi eu cât de mult contează antrenamentul şi concentrarea. N-aş fi devenit niciodată un Călăreţ al Furtunii şi n-aş fi fost în stare să sar cu paraşuta din Ostrovul Ceresc, dacă bătrânul sergent Galvain nu ne-ar fi frecat fără milă atunci când eram cadeti. Cât l-am urât, atunci. Vanna nu îşi forţează discipolii în asemenea hal. De fapt, ea îi călăuzeşte doar, le deschide porţile...*

— Putere psihică, rosti el cu glas tare, fără să-şi dea seama. Sau măcar disciplină totală şi concentrare maximă. Da, cred că este înspăimântător. Toate acestea îi inspiră pe fanatici, dar îmi dau seama cât de mult îi înspăimântă pe oamenii de rând care sunt nevoiţi să le trăiască.

Vanna întoarse capul şi îl privi, rănită de cuvintele lui.

— Cum? Iern, eu nu sunt fanatică, nu-i aşa? Ţi-am negat cumva dreptul la propriile tale opinii şi la exprimarea lor ori vreun alt drept?

— Nu, nu tu, se grăbi el să spună. Şi presupun că puţini dintre tovarăşii tăi, clarvăzătorii, ar face-o. Sunteţi prea ocupaţi cu căutarea iluminării. Într-un fel, sunteţi nişte sfinţi. *Spre deosebire de noi, aerogenii, care suntem priviţi ca atare de mulţi dintre supuşii noştri.* Dar cei pe care i-ai învăţat, care n-au reuşit să ajungă la fel de departe ca şi tine, poate că ei nu se simt la fel de în siguranţă. Poate că ei cred că au datoria de a impune credinţa în Forţa Vieţii, care, altfel, ar putea să piară.

— Iern, i se adresă ea cu un ton mai blând decât oricând, nu tu vorbeşti acum, ci amărăciunea din sufletul tău. Sunt cu sufletul alături de tine. Ai suferit şi ai pierdut îţi vezi întreaga civilizaţie cum începe să se scufunde, deşi, da, la vremea ei, a slujit omenirea cum nu se putea mai bine. Nu

încerc să justific în vreun fel suferinţele care ţi-au fost impuse. Forţa Vieţii este şi Heautontimoroumenos, Cel De Sine Torturat. Nu pot să-ţi spun decât că aşa merg lucrurile şi să sper că vei ajunge să le accepţi ca atare.

Resentimentele lui Iern izbucniră.

— Să accept toate acestea ca pe un dat inevitabil? Nu cred că a fost vorba de aşa ceva.

Ea îşi păstră tonul plin de blândeţe, didactic şi consolator, totodată.

— Geeanismul, care este un sinonim al înţelepciunii, se răspândeşte în întreaga lume. De ce n-ar fi aşa? Ce-i atât de înspăimântător în pace, iubire, unirea sufletului şi trupului uman cu unicitatea oricărei vieţi, cu unicitatea fiinţei?

Iern împrumută ideile comentariilor pe care le citise acasă.

— Răspândirea aceasta se datorează oare mişcării universului sau subvenţiilor grase date mişcării de guvernele Mong? Clasele conducătoare de dincolo de ocean sunt adesea favorabile geeanismului. Supuşii lor sunt nemulţumiţi, dar geeanismul îi îndeamnă la supunere; libertatea şi drepturile tradiţionale n-au nici o importanţă, ci doar retragerea în sine. De asemenea, geeanismul poate fi de folos şi pentru înlăturarea unor rivali incomozi, după cum mi-a fost dat să aflu pe propria-mi piele.

Vanna tăcu o vreme, contemplând norii care alergau, urmaţi de propriile lor umbre, după care spuse cu şi mai multă căldură:

— Iern, tu eşti un fluture... Nu, un şoim ce se zbate, însângerat, neputând să treacă dincolo de sticla ferestrei. Dac-ai putea s-o dai la o parte, ai afla că dincolo de ea nu se află doar o imagine, ci viitorul cel adevărat şi propria ta libertate. Haide să schimbăm subiectul, îl îndemnă ea, apucându-i mâna. Avem atâtea comori a ne dărui unul altuia.

El înghiţi în sec.

— Îţi mulţumesc. Haide să vorbim despre altceva.

Iăr în sinea sa, îşi spuse: *Naţiunile Mong se destramă. Dar spiritul războinic a supravieţuit, preschimbându-se într-un spirit misionar.* O privi pe femeia ce-i stătea alături. În ochii ei nu se putea citi decât compasiune şi grijă, nicidecum înfrângere. *E o adevărată fiică de soldaţi.*

4

După patru zile, Terai de-abia reuşea să îşi mai stăpânească furia, iar Wairoa începuse să dea semne de nelinişte.

De vină nu erau condiţiile în care fuseseră închişi. Împărţeau o colibă de slugai, simplu, dar adecvat mobilată. Mâncarea şi băutura ce le erau aduse erau bune: legumele şi carnea nu erau gătite cu mari diferenţe faţă de bucătăria awaiiană, iar ceaiul de plante şi berea se găseau din belşug. Paznicii înarmaţi de la uşă erau vigilenţi, dar simpatici, şi abia aşteptau să îşi etaleze cunoştinţele de unglish. În fiecare zi, sub pază dublată, li se îngăduia să petreacă o oră sau două în aer liber; de obicei, în acest timp, jucau handbal cu soldaţii care nu erau de serviciu. Pentru a nu se plictisi în restul timpului, li se dăduseră cărţi de joc, o tablă şi piesele aferente de şah, un set de go şi orice cărţi ar fi dorit. Erau asiguraţi în fiecare zi că ambasadoarea maurailor avea să sosească destul de curând, pentru a le negocia eliberarea.

— Problema noastră e ticălosul de Mikli, mârâise Terai ceva mai devreme.

Wairoa încuviinţă din cap.

— În biroul maiorului, era încordat, dar plin de încredere în sine. L-am simţit. Din nefericire, nu subvocalizează, iar limbajul trupului său e sumar şi incoerent. N-am idee ce anume gândeşte.

— Are un plan, răbufni Terai. N-a trimis-o la plimbare pe Ronica numai ca s-o despartă de iubitul ei! Într-un asemenea caz, ea i-ar fi rupt urechile. Unde-o fi dispărut fata?

— S-o fi dus să contacteze vreun agent de-al norrmenilor ori să ceară ajutor?

— Ce fel de ajutor? Poate c-a trimis un mesaj prin filiera yuaneză pe care bănuim că o au norrmenii, dar un raid de salvare ar fi imposibil.

Wairoa se sprijini cu coatele de pervazul unei ferestre şi privi afară, în noaptea ploioasă.

— Poate că şi-a propus să ne reducă la tăcere, sugeră el.

— Deocamdată, a reuşit să o facă, îi atrase atenţia Terai.

Se ridică de pe scaun şi făcu vreo câţiva paşi pe pământul bătătorit ce ţinea loc de pardoseală, simţind, cu tălpile goale, răcoarea.

Wairoa îl urmări din priviri.

— Nu reuşesc să înţeleg de ce şi cum a făcut-o. Ştiu că, uneori, sunt naiv în ceea ce priveşte fiinţele umane şi, mai ales, în ceea ce-i priveşte pe mongi. Dar de ce nu dăm în vileag faptul că norrmenii sunt cei care colectează materiale fisionabile? Le-am putea spune unde anume să caute dovada: în fundul lacului.

— N-ai auzit ce-a spus? A ameninţat că va riposta. Ne va compromite întreaga reţea de spionaj din Cele Cinci Naţiuni, dezvăluind ceea ce ştie, şi ar putea şti o sumedenie de lucruri. Uniunea se află de secole în interacţiune cu mongii; are probabil o reţea vastă de agenţi care au, printre îndatoriri, şi aceea de a-i depista pe oamenii noştri. În mod sigur, Mikli a mai operat aici, în zonă, având în vedere cât de bine cunoaşte realităţile locului. Remiză. Iern va tăcea, zâmbi Terai. Nu va scoate un cuvânt, de teamă să nu o bage pe iubita sa Ronica în bucluc. Iar Plik va face ceea ce-i va spune Iern.

— Eşti sigur că din partea lui Mikli nu e vorba doar de o cacialma?

— Nu, dar nu-mi pot permite să risc câtă vreme mai exista şi alte alternative. În orice caz, nu pot să prevăd care va fi reacţia mongilor la aceste informaţii, nici cea a Domeniului, când se va afla, căci se va afla, fii sigur. Nu ştiu nici măcar în ce fel va reacţiona Federaţia noastră! S-ar putea să ne trezim vinovaţi de o catastrofă globală. Primejdia cea mare vine, cred, din partea Uniunii. Ce vor întreprinde o dată ce secretul lor va fi cunoscut? Conspiratorii aceia au pregătit, cu siguranţă, şi planuri de rezervă pentru o astfel de eventualitate. Şi-apoi... Ronica susţine că nu construiesc arme nucleare, iar ea îmi pare a fi onestă şi sinceră. Dar cum putem fi siguri de asta? în cel mai bun caz, ne-am trezi implicaţi într-un război pe care nu-l dorim şi de care nu va fi, poate, nevoie, dacă ştim cum să ne comportam acum.

Terai luă pipa şi tutunul de pe o măsuţă. Pipa era făcută dintr-un ştiulete de porumb, căci pe-a sa şi-o pierduse când avionul se prăbuşise. Îi era dor de ea şi spera că, în curând, avea să se întoarcă acasă la colecţia sa. *Şi la Elena, la copii, la căminul nostru, la prieteni, la pământurile şi marea noastră... Cât de departe îmi par a fi în astă-seară!* Da, continuă Terai. Ameninţarea lui Mikli mă determină să tac în aceeaşi măsură în care m-ar determina orice ameninţare la adresa colegilor noştri. N-am nici o îndoială că ticălosul tocmai pe asta se bazează. Dar, la naiba, ăsta e raţionamentul cel just! E mult mai bine să informăm doar guvernul nostru, lăsându-l apoi să studieze problema şi să decidă ce e de făcut.

— Şi cum ai de gând să transmiţi informaţiile?

— Îi voi spune totul ambasadoarei, de îndată ce va sosi, dacă o voi putea face într-un loc sigur. Dacă nu, îi voi da de înţeles că este absolut necesar să facă totul pentru a ne elibera şi a ne duce la...

Cred că sediul Inspectoratului din Vittohrya este locul cel mai potrivit. Cu siguranţă, va reuşi să obţină acest lucru. Nu suntem suspectaţi de nimic într-atât de grav, încât un magistrat local sau chiar gospodinul să rişte declanşarea unui conflict cu Federaţia, din pricina noastră.

— Mikli ţi-a anticipat, cu siguranţă, intenţiile, spuse Wairoa.

Terai îndesă tutunul mai tare decât ar fi fost cazul.

— Da, probabil. Şi totuşi, fiului de căţea nici că-i pasă... În caz extrem, va trebui să le dezvăluim totul mongilor...

Spre sfârşitul după-amiezii celei de-a patra zile, trupele yuaneze îşi făcură intrarea în Dulua. În fruntea lor, alături de comandant, călărea Ronica Birken.

O ploaie mocănească biciuia zidurile şi acoperişurile caselor, caldarâmul străzilor, făcând ca aerul să pară şi mai rece. Mulţimea de gură-cască fusese împrăştiată de către vremea potrivnică, vocile curioşilor se transformaseră într-un murmur nedefinit, îndată ce călăreţii îndesaţi, cu chipuri asiatice şi uniforme verzi, îi înconjurară pe Terai şi Wairoa, astfel încât cei doi nu mai văzură nici un chip cunoscut.

Cu excepţia lui Mikli. Cu braţele încrucişate şi picioarele depărtate, privea în sus spre cei doi, rânjind triumfător.

— Căluşurile şi sforile cu care aţi fost legaţi vă vor fi scoase după ce ne vom fi îndepărtat de oraş, dacă vă veţi purta aşa cum se cuvine, le spuse el, în maurai. Cu toate acestea, adăugă el, ridicând degetul arătător, fiecare dintre voi va fi dat în grija a patru puşcaşi care au ordin să vă ucidă dacă veţi pronunţa fie şi numai un singur cuvânt ori îl veţi scrie, sau veţi da semne că aţi avea de gând să o faceţi. Sunt oameni aleşi cu grijă, şi li s-a spus că

sunteţi dintre vânătorii de uraniu pe care îi căutau. Aţi putea avea radiotransmiţătoare implantate în trup şi, dac-aţi vorbi, v-aţi putea avertiza complicii, dacă aţi avea ocazia să o faceţi. Toată lumea ştie că mauraii dispun de asemenea şmecherii tehnice şi, din fericire, mongii nu ştiu cât de departe poate merge miniaturizarea. Aşa că nu scoateţi o vorbă; vă repet ce v-am spus atunci când v-am scos din casă: nici o vorbă sau veţi muri. Ceea ce, la urma urmei, nu m-ar deranja. Încă o dată, îi datoraţi viaţa Ronicăi. Ea a insistat. Vă asigur însă că ar fi fost mai simplu să vă împuşc, am fi avut mai puţină durere de cap... Abia aştept să stăm de vorbă, ceva mai târziu, în alte condiţii. Îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă cu hohotele lui stridente. Iertaţi-mă că nu mă pot abţine să nu mă bucur în asemenea măsură. A fost într-adevăr, o *treabă încurcată,* căci prea mulţi factori mi-ar fi putut da planurile peste cap. Dacă veţi colabora, veţi fi trataţi rezonabil. Relaxaţi-vă şi bucuraţi-vă.

Se îndepărtă. Soldaţii yuanezi îi făcură loc, apoi îi înconjurară din nou pe cei doi, într-un cerc de priviri încărcate de ură.

Manifestarea publică a afecţiunii era considerată o dovadă de proastă creştere prin părţile acestea. Aşa se face că Iern şi Ronica se mulţumeau să se ţină de mână şi să se privească adânc în ochi. Ea avea părul ud, iar pieptul plin i se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei precipitate. Plik îi privea încântat, sorbind din vreme în vreme din sticla pe care avusese inspiraţia să o ia cu sine atunci când fusese chemat.

— Zhesu, e minunat! rosti Iern, răsuflând adânc.

— Aşteaptă până când vom fi singuri şi-am să-ţi arăt ce anume e minunat, îi şopti ea.

— Mi-a fost teamă pentru tine.

— Şi mie, pentru tine, îi răspunse ea cu voce răguşită. Cum a fost?

— Perfect, cu excepţia grijilor pe care mi le-am făcut. O iniţiată din partea locului mi-a slujit drept călăuză şi mi-a demonstrat că şi geeanii pot fi oameni de treabă. Am avut discuţii fascinante, şi ea mi-a arătat o parte din influenţa pe care o are asupra animalelor, a copiilor... Dar tu? Tu ce-ai făcut?

— Mi-am făcut meseria, îndeplinind, în mare, ordinele lui Mikli despre care ţi-am povestit. Am trecut graniţa, am găsit o bază militară yuaneză sau un post de jandarmi, sau cum se va fi numind... Am făcut destul tărăboi, astfel încât, la un moment dat, au consimţit să-mi facă legătura prin radio cu un înalt ofiţer din Chai Ka-Go; acesta a reuşit să găsească pe cineva care ştia ce însemnau cuvintele transmise de Mikli, după care, în sfârşit, am avut parte de mişcare. Ohoo, şi încă ce mişcare! Nu m-au întrebat decât de numele lui Mikli, de locul în care se afla, şi dacă voia să scape de acolo. Mesajele au început să zboare în ambele sensuri, s-a constituit acest detaşament şi azi-dimineaţă am pornit încoace, *călare.* Ai observat cât de osteniţi sunt caii, nu-i aşa? Sărmanele animale, sper că n-au să se îmbolnăvească, stând, în ploaia asta îngheţată. Mă rog, de cum am intrat în oraş, noyonul i-a cerut colonelului de-aici să ne ducă la Mikli, iar, din acel moment, Mikli a preluat conducerea. Am reuşit să-l conving să nu-i împuşte pe loc pe Terai şi Wairoa.

— Cum de-ai reuşit una ca asta? Se vede de la o poştă că-i vrea morţi.

— I-am spus că cei doi mi-au devenit prieteni; există ceva ce se cheamă onoarea unui sălaş, şi-ar fi însemnat să o întinez pe cea a Lupilor, dacă îl lăsam să-şi facă mendrele. I-am spus că, dacă îndrăznea să nu mă asculte, aveam să-l întâlnesc între patru ochi cât de curând, şi-aveam să-l bat până ce-aveam să-l omor. A înţeles că vorbeam serios.

— Şi ce urmează acum?

— Nu ştiu exact, dar, cu siguranţă, vom ajunge acasă, în Uniune. Abia aştept să îţi arăt ţinuturile mele natale.

Şi eu abia aştept să aflu că voi, cei de-acolo, nu sunteţi monştri, îi trecu lui prin minte.

...Cât timp Orluk Zanovici Boktan se aflase în Dulua, comandând detaşamentul care căutase zadarnic urmele vânătorilor de uraniu, şi mai târziu, când îndeplinise felurite alte misiuni de mai scurta durată în acest ţinut, ajunsese să se înţeleagă bine cu Vanna Uangovna. Diferenţele dintre ei făceau ca întâlnirile lor să fie stimulatoare; el îi respecta inteligenţa şi puterea, în vreme ce ea descoperise în noyon un om cu inimă bună.

Acum, ea stătea în ploaia măruntă, ascultând ceea ce îi spunea Orluk lui Bors Kharsov:

— Nu, domnule, îmi pare rău, dar nu vă pot spune mai mult. De fapt, mai mult de atât nici nu ştiu. Ordinele mele îmi cereau să obţin eliberarea lui Karst şi să îi duc pe ceilalţi la bază, vii sau morţi, după cum avea să îmi spună el şi după cum aveam să cred eu de cuviinţă. Cei doi pe care i-am legat sunt suspectaţi a fi vânători de uraniu şi, deci, anchetarea lor trebuie să se facă fără întârziere.

— Mauraii... Negustori de moarte... Nu-mi vine să cred, interveni Vanna Uangovna.

— Ar putea fi o parte a unui nucleu de conspiratori, acţionând pe cont propriu, fu de părere Orluk, care se gândise la asta tot timpul cât călărise încoace. Federaţia e un amestec la fel de pestriţ precum Cele Cinci Naţiuni şi se întinde în întreaga Oceanie. Sau ar putea aparţine unui sindicat internaţional al crimei, având membri pretutindeni. Sau poate că... Însuşi guvernul maurai a ajuns la concluzia că înaintaşii au greşit, îngropând toate materialele explozibile găsite, şi s-a gândit că ar avea nevoie de aşa ceva acum, când noi ameninţări răsar la tot pasul.

— Cu toate astea... insistă Vanna, apoi se opri, tremurând, privind la străinii înarmaţi care o

înconjurau.

— Mie mi se pare că şi norrmenii au un amestec în toată afacerea, spuse Bors pe un ton plin de neîncredere.

Orluk încuviinţă.

— Ştiu. Dar mai e nevoie oare să-i privim ca pe nişte duşmani? De îndată ce au aflat ceva, au avertizat eşaloanele noastre superioare, fiindcă noi suntem în măsură să acţionăm rapid... Ei bine... Adevărul este că, în ultimii ani, am văzut o mulţime de norrmeni intrând în birourile unor importanţi ofiţeri yuanezi...

Tăcu brusc, căci nu voia să dezvăluie mai mult decât era nevoie.

— Şi eu ce-am să-i spun ambasadoarei maurai, atunci când va ajunge aici? se întrebă Bors.

— N-o supăraţi dacă nu e nevoie, îl sfătui Orluk. Explicaţi-i că aceşti doi compatrioţi ai săi, dacă într-adevăr îi sunt compatrioţi, au fost extrădaţi în urma unor acuzaţii grave. Spuneţi-i că n-aţi avut de ales, că a trebuit să îi predaţi şi că o sfătuiţi să acţioneze pe cale diplomatică pentru a afla amănunte.

Noyonul avea în mână o cravaşa. Şi-o izbi, cu un sunet sec, de vipuşca pantalonilor şi spuse:

— E timpul să plecăm!

Bors împături hârtiile ce-i fuseseră înmânate, ca dovadă că nu avusese de ales.

— Nu doriţi să vă odihniţi puţin, domnule? întrebă el, aşa cum îi cereau regulile bunei-cuviinţe.

— Îmi pare rău, domnule, regret, dar e imposibil.

Se înclinară amândoi, se salutară, apoi Bors plecă.

Orluk se întoarse şi el, pregătindu-se de plecare, dar Vanna îl apucă de mânecă. Inimă îi zvâcnea, înspăimântată.

— Tu ce crezi, de fapt?

— Poftim? zise el, clipind surprins.

— Despre toate astea. Ce e dincolo de toate astea? Simt... mai mult decât o prevestire... simt răul...

Făcu o sforţare pentru a rosti ultimul cuvânt. Era dintre cele pe care un geean adevărat nu le-ar fi rostit decât în cazuri extreme.

Trăsăturile tăbăcite ale lui Orluk se strâmbară, vădind stânjeneala.

— Ce vreţi să spuneţi, onorată doamnă?

— Nici eu nu ştiu exact. Totul e atât de neaşteptat. Şi totuşi, previzibil... Forţe înspăimântătoare care se dezlănţuie, alianţe nefireşti peste tot, minciuni şi secrete, numai minciuni şi secrete... Orluk, bate vântul dinspre viitor şi miroase a război. Nu doar câteva bătălii şi apoi un tratat de pace, ci război, violenţă şi ceva mai rău decât violenţa, menite să doboare lumea. Ce-mi poţi spune? Ce ne rămâne de făcut?

Erau oare ceaţă condensată picăturile acelea din barba sa ori stropi de sudoare? Ea îl văzu cum încerca să-şi păstreze cumpătul.

— Onorată doamnă, îi spuse, ştiu prea puţine în afară de ceea ce am spus. Se întâmplă ceva foarte rău, dar totul se desfăşoară încă în beznă. Îşi îndreptă umerii încovoiaţi vreme de o clipă. Fie ce-o fi, fie chiar şi demonii din iad, sper că-mi voi face datoria, indiferent pe cine va trebui să înfrunt... Trebuie să plec.

— Mai stai o clipă, îl rugă ea, dusă de valul care o purta spre Unicitate chiar şi-n aceste momente când vântul venit dinspre viitor o sfâşiase, împrăştiind-o în cele patru zări. Am un frate care e militar. Şi nu suntem oare cu toţii rezervişti, toţi soldaţi? Dacă se va întâmpla ceva ce va trezi spaimele pe care le purtăm cu toţii în măduva oaselor, amintindu-ne de Vremea Morţii, dacă va trebui să luptăm, ştii cât de dezorientaţi vor fi oamenii. Prezenţa unei proróchina în

mijlocul lor i-ar ajuta să-şi recapete moralul. Să-ţi aduci aminte de mine.

— Onorată doamnă! exclamă el, copleşit.

Ea îi zâmbi, fiindcă acum, când reuşise să dea glas spaimelor sale, calmul îi revenea încet, o dată cu hotărârea nestrămutată.

— Vor fi mulţi alţi voluntari asemeni mie, zise ea. Lupta se va duce pentru Geea... şi pentru omenire, pentru ca Geea să nu fie obligată să ne alunge. Am venit la tine fiindcă ne cunoaştem. Krasnaya nu poate ridica o armată numeroasă şi, fără îndoială, va fi sub comandă yuaneză. Tu mă vei putea lua alături de tine. Aş vrea să pornesc la luptă împreună cu un prieten.

El se înclină, cu o umilinţă pe care nu i-ar fi acordat-o nici Tien Dziang-ului. Ea îl binecuvântă. Apoi el se îndepărtă şi începu să dea ordine.

Regăsindu-şi pacea sufletească, Vanna porni în căutarea lui Iern. (Mai târziu, avea să se întoarcă acasă, lăsându-se stăpânită de Unicitate şi stăpânind-O, la rându-i.) Voia să-şi ia rămas-bun. N-aveau să se mai întâlnească niciodată. El se năpustise în viaţa ei, ca o pală de vânt dinspre marea pe care n-o cunoştea decât din fotografii şi poeme; pentru o scurtă vreme, visase cu ochii deschişi; dar, bineînţeles, era imposibil... Minunile pe care el i le descrisese, revelaţia spiritului său, în cele câteva zile petrecute împreună, erau mai mult decât îndrăznise să spere; era de ajuns.

El îşi regăsise iubita. Poate că ea va consimţi să stea deoparte cât timp Iern şi Vanna aveau să-şi spună cuvintele de despărţire.

5

Ceaţa se rostogolea în vălătuci albi la nivelul solului, dar cerul era senin, iar soarele, o explozie de lumină la răsărit. Aerul era încă rece când pătrundea în nări, şi ieşea în aburi albicioşi pe

gură, dar mirosul dulceag al cailor începuse deja să se facă simţit. Detaşamentul era tăcut, dar tropotul copitelor, scârţâitul şeilor, clinchetul cataramelor de metal făceau destul zgomot. Din depărtare se auzi bătaia unui clopot.

Cadenţa dangătelor era diferită de cea a clopotelor din Franceterr, şi ei i se adăuga bubuitul unei tobe uriaşe. Sunetele acestea completau simţământul de irealitate al lui Iern. Devenise oare el însuşi o fantomă? La kilometri distanţă, distingea acoperişul ornamentat al unui templu, având o clopotniţă în formă de bulb, cu forme groteşti. Clopotul său era cel care trezea satul la îndatoririle şi muncile zilei. Peisajul părea a aparţine decorului unei alte planete. Ogoare nesfârşite se întindeau de la orizont până la acest drum; nici un gard, nici o movilă, nici un zid ori vreo bornă nu identifica apartenenţa vreunei parcele de pământ. Copacii fuseseră plantaţi doar acolo unde slujeau drept protecţie împotriva vântului ori acolo unde puteau folosi drept umbrar odihnei muncitorilor câmpului. Iern avea senzaţia că în ţinutul acesta fiecare bucăţică de pământ se bucura de grija locuitorilor.

Pe partea dreaptă a drumului, în paralel cu acesta, se înşiruiau plopi; acasă, în Domeniu, şirurile de plopi străjuiau ambele părţi ale drumului. Aici, un gard de nuiele împletite se întindea de la un trunchi la altul, formând o latură a unui ţarc imens. O păşune cu iarbă grasă unduia în briza dimineţii dincolo de el şi, la limita câmpului vizual, se vedeau o turmă şi doi călăreţi, plutind parcă pe valurile de ceaţă.

Cu o zi înainte, nu simţise nimic straniu în agitaţia pricinuită de eliberare şi plecare; şi nici mai târziu, când se strecurase afară din tabără împreună cu Ronica... („Cui îi pasă de umezeală?" râsese ea. „Îţi garantez că n-ai s-o mai simţi, foarte curând.") În dimineaţa aceasta însă, cu trupul

obosit şi nervii încordaţi la maximum, se simţea pierdut, rătăcit.

Căutând un dram de siguranţă, aruncă o privire în urmă, către soldaţi. Prin natura meseriei, erau puternici. Dar chipurile umbrite de căştile cu creastă, uniformele şi steagurile lor erau străine. Chiar şi felul în care călăreau, ritmul clinchetelor lăncilor lor era altfel. Ţinuta lor neîngrijită, formaţia inexistentă, cel puţin după standardele cunoscute de Iern, toate acestea dădeau impresia unui şarpe tolănit la soare, gata să sară la cea mai mică mişcare. Acum, chemările scurte de peste noapte făcuseră loc unor discuţii obişnuite, însă, dacă vreunul dintre ei spunea vreo glumă în limba lor stridentă, nici risetele care izbucneau nu răsunau precum cele ale uropanilor. Îşi îndreptă atenţia către comandant, care călărea lângă el, în dreapta. Deşi scund şi îndesat, Orluk Boktan îşi ţinea spatele atât de drept, încât părea mai înalt decât era în realitate. Era tras la faţă, avea nas turtit şi ochi cenuşii, depărtaţi unul de altul, mustaţă căruntă şi o barbă despicată. O cicatrice îi brăzda obrazul stâng. Era pleşuv şi chelia îi lucea. Avea gulerul descheiat şi pufăia dintr-un trabuc puturos. Avea voce aspră, dar era curtenitor, din câte băgase Iern de seamă, atunci când îi răspundea la întrebări.

Ronica, la stânga sa, era cea care conducea discuţia, traducând din unglish în angley şi invers. Plik şi Mikli călăreau aproape, în urma lor. Terai şi Wairoa erau la capătul coloanei; nu-i putea vedea de aici. *Bieţii de ei,* gândi Iern. Ronica îi explicase de ce era necesar ca ei sa nu scoată nici o vorbă, iar Iern era nevoit să accepte această măsură. Indiferent cărei cauze îi servea, nu voia să o ştie pe fată în primejdie. *Cât de frumoasă, e, călare, sub cerul acesta fără sfârşit. M-am îndrăgostit, oare?*

— Da, îi spunea Orluk, prin intermediul fetei, sunt din vest, din Yo-Ming, şi cunosc bine munţii de la Frontieră. Cohorta Bizonului are un teritoriu

acolo şi acolo locuieşte cea mai vârstnică dintre nevestele mele, împreună cu copiii şi nepoţii noştri. Îi vizitez de câte ori am ocazia.

— Cum ai ajuns să trăieşti atât de departe, în est?

— Mulţumită alor voştri, zâmbi el. Am avut norocul să particip la multe dintre ultimele înfruntări. Am promovat repede, câştigând aprecierea superiorilor. Cohorta Bizonului are mulţi membri în zona Chai Ka-Go, ce s-au mutat încoace în vremea când oraşul era în expansiune. Când bătrânul lor noyon a murit, am fost invitat să îi iau locul. N-a fost uşor să trec de la dealuri la câmpie, să conduc oameni provenind de la ferme şi de la oraş, în loc de tăietori de lemne, puitori de capcane şi vânători... Dar aici aveau nevoie de mine, poate tocmai fiindcă şi în ţinuturile acestea sunt păduri, în care Bizonii vor fi poate, odată, nevoiţi să lupte. Un adevărat soldat nu poate refuza o misiune. Am vrut însă ca fiii mei să crească în ţara străbunilor lor.

— Eşti de mult timp aici?

— De cincisprezece ani. Nu e rău. Am o casă frumoasă în Chai Ka-Go, care e un loc unde nu te plictiseşti niciodată; am şi-o soţioară aici, care mi-a dat copii, şi peste câţiva ani voi avea şi nepoţi. Fără să mă laud, mă descurc bine la comandă, zic eu. Cine-au fost cei trimişi să răscolească pădurile krasnayene în căutarea vânătorilor de bombe? Bizonii! Amintindu-şi de aceasta, Orluk îşi pierdu voia bună, se încruntă şi pufăi cu sete din trabuc. Şi totuşi, n-am găsit nimic, până când a apărut grupul vostru... Când mă gândesc la nevestele mele, la copii şi nepoţi... Ah, dacă vreţi să îi faceţi pe acei câini să vorbească, lăsaţi-i în seama mea. Aş stoarce de la ei şi laptele pe care l-au supt de la mamele lor.

— Nu e o atitudine geeană, nu-i aşa? întrebă Mikli.

— Eu nu sunt geean, îi răspunse Orluk. Dau principiilor şi adepţilor respectul cuvenit. Poate că ei au dreptate. Dar meditaţia şi teoria nu sunt pentru cei ca mine, şi onoarea nu vine din vorbărie. Mă închin la zeii cei vechi, Oktai, Erlik şi Lenin, şi la străbuni. Dar nu cred că vreun geean ar vrea să se poarte cu mănuşi într-un caz ca acesta. Ce se va întâmpla cu cei doi?

— Nu ştiu, nu intră în atribuţiile departamentului de care aparţin, îi spuse Mikli.

— Chiar aşa? zise Orluk, privind în urmă, spre interlocutorul său. Credeam că ştii mult mai multe decât vrei să dezvălui.

— Ai dreptate, îi replică Mikli, curtenitor. De exemplu, modul în care echipa de care aparţin a dat de urma celor doi şi cum i-am urmărit împreună cu Ronica. Dar, dacă ţi-aş da asemenea detalii, aş dezvălui lucruri pe care serviciul de care aparţin le-ar vrea secrete. Nu-ţi pun la îndoială buna-credinţă, noyonule, dar nu e nevoie să ştii aceste lucruri. Eşti militar, deci mă înţelegi.

— Da, desigur. Dar lucrurile nu erau chiar atât de complicate, pe vremea mea...

Iern nu mai auzi ce-şi spuneau cei doi, în continuare. Ronica încetă să mai traducă, atunci când Orluk îi aruncă o privire iritată. Continuă să călărească lângă comandant, ascultându-l vorbind în unglish, ceea ce sporea sentimentul de izolare al lui Iern. Acesta rămase în urmă, lângă Plik, şi locul îi fu luat deândată de Mikli.

Angleymanul era treaz, căci îşi terminase proviziile de băutură şi, din această cauză, era abătut. Îşi privi tovarăşul o vreme, în tăcere, înainte de a-i spune:

— Pari tulburat, prietene. Nu speriat, nu îngrozit, nimic atât de superficial... Tulburat, asta eşti.

Iern privi înainte. Imaginea Ronicăi, călărind în peisajul straniu al ţinutului mongilor, îl izbi,

căci realiza, pe neaşteptate, cât de străină, de diferită era şi ea.

— Da, presupun că aşa e, mormăi Iern.

— Şi nu ştii de ce? Se pare că te îndrepţi spre siguranţa Uniunii şi ai alături o tovarăşă minunata.

Ultimele cuvinte ale prietenului său îi readuseră în memorie ultima întâlnire cu Vanna, cu o zi în urmă. Nu păruse deloc a fi jignită când, încălcind normele societăţii ei, el îi luase mâinile într-ale sale şi i le sărutase. Cât era de delicată, şi totuşi, cât de minunat alcătuită.

— Fii binecuvântat, Talence Iern Ferlay, murmurase ea. Să ai parte de fericire, precum meriţi.

Aici greşeşte, îşi spusese el, amintindu-şi fugar de nelegiuirile sale din trecut. Ea îngânase câteva fraze în limba ei, explicându-i:

— N-a fost o rugăciune pentru tine, căci noi nu ne rugăm Geei. A fost o urare, cu tot sufletul meu, ca partea vieţii tale care-i aparţine să fie desăvârşită. Eu îmi voi aduce mereu aminte de tine, mereu... mai adăugase apoi, renunţând la tonul solemn. Călătoreşte în pace.

Iern îi răspunse lui Plik, iritat.

— Vrei să ştii de ce? Mă simt ca şi cum aş zbura orbeşte, cu toate instrumentele de bord inerte.

— E, într-adevăr, neplăcut să te trezeşti pe neaşteptate într-un mit străin.

— Poftim? Nu, uite ce e... Recunosc că şederea în Dulua m-a făcut să mă îndoiesc de multe dintre convingerile mele, pe care le credeam de nestrămutat. Nu eram chiar atât de îngust la minte, încât să cred că geeanii nu pot fi oameni de treabă, luaţi ca indivizi. Am cunoscut şi-n Uropa asemenea oameni. Dar ei mi se păreau atunci a fi de partea duşmanului – dintr-o convingere fundamental opusă crezurilor pentru care trăieşte Domeniul – şi credeam că ei greşesc amarnic! Dar

acum, Vanna, cu explicaţiile-i răbdătoare, cu însăşi firea ei...

Iern ridică spre soare ochii aproape închişi. Privind printre gene, vedea minuscule curcubee. Ea îi atrăsese atenţia asupra unor astfel de mici miracole, îl făcuse să se gândească la ele, să le simtă frumuseţea.

— Da, Vanna posedă o desăvârşită personalitate geeană, rosti Plik. E o întruchipare a unui aspect al geeanismului, aşa cum Sfântul Francisc din Assisi şi Sfântul Ioan al Crucii reprezintă două aspecte ale desăvârşirii creştinismului... De ce folosesc un cuvânt preţios, ca „personalitate"? Vreau să spun... „suflet". De fapt, expresia potrivită este „spiritualitate". Semnificaţia reală a unui destin e spirituală şi doar spiritul îi poate pătrunde înţelesurile. Ea ţi-a tălmăcit destinul ei, fiind ceea ce este, pur şi simplu, ea însăşi.

— Crezi că ar putea să aibă dreptate?

— Un poem poate să aibă dreptate sau să greşească? Tot ce ştiu e că mitul ei e foarte puternic.

Între cei doi, pogorî tăcerea. Ceaţa se risipea, dezvăluind, spre stânga, câmpurile de pe care recoltele fuseseră strânse, ce erau acum pregătite pentru arăturile de iarnă, iar spre dreapta, preria verde-argintie. Slugai îmbrăcaţi în albastru ieşeau din casele lor de lut. Pe deasupra, se roteau păsări în zboruri iuţi. Atmosfera se încălzise şi mirosea a ţărână răscolită, a vegetaţie, a cai şi a oameni. Larma călăreţilor se transformase într-un ritm sincopat de tropote.

— Uită-te la aceşti yuanezi, izbucni Iern. Îţi par a fi diferiţi, în chip fundamental, de krasnayeni? Recunosc, n-am avut timp să-i cunosc îndeaproape nici pe unii, nici pe alţii. Dar mi-e din ce în ce mai greu să cred că ar fi putut conspira cu Jovain acolo, departe, în Uropa, furnizându-i arme, aşa cum am auzit noi că ar fi făcut.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă Plik.

— Ei bine... Ar fi firesc ca ei să se bucure de instaurarea unui regim geean în Domeniu şi poate că unii dintre conducătorii lor au oferit încurajări şi puţin ajutor. În rest... Par a fi mai interesaţi de Uniunea de Nord-Vest. E firesc să fie aşa. Se află pe acelaşi continent. Nu-mi par a fi imperialişti, nici direct, nici indirect. Geeanismul, în esenţa sa, nu este militant. Asta am reuşit să aflu. Geeanii vor să convingă, nu să oblige la credinţă.

— Spui că ai aflat asta, îl întrerupse Plik. Dar n-ai o dovadă logică în acest sens. Noi oamenii ne pricepem de minune să găsim interpretări pentru o doctrină, pentru a justifica faptele cuiva. Te afli aici fiindcă unii dintre geeani sunt aventurieri războinici, nu-i aşa? Ceea ce se întâmplă în lume trece dincolo de logică, de orice explicaţie raţională.

Iern îi aruncă o privire tăioasă.

— Devii din nou straniu.

— Întreg universul e straniu. Nu sunt convins că "realitatea" e un cuvânt chiar atât de plin de sensuri. Plik se aplecă înspre el. Uită-te la mine, spuse el. Iern nu-l mai văzuse nicicând atât de serios. Sunt un vagabond alcoolic, dar sunt şi puţin poet şi, din această cauză, uneori, mă gândesc la unele lucruri care nu pot fi rostite de-a dreptul. Ceea ce eu am senzaţia că pluteşte asupră-ne e un uriaş conflict al... misticilor... Un conflict atât de profund, încât oamenii şi civilizaţiile se transformă, de voie, de nevoie, în arhetipuri, reîntruchipând mituri din vremuri imemoriale... Domeniul apollonian şi mauraii arthurieni se ridică împotriva geeanismului orfic şi a fausticilor nord-vestici. Sau, dacă preferi, norrmenii sunt demonii care urzesc alungarea zeilor cerului, apei şi pământului... Deşi, la urma urmei, zeii chtonieni şi-au avut mereu latura lor întunecată... Iar războiul care va urma va aduce sfârşitul lumii.

Ronica...

— Nu! strigă Iern. Eşti nebun!

Ar fi vrut să-şi îndemne calul la galop, până când vântul, viteza şi oboseala ar fi reuşit să-i alunge groaza din suflet. *De ce atita groază? Erau cuvinte doar, căci lui Plik îi place să se joace cu cuvintele. E doar un excentric, nu e nebun şi nici profet.* Oricum, Orluk nu i-ar fi dat voie să o ia înainte. Călări, aşadar, mai în faţă, lângă Ronica, şi începu să-i vorbească verzi şi uscate, tot ce-i venea în minte.

Ea îi răspunse veselă. Coşmarul său păli. Îl părăsi chiar, când ea îşi apropie buzele de urechea lui, explicându-i, fără ocolişuri, ce ar trebui să facă ei în vreme ce restul trupei avea să poposească.

Ajunseră la baza militară abia spre seară. Silueta unui bloc înalt, avântată spre cer, amintea de secolele istoriei pe care Uropa nu le împărtăşise. Dar restul clădirilor, mai scunde, erau aducătoare de linişte, mai prozaice, mai funcţionale. Erau o privelişte familiară, la fel ca şi micul aerodrom, cu cele câteva avioane răspândite pe pistă, la fel ca mirosul de carburant ars.

Unul dintre avioane era nord-vestic, o versiune mai mare a celui care zăcea pe fundul lacului, cu încărcătura sa ucigaşă. Iern observă însemnul pictat pe coadă, un lup alergând, de al cărui grumaz atârna un lanţ rupt. Pe măsură ce coloana se apropia, vreo şase oameni îi ieşiră în întâmpinare, pentru a-i întâlni conducătorul. Doi dintre ei erau, fără putinţă de îndoială, compatrioţi de-ai Ronicăi; alţi câţiva aşteptau lângă avion.

Un ofiţer yuanez salută ceremonios, rosti câteva cuvinte şi îi întinse lui Orluk o foaie de hârtie. Noyonul o luă, o citi, se încruntă şi tăcu o vreme, gândindu-se. Mikli îi spuse ceva, primi un răspuns iritat, după care porni călare spre locul unde îl aşteptau Iern, Ronica şi Plik.

— Azi au primit ordine noi de la Chai Ka-Go, îi informă Mikli, în mod vădit deloc surprins. I se cere să ne lase să plecăm imediat acasă, luându-i cu noi pe Terai şi Wairoa.

Inima lui Iern începu să bată cu putere. Zburând noaptea, nu avea să vadă prea multe, aşa cum sperase. *Dar ea îmi va fi alături şi când vom ajunge...*

— Se pare că stimatul nostru comandant nu e prea încântat de graba asta, observă Plik, cu maliţie. Ceva nu-i miroasea bine şi se întreabă dacă nu cumva superiorii săi s-au lăsat traşi pe sfoară.

Mikli rinji.

— Aşa e, spuse el în francey. Pentru ai noştri, era esenţial ca nimeni altcineva să nu îi interogheze pe maurai. Nu mă îndoiesc că argumentul purtătorului nostru de cuvânt a fost plauzibil: fiind noi cei care am dat de urma conspiratorilor, ştim cel mai mult despre ei, deci, suntem cei mai în măsură să îi tragă de limbă, fără întârziere. Desigur, au mai fost necesare şi alte câteva argumente, de alt gen, pentru a-i îndupleca pe anumiţi oameni-cheie din conducerea yuaneză. Haideţi, e vremea să ne luăm rămas bun.

Fură schimbate saluturi politicoase. Cei doi prizonieri trecură în custodia norrmenilor înarmaţi. Ţinându-se de mână, Iern şi Ronica fură ultimii care se îmbarcară. Înainte de a intra în cabină, se opriră, pentru a privi în urmă. Lumina amurgului îşi împrăştia din nou aurul peste ţinut, făcându-l să pară, din nou, ireal, parcă de basm. Călare, Orluk arunca o umbră prelungă, privind încruntat spre străinii care se pregăteau de plecare.

XVI

Pentru Iern, prima lună petrecută în Uniunea de Nord-Vest fu mai mult decât idilică. Ea se transformă într-o adevărată expediţie de descoperire a unui tărâm necunoscut.

Prima surpriză fu lipsa oricăror formalităţi la sosirea sa acolo. Nimeni nu îi ceru vreun paşaport, nimeni nu îl obligă să treacă pe la vreun birou vamal, nu fu abordat de nici un individ dornic să-i schimbe bani şi nu fu întâmpinat de nici un personaj oficial. Avionul ateriza pe un aerodrom de lângă un sat, căci agenţii Inspectoratului Maurai bântuiau prin aeroporturile din oraşe. Terai, Wairoa şi vreo doi paznici înarmaţi rămaseră la bordul avionului, ca vederea unor prizonieri să nu stârnească bârfe nedorite. Toţi ceilalţi se duseră direct la cel mai apropiat han.

Când Iern îşi exprimă uimirea, Ronica ridică din umeri.

— Care ţară cu oameni întregi la minte şi-ar bate capul cu asemenea porcării? Noi suntem de părere că funcţionarii băgăcioşi trebuie să îşi câştige viaţa în mod cinstit.

După câteva ore de somn, se întruniră cu toţii pentru un mic dejun pantagruelic, fiind serviţi de un personal foarte discret.

— Acest local aparţine sălaşului Lupilor, iar noi ne aflăm aici în interesul Sălaşului, îi explică Ronica. Altfel, ar trebui să plătim. Dacă n-am fi membri, plata ar fi dublă.

— Noi doi ar trebui să ne întâlnim cu stăpânul sălaşului local înainte de plecare, îi spuse Mikli mai târziu. Poartă-te cu discreţie.

Acesta locuia într-o casă aflată peste drum. Iern văzuse fotografii şi citise descrierile puţinilor călători uropani care trecuseră prin părţile acestea. Era, aşadar, întrucâtva pregătit pentru stilurile arhitectonice pe care avea să le întâlnească şi care aveau să fie, cu siguranţă, mai puţin exotice decât cele ale mongilor. Biroul amenajat în casa aceea era mobilat sumar, fiind, în schimb, plin de

tablouri, de relicve ale istoriei locale, toate fiind dominate de o placă sculptată, aşezată deasupra mesei de lucru, reprezentând lupul cu lanţul rupt şi o inscripţie: *Aleargă liber.* Stăpânul sălaşului, în acest caz, o femeie robustă, între două vârste, ascultă scurta istorisire a lui Mikli, îi puse câteva întrebări grăbite lui Iern, prin intermediul lui Mikli, şi, foarte curând, la cererea acestuia, strânse mâna celui nou venit, urându-i o şedere plăcută, după care îşi luă rămas-bun.

Iern se aştepta ca aici să i se acorde, în mod oficial, azil politic sau să fie trimis la altcineva mai înalt în funcţie, care să o facă.

— Dar asta n-a fost decât o simplă vizită de curtoazie! exclamă el, când fură din nou afară.

— Desigur, îi răspunse Mikli. Merită să dai onorul atunci când ştii că ai ceva de câştigat din asta. La drept vorbind, Dorda a fost cam îmbufnată când i-am spus că aceasta era o afacere a Sălaşului Mamă şi că nu-i putem acorda decât un timp foarte scurt, şi nu-i putem răspunde decât la câteva întrebări neoficiale. Sălaşele din provincie se plâng mereu de secretoşenia conducerii.

— Şi-atunci, în faţa cui va trebui să mă prezint?

— A nimănui, cu excepţia unui număr redus de persoane, al căror ajutor ne va fi necesar. Nu vei fi ţinut tocmai la secret, dar nici nu e cazul să atragem atenţia în mod inutil.

— Dar nu e ilegal?

Mikli zâmbi ironic.

— Mai ai multe de învăţat, bobocule. De fapt, ofiţerii potriviţi din Sălaşul Lupilor va trebui să îşi dea acordul în privinţa internării lui Terai şi a lui Wairoa. Altfel, dacă am fi descoperiţi, am putea fi acuzaţi de privarea nejustificată de libertate a unor persoane. Am fi obligaţi să ne eliberăm prizonierii, am avea de răspuns acuzaţiei de întinare a onoarei sălaşului şi acuzaţiilor celor doi maurai.

— Dar guvernul..., începu Iern, apoi se lăsă păgubaş.

Două automobile aşteptau la marginea pistei. Erau mari, iar carcasele de aluminiu şi lemn le erau pictate în culori vii. Iern observă că erau dotate cu motoare cu vapori, având aprindere cu pulbere de cărbune; simţi mirosul acestuia, în căldura soarelui. Nu reuşi însă să îşi dea seama dacă pneurile erau din elastomen sintetici, ca în Domeniu, sau din cauciuc natural din import.

Paznicii urcară împreună cu prizonierii într-unui dintre automobile. Ronica, Plik, Iern şi Mikli, în celălalt.

— Lasă-mă să conduc eu, spuse fata, entuziasmată. Yasu Krist, de-un an de zile n-am mai ţinut un volan în mână!

Vorbea în unglish, dar Iern reuşi să o înţeleagă. În decursul călătoriei, exersaseră împreună, iar Vanna îi arătase cărţi scrise în această limbă. Limbajul scris era destul de apropiat de angley, astfel încât Iern era convins că avea să înveţe repede să citească, poate chiar să îl scrie. Vorbirea curentă avea să îi ia mai mult timp. Şi totuşi, reuşea de pe acum să o urmărească fragmentar pe Ronica, fiind obişnuit cu intonaţiile ei. Se lămurise că Mikli avusese dreptate afirmând că cele două limbi se deosebeau prin anumite elemente, conform unor reguli precise. De îndată ce avea să stăpânească aceste reguli, vorbirea fluentă avea să mai fie doar o chestiune de exerciţiu şi îmbogăţire a vocabularului.

Dialectele ingliss care predominau în diferitele părţi ale Oceaniei erau cu totul altceva, la fel ca şi limba maurai, în care structurile gramaticale erau hinja-uropane, dar numai cam jumătate din cuvintele vocabularului erau înrudite cu cele din angley sau francey, acestea suferind nenumărate mutaţii de-a lungul vremii.

Ronica porni motorul. Maşina demară asemeni unei rachete. Deşi drumul era aşternut cu

pietriş fin, lui Iern, viteza de o sută cincizeci de kilometri pe oră îi păru cam mare pentru un vehicul ce se deplasa la sol, mai ales după ce Ronica începu să facă slalomuri nebuneşti printre căruţe trase de cai şi care trase de boi, ai căror vizitii îi ameninţau cu pumnul, indignaţi. Şoferul celuilalt automobil fu, probabil, de aceeaşi părere, căci maşina sa rămase foarte curând în urmă, pierzându-se într-un nor de praf.

În rest, peisajul care îi înconjura era paşnic. Razele soarelui, umbrite când şi când de nori, scăldau în lumină pădurile şi câmpurile cultivate care alternau de o parte şi cealaltă a drumului. Departe, profilându-se pe cerul senin, se zărea un pisc înzăpezit, muntele Rainier. Maşina despica vuind aerul, şi printr-un geam întredeschis, în cabină pătrundeau mirosuri de fum, umezeală şi răcoare, mirosurile toamnei, luând locul aromelor verii.

Un gând nostalgic invada mintea lui Iern.

— Fermele acelea, spuse el, într-un târziu. Mi se pare atât de straniu, dar fiecare detaliu al lor îmi aminteşte de cea a bunicului Mael, unde m-am născut. Nu reuşesc să-mi dau seama de ce, fiindcă nu seamănă deloc.

— Sunt proprietăţi independente, îi răspunse Ronica, referindu-se la cele povestite altădată de Iern. Familiile care locuiesc aici n-au depins de nimeni vreme de generaţii. Chiar şi slugile, şi argaţii au slujit aici, din tată-n fiu.

— Nu e un mod de viaţă prea sigur şi, nicidecum, nu e cel ideal, n-a fost niciodată, interveni Mikli, de pe bancheta din spate. Ca mai toate instituţiile noastre, Iern, şi aceste gospodării s-au născut din nevoia de apărare în vremea războaielor cu mongii. Acum sunt demodate. Tot mai mulţi fermieri îşi vând terenurile întreprinderilor agricole, urmându-şi fiii şi fiicele care s-au mutat la oraş. Cu trei sau patru ani în urmă, Marele Consiliu a dat o rezoluţie prin care

deplângea decăderea răzeşiei, coloana vertebrală a Uniunii, şi chema la luarea unor măsuri în acest sens. He, he! O singură virtute are guvernul nord-vestic: prin caracterul său rudimentar, demonstrează pregnant inutilitatea oricărui guvern; cei din guvern sunt cam grei de cap, asta e.

— Nu ştiu, zău, spuse Ronica. Eu cred că sistemul nostru e al naibii de bun sau cel puţin, aşa a fost până când mauraii au dat buzna peste noi. Şi aşa va fi din nou, pe legea mea.

Spunând acestea, Ronica ridică fruntea, şi Iern îşi aminti de acel strigăt de luptă secret: *Orion va răsări.*

Contrazicându-se adesea, Mikli şi fata schiţară pentru cei doi uropani constituţia nescrisă a Uniunii de Nord-Vest.

Calitatea de membru al unui sălaş era opţională, deci, putea fi retrasă. În acele zile, o mare parte a populaţiei nu aparţinea nici unui sălaş, şi chiar şi unii dintre membri aveau activităţi independente. Cu toate acestea, sălaşurile rămăseseră temelia societăţii sau, mai bine zis, a societăţilor care alcătuiau acest stat uriaş şi divers.

Adevărata guvernare a Uniunii se făcea la nivel local. Reprezentarea în cadrul acesteia se realiza pe baza unor aleşi şi prin întâlniri publice care deveneau adesea zgomotoase. Sarcinile acesteia erau destul de limitate, în afara organizării poliţiei şi a tribunalelor. Celelalte servicii, drumurile, şcolile, bibliotecile, spitalele, pompierii, administrarea gunoaielor şi aşa mai departe, uneori chiar şi poliţia, erau asigurate de întreprinderi private sau de către sălaşuri, în schimbul unor taxe. (De două ori, în drumul spre Seattle, maşina se opri la câte o răscruce, iar Mikli plăti taxa de trecere.) Concurenţa, în lipsa monopolurilor, asigura menţinerea unor preţuri scăzute.

În punctul următor al ierarhiei, deasupra municipalităţilor, se aflau teritoriile, cincizeci şi două de regiuni foarte variate din punctul de vedere al organizării şi al dimensiunilor, cristalizate în timp şi unite de diferite caracteristici de ordin etnic şi istoric. Guvernele acestora erau diverse, de la parlamentare la aristocratice, şi se întruneau periodic, pentru a lua hotărâri privind interesele regionale. (Din acest punct de vedere, teritoriile semănau cu statele Domeniului şi cu triburile Federaţiei.) Autoritatea lor executivă era, în general, atât de scăzută, încât îndeplinirea deciziilor depindea adesea de bunăvoinţa comunităţilor locale.

Un soi de parlament federal, Marele Consiliu al Uniunii se întrunea anual, pentru scurtă vreme, în perioada solstiţiului de vară, în cazuri de urgenţă fiind convocate sesiuni extraordinare. Sediul acestor întruniri era pe o insulă din strâmtori, majoritatea oraşelor importante fiind accesibile din acel punct, dar nu prea apropiate, ca reprezentanţii să nu fie tentaţi să-şi prelungească peste măsură sesiunile, datorită distracţiilor oferite.

Organul acesta legislativ era bicameral. Camera Delegaţilor era cea mai mare, cuprinzând reprezentanţii teritoriilor. Fiecare teritoriu avea unul până la trei reprezentanţi, numărul lor depinzând de contribuţia adusă la tezaurul naţional. În această privinţă, ca şi referitor la modul de alegere a delegaţilor, teritoriile aveau libertate deplină de decizie. Camera Şălaşurilor cuprindea câte un membru al fiecăruia dintre acestea, inclusiv câte un reprezentant din triburile injuriilor, eschimoşilor şi aleuţilor, care optaseră pentru un statut asemănător. Alte triburi, care deţineau controlul complet asupra teritoriilor lor, preferaseră să renunţe la această cale. Asupra ambelor Camere, prezida un şef, ales de către delegaţi, cu sfatul şi încuviinţarea sălaşurilor.

Delegaţii votau legislaţia, iar sălaşurile dispuneau de dreptul de veto. Nici una dintre legile aprobate nu prevala asupra legilor teritoriale, în caz de contradicţie. Refuzul aplicării lor, fără motive serioase, sau din egoism, ducea la represalii, ca, de exemplu, la boicotul general. Marele Consiliu era preocupat, în principal, de chestiuni de interes comun, precum sănătatea publică, protecţia mediului sau cooperarea inter-teritorială, între anumite limite. Consiliul nici măcar nu emitea o monedă unică. Fiecare teritoriu îşi avea propriile monede, cu acoperire în argint, cupru sau proprietăţi. Dolarul Uniunii reflecta, pur şi simplu, depunerile teritoriale în tezaurul comun.

Consiliul menţinea facilităţi clericale şi de cercetare modeste în altfel liniştitul sat de pescari în care se întrunea. Resurse mai ample puteau fi obţinute prin radiofon, prin teleimprimatoare sau cu vapoarele care veneau din marile oraşe.

Birourile şefului se aflau, permanent, în Vittohrya. Acestea se ocupau de problemele externe şi de apărare. În privinţa apărării, se bazau pe miliţiile voluntare teritoriale, deşi exista un cadru restrâns de profesionişti. Şeful era cel care numea diplomaţii, în vreme ce tezaurul finanţa o organizaţie mică de experţi militari şi subordonaţii acestora. Toate înţelegerile internaţionale, oricât de banale, aveau nevoie de aprobarea ambelor Camere. Iniţial, această procedură nu fusese chiar atât de incomodă, căci, în zilele sale de glorie, între decăderea mongilor şi venirea maurailor, Uniunii de Nord-Vest nu-i prea păsa de relaţiile cu străinii.

Acum venise vremea umilinţei. Dacă voiau să vorbească în continuare în numele poporului, şeful, Consiliul şi autorităţile teritoriale trebuia să coopereze cu Inspectoratul ocupanţilor, în cercetările şi confiscările pe care acesta le făcea.

— Înţeleg situaţia disperată în care se află şi mi-e milă de ei, într-un fel, spuse Ronica. Lingăii

şi oportuniştii care s-au strecurat printre ei nu fac decât să le submineze prestigiul. Cu cât vor să pună mâna pe mai multă putere, cu atât scade sprijinul acordat de populaţie, astfel încât ei votează şi mai multe legi, şi mai multe constringeri, iar oamenii refuză să-şi plece spinarea, găsind mereu noi posibilităţi de evaziune.

— Nu-i chiar atât de simplu, insistă Mikli. Puţini dintre noi îşi doresc cu adevărat un guvern. Ei spun că, dacă am fi avut un guvern hotărit, n-am fi pierdut războiul; iar acum, am avea nevoie de unul pentru „a ne integra în lumea modernă"... Asta e o frază foarte la modă printre intelectuali.

— Da, bineînţeles, se strâmbă Ronica. Au existat dintotdeauna o mână de infantili care să-şi dorească să aibă pe cineva care să greşească în locul lor, iar intelectualii au fost dintotdeauna primii care au fost gata să se supună. Privi către Iern. În ultimii zece-doisprezece ani, numărul membrilor sălaşurilor a crescut, după stagnarea care a urmat războiului. Oamenii au început să-şi dea seama, ca în timpul ofensivei mongilor, că nu pot să conteze pe altcineva.

— Când arşiţa a topit grăsimea, murmură Plik, de sub ea, iese la iveală carnea, iar apoi scheletul...

2

Pe măsură ce se apropiau de Seattle, Iern observă că satele deveneau tot mai dese, drumurile erau pavate şi traficul automobilelor creştea. Chiar şi în convoaiele militare, în Domeniu, se aflau un număr mai mic de vehicule cu motor, pe kilometru, decât cele conduse de civili, aici. Deşi predominau camioanele, erau o mulţime de autobuze, motociclete şi chiar automobile de pasageri. Aria metropolitană conţinea, probabil, mii de astfel de vehicule, în ciuda numeroaselor

căi ferate, pe care locomotive cu aburi trăgeau trenuri interminabile. Pe marginea şoselei apărură reţele de cabluri, suspendate pe stâlpi de lemn; i se spuse că acestea transmiteau curent electric şi comunicaţii telegrafice ori telefonice. Zi şi noapte, firme luminoase pâlpâiau la intrarea în multe magazine. După lăsarea întunericului, iluminarea se făcea prin incandescenţa unor filamente de carbon, şi, în destule case, se auzea muzică de la câte un aparat de radio.

— Cum puteţi face toate astea? se minună Iern.

— E o chestiune de noroc, îi replică Mikli. După Războiul Osândei, metalul rămas era disponibil din abundenţă. Numai din ruinele unui singur zgârie-nori, cum erau numite clădirile foarte înalte, puteau fi extrase nu ştiu câte tone de oţel şi cupru. Automobilele abandonate au constituit o resursă importantă. Pe de altă parte, natura a binecuvântat Uniunea cu un potenţial hidroelectric ridicat, şi, în plus, importăm cărbune din uriaşele zăcăminte din est. Aşa se face că nu ducem lipsă de energie sau de materii prime. Obţinem aluminiul din propriile noastre zăcăminte, magneziul din apa mării, materialele sintetice prin prelucrarea cărbunelui şi a lemnului... Detalii despre toate astea poţi găsi în orice bibliotecă tehnică.

— E nevoie de ceva mai mult decât norocul, declară Plik. Trebuie să fii un anumit gen de om pentru a face toate astea.

— Aşa e, îi răspunse Ronica, mândră. Trebuie să fii un om liber, trebuie să-ţi vezi de ale tale şi să-ţi pese de condiţiile în care trăieşti. Manevră cu dibăcie maşina printr-o intersecţie aglomerată. Aici ar fi fost nevoie de un semnal de control al traficului, spuse ea, după ce reuşiră să treacă de intersecţie şi după un schimb de înjurături cu un căruţaş care fu nevoit să se recunoască învins. Avem aşa ceva în centrul oraşului. Dar e nevoie,

pentru a le amplasa peste tot unde ar fi necesare, de materiale electrice, care sunt mai căutate în alte domenii. Se vorbeşte de înlocuirea reţelelor energetice cu tuburi ceramice subterane conţinând o soluţie salină, ceea ce ar însemna o economie enormă de metal; dar volumul de muncă pe care l-ar necesita o asemenea înlocuire ar fi incredibil. Amărăciunea răbufni în următoarele ei cuvinte. Câte-am putea face dacă mauraii ne-ar da pace! Energie, resurse nelimitate, un întreg univers! Dar, nu, asta le-ar da peste cap hegemonia, nu-i aşa?

Mikli întinse mâna şi o bătu pe umăr.

— Calmează-te.

...Seattle era un oraş mare. Deşi în Uniune nu avusese loc niciodată un recensământ, populaţia metropolei era estimată la peste cincizeci de mii de oameni. Lui Iern, oraşul îi păru urât. E drept, străzile erau curate; caii şi vitele de povară trebuia să poarte scutece de plastic, la intrarea pe străzile oraşului, la fel ca şi în Domeniu. În rest, lipsea venerabilitatea zonelor industriale din ţara sa, lipseau ruinele păstrate cu grijă, pe care le întâlnise în Chai Ka-Go. Cele mai multe clădiri erau din cărămidă şi beton, asemănătoare cu nişte cutii şi afumate. Traficul făcea o larmă infernală, fabricile scuipau funingine, pieţele constituiau amestecuri eterogene, de prost gust; toate acestea formau un haos, în care clădirile din alte epoci păreau rătăcite.

Ronica răspunse, încercând să se apere, la o remarcă a lui Iern:

— Acesta e un oraş al muncii. N-avem nevoie de parcuri câtă vreme, oricând, un autobuz te poate duce în cea mai apropiată pădure, sau un feribot într-o insulă plină de verdeaţă. De obicei, atmosfera nu e chiar atât de poluată. Ploile ne sar în ajutor, primenind-o. Ai să vezi, vei întâlni unul sau două districte care-ţi vor părea minunate.

Cu toate acestea, Iern se simţea tulburat, şi nu numai din punct de vedere estetic. *De ce oare?* se

întrebă el. *O fi având Plik dreptate, să fie aceasta Ţara Demonilor? Nu,* e *absurd. Dar, în cazul ăsta, de ce mă simt nelalocul meu?* Nu era obişnuit să-şi cerceteze conştiinţa.

Ronica îşi ţinu promisiunea. Nenumăratele vase trase la chei constituiră o privelişte incitantă. O luară apoi spre nord, iar cheiurile şi depozitele făcură loc unor case înconjurate de peluze şi grădini. Dinspre Strâmtoare bătea o briză răcoroasă, făcând să freamete pânzele navelor şi vegetaţia insulelor, care începuse, o dată cu apropierea toamnei, să pălească pe ici, pe colo. Munţi semeţi se profilau la orizont.

Maşina o luă apoi pe o alee laterală, oprindu-se în faţa unei clădiri impozante, masive. Deasupra intrării principale trona emblema lupului.

— Acesta e sediul din Seattle, spuse Mikli. Sălaşul-Mamă se află mai la sud, pe muntele Hood, acolo unde a luat naştere sălaşul. Acesta este sediul cel mai mare, şi aici ne vom petrece noaptea.

...Cina fu ceremonioasă, prezidată de un stapân al sălaşului, cu barbă albă, înveşmântat într-o robă albastră, purtând o pălărie. Când se ridicară, un chelner îi aduse un baston. Mai erau de faţă alţi doi stăpâni ai sălaşurilor, între care o femeie, şi numeroase alte persoane al căror sfat era, în mod evident, dorit. Mâncarea pescărească oferită fu delicioasă, iar vinul de regiune, surprinzător de bun. În ciuda atmosferei pompoase care domnea în încăperea dominată de portretele vechi de secole, în ciuda nevoii de translator, se vorbi mult. Iern se trezi povestind despre naţiunea şi trecutul său, despre experienţele şi speranţele sale.

Se mutară, după cină, cu toţii, într-o cameră a cărei somptuozitate sumbră era întărită de relicvele expuse. Ronica le prezentă uropanilor: steaguri şi arme din bătăliile în care norrmenii îi învinseseră pe mongi; o ruleta, ce aparţinuse şefului echipei ce repusese în funcţiune prima centrală hidroelectrică,

în ciuda sălbaticilor şi a bolilor ce îi hărţuiau; o bucată de lemn, care înfruntase ceţurile, furtunile şi gheţarii Arcticii vreme de trei ani, pentru a retrasa hărţile acelei regiuni; toate acestea erau amintiri rămase de la Lupii care îşi slujiseră poporul, aducând onoare sălaşului. Iern fu emoţionat peste măsură, descoperind un set de tabele logaritmice şi trigonometrice, care fuseseră copiate de mână într-un sătuc îndepărtat nu mult după Războiul Judecăţii, după o carte tipărită care ameninţa să putrezească.

Între timp, veniră servitori care aduseră ţigări şi băuturi, după care se făcură nevăzuţi. Draperiile fură trase, izolând încăperea de noaptea ploioasă ce se lăsase afară. Se aşezară cu toţii în fotolii, pentru o discuţie mai serioasă.

Ronica încercă să îi ţină la curent pe cei doi străini cu cele ce se discutau, dar propria sa implicare o împiedică să se achite cu succes de această sarcină. De vreo două ori, se lansă în discuţii contradictorii aprinse. Mikli fuse cel care, după trecerea câtorva ore de dezbateri aprinse, le rezumă hotărârile ce fuseseră luate.

— Nu putem risca să ni se afle secretul. Ştiu că nu ne-aţi trăda de bună voie. Dar prezenţa voastră i-ar putea oferi indicii inamicului, în cazul în care raportul lui Terai despre cele aflate în Uropa ar ajunge la el. Deci, Iern, vei căpăta azilul de care ai nevoie, într-un loc sigur. Mă tem însă că, cel puţin o vreme, nu te vom putea lăsa să stabileşti contacte, nici măcar clandestine, cu cei de acasă. Oricum, ce crezi că ai putea realiza de la o zi la alta? Va trebui să aştepţi un an sau doi, ca să îţi dai seama cum stau lucrurile în ţara ta. Între timp, cred că îţi va face plăcere să afli mai multe despre noi. Mai ales când vei afla cine-ţi va fi dascăl, chicoti el, făcând cu ochiul.

Ronica nu roşi.

— Mi se cuvine şi mie o vacanţă, spuse ea, simplu.

— Dar cum rămâne cu mine? întrebă Plik. Eu când mă voi putea întoarce acasă?

— Îmi pare rău, dar şi tu va trebui să mai aştepţi. Ne vom strădui să îţi oferim o şedere cât mai plăcută. Mikli îşi drese glasul. Bănuiesc că prietenii noştri ar prefera să rămână singuri, cel puţin o vreme. Îţi vom oferi confort şi distracţii, Plik, iar, la timpul potrivit, Iern va putea să te viziteze.

— Înţeleg, răspunse angleymanul, încet. Ei bine, vinul acesta e mai bun decât ceea ce-mi pot permite să beau acasă. Cât despre Frunză-de-Viţă... Oftă printre dinţi şi sorbi paharul până la fund.

Apoi îl umplu din nou, cu mâna tremurând uşor. Cred că nu se va supăra nimeni dacă mă voi servi singur, în continuare, nu-i aşa?

— Ce se va întâmpla cu Terai şi Wairoa? întrebă Iern. Unde se află acum?

Nord-vesticii prezenţi încremeniră la auzul celor două nume.

— Sunt consideraţi prizonieri de război, răspunse Mikli. Nu vor fi maltrataţi.

Război. Iern şi Plik schimbară o privire. În tăcerea care se lăsase, se auzea ploaia bătând în pervazul ferestrelor.

— Vor putea să se întoarcă acasă după ce Orion va răsări, se grăbi Ronica să adauge.

— Taci! strigă Mikli.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nu voi trăda nimic, spuse ea tot în angley, ca şi până atunci. Dar nici nu-l voi minţi pe Iern cu vorbele sau tăcerea mea.

Omul clanurilor se încordă în fotoliul în care stătea.

— Mi-ar fi plăcut să-mi pot lua rămas-bun de la Terai şi Wairoa, spuse el.

— Îţi jur că n-au să păţească nimic, dacă se vor purta aşa cum se cuvine, îi promise Ronica. Se prea poate să aveţi ocazia să vă întâlniţi din nou,

atunci când veţi fi liberi să vă întoarceţi acasă, atunci când lumea întreagă va fi liberă.

3

Insula Vangcouve, situată dincolo de strâmtoarea Wandy Fuca, nu prea părea a fi un loc de exil.

Folosind nume de împrumut, Iern şi Ronica îşi petrecură primele trei zile în Vittohrya. Purtând haine croite după moda localnicilor, Iern nu atrase atenţia nimănui dintre cosmopoliţii locuitori ai oraşului, în ciuda faptului că era proaspăt bărbierit şi purta părul scurt, şi nici Ronica nu atrase decât privirile admirative ale bărbaţilor, cu care se obişnuise însă. Când ieşeau în public, Iern îşi bandaja gâtul, iar ea explica interlocutorilor că soţul ei suferise de curând o intervenţie chirurgicală la laringe şi nu putea să vorbească. Asta nu îi împiedica să mănânce bine în fiecare seară, căci Sălaşul Lupilor le dăduse bani din belşug.

Vittohrya părea a fi exact opusul Seattle-ului. Acest centru cultural şi, în mai mică măsură, politic şi comercial, păstra legendara graţie prin care fusese vestit înainte de Războiul Osândei. Clădirile vechi care supravieţuiseră fuseseră restaurate cu grijă, iar arhitectura celor noi fusese armonizată cu a acestora. Parcurile şi grădinile se aflau aici la fiecare pas. Ronica fu ghidul lui Iern, purtându-l prin locuri încărcate de istorie, muzee, şi călăuzindu-l prin universitatea la care studiase. În fiecare seara, mergeau la câte un concert, un spectacol de balet sau de dansuri injune, înainte de a se întoarce la hotel pentru a se bucura unul de celălalt.

Şi totuşi, Iern ajunse să constate că opoziţia faţa de Seattle se dovedea a fi superficială. Oamenii erau mai cultivaţi şi mai puţin expansivi

aici, dar acelaşi demon al energiei şi voinţei părea să îi anime. Descoperi acest lucru urmărind întrecerile nebuneşti cu bărci, la înot sau în jocurile cu mingea; în curbele musculoase ale câte unei statui sau în silueta vreunui pod; în Hala Negustorilor, acolo unde zilnic soseau rapoarte din toate colţurile globului, referitoare la oportunităţile de afaceri; în tavernele zgomotoase şi pline de fum, unde berea curgea în valuri, alături de băuturile spirtoase; în zidurile purtând cicatricele luptelor de stradă, din Războiul Energiei sau din revoltele care îi urmaseră; în privirile mândre ale bărbaţilor şi femeilor, în egală măsură.

...Şi chiar în răspunsurile pe care le dădeau aceştia puţinilor maurai în uniformă, pe care îi văzuse.

— Mi-e milă de ei, îi mărturisi el Ronicăi o dată, când erau doar ei doi. Cred că nu există pe Pământ o altă misiune mai singuratică decât a lor.

— Probabil că ai dreptate, îi răspunse ea. Personalul Inspectoratului nu e foarte numeros. Bineînţeles, pun pariu pe orice vrei tu că o mare parte dintre aşa-zişii marinari, oameni de afaceri, studenţi sau turişti maurai nu sunt decât agenţi care lucrează sub acoperire.

— Şi cum îi tratează localnicii?

— Depinde. Unii dintre ai noştri refuză încă să le vorbească şi scuipă pe locul unde calcă ei. Alţii sunt corecţi şi plini de răceală. Cei mai mulţi îi tratează aşa cum merită, în funcţie de firea respectivilor indivizi. Mai sunt şi unii cărora nici nu le pasă de ei.

— Dar sunt convins că se mai leagă şi prietenii, legături de afaceri, chiar căsătorii...

— Da, desigur. Că tot veni vorba de relaţii...

Întinse mâna spre el şi îl îmbrăţişă.

...Se mutară apoi într-o cabană care aparţinea Sălaşului Lupilor şi îşi petrecură acolo restul lunii. Era o cabană izolată, situată într-un ţinut superb de pe coasta de vest. Ţărmul împădurit cobora abrupt

către mare, şi în apropiere se înălţa un lanţ muntos. Aveau la dispoziţie provizii din belşug, cărţi, un radio, un fonograf şi o fonotecă, o barcă şi instrumente de pescuit. Când aveau poftă să îşi împingă explorările mai departe, mergeau cu bicicleta câţiva kilometri, până la drumul de ţară de unde luau autobuzul. De obicei, căutau peisajele minunate ale acestei insule puţin populate, dar se întâmpla să poposească şi în taverna plină de veselie a câte unui sat de pescari.

Iern învăţa să vorbească din ce în ce mai corect. Ronica insista ca ei doi să-şi vorbească numai în unglish vreme de câte o jumătate de zi. Când erau în societate, el tăcea, până când, în sfârşit, ea hotărî că el „se restabilise" suficient, pentru a putea emite câteva cuvinte cordiale, cu o voce care încă nu-şi recăpătase intonaţia firească. Ea continua să converseze în numele amândurora, trecând fără complexe de la reminiscenţele adevărate la minciuni care de care mai gogonate.

Localnicii erau oameni de treabă şi inimoşi. Locuiau în case scunde de piatră, lipite de stânci, iar în bărcuţele lor fragile, înfruntau în fiecare zi imensitatea oceanului. Printre pietrele funerare din cimitire, erau multe care fuseseră ridicate în memoria celor care nu se mai întorseseră niciodată. Secolele erodaseră unele dintre nume, dar nu reuşiseră să şteargă amintirea curajului lor. Bărbaţii mai norocoşi se întorceau seara la nevestele lor, care lucrau peste zi la fel de mult ca şi ei, şi la copii, care îşi îndeplineau şi ei corvezile, dar care mergeau, cu toate acestea, la şcoală. Mai toţi mergeau la biserică, fiind credincioşi ai lui Yasu. Satele aveau, în marea lor majoritate, câte un magazin şi, cu siguranţă, câte o tavernă, fie aceasta din urmă şi numai o singură încăpere amenajată în casa proprietarului. Transporturile constau în autobuze care legau satele de comunităţile mai mari, dar şi din biciclete şi căruţe trase de ponei. În

aceste comunităţi mai mari, puteau fi găsite magazine diverse şi sediile sălaşurilor de tot felul.

— Îmi plac cei din neamul tău, îi spuse Iern Ronicăi într-o zi, când se aflau, singuri, în cabana lor. Cu cât întâlnesc mai mulţi, cu atât îmi plac mai mult...

Ea îi zâmbi. Lumina lămpii dădea tonuri de umbră pielii şi părului; umbrele îi conturau formele trupului şi despicătura adâncă dintre sâni. Ea tocmai gătea cina, şi aerul din încăpere era călduţ, plin de arome şi de fumul uşor mirosind a răşină. Ferestrele erau întunecate, dar lăsau să pătrundă şuierul blând al vântului, bântuind prin crengile arborilor pădurii şi, din vreme în vreme, huhuitul vreunei cucuvele.

— Ţie-ţi plac oamenii, oricine-ar fi ei, spuse ea. Aşa ţi-e firea.

— ...pe măsură ce trece timpul însă, mi-e tot mai greu să-i înţeleg, continuă el, leganându-se în scaun, admirând priveliştea.

Ronica gătea întotdeauna, fiind infinit mai talentată din acest punct de vedere. În schimb, Iern spăla vasele după ce mâncau. Era o diviziune a muncii rezonabilă. De asemenea, ea era mai îndemânatică la spartul lemnelor, dar el era cel care le căra înăuntru.

— Cum aşa? întrebă ea, fără să se oprească din lucru.

Lespedea de piatră de pe sobă se încălzise, apa începuse deja să fiarbă în vasul de sticlă termorezistentă, iar într-o oală de aluminiu, uleiul încins aştepta cartofii la prăjit.

Iern şovăi o clipă, căutându-şi cuvintele.

— Nu cunosc termenii potriviţi, deci nu sunt sigur că voi pune întrebările potrivite. Dar există aici o contradicţie... Pe de o parte, individualismul declarat al fermierului răzeş, al micului negustor sau al pescarului stăpân pe propria-i barcă, idealizarea acestora...

— Mama şi tatăl meu vitreg îmi spuneau că oamenii nu făceau paradă de aceste lucruri înainte de război. Li se păreau fireşti. Apoi au venit mauraii şi nimic n-a mai fost firesc, ca înainte.

— Ei bine, pe de altă parte, există sălaşurile, care constituie centrul vieţii membrilor lor... Greşesc oare?

— Va dura mult până îţi voi explica toate astea, îi răspunse ea. Nici măcar nu sunt sigură că îţi voi putea explica totul, deşi pentru mine e ceva de la sine înţeles, căci am crescut în această societate. Poate că tu, privind din afară, mi-ai putea lămuri şi mie unele aspecte. Ce-ar fi să vorbim despre asta la cină?

Iern se simţi străbătut de un fior de nerăbdare. Ştia, de-acum, că nu avea de a face cu o barbară, aşa cum crezuse iniţial. Dar nici n-ar fi putut afirma cu certitudine că o cunoştea cu adevărat.

Uniunea de Nord-Vest nu fusese dintotdeauna aceeaşi. Crescuse o dată cu trecerea timpului. Numele ei data de la Adunarea din Vittohrya, care oficializase relaţii preexistente, dar trecuseră încă o sută de ani, până când ultimul teritoriu i se alăturase.

În epoca întunecată, despre care existau puţine mărturii, care urmase Războiului Osândei, când oraşele erau distruse sau trăgeau să moară, când clima se răcise şi furtunile păreau fără de sfârşit, când natura însăşi părea a se fi îmbolnăvit, când singurele contacte cu lumea exterioară erau înfruntările cu invadatorii mongi, nord-vesticii care supravieţuiseră fuseseră nevoiţi să se adune laolaltă pentru a lupta. Din nevoia de unire, din necesitatea de a strânge rândurile, se născuseră sălaşurile.

Localnicii fuseseră dintotdeauna un amestec ciudat de individualism şi spirit gregar. Îşi avuseseră bisericile, cluburile şi organizaţiile

civice, grupările voluntare şi alte adunări asemănătoare. Cele mai vechi sălaşuri – cel al Elanului, al Renului, sau cel al Zidarilor – îşi aveau originile în vremurile dinaintea catastrofei. Acestea constituiseră nucleele şi exemplul; asemeni lor erau şi unii dintre aborigeni, care mai păstraseră unele rămăşiţe ale societăţilor tribale primordiale, care reînviau în structuri noi. (Din acest punct de vedere, istoria Uniunii se asemăna cu cea a maurailor.)

Sălaşul tipic era, la începuturi, o organizaţie de ajutor reciproc constituită din bărbaţi. Caracterul său era militar sau poliţienesc, în mare măsură. În fiecare regiune, Sălaşurile deveniră miliţii, care recrutau şi antrenau oameni, procurau şi administrau materiale, construiau fortăreţe, pornind la luptă când era nevoie. Acestor funcţii militare li se adăugau cele civile. Între ele se numărau organizarea de echipe medicale şi de stingere a incendiilor, îngrijirea celor bătrâni şi a infirmilor, salvarea cărţilor şi a altor relicve, organizarea şcolilor şi impunerea unei comportări civilizate în societate. Ritualurile, costumele, iniţierile, rangurile şi aspectele mistice le dădeau membrilor puterea de a rezista. Activitatea lor era, în acelaşi timp, creatoare şi recreativă. Calitatea de membru nu era obligatorie, căci spiritul vechilor State Unite şi al Canadei mai trăia încă în minţile oamenilor. Dar, o dată ce un sălaş reuşea să se înalţe, puţini erau aceia care preferau să ramână în afara adăpostului pe care îl oferea acesta.

Încet, pas cu pas, sălaşurile se răspândiră dincolo de limitele teritoriilor lor originare. Membrii care se mutau în alte părţi puneau bazele unor sedii, care rămâneau în contact cu Sălaşul-Mamă, stabilindu-se astfel o ierarhie decizională. Fraternităţile îşi aveau mereu secretele lor, iar caracterul războinic al sălaşurilor întări această trăsătură. Ofiţerii aflaţi în frunte acumulară puteri considerabile. Nu erau nelimitate, căci un membru de rind nemulţumit putea oricând să ceară un vot de neîncredere, să facă apel la autorităţile civile sau, pur şi simplu, să îşi dea demisia. Dacă era vorba de resursele economice şi umane, această societate ale cărei sedii se întindeau de la Marea Bering şi până la Capul Mendocino, şi care avea investiţii în toate domeniile, de la agricultură la negoţul intercontinental, era, într-adevăr, nespus de puternică.

Cu excepţia celor ale aborigenilor care optaseră pentru acest statut, sălaşurile nu erau identificate cu un anume teritoriu. Din punct de vedere geografic, sălaşurile se întrepătrundeau. În primele veacuri, se întâmplase ca membri ai aceluiaşi sălaş să se afle în tabere diferite, pe câmpurile de luptă. (În perioada respectivă, rareori exista o delimitare clară între mericani şi mongi. Era vorba, mai degrabă, de ciocniri sporadice între diverse facţiuni războinice efemere. Când norrmenii luptau împotriva norrme-nilor ori mongii împotriva mongilor, era firesc să-şi caute aliaţi printre străini. Comploturile şi intrigile erau nenumărate. În perioadele de pace, familiile de vază se contopeau prin căsătorii reciproc avantajoase care ignorau frontierele, schimbul de bunuri şi idei prospera, centrele artistice şi de învăţământ cunoşteau o dezvoltare care atrăgea admiraţia localnicilor şi străinilor deopotrivă.)

Fraternităţile aveau tendinţa de a aplana conflictele şi de a-i aduna laolaltă pe cei ce se asemănau. Scopul final era ca norrmenii să îi

înfrângă pe mongi, alungându-i dincolo de munţii din răsărit, unindu-se şi punând bazele unei noi civilizaţii, unitare.

În această civilizaţie, cele mai multe dintre faptele unui individ se datorau liberei sale alegeri. În cadrul sălaşului, individul participa la treburile obştii. Statului nu-i rămânea mare lucru de făcut, şi toată lumea era mulţumită.

Încă dinaintea Osândei, nord-vesticii instituiseră drepturi politice egale pentru femei şi bărbaţi. Puţine comunităţi renunţaseră la aceste tradiţii şi, foarte curând, reveniră la ele. Exprimarea unui vot nu valora mare lucru în acea epocă nomadă, dar munca unei femei însemna totul, deci femeile aveau dreptul să îşi exprime opţiunile în consiliile obştei. Încă dintru început, sălaşurile recunoscură importanţa esenţială a „doamnelor auxiliare" pentru supravieţuire. Pe măsură ce vremurile deveneau mai puţin tumultuoase, creşterea copiilor deveni mai puţin esenţială şi, simultan, activităţile la care femeile puteau participa ca parteneri egali îşi sporiră importanţa. Cu timpul, unele după altele, sălaşurile admiseră ca membri de prim-rang şi femei. („Ele erau cele care le spuneau soţilor lor cum să voteze chiar şi înainte", rise Ronica.)

În prezent, când doi membri ai unor sălaşuri diferite hotărau să se căsătorească, ceea ce se întâmpla destul de des, sau când un membru se căsătorea cu cineva din afară, se obişnuia ca unul din ei să aleagă apartenenţa celuilalt. Se obişnuia, dar nu era obligatoriu. Fiecare era liber să-şi păstreze, dacă dorea, vechile legături, în cazul în care nu dorea să urce încă o dată treptele iniţierii.

Membrii de rând plăteau cotizaţii, luau parte la munci de interes comun şi la ritualuri, şi sărbători. Oricine, bărbat sau femeie, era liber să candideze pentru anumite funcţii ori să devină funcţionar plătit. Răsplata membrilor consta, în primul rând, în solidaritate, în simţul apartenenţei

la un trecut comun, în idealul ajutorării reciproce la nevoie; sălaşurile asigurau educaţia, îngrijirea medicală şi adăpost membrilor aflaţi departe de casă; furnizau facilităţi de cercetare şi posibilităţi de recreere. Membrii se bucurau de mulţumirea de sine pe care ţi-o dă slujirea de bunăvoie a unei cauze drepte. Sălaşurile dădeau vieţii culoare şi sens.

Alteori, chiar mai mult.

Sălaşul Lupilor îşi avea originile în jurul muntelui Hood, o zonă niciodată atinsă de invaziile mongilor, şi în care apărarea împotriva băştinaşilor turbulenţi era mai uşoară decât în alte părţi. Din aceste motive, preocuparea de căpătâi a membrilor săi fusese mai puţin războiul, cât restaurarea ordinii şi a productivităţii, punându-se accentul pe păstrarea a cât mai mult din vechea civilizaţie. Sălaşul îşi asuma partea sa în apărarea Uniunii, fumizând mai degrabă ofiţeri şi specialişti. Mai târziu, de aici veniră numeroşi dascăli, ingineri, fizicieni şi alţi oameni educaţi; cererea masivă existentă pentru priceperea lor determină o răspândire fulgerătoare a sediilor. Prestigiul de care se bucura în întreaga societate făcea ca admiterea în rândurile sale să fie selectivă, şi numărul celor dornici să fie iniţiaţi să crească o dată cu cererea pentru specialişti proveniţi de aici. În prezent, cotizaţiile plătite de membrii Sălaşului Lupilor erau cele mai mari, la toate nivelurile. În schimb, ceremoniile şi apariţiile publice ale Lupilor erau rare. Şi totuşi, nici un alt sălaş nu avea membri mai influenţi în nici un domeniu, fie că era vorba de ştiinţă, de tehnologie, de comerţ, de artă, de educaţie, de problemele militare sau civice ale naţiunii.

Desigur, Lupii îşi aveau ritualurile lor, începând cu cele de la debutul şi încheierea obişnuitelor întruniri. Cel mai solemn dintre acestea era cel al Reântoarcerii, când, în noaptea Anului Nou, membrii se adunau pentru a-şi

comemora morţii. In miezul verii, avea loc plăcuta ceremonie a Onorurilor. Ca urmare a iniţierilor, înălţărilor în rang, a căsătoriilor sau botezurilor ori cu prilejul feluritelor aniversări, aveau loc petreceri vesele. Funeraliile erau sobre, iar judecarea disputelor se făcea cu dreptate. Lupii participau la festivităţile comunităţii în care trăiau, fără a ieşi prea mult în evidenţă, şi continuau să se ocupe de acţiunile filantropice, de educaţie, ştiinţă şi cultură, de menţinerea ordinii, pe scurt, de toate domeniile specifice ale activităţilor unui sălaş, acestora adăugându-li-se participarea la întreprinderile colective şi private, şi reprezentarea în Marele Consiliu.

Mai mult decât oricând, Sălaşul Lupilor lăsa membrilor săi libertatea de a-şi construi propria viaţă, oferindu-le un sprijin mai degrabă moral decât material. Le cerea, în schimb, eforturi şi plata cotizaţiilor şi, mai presus de orice, discreţie. Democratic la nivelurile inferioare, Sălaşul Lupilor devenise, în ultimul timp, oligarhic şi secretos la cele mai înalte niveluri. Membrii care nu erau de acord cu perpetuarea unor practici a căror necesitate fusese evidentă în urmă cu douăzeci de ani, în vremea războiului, erau liberi să îşi exprime dezacordul şi veto-ul, iar dacă nici asta nu îi mulţumea, să se retragă. Puţini o făcuseră şi puţini dăduseră atenţie unor asemenea lucruri. Printre Lupi, legăturile erau la fel de strânse cum fuseseră dintotdeauna, la fel de durabile precum fuseseră la origini cele dintre căpitan şi aerogeni, în Domeniul Ostrovului Ceresc.

Acesta era, aşadar, sălaşul care avusese ideea conceperii lui Orion, iar membrii săi erau cei care participau cel mai activ la efortul necesar pentru ca acesta să poată răsări.

4

Sub soarele ce cobora spre apus, valurile se rostogoleau, verzi, ori strălucind ca argintul viu. Înaintau spre coastă, şuierând, şi se prăvăleau pe stânci, stârnind arteziene de spumă albă. Vântul care le mâna din urmă îşi înteţea vuietul, pătrunzând printre copacii pădurii de pe faleză. Răspândea răcoare şi aroma sărată a mării şi a depărtărilor. Pescăruşi se roteau în cercuri largi, scoţând ţipete ascuţite. O gâscă sălbatică îşi luă zborul, speriată de apropierea unei marmote. În larg, o turmă de balene migratoare ieşea, în răstimpuri, la suprafaţă, scufundându-se apoi. La marginea lumii, o navă dispăru dincolo de orizont, doar pânzele ei se mai zăriră o vreme, ca o amintire fugară.

Ramurile crângului de conifere se profilau, întunecate, pe cerul brăzdat de fuioare de nori. Vântul purta frunze galbene, roşii ori de bronz, răpite din arborii cu viaţă efemeră, ducându-le dincolo de stânci, spre cine ştie ce destin. O porţiune de turbă, situată de-a lungul falezei stâncoase, pe care poposiseră Iern şi Ronica, împrăştia aroma aspră, mustoasă a toamnei.

Făcuseră o plimbare prin pădure şi, la întoarcere, hotărâseră să se oprească pentru a urmări, o vreme, jocul balenelor în larg. După câteva minute, Iern îndrăzni, în sfârşit, să tragă cu coada ochiului, spre ea. Fata îşi trăsese genunchii la piept, îmbrăţişându-i strâns, şi privea departe, spre nord, peste întinsele ape: către casă ori către cer? Părea a privi în gol, cu buzele întredeschise.

El îi atinse mâneca uşor. Lâna puloverului era aspră, sub degetele sale.

— Pari tristă.

Ea îşi întoarse faţa către el. Părul îi era împletit în cozi, dar o şuviţă îi scăpase de sub bonetă şi atârna peste sprâncene. Lui Iern nu-i mai fusese dat niciodată să vadă o privelişte care să-i fie mai dragă decât aceasta.

— Chiar crezi asta? întrebă ea încet, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

— Ai fost tristă toată ziua. Te-ai străduit din răsputeri să mi-o ascunzi, să pari veselă, dar eu am început să te cunosc, Ronica...

Ea oftă, zâmbind îngândurată.

— De ce n-aş fi sinceră? îmi pare rău că totul se va sfârşi curând.

Iern ramase cu gura căscată, descumpănit.

— Nu, nu se poate! Nu trebuie să se sfârşească!

— A fost o lună minunată, nu-i aşa? N-am mai simţit niciodată aşa ceva. Dar nu pot să trăiesc ca un parazit toată viaţa. Am de lucru, ai mei contează pe mine... Stăpânul sălaşului a fost de acord să-mi petrec o lună împreună cu tine. Credeam că îmi va fi de ajuns. Privirea ei de smarald era aţintită asupra lui. Nu ştiam, atunci, cât de greu îmi va fi să mă despart de tine.

Vreme de o clipă, îl cuprinse ameţeala şi urechile începură să-i vuiască, bântuite parcă de un vânt puternic.

— Pentru cât timp? reuşi să îngaime.

Un fior îndurerat străbătu trupul oţelit al Ronicăi.

— Nu ştiu. Voi încercă să capăt o permisie, ca să ne putem întâlni încă o dată înainte ca... Orion să răsară... dar... Depinde de mersul lucrurilor, de câtă nevoie va fi de mine. Nu te teme, Iern. Ai făcut un lucru eroic, în folosul Lupilor, acolo, deasupra Krasnayei, şi sălaşul nu va uita de tine. Nu ne putem permite riscul de a-i lăsa pe maurai să afle de prezenţa ta aici, căci ştii prea multe, ştii, de pildă, încotro mă voi îndrepta, şi n-ai cum să ascunzi asta de drogurile şi de medicii lor. Dar vei avea parte de o aşteptare plăcută, şi, mai târziu, sper că te vom putea ajuta să te întorci la ai tăi.

— *Cât va dura asta?*

— Un an, poate doi... Sunt doar o ingineră începătoare şi-am lipsit vreme îndelungată...

— Iar eu va trebui să aştept...

Deodată, furia lui Iern răbufni. Izbi cu pumnul în podul palmei.

— Nu, la naiba! urlă el în unglish. Nu voi suporta aşa ceva! Te iubesc prea mult!

Ea înghiţi în sec, exclamând:

— Oh, Iern, Iern... Căzură unul în braţele celuilalt. ...Râzând, în vreme ce lacrimile i se preligeau pe obraji, Ronica se ridică într-un cot şi-i spuse: E-n regulă, zburătorule. Ai câştigat. Mi-am tot spus că relaţia dintre noi nu era decât un foc de paie. Erai străin şi, de aceea, atrăgător, dar te-ai dovedit şi un om de nădejde, o fiinţă umană pe care o puteam iubi şi respecta, iar eu eram singură de atâta vreme... Am greşit, recunosc. A fost mai mult decât o simplă distracţie. Aş vrea să rămân cu tine pentru totdeauna.

— Şi eu, cu tine.

Iern se rostogoli şi o cuprinse în braţe, sărutând-o la baza gâtului. Era caldă şi moale şi mirosea a veri trecute şi a veri viitoare.

— Nu va fi uşor, Ronica. Sântem de naţionalităţi diferite, aparţinem unor culturi diferite, iar eu sunt... Îi venea greu să rostească acele cuvinte, chiar şi numai în prezenţa ei, chiar dacă nu era nevoit să o privească în ochi, căci ea îşi lipise obrazul de pieptul lui. Am început, de-abia acum, să îmi dau seama cât de copilăros am fost toată viaţa. Nu mă pot îndrepta peste noapte.

— Ei, haide, zise ea, zburlindu-i părul. Ce-ar fi să ne îmbrăcăm, înainte să îngheţăm cu totul?

Aşa făcură, apoi se ridicară, se aşezară, ţinându-se de mână şi schimbând priviri şi sărutări. Vântul, balenele, răcoarea şi soarele care apunea... Nimic din toate acestea nu mai avea importanţă.

— Vei veni cu mine în Lăskă, spuse ea, înviorată. Sunt în stare să rezolv asta. De fapt, nu cred că există o ascunzătoare mai bună pentru tine.

— Ştii... N-aş vrea să-ţi scandalizez familia. Căsătoria... Nici măcar nu ştiu care este legea în

această privinţă. Conform legii aerogenilor, Faylis nu-şi poate obţine divorţul decât după trecerea unui an şi o zi de la înregistrarea lui şi numai dacă nimeni nu se opune. Dar ce părere are legislaţia Uniunii despre o căsătorie care a avut loc în afara teritoriului ţării şi care nu măi este de-ăcum valabilă?

— Legislaţia Uniunii n-are nici în clin, nici în mânecă de-a face cu asta. Crezi că am da noi guvernului voie să se amestece în ceva atât de important? Nu-ţi mai bate căpşorul cu astfel de probleme. Cât despre ai mei, vor înţelege cum stau lucrurile, şi vom îndeplini repede toate formalităţile. Se îmbrăţişară din nou. Când, în sfârşit, ea reuşi să se desprindă de trupul lui, redevenise serioasă. Cred că e cazul să ne gândim bine ce avem de gând să facem, iubitule, îl sfătui ea. Locul în care vom merge, dacă vei vrea să mi te alături, nu e tocmai un paradis al distracţiilor. E tare departe. Nu vei putea sa pleci şi nu vei putea să comunici cu nimeni până când treaba nu va fi dusă la bun sfârşit, şi, ţi-am spus, asta s-ar putea să dureze încă un an sau chiar doi. Eu voi fi mai ocupată decât o caracatiţă cu opt mâini şi, cu siguranţă, frântă de oboseală, când voi ajunge acasă. Acolo se munceşte, într-adevăr, din greu. S-ar putea să fiu din nou trimisă în căutare de materiale fisionabile, iar pentru asta e nevoie de o pricepere pe care tu nu o posezi. Laska are, într-adevăr, privelişti superbe, poţi vâna, pescui şi aşa mai departe, dar mai are şi o vreme a dracului de împuţită, şi, pe deasupra, mai vine şi iarna. Va trebui să te obişnuieşti cu idee de a sta mai tot timpul închis în casă.

— Păi, începu el, cred că aş putea...

— Iern, îl întrerupse ea imediat, ai spus că eşti copilăros, şi poate că, într-un fel, ai dreptate. Dar tu, cel adevărat, eşti un bărbat energic şi în continuă mişcare. Ai putea suporta gândul de a deveni un soi de... concubină masculină?

Aş putea oare? se întrebă el, şocat.

— E nevoie să devin aşa ceva? se auzi întrebând cu o voce gâtuită.

Chipul ei parcă împietrise.

— Da, trebuie. Şi... Oh, Doamne... Ronica izbi cu pumnul în iarbă. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că o astfel de situaţie ar putea să otrăvească tot ce e frumos între noi. Poate că... Poate că ar fi mai bine dacă ne-am despărţi pentru... Pentru atâta timp cât va fi nevoie.

— Nu! izbucni el. De ce-ar trebui să fiu ţinut în cuşcă asemeni unui prizonier? Nu crezi că am câştigat încrederea alor tăi?

— Orion înseamnă prea mult. E prea mult chiar şi pentru mine, iubitule. Iar tu, în vremea când erai un senior al clanurilor, ţi-ai manifestat simpatia faţă de maurai, declară ea după o scurtă ezitare.

Aş putea ţipa la ea şi să distrug astfel toată bucuria pe care de-abia ne-am câştigat-o, gândi el. *Sau i-aş putea răspunde cu grijă, gândindu-mă la ceea ce voi spune mai mult decât m-am gândit vreodată.*

Efortul de-a şi alege cuvintele şi de a-şi menţine un ton egal îl făcea să tremure:

— Ronica, ascultă-mă. Am fost favorabil unor relaţii apropiate cu mauraii, e-adevărat. Dar am făcut-o fiindcă păreau să poarte în ei viitorul. Dar n-am susţinut nici o clipă incompatibilitatea cu voi. Sântem noi doi incompatibili? E nevoie oare ca eliberarea Uniunii să însemne distrugerea maurailor?

— Oh, nu, şopti ea. Ţi-am mai spus, Orion nu e o armă. Nu dintre acelea care ucid oamenii cu milioanele. Dacă misiunea se va desfăşura conform planului, nimeni n-are să moară.

— Aşadar, poţi lucra pentru îndeplinirea ei, având conştiinţa curată?

— Da.

O amintire a spuselor lui Plik traversă fugar mintea lui Iern. O alungă. Hotărârea clocotea în el, ca atunci când călărise uraganul ori când sărise cu paraşuta din Ostrovul Ceresc. O simţea, ştia că se cocea acolo, într-un cotlon al minţii sale, de mai multe săptămâni şi, dintr-o dată, acum, avea să erupă.

— De ce nu m-aş putea alătura vouă? îşi lansă el provocarea.

— Cum? strigă ea.

Glasul lui îi răsună în ţeastă.

— Vreau să mă alătur cauzei voastre. Din câte mi-am dat seama din indiciile pe care le-ai scăpat până acum, mi-am format o vagă idee despre ce-ar putea fi Orion. Şi, dacă am dreptate, ar fi minunat. Aş vrea să vă fiu de ajutor. Dar chiar dacă mă înşel, tot voi face ce-mi va sta în putinţă. Vezi, îmi ofer serviciile. Am primit o educaţie tehnică, sunt pilot clasa întâi. Poate că voi putea să vă ofer chiar şi o sugestie sau două. Luaţi-mă alături de voi, Ronica.

— Iern, Iern, Iern! strigă ea, aruncându-se de gâtul lui. Vom privi împreună răsăritul lui Orion.

Vântul şuiera, valurile îşi urmau marşul neîntrerupt, iar dinspre Polul Nord iarna se pregătea să-şi facă o intrare triumfală.

XVII

Din nou, o rafală de vânt dinspre Strâmtoare izbi stropi de ploaie de pereţii caselor. Ploaia curgea şiroaie, gâlgâind prin burlane, strălucind pe caldarâm, acolo unde felinarele sfâşiau întunericul care se năştea prematur. Pe străzi, traficul continua să se desfăşoare nestingherit, cu zumzetul său caracteristic: pietoni, purtând impermeabile cu glugi, biciclişti şi motociclişti, cu poncho-uri, formele bulbucate ale automobilelor private,

hurducăturile siluetelor masive ale autobuzelor şi, ici-colo, câte o căruţă ori vreun călăreţ întârziat. Vuiete, dangăte, huruituri răsunau dinspre gară, dinspre cheiuri, dinspre fabricile care lucrau în schimburi. Lumini colorate se revărsau din taverne, restaurante, săli de jocuri, teatre şi bordeluri. Vagabonzii se înghesuiau pe sub porţi ori se furişau de la o alee la alta, strângând la piept sticlele cu băutură ieftină, sau, între dinţi, câte un chiştoc cu marijuana.

O patrulă a Inspectoratului trecu pe străzile din centrul Seattle-ului. De jur împrejur, tăcerea se răspândea îngheţată, astfel încât bocănitul cizmelor maurailor răsuna nefiresc de tare. Erau înarmaţi, şi nu doar cu obişnuitele cuţite şi vine de bou, ci cu pistoale şi puşti. Mergeau într-o formaţie strânsă, iar chipurile le erau crispate, impenetrabile. Păreau că aşteaptă un prilej pentru a deschide focul, aceşti maurai care, de la război încoace, tot încercaseră să-şi găsească prieteni printre localnici.

Dar nimic din toate astea nu se vedea din casa lui Elwin Halmer. Era una dintre acele case vechi, rămase, ca nişte enclave, în mijlocul zonelor industriale care se întinseseră ca o plagă, nimicindu-le vecinii. Era cald în camera de zi, o lumină plăcută punea în valoare tapetul în culori pastelate. Focul ardea, trosnind, în căminul construit din piatră brută. Deasupra sfeşnicelor de os de pe cămin, emblema Lupului trona, pirogravată pe pielea tăbăcită a unei morse.

— Şah şi... mat, spuse Plik.

Gazda sa, care-i era şi paznic în acelaşi timp, studie tabla de joc, după care mormăi:

— La naiba! Ai dreptate. Oricum, a fost un joc frumos. Plik se ridică de la masă, cu paharul în mână, pentru a-şi mai turna whisky din sticla de pe servantă. Norrmenul clătină din cap. Cum reuşeşti? se miră el. Bei de parcă ţi-ai fi pus în gând să ruinezi sălaşul, şi totuşi, reuşeşti să mă baţi în trei jocuri, din patru.

— Poate că n-ar strica să mai bei şi tu, îi sugeră Plik, care ajunsese să vorbească destul de bine în unglish. Dacă sălaşul are bunătatea de a-mi satisface dorinţele materiale, nu văd nici un motiv pentru ca tu să nu le împărtăşeşti. Nu te bosumfla. Se presupune că ar trebui să mă simt atât de fericit, cât mi-ar îngădui detenţia, dar mi-e dor de un tovarăş de pahar.

Elwin se strimbă.

— Ştii bine că nu pot. Trebuie să slăbesc.

Grăsimea sa n-ar fi fost ieşită din comun printre maurai, dar aici, cum ar fi fost şi în Uropa, era anormală.

Plik rânji. Se auzi gâlgâitul licorii de foc, umplând paharul.

— Ştiu. Ţi-am compus şi un cântec, prietene.

— Poftim? Cum adică?

— Ţi-am spus doar, acasă sunt considerat un soi de trubadur. Dă-mi voie să-ţi cânt ceva...

— „Doctorul mi-a zis: «Să ţii regim!». Şi am încuviinţat,
Întrebându-mă: Oare, de mâncare, ce-mi va fi dat?
Privit-am farfuria: nu era mai nimic,
Privit-am în pahar: alcool, nici un pic.
Alcool, nici un strop! Alcool, nici un pic!
Alcool, nici un dram! Şi-n farfurie: nimic!"

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti despre asta, bombăni Elwin.

Plik se aşeză din nou în fotoliu.

— Ascultă mai departe! zise el.

„Oh, dragă, iubito, disperarea m-apasă.
Trăiesc doar cu apă şi cu aer, la masă.
Mi-e-ngăduit să mănânc doar atât de puţin,
Şi, culmea! n-am voie să beau nici o cană cu vin!
Alcool, nici un strop! Alcool, nici un pic!

Alcool, nici un dram! Şi-n farfurie: nimic!"

(— Pentru strofa următoare ar fi nevoie de-un glas de femeie.)

„Oh, dragă iubite, te rog, nu fi trist.
Căci leacul cel bun sa ţi-l dau eu insist.
Hai, vino-ntre perne, să-ţi arăt, de nu crezi,
Mâncarea şi vinul uita-vei, ai să vezi!
Alcool, nici un..."

— Ia stai! exclamă Elwin, încleştându-şi pumnii. Tu-ţi baţi joc de mine, nemernicule?

Plik întinse mâna să-şi ia pipa şi punguţa cu tutun ce-i fuseseră puse la dispoziţie.

— Ei, vezi-ţi de treabă, nu tocmai... Nu mai mult decât mi-aş bate joc de mine însumi.

— Am irosit o lună întreagă umblând după toanele tale şi ale paznicilor tăi...

Obrajii înguşti ai angleymanului, îmbujoraţi de băutură, se făcură şi mai roşii.

— Da, ai făcut-o pentru a-ţi sluji sălaşul cel blestemat, care are să te promoveze pentru asta la rangul cel mai înalt ce ţi se cuvine, acela de Scărpinător de Purici Clasa întâi. Crezi că *mie* mi-a făcut plăcere să stau închis, ca într-o colivie, şi să nu pot ieşi la plimbare decât în lesă, ca un câine?

— Da, şi când ieşeai, te duceai după prima pisicuţă. Au ales casa mea nu numai datorită amplasării sale, ci şi fiindcă... Ştii bine asta, ticăloşiile... nevastă-mea a murit acum mai puţin de un an, iar eu nu umblu aiurea, după fuste...

— Chiar crezi că intenţionat am... Domnule, asta-i o insultă.

Se priviră pe deasupra mesei, cu toată încordarea ce se adunase de săptămâni încoace, ca doi nori încărcaţi de electricitate, gata să se ciocnească. Descărcarea electrică se ivi pe dată, risipind tensiunea: unul din cei doi cuţitari, care aveau misiunea să-l împiedice pe Plik să iasă din

casă altfel decât sub supravegherea lor, obligându-l să fie discret, îşi făcu apariţia.

— Cineva doreşte să vă vadă, spuse acesta.

Iern se ivi imediat în urma lui. Îşi dezbrăcase mantaua de ploaie, dar chipul îi şiroia de apă şi părea că emană un miros de umezeală rece. În urma sa, impasibil, intră propriul său paznic.

— Bună seara, spuse el, în unglish.

— Bun venit, bun venit, bun venit! Plik sari în picioare şi alergă, clătinându-se, să-şi îmbrăţişeze prietenul. Doar sosirea Frunzei-de-Viţă m-ar fi putut bucura mai mult, îngăimă el, desprinzându-se din îmbrăţişare. Ce-ai mai făcut, bătrâne prieten?

— Am avut treabă, îi răspunse Iern, năpădit de amintiri. Dar tu?

— Hmm... Precum vezi, mi-au dat o casă confortabilă şi au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să mă amuze: mi-au arătat oraşul, m-au dus la teatru, mi-au dat cărţi... Dar, inevitabil, timpul parc-a devenit un fluviu de clei... Dar să lăsăm compătimirile de sine la o parte, căci, sper, tu mi-ai adus eliberarea. Nu-i aşa?

Iern şovăi.

— Da, într-un fel.

Vorbiseră până atunci în angley. Elwin Halmer tuşi, stânjenit.

— Nu vă faceţi griji, îl linişti Iern, în unglish. Paznicul meu vă va explica totul. Ah, scuzaţi-mă... Se prezentă, apoi spuse: Am venit să discut cu oaspetele dumneavoastră despre planurile sale de viitor.

— De ce atât de târziu? vru să afle Plik.

— Evident, n-am vrut să atrag atenţia. Mauraii par a fi năpădit Seattle-ul, ca şi toate celelalte oraşe importante. Şi mai aşteaptă, se pare, întăriri.

Plik îl cântări din priviri.

— Din câte observ, te-ai alăturat cauzei nord-vestice.

— Hmm... Da, într-un fel. Nu sunt liber să îţi explic, până când nu vei fi luat tu însuţi o hotărâre. Se aşezară, şi Elwin îşi demonstra calitatea de gazdă, oferindu-le de băut. Apoi, cei doi uropani îi ignorară pe cei din jur. Voi pleca împreună cu Ronica, spre nord. Fără îndoială, eşti în stare să ghiceşti mai precis care ne va fi destinaţia, dar eu am promis să nu-ţi dezvălui amănunte. De fapt, nici eu nu ştiu mare lucru şi nici nu voi afla până când nu vom fi în siguranţă, pe drum. N-ai vrea să vii cu noi? Dar bagă de seamă: s-ar putea să dureze un an sau doi. Oricum, dacă vei refuza, vei fi ţinut în izolare toată această perioadă. Dacă rămâi aici, distracţiile de care ai pomenit îţi vor fi oferite în continuare, pe când, dacă vii cu noi, s-ar putea ca ele să-ţi lipsească.

— Ştii că ai început să vorbeşti ca şi ea?

— Zău? Mă rog... Am cerut să fii şi tu invitat să ni te alături, iar superiorii ei din conducerea sălaşului au fost de acord. Am considerat că meriţi să ţi se ofere o altemativă. Poate că nu te vei simţi chiar atât de singur. Deşi, sincer să fiu, nu ştiu dacă e înţelept să accepţi o asemenea invitaţie.

Plik izbucni pe dată:

— Nu e înţelept?... Dar cui îi mai pasă de sâcâitoarea înţelepciune, când aş avea şansa de a fi martor la căderea zeilor? Bineînţeles că accept!

Iern îl privi în tăcere. Umbre se fugăreau pe chipul subţire din faţa sa. Ochii îi străluceau, captând licărul flăcărilor din vatră.

— Nu înţeleg.

— Tu, prinţul exilat, nu mă-nţelegi? Cuvintele se revărsau şuvoi din gura lui Plik, care gesticula amplu. Ia te uită, chiar el nu ştie cine este, chiar el, cel hărăzit a se-ntoarce în regat sau să piară. Acum eşti prizonierul mitului, fără ieşire. Te-ai identificat cu Orion, eroul ce doarme, dar care se va trezi, pentru a-şi elibera neamul. Tu eşti Uriaşul înlănţuit care-şi va sfărâma lanţurile, pentru a-şi duce la capăt cumplita răzbunare.

Morţii îşi părăsesc mormintele. În această ţară, văzut-am cum spiritul vechilor meri-cani se înalţă, uriaş, din locul în care zăcut-a veacuri la rând, îngropat, făcând temeliile lumii să se cutremure...

— Eşti beat, Plik. Iar te-ai îmbătat...

— Cum altfel? Hai, vino lângă mine. Să bem câtă vreme mai putem s-o facem.

2

Ceaţa se prelingea, deasă şi albă, transformând copacii din apropiere în pete întunecate şi ascunzând vederii tot ce se afla dincolo de ei. Aerul închis îi stârnea fiori lui Terai, făcându-l să se gândească, morbid, la cripte pecetluite. Tăcerea era apăsătoare.

Din când în când, sirena vreunui vapor răsuna înfundat, nu ca un avertisment, ci de parc-ar fi plâns vreo corabie demult scufundată.

Deşi în colibă era îndeajuns de cald şi destulă lumină, ceva din răcoarea de afară părea că invadase încăperea. Terai se gândi că asta se datora, poate, faptului că această colibă era o închisoare. Ferestrele aveau gratii solide, în ciuda faptului că fuseseră instalate în grabă, uşa care dădea în afară fusese dublată şi bătută în cuie. El şi Wairoa ocupau una din cele două încăperi. Dincolo de uşa care dădea în camera vecină se auzeau pălăvrăgelile paznicilor. Jucau pocher. Fuse tentat să li se alăture, ar fi făcut orice ca să mai alunge din cumplita plictiseală, dar n-avea nici un ban. De altfel, se îndoia că ar fi fost binevenit la masa de joc. Monotonia sporise parcă antipatia norrmenilor faţă de cei doi prizonieri. Poate că, dacă la început nu s-ar fi izolat, împreună cu Wairoa, într-o armură de mândrie rănită, ar fi putut dezvolta o relaţie mai apropiată cu paznicii lor; acum, era prea târziu pentru camaraderie.

Începu să se plimbe între zidurile de scânduri croite din pini noduroşi. Pipa pe care o molfăia umpluse camera cu un alt soi de ceaţă, albăstrie şi acrişoară. Îşi simţea limba, de parc-ar fi fost din piele tăbăcită. Ce altceva ar fi putut face?

Wairoa stătea deoparte, citind. Căpeteniile Lupilor fuseseră generoase cu ei, oferindu-le cărţi din belşug. Aveau la dispoziţie şi un radio, un fonograf şi o fonotecă. Sălaşul avea aici, pe insula Shaw, un loc de recreere pentru membrii săi. În acest anotimp colibele vecine erau pustii. Probabil că şi puţinii vilegiaturişti rămaşi fuseseră convinşi să îşi încheie vacanţele în altă parte. Poate că n-ar fi fost chiar atât de grea captivitatea, dacă lui Terai i s-ar fi permis accesul în atelier, ca să îşi ocupe, într-un fel sau altul, mâinile şi mintea, dar gardienii aveau ordine stricte în privinţa lor. El şi Wairoa aveau dreptul să se plimbe şi să facă mişcare în aer liber, dacă doreau, dar numai sub pază strictă.

— De la mongi la norrmeni, bombăni el. Aş fi preferat sa fi rămas printre mongi. Ne-au tratat de o mie de ori mai bine.

Wairoa îi răspunse, continuând să citească. Avea darul de a-şi putea divide atenţia în acest fel. Odată, învingându-şi reticenţa obişnuită, îi descrisese lui Terai ciudatele conexiuni neurale dintre cele două emisfere cerebrale, dar aproape tot ce îi spusese îi intrase lui Terai pe o ureche şi îi ieşise pe cealaltă.

— Bănuiesc că ne-ar fi tăiat beregata, cu scuzele de rigoare, spuse el. Prezenţa noastră deranja, în mod evident, anumite persoane influente.

— Ştiu, ştiu. Cât de des am discutat despre asta? Nu înţeleg cum poţi fi atât de calm, Wairoa. Zău, nu înţeleg.

— Captivitatea te înnebuneşte. Eu însă n-am familie care să mă plângă. Eu mă pot bucura de realitatea în veşnică schimbare, aşa cum se vede de

aici, de priveliştea mării, de cerul de deasupra noastră. Nu-ţi aminteşti cum spunea Ronica Birken despre... Ia stai.

Wairoa îşi lăsă cartea deoparte, ridicând mâna.

Vreme de o clipă, liniştea stărui în auzul lui Terai, apoi auzi şi el zgomotul, îndepărtat, dar tot mai aproape, bâzâitul unui motor de barcă. Exclamaţii de surpriză, strigăte de bucurie, scaune târşâite pe pardoseală dovedeau că şi paznicii lor îl auziseră. *Pe Nan! Cine-o fi oare? Cu siguranţă, nu e vreun turist rătăcit, de vreme ce îşi forţează astfel motorul.* Inima lui Terai bătea de să-i spargă pieptul.

Motorul se opri şi dinspre debarcader se auzi larmă. Mai mulţi nou veniţi urcau acum cărarea ce ducea spre colibă, conduşi de către unul dintre paznici, a cărui siluetă părea la fel de puţin familiară, în ceaţa groasă. Fură conduşi la adăpost, cu excepţia unuia singur care se apropie de coliba prizonierilor, apoi dispăru după colţ.

Curând, îşi făcu apariţia în încăperea în care se aflau cei doi maurai. Era Mikli Karst.

— ...Cât de primitori ai vrea să fim, pentru numele lui Haristi, când ai încercat să ne ucizi?

Din scaunul în care se aşezase, Mikli îl privea pe Terai, care se înălţa, ameninţător, în faţa sa.

— A fost o chestiune profesională, nu una personală, spuse el. În locul tău, aş adopta o atitudine mai plină de sportivitate.

— Ne-aţi închis aici, ca pe nişte animale. Asta-i chiar mai rău decât dacă ne-aţi fi ucis, mugi Terai.

Wairoa şedea tăcut într-un colţ, privind prin masca din jurul ochilor săi, percepând, cu siguranţă, cu toate simţurile sale aparte, fiecare detaliu al scenei. Nici ceaţa ce umplea fereastra de dincolo de el nu era mai de nepătruns decât

expresia chipului său. Din încăperea vecină, Terai nu mai auzea nimic. Paznicii se retrăseseră cu toţii acolo şi aşteptau cu sufletul la gură dincolo de uşă, sperând că misiunea lor atât de monotonă se apropia de sfârşit. Mikli gesticula cu mâna în care îşi ţinea ţigară.

— Aş zice c-aţi fost animale ţinute în puf, rise el. N-aveam decât două variante: fie să vă ucidem, fie să vă izolăm.

Da, căci avem prea multe de spus, se gândi Terai, obosit, pentru a suta sau mia oară. *Am putea spune unde poate fi găsit plutoniul şi avionul care îl transporta, şi asta ar fi o dovadă de netăgăduit a vinovăţiei nord-vesticilor, un casus belii care l-ar convinge şi pe cel mai înverşunat dintre pacifişti. La fel de importantă ar fi informaţia că Sălaşul Lupilor e amestecat în treaba asta până-n vârful firelor de păr. Ai noştri n-au cum să afle informaţii care să valoreze mai mult de-o ceapă degerată, de la guvernul Uniunii, căci măscăricii aceia bâlbâiţi habar n-au de ceea ce se întâmplă sub nasul lor. Dar informaţii despre Lupi, urme care să ducă în Kenai, în Laska... Astea ar fi exact genul de indicii de care ar avea nevoie Federaţia pentru a da de urma acestor monştri.*

— Lă urma urmei, ai voştri ştiu deja de o bună bucată de vreme că se caută materiale fisionabile, continuă Mikli. Au informat şi guvernele mongilor...

— De unde ştii că noi ăm făcut-o? întrebă Terai. Răspunsul la această întrebare ar fi putut să se dovedească folositor, în căzui în care ar fi reuşit să scape de aici vreodată. Poate c-au aflat singuri. Crezi că n-ar fi fost în stare?

— Nu prea. N-au mijloacele necesare pentru a observa aşa ceva. Gândeşte-te că Domeniul habar n-a avut de toate astea. Până în prezent, mauraii n-au considerat necesar să anunţe Ostrovul Ceresc, fiindcă, până de curând, nimeni nu credea că asemenea antichităţi ar putea fi găsite în Uropa.

Mikli dădu fumul pe nări, apoi continuă, cu glasul său leneş:

— Acum, desigur, autorităţile maurai au fost puse în alertă de raportul tău, ca şi de una sau mai multe explozii nucleare care au avut loc.

— Cum? strigă Terai, şi Wairoa se foi în colţul său.

Mikli încuviinţă.

— Da, e-adevărat. S-a întâmplat cam în acelaşi timp cu lovitura lui Jovain şi cu toate acţiunile interesante care au urmat, aşa că n-au mai apucat să te anunţe. Nici eu n-am aflat, până la întoarcerea acasă. Observatorii mongilor au depistat însă urmele detonaţiilor în atmosferă şi au ajuns la concluzia că acestea au avut loc undeva la vest de ei, la o latitudine superioară. I-au anunţat pe maurai, care le-au confirmat supoziţiile. Comunicaţiile au fost făcute pe ascuns. Nu trebuie să stârneşti muşuroiul până când vinovaţii nu sunt identificaţi, fără putinţă de îndoială. Altfel, doar diavolul poate şti ce s-ar întâmpla, la ce ar duce isteria globală care s-ar isca. Între timp, Federaţia trimite întăriri Inspectoratului din Uniune. Flotele voastre se îndreaptă spre Awaii, din toate colţurile planetei. E baza cea mai apropiată de noi, care suntem principalii suspecţi.

— Voi sunteţi de vină pentru toate astea, spuse Terai, cu voce lipsită de intonaţie.

Se străduia din răsputeri să nu înşface creatura din faţa sa, pentru a o ucide. Efortul acesta îl făcea să tremure.

— Ei bine, noi doi ştim asta, dar unde-i dovada? îi replică Mikli, cu răutate. Ce anume ar trebui să caute Inspectoratul şi în ce direcţie? Pe cine să atace Marina? Un nou război împotriva Uniunii s-ar purta, de fapt, împotriva unor nevinovaţi, care ar lupta fără să ştie de ce sunt atacaţi, fără să fi avut vreun amestec în... Orion. Ar dura cât a durat şi cel dinainte, poate chiar mai mult, pentru că acum ai voştri nu s-au pregătit din

timp, ca data trecută şi, în lipsa unor dovezi concrete, cauzele războiului nu s-ar bucura de popularitate.

Terai înghiţi în sec. Simţea că-i vine rău. Tot ceea ce auzise era corect. Nu neapărat adevărat, căci adevărul presupune onestitate. Era însă corect. Îşi aminti de profesori învăţaţi din Wellantoa care descriau Războiul Energiei ca pe o răbufnire a unui militarism scăpat de sub control. E drept, nu putea fi permisă construirea de generatoare nucleare, dar abandonarea proiectului s-ar fi putut obţine şi pe calea negocierilor. Îşi amintea de comentatorii şi predicatorii care denunţau menţinerea prezenţei maurai pe teritoriul Uniunii drept imperialism cultural, o cizmă strivind tocmai acea diversitate pe care Federaţia susţinea că o apăra. Îşi aminti de demonstraţiile tinerilor şi ale celor mai în vârstă, care îi maimuţăreau, mulţi dintre ei îndrăgostiţi de moda norrmenilor. Luptau, cică, pentru pace şi libertate, cuvinte pe care parcă ei înşişi le inventaseră. Unii dintre ei îl înjuraseră, când se întâmplase să-i întâlnească, fiind în uniformă. (Îşi aduse aminte şi de tinerii din oraşele Uniunii, care îi maimuţăreau pe maurai.) Şi, mai aproape în timp, îşi aminti de discuţiile purtate cu oameni maturi şi sobri, conducători de triburi din întreaga Oceanie, care se întrebau dacă nu cumva costul funcţiei de paznic al lumii era prea greu de suportat pentru popoarele lor...

Nimic din toate acestea nu conta. Cert era că, în vreme ce mauraii alergau după fantome, adunând o întreagă armată pe teritoriul Uniunii, Lupii şi aliaţii lor, oricine ar fi fost aceştia, îşi vedeau liniştiţi de treabă. Se pare că începuseră deja să îşi încerce uneltele blestemate.

Intervenţia seacă a lui Wairoa îi curmă firul gândurilor negre:

— O întrebare, Karst. De unde ştii că mongii au detectat explozia şi i-au informat pe maurai, dacă totul s-a desfăşurat în secret?

Luat pe nepregătite, Mikli îi răspunse pe un ton mai puţin bătăios decât înainte:

— Serviciile noastre de spionaj nu dorm.

— Încă ceva, continuă Wairoa. De ce-am fost trimişi din Yuan, sub supravegherea ta? De ce s-ar fi încrezut yuanezii în norrmeni, într-o chestiune atât de importantă cum ar fi trebuit să fie interogarea noastră?

Recăpătându-şi cumpătul, Mikli îşi îngădui un rânjet.

— Da, ai dreptate, am reuşit să le câştigam cooperarea.

— I-aţi câştigat doar pe unii dintre ofiţerii yuanezi. Altfel, lumea întreagă ar fi ştiut de o alianţă între doi vechi duşmani.

Mikli îşi strivi ţigara şi îşi aprinse, imediat, alta.

— Eşti mai deştept decât am crezut, Wairoa Haakonu.

— V-aţi infiltrat, spuse omul-hibrid. Nu guvernul vostru molâu, ci Lupii şi celelalte sălaşuri care iau parte la complot. Aţi avut douăzeci de ani la dispoziţie. Cohortele nu mai sunt bande de războinici nomazi, în care fiecare îl cunoaşte pe fiecare. Membrii lor sunt acum larg răspândiţi şi se deplasează, individual, acolo unde o cer împrejurările. V-aţi putut introduce propriii agenţi şi aţi aşteptat ca ei să avanseze până la eşaloanele superioare: juni, norrmeni cu descendenţă asiatică sau chiar unii dintre mongii care locuiesc pe ici, pe colo, în teritoriile voastre din est. Sau chiar albi; mongii sunt naţiuni eterogene. Aţi mituit, aţi şantajat, aţi convins oameni de bună-credinţă că faptele voastre sunt în concordanţă cu interesele ţărilor lor. N-aţi mers direct la vârf; ar fi fost prea riscant, dat fiind sistemul ierarhic meritocrat al regimentelor. Dar v-aţi plasat oamenii în puncte nodale prin care trec informaţiile şi comenzile. V-aţi creat o reţea de cârtiţe, bune de chemat în ajutor la nevoie. Mongii sunt înduioşător de naivi. Tu

însă, şi ai tai, dimpotrivă. Daa... Îndrăznesc să afirm şi că atunci când ofiţerii lor legitimi credeau că negociază cu guvernul vostru, negociau, de fapt, cu Lupii, care transmiteau apoi, către Vittohrya, numai ceea ce credeau de cuviinţă. Te felicit pentru o răutate bine făcută.

Cumplita realitate îl izbi pe Terai ca un ciocan: douăzeci de ani! în mod evident, lui Mikli nu-i plăcea ca altcineva să conducă conversaţia. Se ridică în picioare.

— Ei bine, cred că e de-ajuns pentru astăzi, le-o trânti el. Veţi avea ocazia să povestiţi mai mult după ce vă veţi reîntâlni cu prietenii noştri care ne-au însoţit în mica noastră excursie prin pădure.

Terai îşi încovoie umerii, aşteptându-se la o nouă lovitură.

— Ce vrei să spui?

— Iern Ferlay s-a înrolat sub stindardul nostru şi, inevitabil, Plik i s-a alăturat. Casa mea e în Laska, unde e nevoie acum de o mai bună organizare a securităţii, aşa că şi eu voi merge cu voi. De ce n-am reuni vechea trupă veselă? Oricum, aici n-aţi putea rămâne multă vreme, acum, când trupele Inspectoratului roiesc ca purecii de apă. Vă luăm cu noi, aşadar. Împachetaţi-vă lucrurile. Plecăm peste o oră, ca să profităm de această negură binecuvântată.

Se întoarse şi ieşi, trecând în încăperea vecină, trântind uşa. O vreme, cei doi maurai rămaseră nemişcaţi şi muţi. Apoi, Wairoa spuse încet, în limba lor:

— Ăsta e un om rău. Nu e un duşman oarecare. Radiază răul. Nu-i simţi mirosul?

— Nu, spuse Terai. Nu, dar te cred. Privi o vreme spre exteriorul rece şi înceţoşat, înainte de a încheia: Le voi da de ştire alor noştri. O voi face sau voi muri.

3

Norii se rostogoleau jos, deasupra Dordoyn-ului. Cenuşiul lor îndolia crestele dealurilor şi întuneca brazdele toamnei pe ogoarele de la poale. Vântul şuiera, un plânset mai rece decât însuşi aerul. Ducea pe aripile sale miros de umezeală, printre draperiile de ploaie. Drumurile deveniseră râuri de noroi, plescăind sinistru sub povara copitelor.

Mai mult decât oricând, Castelul Beynac părea a fi o parte a peisajului. Adăugirile epocii moderne păreau năluciri ivite printre zidurile şi turnurile puternice din vechime. Călărind încoace, dinspre Port Bordeu, Ashcroft Lorens Mayn tânjea după căldura focului din vatră, după un dram de odihnă, deşi nu era slab din fire. Alesese acest mod de a călători, împreună cu întreaga sa suită, pentru ca ţăranii să-şi poată vedea noul castelan şi pentru a-i putea asigura de bunele sale intenţii. Ei însă nu-l răsplătiseră decât cu priviri morocănoase şi nu îi răspunseseră la saluturile prieteneşti. Acum, ajunsese să se întrebe cit confort îl aştepta la sfârşitul acestei zile obositoare.

În poartă, aştepta un comitet de întâmpinare, mai multe siluete înveşmântate în mantale cu glugi. Exista, fapt încurajator, şi o gardă de onoare: miliţieni în uniforme şi cu căşti crestate, săbii la centură, suliţe, halebarde şi puşti la şold. Lorens îşi zori calul într-un ultim galop; trase apoi de hăţuri şi ridică braţul în semn de salut. Din vizitele anterioare, recunoscu unele chipuri. Primul ofiţer, tovarăşul lui Iern Ferlay, Hald Tireur aştepta în primul rând, cu spinarea sa, încovoiată de vremi, încremenită într-o poziţie rigidă, de aroganţă. Secretarul, un tânăr pe nume Ans Debyron, aştepta lângă el, dar nici chipul său nu exprima mai multă prietenie... Nici unul dintre cei aflaţi în faţa porţii nu părea a fi bucuros de oaspeţi.

În spatele lui Lorens, caii însoţitorilor săi fornăiră şi nechezară, în tropot de copite, oprindu-

se. Îi numără pe cei dinaintea sa. Erau de două ori mai mulţi decât ai săi, dintre care, cel puţin două duzini erau înarmaţi. Vrând să evite provocările, limitase armamentul celor din suita sa la cuţite, câteva pistoale şi patru lănci, al căror rol era, de fapt, menţinerea steagurilor.

— Vă salut, oameni buni, spuse el. Pacea şi bunăstarea să fie cu voi.

Vântul puse stăpânire pe urarea sa, risipind-o-n cele patru zări, ca pe frunzele moarte.

— Salut, îi răspunse Hald, sec. Poţi să-mi spui numele domniei tale şi scopul venirii dumitale aici, domnule?

Luat prin surprindere, Lorens nu putu decât să exclame:

— Dar mă cunoşti!

— Martorii de faţă vor să-ţi afle numele şi scopul venirii aici, domnule.

Să fie vreun obicei specific dordoynez? Aici nu e blândul Bourgoyn, unde Faylis şi cu mine ne jucam, copii fiind, printre rindurile de viţă.

— Sunt... Ashcroft Lorens Mayn, colonel în Garda Terrană, înălţat de curând la rangul de castelan al Beynac-ului şi împrejurimilor sale. Am venit să-mi iau în primire îndatoririle. Dar ştiţi toate astea! izbucni el. V-am anunţat venirea mea imediat după ce aţi primit înştiinţarea scrisă...

— N-am primit nici un fel de înştiinţare privind sosirea ta, conform vechilor uzanţe. Aşadar, n-am primit nici o înştiinţare.

Lorens izbi cu pumnul în şa, încercând să-şi păstreze cumpătul, şi spuse cu o blândeţe greu prefăcută:

— Hald, ştii că trăim în vremuri tulburi. Ţinutul acesta e vital pentru siguranţa Domeniului... *dealurile acestea sălbatice, pietroase, adăposturi ideale pentru bandiţi şi rebeli.* Preluarea administrării sale de către o conducere potrivită nu poate aştepta îndeplinirea procedurilor convenţionale... *mai ales în condiţiile*

în care, sub domnia lui Jovain, nici un membru al clanului Talence n-ar accepta acest post. Căpitanul şi-a folosit puterile excepţionale, aprobând numirea mea aici. Sunt cumnatul castelanului dinainte, cel dispărut. Am intenţia să mă ocup de interesele familiei sale şi, mai ales, de cele ale poporului său. Poporul tău, Hald. De îndată ce vreunul dintre moştenitorii de drept va fi gata să ia postul în primire, îl voi ceda cu dragă inimă.

— Când se va întâmpla astă? Şi câte garnizoane vei implanta, până atunci, în mijlocul nostru?

Hald lupta ca să se stăpânească. Însoţitorii săi începuseră să se foiască, privind cu ură spre cei nou-veniţi. Falangele degetelor celor din gardă se înălbiseră, crispate pe mânerele armelor. Ofiţerul se întoarse către Ans Debyron.

— Citeşte declaraţia de refuz, spuse el, cu glasul îngroşat. Tu eşti cel care a conceput-o.

Secretarul se înclină, făcu un pas înainte şi despături un pergament. Paloarea şi roşeaţa îşi disputau culoarea obrajilor săi. Vocea îi tremura, şovăitoare. Dar cuvintele cădeau, ca o ploaie de bolovani:

— „...Implorând îndurarea lui Deu, invocând sufletele strămoşilor, noi, bărbaţii din Py Beynac, adunaţi la data de..."

Lorens auzi un blestem sau două în murmurele din spatele său. Asculta doar cu o ureche, simţind nu atât şocul, cât o oboseală copleşitoare.

— „...vechile drepturi confirmate de către Tratatul de lă Pirigueux, prin care Dordoyn devenea unul dintre statele Domeniului..."

Dar asta s-a întâmplat cu secole în urmă. A venit de mult vremea ca Franceterr să fie o naţiune adevărată, unită, în Unicitate. Cum îndrăznesc să stea în calea acestei împliniri?

— „...ne adresăm tuturor fiilor Py Beynacului, şi fraţilor lor din întregul Dordoyn..."

Da, îndrăznesc!

— „...să nu recunoască, indiferent de circumstanţe, autoritatea nimănui de a numi un castelan care, prin naştere, nu este, legitim, un Ferlay..."

Faylis l-a alungat pe Iern, acum ei o alungă pe Faylis.

— „...menţinerea loialităţii faţă de Domeniu şi instituţiile sale legale, inclusiv faţă de Ileduciel şi de aerogeni, atâta timp cât această loialitate va fi reciprocă. Dar violarea legilor, a tradiţiei şi a drepturilor constituie o trădare. Cerem ca seniorii clanurilor şi conducătorii tuturor statelor să se întrunească, spre a cerceta..."

Nu se răzvrătesc. Nu încă. Ostrovul Ceresc ar spulbera ca pe-un fum orice armată pe care ei ar strânge-o. Cum rămâne însă cu războiul de gherilă? Dacă ei refuză să negocieze? Ostrovul Ceresc nu poate să dea foc pământului însuşi. Ar însemna o lovitură dată Geei, aproape la fel de gravă ca o explozie nucleară. Şi, fără sprijinul celor de la sol, Ostrovul Ceresc s-ar prăbuşi în scurtă vreme.

— „...aşadar, Ashcroft Lorens Mayn, îţi cerem paşnic, dar cu hotărâre, să pleci de pe tărâmurile noastre."

Urmară semnăturile şi titlurile. Ans se retrase apoi, răsuflând cu greutate. Lorens zâmbi forţat.

— Aţi formulat foarte clar totul, spuse el, şi glasul său abia răzbătu prin şuierul vântului. Vă înşelaţi amarnic, dar eu nu vreau ceartă şi mă voi întoarce acasă. Ne acordaţi ospitalitate peste noapte?

— Nu, îi răspunse Talence Hald Tireur.

Lorens se întoarse, impunându-le tăcere însoţitorilor săi indignaţi. Apoi i se adresă din nou ofiţerului:

— Vom căuta un han care să ne găzduiască. Nu-l pedepsi pe hangiul care ne va primi. Să

încercăm să păstrăm, cât putem, relaţii bune între noi.

Hald îi răspunse, încuviinţând scurt din cap. Lorens îşi întoarse calul, pregătindu-se de plecare. Ploaia se înteţi.

4

În biroul din cer al Căpităniei, Jovain privi dincolo de masă şi spuse:

— Este vorba de ceva serios. De ceva care are o importanţă capitală.

Femeia subţire, căruntă, din faţa sa rămase nemişcată.

— În acest caz, v-aş ruga să trecem direct la subiect, domnule, îi replică ea. V-am spus, încă din clipa în care m-aţi convocat aici, că e un moment al naibii de nepotrivit.

— Dar nu mi-aţi explicat de ce anume, colonele.

— Nu vi se pare evident? îl întrebă Vosmaer Tess Rayman.

El se vedea nevoit să îi admire talentul cu care îşi modula intonaţia. Nota ironică nu putea fi niciodată pe de-a-ntregul percepută ca atare.

— Trupele pe care le comand sunt la fel de neliniştite ca toate celelalte. Oamenii mei nu ştiu decât că aveţi intenţia să reduceţi capacitatea armatei, în general, şi, în special, pe cea a corpului meteorologic. Când, în ce măsură, în ce fel? Nesiguranţa e mai rea decât cea mai rea dintre certitudini. Oamenii înjură, intră în tot soiul de buclucuri în afara bazei şi încep să se gândească tot mai des la casele lor şi la familii, la siguranţa ţinuturilor natale. Mai mult decât la slujbele lor. El deschise gura pentru a spune ceva, dar ea îl reduse la tăcere, ridicând un deget. Nu mă refer acum îndeosebi la piloţi şi la echipajul recrutat din rândul aerogenilor. Ei sunt mai reţinuţi şi mai

chibzuiţi. Dar ei constituie doar o fracţiune din personalul Forţelor Aeriene. Mă refer acum la personalul tehnic, compus, în marea sa majoritate, din oameni de la sol: mecanici, controlori de trafic, informaticieni, electronişti, contramaiştri, bucătari, pe scurt, întreaga structură de bază a organizaţiei noastre. Moralul lor este la pământ.

— Deja? Dar nu s-a întâmplat nimic, se încruntă Jovain. Nu ştiam nimic despre această problemă.

— Nici n-aţi fi aflat... Oricum, nu atât de curând, domnule. Trebuie să te afli în preajma acestor situaţii încă de la început, ca să îţi dai seama că se întâmplă ceva. După ce explozia se produce, oricine o poate remarca. Dar, atunci, e deja prea târziu. Noi, cei din corpul ofiţeresc, am încercat să găsim căi, prin care să preântâmpinăm problemele, şi recomandări pe care să le oferim căpitanului.

Cu mintea aiurea *(Nu întâlnesc decât piedici, eu, care nu-mi doream decât o revoluţie paşnică?),* Jovain îşi netezi barba şi spuse:

— Încercaţi să le aduceţi aminte că forţele armate şi personalul lor auxiliar există pentru a sluji Domeniul, nu invers. Dacă o reducere a rolului şi dimensiunilor acestora se dovedeşte necesară, fiţi convinsă că va fi un pas înainte, nu un regres, şi nimeni nu va pierde nici unul dintre drepturile câştigate pe merit.

— Îşi vor pierde doar sensul vieţii... Un sens pe care vor fi nevoiţi să-l caute în altă parte, îi replică Tess. Înălţimea voastră, spuse ea, adresându-i-se cu titlul acela emfatic, vă rog să nu uitaţi că ceea ce a ţinut laolaltă popoarele şi statele Domeniului au fost acţiunile lor comune.

Jovain îi răspunse ceva mai hotărât de această dată:

— N-am uitat asta, colonele. Cred însă că a venit timpul să renunţăm la instituţiile învechite, pentru a ne căuta noi ţeluri. În ceea ce priveşte însă

unitatea... Îşi îndreptă spinarea, până când îşi simţi muşchii încordându-se. Daţi-mi voie să fiu sincer cu dumneavoastră. Cred că meritaţi acest lucru. Pot exista mai multe păreri diferite în privinţa a ce este bine şi ce nu pentru Domeniu. Respect opiniile diferite de a mea. De fapt, sunt nerăbdător să le analizez şi mă dezamăgeşte lipsa dialogului cu cei care mi se opun. Avem nevoie de unitate. Dezacordul exprimat e una, dar conspiraţia sau răzvrătirea făţişă e cu totul altceva.

— Într-adevăr, aşa e, încuviinţă ea, sec.

Asta nu făcu decât să-l provoace pe Jovain, care răbufni:

— Colonele Tess, vă acord privilegiul de ă discuta cu mine, personal, o chestiune foarte gravă, care are legătură cu acţiunile dumneavoastră. A fost emis un mandat de căutare a lui Talence Iern Ferlay. A fost amplu mediatizat. Dacă acesta refuză să se predea de bunăvoie, devine un infractor supus rigorilor legii. Dacă nu apare, fiindcă este suferind sau bolnav, sau rănit, atunci, oricine deţine informaţii despre el şi nu le aduce la cunoştinţa autorităţilor comite o încălcare a legii. Schiţă un zâmbet forţat. Eu nu-i doresc decât binele. Am avut anumite divergenţe, e drept, dar îmi fac griji în privinţa sănătăţii sale.

— Într-adevăr, aşa e, domnule.

E indiferentă sau sarcastică? Ignor-o. Atacă.

— Colonele, fie că a sărit cu paraşuta, fie a căzut şi a murit. Nu există o a treia posibilitate. Echipele noastre au cercetat fiecare cotlon al Ostrovului Ceresc, după cum probabil vă amintiţi. Anchetatorii au stabilit că un bărbat corespunzând semnalmentelor sale a înşelat un paznic, reuşind să iasă pe o platformă de inspecţie. Nu s-a mai întors. Avea o paraşută. Se ştie că eraţi destul de apropiată de el. Investigatorii au descoperit un alt paznic care, ceva mai devreme, observase o anumita persoană cărând echipamentul pentru un asemenea salt. Tehnicile noastre de interogare au scos la

iveala faptul că respectiva persoană se potrivea cu descrierea fizică a fiului dumneavoastră Dany. Legătura mi se pare evidentă, încheie Jovain. Aveţi vreun comentariu de făcut?

— Da, domnule, îi răspunse ea, netulburată. Toate acestea nu sunt decât nişte vorbe spuse la întâmplare, pe baza unor amintiri confuze dintr-o perioadă când întregul aerostat era pradă haosului şi nimeni nu avea cum să fie un martor de încredere; cu atât mai puţin, veneticii pe care i-aţi adus aici.

— Aşadar, negaţi complicitatea?

— Domnule, conform codului aerogenilor, nu aveţi dreptul să-mi puneţi astfel de întrebări.

Spunând acestea, Tess îşi ridică fruntea mai sus decât înainte, impunătoare, ca relicvele care umpleau încăperea.

— Unde se află Vosmaer Dany Rayman?

Tess zâmbi.

— De unde aţi vrea să ştiu? I-am acordat o binemeritată vacanţă, iar el e un tânăr burlac, perfect sănătos.

— Mă obligaţi să lansez un mandat de punere sub urmărire a sa.

— Căpitanul Ostrovului Ceresc are dreptul să facă acest lucru.

— V-aş putea acuza şi pe dumneavoastră, colonele.

— Căpitanul Ostrovului Ceresc poate cere superiorilor mei punerea mea sub acuzare. Tess îi acordă răgazul pentru a-i cântări spusele aşa cum se cuvenea. V-aş sugera însă să vă abţineţi de la asemenea acţiuni. V-am explicat adineauri că acele aşa-numite declaraţii pe care le deţineţi nu valorează nimic. O curte marţială sau chiar un tribunal al clanurilor n-ar da pe ele nici cât pe-o ceapă degerată.

Clanurile şi ofiţerii se alătură celor de-o seamă cu ei. Un gust de fiere urcă în gâtul lui Jovain, arzându-l.

— Autoritatea mea îmi permite să vă arestez, amintiţi-vă.

— Mă puteţi închide doar pentru scurtă vreme, până la proces. Domnule, nu v-aş recomanda să o faceţi. Eu şi colegii mei suntem şi aşa destul de ocupaţi, încercând să ţinem laolaltă o ţesătură peticită care pârâie la încheieturi.

Împotriva cărei ameninţări?

Jovain înghiţi fierea.

— Prea bine, colonele, spuse el. De vreme ce refuzaţi cooperarea sau... susţineţi că această cooperare nu este posibilă, vă puteţi întoarce la îndatoririle dumneavoastră. Vă rog să anunţaţi Garda Terrană de îndată ce veţi avea veşti de la fiul dumneavoastră, Dany. Vă rog să luaţi aminte: nu privesc corpul ofiţeresc ca pe o entitate independentă şi voi lua măsuri ca ofiţerii să dea dovadă de mai multă răspundere decât au demonstrat până în prezent. Bună ziua, doamnă.

Ea se ridică, îl salută scurt şi ieşi.

Se lăsă liniştea, tulburată doar de şoapta vuiturilor stratos-ferei pe suprafaţa exterioară a Ostrovului Ceresc. Veşnica tăcere a infinitului... Un miros acru, al propriei sudori, îl izbi pe Jovain. Se simţea stors de puteri. Îşi puse coatele pe masă, îngropân-du-şi faţa în mâini. *Faylis, Faylis!*

Nu, mai avea încă de lucru, mai avea o mulţime de treburi de rezolvat. Vosmaer Tess Rayman era un caz extrem, dar, în acelaşi timp, un avertisment. Dezordinea în cadrul forţelor armate nu era o ameninţare directă la adresa Ostrovului Ceresc, care putea spulbera oricând armate întregi, cu fulgerele sale; în schimb, dezordinea din ţară... Avea nevoie de sfatul celor în care avea încredere, al celor care îl sprijiniseră, pe el şi cauza sa. Îşi chemă aghiotantul. Ziua aceasta avea să se încheie cu o noapte lungă.

5

În amurg, femeile plecară din Camac. Era o seară senină, geroasă, şi, spre apus, o linie roşiatică se risipea destul de repede. Bolta verzuie se întuneca, văzând cu ochii. Spre est, cerul era de un negru amestecat cu purpură, iar Ostrovul Ceresc lucea jos, deasupra lizierei întunecate a pădurii scheletice. Când oraşul rămase în urmă şi ieşiră pe drumul mare, paşii femeilor răsunară sec pe pământul îngheţat, băltoacele acoperite de pojghiţe subţiri trosniră sub greutatea lor, frunzele moarte foşniră.

Erau vreo sută, femei de rând, fecioare, bunici, purtând veşminte stranii şi broboade. N-aveau felinare, căci drumul le era cunoscut, iar la întoarcere, luna avea să răsară; fiecare avea câte o luminare şi chibrituri sau amnare. Nu înaintau într-o ordine anume şi nu le era interzis să vorbească, dar păreau a fi o procesiune funerară, iar murmurele care se auzeau din rândurile lor păreau a fi un bocet prelung.

— ...blasfemie... ghinion... blestemul sfinţilor... ucigaşii... răzbunare, ca sufletele lor să se poată odihni în pace...

Rosenn încerca mereu să se liniştească, ceea ce se întâmplase cu o zi înainte fusese doar o revoltă, iar ceea ce se întâmpla în această noapte era doar o demonstraţie de protest. Geeanii voiseră să-şi deschidă un centru în Carnac, pentru turiştii care le împărtăşeau convingerile şi, sperau ei, pentru localnicii pe care aveau să îi convertească. Căpitanul Jovain îşi exprimase limpede intenţiile; avea să „âncurajeze schimburile culturale", garantând „libertatea de expresie tuturor filosofiilor şi credinţelor". Nici o comunitate nu putea interzice construirea unui centru geean pe o proprietate cumpărată cu acte în regulă. Se zvonea că tezaurul Căpităniei sprijinea asemenea achiziţii. Asta era treaba căpitanului; dar fermierii şi marinarii mai auziseră şi alte zvonuri, cum că, de-

acum înainte, nu avea să mai existe controlul furtunilor. Rădăcina profundă a conflictului, se gândi Rosenn, era însă conservatorismul acestor ţărani. Jovain nu înţelesese asta. În fond, Carnac nu era departe de cosmopolitul Kemper şi era tot un port la mare. Jovain susţinea că viziunea lui despre lume îmbrăţişa eonii viitorului; dar nu avea, în schimb, simţul vechimii. Nu putea să înţeleagă faptul că oamenii au dreptul să-şi păstreze tradiţiile, au dreptul, la ei acasă, să fie intoleranţi.

Astfel, în urmă cu o săptămână, un grup de localnici, înarmaţi cu cuţite, harpoane, seceri şi bâte le ceruse muncitorilor străini care săpau fundaţiile să înceteze lucrul şi să plece. Primarul din Carnac respinsese protestele venite direct din Ileduciel, citind garanţiile de autonomie din tratatul de uniune. Garda Terrană trimise un detaşament pentru a-i proteja pe muncitori; se adună o mulţime înfuriată, se azvârli cu pietre şi se traseră câteva focuri de armă. Trei tineri orăşeni fură ucişi. Lucrul încetă din nou şi fraze grijulii, conciliatorii, fură schimbate între primar, mestromor şi stăpânii din ceruri.

Fusese doar un eveniment regretabil, cum istoria mai cunoscuse mii. Atât, şi nimic mai mult; nu fusese decât o reacţie obişnuită, tradiţională, o descărcare a supărării acumulate, înaintând în gerul crepusculului, Rosenn descoperi că nu mai era în stare să creadă aşa ceva.

De ce mă aflu aici? se întrebă ea, pierdută. *Sunt o femeie din rândul aerogenilor, văduva unuia dintre cei mai destoinici fii ai Ostrovului Ceresc. Am căpătat o educaţie excelentă, am călătorit dintr-un capăt într-altul al Domeniului. Ce caut aici, în acest ritual primitiv al răzbunării, mai ales acum, când, cu siguranţă, Jovain mă supraveghează?*

Privi spre Catan, care mergea alături. Una lângă alta, mama şi mama vitregă a lui Talence Iern Ferlay conduceau procesiunea către altarele

de piatră. *O fac fiindcă mă simt obligată faţă de gazda mea? Dar, de fapt, de ce am căutat-o? Până acum, nu ne-am mai întâlnit. Nu ne leagă nimic, cu excepţia unor amintiri cu totul diferite despre omul pe care l-am iubit, fiecare în felul nostru, şi a unui fiu al ei, care a fost fiul meu adoptiv, şi despre care nu ştim nici măcar dacă mai e în viaţă.*

Neliniştea care îi sfâşia sufletul lui Rosenn îi oferi motivul comportării sale. Întinse mâna, apucând mâna celeilalte femei. Catan îi răspunse cu o strângere puternică şi o privire lungă. În întunericul ce se năştea, Rosenn nu reuşi să-şi dea seama dacă zâmbea sau plângea în tăcere.

Ostrovul Ceresc păli la rândul său, iar stelele prinseră a străluci mai tare.

Când femeile ajunseră la pietre, lumina sporise îndeajuns ca ele să poată vedea ce făceau, călăuzite de puzderia de constelaţii şi de Via Lactea. De-o parte a drumului, câmpurile se întindeau cenuşii, fantomatice, pierzându-se în beznă. O luminiţă îndepărtată, un felinar aprins în tinda unei ferme izolate, părea o stea coborâtă pe Pământ. De cealaltă parte, pădurea se înălţa ca un zid, iar crengile dezgolite se profilau pe cerul înstelat ca lăncile unor războinici uriaşi. La jumătatea distanţei între pădure şi drum se înălţau megaliţii.

Şirul lor se prelungea dincolo de limitele câmpului vizual. Bruma sclipea pe formele lor aspre, iar umbrele se împleteau cu întunericul greu. *Umbrele timpului,* gândi Rosenn. *Nălucile necunoscuţilor care le-au înălţat în vremurile dinaintea istoriei.* Fără să ştie de ce, simţea puterea adunată în pietre, răbdarea lipsită de remuşcări, o legătură între ele şi neomeneştile stele. *De când au redevenit sacre? Să fie oare din vremea haosului de după Războiul Judecăţii, când orice altceva a scăpat de sub controlul omenirii, în vreme ce ele au rămas neclintite?*

Amnarele şi chibriturile scăpărară, şi luminările fură aprinse. Fiecare flăcăruie lumină câte un chip ascuns sub o broboadă. Dar nici una dintre aceste feţe nu era aidoma celor pe care soţii, copiii sau nepoţii le vedeau, zi de zi, în lumina amiezii. Umbre, umbre, câte o arcadă, albul unui ochi, un dinte strălucind. Mâinile fereau flăcările de adierea vântului, în vreme ce fiecare femeie se îndrepta spre piatra ei. Apoi, luminiţele rămaseră nemişcate, limpezi, arătând calea prin noapte.

Catan o conduse pe Rosenn într-un loc aflat la capătul celor două şiruri. În spatele lor, se aflau ruinele unui cromleh, iar sub picioarele lor, iarba scrâşnea, îngheţată; planeta se rotea, înaintând spre iama şi, foarte curând, Orion avea să răsară.

— N-ar trebui, şopti Rosenn, cu un accent sălbatic. Eu nu ştiu nimic despre toate astea, eu n-am ce căuta aici...

— Ba da, şi tu aparţii acestui loc, murmură Catan. Noi trebuie să fim laolaltă, în frunte, noi, mamele lui, ale adevăratului căpitan, cel care va readuce dreptatea. Aprinde-ţi candela, o rază de lumină călăuzitoare pentru el, şi aşteaptă.

Ea însăşi îşi înălţă luminarea deasupra capului, ridicând glasul. Rosenn nu înţelegea mare lucru în brezhoneg, dar Catan îi explicase mai înainte, în francey, ce însemnau cuvintele acelui cânt.

"În numele lui Deu cel Sfânt, pe Zhesu-Crett, şi pe fiecare sfânt din ceruri şi de pe pământ, acum şi-n ceasul învierii, ne-am strâns aici spre a chema nenorocirea asupra nelegiuiţilor. Durerea ce-au pricinuit-o, furia ce-au stârnit să se întoarcă asupra lor, asupra celor ale căror nume vor fi rostite acum..."

Cel dintâi nume ce fu pronunţat fuse cel al lui Talence Jovain Aurillac.

XVIII

Vasul *Graym Trader* porni din Seattle într-o dimineaţă senină, devreme. Strâmtoarea Pujay sclipea, cenuşiu-verzuie, cu pete alburii de spumă, brăzdată deja de o mulţime de nave. Insulele şi ţărmul continentului erau viu colorate în nuanţele ruginii ale toamnei, iar în depărtare, deja înzăpezite, se înălţau piscurile munţilor. Pescăruşi şi nori albi se lăsau purtaţi de vântul rece care bătea dinspre nord-vest.

Nava nu era rapidă şi nu ieşea în evidenţă prin nimic, pentru a nu stârni curiozitatea maurailor. Era un cabotier micuţ, de felul celor folosite în mod obişnuit aici, pe coastă. La mijlocul punţii se înălţa un arbore purtând o elice cu patru aripi, având montat un ampenaj, astfel încât să se poată roti în jurul axului central, pentru a fi mereu în bătaia vântului. Cu ajutorul unei transmisii fără frecare, punea în mişcare un dinam care furniza o oarecare cantitate de energie electrică. Nava mai dispunea de un mic motor diesel, de rezervă, folosit numai în cazurile excepţionale, căci combustibilul era extrem de costisitor.

Şi cărbunele era scump, dar nu într-atât încât o navă de acest fel să nu-şi poată permite o turbină cu aburi. Fumul scos pe coş nu era chiar atât de poluant, ceea ce, gândi Iern, constituia o schimbare binevenită faţă de aerul murdar de pe ţărm. Un motor cu alcool ar fi necesitat mai puţin metal şi ar fi fost mai curat, dar nici măcar nord-vesticii nu mai foloseau acest tip de propulsie pe scară largă. Prea mult teren cultivabil fusese nimicit în veacurile trecute, prin consumarea materiei vegetale care ar fi trebuit să îmbogăţească solul.

Stând alături de Ronica, lângă bordaj, privea navele pe lângă care treceau sau care îi depăşeau: majoritatea erau cu pânze, unele erau de tip vechi, iar altele, în sfârşit, aveau forme sofisticate,

aerodinamice. Cea mai mare parte a celor mai mari şi mai moderne purtau pavilionul cu Crucea şi Stelele.

Pe termen lung, civilizaţia nord-vestică e condamnată, gândi el. *Câtă vreme energia atomică e interzisă, nu îşi va putea menţine economia aceasta, care consumă atâta energie, decât importând cărbune. Într-o bună zi, fie mongii vor refuza să mai exporte, fie zăcămintele se vor epuiza. Atunci, vor exista două alternative: o societate avansată din punct de vedere tehnic, relativ progresistă, dar condusă difuz, precum cea a maurailor, sau una aristocratică, bazată, în principal, pe agricultură, dar statică, precum cea a Domeniului.*

Doar dacă nu cumva, Orion... Atunci, totul se va schimba.

Ronica îl smulse din gândurile acestea cenuşii, desfăcân-du-şi braţele şi începând să râda fericită. Umbrele rotorului pulsau pe trupul ei, iar acolo unde soarele îi atingea părul, acesta părea de două ori mai strălucitor.

— Sântem pe drum! strigă ea. Atotputernice Yasu, merg către casă, iar *tu* eşti lângă mine!

El îi cuprinse umerii şi o strânse la piept. Un marinar aflat alături, pe punte, îi făcu cu ochiul.

— Acum poţi să-mi spui, în sfârşit, ce urmează să facem? o întrebă el.

Ronica redeveni serioasă.

— Nu încă, iubitule. De fapt, aş putea, dar aş vrea să mai aştept puţin, până când Terai şi Wairoa ne vor putea asculta.

— Poftim?

— E îndeajuns de neplăcut că vor fi siliţi să stea izolaţi vreme de încă un an sau doi, ştiind că ai lor de-acasă îi consideră morţi. Aş vrea să afle că nu suntem monştri.

— Unde se află acum?

— Sub punte, sub pază. Au fost aduşi la bord în cursul nopţii. Nu putem risca să-i lăsăm liberi

câtă vreme ne aflăm încă în aceste ape destul de populate. Terai, de exemplu, şi-ar putea croi drum, cu puterea lui de taur, până la bordaj, ar sări în apă şi-ar înota până la cel mai apropiat vas maurai. Chiar şi o încercare nereuşită ar atrage prea mult atenţia. După ce vom ieşi din strâmtoare şi nu va mai fi nimeni prin preajmă, vor putea fi lăsaţi liberi.

...Cu toate acestea, când, câteva ore mai târziu, cei doi prizonieri apărură, purtau cătuşe, iar paznicii care îi însoţeau erau înarmaţi. Căpitanul navei şi echipajul său de şase oameni fuseseră aleşi cu grijă. În mod normal, făceau un negoţ cinstit, însă, din când în când, li se cerea să facă anumite lucruri în legătură cu care nu era indicat să pună întrebări şi despre care nu trebuia să povestească nimănui.

Ronica, Iern şi Plik îi aşteptau în salon, unde o canapea îmbrăcată în piele înconjura, din trei părţi, o masă rotundă. Soarele pătrundea, jucăuş, prin hublourile largi. Puntea avea un ruliu uşor, făcându-i pe cei ce stăteau în picioare să se clatine. Pipa lui Plik umplea atmosfera cu o negură aromată.

Ronica sări în picioare şi apucă mâinile lui Terai într-ale sale.

— Bine aţi venit, îi ură ea, şi sinceritatea ei era de netăgăduit. Mă bucur să te revăd. Şi pe tine, se grăbi ea să adauge, privind către Wairoa.

Îi mărturisise lui Iern că hibridul îi stârnea, în acelaşi timp, compasiune şi o teamă nelămurită.

Terai îi răspunse cu un zâmbet amar:

— Aş fi preferat să ne reîntâlnim în alte condiţii.

— Da, ai dreptate. Aţi trecut printr-o perioadă câinoasă, nu-i aşa? Bieţii de voi! Mă tem că nu vă aflaţi chiar atât de aproape de sfârşitul ei... Sper însă că, după ce vă voi fi spus ceea ce am de spus, vă veţi simţi mai bine. Ronica le făcu semn paznicilor. E-n regulă, puteţi pleca.

— Ăaa... Staţi o clipă, Miz Birken, căpitanul Karst ne-a ordonat să nu-i scăpăm din ochi pe ăştia doi, protestă unul dintre paznici.

Ronica pufni dispreţuitoare.

— Iar eu contramandez acest ordin! Dacă, întâmplător, căpitanul Karst nu e de acord, n-are decât să vină să-mi ceară mie socoteală, când se va trezi, după beţia de azi-noapte. După ce scoaseră cătuşele prizonierilor, cei doi paznici ieşiră, bombănind. Ronica închise uşa în urma lor. Aş fi putut să vă vorbesc în angley chiar şi cu ei de faţă, explică ea. Dar nu o vorbesc destul de fluent şi nu cunosc termenii tehnici.

— Dacă nu vrei ca oamenii voştri să afle secretul, de ce ni-l dezvălui nouă? se miră Wairoa.

— Voi sunteţi demni de încredere, îi răspunse ea, sec. Voi nu veţi pleca nicăieri până când Orion nu va răsări. Vreau să înţelegeţi că am vorbit serios. N-aş vrea să încercaţi să faceţi vreun gest imprudent. Nu mi-ar plăcea să vă ştiu ucişi încercând să comiteţi fapte de un eroism idiot, lipsit de sens. Sântem tovarăşi de drum, n-aţi uitat, zâmbi ea. Haideţi să bem ceva, pentru prietenia noastră! Le turnă tuturor vin în pahare, dintr-o carafă, şi rămase în picioare, toastând solemn: Să ciocnim pentru ziua în care ne vom întâlni din nou, cu toţii liberi, într-o lume eliberată. Iern sorbi din vinul aromat, molipsit de euforia care se simţea în vocea ei de tânără zeiţă a victoriei. Plik îşi goli paharul din două înghiţituri şi se întinse să şi-l umple din nou. Wairoa şovăi o clipă, apoi ridică din umeri şi bău. Terai singur rămase nemişcat. Ronica observă asta. Te înţeleg, îi spuse ea uriaşului. Poate că vei vrea să ni te alături după ce mă vei asculta. Se aşeză. Radia entuziasm, iar Iern, aşezat la dreapta ei, avea senzaţia că îl simţea fizic, ca pe o flacără. Plik şedea lângă el, iar cei doi maurai de cealaltă parte a mesei. Ce este Orion? începu ea, apoi cuvintele se revărsară dintre buzele ei, ca o cascadă. Nu e ceva înspăimântător, nu e o

bombă ori vreo altă maşinărie infernală. Orion este o navă spaţială. De fapt, o flotă întreagă. Pentru Iern, revelaţia nu veni pe nepregătite, şi totuşi, cuvintele ei îl izbiră ca un trăznet. Terai gemu, ca lovit în pântece; Wairoa nici nu clipi, iar Plik rămase cu gura căscată. Este o navă care poate călători între planete, rosti Ronica, pe un ton glorios. Începuturile călătoriilor spaţiale se află dinaintea Războiului Osândei, după cum bine ştiţi. Navele de-atunci parcurgeau orbite circumterestre şi ajunseseră până pe Lună, chiar ceva mai departe. Apoi oamenii şi-au uitat visul. Erau prea ocupaţi cu supravieţuirea, şi le lipseau resursele pentru aşa ceva. Vechile nave spaţiale foloseau combustibili chimici, ardeau cantităţi îngrozitor de mari de petrol. Dacă am depinde de o asemenea propulsie, n-am mai putea să ne întoarcem în forţă. În plus, nimeni n-ar reuşi să ţină ascuns un asemenea efort. Voi, mauraii, l-aţi fi oprit încă de la început. Şi poate c-aţi fi avut dreptate să o faceţi, şi nu numai ca să vă menţineţi meschina supremaţie. Pur şi simplu, aţi fi avut dreptul să opriţi o asemenea risipă. De *unde* ar fi putut fi procurată, în acest caz, atâta energie, pe sărmana noastră planetă stoarsă de puteri? Mâna ei se strânse în jurul paharului, când, tot ea, dădu răspunsul: Din atom. Terai se cutremură, aşteptând urmarea. Wairoa îşi deschise larg ochii săi stranii. Plik înghiţi în sec. Inima lui Iern cânta. Ideea aceasta nu e nouă, continuă ea. Datează din acea epocă interplanetară care a murit înainte de a se naşte. I-a aparţinut unui om pe nume Freeman Dyson, care a elaborat o schiţă teoretică a unei astfel de nave. Ce nume minunat avea: Freeman[1-] El şi-a botezat proiectul „Orion". Lucrurile s-au oprit aici din motive politice, din câte-am auzit. Apoi, civilizaţia s-a prăbuşit. Ideea a zăcut uitată vreme de sute de ani. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre aşa ceva, nu-i aşa? Nimeni n-a auzit. Nimeni, până în momentul în care cei din Uniunea de Nord-Vest au

devenit interesaţi de energia nucleară şi-au început să cerceteze în detaliu scrierile mai vechi. Dosarul Orion era acolo, cu referinţe la o întreagă literatură despre navele spaţiale, în general. De fapt, nu mai era un dosar propriu-zis, ci erau, în principal, microfişe şi alte asemenea modalităţi de stocare a informaţiei. Erau însă îndeajuns de răspândite, astfel încât ceea ce se distrusese aici a fost descoperit de către arheologi dincolo. Ei bine, am auzit că unii oameni s-au arătat interesaţi de Orion. Dar, în primul rând, trebuia proiectate şi construite centralele atomice. Vă mai amintiţi cum au descoperit cercetătorii noştri materiale fisionabile rămase nedescoperite de către maurai. Se aşteptau să mai găsească şi altele. Dându-şi seama că Federaţia n-ar fi fost de acord cu aşa ceva, au păstrat maximum de discreţie posibilă. Publicitatea făcută pentru Orion ar fi fost lipsită de sens. Ronica oftă, şi glasul i se umplu de amărăciune. Norrmenii nu se aşteptau la o reacţie atât de fanatică din partea Federaţiei. Războiul Energiei... aparţine istoriei. De-atunci, Inspectoratul ne-a prins în jug, impunându-ne limite în tot ceea ce am fi vrut să întreprindem. Îşi bău vinul rămas în pahar şi îşi turnă altul. Încă din ultimii doi ani ai războiului, când devenise evident că aveam să fim înfrânţi, ideea lui Orion s-a impus printre membrii Sălaşului Lupilor. Ai noştri au fost dintotdeauna în frunte în privinţa ştiinţei, tehnicii şi a administrării. Orion a fost, în principal, un proiect al Lupilor, deşi, bineînţeles, am apelat şi la ajutorul nepreţuit al unor oameni de încredere aparţinând altor sălaşuri.

Terai încuviinţă, ţeapăn.

— Da, încep să înţeleg, murmură el. O organizaţie bogată, influentă, larg răspândită... şi, în acelaşi timp, particulară, ai cărei membri sunt foarte legaţi între ei, dar nu cer dări de seamă de la cei din conducere... Da.

— Cum funcţionează nava spaţială? întrebă Wairoa, mânat de o curiozitate impersonală.

Ronica îşi recăpătă exuberanţa de mai înainte.

— Privită din afară, ideea ar putea părea nebunească, începu ea. Dar nu e. Arunci o serie de mici bombe în spatele unui scut gros situat în partea posterioară a navei. Exploziile măresc acceleraţia acesteia. Nu pot să intru în detalii, fiindcă nu aparţin de departamentul tehnic. Eu am lucrat la sistemele de control. Mă rog... Râse sonor, ca mai înainte pe punte, o explozie de veselie. Ascultaţi. Nici eu n-am aflat asta decât foarte târziu, când eu şi Iern ne-am întors la Seattle. (Îmi pare rău, iubitule, în ziua aceea te-am lăsat singur la sediu...) Îl apucă de mână, tandru. A avut loc o lansare test în urmă cu o lună sau două, o navă fără echipaj, teleghidată. Vehiculul a fost pescuit din ocean. Rezultatele au fost minunate. După douăzeci de ani de muncă şi sacrificii, am reuşit s-o trimitem dincolo de cer şi s-o aducem cu bine înapoi!

— E o nebunie, gemu Terai. Bombe, reziduuri radioactive. Câţi vor muri de cancer din pricina acestei unice lansări? Câţi copii diformi se vor naşte?

— Nu e un număr care să poată fi măsurat, îi replică Ronica, roşind. Bine, există o oarecare contaminare. Gradul cel mai mare de contaminare este în puţul de lansare, dar, ai dreptate, o oarecare cantitate ajunge în atmosferă. Radioactivitatea împrejurimilor creşte cam tot atât de mult cât ar fi dacă ai muta împrejurimile respective în vârful muntelui Denali. Dar, cu cât te îndepărtezi de zonă, cantitatea radiaţiilor scade, iar materialele utilizate sunt dintre cele cu descompunere rapidă. Câţi mor de cancer în fiecare an, Terai Lohannaso, fiindcă ai voştri ne obligă să ardem cărbune? în privinţa asta, cunosc statisticile: sunt mii.

— Nu noi vă obligăm să ardeţi cărbuni, spuse el. Noi am dori să încetaţi să o mai faceţi.

— Şi să devenim un satelit al vostru, la fel ca semenii noştri din sud-vest? E-n regulă, spune-mi altceva. Câţi oameni, în fiecare an, de jur împrejurul globului, trăiesc în ignoranţă şi sălbăticie şi mor de foame sau de pe urma unor boli cumplite, fiindcă voi nu vreţi să îngăduiţi lumii să folosească o tehnologie productivă?

— Pe Tanaroa, femeie! Facem tot ce ne stă în putinţă şi-am face şi mai mult, dacă n-ar trebui să stăm de pază lângă cei de teapa voastră, dar adevărul este că: Pământul, biosfera nu-şi pot permite...

Wairoa ridică o mână, întrerupându-i discursul.

— Aş sugera să lăsăm deoparte vorbăria retorică, spuse el, cu răceală în glas. Cu totii am mai auzit toate astea. În tăcerea care se lăsă, întrebarea lui căzu ca un pumn: Cum de-aţi reuşit să menţineţi secretul nepătruns, vreme de două decenii?

— Buna organizare, explică Ronica, în mod evident, uşurată că scăpase de cearta care se iscase. Mikli mi-a spus că, odinioară, n-am fi avut niciodată şansa de a trece neobservaţi. Acum însă, nici un serviciu de spionaj nu dispune de echipamentele şi experţii necesari pentru o cercetare precum cele de atunci. Adevărata localizare a lui Orion este sub munţii Leutieni din Laska. Lanţul acesta muntos este vulcanic, ceea ce maschează emisiile de căldură.

Terai clătină din cap.

— Ajunsesem atât de aproape, odată...

— Probabil că aţi făcut numeroase alte teste, insistă Wairoa.

— Da, desigur. Majoritatea au fost subterane. Cele pentru experimentarea bombelor, de exemplu. Localnicii au fost avertizaţi să se aştepte, din când în când, la zgomote putemice şi mici cutremure, zâmbi Ronica.

Wairoa dădu din cap. Lumina soarelui se juca în părul lui pestriţ.

— Bănuiam. Radioactivitatea emisă ar fi fost prea mică pentru a fi detectată, în condiţiile în care nimeni n-ar fi avut motive pentru a monitoriza variaţiile naturale ale acesteia. Lansarea experimentală a fost cu totul altceva, nu-i aşa? Calmul său era de-a dreptul înspăimântător. Căpeteniile Lupilor ştiau că mauraii aflaseră că exista cineva care colecta materiale fisionabile. Şi-au dat seama că o alertă globală avea să fie consecinţa firească a acestui fapt. Cum de-au sperat, totuşi, că lansarea avea să treacă neobservată?

— N-au sperat aşa ceva, îi răspunse Ronica. Proiectanţii se pregătiseră pentru ce era mai rău. Dar, dată fiind precaritatea reţelei de detecţie, cum ar fi putut fi detectată sursa exactă? Puteaţi să presupuneţi că norrmenii erau vinovaţii şi să deveniţi mai vigilenţi, dar cum puteţi să identificaţi şi să prindeţi o persoană care să deţină informaţii cu adevărat preţioase? N-aveţi decât să căutaţi, îl provocă ea. Ar fi o căutare foarte lungă, fiindcă nu dispuneţi de mijloacele necesare pentru a scotoci ţara noastră de la un capăt la altul, în grabă. De fapt, având în vedere succesul acestei prime lansări, mă îndoiesc că vor mai avea loc multe încercări. Ar fi necesare, e drept, dar voi nu ne oferiţi alternative. Din această cauză, s-ar putea să pierdem câteva nave şi vieţi omeneşti. Fie, chiar de-ar fi să mă număr şi eu printre cei sacrificaţi. Însă, înainte ca voi să ne descoperiţi, Orion se va înălţa.

Un fior îngheţat îl străbătu pe Iern. *Bon Deu, nu mi-am dat seama la ce mă angajez!*

În vreme ce Terai continua să se holbeze, ca un nebun, Wairoa continuă, netulburat.

— Şi care este scopul militar al întregii acţiuni? Sunt convins că există un scop militar.

Ronica încuviinţă. Devenise şi ea la fel de rece ca şi interlocutorul ei.

— Da, din cauza voastră, există un asemenea scop. Acela de a ne recâştiga libertatea. I se adresă lui Iern: Ostrovul Ceresc ne-a sugerat această idee. De unul singur, acesta controlează Franceterr-ul, căci e intangibil şi, în acelaşi timp, poate lovi în oricine. Dar ce-ar fi dacă ne-am înălţa şi mai sus? ne-am gândit noi. Am construit zece astronave Orion, de două ori mai multe decât ar fi fost necesar. Am luat în calcul şi eventualele capricii ale sorţii. O dată ce acestea vor ajunge pe orbită în jurul Pământului, echipajele lor vor putea urmări mişcarea navelor de la suprafaţă. Capacitatea lor de încărcare va fi enormă. Cu sistemul pe care l-am pus la punct, fiecare kilogram de plutoniu sau uraniu va permite ridicarea pe orbită a aproximativ şaptezeci şi cinci de tone.

Închipuiţi-vă un obiect de câteva tone, lansat de pe orbită spre o anumită ţintă, cu viteza unui meteorit. Am calculat că un asemenea obiect ar scufunda, lovind oceanul, toate navele pe o rază de zece kilometri. Ar mai fi laserele... Vom desfăşura captatoare solare uriaşe, care să alimenteze lasere de tipul celor de la bordul Ostrovului Ceresc, dar mult mai puternice. Fulgere de precizie, prietene! Iar voi nu veţi putea mişca un deget, pentru a ne împiedica. Se lăsă tăcerea. Ronica se aşeză. Ceva mai târziu, duse paharul la buze şi bău, după care spuse, cu blândeţe: Nu dorim răzbunare ori alte asemenea aiureli. Sperăm că mauraii vor avea bunul simţ de a se recunoaşte înfrânţi. După ce Orion se va fi înălţat şi noi vom fi efectuat o demonstraţie sau două asupra unor ţinte nelocuite, suntem convinşi că ne veţi lăsa în pace. Abia atunci, vom putea să ne vedem cu adevărat de treabă.

Tăcere. Terai şi Wairoa schimbară o privire. Iern se simţea ameţit. Plik însă îi uimi pe toţi, vorbind pentru întâia oară.

— Bineînţeles. Atunci, vă veţi putea duce treaba la bun sfirşit Veţi trezi Şarpele cel Mare şi veţi aduce sfârşitul lumii.

Ronica îl privi cu asprime.

— Nu, spuse ea. Vom aduce salvarea lumii.

— Nu a lumii pe care o cunosc oamenii, îi replică Plik. Nu, zeii sunt condamnaţi să piară, toţi zeii, ai tuturor. Iar noi nu vom trăi, ca să vedem ceea ce zeii cei noi vor ridica din cenuşă.

La discuţia aprinsă care urmă, el nu se mai osteni să participe. Se mulţumi să bea, până când adormi.

2

Nave aflate mai la nord-vest semnalaseră apropierea unei furtuni. Căpitanul navei *Graym Trader* hotărâse să o ocolească, navigând de-a lungul coastei, la o distanţă sigură, în loc să o apuce în linie dreaptă, de la gura strâmtorii Wandy Fuca până la estuarul Cook.

În cea de-a patra zi a călătoriei, Iern ieşi pe punte, părăsind cabina pe care o împărţea cu Ronica Ea adormise după micul dejun. Lui Iern îi lipsea capacitatea ei felină de a adormi aproape instantaneu, aşa că ieşi pe punte, ca să ia o gură de aer proaspăt

Aerul se răcise, şi un vânt tăios bătea dinspre vestul înnorat. Îi izbea faţa, aducându-i pe buze stropi săraţi din ocean, şi şuiera amarnic în palele elicei care se învârtea ca scoasă din minţi. Fuioare de nori alergau, ca fumul, pe cerul acoperit. Marea căpătase o culoare întunecată, cu excepţia culmilor de spumă ale valurilor de un alb imaculat. Un ruliu puternic ce zgâlţâia nava constituia dovada furiei lor. Deasupra orizonului, spre răsărit, crestele ascuţite ale munţilor apăreau din ape, întunecate.

Oamenii de cart se adăpostiseră de furia vântului, iar Iern fu uimit să-l descopere pe Terai,

sprijinit de balustradă, la prova. Prizonierii nu mai erau supuşi calvarului sechestrării în cabine decât peste noapte, când paznicii dormeau într-o cabină alăturata. Unde ar fi putut fugi? Nu puteau să zboare... Cu toate acestea, nu-şi părăseau cabina decât la ora mesei şi pentru a face puţină mişcare pe punte, din când în când. Chiar şi atunci, nu vorbeau cu nimeni. Iern nu putea să-i condamne pentru muţenia lor.

Adânc mişcat de singurătatea acelei siluete uriaşe, Omul Clanurilor se duse la Terai.

— Bună, îi spuse el, în unglish. Terai mormăi ceva, în semn de răspuns, dar nu-şi mişcă privirea aţintită către ţărm. Nu ţi-e greu să înduri vremea asta? îl întrebă Iern.

Purtau amândoi mantale şi pantaloni din pânză de cort, dar pe trupul masiv al lui Terai veşmintele plesneau, iar în picioare, uriaşul, care nu reuşise să găsească nimic potrivit la bord, purta o pereche de papuci.

Terai păru a se înmuia puţin.

— Acum, nu, răspunse el. Ieri, un marinar mi-a făcut rost de o pereche de lenjerie de corp din lână, care, deşi mă cam irită şi mă strânge, îmi ţine de cald.

— Nu-s chiar atât de rai norrmenii, nu-i aşa?

— N-nu, nu sunt, luaţi individual, şovăi Terai. De fapt, bucătarul tocmai mi-a dat o jumătate de kilogram de unt. Scoase mâna din buzunarul mantalei, arătându-i un cub împachetat în hârtie. Caloriile suplimentare mă vor ajuta să supravieţuiesc în cabina aceea neîncălzită.

— Zău? N-am mai auzit aşa ceva...

Poate că ideea respectivă era adevărată, poate nu era decât o superstiţie ori, mai ştii? poate că oceanienii aveau, într-adevăr, un metabolism diferit de al său. Indiferent ce-ar fi spus, ar fi putut să-l jignească pe prizonier, în starea de nervi în care acesta se afla.

— Cei mai mulţi sunt oameni de treabă, adăugă Terai. Nu pot să spun c-am întâlnit mulţi care să fie cu adevărat răi. Dar răul se află în cauza pe care o slujesc.

— Mi se pare evident că, în situaţia ta, nu poţi fi de acord cu Orion. Şi totuşi... Ei bine, ştii acum că nu e ceva diabolic, cum ar fi armele nucleare, nu e o ameninţare directă la adresa ţării tale. (Iern schiţă un zâmbet) Norrmenii nu vor fi niciodată imperialişti. Sunt prea., ţâfhoşi, acesta cred că e cuvântul. A încerca să faci din ei o armată cuceritoare ar fi ca şi cum ai încerca să dresezi pisici.

Terai îi aruncă o privire fugară.

— Îţi dai seama câta otravă vor răspândi în lume blestematele lor nave?

— Ai auzit datele Ronicăi. Contaminarea ar fi neglijabilă, în comparaţie cu...

Izbucnirea lui Terai îl făcu pe Iern să amuţească.

— Chiar îţi închipui că se vor opri după o singură serie de lansări? O dată ce vor obţine ceea ce doresc, cine-i va împiedica să jefuiască planeta şi să siluiască biosfera, exact la fel ca strămoşii lor? Vor construi uzine nucleare, reactoare, iar ceilalţi va trebui să facă la fel ca ei, de frică, dacă nu de altceva, şi, curând, vom avea din nou bombe... Mauraiul înghiţi în sec. Fiule, declară el, nu sunt istoric şi nici filosof, dar am văzut o mare parte a globului şi am cunoscut o mulţime de oameni, îndeajuns pentru a-ţi putea spune cu certitudine un lucru: dacă un lucru poate fi făcut, fii convins că el se va face.

— Nu, îl contrazise Iern. Tu eşti cel care greşeşte. Ronica mi-a povestit despre ceea ce se va face după... eliberare.

— Ţi-a explicat cum îi vor alunga pe duşmanii tăi şi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe... Îl ironiză Terai. Cu asta te-au cumpărat, nu-i aşa? Cu asta şi cu trupul dătător de

dragoste al iubitei tale. Ei bine, n-ar fi prima femeie care se prostituează în folosul unor conspiratori. Ascultă-mă, şi-am să-ţi ofer încă vreo câteva surprize despre uneltirile norrmenilor în Domeniul tău...

Furia lui Iern explodă.

— Ţine-ţi gura aceea spurcată! urlă el. Taci sau te omor!

Terai îşi scoase mâinile din buzunare, aşteptând, încordat. Năluca raţiunii îi şopti lui Iern, printre bubuiturile de tunet ale furiei: *Nu încerca să o faci, nu vei reuşi, şi-apoi, cuvintele lui nu înseamnă nimic, sunt doar un strigăt de durere şi neputinţă.* Îi întoarse spatele şi se îndepărtă, cu paşi apăsaţi, plimbându-se în sus şi-n jos pe punte până când, în sfârşit, îşi recapătă calmul. Terai rămase locului o vreme, urmărindu-l din priviri, după care coborî sub punte.

Faylis ţipa, căzând din cer. Ea era Luna, iar vârcolacul care voia să o devoreze era pe urmele ei. Sângele bătăliei înroşea zăpada care se aşternuse peste pământuri în anii nesfârşitei ierni. Corbii se repezeau să smulgă bucăţi din cadavre. Copacul în care, neputincios, se refugiase Iern era îngheţat, mort; crengile golaşe se întindeau spre cerul din care soarele fusese alungat. Dolmenele îşi redau morţii luminii. Dinspre nord, o corabie neagră pornise la drum. Din mare se înălţase un şarpe uriaş, zvârcolindu-se în apele care fierbeau, scuipându-şi veninul ca o negură. Ostrovul Ceresc se prăbuşea, cădea, tot mai aproape, tot mai mare, iar zgomotul căderii sale făcea pământul să se cutremure, astfel încât hoiturile celor măcelăriţi săltau pe zăpadă. Şi, după Ostrovul Ceresc, veni rândul stelelor să cadă, arzând şi urlând...

— Ce naiba? exclamă Ronica. Iubitule, trezeşte-te, se întâmplă ceva.

Îl scutură. El dormea în patul de sus. El își croi drum spre starea de conștientă, văzând-o, doar o umbră în bezna micii încăperi, dar o umbră reală, solidă, o mână puternică și un miros de femeie. Un nou strigăt, urmat de un ropot de pași, sfârși prin a-l trezi de-a binelea. Țâșni dintre cearșafuri și sări pe podeaua rece sub tălpile sale goale.

— Hai să vedem, propuse Ronica, crăpând ușa și aruncând o privire pe coridor. Lumina galbenă de afară făcu să-i strălucească părul și pielea. Nu-i nimeni. Orice-ar fi, e acolo, sus.

Ieși pe coridor, iar el o urmă.

O altă ușă se deschise pe jumătate. Wairoa scoase capul din cabină. Ușa de alături se mișcă sub influența raliului navei, dar nici unul dintre paznici nu se afla înăuntru. Mikli ieși din cabina sa, cu părul vâlvoi, îmbrăcat într-o cămașă de noapte. Wairoa îl văzu și se retrase în cabină. Plik era prea beat ca să fie trezit de zarva iscată.

Pe scări năvăli o rafală de vânt înghețat. Urmă o voce:

— O-o-om la apă!

Ronica se repezi în sus, spre punte. Când, la rândul său, Iern ajunse afară, văzu că o mulțime de felinare fuseseră aprinse. În lumina lor pâlpâitoare, zări picăturile mărunte de ploaie, amestecate cu lapoviță, duse de vântul năprasnic. Frigul își înfipse colții în el.

Paznicii, îmbrăcați în pijamale, stăteau aplecați peste balustradă, cu armele în mâini, scrutând întunericul. Omul de cart, căzut în genunchi, privea prostit cum sângele îi picura de pe fața zdrelită, pătând puntea. Un al patrulea marinar, însoțit de căpitan, se apropie; apucaseră să își îmbrace mantalele și pantalonii. Un al cincilea se afla, în mod evident, lângă reflectorul de pe acoperișul cabinei, în vreme ce cârmaciul manevra frenetic. Nava se roti, oprindu-se.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă Ronica, încercând să acopere șuierul vântului.

— Mauraiul cel mare a sărit peste bord, spuse unul dintre paznici.

— Tu, tu, şi tu! porunci căpitanul. Coborâţi barca la apă. Iar tu, Orik, fii pregătit să-i arunci un colac de salvare, în caz că îl descoperim în apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Iern, cuprins pe neaşteptate de răul de mare.

Mikli se agăţă de braţul lui.

— Tocmai asta trebuie să aflăm, spuse ofiţerul-spion. De fapt, deocamdată, nici unul dintre noi nu poate fi de mare ajutor. Coborâţi înapoi sub punte. Ne-ajung problemele, asta ne mai lipseşte, să se îmbolnăvească vreunul de pneumonie.

Chon Till, căpitanul de pe *Graym Trader,* părea a fi un băştinaş din Merica de sud-est în el, caracteristicile africane, care se atenuaseră, prin răspândire, la marea majoritate a populaţiei nord-vestice, se manifestau plenar: piele tuciurie, păr creţ, un nas turtit şi buze groase. Nu era însă un barbar, ci, prin tot ceea ce făcea, se dovedea un membru perfect al Sălaşului Lupilor. În ziua aceea, pentru a asista la anchetă, îmbrăcase o tunică de uniformă, bleumarin, cu nasturi de fildeş,

Îşi roti privirile prin salon. Dincolo de căldura de-aici, vântul se văicărea, marea mugea neliniştită şi burniţa izbea în hublouri. Un bec electric chior risipea, întrucâtva, întunericul. Aşezaţi în jurul mesei, alături de el, se aflau Mikli, Iern şi Ronica, iar de cealaltă parte, ca pentru o confruntare, stătea Wairoa.

— Am interogat martorii din echipaj, începu el, bătând darabana pe masă. Oamenii de pază au fost treziţi de un zgomot puternic. S-au grăbit să iasă, reacţia lor a fost promptă. Se pare că Lohannaso a spart uşa dintr-o singură lovitură şi s-a repezit în sus pe scări. Unul din paznici a pornit pe urmele lui, iar celălalt a rămas să-l ţină sub

observaţie pe Haakonu. A rămas acolo până când a auzit strigându-se „Om la apă!", după care a urcat în fugă pe punte. Omul de cart l-a văzut pe Lohannaso ţâşnind pe dunetă, a încercat să-l oprească şi s-a ales cu nasul spart. E prea ameţit, ca să poată fi sigur de ceea ce a urmat. Poate că mauraiul a alunecat şi a căzut peste bord, sau poate că a sărit intenţionat. Aş vrea să aflu care dintre variante e cea corecta.

— Şi cum ai de gând să interoghezi un mort? îl ironiza Mikli.

Till ridică din sprâncene, oarecum iritat.

— Eşti convins că e mort?

— L-am căutat mai bine de o oră. E un bun înotător, dar... Câtă vreme credeţi că poate un om să supravieţuiască, înainte ca frigul să îl ucidă? Ronica?

Femeia ridică din umeri, deşi pe chip i se putea citi durerea.

— O jumătate de oră, plus sau minus câteva minute. În acest caz, mai puţin, aş zice. Nu e alb şi nici nu e obişnuit cu temperaturile subarctice.

— Ar fi putut rămâne destulă vreme la suprafaţă, spuse Till. L-am fi găsit repede, mai ales dacă ne-ar fi chemat în ajutor. Ceea ce mă frământă e că ar fi putut să se lovească cu capul de bord în cădere şi să se scufunde imediat sau că, poate, a fost vorba de o încercare reuşită de sinucidere, sau... Cine ştie? Îşi aţinti privirea asupra lui Wairoa. Ce-ai de zis, Haakonu?

Răspunsul ar fi putut fi dat, la fel de bine, şi de o maşină.

— M-a trezit zgomotul încuietorii sfărâmate. L-am văzut ieşind. Era extrem de puternic; nu cred că ieşirea a constituit o problemă pentru el. Până când am apucat să mă dau jos din pat, se crease o asemenea agitaţie, încât am considerat că era mai bine dacă rămâneam în cabină.

— Dar erai prietenul lui, nu se putu Iern stăpâni. Nu se poate să nu-ţi fi spus ce avea de

gând, e imposibil să nu ştii ce anume l-a determinat să o facă.

Bietul Terai. Poveştile lui despre casă, pe care ni le spunea seara, în jurul focului, m-au făcut să sper că, într-o bună zi, aveam să-l pot vizita acolo. Va trebui să-i scriu soţiei lui, când voi putea să o fac, după ce Orion va fi răsărit...

— Nu pot citi gânduri, spuse Wairoa. Ca toţi ceilalţi, l-am văzut şi eu cât era de amărât. S-ar putea să fi hotărât că prefera să moară.

— Nu, declară Ronica. Niciodată. Era prea plin de viaţa.

— Şi-apoi, interveni căpitanul, martorii afirmă că era complet îmbrăcat. Dacă tot intenţiona să se sinucidă, de ce s-ar fi ostenit să se îmbrace?

Mikli se scărpină în barbă.

— Nu se ştie niciodată ce e în capul unui sinucigaş, observă el. Fac o mulţime de lucruri ciudate. Am cunoscut un fizician care se îmbolnăvise de un cancer inoperabil. Poate că ar fi putut fi salvat, dacă ni s-ar fi permis să producem izotopi radioactivi. S-a sinucis, făcându-şi o injecţie cu o substanţă letală. Înainte de asta, însă, a sterilizat acul.

— Terai aparţinea unei alte culturi, spuse Iern, îndurerat O atare situaţie ar fi putut scoate din minţi un maurai. E posibil, Wairoa?

— Da, desigur, îi răspunse omul cu mască.

Ronica îşi repezi pumnul în masă.

— Nu, la naiba, insistă ea. Am cunoscut, la viaţa mea, destui maurai şi ştiu să recunosc un adevărat bărbat, când întâlnesc vreunul. În cazul lui Terai, *nu* este posibil. Ce încerci să ne ascunzi, Wairoa?

Replica veni cu întârziere, şoptită:

— Nu-mi făcea confidenţe. Dacă vă gândiţi să mă torturaţi sau să mă faceţi să vorbesc cu ajutorul drogurilor, pentru a afla dacă mint sau nu,

vă reamintesc că fragila mea constituţie va face ca totul să fie o pierdere inutilă de timp.

Ronica se strâmbă.

— Pe Krist, ce fel de porci crezi că suntem?

Iern avu o idee.

— Am o idee, spuse el. Ştiţi că eu însumi am evadat în condiţii extreme. Poate că Terai a sperat că va reuşi să o facă, la rândul său. Dacă reuşea... să zicem, după ce îl scosese din luptă pe omul de cart şi să îi întârzie pe toţi ceilalţi cu câteva minute, poate c-ar fi apucat să lase la apă barca de salvare...

— Şi să se îndepărteze de noi? râse Till. Să zicem c-ar fi ridicat pânzele şi s-ar fi îndepărtat o bună bucată, până când noi am fi reuşit să ne organizăm. Dar e nevoie de o imaginaţie foarte bogată pentru a-ţi închipui că nu l-am fi ajuns din urmă.

— Dar e întuneric, şi marea e agitată, argumentă Iern. El era un miracol de forţă. Poate că intenţiona să se îndepărteze doar puţin, urmând a vă evita doar o oră sau două, atât cât ar fi fost nevoie. Cât de departe suntem de ţărm?

— Sântem cam la vreo cinci mile marine de un lanţ de insule. Dincolo de ele se află Trecătoarea Interioară, şi, dincolo de aceasta, continentul. E o regiune sălbatică şi nelocuită pe o distanţă de cel puţin o mie de kilometri, în orice direcţie.

— La bordul bărcii se află provizii şi echipament Domnule, îmi dau seama că ar fi nevoie de o şansă astronomică, dar mi-l imaginez foarte bine pe Terai hotărându-se că un asemenea risc merita asumat chiar cu preţul vieţii sale, dacă exista o cât de mică posibilitate ca el să-i poată anunţa pe ai săi, ca să poată să pună capăt proiectului Orion. Nu cred că ţi-ar fi spus, Wairoa. De ce să te implice, când, oricum, nu i-ai fi fost de prea mare ajutor? Era preferabil ca tu să rămâi în viaţă, în caz că el ar fi eşuat.

Mauraiul încuviinţă.

— Ipoteza aceasta îmi pare a fi plauzibilă, spuse el, cu glas scăzut.

Mikli îi aruncă o privire semnificativă: *Să nu-ţi închipui că vei avea ocazia să acţionezi vreodată.*

Căpitanul îşi mângâie barba.

— Se pare că se potriveşte cu cele întâmplate, murmură el. Da, un om curajos ar fi putut încerca aşa ceva. Desigur, nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat, de fapt. Privi în jur. Există vreun comentariu? Dacă nu, n-are nici un rost să mai zăbovim aici. Oricum, trupul lui nu va ieşi la suprafaţă decât peste vreo câteva zile, şi n-avem idee încotro va fi purtat de curenţi. Voi da ordin să pornim mai departe.

...Paturile erau înguste, dar Iern şi Ronica îşi petrecură restul nopţii îmbrăţişaţi, în cel al fetei. Se strinseră în braţe şi fiecare plânse puţin.

3

Valurile se spărgeau înfuriate de stâncile ascuţite. O barcă, sau un om obişnuit, n-ar fi putut să supravieţuiască în acel infern acvatic. Terai era aproape orbit în întunericul plin de zloată, de vânt şi de spumă, dar auzi apele mugind şi simţi resacul. Se întoarse, la întâmplare, spre stânga şi începu să înoate în paralel cu coasta nevăzută. Spera că avea să găsească un ţărm accesibil înainte de a se duce la fund.

Durerea provocată de oboseală, muşcătura frigului, toate acestea se topiseră în amorţeală... cu cât timp în urmă? Îşi aminti că estimase că avea să aibă nevoie de aproximativ trei ore pentru a ajunge la ţărm. Dar trecuseră, poate, trei veacuri. Nu mai simţea nimic, era doar un obiect plutitor.

Dar atunci... Ajunse într-o porţiune de ape mai liniştite, ferite de vânt. Buzele sale crăpate

gustară apa, descoperind-o mai putin sărată. Cu inconştienţa unui somon, porni spre ţărm şi, curând, simţi pietrişul sub picioare acolo unde un râuşor se vărsa în mare.

Se târî pe malul apei şi se prăbuşi, pentru scurtă vreme, pe pământul tare, binecuvântat

Vântul sălbatic îl trezi. Se strădui să-şi impună voinţa de mişcare şi se ridică în capul oaselor. Se dezbrăcă de zdrenţele umede. Odinioară, într-un vis pe jumătate uitat, Ronica îl avertizase că răceala hainelor ude putea fi fatală.

Şi totuşi, tocmai zdrenţele astea îl salvaseră, împiedicându-l să îngheţe. În clipa în care acel marinar prietenos îi oferise acest... Cum îi spuneau? A, da, acest „costum unional"... Încă din acel moment, se gândise cum putea să scape, să rămână în viaţă, şi totuşi, să fie crezut mort.

"Lâna e cea mai bună ţesătură, atunci când trebuie să supravieţuieşti", spusese Ronica, lângă foc. "Nici un alt material nu conservă atât de bine căldura, chiar în condiţii de umezeală. Lâna netoarsă, păstrând grăsimea animală, e cea mai bună, dar, în lipsa ei, e bună şi ţesătura obişnuită de lână. Păcat că noi nu dispunem de aşa ceva!"

Terai avusese aşa ceva la bordul navei. Împreună cu Wairoa, blocaseră uşa cabinei şi petrecuseră o oră ungând ţesătura cu unt. Când spărsese uşa, era îmbrăcat complet, dar numai pentru a ascunde ţesătura de dedesubt, pentru ca nimeni să nu-i poată ghici intenţiile. O dată ajuns în apă, scăpase de restul hainelor, în buzunarele cărora înfundase obiecte grele, ca să nu plutească, după care înotase cât de repede îi permisese costumul său ud.

De-abia scăpase cu viaţă până acum. Dar, dacă nu-şi găsea un adăpost, avea să moară curând de frig.

Cu mare greutate, reuşi să se ridice în picioare şi se împletici, prin întuneric, spre formele nelămurite care se ghiceau în faţă. Probabil că, în

actuala situaţie, cel mai bine ar fi fost să adune ace de brad, frunze şi humă şi să se învelească în ele până în zori. Mai târziu, avea să se descurce mai bine.

Mai târziu... mai bine... Fără îndoială, se afla pe o insulă. Nu avea la îndemână decât nişte piese de lenjerie udă. Mai mult ca sigur, era singurul om de prin părţile acestea. O distanţă enormă, necunoscută, peste munţi şi prin păduri neumblate, îl despărţea de civilizaţie şi de Inspectoratul Maurai.

Se strecură printre copaci. Vântul se mai potolise aici, şi tremu-rul său se mai atenuă. Începu să facă planuri.

Dimineaţă, primul lucru de făcut era să găsească câteva pietre potrivite pentru a-şi face din ele un cuţit sau, mă rog, o unealtă ascuţită. Apoi avea să-şi construiască un adăpost şi câteva capcane pentru animale mici, şi-avea să-şi facă o undiţă. Între timp, avea să caute rădăcini, tuberculi, eventualele fructe de pădure rămase, pentru a se hrăni. Din oasele animalelor avea să-şi facă unelte şi-avea să caute iască, pentru a-şi încropi un amnar. Va trebui să-şi facă rost de veşminte. Lâna nu avea să dureze prea mult, dacă nu o ferea de zgârieturile tufişurilor şi ale stâncilor ascuţite. Poate că va reuşi să ucidă un animal mai mare şi să-l jupuiască. Sau, mai degrabă, avea să-şi împletească ceva din ierburi. Să-şi sporească stocul de unelte, să afume came, să strângă provizii pentru drum şi să găsească o cale de-a traversa strâmtoarea, până pe continent, luând cu sine toate acestea... Poate că ar putea vâsli călare pe un buştean...

Nu-şi putea permite să piardă timpul. Iarna stătea să vină. Poate c-avea să piară. Dar... Într-un moment de orgoliu, îşi ridică fruntea obosită mai sus. Avea destule şanse şi pentru a reuşi. Era puternic, îndemânatic şi învăţase o mulţime de lucruri de la Ronica Birken.

XIX

Dincolo de munţii Laskăi, o sălbatică splendoare venea pe lume.

Directorul Eygar Dreng nu avea nimic din înfăţişarea unui vrăjitor. Era un bărbat scund şi plinuţ, pe jumătate eschimos, cu trăsături aspre şi mai degrabă comune, sub claia de păr negru, încărunţit la tâmple. Şchiopăta din pricina unei răni primite în Războiul Energiei şi era obligat să se sprijine într-un baston. Era îmbrăcat neîngrijit. Era plăcut la vorbă, doar incompetenţa îl scotea din minţi, şi-atunci era în stare să înjure ca un birjar. Era căsătorit şi avea patru copii, ale căror vârste se înşirau între douăzeci şi cinci şi treisprezece ani; cel mai vârstnic era deja căsătorit, şi-i făcuse bucuria de a-i dărui un nepot. Când timpul îi permitea, nu se sfia să participe la vreo petrecere sau la o încrincenată partidă de pocher şi lua parte activă la activităţile sediului din Kenai al Sălaşului Lupilor.

Trecutul său nu era cu nimic mai spectaculos. Născut în aceste ţinuturi, studiase ingineria mecanică în sud şi, mai târziu, lucrase în domeniul aeronauticii. În timpul războiului, făcuse parte din armata de voluntari, avansând până la rangul de maior, înainte de a fi rănit. Când ultimele bătălii erau încă în toi, fusese printre primii care visaseră la Orion şi puseseră proiectul pe picioare. Localizarea acestuia fusese aleasă la sugestia lui, şi el condusese întregul proiect în primii ani, cei mai grei, ai pregătirii. Cu toate acestea, îşi găsise timp şi pentru a „genera noţiuni", conform spuselor sale, pe care inginerii care lucraseră la proiectele de bază la consideraseră utile. Când munca propriu-zisă la actualele structuri demarase cu cincisprezece ani în urmă, el fu considerat, firesc,

drept cel mai potrivit conducător. Fusese aici de atunci, coordonând eforturile, ce începuseră cu experimente neînsemnate, care eşuau la fiecare pas din mersul înainte al cercetărilor unor bărbaţi şi femei care încercau să creeze ceva ce nu mai existase niciodată.

Şi totuşi...

— Omul acesta e un vrăjitor, îi spuse Plik lui Iern, după ce îl întâlniră. E un Faust. Dar cu care dintre diavoli şi-o fi încheiat pactul?

Dăruirea, voinţa nestrămutată care punea în mişcare proiectul Orion era, într-un fel, mai demnă de admirat decât însăşi realizarea acestuia. Eygar Dreng nu se îndepărtase niciodată de locurile acestea. La fel se întâmplase şi cu familia sa, cu sutele de muncitori aflaţi sub comanda sa, cu familiile acestora, incluzând soţiile şi copiii care nu erau implicaţi în nici un fel în realizarea lui Orion, şi avea puţine cunoştinţe despre acesta. Din când în când, sosea, în vizită, câte un specialist din afară, în calitate de consultant în vreo problemă spinoasă, dar numai după ce ofiţerii de securitate se convingeau de loialitatea sa absolută. Secretul nu era însă motivul capital pentru care, an după an, această comunitate devenea tot mai închegată. Ar fi fost imposibil, de altfel, căci nord-vesticii nu-i selectau pe participanţi după dorinţă, ci după capacităţi. Viziunea era cea care îi ţinea laolaltă. Fie că o ştiau, fie că nu, ei pregăteau calea pentru un zeu a cărui venire le fusese profeţită.

— În primul rând, libertatea, da, le spuse Eygar Dreng celor doi uropani. Va trebui să o obţinem înainte de a putea merge mai departe şi, o dată ce ea va fi fost obţinută, mulţi dintre noi se vor retrage, fericiţi. Dar nu toţi; vor veni alţii, mai tineri. Libertatea, în primul rând, dar nu mai presus de orice altceva!

— Ce va urma? întrebă Iern, deşi Ronica îi povestise despre asta mai înainte.

Prin spusele ei, ea reuşise să aprindă în el o parte din flacăra ce ardea falnică în Eygar.

— Spaţiul! Planetele şi stelele! Desigur, nu vom putea lansa multe astfel de nave nucleare de pe Pământ. Radioactivitatea produsă ar fi prea mare. Şi-apoi, în curând, am rămâne fără materie primă pentru explozibili. Dar nici nu va fi nevoie. Dată fiind capacitatea enormă de transport a acestor nave, în curând vom putea stabili, în spaţiu şi pe Lună, un cap de pod pentru o viitoare şedere permanentă a oamenilor acolo. De aici, totul va merge de la sine, în lanţ. Cu atâtea posibilităţi la îndemână, nu va putea fi altfel. Resursele sunt nelimitate. Cei vechi au dovedit-o. In arhivele noastre se află planuri de-ale lor perfect realizabile. Rocile lunare conţin aproape toate materiile prime de care vom avea nevoie. Asteroizii conţin şi mai multe, în forme chiar mai concentrate. Un singur asteroid, mutat pe orbită circumterestră cu ajutorul energiei solare sau exploatat la faţa locului de roboţi... Un singur asteroid de nichel şi fier, cu un diametru de unul sau doi kilometri, ar satisface nevoile industriei pe timp de un veac. Dar nu vom găsi acolo doar metale feroase, ci toate substanţele atât de necesare pentru aliaje şi electronică. Nu va fi vorba doar de o exploatare în folosul Uniunii, ci de una care să slujească industria întregii lumi, inclusiv cea a ţărilor înapoiate, ca acestea să se poată ridica la nivelul unui trai decent Se plimba încoace şi-ncolo prin birou, ca un urs prins în cuşcă. Îngustimea locului şi severitatea sa întăreau această imagine. Oamenii care trăiau în aceste caverne nu aveau timp să-şi îngăduie prea mult lux. Energia. Vom găsi în spaţiu toată energia de care vom avea nevoie vreodată, curată, ieftină şi inepuizabilă. Va trebui să construim îndeajuns de multe captatoare solare, îndeajuns de mari. Acolo, în spaţiu, nu există limite. Nu există noapte sau capricii ale vremii, nici praf sau excremente de pasăre. Deşi,

dacă ar fi după mine, aş prefera utilizarea unor alte vechi idei. In loc să le priponim în spaţiu, am putea construi staţii Criswell pe Lună, din materiale de la faţa locului. În ambele cazuri, energia va fi transmisă pe Pământ sub formă de microunde şi transformată în electricitate. La naiba, la timpul potrivit, chiar noi îi vom face fericiţi pe maurai, demontând uzinele energetice construite pe Pământ. Oricum, nu vom mai avea nevoie de ele. Având toată această energie la dispoziţie, vom putea produce tot combustibilul de care va fi nevoie, nu din cărbuni sau biomasă, ci direct din apele mării: hidrogen. Acesta ar putea servi drept combustibil pentru rachete cu propulsie chimică... Dacă nu cumva ne vom decide pentru lansările cu laseri şi intrările strict aerodinamice în atmosferă. Nu va mai fi nevoie de explozii nucleare. De fapt, având aceste perspective de energii nelimitate, ne putem permite, la început, câteva lansări precum cele pe care le pregătim. Zece nave Orion lansate pentru a ne elibera; alte zece sau douăzeci, pentru a duce pe orbită materialele necesare începerii activităţii în spaţiu; atât. Din acel moment, propulsia de tip Orion va opera numai în afara atmosferei, acolo unde e locul ei. Acolo unde e şi locul omului. Desigur, ea va deveni curând demodată. Motoarele cu propulsie prin fuziune se află deja pe planşetele proiectanţilor.

— Veţi schimba lumea, murmură Plik.

— Poate c-o vom face, dar într-o măsură mai mică decât crezi, fiule. Eygar trecu de la înflăcărarea de adineauri la un ton mai calm. Licărul fanatic dispăru din ochii săi negri şi înguşti. Vom face o lume mai civilizată. Producţia ar trebui să urmeze exploatarea minelor în cosmos. Nu va mai trebui să smulgem materiile prime din miezul Pământului şi nici să poluăm cu fabricile noastre. Întoarce-te peste o sută de ani şi ne vei găsi trăind fericiţi într-un paradis pastoral.

Plik clătină din cap.

— Doar îngerii sunt meniţi a trăi în paradis.

— Dar oamenii, ei la ce sunt buni? se strâmbă Eygar, alungând imediat, iritarea. La muncă, asta-i sigur. E-n regulă, dacă tot am vorbit de muncă, haideţi s-o vedeţi pe-a noastră.

La mai mult de o sută de metri adâncime, sub acoperă-mintele de camuflaj, se deschideau în munte zece puţuri, fagurii lui Orion. Între ele, prelungindu-se sub întregul lanţ muntos, se întindea o reţea de culoare, încăperi, boite, şine, conducte, cabluri şi maşini care-şi vedeau de lucru cu forţa liniştită a unor uriaşi.

Construirea uzinei în sine constituise o muncă demnă de Hercule. Câteva peşteri naturale şi câteva cratere constituiseră nucleul, dar restul, partea cea mai mare, se săpase cu dinamită, cu câteva echipamente electrice, şi, mai ales, prin forţa muşchilor omeneşti, ziua şi noaptea, pe soare sau pe ploaie, în ceaţă, în zăpadă, pe ger şi pe lapoviţă, vreme de mai bine de patru ani. Preţul plătit fusese uriaş, iar cheltuielile nu se terminaseră: beton, metal, aparatură, muncă fizică, petrol pentru generatoarele a căror electricitate anima totul, de la iluminarea fluorescentă la furnale şi de la ventilatoare la pompele de apă.

(Muncitorii constructori erau angajaţi în sud, nici unul dintre ei nerămânând aici vreme de mai mult de un an, cu excepţia acelora care cunoşteau adevărul. Li se spunea că munca lor contribuie la înălţarea unui complex de exploatare a resurselor naturale, finanţată de un consorţiu de antreprenori. Localnicilor li se spusese acelaşi lucru. Aceştia nu se plângeau din cauză că fuseseră excluşi. Aveau, oricum, îndeajuns de lucru şi considerau că e nepoliticos să fii curios, atunci când cineva nu vrea să îţi spună prea multe... Într-un târziu, Eygar adunase o parte din ura-niul-235 colectat, înscenând o erupţie vulcanică. Consorţiul anunţase

că şocul distrusese totul şi că nu îşi putea permite reconstrucţia. Din fericire, dezastrul avusese loc într-o pauză între excavare şi amenajare; în consecinţă, personalul prezent la faţa locului fusese minim, şi nu se înregistraseră pierderi. Mai târziu, Sălaşul Lupilor, ai cărui membri fuseseră cei care conduseseră proiectul, se oferise să cumpere terenul, pentru a pune bazele unei rezervaţii naturale şi pentru a construi un centru ştiinţific de studiere a naturii sălbatice... Mauraii aflaseră, în treacăt, de acest proiect, dar nu-i dăduseră atenţie. Inspectoratul lor era încă nou şi se extindea mai ales în sud. Laska era departe, iar gerul de-acolo era neiertător, astfel încât nu aveau nici un motiv să suspecteze ceva necurat.)

La suprafaţă, nu se vedea mare lucru din toate acestea: colibe, şoproane, drumuri de ţară, un laborator, tot ceea ce se presupune că ar trebui să alcătuiască o staţiune de cercetări. Nimic din toate acestea nu se afla pe muntele în care erau ascunse navele spaţiale. De-aici, nici nu se vedea mare lucru: păduri şi creste muntoase; Tyonek, orăşel aflat pe ţărmul estuarului Cook, se afla la optzeci de kilometri distanţă spre est, dincolo de un ţinut sălbatic.

Personalul, familiile şi spaţiile comunitare se aflau în subteran. Situaţia lor nu era de natură să stârnească claustrofobii, aşa cum îşi imaginase Iern. Apartamentele erau mici, dar funcţionale; erau chiar mai confortabile şi mai sănătoase decât multe dintre locuinţele în care se adăpostea restul omenirii; decorarea interioarelor devenise aici o artă aparte; existau locuri pentru reuniuni, practicarea sporturilor sau exprimarea pasiunilor, săli de petrecere; şcoala şi biblioteca publică erau excelent dotate; deşi mesele se luau, de nevoie, în comun, bucătăria şi servirea erau de o calitate fără cusur; indivizii beneficiau de dreptul de a se asocia liber, potrivit propriilor interese. Puteau să urce la suprafaţă oricând doreau, în timpul lor liber, şi

chiar o făceau, pentru a schia, pentru a vâna, pentru a face alpinism, a pescui sau, pur şi simplu, pentru a admira splendoarea peisajului. Uneori, în grupuri, făceau câte o excursie cu autobuzul sau cu iahtul, incluzând în traseu şi paradisul luxuriant al distracţiilor care era Sitka.

E drept, izolarea nu era şi nici nu putea fi totala. Destui, între care şi Ronica, aveau numeroase ocazii de a părăsi ţinutul. Mai erau şi unii care nu avuseseră niciodată prilejul de a veni aici; astfel erau părinţii Ronicăi. Locuind în Kenai, lucrau ca agenţi pentru una dintre întreprinderile comerciale ale Sălaşului Lupilor. Era o slujbă adevărată, care slujea şi drept acoperire pentru sarcina lor de oameni de legătură, care asigurau trecerea neobservată a transporturilor de bunuri necesare către aşezarea de dincolo de munţi.

În ansamblu, pentru mai toţi cei implicaţi, din punctul de vedere al împlinirii vieţii, avantajele compensau sacrificiile necesare.

Nimeni nu susţinea că viaţa de aici ar fi tins către perfecţiune. Cu toţii urau cenzurarea scrisorilor trimise în exterior şi mai toţi duceau dorul căldurii din sud, şi tânjeau după o schimbare de decor şi de anturaj, mai ales fiindcă se ştiau izolaţi în acest colţ uitat de lume, până când Orion avea să răsară sau aveau să moară cu toţii. Se certau, bârfeau, divorţau, se îmbolnăveau, cunoşteau durerea, pierderea şi frustrarea, ca toţi oamenii. Câţiva dintre ei comiteau crime, pentru care erau judecaţi şi pedepsiţi de către un tribunal al directoratului care guverna aceste locuri. Trei dintre ei, care sufereau de psihoze incurabile, erau izolaţi de lume, în mod uman, dar permanent.

Revolta adolescentină nu era foarte răspândită, cum ar fi fost de aşteptat. Majoritatea celor crescuţi aici aveau puţine amintiri despre alte locuri sau chiar deloc. Se presupunea, din capul locului, că atunci când aveau să ajungă la vârsta muncii, aveau să participe la munca proiectului, în

măsura capacităţilor lor, până la finalizarea sa. O mică parte dintre cei tineri îşi exprimaseră dorinţe contrare şi nu le plăcea ideea de a rămâne aici după ce aveau să ajungă la vârsta maturităţii. Părinţii lor aleseseră de
bunăvoie viaţa sub apăsarea a ceea ce echivala cu o dictatură; ei nu erau de acord cu asta. Nu se presupunea oare că norrmenii se nasc liberi? Nu se putea considera că erau în stare să păstreze secretul?

Răspunsul fusese negativ; nu, nu puteau fi lăsaţi să plece; de îndată ce naţiunea avea să fie eliberata, aveau să primească generoase compensaţii şi aveau să fie liberi să ceară despăgubiri. Până în prezent nici un tânăr nu încercase să evadeze, deşi, plănuind totul cu grijă, n-ar fi fost imposibil. La urma urmei, erau născuţi în sânul unor familii de oameni inteligenţi, care îi crescuseră într-o atmosferă plină de răbdare, de muncă şi de speranţe entuziaste. Cum s-ar fi simţit dacă, într-un fel sau altul, aveau să trădeze cauza lui Orion sau dacă Orion ar fi răsărit, fără ca ei să fie prezenţi? întreaga structură era într-un echilibru metastabil. Mai devreme sau mai târziu, o întâmplare avea să sfâşie vălul tainei, dacă nu cumva măreţul obiectiv avea să fie atins mai înainte. Întreaga întreprindere era o aventură disperată, de o îndrăzneală sălbatică. Tocmai asta anima spiritul celor de-aici. Orion era un lucru măreţ, pentru care merita să trăieşti.

Navele spaţiale se aflau în stadii diferite de construcţie. De fapt, una dintre ele tocmai era demontată. Inginerii dezmembrau una care fusese testată fără echipaj în timpul verii, urmând ca piesele să fie studiate bucată cu bucată. Se preconiza ca aceasta să fie reconstruită, după aducerea unor modificări. Fusese proiectată pentru a pluti, urmând a fi recuperată din mare, unde să

fie ferită de privirile curioşilor, şi se întorsese aici sub formă de subansamble. Celelalte nave aveau să fie proiectate pentru a ateriza pe sol.

Mai erau programate doar două teste preliminare. Iern avea pregătirea tehnică necesară pentru a înţelege cât de puţin aveau să însemne acestea, dar în acest caz nu existau alte alternative. Fiecare lansare suplimentară ar fi constituit un indiciu în plus privind natura şi localizarea proiectului secret, iar copoii maurai fuseseră asmuţiţi pentru a vâna orice urmă. Din acelaşi motiv, căutarea de materiale fisionabile fusese suspendată, o decizie a cărei justeţe fusese confirmată de salvarea în extremis a grupului lui Mikli. Cu toate acestea, era inevitabil ca, în timp, inamicul să descopere fortăreaţa. Eygar nu îndrăznise să preconizeze cât timp avea să treacă până atunci.

Cea de a doua expediţie avea să fie făcută de o navă având şi oameni la bord, pentru a verifica instalaţiile de comandă şi echipamentele de aterizare. Eygar spera ca lansarea să poată avea loc în câteva luni, de îndată ce aveau să fie efectuate schimbările dictate de constatările primului zbor. Cel de-al treilea zbor, tot cu echipaj, avea să ducă în spaţiu lasere, captatoare solare şi proiectile, care urma a fi testate; nava avea să fie gata de lansare în aproximativ un an. Presupunând că misiunea ei avea să fie încununată de succes, rezultatele acestei ultime expediţii experimentale aveau să fie esenţiale pentru echiparea întregii flote. Orion avea să răsară, cu toată puterea sa, în mai puţin de doi ani de acum încolo.

— E un timp al naibii de scurt, ştiu, spuse Eygar. În ultima etapă, lansările vor avea loc la anumite intervale de timp, în decurs de o săptămână, dacă nu cumva mauraii vor fi deja în cârca noastră până atunci. În felul acesta, vom avea posibilitatea de a corecta eventualele greşeli observate, pe măsură ce acestea vor fi descoperite.

Pronosticul meu e că vom pierde vreo două nave, şi alte două se vor dovedi inutilizabile din pricina a diferite defecţiuni. Dar tot ne vor rămâne cinci care să funcţioneze... Spunând aceasta, ridică palma, cu degetele răşchirate. Cu numai cinci nave, vom reuşi să ne eliberăm.

Un fior electric parcurse şira spinării lui Iern, în vreme ce privea, pentru întâia oară, spre Orion Doi.

Coridorul prin care veniseră se deschidea în dreptul unei platforme aflate la o înălţime de circa zece metri, în tubul ascendent. Scări, pasarele şi schele pe rotile formau un păienjeniş încâlcit în semiîntunericul răcoros şi plin de ecouri. Un puţ se deschidea în partea inferioară a tubului; în interiorul acestuia se aflau ventilatoare şi epuratoare care aveau să primească partea leului din emanaţiile radioactive de la lansare. Muncitorii care se agitau pe schele păreau a fi nişte pitici; s-ar fi zis că slujeau navei, ca unui zeu gelos. Plik îşi făcu cruce.

Din centrul tubului, nava se înălţa în toată frumuseţea ei sinistră. Sub capul în forma unui vârf de lance, puteau fi văzute hublouri şi o trapă de acces. Ceva mai jos, diametrul creştea cu graţie, menţinându-se constant pe cea mai mare parte a lungimii de douăzeci şi şapte de metri; în secţiunea respectivă se aflau echipamentele de menţinere a vieţii; urma apoi un scut împotriva radiaţiilor; apoi spaţiul de depozitare a încărcăturii (care avea să conţină arme, în viitorul război, şi chiar după aceea, dacă acestea aveau să fie necesare pentru menţinerea păcii); din nou un scut împotriva radiaţiilor, maşinăriile propulsoare, un alt scut împotriva radiaţiilor, acesta din urmă menit a proteja nu echipajul, ci echipamentele electronice. Pe la jumătatea siluetei, se desluşeau aripioarele scurte. Din locul în care se afla, Iern putu să vadă şi trapele prin care avea să iasă trenul de aterizare. Descoperi şi învelişul protector din ceramică, deşi

plăcile respective străluceau alb-albăstrii, de parcă ar fi fost de metal. În partea de jos se aflau trei discuri groase, de diametre tot mai mari, cel mai mare dintre ele având cam paisprezece metri. Interconexiunile dintre acestea formau reţele complicate.

— Planurile originale au fost, fireşte, modificate, explică Eygar, şi, în ciuda frazelor seci, nu reuşea să îşi ascundă entuziasmul. Dar toate aceste modificări n-au constat decât în tot soiul de calcule şi schiţe. Păcat că bătrânul Dyson n-a apucat să-şi vadă visul cu ochii. Mă întreb cum ar fi arătat lumea de azi, dacă i s-ar fi oferit o şansă... Nava lui ar fi fost mai mare şi ar fi fost asamblată pe orbită. Noi însă aveam nevoie de un vehicul care să poată decola de pe Pământ şi care să se poată întoarce, manevrând liber atât în spaţiu, cât şi în atmosferă, putând ateriza pe o şosea îndeajuns de largă sau chiar pe o pajişte suficient de întinsă. Vehiculul nostru trebuie să fie independent de controlul de la sol, de vreme ce, spre deosebire de cei vechi, noi nu dispunem de o reţea mondială de relee. Nava noastră va avea la bord propriile sale computere şi va fi manevrată de la mai multe pupitre de comandă. Construirea unui sistem integrat, care să permită pilotarea ei de către un singur om, ar fi adăugat încă vreo câţiva ani duratei de construcţie. Dar ceea ce-i lipseşte în privinţa eleganţei, va fi suplinit de puterea pe care o va dezvolta. Dacă, din întâmplare, ratează o încercare, va avea suficiente rezerve pentru o a doua. Am fost nevoiţi să trecem în revistă toată vechea literatură astronautică, în măsura în care aceasta s-a păstrat. De asemenea, tot ce am găsit în materie de energie nucleară şi explozibili; am folosit experienţa civilizaţiei noastre în materie de aeronautică. Dar mai presus de orice, ne-a insufltţit credinţa oarbă că puteam să o facem. Arătă în jos. Nu e construită cu fineţe, nu. Data viitoare, când vom construi următoarea generaţie de nave Orion,

ne vom descurca mai bine. În cazul acestei nave, la comanda echipajului, maşinăriile din interior lansează o bombă printr-un soi de tobogan. Nişte valve se deschid şi se închid în calea ei. Bomba explodează automat, când ajunge dincolo de ultimul disc, cu excepţia cazului în care pilotul anulează comanda. Planurile bombei derivă din cele ale vechilor focoase nucleare. Există mai multe tipuri, cu puteri eşalonate între cincizeci de tone şi cinci kilotone; pilotul este cel care alege succesiunea şi ritmul exploziilor. Efectul lor variază în funcţie de dimensiuni şi de modul în care pilotul dă comanda. Nu le puteţi vedea de aici, arată ca nişte segmente de coaste. În plus, nava mai dispune şi de rachete cu combustibil chimic solid, pentru manevrele efectuate în spaţiu, şi de giroscoape, în interior.

Prima explozie e cea care pune nava în mişcare! Era entuziast, aproape euforic. Apoi, din nou, bang, bang, bang şi iar bang! Contaminarea e destul de mică, în cazul exploziilor din atmosferă, şi nulă, în exploziile desfăşurate în spaţiu. Viteza e limitată doar de numărul şi puterea bombelor. Se poate învârti în jurul Pământului în orice sens ar vrea pilotul, sau poate transporta, până pe Lună, o cantitate echivalentă cu capacitatea unui cargou oceanic, sau poate duce o expediţie până pe Marte şi înapoi.

— Stai puţin, interveni Iern. Spaţiul e aproape vid. Cum se transmite energia la nava în acest caz?

— Bună întrebare, râse Eygar. Ultimul disc e alcătuit, în principal, din materiale sintetice care absorb energia, se contractă, apoi se dilată iar, dând navei un impuls. Materialul respectiv e o reţea din lanţuri fluorosiliconice şi inele de carbon, formând un fel de structură celulară. Aceleaşi materiale se adaugă şi componentelor hidraulice din celelalte două discuri, care sunt menite să atenueze impactul. Călătoria nu e un şir de hopuri; dimpotrivă, e chiar foarte lină. În ciuda maurailor,

am reuşit să ne descurcăm chiar mai bine decât au făcut-o strămoşii noştri.

Datorită maurailor, ştim mult mai multă biologie şi, poate, mai multe lucruri despre psihicul uman, îi trecu prin minte lui Iern. *Să fie oare întreaga lor atitudine demnă de condamnat?* Alungă aceste gânduri. Cauza Ronicăi era şi a sa.

— După ce nava îşi va îndeplini misiunea, cum se va întoarce pe Pământ? întrebă Plik.

Eygar îl privi îndelung, înainte de a-i explica:

— Dacă nu se află încă pe orbită circumterestră, o ocupă, după care foloseşte una sau două retroexplozii pentru a reduce viteza. Teoretic, ar putea coborî prin atmosferă folosind o serie de retroexplozii, dar sistemul de comandă nu e chiar atât de complex, deocamdată, şi nici nu dorim contaminări inutile. Coborârea se va face, aşadar, aerodinamic. Aţi observat, desigur, scuturile termice şi aripile. Umflăturile de sub aripi conţin turbo-jeturi, care dispun de suficient combustibil. Deci nava nu va cădea ca o piatră. Cunoscându-i puterea, ne putem permite să o încărcăm şi cu astfel de dispozitive. De fapt, dacă n-am fi fost atât de presaţi de timp, am fi putut-o construi astfel, încât să zboare foarte sus, înainte de a lansa prima bombă. Dar, fiind, oricum, nevoiţi să camuflăm construcţia, am făcut-o în aceste tuburi şi am instalat aparatura din puţuri, care va înghiţi radioactivitatea iniţială. Desigur, în felul acesta, inamicului îi va fi mai greu să identifice locul exact de unde va decola nava. E drept, nu va zbura ca un şoim sau ca un vultur... Dar va zbura asemeni unui dragon. Da, asemeni unui dragon...

2

Wairoa stătea tolănit pe patul din celula sa, contemplând subtila mişcare a curenţilor de aer.

Oblonul se dădu deoparte, şi un paznic aruncă o privire iscoditoare prin ferestruica uşii solide.

— Ei, tu! Ascultă, spuse el. Wairoa îşi comută atenţia spre el, renunţând la hipersenzitivitate, se ridică în picioare şi aşteptă. Şeful ar vrea să te vadă, explică paznicul. Dacă doreşti, desigur.

Mauraiul nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— „Şeful"? Te referi, desigur, la Mikli Karst, conducătorul spionajului şi a securităţii voastre, replică el, tot în unglish. Mă îndoiesc că directorul ar putea fi atât de sardonic.

Paznicul se încruntă.

— Termină odată, ce naiba? Noi încercăm să fim amabili, iar tu... Oh, las-o baltă. Vii sau nu?

Wairoa încuviinţă şi începu să se îmbrace cu tunica, pantalonii şi sandalele ce-i fuseseră date. Fusese gol până atunci, observând cu întregul său trup, cu fiecare centimetru pătrat al epidermei. Uşa se deschise, şi mauraiul ieşi. Afară aşteptau doi bărbaţi înarmaţi. Erau soldaţi de carieră, făcând parte, în mod normal, din garda care patrula la suprafaţă, având parte, uneori, de câte un stagiu în poliţia din subteran. Nu erau obişnuiţi cu rolul de gardieni, cu atât mai mult cu cât, în opinia lor, prizonierul era un tip ciudat.

— Pe aici.

Încadrându-l din faţă şi din spate, îl conduseră prin tunelurile răcoroase şi slab iluminate. Se auzea bâzâitul ventilatoarelor, iar uşoarele adieri miroseau vag a petrol şi a chimicale. După ce ieşiră din sectorul de detenţie, întâlniră oameni care se plimbau încoace şi-ncolo, cu treburi. Aceştia îi aruncau priviri uimite lui Wairoa. Buletinul oficial care îi anunţase pe cei nou-veniţi fusese destul de sumar. La vederea lui, conversaţiile încetau brusc.

La capătul drumului, intrară într-o anticameră în care se aflau un ofiţer care răsfoia nişte documente şi o secretară care bătea la maşină nişte scrisori. Ofiţerul purta un pistol la cingătoare.

— Intră, i se adresă el lui Wairoa. Voi, băieţi, aşteptaţi aici, le spuse apoi paznicilor.

Dincolo de uşă se afla o a doua încăpere, nu foarte spaţioasă. Pardoseala de piatră era acoperită şi aici cu un material moale, albastru-cenuşiu. Peretele opus era ocupat de uşa unui seif zidit. Cel din stânga era integral ocupat de un raft plin de cărţi. Pe peretele din dreapta, colţii încrucişaţi ai unui mamut dominau un birou cu tăblia de sticlă. Pe birou, se aflau un telefon, un interfon, o scrumieră de cristal şi o serie de volume groase, sprijinite de suporturi improvizate din maxilare omeneşti. Nicăieri nu se vedea nici o fotografie, deşi Mikli Karst avea nevastă şi copii. Aerul încăperii era viciat de fumul albastru şi acrişor al ţigărilor.

— Noroc, îl salută norrmenul, cordial. Stătea pe un scaun, în spatele mesei de lucru, şi-i făcu semn lui Wairoa să se aşeze pe fotoliul din faţa sa. Ia loc. Bei o cafea, un ceai sau niscaiva tărie? Wairoa clătină din cap în semn că nu, se aşeză şi se lăsă pe spate.

Nu cred că ai de ce să te plângi, continuă Mikli, pe acelaşi ton vesel. Ai fost bine tratat, pentru un prizonier de război. Ştiai că eşti prizonier de război, nu-i aşa? Ai o celulă confortabilă, îţi este respectată intimitatea, capeţi mâncare şi băutură din belşug, o mulţime de cărţi, ţi se dă voie să faci mişcare şi ai garanţia că, dacă vei avea nevoie vreodată, ţi se va asigura asistenţă medicală de cea mai bună calitate. Ai fi avut parte şi de contacte omeneşti, dacă te-ai fi purtat frumos cu gardienii. Erau curioşi şi ţi-au arătat prietenie, dar tu i-ai respins. Nu e vina lor.

— Iar acum, tu vrei să-mi oferi mai mult decât atât, spuse Wairoa.

— Eşti isteţ, trebuie să recunosc. Poţi să-mi spui de ce-aş face-o?

— Eşti curios. Nu eşti prost să crezi că îţi voi dezvălui cine ştie ce secrete, dar ai putea trage tot

felul de concluzii din discuţiile purtate cu mine. Şi-apoi, aceste conversaţii ar putea fi distractive.

Mikli îşi luă o ţigară.

— O fac din omenie. Vei sta aici mai multe luni. Am aranjat lucrurile în aşa fel, încât a te ţine în izolare în continuare ar fi o cruzime inutilă.

Glasul lui Wairoa rămase la fel de calm.

— Minţi, vorbind despre cruzime.

Privirea lui Mikli se îngustă.

— Nu-ţi recomand să mă insulţi.

— Tu nu poţi fi insultat.

Mikli râse, cu hohotele sale răguşite.

— Ai ghicit! Dar compania mea te amuză. Îşi aprinse ţigara şi trase fumul în piept, după care emise un rotocol albăstrui şi spuse: Uite care este propunerea mea: vei fi liber să te mişti în secţiunea rezidenţial-recreaţională. După cum probabil bănuieşti, zonele critice îţi sunt interzise; santinelele nu lasă pe nimeni să treacă, fără un permis special. Din când în când, sub pază, vei putea urca la suprafaţă. In subteran, vei fi liber să discuţi cu cine vrei, despre orice, deşi cred că ai ghicit ce fel de întrebări îţi vor rămâne fără răspuns. Nu vei fi însoţit în aceste plimbări. Oamenii noştri au şi alte treburi decât să umble după tine. Restricţiile vor fi următoarele: va trebui să-ţi petreci nopţile închis în celulă. În timpul zilei, te vei prezenta personal la raport, o data la fiecare patru ore, la ofiţerul de serviciu din anticamera prin care ai trecut adineauri. În plus, va trebui să porţi şmecheria asta. Dintr-un sertar, scoase un inel căptuşit cu un material moale, având şi un sistem de închidere. E făcut pe măsura grumazului tău, spuse Mikli. E larg şi confortabil, nu trebuie să-l scoţi când te speli, dar vei observa că nu-l vei putea scoate peste cap. Înăuntru se află tranzistori, cabluri şi o baterie mică, dar suficient de puternică. Dacă îi vei da de bănuit, ofiţerul va apăsa pe un buton, transmiţând un semnal ce va activa, la rândul său, transmiţătorul încorporat în colier.

Astfel, vom reuşi să te localizăm imediat. Vrei să-l examinezi?

Wairoa acceptă obiectul, îl răsuci o dată şi îl înapoie.

— Mi se pare evident că, dacă aş încerca să îl desprind, transmiţătorul s-ar activa de la sine, deduse el. Frecvenţa circuitului de alarmă a fost, probabil, astfel gândita, încât să poată fi detectată şi prin pereţii groşi de sttncă. La suprafaţă, ar trebui să poată fi detectată de un receptor sensibil, de la distanţe destul de mari, indiferent de obstacolele dintre emiţător şi receptor. Bănuiesc deci că frecvenţa trebuie să fie de aproximativ...

— Cui îi pasă de aşa ceva?

— Sunt interesat de configuraţia care generează o atare lungime de undă, având în vedere dimensiunile atât de reduse. Mi se pare ingenios.

— Nu mă îndoiesc că ai putea să o reconstitui, în minte. În ceea ce mă priveşte, n-am făcut decât să ofer ideile uneia dintre vrăjitoarele noastre într-ale electronicii, iar ea mi-a livrat produsul finit în numai două zile. Ei, ce zici? Eşti de acord?

— Da.

Mikli se ridică în picioare.

— În cazul ăsta, dă-mi voie să ţi-l fixez. Apleacă-te peste birou. Hmmm... Să nu încerci nimic violent. Sunt mai puternic şi mai iute decât par a fi la prima vedere. Şi-apoi, n-ai avea cum să fugi.

— Împotrivindu-mă, te-aş putea lipsi de satisfacţia sexuală, îi replică Wairoa. Dar nu merită osteneala.

Mikli se crispă. Câteva secunde mai târziu, spuse cu asprime:

— Fie, acum haide, apleacă-te. Wairoa se ridică şi îi dădu ascultare. Mikli îi închise colierul în jurul gâtului. Se aşezară apoi amândoi. Mikli îşi recăpătase stăpânirea de sine. Apropo de remarca

ta de adineauri... Te-aş putea prezenta unei femei care te-ar găsi interesant. Nu e tocmai o frumuseţe, dar nici tu nu eşti. Sau, dacă preferi un tânăr, cred că am putea găsi o cale...

— Nu.

— Cum doreşti. Ai fi putut să-mi spui „Mulţumesc".

— Pentru ce?

— Uite ce e, timpul meu e destul de preţios. Nu-mi pot permite să-l pierd cu obrăzniciile tale.

— Sunt, pur şi simplu, un perfecţionist, spuse Wairoa. Vom sta de vorbă oricând vei dori. Eşti o creatură interesantă.

— Şi tu. Cât de uman eşti, de fapt?

Wairoa ridică uşor din umeri.

— Ce înseamnă a fi uman?

Mikli încuviinţă şi scutură scrumul ţigării.

— Noi doi ne asemănăm întrucâtva, observă el, căzut pe gânduri. Amândoi ne simţim... detaşaţi de lumea înconjurătoare şi, în acelaşi timp, parcam fi fost născuţi în vremea unui război veşnic... Nu? Nu sunt convins, dar cred că există ceva în genul unei memorii ancestrale. Anumite coşmare... Crezi că rasele omeneşti îşi amintesc de răul pe care şi l-au făcut una alteia?

— Mi se pare curios să te aud pronunţând cuvântul „rău", remarcă Wairoa.

Mikli clipi, clătină din cap şi îşi luă o altă ţigară.

— Ei bine, chiar pe baze strict ştiinţifice, e ridicol să presupui că rasele au un psihic identic. Când toate celelalte sunt unice, statura, proporţiile, culoarea, toleranţa faţă de factorii de mediu, cum ar putea creierul şi nervii să nu fie? Priveşte temperamentele diferite ale raselor de câini...

Interfonul bâzâi. Mikli apăsă un buton.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse o voce de femeie. Aş avea nevoie de un dosar din seif. Se poate?

— E-n regulă. Mikli închise aparatul. Hai să ne cunoaştem mai întâi, înainte de a începe să discutăm metafizică, propuse el. Te-ar deranja să-mi povesteşti despre trecutul tău?

— Aş vrea să mă gândesc dacă vreau să o fac, veni răspunsul.

Ofiţerul din anticameră intră şi se duse la uşa masivă întărită cu bare de oţel şi îmbrăcată în scânduri de stejar.

— Fii amabil şi uită-te în altă parte cât timp se formează codul, îi ordonă Mikli, pe un ton ce nu admitea replică.

Wairoa se răsuci în scaun şi tăcu câtă vreme ofiţerul deschise uşa. Apoi se întoarse şi remarcă, în treacăt, dincolo de uşa deschisă, o cămăruţă plină de fişete. Ofiţerul tocmai deschidea un sertar.

— Nu, cred că e exact invers decât spuneai adineauri, spuse el. Eu am avut mereu senzaţia că oamenii ştiu întotdeauna câte ceva unii despre alţii, înainte de a-şi povesti autobiografiile. Ce-ar fi să începem, azi, prin a discuta chestiuni profesionale? De exemplu, despre misiunile noastre respective în Yurrup...

Mikli pufni.

— Vrei să mă faci să cred că ţi-ai deşerta sacul în faţa mea?

— Nu, sigur că nu. Şi totuşi, cred că ar merita să schimbăm câteva detalii despre ceea ce, oricum, e evident. De exemplu, misiunea ta principală avea legătură cu lovitura de stat din Ostrovul Ceresc, nu-i aşa?

Ofiţerul din încăperea-seif rămase cu răsuflarea tăiată. Mikli se încruntă.

— Dacă prin asta ai vrea să afli dacă am luat parte la complot, află că răspunsul este clar: nu.

— Grupul nostru a aflat că tu ai fost în Espayn, după care ai călătorit în lungul şi-n latul Domeniului, întâlnindu-te cu diferite personaje de rang înalt din rândul clanurilor. Nu eraţi primii agenţi nord-vestici văzuţi în zona respectivă. De

fapt, tocmai veştile despre prezenţa predecesorilor tăi i-au determinat pe superiorii mei să ne trimită spre a face investigaţii.

Ofiţerul găsi dosarul pe care îl căutase, închise sertarul, apoi uşa seifului şi ieşi. Între timp, Mikli zise:

— Asemenea lucruri cu greu ar putea fi ascunse. Dar foloseşte-ţi bunul simţ. Era firesc ca grupul nostru să vrea să afle ce se petrecea în Domeniu, cu atât mai mult cu cât voi înce-puserăţi să vă faceţi simţită tot mai pregnant prezenţa. *Voi* ce căutaţi acolo? Îşi lăţi buzele într-un zâmbet. Un vechi proverb spune: „Nici o întrebare nu e pusă chiar fără vreun rost". Noi aveam misiunea deloc glorioasă de a aduna obişnuitele frânturi de informaţii care alcătuiesc, sau nu, o imagine coerentă. Desigur, am fi fost bucuroşi să vedem instaurindu-se un regim care să ne fie favorabil, fiindu-vă, în acelaşi timp, ostil. Dar ce s-a întâmplat? Puterea a fost preluată de geeani, a căror ideologie este total opusă ideilor noastre. Crezi că noi am fi avut interesul să promovăm aşa ceva? Fii serios, omule.

— Şi totuşi, întreţineţi relaţii culturale şi comerciale cu mongii.

— Acestea sunt în folosul ambelor părţi. Dacă ar afla despre Orion mai repede decât ar fi nevoie, ne-am trezi cu un război ce-ar trebui purtat pe două fronturi: voi, dinspre mare, iar ei, de dincolo de munţi. Deja ne suspectează şi ei, ca şi voi, că adunăm uraniu, şi, în ultima vreme, relaţiile sunt destul de încordate.

— Şi totuşi, cineva i-a acordat lui Jovain sprijinul de care avea nevoie.

— Toate dovezile indică implicarea Yuan-ului. Voi n-aţi aflat nimic în acest sens?

Wairoa încuviinţă.

— Ne putem aştepta ca noua guvernare a Domeniului să răcească relaţiile cu noi, spuse el. Îşi vor folosi resursele pentru a sprijini convertirea

uropanilor la geeanism, ceea ce va face ca puterea acestuia să sporească. O alianţă intercontinentală... Să fie acesta scopul urmărit de yuanezi? Crezi că spiritul imperialist al soldaţilor s-a trezit din nou la viaţă?

— Îţi faci griji, rosti Mikli. Dar politica maurailor a fost din-totdeauna să smulgă buruienile din rădăcină, înainte ca ele să aibă timp să crească. Nu-i aşa? Ce propuneri crezi că vor exista în privinţa Yurrup-ului?

— Nu fac parte din cabinetul Amiralităţii Maiestăţii sale.

— N-are importanţă, spuse Mikli, cu un uşor accent ironic. Când Orion va fi răsărit, vă vom proteja şi pe voi împotriva agresiunilor. Vezi tu, va fi în interesul nostru să menţinem actuala stare de fapt până în momentul în care spaţiul îşi va revărsa cornul abundenţei asupra întregii omeniri.

Wairoa îl privi atent.

— Nu crezi în ce spui. N-ai crezut niciodată.

— Sigur că nu, râse Mikli. I-am lăsat pe Eygar Dreng şi pe ceilalţi asemeni lui să se bucure de fanteziile lor. Acestea le stimulează geniul ingineresc care, trebuie să recunoşti, e de-a dreptul impresionant. În acelaşi timp, se ştie că dorinţa nu concordă întotdeauna cu logica faptelor.

— Şi ce crezi că se va întâmpla în cazul în care proiectul Orion va fi încununat de succes şi nord-vesticii vor deveni puterea dominantă a lumii?

— Ei bine, din pură curiozitate, în mod discret, am cerut elaborarea unor studii tehnice, de către nişte persoane care nu se emoţionează până la lacrimi atunci când vine vorba de spaţiu. In plus, m-am gândit bine, la rândul meu. Mikli schiţă un gest de lehamite. Închipuie-ţi şi tu, spuse el. Nu putem militariza lumea, şi n-am face-o nici dacă am putea. Aşa că vom avea nevoie de Orion şi de o structură de sprijin solidă, pentru a ne menţine superioritatea, ameninţarea cerească. Nu va

rămâne mai nimic pentru scopurile paşnice până când nu va fi construită o flotă separată, iar asta va dura destul de mult. Mai ales în condiţiile în care capitalul necesar pentru o asemenea investiţie nu se va aduna foarte curând. Dar, chiar de-ar fi aşa, Dreng e ridicol de optimist în privinţa ritmului posibil de dezvoltare. El nu bagă în seamă obstacolele sociale sau economice. Între timp, toate societăţile, inclusiv a noastră, vor suferi schimbări majore. Orion însuşi, şi schimbarea pe care acesta o va aduce în echilibrul instaurat de maurai, este o garanţie a acestor schimbări. Dar dimensiunile lor nu pot fi precizate. Cu o singură excepţie, completă el, rânjind ca un rechin. Niciodată, Pământul nu va deveni o grădină uriaşă întreţinută de către parcurile industriale ce se vor dezvolta în restul sistemului solar. Stă în firea omului să-şi devasteze propriul cuib.

După câteva momente de tăcere, în care doar bâzâitul ventilatorului se mai auzea, Wairoa se foi în scaun şi întrebă, aproape în şoaptă:

— Dacă nu crezi mai deloc în cauza pe care o slujeşti, de ce i te consacri cu atâta devotament?

— E singurul lucru distractiv la ora asta, şi cred că se va încheia cu un foc de artificii clasa întâi, îi răspunse Mikli. Dar tu, de ce îţi slujeşti propria cauză?

— Fiindcă sunt de părere că ai dreptate în legătură cu cele ce se vor întâmpla dacă tabăra voastră va învinge.

— Şi de ce-ţi pasă?

— Fiindcă îmi stă în fire sa stau de veghe. Mauraiul tăcu o vreme, după care, ca o concluzie, spuse: Noi doi suntem născuţi pentru a ne ucide. Din acest motiv, ne putem permite să fim mai deschişi unul faţă de celălalt decât am putea fi faţă de oricine altcineva.

3

„...Şi iar podgorenii săvârşit-au umilul miracol
De-a ne aduce prinosul unui an trecut
În şuieratul vântului tomnatic.
Şi iată amintirea viţei ruginii
Vioaie precum mintea ta ce, din păcate,
Într-un târziu, departe, fi-va alungată
Acolo unde-i va fi sorocul.
Dar, vai, cât de curând!
Ci gustă, aşadar, din nou visarea verii din cupă,
Şi vulturii scăldaţi în auriul razelor de soare
Nu vor zbura mai sus ca inima ta.
Croieşte-ţi drum prin muzică, dansează.
Descoperă că-n veci vei fi iubirea mea."

Plik îşi încheie cântecul cu un acord trist, lăsând chitara la o parte. Mâna stângă i se întinse după pahar, iar dreapta încolăci talia tinerei femei care-i şedea alături. Îi zâmbi şi se aplecă, sărutând-o uşor.

Aplauzele răsunară în sala de mese. După cină, aceasta se transformase, ca de obicei, într-o tavernă care căpătase şi un nume: Călcâiul Cizmei. (Nimeni nu ştia cum, dar toţi ştiau de ce: inginerii norrmeni aveau o vorbă: „Instrucţiunile sunt tipărite pe călcâi.") Barul era o tejghea plină de sticle cu băutură, pe care fusese aşezat un butoi cu bere; fiecare se servea singur, iar plata se făcea după cât îi lăsa inima pe cei de faţă, într-un borcan pus deoparte. Panourile fluorescente fuseseră înlocuite de felinare, pentru a da încăperii un aspect mai festiv şi pentru a crea o lumină palidă, mai încărcată de romantism. Aroma de pin se alătura ventilatoarelor, în încercarea de a mai atenua mirosul de petrol ars şi cel al fumului de tutun, marijuana şi haşiş. La această oră, mai rămăseseră doar câţiva muşterii pe băncile tavernei. Singura zi liberă la care aveau dreptul

muncitorii era risipită de-a lungul întregii săptămâni. Mulţi dintre ei nici nu se sinchiseau de ea, aşa cum nu le păsa nici de vacanţe; Orion pusese stăpânire pe ei.

— Pentru cine ai cântat cântecul acesta? întrebă tânăra femeie.

Ceva mai devreme, când încăperea era încă ticsită de lume, Plik făcuse multe dedicaţii, cele mai multe dintre ele deocheate.

— Pentru tine, iubito, desigur. Pentru cine altcineva? răspunse el, sorbind o duşcă enormă din whisky-ul local.

Lisba Yamamura se încruntă uşor, servindu-se cu încă o porţie de vişinată.

— Hmmm... Atunci de ce mi-ai spus „Frunză-de-Viţă", pretinzând că ne-am fi cunoscut cu mult timp în urmă?

— Deh, a fost doar o licenţă poetică..., spuse Plik.

Ea îl privi pieziş.

— O licenţă poetică sau o trivialitate? Eu cred c-a fost un cântec compus pentru o altă femeie, din Yurrup, şi l-ai tradus în unglish în vreme ce spălai vasele.

Plik reuşise să-şi găsească de lucru, peste zi, la bucătărie, unde mereu duceau lipsă de personal. Serile, cânta pentru câte un bacşiş sau un pahar de vin, şi toţi erau mulţumiţi de el, în acest loc izolat, unde era atât de greu să-ţi găseşti o distracţie.

Plik îşi plecă fruntea spre fată. Era mai degrabă plinuţă, dar chipul îi era subţire, cu trăsături asiatice. Era plină de viaţă şi inteligentă şi lucra ca bibliotecară responsabilă cu referinţele tehnice.

— Nu, nu e chiar aşa, susţinu el. E drept, am compus cântecul acolo şi-am folosit unele convenţii literare, dar, până în prezent, n-am găsit nici o doamnă care să-l merite.

— Ei bine... Lisba zâmbi. Voi fi şi eu convenţională de astă dată şi voi pretinde că te

cred. Eşti un tip drăguţ. Buzele lui se plimbară prin pletele ei frumos mirositoare, negru-albăstrii. Pe deasupra, eşti străin. Asta te face şi mai interesant. Sântem atât de izolaţi aici.

— Mâine nu lucrezi, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt obligată.

— Nici eu. Poate că ne-am putea găsi ceva de făcut împreună.

— Eşti cam grăbit, nu crezi?

— Mă simt singur.

— Dar prietenii tăi...

— Oh, colegii mei de muncă şi tovarăşii din secţiunea burlacilor sunt simpatici, prietenoşi, dar, sincer să fiu, îmi sunt străini. Pe deasupra, sunt cu toţii bărbaţi. Iern şi Ronica mă mai invită pe la ei, la câte-un pahar de vorbă, dar asta se întâmplă destul de rar. Îşi petrec mai tot timpul la lucru sau în doi. De când a fost eliberat, Wairoa... Wairoa îşi petrece timpul observând.

— Dar căpitanul Karst? Auzisem că...

Plik se strâmbă.

— Ce motive ar avea să-i pese de mine? Are şoareci mai mari faţă de care să se dea pisică.

Lisba se trase puţin deoparte.

— La ce te referi? La maurai?

Plik sughiţă şi bău din nou, ca să-şi astâmpere sughiţul.

— Nu, mauraii sunt dinii care îl urmăresc. Dac-ar putea, i-ar ocoli şi s-ar duce în vizuinele lor, pentru a le ucide puii. Şoarecii sunt oamenii de rând, neajutoraţi, milioane de oameni. Şi, ca să lărgesc puţin metafora, dacă lumea ar lua foc, el ar îngenunchea şi-ar sufla în jar, ca să înteţească vâlvătaia.

Ea se desprinse din braţele lui.

— Nu-mi plac insinuările tale, spuse ea.

— Îmi cer iertare, spuse el, răspicat. Poate că m-am exprimat greşit. Am băut prea mult. Poate c-ar trebui să lăsăm aici paharele, fără să le mai golim şi...

— Nu, aşteaptă puţin, domnule.

Ea îşi îndreptase ţinuta şi şedea înţepată, privindu-l cu asprime. Ceilalţi nu-i puteau auzi, şi îşi înteţiră conversaţiile, hotărâţi să ignore ceea ce se întâmpla între cei doi. Intimitatea era la mare preţ în Uniune, şi cu atât mai apreciată în complexul Orion.

— Vreau să ştiu ce-ai vrut să exprimi cu strâmbătură de mai înainte. Mikli Karst e un fel de erou printre noi, cred că ştii asta, având în vedere câte a făcut pentru proiect. Dacă el e rău, înseamnă că noi toţi suntem răi. Iar asta nu e adevărat.

— Ştiu, ştiu asta, se grăbi Plik să spună. Nu e cazul acum să-i punem în discuţie simţul moral individual. *Tu* crezi sincer că tot ceea ce faci e spre binele lumii. Iar asta e de-ajuns.

— Nu, nu e. Nările fetei începuseră să tremure. Deşi lumina era cam slabă, Plik avu impresia că Lisba pălise. Susţii că eu, împreună cu colegii mei, am fi nişte nebuni, slujind o cauză care ar putea aduce o noua Osândă. Eşti la fel de fanatic ca mauraii şi... Te credeam mai bun. Vorbesc serios.

El încercă să se înfrâneze.

— Adevărul este că fiecare dintre navele Orion va putea rade de pe suprafaţa Pământului mai multe oraşe. Cine îi va păzi pe paznici? Şi ce se va întâmpla cu materialele fisionabile aduse din spaţiu, cu reactoarele de fuziune construite pe Pământ, cu tehnicile asemănătoare cu cele ce l-au creat pe sărmanul Wairoa? Tu şi ai tăi stirniti un demon, demonul puterii.

— Puterea nu trebuie neapărat să fie folosita în scopuri josnice.

Plik clătină din cap, apoi sorbi din pahar şi ripostă:

— Ceea ce spui tu nu e decât o vorbă în vânt, iubito. Nu noi suntem cei ce folosim puterea. Ea e cea care se foloseşte de noi, se hrăneşte cu noi chiar şi după ce noi credem că ne-am atins ţelul.

Puterea există de la sine, ea îşi e sieşi Dumnezeu. Crezi că Orion vă va elibera. Şi poate că aşa va fi, pentru o vreme. Dar mai târziu, mai târziu...

Lisba se ridică.

— Noapte bună, îi aruncă ea.

El o prinse de cot.

— Aşteaptă, te rog! N-am vrut să te jignesc. Hai să ne închipuim că n-a vorbit sufletul meu, ci nălucile care mă bântuie.

Ea se smulse de lângă el.

— Închipuie-ţi că eu m-am săturat să le tot ascult Ţi-am spus noapte bună.

Ieşi. Plik privi în urma ei, descumpănit, apoi privirile lui se mutară spre cei rămaşi. Întâlnind pe chipurile acestora un zâmbet compătimitor, declară, cu glas tare:

— Ea nu-şi poate permite să aibă îndoieli în privinţa justeţii faptelor sale. Nici unul dintre voi nu poate. Nu îndrăzniţi. Va trebui să ţin minte asta, mai spuse, ridicând paharul.

4

Ceaţa era cel mai aprig duşman. Nu era un ţinut foarte rece, nici măcar în toiul iernii, căci insulele îl apărau de vânturile puternice. Nici ploile nu erau prea violente, deşi rar trecea vreo zi fără să plouă. De câteva ori, ninsese, dar cu fulgi răzleţi ce se topeau înainte de a atinge pământul. Terai putea merge înainte toată ziua pe astfel de vreme, până când apusul soarelui îl silea să-şi caute adăpost.

Se întâmpla însă ca norii să coboare, plini de burniţa îngheţată. Atunci, înecau lumea în cenuşiul lor inform, jefuind-o de lumina orelor matinale şi a celor ale amurgului, scurtând şi mai mult zilele şi aşa de-ajuns de scurte. Nevăzând decât la câţiva metri în faţa ochilor, nu-şi putea urma calea, neştiind ce culmi ori văi se aflau înainte. Era

nevoit să orbecăiască la întâmplare, rămânând îndeajuns de aproape de cursul de apă, pentru a-i auzi clipocitul, pentru a nu se rătăci. Dar norii estompau zgomotele, le distor-sionau, zăpăcindu-l, până când nu mai ştia din ce direcţie veneau acestea. Dar şi mai groaznică era umezeala care se insinua prin veşminte, pătrunzându-i până la oase, mai ticăloasă decât cea mai aprigă dintre ploi, făcându-l să tuşească şi să tremure, întrebân-du-se dacă Marile Sudului fuseseră vreodată altceva decât un vis frumos.

Nu putea să îşi instaleze tabăra şi să aştepte ca ceaţa să se limpezească. Ar fi pierdut prea mult timp. În zilele cele mai bune, parcurgea, după estimările sale, câte treizeci de kilometri; dar acele zile erau rare. Cel mai adesea, terenul accidentat îi încetinea înaintarea. Nevoia îl determina să se oprească: pentru a se pregăti pentru noapte, pentru a dormi, pentru a smulge sălbăticiei cele necesare şi pentru a le da o formă care să-i fie de folos, cu mâinile sale lipsite de experienţă şi uneltelele primitive. În ciuda ceţii, era obligat să meargă înainte.

Înainta de-a lungul coastei, la poalele munţilor, pe o fâşie îngustă, întreruptă mereu de prelungirile stâncoase, pe care era nevoit să le escaladeze, şi de fiorduri, pe care le ocolea, ori de gurile râurilor pe care le traversa înot sau prin vad. Dacă ar fi înaintat spre est, în căutarea unui drum mai uşor, s-ar fi pierdut curând, în condiţiile unui cer mai tot timpul noros; o furtună l-ar fi doborât, ori o avalanşă, dacă nu cumva vreun urs grizzly nu i-ar fi venit de hac mai înainte. Mergând de-a lungul coastei, putea folosi strâmtorile ca punct de reper, şi, în plus, pădurile dese de-aici erau mai bogate în vânat, mai ales în cerbi, în acest anotimp. La aceste avantaje, se mai adăuga şi posibilitatea de a întâlni o aşezare ori de a vedea o barcă de pescari, pentru a căpăta ajutor.

Petrecuse destule ceasuri de marş, gândindu-se la povestea pe care avea să le-o spună oamenilor, dacă avea să-i mai întâlnească vreodată. Avea să fie nevoie de multă putere de convingere, având în vedere înfăţişarea sa sălbatică. Era numai piele şi os, bătut de vânturi şi de ploi, plin de zgârieturi, nebărbierit şi nespălat. Purta nişte zdrenţe de lână şi îmbrăcăminte croită din piele netăbăcită şi cusută laolaltă cu tendoane de animal. Îşi schimba pieile nu atunci când începeau să putrezească, ci doar când deveneau prea rigide şi îl incomodau în mişcări. În mână avea un toiag, pe umăr îi atârna o traistă plină de pietre ascuţite, iar în spinare ducea un sac împletit din ierburi, în care îşi strângea merindele. Înfăţişarea lui l-ar fi înduioşat până şi pe cel mai sărac dintre sălbaticii care bântuiau acest colţ de lume.

Cu toate acestea, el nu era un sălbatic. Era un maurai; avea o misiune de împlinit şi un cămin la care să se întoarcă. În fiecare zi, îşi reamintea acest lucru cu glas tare, pentru a-şi întări credinţa.

Terai Lohannaso îşi croia drum înainte, prin norii înlăcrimaţi.

5

Focul trosnea vesel dincolo de geamul de cuarţ al cuptorului ceramic. Căldura se răspândea în încăpere, şi un zumzet răsuna din horn, acolo unde un dispozitiv capta o parte din energia ce altfel s-ar fi risipit prin gazele emanate. Printr-un sistem ingenios, energia recuperată era redată casei. Lumina lămpii strălucea pe tapet, draperii, mobile, covoare şi tablouri, reflec-tându-se în fereastră, ca într-o negare a întunericului de afară. În încăpere pluteau mirosurile cinei şi aroma proaspătă de cafea fierbinte şi coniac.

— Eşti sigură că prezenţa lui Iern nu va da de bănuit? întrebă Tom Jamis. Va întâlni tot soiul de oameni în vizitele sale. Kenai-ul nu e decât un sat ceva mai mare, şi dacă nu ţi-ai prezenta logodnicul, bârfele ar începe să circule cu şi mai multă înverşunare. Dar s-ar putea ca vreunul dintre localnici, într-o călătorie în sud, să-l numească de faţă cu cine nu trebuie.

Ronica îi zâmbi tatălui ei vitreg. Era un bărbat înalt, pleşuv, cu barbă cenuşie ce nu se deosebea prea mult de Launy Birken, nici la înfăţişare, nici în atitudine.

— Da, chiar mă gândeam că ar trebui să discut cu voi doi despre asta, se adresă ea, lui şi mamei sale. Nu trebuie să ne facem griji atâta timp cât vom şti să fim cu băgare de seamă. Chiar şi Mikli Karst a fost de acord cu acoperirea născocită de noi. Iern e, cică, un merican liber din Corado, pe care l-am întâlnit într-o călătorie despre care nu am voie să vorbesc. Amintiţi-vă, sunt destui străini care au fost cooptaţi în proiectul Orion; oficial, e un om de ştiinţă în vizită în zona de studii ecologice. Numele său e Erno sunna Fernan, ceea ce va face ca eventualele scăpări să treacă neobservate. Accentul său va trece drept un dialect unglish folosit lângă graniţa meycană, influenţat de spanyolă. Sorbi o înghiţitură aromată din paharul de coniac, îndulcindu-i arsura cu alta, de cafea tare. Oricum, vă daţi seama că nu putem sta mult timp pe-aici. Dar a naibii să fiu dacă mai rezistam o clipă fără să-mi văd părinţii şi fără să li-l prezint pe bărbatul meu!

Iern întinse mâna, apucând-o pe a ei şi strângând-o tandru. Priviri drăgăstoase fură schimbate. Ronica se simţi copleşită de privirile lui chiar şi după trei luni, câte trecuseră de când erau împreună. *Va trebui să îmbătrânesc tare mult, până când n-are să mă mai atragă în asemenea măsură. Şi chiar şi-atunci, ne vom fugări în*

scaunele cu rotile, râzând ca nebunii şi şocându-ne strănepoţii.

— Eşti o scumpă, îi spuse mama sa. Chiar şi aşa zăpăcită cum eşti. Poate că Anneth încărunţise prematur, dar aceasta era singura concesie pe care o făcuse vârstei. Îmi placi, Iern. Probabil că voi ţine foarte mult la tine.

— Aş fi. onorat, doamnă, îi răspunse Omul Clanurilor, roşind, fără să vrea.

— De fapt, sper că vom avea timp să ne cunoaştem, continuă Anneth. Mă îndoiesc însă că vom putea, până când Orion nu va fi răsărit. Iar după aceea, cu problemele tale din Yurrup... Dar să nu fim trişti acum, să nu ne pierdem timpul cu asta. Ce părere ai de cele ce se întâmplă dincolo de Estuar acum, când ai avut răgaz să te obişnuieşti?

Iern îi răspunse, entuziast:

— E minunat, e fascinant de-a dreptul. Chiar şi conferinţele, rapoartele şi toate corvezile care ne răpesc timpul... Toate acestea ne vor duce în *spaţiu!*

Ronica îi înţelegea însufleţirea. Lucrând în domeniul sistemelor de comandă şi control, fusese şi ea în simulatoare.

Era firesc ca Iern să se antreneze pentru a pilota o navă Orion. Vechea sa carieră într-ale aerului făcea din el unul dintre cei mai calificaţi candidaţi pentru acest post. Posedând un anume simţ tehnic, făcuse deja unele sugestii pentru îmbunătăţirea navelor cu care avea să zboare într-o bună zi, pentru eliminarea defectelor pe care le descoperiseră progresul tehnologic şi cercetarea. Chiar şi în muncă, destinul său se îngemăna cu al Ronicăi care era mereu prin preajma sa...

Da, peste tot, în afara simulatoarelor. Atunci mă părăseşte şi nu se întoarce la mine imediat ce iese din simulatoare; atunci, sufletul şi privirea lui sunt altundeva. Nu te pot însă învinui pentru asta, Iern, iubitule. Te invidiez doar... Deşi niciodată nu-mi pari mai vrednic de iubire decât atunci când te

umpli de stele... Chiar dacă acestea nu sunt decât un spectacol regizat de un calculator, imagini proiectate pe un ecran, date simulate, senzaţii falsificate, create pentru a ne da o imagine despre ceea ce am construit şi ceea ce ne mai rămâne de făcut. Cei din vechime aveau la dispoziţie un sistem uriaş de control de la sol şi o reţea de urmărire care împânzea întreaga planetă. Noi nu avem aşa ceva. În schimb, trebuie să creăm nave în care echipajele să poată zbura libere... În care vei zbura tu, Iern, Iern... Şi, poate, eu, alături de tine?

...Peste noapte, aveau să rămână aici, în casa părinţilor Ronicăi. Înainte de culcare, îşi îmbrăcară pufoaicele şi ieşiră afară, ţinându-se de mână, pentru a admira priveliştea neobişnuită a unei nopţi pe de-a-ntregul senine. Aici, la marginea oraşului, întunericul şi stelele le aparţineau. Gerul le mângâia obrajii, făcându-le răsuflările albe ca neaua. Zăpada le scârţâia, îngheţată, sub tălpi, sfâşiind tăcerea adâncă. Calea Laptelui strălucea deasupra şi, încă o dată, în oglinda neagră a apei. De jur împrejurul ei, sclipirile se întreceau în frumuseţe. Atotputernică, dinspre orizontul răsăritean, se înălţa constelaţia iernii, cea numită Orion.

XX

Sunt atât de puţini cei cu care pot vorbi liber. Doi dintre ei se aflau chiar acum în faţa sa. Jovain privi în jur, dindărătul mesei de lucru de căpitan, şi simţi, mai acută decât oricând, singurătatea. Cu aceşti oameni, îşi putea împărtăşi gândurile, dar nu şi inima. Ce era în inima lui, nimeni n-avea de unde să ştie.

— Ce părere ai? îl întrebă pe Bergdorff Pir Verine.

Magnatul se foi în fotoliu. Era mai degrabă scund, dar atletic şi se distinsese în luptele campaniei din Italya. Administra, cu o mână de fier, proprietăţile familiei sale din regiunea lacului Zheneve şi afacerea prosperă pe care o întemeiase. Şi totuşi, acum, şovăia să răspundă.

— Am nevoie de mai multe informaţii, domnule, spuse el.

Mattas Olvera slobozi o înjurătură oribilă.

— Ce informaţii îţi mai trebuie? întrebă el. Dreptvorbitorii sunt persecutaţi dincolo de Canal. E o violare limpede a tratatului chiar sub ochii şi laserele Ostrovului Ceresc. Dacă vom îngădui asta, cine va fi următorul care ne va ataca? Barbarii de la răsărit?

— Stai, stai o clipă, îl opri Jovain, ridicând mâna. Se lăsă tăcerea, adâncită parcă de veşnica răsuflare a aerostatului. În maniera geeanilor, Jovain se strădui să devină conştient de cele ce îl înconjurau, de toate acele obiecte vechi, creaţii ale istoriei, de răceala neclintită a sticlei de care îşi lipise mâinile. Din toate acestea, extrase puterea de a-şi potoli mentorul geean. Am auzit destule discursuri retorice, Mattas. Azi am nevoie de un sfat.

Ucheny-ul se înroşi, scoase un sunet răguşit şi se prăbuşi îmbufnat înapoi în scaunul său.

— M-am săturat să aud mereu cum alemanii sunt numiţi barbari, interveni Pir Verine. Poate că unii dintre ei asta sunt, dar cei care locuiesc în apropiere de proprietăţile mele s-au întors la civilizaţie. Au pus bazele unei clase cultivate şi au dezvoltat comerţul, sistemul de legi, iar ambiţiile lor au crescut. Asta, în mod sigur, va face ca ei să devină principalii noştri rivali în viitor, pe măsură ce confederaţia lor se va extinde şi se va întări. În privinţa asta, ai dreptate, i se adresă el, ironic, lui Mattas. E datoria noastră, faţă de strănepoţi, să veghem.

— Întrebarea este cum şi ce ne rămâne de făcut, punctă Jovain. Nu ne putem permite să şovăim, căci riscăm ca Domeniul să se destrame sub privirile noastre neputincioase. Curând, cât de curând, va trebui să îmi convoc sfetnicii oficiali, pentru a discuta cu ei aceste probleme şi pentru a lua hotărârile necesare. Dar, mai întâi, aş vrea să ştiu în ce direcţie va trebui să mă orientez. Te-am chemat, Pir, fiindcă am nevoie de o opinie independentă şi sinceră.

Sau de una care să mimeze, cât de cât, sinceritatea, gândi el, cuprins de nelinişte. Dar chiar aşa să fie? Pir Verine a ţintit din-totdeauna foarte sus, dar numai după ce şi-a evaluat cu grijă şansele. I s-a părut profitabil să-mi sprijine venirea la putere, dar s-a pregătit şi pentru eventualitatea unui eşec. La un moment dat, s-ar putea să considere şi trădarea mea drept profitabilă.

Celălalt Om al Clanurilor îşi trecu mâna peste creştetul pleşuv.

— Ei bine, spuse el, sincer să fiu, nu văd de ce ar trebui să luăm prea în serios chestiunea din Angleylann.

— Cum? explodă Mattas. Sări în picioare şi începu să se plimbe, nervos, prin încăpere. Când trecu prin dreptul mesei de lucru, mirosul robei şi al trupului nespălat îl izbi pe Jovain. Vreţi să ignoraţi faptul că o bandă de reacţionari înguşti la minte interzic poporului pe care îl cârmuiesc să afle adevărul. Aţi susţinut că sprijiniţi cauza geeană, dar... Horeai, şi se abţinu la timp să scuipe pe covor. Arătă în jos, cu degetul. Vă mai amintiţi ce înseamnă covorul ăsta? El ne aduce aminte că noi i-am scăpat pe cei din Devon de piraţii care le bântuiau coastele, deşi ei nu aparţineau Domeniului şi nici nu le datoram nimic. Şi asta n-a fost singura favoare pe care le-am făcut-o de-a lungul veacurilor. Şi care le e recunoştinţa acelor ticăloşi? Violează tratatul, asta fac!

— Să privim lucrurile în perspectivă, îi replică Pir, mieros. Piraţii, şi cei asemeni lor, în trecutul ceva mai îndepărtat, jefuiau bunuri pe care noi le doream pentru negoţ, distrugând o piaţă pe care ne-o doream pentru noi înşine. Fără îndoială, cu timpul, s-ar fi obrăznicit şi ne-ar fi atacat ţărmurile. Ostrovul Ceresc n-a fost cu nimic mai altruist decât sunt alte guverne în situaţii similare. E drept, Convenţia de la Guernsey garantează intrarea liberă în ţinuturile Angleylann-ului de sud tuturor cetăţenilor Domeniului care călătoresc în scopuri legitime. Să nu uităm însă că Devon-ul e un stat hierocratic. Episcopul lor a decis, şi nu fără un dram de dreptate, că geeanismul i-ar fi subminat biserica şi credinţa. Aşadar, după cum afirmă el, afacerile misionarilor noştri nu constituie scopuri legitime. Dar merită oare să pornim un război pentru atâta? De ce nu ne-am concentra eforturile spre convertirea celor din preajma noastră, ucheny?

— Cine-a vorbit de război? spuse Jovain. Sancţiunile economice...

— A, nu, interveni Pir, cu o voce şi mai dulceagă. Asta nu, domnule. Dragul meu prieten, aţi promis neoizolaţioniştilor că veţi impune restricţii comerţului exterior, iar asta a nefericit pe mulţi dintre noi. Problema aceasta va reveni, cu siguranţă, pe tapet, cât de curând. Însă, în cel mai rău caz, întreruperea comerţului cu mauraii n-ar fi o tragedie, căci nu a atins, oricum, cote foarte mari. Dar negoţul cu cei de dincolo de Canal constituie o cu totul altă problemă. Un embargo mi-ar produce pagube grave, şi n-aş fi singurul în această situaţie. Căpitanul nu doreşte să lovească în cei care-l sprijină, nu-i aşa? sublinie el, căutând privirile lui Jovain.

Cât de frig s-a făcut! Poate e *doar o închipuire, dar tremur.*

— Nici eu nu vorbeam de război, mormăi Mattas. Diplomaţie fermă, un ultimatum, dacă va

fi nevoie, şi o mobilizare generală de partea noastră, astea ar trebui să fie de-ajuns...

Pir zâmbi.

— A, da, asta-i altceva. Din criza aceasta, am putea obţine concesii comerciale suplimentare. Amintiţi-vă ce spuneam adineauri. Afacerea în sine nu merită luată prea în serios. Dar asta nu înseamnă că n-am putea profita de ea. Ceilalţi îi aruncară priviri aspre. Vă dau un exemplu important, le explică el.

Gândiţi-vă la militarii noştri de carieră. Nu sunt deloc încântaţi de apropierea de vechii noştri inamici din Espayn. Cu atât mai puţin le place idee reducerii forţelor lor şi eventuala înlocuire cu oameni recrutaţi direct de către Ostrovul Ceresc. Da, acasă, în Alpi, am auzit plângeri în acest sens, mocnind de revoltă. Mobilizarea generală ar da de lucru cadrelor, menţinându-vă controlul asupra lor, căpitane.

— Şi eu... mă gândisem... la aşa ceva..., admise Jovain.

...Câteva ceasuri mai târziu, acesta era din nou singur. Stătea cu capul plecat, privind hârtia îngălbenită a Declaraţiei din Tours, fără să o vadă cu adevărat, în vreme ce cuvintele ei îi răsunau în minte, *„...cauza păcii, a ordinii, dreptăţii şi a unirii finale.."*

Eu, care-am trecut prin război, sunt un adept al păcii. Dar, dacă ameninţ cu războiul, şi nu sunt luat în seamă, va trebui să-mi duc ameninţarea până la capăt. De ce? Cum s-au întâmplat toate astea? Unde anume am greşit?

Îşi îndreptă umerii. Durerea şi moartea făceau parte din daturile Forţei Vieţii pe care o slujea. Nu trebuia să uite asta niciodată.

Ceasul îl vestea că Uropa trecuse din ziua scurtă a acestui anotimp în noaptea cea lungă. Era vremea să plece acasă, la apartamentul său, la Faylis. Poate că ea avea să îi redea puterea. Mai sigur, ea avea să aştepte ca el să i-o dea, împreună

cu consolarea, siguranţa şi speranţa de care avea nevoie. Noroc că ea încetase să se mai plângă de orele târzii la care se întorcea.

2

Terai văzu satul de departe, văzu luminile strălucind la ferestre în întuneric, şi dădu uitării oboseala, grăbind pasul. Ştiuse că avea să îl găsească aici; era o mică aşezare de pescari, la gura unui fiord. Junii întâlniţi mai devreme îl îndrumaseră încoace. Îi oferiseră adăpost, mâncare şi haine, însă, după numai o noapte, le mulţumise pentru ospitalitate şi pornise mai departe. Veştile pe care le aducea nu suportau amânare.

Într-un fel, se simţise vinovat faţă de ei. Uniunea de Nord-Vest era şi ţara lor, în fond.

Dar el trebuia să îşi servească propria ţară, să slujească interesele întregii omeniri, ale planetei vii.

Poteca se întindea înaintea sa, cufundata în întuneric. Pietrişul scâiţâia sub apăsarea grea a mocasinilor. Răcoarea amurgului nu se transformase încă în gerul nopţii, dar nu mai era mult până atunci. Cerul era senin, şi injunii îi spuseseră că ziua care se sfârşea acum era cea dintâi a iernii adevărate. Stelele străluceau tot mai tare pe cerul al cărui purpuriu crepuscular se înnegrea cu fiecare clipă. Undeva, departe, se auzea lătratul unui câine.

Drumul cobora spre luciul unei ape, iar înălţimile înconjurătoare adânceau şi mai mult bezna. Terai observase antena înălţată deasupra unei clădiri, pe care o bănui a fi cea a sediului sălaşului care stăpânea în locurile acestea. Cablurile de susţinere o făceau să semene cu catargul unei nave, plutind sub stele spre o destinaţie necunoscută. Dincolo de ea, Orion strălucea, uriaş.

Terai se furişă pe străzile brăzdate de făgaşe, spre acea clădire. Nu întâlni pe nimeni. Localnicii erau în case, la cină. Îi zări în treacăt, prin ferestrele luminate: soţi, soţii, copii, o rudă ori vreun prieten invitat la masă. Scene pline de căldură şi veselie, atât de îndepărtate...

Casa spre care se îndrepta era cea mai înaltă din târg, aşa cum se cuvenea pentru un loc de întâlnire. Era construită tot din cherestea şi acoperită tot cu şindrilă, ca toate celelalte. Uşa de la intrare nu era închisă. Cu toate acestea, Terai hotărî că era preferabil să bată, căci o lumină îndepărtată dovedea că era cineva aici, probabil vreun îngrijitor, care, în schimbul serviciilor sale, căpătase o locuinţă. Lemnul sună dogit.

După un timp, uşa se deschise. Un bărbat între două vârste se ivi în faţa lui Terai. Luminarea pe care acesta o ţinea în mână îi dezvăluia trupul subţire, dar musculos, după o viaţă de muncă. Se holbă la nou-venitul îmbrăcat în veşminte care nu i se potriveau.

— Cine eşti şi ce vrei? întrebă el într-un târziu.

Suspiciunile faţă de străini nu erau un lucru neobişnuit în acest colţ uitat de lume.

Sunt însă un maurai, gândi Terai. *Iar el poate să vadă asta.*

Apoi, cu glas tare:

— Bună seara, domnule. Îmi pare rău că v-am deranjat, dar trebuie să chem de urgenţă Vittohrya.

— Hmmm..., mormăi îngrijitorul, morocănos. S-auzim cum te cheamă şi ce cauţi aici.

— Uite ce e, am naufragiat şi-am reuşit să-mi croiesc drum prin sălbăticie până ieri, când am întâlnit un trib care m-a adăpostit şi-apoi m-a îndreptat încoace. Vreau doar să anunţ la sediul companiei mele ce s-a întâmplat. Ei vor aranja apoi transportarea mea de aici.

— Care companie o fi deschisă oare la o oră atât de târzie, într-o zi de sărbătoare? Mă-ntreb,

zău aşa... Ostilitatea bărbatului deveni făţişă. Mâna îi coborî spre cuţitul din teaca de la cingătoare. Vom merge mai întâi la Ola Noren. El e primarul nostru şi e mai umblat decât noi toţi.

Poate că Terai ar fi trebuit să fie de acord. Poate că povestea lui ar fi fost crezută. Dar, de-a lungul călătoriei sale, fusese prea adesea aproape de dezastru, iar „şansa" devenise pentru el aproape un cuvânt de ocară. Luă, din instinct, o poziţie de judo, cu muşchii relaxaţi şi toate simţurile în alertă, gata de ripostă.

— Voi fi bucuros să-l salut pe primarul vostru după ce voi vorbi cu cei din Vittohrya. Iar acum, dacă nu te superi, aş vrea să mă laşi să o fac.

— Ba mă supăr! spuse îngrijitorul, şi cuţitul zvâcni afară din teacă. Ne-am săturat până peste cap de cei ca tine, care-au ajuns să-şi bage nasul până şi aici. Indiferent ce-oi vrea, acum ai să faci cum voi spune eu. Mişcă!

Urma o mişcare rapidă, o lovitură înfundată şi un icnet. Terai apucă pumnalul căzut pe prag, privi spre bărbatul care gâfâia pe pardoseală şi murmură:

— Îmi pare rău. N-am vrut să fac aşa ceva şi nu vreau să-ţi fac nici un rău. Dar va trebui să îmi urmezi ordinele, ai înţeles?

Îngrijitorul se ridică în picioare, cu mare greutate, îşi regăsi lumânarea, o aprinse şi porni înainte, împleticindu-se, pe un coridor întunecat. Lumina altei lumânări pâlpâi în întuneric. Sclipirile ei dezvăluiră chipul supt al unei femei, degetele ei grotesc contorsionate de artrită şi dinţii vădit falşi, o privelişte total necunoscută în Oceania.

— Bob? glăsui ea. Bob, dragule, ce s-a întâmplat? Oh!

Rămase cu gura căscată şi cu răsuflarea tăiată.

— Nu vă fie teamă, mizza, spuse Terai, cu o voce plină de răbdare. Soţul dumneavoastră n-a păţit nimic. A fost puţin neînţelegător când i-am

spus că vreau să trimit un mesaj, şi va trebui să îl ţin ostatic până la sosirea tovarăşilor mei, dar asta se va întâmpla destul de curând. Dacă ieşiţi, vă rog să le spuneţi vecinilor dumneavoastră să nu ne facă probleme. Mai târziu, voi încerca să obţin pentru voi, oameni buni, o compensaţie substanţială.

— Fă... tot ce-ţi cere, Mara, îngăimă îngrijitorul. Ea se îndepărtă, tremurând şi încercând să nu izbucnească în plâns. Terai îl aşeză pe îngrijitor pe un scaun, închise uşa camerei din care se făceau transmisiile radio şi se aplecă asupra emiţătorului. Poate că eşti un naufragiat, spuse norrmenul, dar nu eşti, cu siguranţă, un marinar de rând.

— Fac parte din Marină, îl lămuri Terai. Speram să nu provoc nici o reacţie ostilă, dar se pare că n-am reuşit să o evit,

— Spune-mi, de ce vă trimiteţi voi, mauraii, tot mai mulţi oameni, aici, în ţara noastră? Se aude că la oraş...

Terai îi făcu semn să tacă şi reuşi să obţină legătura. Plantonul de la serviciul de noapte din Vittohrya îşi chemă ofiţerul. Terai ar fi preferat să raporteze unui superior, dar convocarea sa, prin intermediul unui curier, ar fi durat prea mult şi, în scurt timp, satul acesta avea să devină un adevărat infern. Terai spera că agitaţia avea să rămână sub control – o mulţime zgomotoasă în hol, purtători de cuvânt veniţi să parlamenteze, cam atât — dar prefera să nu îşi asume riscuri.

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse el, în propria-i limbă. Vei transmite acest mesaj căpitanului Kurawa. Nimănui altcuiva nici o vorbuliţă, ai înţeles?

Când sfârşi ce avusese de spus, replica veni imediat.

— Da, domnule, am înţeles. Vă putem trimite o aeronavă VTOL în interval de cel mult o oră, având la bord un pluton înarmat. Vor veni să vă ia. E-n regulă?

— Cred că da, va trebui să fie...

— Doriţi să vi se aducă sau să vi se pregătească ceva anume, domnule?

— Ei bine... Terai îşi permise un zâmbet. Trimiteţi-mi o sticlă cu rom. Şi, după ce vei fi trimis curierul acela ca să-l cheme pe căpitanul Kurawa, poate c-ai să fii amabil să-mi rezolvi ceva.

— Tot ce ne stă în putinţă, domnule! Pe Tanaroa, ce va ieşi de aici...

— Nu e mare lucru. Vreau să trimiteţi un mesaj în N'Zealann, astfel încât, la sosirea mea, să pot vorbi cu soţia mea, acasă.

3

Încăperea în care Arnec al IV-lea, mestromor al Brezh-ului de Vest, îşi primise oaspeţii era situată la unul dintre etajele superioare ale palatului său, dominând o mare parte din întinderea Kemper-ului. De la fereastră, se vedeau acoperişurile înălbite de recentele căderi de zăpadă, cele două râuri de un cenuşiu metalic, catargele înşirate de-a lungul cheiului şi turnurile catedralei profilându-se pe fondul negurii ce învăluise înălţimile din fundal. Străzile erau înguste, iar noaptea părea a se revărsa în sus, din ele. Felinarele străluceau palid, în culori de pietre preţioase, iar frigul părea că izvorăşte din pereţi.

Lămpile şi focul din vatră nu reuşeau să alunge pe de-a-ntregul penumbra ce domnea în încăpere. Poate că de vină erau covoarele şi mobila prea întunecată ori portretele înrămate de pe pereţi, din care priveau chipuri prea severe. Ori, poate, umbra era în sufletul oamenilor. Erau destul de mulţi, majoritatea lor fiind bărbaţi între două vârste, aerogeni şi personalităţi proeminente dintre localnici. Cu toţii erau îmbrăcaţi somptuos pentru această ocazie, dar culorile predominante erau

închise şi reci, cu excepţia unei mantii scurte, roşii, pe umerii lui Tess Vosmaer Rayman. Pe un bufet, vinurile şi aperitivele îşi aşteptau consumatorii, dar cei prezenţi se înfruptau absenţi. Se formaseră grupuri mici în care se vorbea aproape în şoaptă.

După un timp, Arnec ridică tonul, rostind într-un francey cu accent:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să luaţi loc.

După ce toată lumea îşi găsise locul în jurul mesei centrale, Arnec se aşeză în capul mesei şi ridică mâinile, cerând tăcere. Nu era un personaj impresionant: scund, palid, gârbov, aproape chel, purta o pereche de ochelari ce păreau mereu pe punctul de a-i aluneca de pe nas. Fiind un erudit, a cărui operă privind evoluţia limbilor celtice în epoca post-Judecăţii era considerată a fi lucrarea definitivă în materie, nu îşi asumase un rol activ în politică decât în măsura strictă a obligaţiilor funcţiei pe care o moştenise. Tocmai din acest motiv, invitaţiile trimise prin curieri stârniseră neîncredere, mai ales deoarece subliniau faptul că agenţii Gardei Terrane nu acordau prea mare atenţie celor ce se găseau în anturajul său profesoral.

— Ştiţi cu toţii de ce ne-am adunat aici, începu el, pe tonul unui conferenţiar de la Consvator. În următoarele câteva zile, vă revine sarcina de a limpezi obiectivele noastre şi de a decide ce anume trebuie întreprins. Eu nu sunt un om de acţiune. Cel mult, pot observa când anume se cere a se acţiona. Sugerez, cu toate acestea, să începem chiar acum un schimb neoficial de idei. Apoi, vom putea coborî liniştiţi în sala de la parter, pentru a ne bucura de prima cină a festivităţilor care au constituit pretextul adunării noastre.

Spunând acestea, se aşeză.

Vreme de câteva momente, se lăsă tăcerea. Ea nu se datora faptului că invitaţii nu s-ar fi cunoscut între ei. Membrii clasei conducătoare se cunosc, de obicei. Mai degrabă, nimeni nu voia să vorbească

primul, până când orice reţinere nu avea să dispară.

Talence Hald Tireur, cel care venise cel mai de departe, rupse tăcerea.

— Întrebarea e simplă. Câte jigniri vom mai îndura din partea acestui uzurpator?

— Stai puţin, îl întrerupse Dykenskyt Zhan Hannes, oarecum alarmat. Înţeleg că voi, cei din Beynac, aveţi motivele voastre de supărare...

— Nu numai noi, ci întregul Dordoyn. Nu i-am fi putut întoarce din drum pe lacheii trimişi de Jovain, dacă n-am fi avut sprijinul întregului ţinut.

— Dar rebeliunea făţişă...

— Nu vorbesc despre asta, domnule. Vorbesc despre o întâlnire a seniorilor clanurilor, care să voteze destituirea lui Jovain.

Lundgard Simo Ayson izbi cu pumnul în masă.

— Şi crezi că porcul acela va permite o asemenea întrunire? Iar, de o va permite, crezi că se va supune? Are la dispoziţie Ostrovul Ceresc.

Vosmaer Tess Rayman îi aruncă o privire în care cinismul şi compătimirea se amestecau. La urma urmei, antevorbitorul era un văr al soţiei repudiate a lui Jovain, Irmali.

— Asta nu înseamnă, neapărat, că militarii sunt de partea sa, replică ea. De fapt, nu tocmai acesta e motivul pentru care ne-am adunat aici?

Omologul lui Arnec, Sozen al Dl-lea, mestrogoat al Brezh-ului de Est, clătină din cap, tulburat.

— Nu, colonele, interveni el. Problema are un substrat mult mai profund. I-am ascultat pe cei din jurul meu. Sunt îndeajuns de nemulţumiţi de faptul că Ileduciel intenţionează să sprijine o cauză pe care ei o consideră păgână, opusă dreptăţii, departe, în Angleylann. Ar suporta-o, poate, ca pe o mutaţie într-un joc politic pe care n-au pretins niciodată că ar vrea să-l înţeleagă. Însă o mazilire, o luptă între sfinţi, le-ar clătina cele mai profunde

convingeri. Ar începe să se întrebe dacă Ar-Goat-ul mai trebuie oare să rămână în cuprinsul Domeniului.

— Da, aşa s-ar întâmpla dacă nu ar exista un succesor acceptabil, cel care ar fi trebuit să devină căpitan după moartea lui Toma, spuse Kronenberg Stef Lanier, cu înflăcărare în glas. Acesta era fratele lui Rosenn, mama vitregă a lui Talence Iern Ferlay. Oriunde s-ar afla acest succesor... Sau, dacă el e mort, ceea ce se prea poate să fie adevărat, supuşii dumneavoastră nu vor accepta oare să îi pedepsească pe ucigaşii lui şi să instaleze un nou căpitan, unul care să guverneze cu dreptate?

— Şi cine ar fi acela? întrebă Dykenskyt Zhan Hannes, aruncând spre Talence Hald Tireur o privire încăpăţânată.

— Deja se arată semnele răzvrătirii, dacă nu cele ale unei secesiuni. Da, sunt de acord că nu trebuie să îngăduim ca mobilizarea să aibă loc, se grăbi el să adauge. Avem nevoie de un front comun, pentru a obţine contramandarea acestui ordin. Dar nu putem accepta ca regionalismul să scape de sub control.

Un localnic corpolent, om de vază în negoţ, interveni:

— E firesc să fiu preocupat de o întrerupere a comerţului, dar, credeţi-mă, mult mai mult mă preocupă o posibilă destrămare a Domeniului. Pot cadrele militare să refuze să-şi adune unităţile şi să se mobilizeze, în cazul în care „negocierile ar eşua"? Şi, dacă ar face-o, n-ar fi tocmai asta o răzvrătire?

— Poate că nu se va ajunge chiar până acolo, sugeră marele primar al Elsass-ului, pe un ton ce exprima mai degrabă speranţă decât convingere. Poate că, acum, cel mai bine ar fi să aşteptăm.

Vossmaer Tess Rayman îşi drese vocea.

— Nu, mă tem că nu e aşa, spuse ea. Vedeţi dumneavoastră, am fost puşi în faţa unui fapt împlinit. Sântem folosiţi ca o ameninţare împotriva

Devonului. Dacă încuviinţăm... Bun, hai să judecăm o clipă. Cine suntem „noi"? Desigur, nu pretind că vorbesc în numele fiecărui soldat, marinar sau pilot, dar ştiu, totodată, că nu vor fi puţini cei care ni se vor alătura pentru a înfrunta Căpitănia. Noi suntem profesioniştii, scheletul şi muşchii minimali ai Armatei. Depindem de rezervişti, ei sunt carnea adevărată a acestui organism, ei, cei chemaţi în cazuri de urgenţă. Dar nici aceştia nu sunt foarte mulţi. Domeniul n-a mai avut de-a face cu o ameninţare serioasă de trei secole. Rezerviştii, ca şi noi, de altfel, sunt loiali, în primul rând, ţinuturilor de baştină. Şi nu sunt, în nici un caz, proşti. Privi în jurul mesei. Mi se pare evident, continuă ea, că Jovain nu e interesat atât de mult de protejarea câtorva predicatori geeani şi de respectarea cu sfinţenie a tratatelor, cât de crearea unei diversiuni. Vrea să aducă laolaltă Armata, pentru luptă. Dacă va avea prilejul să o lanseze într-o aventură peste hotare, cu atât mai bine. Dacă nu, măcar o va şti adunată, vulnerabilă din partea Ostrovului Ceresc, nu răspândită printre locuitorii Domeniului, sub forma a tot atâtea nuclee potenţiale de gherilă. Între timp, Garda sa Terrană şi agenţii săi politici îşi vor întări puterea asupra civililor de pretutindeni.

— Şi cât timp ar putea el menţine o atare situaţie, evident instabilă? întrebă Arnec.

Tess ridică din umeri.

— Atâta timp cât se va gândi la ce are de făcut în continuare. Aş zice că e la fel de dezorientat ca şi noi. Din acest motiv, trebuie ca noi să ne regăsim cât mai curând echilibrul. Să luăm o poziţie fermă. Vom avea la dispoziţie precedente istorice şi legale, vechile drepturi ale statelor şi popoarelor acestora.

— El îşi are propriii săi susţinători, îndeosebi în sud, avertiză Sozen. Amintiţi-vă, el susţine că vrea să readucă în uz şi să protejeze căile tradiţionale. Nu neaparat tradiţiile Brezh-ului sau

cele ale majorităţii statelor, dar... Ezită, înainte de a rosti înspăimântătoarele cuvinte: Război civil? Nu neapărat acum, nu pentru o lungă perioadă, dar destul de curând?

— Imposibil, mugi Lundgard Simo Ayson. Asta e una dintre părţile problemei noastre. El controlează Ostrovul Ceresc.

Talence Elsabet Ormun vorbi blând. Era o tânără femeie dintr-o familie minoră a clanului căpitanului, invitată la recomandarea rudei sale, Bram Gunhouse, fiindcă era tehniciană la bordul aerostatului.

— Nu... Nu e nevoie ca el să îl controleze pentru totdeauna, spuse ea.

4

Ninsese mult cu câteva zile în urmă şi iar se pregătea să ningă. Umezeala din aer făcea ca pământul să pară cald. Din acest motiv, Vanna Uangovna se putea plimba prin grădină, purtând doar o robă şi cizmele.

Era singură. Cele douăsprezece zile ale solstiţiului nu se încheiaseră încă şi cei mai mulţi sărbătoreau — acasă, printre prieteni sau prin ceremoniile regimentale – în linişte, zgomotos ori cu disperare, în funcţie de sentimentele provocate de aflarea veştilor.

Vanna se simţea... nostalgică sau, cel puţin, aşa i se părea ei. Nu împărtăşea credinţa comună în astrologie şi cicluri; dansul nesfârşit al Geei printre stele şi planete era mult mai subtil şi incomparabil mai puternic. Şi totuşi, fără să vrea, simţea că era cum nu se poate mai potrivit că acest interval, al plătirii datoriilor, deschidea Anul Şarpelui cu Clopoţei. Distrugere, decădere, somnul milenar al iernii şi, în sfârşit, primenirea – dar ce altceva fusese viaţa ei, prelingându-se prin timp spre ora

naşterii sale? Cum aveau să-şi amintească de ea învăţăceii ei?

Cerul era aproape negru, şi norii pluteau atât de jos, încât i se părea că, ridicându-se pe vârfuri, i-ar fi putut atinge cu mâna. În lipsa frunzelor, modelele de piatră şi lemn din grădină păreau a fi însemnări într-o caligrafie împietrită a unei limbi necunoscute. Îngrijitorii măturaseră cărările – pietrişul scrâşnea sub picioare – dar nu mai rămăsese mare lucru de văzut aici, în afara copacilor golaşi, a stâncilor, a stelelor, sculpturilor, a bazinelor golite de peşti şi îngheţate. Ici-colo, câte un bonsai veşnic verde se voia o afirmaţie a perpetuării vieţii, dar azi, ea simţea altfel.

Ajunse lângă o băncuţă de piatră, aşezată cu faţa către un cerc de pietre care înconjura un morman de corali. Scoicile îşi iţeau vârfurile de sub zăpadă, dar următoarea ninsoare avea să le îngroape cu totul. Vreme de o clipă, şovăi, nehotărâtă, după care se aşeză pe partea pe care, odinioară, şezuse Iern.

Luase cu sine instrumente de scris şi o planşetă. Şi le pregăti şi, înainte de a se aşterne la scris, contemplă coralul, lăsându-şi gândurile să rătăcească departe, prin valuri şi abisuri. Deşi scria în unglish, se străduia să aştearnă fiecare literă în parte, mai frumos decât scrisese vreodată.

Vanna Uangovna Kim, din cohorta Aldan, în Dulua, Gospodinatul Krasnayan, către Talence Iern Ferlay, din Domeniul Ostrovului Ceresc, oriunde s-ar afla în ultima zi a anului în care ne-am întâlnit.

Te salut şi îţi doresc toate cele bune.

Nu sunt sigură că această scrisoare va ajunge la tine. O voi trimite câtă vreme neguţătorii mai circulă între ţinuturile Mong şi Uniunea de Nord-Vest, căci aceştia acceptă, în schimbul unei taxe, să ducă şi corespondenţa. Probabil că îţi mai aminteşti când te-am întrebat unde îţi voi putea

scrie, când voi avea prilejul, şi doamna Ronica Birken mi-a dat adresa unui post comercial, undeva în ţinutul Yukon. Spunea că cei ce poposesc acolo ar şti unde să trimită un atare mesaj.

Fără îndoială, rândurile acestea vor fi citite şi de alţii, de-a lungul drumului. Eu însă n-am secrete să-ţi scriu.

De fapt, nici măcar nu ştiu ce anume m-a determinat să-ţi scriu. Nu-mi vine să cred că vei avea ocazia să îmi răspunzi, chiar de-ai vrea să o faci. Unde eşti, cum o mai duci, cu ce te ocupi? Mi-am dorit de mult să aflu toate astea, de când ne-am luat rămas-bun, dar mi-am spus că ar fi o nebunie să încerc să dău de tine. De ce o fac acum, când primirea unui răspuns pare imposibilă?

Ba nu, de un lucru sunt sigură: nimic nu e imposibil. Ar trebui să fii şi tu geean, mai mult, să fii un iniţiat, unul dintre cei ce simt totalitatea universului, pentru a înţelege pe deplin ceea ce vreau să spun. Oricum, gândeşte-te la felul în care ne amintim de cei absenţi sau de cei morţi. Venind dintr-o societate atât de veche, gândeşte-te la comuniunea pe care o ai cu strămoşii tăi. Tu nu-mi poţi răspunde, în schimb, eu pot să-ţi vorbesc, şi asta e poate mai mult decât eşti tu în stare să înţelegi. După plecarea ta şi a tovarăşilor tăi, noi, cei din Dulua, ne-am reîntors la existenţa noastră cotidiană. Desigur, stranietatea acelui episod continua să ne uimească, dar tot mai puţin, pe măsură ce săptămânile treceau. Mă simţeam ciudat, încercând să-mi recâştig liniştea, fără a reuşi niciodată pe de-a-ntregul. Nu reuşeam să uit venirea şi plecarea ta şi buna ta cuviinţă strălucitoare. Să nu mă compătimeşti, căci aveam munca şi lumea mea. Sper că şi tu ţi-ai regăsit calmul şi fericirea.

Dar azi... Cenzori, vă rog să luaţi notă: nu spun nimic din ceea ce nu va şti toată lumea la vremea când această scrisoare va ajunge la

destinatarul ei. Luaţi, de asemenea, aminte la cuvintele unui celebru scriitor norrmen: „O luptă e publică, în vreme ce iubirea sau ura sunt ceva personal." Deşi eu şi Iern ne aflăm în tabere diferite, asta nu ne împiedică să rămânem prieteni.

Iern: Ieri am primit veşti: „Agenţii serviciilor de spionaj au descoperit acţiuni care au loc în Uniunea de Nord-Vest, acţiuni ce constituie un pericol lipsit de echivoc, imediat şi de mare amploare. Guvernele celor Cinci Naţiuni se află în conferinţă la cel mai înalt nivel. Vor avea loc cereri de explicaţii pe cale diplomatică, dar este de aşteptat ca darea unui ultimatum să fie necesară. Natura ameninţării nu poate fi divulgată deocamdată, pentru a nu bloca alternativa unei reglementări paşnice. Cele Cinci Naţiuni îşi vor demonstra hotărârea de a preveni răul, rugându-se pentru mai bine."

Inevitabil, zvonuri în acest sens circulau deja de o vreme încoace. Nu-mi mai amintesc conţinutul lor exact, dar asta n-are, oricum, importanţă. Esenţialul e că soldaţii se pregătesc pentru mobilizare, pentru o viitoare acţiune comună.

Nu sunt singura care are anumite presupuneri despre ce este vorba. Zvonul despre căutătorii de uraniu a circulat intens. In ceea ce mă priveşte, bănuiesc că mauraii au fost cei care au descoperit ceva înspăimântător, căci negustorii ambulanţi ne-au adus vestea că ei şi-au sporit efectivele din Uniune. Ar fi fost logic ca ei să îi informeze pe conducătorii noştri. În caz de primejdie, interesele noastre, ale lor şi ale întregii omeniri sunt aceleaşi.

Da, ale întregii omeniri, inclusiv ale acelor elemente din Uniunea de Nord-Vest care sunt vinovate. Îşi închipuie că sunt eliberatori. Nu vreau, nu pot să cred că şi tu, Iern, te-ai alăturat lor. Nu pot să cred că marea majoritate a norrmenilor sunt de partea lor. Poate că s-au lăsat înşelaţi prima oară, de mirajul „energiei atomice

paşnice", dar vor sta ei deoparte atunci când nişte nebuni vor aprinde torţa unei noi Vremi a Morţii?

Atât ştiu deocamdată. Atât, şi ceea ce am hotărit. Aş fi aşteptat încă o vreme, pentru a afla mai multe, dar comerţul şi poşta ar putea fi întrerupte în orice moment, aşa că trebuia să-ţi scriu chiar acum.

În ceea ce mă priveşte, îl voi contacta pe Orluk Zanovici Boktan, noyonul care v-a condus în ţara sa şi v-a dat drumul la graniţa cu nord-vesticii. Cohorta mea şi cea a Stelei Albastre nu au o orientare militară şi sunt destul de mici, astfel încât, cu siguranţă, vor ajunge sub comanda cohortei sale, Cohorta Bizonului. Noi doi ne-am împrietenit, lucrând împreună, mai de mult. El va fi încântat să mă primească alături de el, în calitate de... capelan, ai zice tu, dar nu ai avea întru totul dreptate. Dacă lucrurile nu se precipită, probabil că voi pleca peste o săptămână sau două. După aceea, îmi va fi imposibil să-ţi scriu cât va dura conflictul.

Nici veştile venite din ţara ta nu sunt cu mult mai bune; vorbesc de nelinişte, izbucniri de violenţă şi încordare; mă gândesc cât de mult trebuie să sufere cei care ţin la tine. În această limbă, ţi-aş putea ura ca „viaţa să le aducă numai bine, şi lor, şi ţie", dar, în termeni geeani, asta n-ar avea nici un sens. Geea se află din nou la ceas de cumpănă. Dacă suntem cu adevărat fiinţe raţionale, trebuie să ne deschidem în faţa Ei, Care este chiar noi înşine, şi să existam, pur şi simplu, ca nişte organe într-un imens organism. Asta e tot. De fapt, asta e Totul.

(Pana alunecă, pătând foaia.) Dar, Iern, Iern, nu voiam să-ţi ţin predici! încercam doar să îţi explic. Poate că, într-o bună zi, noi doi ne vom întâlni din nou şi-am să-ţi pot explica totul mai pe îndelete.

Transmite toate urările de bine Ronicăi Birken şi prietenilor voştri.

Pana îi tremura în mână. Începu să scrie "A ta, cu dragoste...", apoi se răzgândi şi scrise „A ta, în amintire...". Se întuneca. Era nevoită să se aplece asupra planşetei, pentru a distinge literele. Primii fulgi de zăpadă începură să cadă.

5

Aşezat la masa de lucru, Jovain îi răspunse la salut vizitatoarei sale.

— Ia loc, o invită el.

— Vă mulţumesc, înălţimea voastră.

Talence Elsabet Ormun se aşeză pe marginea unui fotoliu. Mâinile i se încleştară, în poală. Era nervoasă, observă Jovain. Nervoasă, dar hotărâtă.

O privi mai îndeaproape. Nu dăduse niciodată prea multă atenţie personalului tehnic al Ostrovului Ceresc, nici preocupărilor celor care îl alcătuiau. Erau acolo, pur şi simplu, ca nişte anexe ale întregii maşinării. Când aceasta electronistă ceruse o audienţă, declarând că era purtătoarea unui mesaj al mai multor colegi ai ei, Jovain avusese revelaţia înspăimântătoare că aceşti oameni nu erau, neapărat, de partea sa.

Înfăţişarea ei îl mai liniştise. Era drăguţă şi subţire, o figură comună, cu excepţia ochilor negri uriaşi, strălucitori. Înghiţea în sec, şi vocea îi tremura uşor. El o răsplăti cu un zâmbet.

— Relaxează-te, îi spuse. Dacă nici aici, în stratosferă, nu putem fi tovarăşi, unde altundeva am putea?

— Sunteţi foarte... amabil, îi răspunse ea.

— Cu ce îţi pot fi de folos, mamzell?

— Vă rog să mă ascultaţi. Vă rog, din partea tuturor, ascultaţi-ne.

Un val de căldură îl invadă. *Ea vrea ceva, cu otice preţ; ea şi ceilalţi despre care vorbea. Îmi pot permite să fiu curtenitor.*

— Spune. Căpitanul e cel dintâi slujitor al poporului.

— Nu aceasta a fost menirea sa dintru începuturi... Se opri, de parcă izbucnirea aceasta ar fi înspăimântat-o. Vă rog să mă scuzaţi, asta n-are nimic de-a face.

Căldura se mai domoli.

— Ei bine, ce aveai să-mi spui?

Ea ridică fruntea, privindu-l în ochi şi ţinându-şi o clipă suflarea, înainte de a-şi da drumul:

— Am discutat, împreună cu colegii mei, despre o sumedenie de lucruri; nu cu toţii laolaltă, ci individual. Mulţi dintre noi suntem neliniştiţi de ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme şi de ceea ce ameninţă să se întâmple. Avem rude, cămine strămoşeşti pe care le vedem în permisii, legăminte de loialitate mai vechi decât munca noastră aici. Nu vreau să fiu lipsită de respect, dar alegerea înălţimii voastre nu s-a făcut conform tradiţiei. Unii îi pun legitimitatea sub semnul întrebării. Alţii se întreabă ce s-a întâmplat cu Iern Ferlay. Se îndoiesc de presupusa lui vinovăţie. Domnule, vă rog să înţelegeţi că eu şi persoanele în numele cărora vorbesc nu acuzăm sau altceva de felul acesta. Pentru binele Ostrovului Ceresc şi al Domeniului, dorim să vă avertizăm.

Jovain îşi îndreptă spatele până simţi un junghi dureros în şale. *Nu, o asemenea reacţie n-ar fi demnă de un adevărat geean.* Vocea interioară era abia audibilă.

— S-auzim, îi aruncă el.

— Politica înălţimii voastre a provocat nefericire, furie şi... nesupunere. Cât priveşte actualul conflict cu Devonul, multă lume crede că acesta nu este justificat. Tot mai mulţi ofiţeri anunţă că nu vor răspunde unei eventuale chemări la arme în această situaţie, ci vor rămâne la casele lor, punându-se în fruntea ţăranilor şi a orăşenilor,

pentru menţinerea drepturilor lor seculare. Domnule, este îngrozitor!

— Da, aşa e, încuviinţă Jovain, făcând un efort de voinţă pentru a se stăpâni. Dar nu vom lăsa să se întâmple una ca asta.

— Şi ce îşi propune Căpitănia să întreprindă, în cazul în care vom ajungem într-o atare situaţie?

— Să sperăm că nu vom ajunge până acolo. Bunul-simţ, dacă nu altceva, va învinge, în cele din urmă. În fond, Ostrovul Ceresc deţine puterea supremă.

Mâinile ei fură cuprinse de un tremur uşor.

— Domnule, acesta este motivul prezenţei mele aici. Am venit să vă avertizez că greşiţi. O mare parte a personalului, atât de aici, cât şi de la sol, a hotărât că... Noi nu putem îngădui ca Ostrovul Ceresc să tragă în propriul său popor. Şi nici asupra unei ţari care, de fapt, nu ne-a făcut nici un rău. Nu putem şi nu vrem să fim părtaşi la aşa ceva.

Pentru Jovain, fu ca o lovitură de baros. Ripostă, furibund:

— Aţi depus un jurământ, şuieră el. Tradiţia vă obligă...

Ea însă îşi pierduse orice urmă de şovăire.

— Noi vedem acest jurământ ca pe o promisiune a Ostrovului Ceresc de a sluji Domeniul. Pentru noi, *asta* înseamnă tradiţia. Şi nu o vom schimba tocmai acum.

— Ce vreţi?

— Vrem doar reconciliere, domnule. Dacă domnul căpitan ar consulta mai multă lume, dacă ar asculta şi de alte opinii, s-ar putea ajunge la o înţelegere. Noi, grupul nostru, nu suntem politicieni. Nu avem de gând să vă impunem condiţiile noastre. Vă implorăm doar să păstraţi pacea până nu va fi prea târziu.

Jovain izbucni, întărâtat:

— Şi dacă nu voi izbuti? Ce se va întâmpla?

— Domnule, trebuie să izbutiţi. Vă repet, noi nu vom manevra Ostrovul Ceresc împotriva nici unei regiuni a Domeniului şi nici împotriva unor străini nevinovaţi.

— „Noi"! Cine sunteţi voi? Numeşte-i.

Femeia clătină din cap.

— Nu, domnule. Asta ar putea aduce după sine represalii. Nu înţelegeţi că încercăm să păstrăm o punte de comunicare?

— Vorbeşti în numele unor... Furia răbufni, cu gust metalic. Târfă, tu eşti cea care a pornit această răzmeriţă! strigă Jovain. Tu!

Ea se ridică în picioare.

— Cred că ar trebui să plec, spuse ea, calmă. Atunci când domnul căpitan va dori să mai discute cu mine, mă poate găsi în apartamentul meu sau la post.

Rămas singur, Jovain se prăbuşi în jilţ, tremurând. Trecură câteva minute până când se simţi în stare să trimită pe cineva după Mattas. Când ucheny-ul îşi făcu apariţia în birou, Jovain gemu:

— Ajută-mă. Scapă-mă de povară.

O oră de exerciţii yoga, de incantaţii şi meditaţie reuşiră să îi readucă liniştea. Dar nu era profunda pace interioară a Geei, ci calmul plat al mării înaintea izbucnirii unei furtuni.

— Îi vom înfrunta, spuse Jovain. Pe cine ar trebui să contactez întâi şi-ntâi? Consilierii, Garda Terrană, loialiştii... Nu e de ajuns. Am nevoie de ei, dar ei nu-mi ajung. Espaynienii, prin intermediul lui Dyas Garsaya... Privi fotografia lui Charles Talence, pe care veacurile o estompaseră aproape cu totul. Dar mauraii? murmură el. Da, la timpul potrivit, voi lua legătura şi cu mauraii... Indiferent ce voi hotărî, acel „timp potrivit" va trebui să vină curând.

Mattas se scărpină în barbă.

— Nu-mi place ultima opţiune a ta, zise el. Dar bănuiesc că nu avem de ales. Nu putem lăsa

ceea ce-am câştigat să ne alunece printre degete. Toate acestea înseamnă prea mult pentru Pământ.

Pe neaşteptate, Jovain îşi aminti că, exceptând o scurtă vizită de curtoazie la Tournev, nu pusese piciorul pe Pământ de când devenise căpitan. Ţinuturile pe care le ocârmuia deveniseră o hartă îndepărtată, pătată de nori, undeva, jos, o imagine cu nimic mai reală decât oricare dintre tablourile de pe pereţi. Cu singura deosebire că putea să ia oricare dintre tablouri din cui, să îl arunce pe podea şi să îl calce în picioare. Lumea sa se micşorase, limitându-se la acest glob din cer şi, cel mai adesea, la această unică încăpere, la aceasta celulă a sa. Avea să mai părăsească vreodată Ostrovul Ceresc?

XXI

„...Guvernul Uniunii de Nord-Vest şi-a declarat neputinţa de a acţiona. Reprezentanţii Maiestăţii sale au sugerat câteva măsuri care ar trebui luate: interzicerea continuării lucrului la infamul proiect Orion, cererea predării tuturor utilajelor şi facilităţilor, scoaterea în afara legii a tuturor celor care refuză să se supună imediat acestor măsuri şi chemarea adresată tuturor cetăţenilor de a coopera pentru eliminarea acestei ameninţări la adresa întregii lumi. De vreme ce şeful şi Marele Consiliu au respins aceste condiţii minime, guvernul Maiestăţii sale a considerat această luare de poziţie drept o respingere a ultimatumului. Perioada de graţie a expirat, astfel încât între Federaţia Maurai şi Uniunea de Nord-Vest există o stare de război declarat."

Declaraţia guvernului mai răsuna încă în mintea lui Terai a doua zi, când armada se pregătea să iasă în larg. Ştiuse că avea să se ajungă aici încă din clipa în care, dând buzna în biroul din

Vittohrya, descoperise că nu era aşteptat doar de Kurawa, de la Corpul de Spionaj, ci şi de directorul Inspectoratului şi de comandantul suprem al forţelor de ocupaţie, aflaţi acolo, deşi era miezul nopţii.

Luna care urmase fusese asemeni unui vis în stare de febră, după grozăviile sălbăticiei. Examinări medicale, îngrijirea rănilor, odihnă şi regim alimentar, cele din urmă, furate de ici, de colo. Interogatorii, zborul către baza din Oahu, un tir neîntrerupt de întrebări, convorbiri cu ofiţeri de toate gradele şi specialităţile, o mare parte dintre aceştia fiind veniţi direct din N'Zealann, şedinţe cu droguri, pentru amintire totală, conferinţe şi beţii nesfârşite, pentru a face toate acestea mai suportabile.

Între timp, diplomaţii se dădeau de ceasul morţii, iar porturile se umpleau de nave de război, pe măsură ce Oceania îşi aduna puterea. Din când în când, câte o veste din străinătate îi ajungea la urechi....Naţiunile mong se pregăteau şi ele de război, statele Mericii Libere căzuseră de acord pentru instituirea unui boicot împotriva vecinilor din Nord, şi se purtau tratative pentru crearea unei alianţe împotriva acestora, Căpitănia Ostrovului Ceresc îşi exprimase, printr-o proclamaţie, adânca îngrijorare şi sprijinul faţă de maurai, Beneghalul lăsase la o parte vechile divergenţe şi îşi oferise ajutorul... Nimic din toate acestea nu îl afectase pe Terai.

Dar ceea ce nu-i dădea pace, înfigându-i-se ca un fier înroşit în inimă, era ceea ce vedea de fiecare dată când părăsea baza. Awaii făcea parte din Federaţie de sute de ani. Aici, mai mult chiar decât în N'Zealann, o sumedenie de rase se amestecaseră. Şi totuşi, anunţarea opiniei publice despre existenţa lui Orion – o încercare disperată de a genera presiuni asupra unei Uniuni deloc interesată de negocieri – stârnise parcă nebunia în această veche posesiune mericană. Nu, nu

înnebuniseră cu toţii, nici măcar nu constituiau o majoritate. Dar mulţi, prea mulţi, mai ales dintre tineri, fuseseră parcă loviţi de streche. Se împopoţonau cu imitaţii de costume nord-vestice. Mâzgăleau pereţii şi pavajul cu inscripţii de genul: „Spre stele!" Dansau, în parăzi luminate de torţe, aprindeau focuri pe vârfurile munţilor şi cântau. Distrugeau difuzoarele din campus, prin care se încerca să li se explice monstruozitatea proiectului Orion, sau refuzau să îi asculte pe cei ce le vorbeau. În unele regiuni, se revoltară. Şi nu făceau toate acestea după ce ascultaseră argumentele ambelor tabere. Veştile îi luaseră prin surprindere, astfel încât nu apucaseră să îşi pună întrebări. Nu vedeau decât un singur lucru: vechiul lor *neam* era cel ce îndrăznise să facă ceva măreţ. *Lăsaţi-i pe norrmeni să-şi vadă de drum! Lăsaţi Lupul să alerge liber!*

Pentru Terai, toate aceste răbufniri de instincte gregare nu făceau decât să-i întărească nestrămutata convingere că acest război era inevitabil. Ciudatul Plik (ce se întâmplase oare cu el? Ce se întâmplase cu Wairoa?) avusese dreptate, în felul său. Un uragan se iscase în suflete: raţiunea, înţelepciunea, conştiinţa însăşi nu mai erau decât picături de ploaie purtate de vânt.

Cu toate acestea, când difuzoarele lansară în eter cuvintele amiralului Kepaloa, rostite cu glas de oţel, către marinarii aliniaţi pe punte, Terai ar fi izbucnit în plâns, dacă ar fi fost singur.

În această zi, stătea la pupa navei-amiral *Rongelap* şi privea munţii Awaii dispărând dincolo de orizont De la distanţă, păreau albastru-cenuşii, între cerul de azur şi marea care era un amestec de safir, cobalt şi indigo, brăzdată de spuma mai albă decât norii maiestuoşi, ori pescăruşii ce pluteau, în zbor planat, peste ape. Pânzele navelor umbreau, până în zare, aceste valuri, pavilioanele fluturau mândre pe o sută de catarge, până departe, spre marginea lumii. Nava la bordul căreia se afla era o

minunăţie din lemn de tek şi bronz, cu şase catarge falnice şi un echipaj foarte numeros, şi-n pânzele ei, briza cânta, şuierând printre odgoane, purtând mirosul de sare şi de iod. Puterea şi demnitatea Oceaniei pornise în cruciadă împotriva Nordului, şi Terai ştia că ar fi trebuit să se bucure.

Tânărul locotenent Roberiti Lokoloku, aparţinând şi el de serviciile de spionaj, cu care se împrietenise de-a lungul nesfârşitelor interogatorii, se apropie de el şi, oprindu-se alături, rosti timid:

— Nu-mi pari prea fericit, căpitane Lohannaso.

— Tu eşti? îi replică Terai. Ne pregătim să ucidem oameni.

Chipul papuaşului se întunecă.

— Da... aşa e. Iar tu îi cunoşti pe unii dintre ei, nu? Dar ceea ce facem e drept.

Terai rămase cu braţele încrucişate, cu ochii ţintă la pământurile pe care le lăsau în urmă. Încuviinţă.

— Mda... Dacă nu aş fi convins de asta, nu m-aş afla la bord.

— Ăăă... Trebuie să recunosc că, de fapt, nu înţeleg de ce eşti aici. Vreau să spun că, după tot ce-ai făcut, ar fi trebuit să-ţi ofere o permisie lunga, urmată de numirea într-un post mai aproape de casă.

— Aşa au făcut. M-am oferit însă voluntar pentru această expediţie. Nu, am insistat să iau şi eu parte la ea.

— De ce? Dacă nu sunt indiscret...

Terai îşi desfăcu braţele, sprijinindu-se de balustradă. Mişcarea aceasta îi reliefa muşchii tatuaţi, sub tricoul subţire cu care era îmbrăcat. Îşi revenise aproape întru totul la forma sa fizică obişnuită.

— Nici eu nu sunt sigur. Dar trebuia... trebuia sa trec eu însumi prin toate acestea, până la capăt. Să îmi îndeplinesc ultima datorie înainte de...

Înainte de ce? Pufni. Destul cu aiurelile. Nu cred în destin.

— Dar în ce crezi? îndrăzni Roberiti să întrebe.

— Cred în nepoţi, rise Terai. Eu m-am putut bucura de viaţă. Vreau ca şi ei să se poată bucura.

„...n-au mai existat dezordini în Seattle, dar ordinul a rămas valabil: nici un maurai, civil sau militar, nu va ieşi pe stradă neînsoţit. În Portanjels, o explozie a provocat pagube unui cargou al Marinei. Nu s-au Înregistrat pierderi de vieţi omeneşti. Se presupune că sabotorii au folosit o plută, care a purtat bomba până în apropierea navei. În provincie, nu s-au mai semnalat nici un fel de incidente, după sălbaticul schimb de focuri de săptămâna trecută, de pe muntele Rainier. Cu toate acestea, patrulele de cercetare aeriană, profitând de o schimbare a vremii, au efectuat un raid, raportând pregătiri intense pentru acţiuni de gherilă de mare amploare. Serviciile de spionaj au confirmat că un exod de proporţii a avut loc, spre nord, cu bărci, vehicule terestre şi aeriene. Se pare că amploarea acestui fenomen este mai mare decât estimările iniţiale. Motivele care l-au determinat rămân necunoscute. Cauza ar putea-o constitui panica, deşi înaltul comandament a asigurat în repetate rânduri populaţia, inclusiv pe membrii faimosului Sălaş al Lupilor, că viaţa şi averea le vor fi în siguranţă atâta timp cât manifestările lor vor fi paşnice.

În Wellantoa, primul ministru Lonu Samito s-a adresat Parlamentului. În discursul său radiodifuzat, el a declarat că situaţia se află sub control şi că imperativul momentului este păstrarea calmului opiniei publice. A cerut să fie evitată isteria provocată de posibilitatea utilizării explozivilor nucleari, subliniind faptul că rezervele inamicului sunt limitate şi vor fi consacrate

integral proiectului Orion. În această privinţă, sir Lonu a adăugat că neverosimilitatea acestei idei dovedeşte că banda Lupilor e iraţională, şi nu prezintă un real pericol."

— Exact acesta e motivul pentru care întreaga noastră flotă a fost trimisă împotriva lor, mormăi Terai.

Ofiţerii adunaţi în camera de gardă nu îi acordară atenţie. Ascultau ştirile la radio sau jucau cărţi. Terai simţi nevoia nestăpânită de a ieşi din atmosfera aceea încărcată, pentru a scăpa de vocea impersonală. Îşi luă pufoaica din cuier şi ieşi pe culoar.

Pe punte, frigul nu era tocmai insuportabil, dar începuse din nou să plouă. Rafalele erau atât de dese, încât reduceau vizibilitatea la câteva sute de metri. Umezeala îi înfigea ace îngheţate în piele, învăluind nava, scurgându-se şiroaie de pe covertă. În lipsa vântului, *Rongelap î*nainta minata de forţa motoarelor, cu pânzele strânse. Valurile erau însă mari, iar carena navei se legăna puternic, în ritmul lor bubuitor.

Navele însoţitoare se vedeau ca prin ceaţă. Cea mai apropiată era un portavion. Silueta sa plată era inconfundabilă. Navele de acest tip erau propulsate numai de motoare. Cele două carene gemene erau la fel de lungi ca şi puntea navei amiral: o sută douăzeci şi cinci de metri. Douăzeci de avioane VTOL se odihneau în partea anterioară a punţii catamaranului, ca nişte gloanţe aşezate vertical.

Ba nu... Erau doar nouăsprezece. Cel de-al douăzecilea tocmai cobora spre una dintre pistele de aterizare, lucind umed. Decolase, probabil, pentru a înregistra poziţia soarelui la amiază, ca o verificare a navigaţiei inerţiale. Sunetul înfundat al reactoarelor sale abia ajungea până la Terai.

Se întrebă din nou cum puteau localnicii să îndure frigul Marelui Nord. Ploaia – acasă, ploaia era o aversă veselă, înviorată de lumini, şi lăsa în

urmă curcubee, ca semn al binecuvântării sale. Aici, ploaia era o prezenţă neîntreruptă. Atunci când se oprea, rar, norii şi ceaţa puneau stăpânire pe lume; chiar şi-n monstruoasele nopţi de iarnă, cerul liber se lăsa cu greu văzut. Reuşise oare Nordul să-i înnebunească pe cei ce locuiau aici? Se implicaseră aceştia în infernalul proiect Orion nu din sălbatice raţiuni strategice – acesta fiind doar un pretext pentru ei înşişi – ci fiindcă le era foame de stele?

Cu o graţie de delfin *(O, Hiti, vom mai înota oare împreună?)* avionul cobora.

O rafală de vânt se ivi de nicăieri. Nava şi avionul se clătinară. Pilotul rată puntea. O aripă se izbi de bordaj şi se rupse. Avionul intră în vrie. Lui Terai i se păru că trecură ani, până când aeronava lovi apa şi se scufundă imediat.

Sirenele începură să se vaiete. Oamenii roiră pe punte. *Rongelap* opri la rândul său motoarele, şi bărcile de salvare fură lansate la apă. Zadarnic. Armada pierduse pentru întâia oara un combatant, ucis de Nordul pe care venise să îl îmblânzească. Terai îşi zdreli pumnul, izbind în bordaj.

În noaptea aceea, o ceaţă groasă năpădi oceanul. În ciuda radarelor, o fregată şi un tanc petrolier se ciocniră. Ambele nave fură scoase din luptă, iar mai mulţi membri din ambele echipaje pieriră.

„..Într-un comunicat radiodifuzat, amiralul Flotei, Alano Kepaloa a dezminţit zvonurile privind numărul mare de pierderi. «Avem de-a face cu o repliere, nu cu un dezastru, a susţinut acesta. Nu se poate spune că am fost luaţi prin surprindere. Speram să pătrundem cu forţa în estuarul Cook, să debarcăm, cu puşcaşii marini, în oraşul Tyonek, trimiţându-i apoi în interiorul continentului, pentru a găsi şi a lua în stăpânire sediul proiectului Orion. Recunoaşterile aeriene

au detectat prezenţa unei singure nave de război în regiune, un cuirasat cu aburi învechit, pe care Uniunii i s-a permis să îl păstreze, după ultimul conflict. Fusese, în mod ilegal, reînarmat cu lansatoare de rachete şi tunuri, dar nu putea fi considerat ca fiind o ameninţare serioasă pentru noi.

Cu toate acestea, nu ne-am implicat într-un asalt total, trimiţând la atac o singură escadră de nave, ceea ce s-a dovedit a fi o hotărâre înţeleaptă, în momentul în care bateriile de tunuri camuflate pe ambele maluri au început să tragă. Recunosc, forţa atacului a fost neaşteptată. Lupii se pregătiseră cu seriozitate, reuşind un camuflajdesăvârşit. Să nu uităm însă că au avuţia dispoziţie un deceniu sau chiar mai mult, pentru a o face. Au reuşit să scufunde trei nave uşoare, producând pagube însemnate altora, între care şi un distrugător. Escadra s-a retras însă în deplină ordine. În scurt timp, va fi pus în aplicare un plan alternativ»."

Aşa se şi întâmplă.

Ceva mai târziu, Terai şi alţi câţiva ofiţeri se aflau în jurul unei mese, la bordul lui *Rongelap.* Ascultară povestea masacrului şi începură să discute despre circumstanţele care aduseseră Marina în pragul unei asemenea catastrofe.

Terai n-avea nevoie de dări de seamă. Nu fusese lăsat să participe la invazie, cunoştinţele şi priceperea sa fiind mult prea preţioase pentru a putea fi riscate. Dar, atunci când supravieţuitorii începuseră să se retragă, aducând cu ei răniţi şi morţii pe care fuseseră în stare să îi recupereze, Terai urcase într-o barcă, îndreptându-se către staţia de primire de la ţărm. Aflând ce se întâmplase din gura unor oameni crispaţi, copleşiţi de durere, încercase să dea o mână de ajutor într-un cort-spital, acolo unde medicii se străduiau să salveze ceea ce se mai putea salva. Sângele, mutilările, duhoarea, strigătele şi, mai presus de

orice, deznădejdea văzute acolo aveau să îi rămână în minte tot restul vieţii.

Prin fumul acru de tutun care stăpânea cabina, dincolo de hublouri se vedea priveliştea apelor strălucind în lumina lunii pline şi, în depărtare, înălţimile peninsulei Laska. Vântul continua să bată, neobosit. Nava se legăna în bătaia valurilor, scârţâind. Terai îşi strânse mâna în jurul vetrei pipei sale, căutând un dram de căldură, deşi în încăpere era îndeajuns de cald pentru a transpira.

Tăcerea se lasă în încăpere. Terai îi privi pe rând pe cei doisprezece tovarăşi ai săi, bărbaţi şi femei, după care spuse:

— Cifrele mai pot aştepta. Am luat bătaie, asta contează, restul sunt amănunte. Iar eu ştiu care a fost cauza acestei înfrângeri.

Chipuri descumpănite îşi aţintiră privirile asupra sa.

— N-ai spus asta, mai devreme, îi reproşa amiralul Kepaloa.

— Nu, domnule, n-am făcut-o fiindcă n-am avut răgazul să mă gândesc îndeajuns la asta. Vă amintiţi, domnule amiral, că, din clipa în care m-am întors aici, am fost ocupat cu interogarea prizonierilor luaţi de puşcaşii noştri marini şi cu analizarea spuselor lor. Cei care au reuşit să pună mâna pe aceşti norrmeni sunt nişte eroi şi-ar trebui să fie recomandaţi pentru Crucea Te Kooti.

— Ei bine?

Terai îşi miji ochii, clipind des, deranjat de fumul albăstrui. Ochii îl usturau, îşi simţea capul greu, ca plin de nisip, iar oboseala îi măcina fiecare oscior.

— Planul nostru a fost fragil de la bun început, spuse el. Decât să mai pierdem oameni pe seama artileriei, ar fi de preferat să debarcăm mai la sud, acolo unde nu există aşezări, şi să ne îndreptăm spre obiectiv pe uscat. Problema noastră a venit din faptul că inamicul a sesizat punctele

slabe ale planului şi a luat măsuri, exact aşa cum luase şi în cazul apărării Estuarului.

— Dar ce fel de măsuri? strigă căpitanul navei amiral. Lesu Haristi, ţinutul acela e pustiu, pentru că nu poate să permită supravieţuirea unei populaţii numeroase! Cercetările aeriene n-au dezvăluit nimic demn de atenţie. Şi totuşi, puşcaşii marini au căzut într-o ambuscadă şi au fost înfrânţi. *Cum?*

Terai îşi încleşta dinţii pe ţeava pipei.

— Trupele au fost aduse pe calea aerului, din treimea sudică a Uniunii, cu toate aparatele de zbor disponibile. Iar norrmenii au o mulţime de aparate de zbor disponibile, aşa cum dispun şi de depozite de carburant, peste tot. N-a fost panică, aşa cum am presupus noi. A fost un exod spre aceste ţinuturi, prin Trecerea Interioară sau pe calea aerului ori pe drumurile de munte. Mii de oameni, tone de muniţie, trimise spre nord, pentru a bloca încercările noastre de invazie, atât de previzibile, de altfel.

— Nu, stai puţin, interveni o femeie din corpul său de armată. E imposibil. Nici o naţiune nu putea să se organizeze pentru un exod de o asemenea amploare, fără ştirea noastră. Cu atât mai puţin, norrmenii!

El oftă.

— E-adevărat. Dar, vezi tu, n-a fost nevoie de organizare. Pur şi simplu, conspiratorii au stocat materialele: lansatoare de rachete portabile, arme automate şi aşa mai departe, inclusiv muniţie din plin pentru armele de mic calibru, aflate în dotarea fiecărei gospodării norrmene care se respectă. Îşi sprijini coatele de masă şi gesticulă cu pipa. Nu veţi putea înţelege ce s-a întâmplat, dacă nu înţelegeţi caracterul norrmen. Iar asta e greu, fiindcă ei sunt atât de diferiţi de noi. Voi încerca să vă explic. Sunt individualişti, dar acceptă să coopereze. Unitatea lor socială de bază, după familie, este sălaşul, ale cărui indicaţii tind a fi

urmate chiar şi de către non-membri. Şi tocmai fiindcă este o organizaţie de voluntari, un sălaş nu e nevoie să fie democratic. În felul acesta, un număr relativ mic de persoane pot dispune de resurse imense, fără a trebui să dea socoteală nimănui pentru durate de timp nedefinite. Luaţi apoi în considerare spiritul acestui popor. *Plik l-a numit faustic, indiferent ce-ar însemna asta.* N-au avut timp să-şi organizeze miliţii, aşa cum au făcut înaintea Războiului Energiei. Evenimentele s-au precipitat, şi prea puţini dintre ei ştiau despre Orion. Şi totuşi, reuşesc să ne înfrunte. Vestea unei forţe spaţiale nu i-a lăsat ca loviţi de trăznet; dimpotrivă, pare a le fi dat energia fulgerelor. *Doresc* cu toată fiinţa să dea foc atomului din nou, îşi doresc energia lui şi puţin le pasă de consecinţe! Pe asta s-a bazat un om foarte viclean atunci când şi-a urzit planurile. *Sunt convins că omul acela a fost Mikli Karst, geniul geniilor*. În momentul în care criza a izbucnit, continuă Terai, stăpânilor salaşurilor li s-a trimis vorbă. Li se cerea să îşi informeze membrii, cerând voluntari pentru apărarea proiectului Orion. Acestor voluntari li se putea spune de unde să-şi ia muniţiile, carburantul, hrana şi tot ceea ce, vreme de ani de zile, fusese ascuns. Armata aceasta de strânsură s-a adunat laolaltă. Ofiţerii de profesie au luat-o în primire, trimiţând-o la posturi, de jur împrejurul peninsulei. Probabil că erau chiar mai puţini decât puşcaşii noştri marini. Ei aveau însă avantajul surprizei de partea lor. Şi-apoi, mauraii n-au fost niciodată pricepuţi în luptele de uscat; noi suntem oameni ai marii. Dar cei mai mulţi dintre norrmeni sunt obişnuiţi cu viaţa în sălbăticie, cu armele de foc şi cu maşinăriile de tot felul; sunt o naţiune de mecanici. Asta a ţinut loc unui antrenament militar adecvat. Dar chiar şi în lipsa lui, au reuşit să distrugă floarea corpului nostru de infanterie marină.

Terai se lăsă pe spate. Pleoapele i se închideau de oboseală. Vorbise atât de mult, încât îşi epuizase şi ultimele puteri.

— Ei bine, spuse, cu vocea-i aspră, unul dintre bărbaţii prezenţi. Presupun că n-avem de ales, trebuie să-ţi dăm crezare, oricât de fantastic ar părea. Tu eşti cel care dispui de informaţiile prizonierilor şi-ai avut cele mai multe experienţe cu localnicii, întrebarea este: ce trebuie să facem în continuare?

Kepaloa îşi roti privirile peste întreaga adunare şi, stăpânindu-şi durerea, spuse:

— Deocamdată, nu putem face mare lucru. N-ar avea rost să capturăm Estuarul cu preţul unor pierderi imense, atâta timp cât nu avem trupele necesare cuceririi lui Orion. Mai mult chiar, o concentrare prea mare de nave ar fi expusă unui atac nuclear, şi nu putem exclude posibilitatea ca inamicul să posede astfel de arme. (Stăpânirea de sine îndelung exersată îi permitea să rostească aceste cuvinte pe un ton neutru.) Iată de ce voi dispune o dispersare pe poziţii a flotei, instituind o blocadă. Între timp, armata noastră din sud va încerca să împiedice aprovizionarea rebelilor din acea zonă. După un timp, vom reuşi poate să îi înfometăm.

— Şi dacă, între timp, reuşesc să-şi lanseze blestematele de nave spaţiale? întrebă un altul.

Terai se legăna în scaun, încercând să rămână treaz.

— Din cele auzite de mine, am rămas cu impresia că nu o vor putea face atât de repede, spuse el, adresându-se grupului. Nu mai devreme de un an sau doi.

Kepaloa încuviinţă.

— Mi se pare probabil. Şi-apoi, din când în când, când vremea ne va fi favorabilă, putem încerca să bombardăm zona, deşi bănuiesc că instalaţiile proiectului sunt bine camuflate şi întărite.

— Domnule, aş putea lua o echipă, cu care să mergem pe ţărm, pentru a afla care este localizarea exactă, sugeră Terai.

— Vom analiza această posibilitate, îi răspunse amiralul, dar mă îndoiesc că eventualele câştiguri ar fi îndeajuns de mari pentru a justifica riscurile. Nu crezi că am pierdut destul până acum?

— Domnule, propuse un maior de la infanteria marină, dacă am avea destui oameni, am putea străpunge frontul. Sudul n-are nici o importanţă. După ce vom fi pus mâna pe Orion, vom putea supune din nou Sudul, aşa cum am făcut şi în Războiul Energiei. De ce nu ne-am deplasa toate forţele încoace?

— Cred că la Wellantoa a fost luată în considerare şi această posibilitate, spuse amiralul. Dar, în cazul în care ea va fi adusă în discuţie, voi vota împotriva ei. Dacă evacuăm Sudul, n-am putea împiedica un flux enorm de oameni şi materiale către Laska. Nu vrem o baie de sânge în nici una din tabere. Aţi auzit ce-a spus căpitanul Lohannaso. Cu excepţia uneia sau a două lansări-test, Orion nu se va putea înălţa decât peste un an, poate chiar doi. Asta înseamnă că avem destul timp la dispoziţie. Sincer să fiu, încă de la început am fost de părere că în Cabinet se acordă prea mare atenţie capriciilor opiniei publice, din momentul în care s-au ordonat acţiuni pe scară largă. Expresia „energie atomică" i-a făcut să le tremure genunchii. Să sperăm că, măcar acum, ni se va permite să procedăm raţional; nu vrem să tăiem beregata inamicului, ci să îl strangulam încetul cu încetul. Pentru întâia oara, după multă vreme, amiralul Kepaloa îşi îngădui un zâmbet. Poate că nu va trebui să aşteptăm foarte mult, încheie el. Din informaţiile mele, rezultă că vom primi, cât de curând, ajutoare.

"Azi, cele Cinci Naţiuni au dat publicităţii o declaraţie comună de război împotriva Uniunii de Nord-Vest. Trupele acestora, aflate până de curând în cantonamentele din apropierea Munţilor Stâncoşi, au luat cu asalt trecătorile care, se pare, erau slab apărate. În Chai Ka-Go, însuşi tien-dziang-ul a estimat că trupele aliate vor ocupa zona proiectului Orion înainte de solstiţiul de vară."

2

O dată cu trecerea lunilor, Faylis rămânea tot mai adesea închisă în apartamentul ei. În ciuda singurătăţii, aproape că se bucura când Jovain era reţinut de munca sa. Dacă el ar fi avut timp de distracţii, ca orice alt căpitan în vremuri obişnuite, ea ar fi trebuit să fie alături de el şi să facă pe gazda. Începuse să-i fie groază să întâlnească oameni şi încerca, în măsura posibilului, să evite acest lucru. Servitorii ei aveau grijă de toate, iar naveta zilnică îi aducea mereu cărţi din biblioteca Consvatorului.

Şi totuşi, nimeni nu se purtase, făţiş, ostil faţă de ea. Deşi cei din personalul aerostatului, mai ales femeile, îi aruncau priviri îngheţate, la fel de adevărat era şi că se bucură de tot respectul care avea să i se cuvină de drept îndată ce divorţul avea să se încheie şi avea să fie, legal, soţia căpitanului. Membrii Gărzii Terrane îi arătau un respect sincer, iar ofiţerii ei erau de-a dreptul cordiali.

Ea nu ştia cum să le răspundă. Aceştia erau soldaţi, creaturi aparţinând, parcă, unei alte specii. Cei mai mulţi dintre ei n-aveau un cămin adevărat, iar asta îi amintea mereu de sfâşietoarea ei înstrăinare. Conversaţiile lor o plictiseau chiar şi atunci când, rareori, ele nu se limitau la politică şi militărie. Habar n-aveau de filosofie sau estetică, nici nu le păsa de aşa ceva.

Cât despre Mattas Olvera, acesta era un grobian împuţit care nu era în stare să-şi ţină mâinile acasă. Într-un târziu, îşi luase inima în dinţi şi-i spusese că nu mai dorea să fie instruită în privinţa principiilor geeane.

Singurul cu care se simţea mai în largul ei era fratele său, Lorens, dar acesta era mai tot timpul plecat, călătorind în lungul şi-n latul Domeniului, în calitate de purtător de cuvânt al lui Jovain şi paratrăznet în toate conflictele. Când se întorcea aici, era stresat până la epuizare.

Însuşi Ostrovul Ceresc devenise straniu. La început, Faylis nu suportase aglomeraţia. Acum de când Jovain îi dispersase pe cadeţi şi suspendase vizitele la care aveau dreptul clanurile, pe o perioadă nelimitată, din pricina stării de urgenţă (a cărei natură nu reuşea să o înţeleagă pe de-a-ntregul, căci cauzele ei se schimbau mereu), la bord nu mai rămăsese decât personalul tehnic cu familiile, confidenţii lui Jovain şi un efectiv de o sută de membri ai Gărzii Terrane, schimbaţi lunar, prin rotaţie. Vizitatorii ocazionali aflaţi aici cu diferite treburi îi erau necunoscuţi. Cei mai mulţi erau străini şi nu rămâneau, în general, mai mult de o săptamână. Simţea acum, mai mult decât înainte, imensitatea aerostatului şi înălţimea la care plutea acesta, mai ales când se plimba pe culoarele pustii, trezind ecouri. Mereu era nevoită să-şi aducă aminte că temerile pe care le simţea erau lipsite de sens. Sau nu? Iraţionalitatea lor le făcea cu atât mai oribile. Avea adesea coşmaruri.

Exista, pentru toate acestea, o mică recompensă: grădina nu era niciodată plină de oameni. Deseori, se putea bucura de frumuseţea ei fără a întâlni pe nimeni altcineva. În rest, îşi petrecea timpul în apartament, ascultând muzică, citind, pictând câte o acuarelă sau luând notiţe pentru discursurile lui Jovain.

Acesta era tandru şi atent, strângând-o în braţe şi şoptindu-i atunci când plângea,

dezvăluindu-şi mintea minunată în conversaţiile lor, în faţa unui pahar de vin. Ştia însă, în egală măsură, să o asculte. Discuţiile acelea – despre artă, literatură, istorie, lingvistică, astronomie sau orice altceva – ar fi meritat să fie înregistrate. Erau, cu siguranţă, la fel de sclipitoare ca oricare alte discuţii similare din saloanele Epocii Pinckard. Faptul că abia mai făceau dragoste nu o deranja. Sărmanul Jovain, se întorcea mereu extenuat, iar ea nu trebuia să se teamă că uitase să-şi ia pilulele în urmă cu două sau trei zile. În monotonia care o înconjura, mereu uita de ele. Ar fi fost altfel, cu siguranţă, dacă el n-ar fi fost atât de ocupat mai tot timpul.

Faylis îşi dădea seama că se îndepărta de lume. Dar nu i se părea a fi o pierdere prea mare. Într-o bună zi, Jovain avea să-i înfrângă pe opozanţii săi, iar ei doi aveau să-şi poată trăi viaţa într-un loc măreţ, înconjuraţi de prieteni cultivaţi. Între timp, ajunsese poate să bea ceva mai mult decât s-ar fi cuvenit. Dar băutura reuşea să-i alunge melancolia şi n-o împiedica să fie la curent cu diferite subiecte.

Iată de ce acţiunea lui Jovain o luă prin surprindere, ca un pocnet de bici.

Nu o anunţase că avea să sosească mai devreme, astfel încât, atunci când îşi făcu apariţia, bucătăreasa nu terminase încă de gătit cina. Faylis lăsă deoparte romanul coimbran pe care îl citea. (Subtilităţile limbii erau fascinante, iar cartea era recentă, apărută în urmă cu cel mult zece ani. Faylis se gândea să-şi încerce puterile, încercând să o traducă în francey.)

— Bună seara, iubitule, începu ea, apoi îi observă crisparea. Oh! Ce s-a întâmplat?

— Vreau să beau ceva, spuse el, şi se duse la raftul cu băuturi, tumându-şi un aperitiv consistent.

Deşi apartamentul căpitanului era spaţios, în comparaţie cu altele, pe neaşteptate, acesta păru a fi prea mic pentru el. Pereţii încercau parcă să îl strivească, iar tablourile de pe pereţi îi dădeau senzaţia că era prizonier. Nu aparţineau nici unuia din ei. Faylis nu apucase încă să le schimbe pe cele ale răposatului Toma Sark cu altele, noi. De fapt, preferase să le lase la locurile lor, învăţând să ignore portretele de familie şi peisajele acelea banale. Jovain se simţea încolţit. Îşi bău repede paharul, umplându-şi un altul.

— Sper că... nu s-a întâmplat nimic grav, nu-i aşa? şopti Faylis, cu timiditate.

— Nu, nu, răspunse el, clătinând din cap; apoi izbucni în râs. Nu azi. Dar mâine vom avea de lucru.

Bucătăreasa îi aruncă o privire uimită. Jovain o adusese cu sine de la proprietatea sa din Valdor, subliniindu-i calităţile: era pricepută, credincioasă şi nu vorbea decât eskuara. Faylis o compătimea, înţelegând cât de singură se simţea, probabil, aici, dar se şi bucura că nu era nevoită să întreţină nici un fel de conversaţie cu ea. Jovain zâmbi şi-i spuse ceva, iar chipul bucătăresei se lumină. *Cât de fermecător e,* gândi Faylis. *De ce nu-l lasă în pace? De ce îl hărţuiesc, nevrând să înţeleagă că el nu vrea decât binele Domeniului şi al întregii planete?*

Bucătăreasa puse masa. Arome îmbietoare umplură încăperea. Fiindcă Jovain părea cufundat în gânduri, Faylis îşi reluă lectura până după plecarea bucătăresei. A doua zi dimineaţă, o cameristă avea să îşi facă apariţia, înainte ca Faylis să se trezească, pentru a face curăţenie şi a-i pregăti micul dejun.

Imediat ce se aşezară la masă, ea îl întrebă:

— Acum poţi să-mi spui, dragul meu?

Vinul gâlgâi din sticla pe care el o ţinea în mână, în cupele de cristal.

— Trebuie s-o fac, îi răspunse. Scuză-mă, m-am exprimat greşit. Am fost nevoit să pregătesc totul în taină. Dar, în sfârşit, sunt gata.

Un fior de teamă o străbătu.

— Gata? Pentru ce anume?

— Aş fi vrut să-ţi spun mai devreme, oftă el. Dar, vezi tu, ai fost îndeajuns de nefericită, n-am vrut să-ţi împovărez nopţile, făcându-te să te întrebi dacă nu cumva aveam să dau greş. Da, se putea întâmpla şi aşa ceva. Alternativa ar fi fost lipsirea mea de puteri; aş fi devenit o marionetă, mânuită de reacţionari. Îşi încleştă pumnul pe faţa de masă. Albul acesteia îi scoase în evidenţă lividitatea pielii şi venele umflate, albăstrii. *Nu putem* permite nimicirea Restauraţiei lui Enric, când lumea se află în pericol de moarte.

— Nu, desigur, spuse ea, încercând să îi admire hotărârea.

Părea un erou din vechile romane sau epopei. Dar voinţa şi vigoarea îi lipseau. Era un bărbat obosit, mai obosit cu fiecare zi, pe măsură ce aerogenii şi chiar oamenii de rând îl sfidau din ce în ce mai mult, pradă îndoielilor privind propria sa înţelepciune şi chiar dreptatea acţiunilor sale.

— Mănâncă, îi spuse el.

Faylis îşi puse mâncare în farfurie, deşi nu-i era poftă. Se simţea gâtuită, şi pulsul îi bubuia, frenetic.

— Dă-mi voie să-ţi explic, începu el, căpătând parcă puteri. Cu câteva săptamâni în urmă, o parte din personalul Ostrovului Ceresc a hotărât ca, în caz de război sau insurecţie, membrii acestuia să refuze să îşi ocupe posturile şi să îşi facă datoria. N-au avut curajul să mă înfrunte, au trimis doar un purtător de cuvânt. În general, mi-am dat seama cine sunt cei mai mulţi dintre ei. Probabil că nu cunosc numele fiecărui trădător şi nici nu pot anticipa reacţia celorlalţi, a celor deocamdată loiali, în cazul în care s-ar ajunge la escaladarea conflictului. Faylis fu cât pe ce să

scape cuţitul şi furculiţa. Jovain încuviinţă. Înţelegi despre ce e vorba. Ei bine, am căzut de acord cu purtătorul de cuvânt ca nimeni, din ambele părţi, să nu dea publicităţii aceste lucruri. Nu se ştie care ar putea fi reacţia opiniei publice. Între timp, îţi aminteşti, am ajuns la un compromis cu episcopul Devonului. Misionarii geeani nu au voie să facă prozeliţi, dar se va permite deschiderea centrelor geeane, pentru uzul credincioşilor.

— Da... M-am bucurat, aflând vestea.

— Mi-amintesc, spuse Jovain. M-a durut atunci că am fost nevoit să te amăgesc cu o jumătate de adevăr. Îţi repet, nu pot lăsa Căpitănia să slăbească. Să presupunem că nord-vesticii îi resping pe cei din trupele aliate... Norrmenii, cu armele lor atomice... Ce se va întâmpla atunci? Se servi şi el cu o porţie generoasă. Mi-am văzut liniştit de treabă, continuă el. Fratele tău a fost unul dintre cei mai valoroşi agenţi ai mei. Espaynienii s-au arătat dornici de cooperare. La fel, şi mauraii. Ambasadorul lor a trimis un mesaj la Wellantoa, iar Federaţia mi-a trimis curând echipa de care aveam nevoie. În seara aceasta, o echipă completă de înlocuitori aşteaptă jos, în Tournev. Mâine, un avion va aduce aici o parte din ei, şi eu le voi cere celor din personalul tehnic actual să plece, cu acelaşi avion, iar celor de la sol, să-şi predea posturile şi să plece la casele lor.

Faylis se simţi cuprinsă de ameţeală.

— Dar... Nu poţi... Nu poţi...

Jovain rânji.

— Ba pot. Îi am de partea mea pe gardieni. Nimic din construcţia sau mânuirea Ostrovului Ceresc nu constituie un secret. Un grup de tehnicieni competenţi pot învăţa ce e de făcut în numai câteva zile. Iar aceştia nu vor sluji interesele unor anume facţiuni din Domeniu. Ei se vor supune, direct, căpitanului.

— Dar... Piesele de schimb, mâncarea, aeroporturile... Avem nevoie de cei de la sol.

— Vom controla Valea Loi – dacă va fi nevoie, sub protecţia Gărzii – iar acolo se găsesc destule resurse pentru a ne aproviziona.

Nici un rebel n-ar îndrăzni să o atace. Jovain îşi taie o felie de carne şi o mestecă voios. Îţi dai seama de ce povară am scăpat, cât de liber mă simt acum?

Faylis îşi acoperi fata cu palmele.

— Nu, nu se poate. Ostrovul Ceresc, împotriva propriei sale ţari!

— Nu, nu se va sfârşi aşa, încercă el să o liniştească, întinzând mâna peste masă pentru a-i mângâia fruntea. Nu plânge, iubito, Ostrovul Ceresc va continua să asigure aceleaşi servicii ca şi până în prezent: apărarea, comunicaţiile, controlul vremii, energia... totul. Nu facem decât să-i punem la punct pe acei câţiva care refuză să se supună, restaurând drepturile dintotdeauna ale Căpităniei. Rănile se vor putea vindeca. Peste un an sau doi, Domeniul va fi mai unit şi mai fericit decât a fost vreodată.

Ea îşi ridică privirea. Lacrimi îi tulburau vederea, simţindu-le amare, în gură.

— Aşa am crezut şi eu, la început, sughiţă ea. Dar e din ce în ce mai rău. Iar acum, străini, care să aibă în grijă Ostrovul Ceresc... De unde ştii că se vor putea înţelege între ei? De unde ştii că nu se vor întoarce împotriva ta?

Jovain o privi în tăcere câteva clipe, înainte de a rosti, încet:

— Recunosc, ne aşteaptă o tranziţie dificilă. Iar tu ai fost până acum izolată, ca o prizonieră. Vrei să te întorci la sol? Eventual, în casa din Tournev? Mi-ar fi greu fără tine, mi-ar fi dor, dar nu m-ai supăra...

— Nu, niciodată! Vreau să fiu lângă tine!

El ocoli masa, venind lângă scaunul ei, şi o mângâie consolator, până când furtuna plânsetelor trecu. Apoi ciuguliră din mâncarea care se răcise, fără să găsească mare lucru să-şi spună unul

celuilalt. Când acest supliciu, al cinei, se sfârşi, Jovain se ridică.

— Nu vreau cafea, spuse el. Mâine trebuie să mă trezesc devreme. Un coniac, puţină muzică, o carte, ca să mă adoarmă, apoi, la culcare.

Faylis se ridică şi ea.

— Mă duc să mă plimb, spuse ea. N-am să stau mult.

Voia să-şi caute liniştea în pacea grădinii.

Jovain o îmbrăţişă tandru, atingându-i buzele cu ale sale. Barba lui o mângâie, mătăsoasă, dar ea îi simţi, totodată, mirosul acru, de sudoare stătută.

Aproape că alerga pe culoare, grăbindu-se să scape de pustietatea şi goliciunea lor. Suprafeţele nedecorate şi lumina strălucitoare le accentuau parcă vidul. Praful şi umbrele ascundeau poate fantome ale trecutului, ale trecutului sigur, dar strălucirea nudă era parcă o prevestire a viitorului, a unor vremuri pline de fantome fără chipuri. Paşii ei stârneau ecouri pe trepte, iar ventilatoarele şuşoteau, răsuflare tăcută a Ostrovului Ceresc.

Ajungând pe pasarela pe care o străbătuse de atâtea ori, la lăstărişul încâlcit, la muşchiul umed, la vegetaţie şi la aromele ei, se simţi de parcă s-ar fi întors acasă pentru a obţine iertarea tatălui ei. Ritmul paşilor, al răsuflării şi al bătăilor inimii se încetini. Fiorii răcoroşi o lăsară în pace. Muşchii i se relaxară, unul câte unul, şi ea realiză că o dureau, din cauza încordării la care îi supusese; dar chiar şi această durere i se alină curând.

O punte, un alt culoar, un riuşor, o plimbare printre forme abstracte de metal, fluturi şi păsărele. Se îndrepta spre locul predilect de întâlnire al ei şi-al lui Jovain, acolo unde avea să poată privi în jos, spre Geea luminată de lună, pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

Ieşi într-un mic luminiş. O fântână arteziană clipocea, şi rânduri de bonsai marcau cărarea către Stăpânul Iernii. O femeie stătea în faţa statuii, contemplând-o. Faylis crezu că-i recunoaşte silueta

firavă, deşi femeia era cu spatele la ea. *Talence Elsabet Ormun. Ruda lui Iern, care se poartă cu mine cu o corectitudine îngheţată. Nu, nu vreau să o întâlnesc, în noaptea asta mai puţin decât în oricare alta...*

Îşi aminti, deodată, ceva. Printre tufişuri, se găsea o baracă, având, deasupra intrării, inscripţia „Servicii". Nu avusese niciodată curiozitatea de a privi înăuntru; o văzu, la locul ei, în stânga, un refugiu perfect, până când Elsabet avea să plece. Faylis se furişă pe pământul reavăn, dând la o parte crengile; deschise uşa, se strecură înăuntru şi o închise la loc. Din nou, răsuflarea îi era îngreunată şi inima începu să îi bată cu putere.

Baraca era strimtă. Lumina fluorescentă dădea un aer apăsător încăperii cu pereţi albi, banali, din plastic. O scară cobora, abrupt, înspre cală. Din puţul ei, răzbătea căldura, umezeală şi un miros ciudat. Se auzea geamătul surd al unor maşinării. Pompe?

Poate că la nivelul inferior avea să găsească un loc unde putea aştepta în condiţii mai confortabile. De fapt, i se părea demn de interes să afle ce anume menţinea această frântură a Geei pe linia de plutire. Faylis apucă balustrada şi coborî.

La început, se simţi pierdută în amalgamul de ţevi, console, instrumente şi elemente de structură. Un şuvoi de aer o izbea cu putere în faţă, purtând un miros greu, de chimicale, făcând-o să simtă usturime în ochi. Înaintă câţiva paşi pe interval, privi în sus şi observă rădăcinile. Tot tavanul era acoperit cu un covor de rădăcini.

Unele erau lungi şi groase, chircite ca nişte mâini artritice. Sfârşeau cu firişoare subţiri, pe care vântul le făcea să onduleze. Acestea coborau jos de tot, mai-mai s-o atingă. Altele, cele mai multe, erau scurte, firave, de un alb cadaveric, şi tremurau frenetic, zvârcolindu-se asemeni unor viermişori. Se întorsese în coşmar, un coşmar ce se întindea cât vedea cu ochii.

O voce îndepărtată, cea a raţiunii, îi striga zadarnic că se afla într-o banală plantaţie aeroponică. Ţipetele ei o acoperiră. Cu mişcări lente, se întoarse şi o luă la fugă... Degetele o apucau de glezne, i se împleteau în păr. Încercau să o reţină aici, în acest mormânt, pentru totdeauna.

...Se năpusti în apartament. Jovain îşi lăsă deoparte cartea, uitând de muzică, şi se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

— Iubito, scumpa mea, ce s-a întâmplat?

— Vreau să plec, spuse ea, cu gâtul uscat de o arşiţă de moarte. Trebuie! Mâine. Nu mai târziu. Te rog, te rog, chiar mâine.

3

Excursiile la suprafaţă erau mai rare, şi de scurtă durată. Asta nu se datora fricii de bombardamentele maurailor. Acestea îşi făceau raidurile numai când vremea era favorabilă, ceea ce, în această regiune, se întâmpla destul de rar, iarna. Ţintele lor de predilecţie erau zonele care, în mod limpede, fuseseră umblate de om. Se mulţumeau să arunce în aer clădiri şi drumuri, dar efectele exploziilor se limitau la arii nu prea extinse. O singură dată, rătăcindu-se, un avion îşi lansă bombele, la întâmplare, în apropierea unui tub de lansare. Oţelul şi betonul rezistară. Pământul care servea drept camuflaj fu răvăşit, dar nu împrăştiat.

Ceea ce îi împiedica pe oameni să iasă la suprafaţă era munca. Eygar Dreng şi propria lor dorinţă îi mânau din urmă ca pe nişte sclavi. Nimeni nu îşi mai lua zile libere şi, în general, în afara meselor luate în fugă şi a somnului pe apucate, oamenii nu mai aveau vreme de altceva.

Şi totuşi, o oarecare relaxare era necesară, mai ales pentru cei care aveau de îndeplinit îndatoriri care le solicitau intelectual, căci, altfel,

creierul lor s-ar fi transformat demult în terci. Într-o asemenea seară, Plik îi vizită pe Iern şi Ronica. Nu mai cânta de-o vreme încoace la Călcâiul Cizmei, căci cârciuma nu prea mai avea muşterii.

Adusese şi o sticlă de băutură. Iern i-o smulse din mână.

— Uşurel, omule, ce-i cu tine? Parc-ai luat-o razna, îi spuse Plik, întorcându-se apoi către femeie: Nici tu nu-mi pari a fi un înger al ilarităţii, draga mea. Ce-aţi păţit?

— Veştile, i-o trânti Iern, turnând whisky în pahare. Sau, mai exact, lipsa veştilor. Ştiai că, înaintea Judecăţii existau reţele de ştiri globale? Stând acasă, puteai afla ce se întâmpla în jumătate din lume. Noi, în schimb, avem parte doar de zvonuri răzleţe auzite în transmisiile radio captate din întâmplare, şi de capriciile poştei care, în ultimul timp, a devenit imprevizibilă.

Plik ridică din umeri şi încuviinţă, compătimitor.

— Da, am auzit că haosul cuprinde toate regiunile Domeniului. Cred că ţi-e greu să asculţi aşa ceva, fără să poţi mişca un deget.

— Iar mongii s-au pornit în marş forţat încoace.

— Poftim? Dar asta am aflat cu zile în urmă. Nu se poate să nu fi auzit ce susţine Dreng. El spune că, date fiind dificultăţile terenului şi liniile de aprovizionare lungi, deci uşor de tăiat, oamenii noştri vor reuşi să îi reţină vreme îndelungată.

Iern apucă trei foi de hârtie împăturite de pe masă, şi le puse în faţa prietenului său.

— Citeşte asta. A sosit azi-dimineaţă, în tolba unui curier militar. Habar n-am cum au ajuns la el.

Plik îşi încovoie silueta deşirată, aşezându-se pe unul dintre cele patru scaune cu spătar înalt existente în încăpere. În cameră nu se mai afla decât un pat dublu, o măsuţă şi dulapuri pentru haine. Ca oricare alt cuplu fără copii, nici ocupanţii acestui apartament nu aveau nevoie de

prea mult spaţiu. Ronica reuşise să-i mai îmblânzească austeritatea cu o blană de ren aşternută pe pardoseală, câteva tablouri şi o hartă a Laskăi atâmate pe pereţi, o panoplie fin lucrată din lemn de esenţă tare şi o împletitură de bucăţi de ţesătură, care fluturau în bătaia jetului de aer al ventilatorului. Bătrâna ei pisică, pe nume Pussifer, torcea pe cuvertura patului.

Plik citi scrisoarea, o reciti, după care o puse deoparte şi întinse mâna după pahar.

— O amintire tulburătoare, venită din partea unei micuţe doamne enigmatice, remarcă el.

— Nu înţelegi? izbucni Iern. S-a alăturat acelei armate. Ar putea fi ucisă sau...

Ronica rămăsese aşezată pe scaun, cu privirea aţintită asupra bărbatului ei.

— Ţie chiar îţi pasă mult de ea, nu-i aşa? murmură ea. Ai încercat să mi-o ascunzi, dar nu te pricepi, crede-mă.

— Ţie nu-ţi pasă? îi replică Iern. Vreau să spun că... N-ai nici un motiv să fii geloasă. În Dulua, eu şi Vanna am devenit buni prieteni. Tu erai plecată atunci, iar eu aveam nevoie de un prieten. Asta a fost tot.

Ronica chicoti.

— Ar fi fost spre binele ei, dacă m-ai fi minţit, armăsarule, dar te cred. Ei bine, ia gândeşte-te. Ea nu poate fi decât în siguranţă, cel puţin deocamdată. Oricum, nu va sta în linia-ntâi, nu-i aşa? Nici aşa, armata lor nu va întâlni prea multe piedici. Avem prea puţine teritorii în est, şi chiar şi acelea vor fi, cu siguranţă, aproape pustii sau părăsite cu totul, de când forţele întărite s-au îndreptat spre vest şi încoace, spre Orion. Probabil că mongii nu vor întâlni adversari mai puternici decât furtunile şi gheaţa.

— Într-un târziu, însă, norrmenii vor fi nevoiţi să le ţină piept, spuse Plik.

— Mda..., mormăi Iern.

— Voi credeţi că nişte amatori, lipsiţi de echipament şi de provizii, îi vor putea ţine la distanţă destul timp? se miră Plik.

Ce se va întâmpla dacă mauraii îşi vor concentra copleşitoarele forţe încoace? Am auzit zvonuri cum că unele ţări, precum Beneghalul, s-au oferit să trimită trupe, ca să nu mai vorbim de potenţialul militar risipit prin insulele Oceaniei şi nemobilizat încă...

Iern dădu pe gât ultima jumătate din whisky-ul din pahar. Licoarea arzătoare îl relaxa, astfel încât se aşeză, îşi umplu din nou paharul şi o privi pe Ronica, de cealaltă parte a mesei. Ea îi zâmbi şi îi întinse mâna, de parcă încerca să-i spună că, dacă aveau să fie înfrânţi, iar visul avea să le fie sfărâmat, ei aveau să rămână pe veci împreună, iar asta conta mai mult decât orice altceva. Lumina panourilor fluorescente îşi pierdea răceala în contact cu pielea ei, rătăcindu-se în umbre rotunjite în faldurile rochiei albastre pe care o purta.

— Nimeni nu ştie, îi răspunse Iern angleyman-ului. Echinocţiul e aliatul nostru, dar, o dată cu venirea verii, soarta noastră se va hotărî pe câmpul de bătălie. Dacă oamenii noştri de afară vor fi în stare să reziste un an şi dacă *Orion Doi* trece cu bine testele – deci, dacă nici o modificare majoră nu se dovedeşte a fi necesară – atunci s-ar putea să reuşim să încheiem şi construcţia celorlalte nave şi să le lansăm la timp, dacă nu, nu. Acesta e motivul pentru care Dreng a accelerat lucrările de construcţie. N-avem decât de câştigat, devansându-ne propriul program. Dacă se va dovedi că planurile conţin erori majore, ei bine, nu vom apuca să le mai modificam.

— Iar asta înseamnă că totul depinde de următoarea misiune?

— Da. În primul rând, ne va demonstra dacă sistemele de bază sunt bune; dar, având în vedere succesul primei misiuni, cea fără echipaj, probabil că sunt. În al doilea rând, şi asta e mai important, misiunea aceasta ne va aduce date de care am avea nevoie şi de care nu dispunem încă – date pe care, într-un proces normal de cercetare, ar trebui să le obţinem printr-o serie de lansări succesive. De exemplu, cum va trebui să fie amplasate armele – fiindcă timpul ne forţează să renunţăm la cel de-al treilea zbor, care ne-ar fi dat parametrii în acest sens. În plus, echipajul va acoperi şi sarcinile normale ale celei de-a *doua* misiuni: câştigarea experienţei în cădere liberă, testarea manevrabilităţii, comportarea în atmosferă...

Plik ridică mâinile, cu palmele desfăcute, râzând.

— Ia-o mai uşurel, prietene. Îţi răceşti gura de pomană înşirând detalii tehnice unui ignorant ca mine.

Ronica nici măcar nu zâmbi.

— Asta înseamnă că Iern, ca şi ceilalţi piloţi, trăieşte mai tot timpul într-un simulator, spuse ea. Pun pariu c-ar fi în stare să piloteze şi în somn o

navă adevărată, chiar de pe-acum. Între timp, noi, inginerii, informaticienii, specialiştii în sistemele de menţinere a vieţii şi cine mai ştie câţi alţii, trudim ca nişte cârtiţe, şi să ne ferească Yasu să greşim ceva. Ne face cu ou şi cu oţet!

Iern reuşi să zâmbească, mândru.

— E înspăimântător să pierzi controlul navei, chiar şi în condiţii de simulare. Dar voi, cârtiţele, vă pricepeţi de minune să cârtiţi. Practic, suntem aproape gata.

Plik fu surprins de spusele prietenului său.

— Vrei să spui că nava va putea să zboare în curând?

— Da, foarte curând. După cum ţi-am spus, nu instalăm nici un fel de echipament militar, ci doar aparatura experimentală care să ne dea o idee despre cum va trebui instalate respectivele echipamente la bordul navelor aflate în construcţie. De fapt, la *Doi* se mai pun în aplicare doar ultimele idei ale cercetătorilor. Doar vremea ne-ar putea întârzia. Nu vorbesc acum despre vreo furtună, căci *Orion* va putea să-şi croiască drum împotriva oricărui vânt. Am vrea însă să fie ceaţă în ziua lansării, nu vrem ca mauraii să poată identifica locul exact al proiectului, căci asta le-ar putea face bombardamentul mult mai precis.

— Iar echipajul va fi format din pilot, copilot, un informatician, înlocuitorii acestora, plus echipa de cercetare, nu? Te-aştepţi să te numeri printre ei?

Iern oftă, ca un adolescent îndrăgostit.

— Sper să fie aşa...

O bătaie în uşă îl întrerupse. Pentru a spori intimitatea, uşa era capitonată, astfel încât n-ar fi avut nici un rost să-l îndemne pe cel de-afară să intre, căci n-ar fi auzit. Ronica se ridică şi deschise uşa. Lumina de pe culoar şi cea din încăpere dezvăluiră silueta familiară a lui Wairoa.

Acesta nu mai aşteptă nici o invitaţie, ci trecu pragul, după care închise uşa cu cheia în urma sa. Apoi rămase locului, nemişcat. Purta salopeta

obişnuită prin locurile acestea, dar avea picioarele goale. Chipul său straniu, mascat parcă, era şi mai ciudat, deasupra hainelor boţite şi a zgărzii de la gât. Sub braţ purta o carte mare.

— Ia te uită! exclamă Ronica. Noroc! Ia loc şi serveşte-te.

În ochii lui Plik se aprinse o lucire de mânie. Tovarăşii săi nu îl mai auziseră niciodată vorbind cu o asemenea ostilitate:

— Ce mârşăvii pui la cale?

— Uşurel, prietene, îl tempera Iern. Să lăsăm deoparte politica. Wairoa e tovarăşul nostru de drum.

— E prietenul lui Mikli Karst, spuse Plik. N-aţi băgat de seamă? Sunt împreună ori de câte ori Karst îşi arată mutra în văgăunile astea.

— Ei bine, Mikli ne-a făcut-o tuturor, nu zic nu...

Plik rânji, sarcastic.

— Asta-i e meseria, de fapt... Dar e rău, e rău din cap până-n picioare. Voi nu vă daţi seama de asta?

— Terminaţi, interveni Ronica. Asta e casa mea şi a lui Iern. Ia loc, Wairoa, şi dacă Plik va refuza să-mpartă cu tine sticla, nu te teme, mai avem încă una pusă deoparte.

Luă un pahar curat dintr-un sertar şi-i făcu semn mauraiului să se aşeze la masă. Acesta nu îi dădu imediat ascultare.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Iern, rosti el, pe un ton scăzut. Dar, dacă autorităţile află că noi ştim ceea ce-ţi voi spune, am putea fi ucişi. Poate că Ronica şi Plik ar trebui să ne lase singuri...

Femeia îl privi uimită, după care se trase mai aproape de bărbatul ei, apucându-l de braţ.

— Nu, mulţumesc. Eu rămân, spuse ea.

Plik se scarpină în barbă.

— Se pare că te-am judecat greşit, Wairoa, zise el. Sunt curios să aflu ce-ai de spus. Dar ştiu şi

să îmi păzesc viaţa, deci voi şti să fiu discret. Lasă-mă, te rog, să ascult.

Wairoa încuviinţă, înainta şi se aşeză în cel de-al patrulea scaun. Iern îi turnă şi lui de băut, dar el ignoră paharul. Ronica se relaxă, întinzându-se ca o pisică. Iern fu cuprins de un fior care-i produse sudori reci. Plik se aşeză din nou şi trase o duşcă zdravănă.

— Voi fi scurt, spuse Wairoa, pe un ton egal, într-un angley accentuat. Da, am cultivat o relaţie cu Mikli Karst. Mi-a fost mai uşor decât credeam. E ahtiat după fapte şi spera să obţină de la mine date pe care le-ar fi putut folosi împotriva alor mei. Dar mi-a fost de folos şi singurătatea lui. E o trăsătură generală a solipsiştilor. Auzindu-l, Plik fu mirat. Tovărăşia lui mi s-a părut interesantă, continuă Wairoa. A adus o rază de lumină în monotonia captivităţii mele. Motivul meu principal a fost, însă, altul. Voiam să-l spionez.

— Cum? exclamă Iern. De ce? La ce bun? Oricum, n-aveai cum să transmiţi informaţiile alor tăi, afară.

Wairoa îl privi în ochi.

— În schimb, ţi le puteam oferi ţie. Tăcu un timp. Încă de la început, am avut bănuieli, şi-am ştiut, deci, ce anume să caut. Spionajul Naval al Maiestăţii sale a adunat indicii vreme de ani de zile, mai ales în ultimele misiuni din Uropa. Cred că Terai a încercat să-ţi spună, dar tu l-ai repezit, căci te alăturaseşi deja cauzei Ronicăi.

— Terai, şopti Plik. Crezi că *el* a fost cel care i-a informat pe maurai despre Orion?

Nu primi nici un răspuns. Întrebarea aceasta fusese pusă de multe ori de la primirea ultimatumului încoace. Wairoa continuă, netulburat:

— De când am ajuns aici, convingerea mi-a fost confirmată, dar ştiu că ai refuza să îmi accepţi argumentele, Iern, căci pentru tine, limbajul trupului, subvocalizările şi o logică mai puţin

deductivă sau inductivă decât intuitivă nu pot constitui dovezi. Aveam nevoie de o dovadă tangibilă. Trânti cartea pe masă, făcându-i pe Iern şi Plik să tresară, iar pe Ronica să-şi ţină răsuflarea. Pisica se trezi, mieună, se întinse şi sări pe podea, iar de-acolo, în poala stăpânei sale. Ronica o mângâie, absentă, iar ea începu să toarcă, un fond sonor ciudat pentru cuvintele lui Wairoa. Foarte curând, am reuşit să aflu cifrul seifului din biroul său. Mă pusese să îi întorc spatele, dar auzul meu hiperascuţit a putut distinge clinchetele încuietorii. Mi-am confirmat bănuielile aruncând la întâmplare, în câte o conversaţie cu subordonaţii săi, câte un număr şi studiindu-le cu atenţie expresiile. Între timp, am reuşit să obţin aprobarea lui Mikli pentru a împrumuta cărţi din biroul său. Dacă tot trebuia să mă prezint în mod regulat la ofiţerul de serviciu din anticameră, a fost ceva firesc ca, din vreme în vreme, să intru în biroul lui pentru a răsfoi câte ceva. După câteva astfel de vizite, nimeni nu s-a mai ostenit să mă supravegheze. Oricum, Mikli nu-şi uită documentele importante la iveală, şi nimeni nu se putea gândi că eu aş fi putut fi dornic să spionez ori să sabotez, prizonier fiind. Mikli se bucura că îi studiam colecţia de cărţi. Am avut grijă să aduc în discuţie conversaţii la pasajele mai interesante, iar el le găsea amuzante.

— Şi într-un târziu, ai jefuit seiful, în vreme ce ofiţerul se dusese la toaletă sau cine ştie unde, spuse Ronica. Spune, ce-ai găsit?

Capul tărcat al lui Wairoa se mişcă de la dreapta la stânga a negaţie.

— Altfel am procedat. În locurile acestea bine păzite, nimeni nu se sinchiseşte de pază, căci toţi sunt convinşi că ea e mult prea sigură pentru a fi înşelată. Am intrat în repetate rânduri în seif, pentru scurtă vreme, observând, până când am găsit ceea ce căutam. În noaptea asta, am luat documentele respective cu mine. Arătă din cap

spre cartea de pe masă. Ceilalţi îi citiră titlul: *Durerea: concepte şi tehnici din întreaga lume.* Aceasta e coperta mea.

Iern fu gata să întindă mâna pentru a lua volumul.

— Şi ce-ai găsit? Spune-ne odată, pentru numele lui Zhesu!

— Corespondenţă, memorii, extrase din rapoarte... Dovezi, spuse Wairoa, şi cuvintele lui răsunară ca tot atâtea lovituri de ciocan. Nu yuanezii l-au sprijinit pe Jovain în lovitura sa de stat. E drept, au fost implicaţi şi câţiva ofiţeri yuanezi. Ei au constituit calea de transmitere pentru informaţii şi material. În cazul capturării noastre de către krasnayeni, ei au fost cei care au aranjat ca noi să fim daţi pe mâna agenţilor nord-vestici. Dar, mai presus de ei, inamicul tău secret, Iern, a fost Sălaşul Lupilor. Da, constructorii lui Orion!

Sângele năvăli în obrajii Ronicăi.

— Nu! Ai înnebunit! strigă ea. La ce ne-ar fi servit un regim geean, când comerţul nostru cu Domeniul de-abia începuse să prindă contur? Nu!

Wairoa îşi păstră calmul.

— Mikli mi-a servit acelaşi argument. L-am lăsat să creadă că mă convinsese. Dar faptele demonstrează cu totul altceva. Conspiratorii yuanezi n-au fost decât un sprijin. Habar n-aveau, desigur, de Orion, dar un complot urzit de mai multe sălaşuri din Uniunea de Nord-Vest, pentru eliberarea de sub jugul maurailor, li s-a părut firesc. Din punctul lor de vedere, erau încântaţi să ajute la promovarea geeanismului în Uropa, câştigându-i drept aliaţi pe norrmeni, pentru un eventual conflict cu cei din ţinuturile mong rivale. Totodată, beneficiau şi de unele profituri personale. Da, Mikli i-a prins de minune în pânza sa de păianjen, ţesută cu migală. Iar ei au devenit foarte vulnerabili la şantajul lui. Unii dintre ei erau încă de la început agenţi norrmeni, infiltraţi pentru

a trece drept mongi, şi care îşi croiseră drum până în poziţiile cheie. Complotul împotriva Ostrovului Ceresc şi-a avut rădăcinile chiar *aici.*

— Dar de ce, de ce? izbucni Iern.

— Ar fi fost în folosul întregii Uniuni întreruperea unor relaţii apropiate între Domeniu şi Federaţie, explică Wairoa. Ce rost ar fi avut ca norrmenii să ofere pe tavă maurailor o piaţă de desfacere, un cap de pod în Uropa şi un potenţial pentru schimburi tehnologice? Era de preferat ca toate acestea să le revină lor, nord-vesticilor, garantându-li-se astfel şi un acces neîngrădit şi discret spre Uropa estică, unde se găsesc o sumedenie de materiale fisionabile. În plus, crearea de tulburări în Domeniu ar fi distras atenţia maurailor, în timp ce proiectul Orion s-ar fi apropiat de sfârşit.

— Dar credinţele geeanilor sunt total opuse întregii noastre f-f-filosofii, îngăimă Ronica, cu ochii plini de lacrimi. O asemenea alianţă n-ar putea să dureze.

— Interesele lui Mikli şi ale acoliţilor săi nu vizau decât termene scurte. Oricum, după ce Orion ar fi răsărit, n-ar mai fi contat cine în ce ţară domnea.

Wairoa deschise cartea, scoţând dintre paginile ei un teanc de hârtii.

— Consecvenţa în urmărirea unui scop n-are nici o legătură cu politica, aşa cum nici loialitatea sau moralitatea nu au. Jovain a fost probabil îngrozit de implicaţiile proiectului vostru şi e gata să-i sprijine pe ai mei, împotriva voastră. Federaţia va accepta orice sprijin, de oriunde ar veni el, în acest război. La o adică, s-ar bucura să ştie că nişte prieteni se află la comanda Ostrovului Ceresc. Cred că ai dreptul să ştii cine-ţi sunt adevăraţii duşmani, Iern.

— Vreau să văd astea! spuse Omul Clanurilor, repezindu-se spre documente.

Grăbindu-se să le studieze, privind peste umărul lui Iern, Ronica îşi răsturnă scaunul, iar pisica se îndepărtă, indignată.

Plik se aplecă spre Wairoa.

— De ce-ai făcut toate astea? şopti el. Ce-ai sperat că vei rezolva?

— Nimic, poate, recunoscu mauraiul. Dar trebuia să încerc.

— Şi totuşi, ai reuşit să faci destule; ţi-ai jucat rolul. În vreme ce-şi ducea paharul la gură, mâna lui Plik tremura, dar nu din pricina alcoolului. Ai deschis porţile infernului prin care Iern va trebui să treacă.

— Va trebui? se miră Wairoa.

Plik nu-i răspunse. În vreme ce Wairoa sorbea liniştit din pahar, îi observă pe ceilalţi doi, care citeau, cuprinşi de febră.

Într-un târziu, Iern lăsă deoparte hârtiile, înălţă privirea şi spuse, cu un glas răguşit:

— Se pare că ai dreptate. Ce ne rămâne de făcut în continuare?

Wairoa îşi strinse dovezile, le ascunse între copertele cărţii şi se ridică în picioare.

— În ceea ce mă priveşte, va trebui să mă prezint la raport, la câinele meu de pază. Voi profita de acest prilej pentru a duce aceste documente în locul de unde le-am luat, pretextând c-aş vrea să împrumut încă o carte. Ştiţi unde mă puteţi găsi, dacă vreţi să stăm de vorbă. Noapte bună.

Ieşi. Iern se răsuci în scaun, către Ronica. Ea se aplecă, primindu-i fruntea între sâni.

— Ah, iubito, iubito... mormăi el.

Ea îi ciufuli părul.

— E rău, iubitule, şi mi-e ruşine, îi spuse ea. Astfel de lucruri se mai întâmplă. Dar le vom îndrepta, ţi-o jur. Ai încredere în mine. Mai presus de toate însă sunt stelele, zborul tău dincolo de bolta cerului, o cale de scăpare pentru copiii noştri şi copiii lor, pentru totdeauna...

Plik plecă, la rândul său, fără să mai scoată vreun cuvânt Nu luă cu sine sticla. Ei aveau acum mai mare nevoie de consolarea ei.

XXII

În zori, Iern se duse la cel mai apropiat telefon, îşi sună şeful de echipă şi îl anunţă că el şi Ronica se îmbolnăviseră. De fapt, nici măcar nu era o minciună. După noaptea pe care o petrecuseră, n-ar fi reuşit să facă faţă unei zile de lucru.

Se îmbrăcară cu haine groase şi porniră spre suprafaţă.

— Se pare că vremea asta senină are să mai dureze! îi avertiză paznicul de la ieşire. Kanakas s-ar putea să ne atace din nou.

— Auzisem că au lăsat-o mai moale în ultima vreme, spuse Ronica. Nu merită să-şi irosească bombele, aruncându-le în pustiu.

— Aşa e, dar cu ticăloşii ăştia nu se ştie niciodată. Dacă trece pe-aici vreun avion de cercetare, pilotul s-ar putea amuza vânând un cuplu de norrmeni.

— Nu, îl repezi Iern. *Ei* nu sunt monştri.

Vehemenţa spuselor sale îl lăsă pe paznic cu gura căscată.

În afara camuflajului, uşa mai era ascunsă şi de un pâlc de molizi. Razele soarelui, iţindu-se printre norii înalţi ca nişte turnuri, luminau trunchiurile aspre şi coroanele de un verde-cenuşiu ale copacilor. La umbra lor, aerul era rece, dar păstra un miros dulce, de răşină. Dincolo de crâng, priveliştea îmbrăţişa piscurile vecine şi văile adânci, cu versanţi abrupţi. Ici-colo, petice de zăpadă murdară, veche, pătau solul, contrastând cu negrul pământului. O turmă de oi trecea la o oarecare distanţă, condusă de un berbec splendid,

ale cărui coarne alcătuiau parcă o coroană. Bătea un vânticel răcoros.

Aici, cei doi sperau să-şi poată regăsi pacea.

Iern porni în sus, pe panta lină. Înainte de a-l urma, Ronica îşi fixă în minte câteva repere. În acest ţinut, vremea nu era chiar atât de aspră, mulţumită Curentului Kamchatka, dar era înşelătoare; zăpada, ploaia sau o ceaţă deasă puteau oricând să pună stăpânire pe orizont, fără nici un avertisment prealabil.

Înaintară o vreme în tăcere, până când ea întrebă:

— Vrei să stăm de vorbă acum?

Noaptea nedormită îi înăsprise glasul lui Iern.

— N-am tot vorbit până în zori?

Ea clătină din cap, sub gluga pufoaicei.

— De fapt, nu prea am făcut-o. Am tot bătut apa-n piuă despre subiecte evidente. Iar tu mi-ai spus o mulţime despre Ostrovul Ceresc, despre Domeniu şi despre viaţa ta, încercând să-mi explici ce-au însemnat toate acestea pentru tine. De fapt, cred că încercai să-ţi explici ţie însuţi.

— Am spus că voi continua de partea lui Orion.

— Păi, nu prea ai de ales, nu-i aşa? Dar aş vrea să mergi mai departe de bunăvoie. Dacă pleci, nu vei schimba nimic, căci nava e gata de plecare. Şi nimeni nu te va lăsa să pleci. I-ai face doar să se întrebe ce te-a apucat, iar asta i-ar putea conduce la Wairoa. Am căzut amândoi de acord că biata sa încercare de sabotaj nu merita pedeapsa pe care i-ar da-o, fără îndoială, Mikli.

— Mildi! pufni Iern.

— Vezi, tocmai de asta încercam să te eliberez, iubitule, spuse Ronica. Nu e bine să te simţi prizonier. Asta ţi-ar otrăvi viaţa... Şi-ar otrăvi şi relaţia dintre noi.

— Îl voi ucide pe Mikli Karst.

Ronica zâmbi strimb.

— În principiu, e o idee excelentă. În practică însă, n-ar fi o treabă prea isteaţă. N-ai reuşi să fugi şi ai fi condamnat la moarte, căci, la naiba, el e, într-adevăr, nepreţuit. Din câte ştiu, bateriile de coastă, care i-au oprit pe maurai în estuarul Cook, şi depozitele de provizii şi muniţie pentru trupele de voluntari veniţi din sud, care ne-au salvat pielea în peninsulă, toate acestea au fost ideile lui, şi tot el a fost cel ce-a vegheat la punerea lor în aplicare. N-am fi putut păstra atâta timp secretul, fără el şi fără neobositul său dans pe sârmă. Şi nu mă îndoiesc că mai are câţiva aşi în mânecă...

— Ceea ce a făcut el împotriva ţării mele...

— Ţi-am mai spus, n-are nici o scuză. Scopul nu justifică mijloacele. Mikli este un sadic şi s-a simţit irezistibil atras de perspectiva de-a se juca de-a Satana, la o scară continentală; de-aceea, a convins conducerea Sălaşului Lupilor că o astfel de întreprindere s-ar fi putut dovedi profitabilă. Presupun că, din punct de vedere strategic, aşa şi era. A mituit o mulţime de ofiţeri yuanezi de rang înalt, care, la ora asta, presupun că fac pe dracu-n patru pentru a pune beţe în roate atacului mongilor. Dar, sunt de acord cu tine, Domeniul nu merita să devină un ţap ispăşitor. Domeniul nu ne-a făcut nici un rău, şi, oricum, recunoştinţa lui Jovain s-a evaporat peste noapte, nu-i aşa?

Pietrişul le scârţâia sub tălpi. Un corb fâlfâi din aripi pe deasupra lor, cârâind sinistru şi surprinzător de sonor. Negreala lui ascunzând pentru o clipă razele soarelui.

— Ştii ceva, iubitule? rosti Ronica. Îmi dau seama că nu e un argument logic. Dar, dacă tu ai fi devenit căpitanul Ostrovului Ceresc, aşa cum erai îndreptăţit, noi nu ne-am fi întâlnit niciodată. Aşa că, deşi ştiu că sunt egoistă, mă bucur.

El se opri, iar ea îl imită. Se priviră îndelung. Apoi el o strânse la piept şi îşi lipi obrazul de al ei, mai rece.

— Şi eu mă bucur, iubito. Şi eu...

Ea se retrase cu un pas, apucându-i mâinile într-ale sale, şi spuse:

— Dacă, mai târziu, te vei putea răzbuna pe Mikli, cu atât mai bine. Dar el nu merită atâta atenţie din partea ta. Scopul nostru va trebui să fie să redăm Domeniului un guvern legitim, care să restaureze ordinea şi dreptatea şi să readucă speranţa. Asta se poate face. Aşa va fi, Iern. Toate veştile ce ne vin de-acolo spun că regimul lui Jovain se clatină. S-ar putea să se prăbuşească de la sine. Iar de nu... După ce Orion va fi răsărit, un cuvânt din înalturi va fi de-ajuns. Iar cuvântul acela ar putea fi rostit de tine, care ne-ai ajutat în zilele grele. N-om fi noi, norrmenii, nişte îngeri, dar ştim să ne plătim datoriile.

— Da... Da... Am vorbit despre toate astea şi noaptea trecută...

— Dar merită să mai vorbim şi azi, când ne-a trecut ameţeala provocată de băutură. Şi m-am mai gândit la ceva. Dar, te avertizez, s-ar putea să fie un şoc.

Iern zâmbi fugar.

— Şocurile tale sunt, în general, foarte puternice. Spune, sunt pregătit.

Ea redeveni serioasă. Îl privi ţintă şi spuse, cu voce scăzută:

— Vorbind de viitorul Căpitan al Ostrovului Ceresc... Până acum, am considerat firesc că tu vei fi acela. Dar, oare, chiar îţi mai doreşti asta?

— Poftim?

— Gândeşte-te. Azi-noapte ai spus o mulţime de lucruri. Mi-ai spus şi că, dintotdeauna, ţi-ai dorit să călătoreşti în jurul lumii, iar dacă ai deveni căpitan, ai fi nevoit să rămâi într-un singur loc. Dar aceasta ţi-era datoria, şi priveai această soartă ca pe o provocare. Cu toate acestea... N-ai prefera oare să fii cel ce va deschide calea spre stele? El rămase cu gura căscată de uimire. Domeniul e plin de alţi membri ai clanului Talence care ar putea deveni buni căpitani, continuă ea. Îti vei fi făcut

datoria, atunci când unul dintre ei se va afla la comanda Ostrovului Ceresc. În schimb, ducem lipsă de piloţi geniali. Iar Orion nu a fost construit doar spre folosul Uniunii de Nord-Vest. E ultima şansă a întregii omeniri de a ajunge în spaţiu.

El tăcu un minut sau două, înainte de-a spune, cu răsuflarea tăiată:

— Ai avut dreptate. Ceea ce mi-ai spus m-a zgâlţâit.

Ea îl sărută.

El îşi strânse pleoapele şi oftă.

— Mi-ai citit gândurile. Dar, vezi tu, eu am mai multă experienţă în iţele politicii decât ai tu, oricât ai fi stat în preajma lui Karst. Nu pot fi atât de idealist ca şi tine în privinţa acestui proiect.

— După toate prin câte-ai trecut, nici nu mă aşteptam să fii, îi replică ea aproape în şoaptă. Nici nu cred că noi, oamenii, suntem mai mult decât nişte maimuţe evoluate. Sunt convinsă că ne vom face de cap şi în spaţiu, aşa cum am făcut-o şi pe Pământ. Dar important e că vom *fi* acolo chiar şi după ce Soarele va muri. Vom învăţa, vom face, vom îndrăzni...

Iern izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce cuvinte mai folosim!

Tăcură din nou, şi se auzi, o vreme, doar răsuflarea răcoroasă a vântului.

— Prea bine, iubita mea Ronica, spuse el într-un târziu. Voi fi de partea lui Orion... din toată inima. Ar fi îngrozitor să pierdem; nu războiul, ci proiectul Orion în sine. O spun, căci cred că locul nostru e acolo şi fiindcă – ai dreptate – mi-o doresc aşa cum te doresc pe tine, şi ştiu că şi tu doreşti asta din toată inima. Ea se lipi din nou de pieptul lui. Dar am înghiţit destule, până acum, o avertiză el. Nu voi mai fi părtaş la nici o monstruozitate.

— Nici eu, spuse ea, cu ochii înecaţi, nu se ştie de ce, în lacrimi.

2

După mobilizarea care durase zile întregi şi după cele două zile şi nopţi de zgâlţâieli îngrozitoare, petrecute în trenul destinat transportului de trupe, era de-a dreptul minunat să iasă din nou la aer. Kal-Gar, capăt de linie şi aşezare de frontieră în Chukri-ul de sud-vest, nu era, cu toate acestea, o oază de frumuseţe, iar ruinele rămase aici din Vremea Morţii se deosebeau radical de cele măreţe din Chai Ka-Go, dând oraşului un aer melancolic. Vântul bătea aspru peste câmpiile albe, purtând fulgi de zăpadă îngheţată, iar norii plumburii păreau că alcătuiesc tavanul unei cripte. Şi totuşi, Vanna Uangovna se simţea de parcă ar fi fost eliberată.

În parte, chiar aşa şi era. Când fuseseră în est şi, mai târziu, în tren, avuseseră mereu nevoie de ea. Ei, soldaţii tineri şi înspăimântaţi fuseseră smulşi din căldura casei părinteşti şi aruncaţi în viitoarea unui război pe care nu-l puteau înţelege. Adunaţi într-o tabără ciudată, se strângeau laolaltă în penumbra puturoasă a vagoanelor de marfă, şuşotind, palizi. În calitate de ucheny şi proróchina, ea se amesteca printre ei, vorbind câte unuia sau tuturor deodată, dând tonul unor cântece şi îndemnându-i la meditaţie, amintindu-le mereu că luptau pentru Geea. Frica îşi rânjea colţii, retrăgându-se pentru a pândi din colţurile cufundate în beznă. Dar ea nu putea să le redea liniştea, decât pierzându-şi-o pe a sa.

La sosirea în Kal-Gar, când caii şi oameni coborâră din vagoane, zvonul vocilor lor se amplifică. Erau mai plini de viaţă decât fuseseră la îmbarcare. Vreme de două zile, trupele fură lăsate în voia lor, cu rândul, pentru a colinda cârciumile, sălile de jocuri şi tractirele de care acest oraş de frontieră era plin; Vanna îşi petrecu aceste zile plimbându-se de una singură prin prerie, respirând, în sfârşit, aer proaspăt, sau în cabina ei, dormind.

Intre timp, Orluk Zanovici şi tovarăşii săi din comandament pregăteau planurile de plecare la atac.

Grosul trupelor din vest ale cohortei Bizonului venise spre nord, străbătând Bolshareka, pentru a se pune sub comanda sa. Unităţi din toate cele Cinci Naţiuni făcuseră la fel, adunându-se la ordinele unui mare noyon yuanez. Cei sosiţi erau, în principal, cadrele de elită şi detaşamentele lor, cei ce puteau fi mobilizaţi rapid şi eficient. Misiunea lor era de a invada Uniunea de Nord-Vest, prin trecătorile Munţilor Stâncoşi. Aveau să ocupe poziţii, blocând ambele maluri ale râului Fraser, interzicând inamicului deplasarea spre sud şi spre nord. Între timp, regimentele rămase aveau să-şi strângă forţele, urmând a li se alătura. Apoi, soldaţii aveau să urmeze drumul strămoşilor lor, înapoi, către platoul Yukon, înainte de a o lua din nou spre sud, pentru a înconjura şi cuceri sediul proiectului Orion.

Puţini dintre ei ştiau care era adevăratul obiectiv. Anunţul maurailor nu ajunsese până în satele de păstori, şi chiar dintre cei de la oraş erau mulţi care n-aveau idee ce însemna o navă spaţială. Impresia generală era că norrmenii încercau din nou să pună la cale aceeaşi mârşăvie ca şi în urmă cu o generaţie, iar, de data aceasta, mauraii le solicitaseră ajutorul în noul Război al Energiei. După ce lupta avea să fie câştigată, îşi spuneau soldaţii, întreaga ţară posedată de diavol avea să fie ocupată şi domesticită.

În sfârşit, armata mongilor se desparţi în şase coloane, şerpuind spre vest.

Vanna nu mai văzuse niciodată munţii. Descrierile şi imaginile nu reuşiseră să redea nici măcar o fărâmă din frumuseţea lor măreaţă.

În cea de-a patra zi, călărea alături de Orluk şi statul major al acestuia. Ar fi preferat să fie singură. Înconjurată de oameni şi de obiectele acestora, nu reuşea să regăsească, cu adevărat,

Unicitatea din splendoarea dătătoare de fiori care îi împresura, aşa cum reuşise în primele zile ale marşului. Dar, cu o zi în urmă, avuseseră loc ciocniri între patrulele din avangardă şi norrmenii coborâţi de la munte. În acea zi, aviaţia de cercetare raportase activităţi ale inamicului, pornind de la o baza situata într-un fort aflat la vreo douăzeci de kilometri distanţă.

Orluk ascultă ultimul buletin de ştiri, după care îşi reintroduse miniradioul în săculeţul de la cingătoare şi dădu din cap, satisfăcut.

— Vom avea parte de puţină mişcare, înainte de sfârşitul zilei de azi, spuse el. Duşmanii şi-au desfăşurat artileria, inclusiv o pereche de lansatoare de rachete şi au început să-şi sape tranşee.

— Oh, nu, şopti Vanna.

Un ofiţer izbucni în râs.

— Doar nu vă aşteptaţi să ne aştepte plântând trandafiri?

— Maiorule, nu se cuvine să te adresezi onoratei doamne în acest fel, îl apostrofă, sever, Orluk.

Omul înţepeni în şa.

— Iertaţi-mă, domnule.

— Ei va trebui să-i ceri scuze, nu mie. A făcut mai mult pentru a ţine trupele laolaltă decât oricare dintre voi.

— Onorată doamnă, iertaţi-mi necuviinţa. N-am gândit înainte de-a vorbi.

— Nu, te rog, îi răspunse Vanna. N-are nici o importanţă. Eu... Eu n-ar fi trebuit să vorbesc aşa. Trebuie să mergem mai departe.

Orluk interveni, precaut:

— De fapt, onorată doamnă, nu cred că va fi o luptă chiar atât de aprigă. Par a nu fi decât obişnuitele miliţii norrmene, insuficient pregătite, numărând abia cât un batalion. Mă aştept să ne provoace lansându-şi obuzele de cum vom ajunge în bătaia lor. Dar ăsta-i un joc care se joacă în doi,

şi dacă vor deveni prea obraznici, nimic nu ne împiedică să chemăm câteva bombardiere. Iar după aceea, va trebui să ne hotărâm dacă merită sau nu să dărâmăm fortul.

— Domnule, pot îndrăzni să vă sugerez că n-are rost să ne pierdem timpul cu asta? spuse un alt ofiţer. Până acum am fost norocoşi. O furtună de zăpadă ne-ar întârzia mai mult decât o eventuală regrupare a unor inamici răzleţi în urma noastră.

Da, avuseseră, într-adevăr, noroc până acum, gândi Vanna. Vremea fusese senină, în ciuda gerului muşcător. Nu avuseseră nevoie de pluguri de deszăpezire, căci norrmenii înşişi curăţaseră drumurile, retrăgându-se. Pe de altă parte, nu credea că dragii ei ostaşi, deşi erau de la câmpie, aveau să aibă prea multe intemperii de înfruntat aici, în ţinuturile înalte, căci mai rămăseseră doar câteva zile până la echinocţiul de primăvară, până la începutul primăverii...

— Da, probabil că ai dreptate, răspunse Orluk, după care izbucni în râs. Cât de mult a trecut de când am luptat pentru ultima oară în munţi! Şi cât mă bucur că m-am întors!

*Cât de bine îl înţeleg... acum, î*i trecu Vannei prin minte, privindu-l cu afecţiune.

Aproape că reuşea, în sfârşit, să ignore coloana care înainta, pe roţile ce gemeau, între pereţii defileului, spre cer. Sau le putea privi ca pe o altă inflorescenţă a Forţei Vieţii, de o altă natură. Pielea şeii scârţâia sub greutatea ei, muşchii armăsarului se încordau între coapse, mirosul sudorii lui îndulcea răcoarea aerului. Frâul ţinut în mână şi atingerea aspră a greabănului calului îi păreau o confirmare a propriei trăiri în această lume. În jurul ei, căştile se legănau deasupra uniformelor, ca şi puştile pe umerii infanteriştilor. Lăncile călăreţilor despicau vântul, iar stindardele alcătuiau un mozaic de culori. (Steagurile acestea, pe care erau înscrise onorurile cohortei... Unul dintre ele purta şi numele ei.) Tunurile şi căruţele

se hurducăiau, trase de catâri. Singurul vehicul blindat strălucea ca o nestemată, şi zgomotul pe care-l stârnea, înaintând, se reverbera pe deasupra diviziei, precum cel al valurilor spărgându-se de ţărmul oceanului.

La dreapta, un râu clipocea vesel. Apele sale verzi-cenuşii ţâşneau strălucitoare dintre stânci, stârnind vârtejuri şi volburi. Dincolo de el, se înălţau munţii, incredibil de abrupţi în măreţia lor. Pereţi netezi, poteci înguste şi grohotişuri dominau, albăstrii, albul imaculat al petelor de zăpadă, ce străluceau ca diamantele acolo unde soarele le atingea. Culmile nu se vedeau, din locul în care se afla, dar, în urmă şi drept înainte, coroanele de omăt sclipeau splendide, prea frumoase pentru a părea arogante. Soarele se ridicase îndeajuns de sus, la amiază, pentru a scălda în lumină întreaga vale. Un vultur plutea, în zbor planat, pe deasupra.

Iern mi-a vorbit de Alpii Yevropeei.

De ce e atât de rău să vrei să te înalţi tot mai sus? Însuşi Karakan Afremovek îi cita pe călătorii spaţiali de demult, care spuneau că, din cosmos, văzuseră planeta ca pe o fiinţă vie, infinit mai preţioasă, unica noastră casă.

Ecoul aduse răsunetul unor explozii înfundate din depărtări.

— Ne bombardează avangarda, spuse Orluk, pe un ton egal, de parcă ar fi comentat un negoţ cu vite. Compania respectivă va trebui să se retragă, atrăgându-i în cursă, în vreme ce noi vom înainta. Sunaţi trompetele.

Semnalul fu transmis în urmă. Goarnele începură să răsune sălbatic, căpătând imediat răspunsul ecoului. Un muget surd păru a străbate rindurile ostaşilor, acoperind aproape cu totul strigătele sergenţilor.

— De-acum, orice s-ar întâmpla, onorată doamnă, veţi rămâne lângă locotenentul Bayan, îi spuse Orluk Vannei, apoi se întoarse către tânărul

ofiţer: Locotenente, nu uita nici o clipă că eşti răspunzător de siguranţa prorochinei. Să nu uiţi nici o clipă că ea e mai preţioasă pentru noi decât oricare corp de armată.

— Vai, nu, protestă Vanna. Vă rog...

Un ghimpe dureros îi străpunse inima.

Noi? Care ne e felul? Vrem să distrugem acele nave spaţiale. Da, e drept, nu-i putem lăsa pe nemiloşii norrmeni să pună stăpânire pe întreaga lume. Dar n-am putea oare, mai târziu, noi înşine...âmpreună cu tine, Iern, care vii din Ostrovul Ceresc...?

— Priviţi într-acolo! se auzi un strigăt.

Vanna ridică privirea spre cer şi zări ceva zburând. Strălucea, argintiu, pe fondul de azur, un obiect prelung, cu vârful ascuţit, de o frumuseţe sfâşietoare.

Orluk îşi duse mâna la ochi, cercetând acel obiect.

— E o rachetă de-a lor, spuse. Ştim că n-au prea multe şi văd că nu se prea pricep să ochească. Bănuiesc că nu vom avea nici un fel de pierderi.

O rachetă, gândi Vanna. *Cum ar fi arătat oare Orion, înălţându-se?*

Cerul explodă.

Se târî, revenindu-şi în fire, şi se ridică în picioare. Era goală. Explozia o despuiase de veşminte, izbind-o de şosea. Asfaltul topit îi arsese toată carnea de pe braţul stâng şi se lipise de oasele sfărâmate.

Mai întâi, trebuia să lase deoparte durerea agonică. Părea că în lume nu mai exista decât agonia şi că focul acela avea să o ardă veşnic. Din străfunduri infinite, reuşi să înalţe o mandală.

Avea forma Pământului, era mică, albastră şi rece, între stele. Mantra care răsuna împrejuru-i suna cam aşa: *Viaţă, dans, veşnică iubire. Viaţă, dans, veşnică iubire...*

Întorcându-se la realitate, văzu fumul ce se înălţa din formele chircite împrăştiate roată. Aburi pluteau încă deasupra apelor râului, deşi acestea încetaseră să mai fiarbă.

Vedea şi alte forme, stacojii, contorsionate, dar încă vii. Se clătinau ori se târau, scoţând sunete.

Vanna abia dacă le auzea. Bănui că timpanele i se spărseseră, şi îi lipsea şi ochiul drept; îşi vârî un deget în orbită şi-l scoase imediat, mânjit cu o substanţă gelatinoasă, după ce atinsese osul. Cu ochiul stâng vedea ca printr-o negură, dar îndeajuns de limpede pentru a-şi da seama în ce stare se afla. Dar asta n-avea nici o importanţa. Înainta prin praful şi cenuşa ce se răspândeau dinspre norul uriaş, înalt cât un munte, în formă de ciupercă. O pată întunecată pe sol, în forma unor aripi... Vulturul, doborit din înalturi? Nu, mai degrabă ţeasta sfărâmată a unui om şi creierii scurşi, arşi. La picioarele ei, forme nedefinite, gemând. O luă în jos. Mai încolo, spre capătul defileului, va găsi poate pe cineva care-ar fi putut-o înţelege.

Curând, îi găsi. Unul dintre ei nu mai avea faţă. Şedea, legănând în braţe un tovarăş jupuit, dar care mai putea încă să vadă. Acesta cârii:

— Ea e, cred, doamna cea bună. Ea e, aşa cred.

Vanna se aşeză lângă ei. Durerea din şoldul stâng, dizlocat, nu-i permitea să se aşeze în poziţia lotus şi, neavând decât o singură mână, nu-i putea binecuvânta aşa cum s-ar fi cuvenit. Şi totuşi...

— În pace, ne-ntoarcem la Geea. În pace, ne reîntoarcem la Geea, la Ceea ce suntem, la Ea. Care e noi. Totul se petrece într-o supremă frumuseţe, într-o supremă frumuseţe...

Glasul i se stinse şi muri.

3

Sala era plină, toate scaunele şi băncile erau ocupate, iar privirile tuturor celor de faţă erau îndreptate spre scenă. Ventilatoarele nu mai pridideau să elimine căldură şi mirosul trupurilor. Aerul era greu, încărcat de aburul respiraţiilor. În picioare, lângă intrare, Iern şi Ronica priveau şi ei pe deasupra masei întunecate, compacte, a mulţimii, către scenă, care era scăldată într-o lumină puternică.

Eygar Dreng se afla la microfon. Umerii săi laţi stăteau gârbovi, iar cuvintele şovăiau, îndărătnice, să iasă dintre buzele lui. În spatele său, fundalul era ocupat de două steaguri desfăşurate: cel verde şi alb (pădurile vii şi puritatea munţilor), al Uniunii de Nord-Vest; lupul fugind, cu lanţul sfărâmat, al sălaşului său.

— ...până în prezent, n-am primit alte informaţii. Repet: ieri, invazia mongilor a fost oprită, prin anihilarea tuturor trupelor lor din Munţii Stâncoşi, cu ajutorul armamentului nuclear tactic. Trupele acestea constituiau elita regimentelor lor, şi nu e de crezut că ei vor reuşi să se mobilizeze multă vreme de-acum înainte. Din ţinuturile lor de baştină, ni se raportează consternarea stârnită de aceste veşti. În glasul său nu răzbătea nici o urmă de triumf. De asemenea, monitoarele noastre recepţionează relatări despre groaza şi furia ce a cuprins întreaga lume civilizată. La Vittohrya, şeful a negat cunoaşterea intenţiilor noastre ori complicitatea sa la cele întâmplate, a promis cooperare deplină maurailor şi a făcut apel la toţi norrmenii pentru găsirea şi uciderea celor vinovaţi. Cu toate acestea, mulţimile nu au asaltat sediile Sălaşului Lupilor şi nici membrii acestuia nu au fost atacaţi, în schimb, s-au primit relatări despre una sau două sărbătoriri, pe străzi, ale evenimentelor. În Wellantoa, regina şi primul-ministru au dat publicităţii o declaraţie comună... La dracu'! Ştiţi cu toţii cam ce puteau ei

să spună, la fel ca şi toţi ceilalţi. Îşi îndreptă spinarea. Da, e-adevărat, unităţile Lupilor au făcut asta, aşteptându-i pe mongi exact în punctele în care era probabilă sosirea lor. Nici eu n-am aflat despre asta până-n ziua de azi, dar n-ar fi fost ceva chiar atât de greu de pus în aplicare. N-am ştiut că o parte a combustibilului destinat lui Orion fusese transformat în arme. Presupunând că acest lucru era necesar, nu-mi dau seama de ce nu s-a putut face o explozie demonstrativă pentru mongi, în loc ca ei să fie ucişi cu zecile de mii. E la fel de adevărat că ei reprezentau o ameninţare importantă la adresa siguranţei noastre, iar eu nu sunt un militar de carieră, deci s-ar putea să mă înşel. Voi da acum cuvântul căpitanului Mikli Karst, de la Spionajul Naval, şeful operaţiunilor noastre de securitate. Domnia sa a afirmat că vă va putea spune mai multe amănunte.

Eygar coborî de pe scenă, iar Mikli îi luă locul.

Era îmbrăcat în uniformă, cu pieptul plin de medalii strălucitoare, părând înfiorat de victorie. Apucă microfonul ca pe o armă şi-şi apropie de el capul sur, de lup. Cu mâna liberă, începu să gesticuleze, în timp ce vorbea:

— E-n regulă, doamnelor şi domnilor, tovarăşi întru Orion. Eu am să vă explic cum şi de ce s-au întâmplat toate acestea. Apoi, dacă veţi crede de cuviinţă, puteţi să mă sfâşiaţi în bucăţi, fiindcă eu, eu am fost cel ce s-a aflat la originea celor întâmplate. Desigur, n-am fost singur, dar am fost instigatorul, cel ce-a plănuit totul, cel ce i-a îndemnat pe ceilalţi să meargă mai departe, la greu. Eu sunt, în cele din urmă, răspunzător de cele întâmplate... şi sunt mândru de asta! Un geamăt străbătu mulţimea. Discursul lui vădea parcă orgasmul. Aproape de la început, urmă Mikli, am prevăzut că am putea ajunge într-o situaţie disperată. De fapt, am fost sigur că aşa se va întâmpla. Orion era asemeni unui joc de noroc,

jucat de oameni curajoşi, gata să-şi asume orice risc, pentru a-şi recăpăta libertatea. Voi, oameni buni, şi ţara aceasta, nu meritaţi oare orice măsură de siguranţă care să vă pună la adăpost? Ce e atât de rău în energia atomică? E mai curată şi mai sigură decât cea dată de cărbune şi petrol; ea face faţă cererilor pe termen lung ale unei civilizaţii industriale dezvoltate, spre deosebire de energia solară; ea este cheia care ne va deschide drumul spre stele. Părinţii noştri ştiau asta şi au încercat să o reinstaureze, pentru a o folosi în scopuri paşnice. Mauraii i-au zdrobit, căci le ameninţau meschina supremaţie. Ştiţi şi voi, acesta e adevărul. Iată de ce aţi purces la construirea lui Orion: pentru a vă elibera concetăţenii şi întreaga rasă umană. Aşadar, vă întreb: să fie folosirea limitată a armelor nucleare chiar atât de rea? Un om moare altfel, de glonţ ori de săgeată? Doare mai tare atunci când eşti lovit de un şrapnel sau de jetul unui aruncător de flăcări? Vreme de secole, am avut mâinile legate din pricina unui tabu. Strămoşii maurailor au fost cei care au inventat acest cuvânt: tabu, o interdicţie lipsită de sens. Mikli aşteptă ca declaraţia sa să-şi facă efectul, înainte de a continua pe un ton ceva mai potolit. Nu, n-avem de gând să aruncăm bombe de megatone în jurul lumii şi să aducem o nouă Osândă. Nu vrem şi nici nu putem să o facem. Ceea ce am făcut, ceea ce ne-am propus să facem, a constituit doar legitimă apărare. Mongii, la fel ca şi mauraii, ne-au atacat fără ca noi să-i fi provocat. În Războiul Energiei, oameni liberi au luptat, ca să-şi apere ţara. Au dat greş, dar nu din lipsă de curaj, ci fiindcă aveau mâinile legate... din pricina unui tabu. Dar acela a fost un război dus pe un singur front. De data aceasta, n-am avut armatele necesare pentru a face faţă la hotarele răsăritene invaziei mongilor, căci mauraii stăteau la pândă la apus. Nu ne-am fi descurcat, dacă nu ne-am fi hotărât să dăm puţinilor noştri apărători mijloacele de a-şi pune în

aplicare devotamentul. Directorul Dreng s-a întrebat, pe bună dreptate, de ce n-am dat un avertisment inamicului. Părea şocat, şi îl înţeleg. Evenimentele, şi numeroasele sale răspunderi, nu i-au permis să se gândească mai pe îndelete la această chestiune. Sper că o vei face acum, Eygar Dreng. Pune-ţi strălucita minte la contribuţie. Şi voi să faceţi la fel, tovarăşi întru Orion. Stocul nostru de astfel de arme e limitat, nu e un secret. Cea mai mare parte a materialelor fisionabile pe care le-am strâns de-a lungul anilor sunt necesare aici, în aşteptarea lansării lui Orion. Dacă le-am fi dat un avertisment, n-am nici o îndoială că mongii s-ar fi retras... şi şi-ar fi pregătit o altă strategie. Dar avertismentul ar fi ajuns şi Ia urechile guvernului nostru, şi la ale maurailor, aceştia ar fi reacţionat. În locul unei chemări la arme, care, se pare, a unit întregul nostru popor, sub conducerea Sălaşului Lupilor, am fi avut de-a face cu nehotărâre şi, poate, chiar cu un contraatac. Norrmenii s-ar fi răsculat împotriva altor norrmeni, iar tiranii ar fi jubilat în Wellantoa! Aşa însă, am scăpat de ameninţarea din răsărit pentru multă vreme de-acum înainte. Asemeni înaintaşilor noştri din vechime, am alungat bezna mongilor de pe teritoriul patriei noastre. Acum, suntem liberi să tratăm de la egal la egal cu mauraii, o dată pentru totdeauna. Se auziră urale. Mikli ceru tăcere. Daţi-mi voie să vă prezint un om care poate spune mai multe despre război în douăsprezece cuvinte decât aş putea eu, într-o mie... Colonelul Arren Rogg, comandantul eroilor care au rezistat, şi mai rezistă încă, în peninsula Laska!

Un bărbat solid urcă pe scenă. Le arătă celor prezenţi mâneca dreaptă, goală.

— Mi-am pierdut mâna într-o vale la sud de locul acesta, într-o capcană pe care i-am întins-o inamicului, spuse el, pe un ton lipsit de dramatism. Eu n-am pierdut mult, spre deosebire de toţi acei tineri curajoşi care şi-au pierdut viaţa. Trebuie să

recunosc, puşcaşii marini ai maurailor s-au luptat vitejeşte. Şi-au vândut scump pielea. Acolo, sus, sunt o mulţime de morminte, iar flăcăii noştri încă le veghează. Mi-aş fi dorit să fi avut atunci arme nucleare. Cred că şi cei morţi, şi cei vii, şi rudele lor şi-ar fi dorit acelaşi lucru. Iar de va trebui să mai înfruntăm încă un atac, fără să mai primim alte întăriri, mi-aş dori să avem la dispoziţie arme nucleare. Vă mulţumesc.

Coborî de pe scenă, iar sala fu cuprinsă de larmă. Mikli fu nevoit să strige, pentru a se face auzit:

— Chiar ne pare rău de ceea ce am făcut, prieteni? Sigur, e regretabil că s-a ajuns până aici, dar ce preferaţi să fiţi, sclavi sau ucigaşi? Mai am să vă împărtăşesc câteva veşti, rapoarte de pe câmpul de luptă. Am primit confirmarea ştergerii de pe faţa pământului a mai multor regimente mong. Dacă aţi citit istoria şi dacă aţi ascultat poveştile spuse de părinţi şi bunici, pe când eraţi copii, vă veţi aminti de numele acestor regimente. La vremea lor, au ucis o mulţime de norrmeni, ei, mândria mongilor. Acum le-a venit şi lor rândul să piară. Ascultaţi lista cohortelor nimicite: Vijelia, Păstorul Credincios, Dragonul, Fiii lui Oktai, Bizonul... Ronica întinse mâna să apuce mâna lui Iern. Acesta încremenise. Sfântul Ivan... acestea sunt doar cele mai importante, dar mai sunt şi altele, mai mici... Au dispărut, au fost nimicite, nu mai există! Mulţimea era acum în picioare, tropăind, aplaudând şi strigând atât de tare, încât pardoseala de beton părea că vibrează. Vocea amplificată a lui Mikli se auzea *acum* doar în scurte crâmpeie: Puterea... Negrii vor învăţa şi ei din ce li s-a întâmplat galbenilor... Da, vă spun adevărul, vom birui... Avem puterea; avertismentul a fost dat... Viitorul ne aparţine... *Orion va răsări!*

Iern îşi smulse mâna din palma Ronicăi şi îşi croi drum spre ieşire. Ea înghiţi în sec, privind în urma lui, vru să pornească după el, apoi îşi muşcă

buzele, îşi încrucişa braţele pe piept şi rămase, ascultând şi observând.

4

Cei care construiseră sediul proiectului Orion prevăzuseră o singură încăpere comună, pentru slujbele religioase şi pentru meditaţie, cu trei capele ca nişte nişe: yasuană, evreiască şi budistă. Nici una dintre ele nu era prea mare, căci nici una dintre congregaţii nu era prea numeroasă; păgânii îşi ţineau ceremoniile în aer liber sau la casele lor. Cu timpul, o încăpere micuţă, într-o grotă săpată de lavă, ajunsese în mâinile creştinilor de rit vechi, care îşi făcuseră din ea o bisericuţă. Încăpeau în ea cel mult douăzeci de enoriaşi, dar nu era niciodată plină.

Plik descoperi că era singur, atunci când intră. Încăperea boltită era înaltă şi răcoroasă, cufundată în penumbră. Un singur panou fluorescent, un pătrat cu latura de treizeci de centimetri, răspândea o lumină difuză. Scaunele erau de lemn, şi pe ele erau aşezate perniţele pentru îngenunchere şi cărţile de rugăciuni, căci umezeala pardoselii de piatră le-ar fi făcut să putrezească. Zidurile erau lambrisate şi acoperite cu un model de crini, care, în semiîntuneric, abia se distingeau. În partea opusă intrării, se găsea altarul, un bloc de bazalt, iar de ambele părţi ale acestuia erau sfeşnice. Vasele aşezate pe ţesătura care acoperea altarul erau sculptate în os. Crucifixul de deasupra era sculptat rudimentar într-o bucată de lemn aruncată de valurile mării pe ţărm, dar păstra, prin liniile nervurilor, o frumuseţe primitivă.

Nici vasul cu apă sfinţită de la intrare nu era mai somptuos. Era sculptat în piatră ponce şi pus pe un piedestal de stejar. Plik îşi făcu semnul crucii şi intră. Se închină, găsi o lumânare, aruncă un bănuţ în cutia pentru danii, după care înfipse

lumânarea în stratul de nisip şi o aprinse cu o brichetă cu piston, importată de la maurai. În umbra încăperii luminiţa strălucea ca o stea îndepărtată.

Plik îngenunche pe pardoseala goală, în faţa altarului, îşi împreună palmele şi îşi lăsă capul în jos. Era subţire îmbrăcat şi, firav cum era, răcoarea îl făcea să tremure.

După un timp, se ridică. Îşi luă chitara, care îi atârnase în spinare, zgândări corzile în câteva acorduri, apoi începu să cânte încet, aproape în şoaptă, acompaniindu-se la chitară şi privind spre crucifix:

„Doamne de dincolo de veşnicie,
Fântână de mistere,
De ce ne-ai părăsit?

Tu, ce singur Te-ai dat morţii,
De noi slăvit, priveşte:
Lumea Ta stă să piară.

După Paşte, avea-vom oare trebuinţă,
De foc şi gheaţă, dacă vom fi morţi?
Ci Iadul e în sufletele noastre.

Din inimi ni se-nalţă, turn,
Monştrii murdari, cu ochii sclipitori.
Ne apără de forţa ce o stăpânim!

Tu, ce-ai ars în inima soarelui,
Când viaţa încă nu-ncepuse,
O vei lăsa să piară?

Am iscat minuni dezgustătoare,
Fulgere şi tunete, precum ne-a fost voinţa...
Ajută-ne, înainte ca lumea să le-o dăm, pradă.

Doamne de dincolo de veşnicie,
Fântână de mistere,

De ce ne-ai slobozit în lume?"

Ultimul acord se stinse, şi în încăpere se înstăpâni liniştea. Plik mai rămase o vreme. Pe neaşteptate, păru că-şi pierde cumpătul. Îşi aruncă chitara, recăzu în genunchi şi îşi ascunse faţa în mâini.

— Doamne, iartă-mă, imploră el. Iartă-mi stihurile proaste, căci sunt prea copleşit.

XXIII

Cu excepţia serviciilor esenţiale de întreţinere şi a securităţii, sediul Orion era pustiu, căci toată lumea se adunase în acea dimineaţă în auditoriu, pentru a asculta ştirile. Grăbindu-se pe coridoarele scăldate în lumină albă, ascultând susurul ventilatoarelor, lui Iern îi veniră în minte catacombele, ca o completare la gândurile sale despre coşmare şi strategii de urmat.

Wairoa nu fusese acolo, în sală. Cu siguranţă, ar fi fost, dacă ar fi putut. Ar fi stat deoparte, mai în fundul sălii, şi Omul Clanurilor l-ar fi observat. Aşadar, era convins că fusese reţinut, din ordinul lui Mikli ori al unui subordonat mai vigilent, în celula sa.

Un singur paznic se afla la datorie, în biroul îmbâcsit de fumul de ţigară. Când Iern deschise uşa, acesta ridică privirea, iritat, şi apucă pistolul-mitralieră aşezat la îndemână, pe masă. Văzând cine era, îşi retrase mâna, relaxându-se. Când vorbi, glasul său era ascuţit şi plin de nelinişte:

— Care-s veştile, domnule? E-adevărat că ieri i-am lovit pe mongi, aşa cum am auzit la radio?

Iern se opri şi încuviinţă din cap.

— Da. Focoase nucleare, purtate de rachete. I-am distrus. *Ai fost acolo oare, micuţă Vanna? Mai eşti în viaţă? Cred că aş prefera să te ştiu*

moartă. Trăind, te-ar fi chinuit cumplit gândul la cei morţi şi la cei nenăscuţi. Ce părere ai de toate astea?

Sergentul clătină din cap.

— Nu ştiu ce să cred, domnule. Sunt, cum să vă spun? uimit. Vom avea parte de un nou Război al Osândei?

— Căpitanul Karst ne-a promis o victorie strălucită.

Sergentul îi aruncă lui Iern o privire mai atentă.

— Nici dumneavoastră nu-mi păreţi prea fericit. Sunteţi palid şi tremuraţi.

— De uşurare, bănuiesc. Ar fi putut să împiedice răsăritul lui Orion. *Acum urmează partea în care ar trebui să fiu cât mai convingător.* Am venit aici fiindcă trebuie să îl eliberez pe prizonierul maurai.

— Domnule?

Iern era el însuşi uimit de propria remarcă. În trecut, minţise cu atâta dezivoltură doar când încercase să seducă vreo fată.

— Probabil ştii că îl cunosc mai de mult, dinainte de sosirea noastră aici. Am motive să cred că şocul produs de aflarea acestor veşti îl va face să devină mai cooperant. Fie ca o sursă de informaţii, fie ca intermediar, fie în ambele calităţi, s-ar putea dovedi valoros, pentru a scăpa de tovarăşii săi.

Norrmenul avea îndoieli.

— Nu ştiu ce să zic, domnule. Ordinele mele...

— N-avem timp de pierdut, i-o reteză Iern. Căpitanul Karst însuşi mi-a spus că pot să fac o încercare. Până acum, l-aţi lăsat să umble liber, nu-i aşa? Astăzi a fost pus sub pază pentru a fi protejat, ca să nu fie cumva linşat. Primejdia a trecut. Răspund eu de eliberarea sa.

Evident, bănuiala sa fusese corectă: ordinul de reţinere fusese dat verbal. Cu excepţia

paznicilor înarmaţi aflaţi în punctele critice – care avuseseră de lucru cel mult cu câte un beţiv mai recalcitrant – locuitorii acestui labirint nu avuseseră motive să devină prudenţi *(până în prezent). Î*n plus, Iern avea de partea sa şi enormul prestigiu al unui astronaut.

— Am înţeles, domnule! rosti sergentul.

Scoase cheile dintr-un sertar şi se ridică.

Blocul de detenţie nu cuprindea prea multe celule şi marea lor majoritate erau goale. Puţinii deţinuţi îi priviră curioşi, şi un nebun începu să urle când Iern fu condus de paznic la celula lui Wairoa. Îl găsiră pe omul-hibrid citind. Când uşa se deschise, îşi lăsă deoparte cartea şi se ridică în picioare.

— Aş vrea... să stăm de vorbă, spuse Iern, întrebându-se cât ştia deja cel care îl privea cu ochi stranii.

Wairoa ieşi din celulă. Salopeta albastră pe care o purta nu se potrivea deloc cu măsurile sale, şi totuşi, aşa cum o purta el, părea o uniformă imperială. Întorşi în birou, paznicul îl ruga pe Iern să-i semneze o confirmare. O parte a minţii sale se întreba cum avea să îi explice lui Mikli această acţiune. Dar, dacă totul mergea bine, Mikli n-avea să afle decât târziu, prea târziu. Iar dacă nu... Oricum, n-avea să mai conteze.

Gândurile acestea erau doar crâmpeie fugare. Voinţa sa era asemeni unui fluviu, prăvălindu-se spre o cataracta. În noaptea trecută, după aflarea veştilor, şi el, şi Ronica rămăseseră tăcuţi. Vorbiseră puţin despre cele întâmplate şi doar în fraze-clişeu rostite pe un ton neutru, fără să se privească în ochi ("Înspaimântător... Ne-au înşelat încrederea... Poate c-a fost necesar... Războiul nu cunoaşte onoare... Să aşteptăm să se limpezească lucrurile, totul e atât de vag, exprimarea e confuză..."). Iern se culcase devreme şi, spre surprinderea sa, aţipise imediat. De vină era, poate, oboseala. Se trezise plin de voie bună, dar apoi îşi

amintise. Înghiţise în sec şi începuse să se pregătească pentru a înfrunta o nouă zi – se spălase, se îmbrăcase şi îşi luase micul dejun, fără a-i simţi măcar gustul, în popota cufundată în tăcere — asemeni unei maşini. În sinea lui, fluviul creştea, adunându-şi puterile.

Nu ştia când anume venise Ronica lângă el, în pat, şi nici când şi dacă reuşise să adoarmă. Când se trezise, ea zăcea trează, lângă el. Ochii îi erau încercănaţi, şi nu schimbaseră aproape nici o vorbă. Plecaseră împreună spre locul unde avea să se ţină adunarea la care fuseseră convocaţi, fără să se ţină de mână, cum făceau de obicei.

— Vreau să stăm de vorbă între patru ochi, îi spuse Iern lui Wairoa, când fură singuri, pe coridor. Cred că cel mai bine ar fi să mergem în bibliotecă.

Se referea la biblioteca publică, nu la vreuna din colecţiile tehnice. De obicei, aceasta era plină de lume, cititul fiind unul dintre modurile favorite de petrecere a timpului liber. În ziua aceea, încăperea prelungă era pustie, de parcă nimănui nu i-ar mai fi păsat de ceea ce puteau să ofere filosofii şi poeţii. Cei doi îşi aleseră o masă în fundul sălii, se aşezară de o parte şi de cealaltă a ei şi începură să stea de vorbă. Băgând de seamă că vorbeau în şoaptă, Iern izbucni în râs.

— Ce e atât de amuzant? vru să afle Wairoa.

— Mi-am... mi-am închipuit., că fantoma Vannei Uangovna... ne ruga să păstrăm linişte.

Înghiţi în sec. Nu *voi plânge. N-avem timp de aşa ceva.* Sfârşi de povestit cele aflate. Wairoa nu păru a fi foarte surprins.

— Demult, într-o carte veche, dinaintea Prăbuşirii, am citit despre un epitaf şi mai vechi, înscris pe un mormânt, remarcă el. Zicea aşa: „Mă aşteptam la asta, dar nu chiar atât de curând."

— Eu nu mă aşteptasem, spuse Iern, furios. Nu mă aşteptasem deloc la aşa ceva. Şi nici nu credeam că reacţia stârnită de discursul lui Karst

de azi-dimineaţă s-ar putea produce. Strălucirea din privirile acelor oameni pe care ajunsesem să-i iubesc a constituit cea mai oribilă experienţă din câte mi-a fost dat să trăiesc.

— Deci nu crezi că armele trebuia folosite, pentru a salva proiectul Orion?

— Cum ar putea cineva să creadă că orice ar merita plătirea unui preţ atât de mare? Credeam că... energia nucleară poate să nu fie utilizată greşit. M-am înşelat. Voi, mauraii, aţi avut dreptate. Cât timp potenţialul există, armele sunt inevitabile. Iar ele vor duce la construirea altora şi mai teribile, până când vom aduce din nou Judecata asupra noastră. Singura cale de supravieţuire este interzicerea totală.

— Ceea ce ar implica invadarea şi cucerirea Uniunii de Nord-Vest şi distrugerea lui Orion, rosti, calm, Wairoa.

Iern încuviinţă, războinic.

— Da! Aceşti... Lupi... s-au dovedit nedemni să domine Pământul.

— Nimeni nu e demn de aşa ceva, prietene. Nici un individ nu poate deţine o asemenea putere. Cât despre naţiunea mea, tot ce se poate spune este că am încercat dintotdeauna să menţinem un echilibru care să ne fie favorabil, nu să câştigăm un imperiu. Cu toate acestea, ne-am făcut şi noi vinovaţi de unele fapte îngrozitoare.

— La naiba cu farafastâcurile astea! Ascultă-mă. Dacă ne mişcăm îndeajuns de repede, azi, noi doi am putea pune capăt proiectului Orion.

Wairoa făcu ochii mari, apoi aceştia se îngustară, pe chipul său ca o mască.

— Cum? întrebă el.

Iern izbucni ca o flacără:

— Decolând cu astronava!

Wairoa deveni, brusc, atent, ca o felină la pândă. Cuvintele se revărsară din Iern asemeni unui torent:

— Orion Doi e un prototip. Testele şi studiile ce se vor face la bordul său vor deveni esenţiale pentru completarea celorlalte astronave. Dar această astronavă e gata de plecare, la fel şi echipajul, şi rezervele acestuia. Bănuiesc că cei care vor pleca au şi fost selectaţi, deşi anunţul nu a fost făcut public. Pentru lansare, nu se aşteaptă decât o vreme mai ceţoasă, ca mauraii să nu poată vedea de unde decolează nava. Vor fi luaţi pe nepregătite şi nu vor avea la îndemână un radar pentru a-l îndrepta spre navă decât mult prea târziu, când, datorită acceleraţiei imense, ea se va fi îndepărtat îndeajuns. Echipajul va duce la bun sfârşit experimentele şi manevrele, transmiţând la sol, prin radio, tot ceea ce nu se va transmite automat, pentru a fi siguri că toate datele vor fi recepţionate, indiferent ce s-ar întâmpla cu nava. Potrivit planului, aceasta trebuie să aterizeze pe un aerodrom, la nord de munţi – care anume, va depinde de condiţiile existente la momentul respectiv — urmând ca de acolo să fie readusă aici, cu camionul. Dar chiar dacă nu se va reuşi acest lucru, nu va conta prea mult, dacă expediţia însăşi va fi încununată de succes. Iar noi putem să le zădărnicim planurile.

— Ai de gând să decolezi de unul singur, deduse Wairoa.

— Da. Chiar acum. Cât timp adunarea aceea dezgustătoare mai continuă şi cerul e destul de senin. Mauraii tăi vor avea posibilitatea să urmărească lansarea şi să deducă poziţia exactă a punctului de decolare. Bombardamentele lor vor deveni mai eficiente. Probabil că asta nu va provoca, în sine, prea multe pagube, având în vedere blindajul acestor instalaţii, dar tot vor produce câteva stricăciuni. Dar, şi asta contează, pierderea lui *Orion Doi* va decala realizarea proiectului cu câteva luni. Dreng şi ai săi nu vor putea pune la punct un alt prototip într-un timp prea scurt. În felul acesta, mauraii vor avea timp

să-şi mobilizeze forţele chiar şi împotriva armelor nucleare care, bănuiesc, sunt stocate undeva prin împrejurimi. Daca Dreng e înţelept, se va preda imediat. Dar, orice s-ar întâmpla, sper că ai tăi îl vor arde de viu pe Mikli Karst. Deşi mă îndoiesc că va fi aşa: sunt prea omenoşi, spre deosebire de el.

— Cum ai de gând să-ţi pui în aplicare planul? Toate intrările sunt păzite.

— Da, dar eu am devenit un personaj destul de important în ultima vreme. Avem de trecut prin două puncte-cheie. Cel dintâi este controlul de la poartă, la gura puţului de lansare. În mod evident, drumul trebuie să fie deschis înainte de lansare. Va trebui să-l cucerim cu forţa, dar putem să luăm puştile din apartamentul meu, folosindu-ne de efectul surprizei, şi nimeni, în afara puţinilor paznici, nu va fi de faţă, pentru a da alarma. Îţi voi arăta cum să mânuieşti mecanismul de deschidere. De acolo, voi porni spre intrarea de la bază. Paznicii mă vor lăsa să intru, dacă le voi spune că intenţionez să verific consola de pilotaj, în vederea unor modificări, pe baza experienţei pe care am căpătat-o în simulator. Tu vei deschide porţile, iar eu voi decola cu nava; n-avem de ales, din pricina ecluzei de siguranţă. Dacă reuşim să facem asta, proiectul Orion va fi mort!

Spunând acestea, Iern îşi ridică mâinile, cu degetele crispate. Wairoa tăcu o vreme, după care murmură:

— Iar noi doi, la fel, nu-i aşa?

— Cu puţin noroc, vei reuşi să te furişezi, în învălmăşeala creată, îi răspunse Iern. Te vei strecura, doborind una dintre santinelele de la ieşire, şi vei evada în munţi. Mi-ai spus despre zgarda pe care eşti obligat să o porţi, dar ai şanse să ajungi destul de departe înainte de a fi interceptat. Mazi târziu, îi vei putea contacta pe ai tai. E drept, probabilitatea e mică, dar evadarea ta nu e imposibilă.

— Dar tu?

— Mie nu-mi mai pasă decât de un singur lucru, spuse Iern, sumbru. Vreau să le fur norrmenilor nava aceasta.

2

Intră în casă şi o găsi pe Ronica acolo.

Fu descumpănit. Se opri, neştiind ce să facă. Ea puse jos pisica pe care, până atunci, o strânsese la piept, se ridică de pe pat şi se îndreptă spre el. Era trasă la faţă şi pe obraji îi străluceau urme de lacrimi.

— Iern, dragul meu, nu te simţi bine? Arăţi îngrozitor.

Vocea ei fu asemeni unui fier înroşit care îi străpunse auzul. Apoi, Ronica îl observă pe Wairoa, în prag, şi-l salută, distrată, înainte de a-şi strânge în braţe bărbatul.

Ştiu ce am de făcut, îşi spuse el. *Ştiu, şi mă bucur că n-am să mai trăiesc prea mult după aceea.*

Căldura trupului ei îl invada. Părul îi mirosea a vară. Îi puse piedică, şi se prăbuşiră, înlănţuiţi. Ea îşi desfăcu braţele la timp din îmbrăţişare, reuşind să atenueze impactul. El se aşeză deasupra ei, blocându-i picioarele, după care, cu antebraţul, îi ţintui gâtul la sol. Ea îl privea împărmurită.

— Închide uşa, strigă el către Wairoa, şi vino să mă ajuţi.

— Ce dracu'? gâfâi ea. Veştile astea te-au înnebunit?

Încercă să se lupte. De câte ori o simţise mişcându-se, cu atâta vigoare, sub el? Cu mâna stângă, îi prinse mâinile, imobilizându-i-le. De unul singur însă, n-ar fi reuşit să o ţină prea mult aşa. Wairoa sosi la timp, pentru a-i imobiliza încheieturile. Deşi ma-raiul îi împiedica mâinile să se mişte, iar Iern picioarele, era nevoie de

greutatea amândurora pentru a o menţine captivă. Părul i se despletise, o mare de ambră pe covor. Deasupra, ventilatorul huruia încet. De pe pat, pisica îi privea, curioasă, cu ochii ei rotunzi. Ronica mormăi.

— Iubito, o imploră Iern, ascultă-mă. Te rog, ascultă-mă. Te iubesc. Nu vrem să-ţi facem nici un rău. Trebuie să o facem însă, şi nu ne face nici o plăcere, dar e atât spre binele tău, cât şi spre al nostru.

Ea răsuflă adânc, şi buzele i se lăţiră într-un zâmbet amar.

— Când un bărbat îmi spune că vrea să facă ceva spre binele meu, o iau la goană. Dar m-aţi prins, ticăloşilor. Aşa că spune ce-ai de spus.

El îi dezvălui, dintr-o răsuflare, intenţiile sale.

— Nu te putem lăsa să dai alarma, încheie el. Te vom lega şi-ţi vom pune un căluş; asta îţi va dovedi loialitatea faţă de ceilalţi. N-ai putut face nimic pentru a preveni cele întâmplate. Îmi pare mai rău decât ai putea să crezi vreodată. Nu mă aşteptam să te găsesc aici. Te iubesc însă... Mai mult decât eu însumi aş putea crede...

Ea tăcuse, cât timp el îi vorbise, gâfâind. Acum, privirile ei verzi ardeau.

— Şi-atunci, pentru numele Satanei, de ce faci asta? exclamă ea.

— Mai ţii minte... Eram la suprafaţă... când ţi-am spus că... nu voi mai fi părtaş la nici o mârşăvie? îngăimă el. Ei bine, mârşăvia s-a săvârşit. Nu pot, înţelege-mă, nu pot.

— De ce nu poţi? De ce nu intri, pur şi simplu, în grevă, în loc să năruieşti toată munca noastră, a celorlalţi?

— Fiindcă voi... Nu, nu tu, Ronica, tu n-ai face aşa ceva niciodată, dar... Ei, ucigaşii, cei ce se vor stăpânii lumii... Consecinţele egoismului lor vor nimici vieţile tuturor. Ale compatrioţilor mei din Domeniu, ale compatrioţilor lui Wairoa, ba chiar şi ale concetăţenilor tăi... Ale copiilor pe care

sper că îi vei avea vreodată... Fluviul hotăririi lui Iern îngheţă brusc, iar glasul lui deveni mai rece decât gerul polar. La urma urmei, spuse el, sunt un Talence, din Ostrovul Ceresc. Nu mă bucur de asta, dar n-am ce face. Un stăpân care nu-i slujeşte pe supuşii săi nu merită să stăpânească. Dar n-avem timp de pierdut... Trebuie să te legăm şi să plecăm imediat. Te rog nu opune rezistenţă. Şi, te implor, să nu mă urăşti de-a pururi...

— Înţeleg, răspunse ea încet. E aşa cum m-am gândit. Tonul ei deveni mai aspru: îţi dai seama că plănuieşti o sinucidere, nu-i aşa? Nava aceasta n-a fost construită pentru a fi mânuită de o singură persoană. Pentru a accelera procesul de construcţie, n-a fost proiectat nici un modul de salvare. Poţi să decolezi dar, dacă nu ai măcar un inginer, alături de tine, la comandă, nu poţi executa decât manevrele cele mai simple. Nu poţi ateriza, fără să distrugi nava, dacă nu cumva vei arde încă de la intrarea în atmosferă.

Iern încuviinţă.

— Aşa e. Voi decupla dispozitivele telemetrice de transmitere a datelor şi voi merge drept înainte. Zâmbi fugar, dar sincer. La bord există provizii pentru opt săptămâni. Având în vedere acceleraţia pe care o poate dezvolta nava, se pare că-mi va fi dat să văd privelişti grozave. Mă voi gândi la tine atunci.

Hohotul ei de râs îl lăsă cu gura căscată. Chiar şi imperturbabilul Wairoa părea descumpănit.

— Într-adevăr, va trebui să te gândeşti la mine, iubitule, strigă ea. Fiindcă voi fi lângă tine, pe punte.

El se holbă la ea, mut.

— Dă-mi drumul, vrei? Poziţia asta e ridicolă. N-am să mă reped la uşă, ţipând. Oricum, tot n-ar avea cine să mă audă.

Iern şi Wairoa schimbară o privire, apoi îi dădură drumul şi se ridicară cu toţii în picioare.

Ea se repezi la Iern şi îl sărută tandru.

— Prost ce eşti, îi şopti ea la ureche, înghiţindu-şi un suspin. Ţi-ai închipuit c-am să te las să pleci şi să mă laşi în urmă? Nu mă cunoşti încă îndeajuns de bine, aşa se vede.

— Dar... Dar sălaşul tău...

Ea se dădu un pas înapoi şi-i prinse privirile într-ale sale, aşa cum îi ţinea şi mâinile.

— Sigur, ai dreptate, zise ea. Mă doare că trebuie să o fac. Dar m-a durut şi mai tare faptul că am fost minţita de căpeteniile noastre, că am fost minţiţi cu toţii. Ne-au dat cuvântul lor de onoare că nu ne pregăteam să eliberăm o nouă Osândă din infernul ei. Ne-au *folosit,* ca şi cum am fi fost supuşii lor, nu un popor liber! Dacă Uniunea de Nord-Vest nu luptă pentru libertate până la capăt, înseamnă că nu e decât un alt imperiu blestemat. Se înfiora. Iar acum, când au aflat de cele întâmplate, nu l-au ucis pe Mikli. El i-a invitat să o facă, dar se pare că îi cunoştea mai bine decât îi cunoşteam eu. I-am văzut înălţându-i osanale, urlând ca nişte câini turbaţi, întru gloria Marelui Conducător. Calmul, educatul şi sensibilul nostru şef de echipă ţopăia de bucurie, striga, entuziasmat de mârşăvia asta. Da, Eygar Dreng suferea sincer, Dreng s-a retras şi suferea în tăcere. Dar Rainier Abron n-a făcut-o, ci chiuia acolo, laolaltă cu mai toţi ceilalţi. Ronica se opri o clipă, pentru a-şi recăpăta suflul. Am plecat de-acolo. Am venit acasă, pentru a plânge la rându-mi deasupra cadavrului încrederii mele înşelate. Speram să te găsesc aici. Şi când colo... Trăsăturile ei păreau cele ale unei furii dezlănţuite. Abia acum ştiu cât de mult te iubesc! Ţi-ai câştigat un inginer de partea ta. Împreună, vom face ceea ce este drept. Apoi vom ateriza undeva, pe un câmp al mongilor, poate, şi vom porni să recucerim Ostrovul Ceresc!

— Dar... dar... Nu, riscul e prea mare, nu ne putem permite...

Vreme de o clipă, Iern se întrebă dacă nu cumva încerca să îi păcălească. *Nu. Ea nu poate să trădeze, nu-i stă în fire.* Wairoa dădu din cap în semn de încuviinţare. *Simţurile lui stranii îi spun că e adevărat. Iar ea poate fi exact ajutorul de care aveam nevoie pentru a pune stăpânire pe navă...*

— De acord, oftă el, într-un târziu.

Ronica se lăsă să cadă pe podea şi petrecu un minut cu ochii închişi şi cu picioarele încrucişate, încercând să-şi readucă la unicitate creierul, muşchii şi terminaţiile nervoase. Bărbaţii aşteptară în tăcere, neîndrăznind să o tulbure.

Apoi ea sări în picioare. Respira mai uşor acum, mişcările îi deveniră normale.

— E-n regulă, haideţi să ne ocupăm de amănunte. Sunt două puşti în rastel. Deşi nici ea, nici Iern nu practica vânătoarea ca pe un sport, încercaseră să-şi menţină îndemânarea în acest domeniu. Fiecare din ele poate doborî un om. Vom lua muniţie de rezervă, pentru orice eventualitate. A, era să uit... Se repezi la birou, apucă o bucată de hârtie şi un stilou şi mâzgăli ceva, în grabă. E un bilet prin care îi rog pe Cluff şi Sonaya Browen să o adopte pe Pussifer, le explică ea. Lor le plac pisicile, ştiu că vor avea grijă de ea.

3

Dintr-un coridor de la nivelurile superioare, se deschidea un puţ vertical, prin care o scară metalică fixată în perete ducea vreo trei metri mai sus, unde se afla un pasaj orizontal, în zigzag, care, la rândul său, dădea spre un nou puţ şi o nouă scară. Ajungând aici, Iern se trezi la capătul unui coridor având o lungime de circa treizeci de metri. Pe la jumătatea sa, o uşă masivă de oţel şi lemn de esenţă tare stătea deschisă. Partea interioară era acoperită cu plăci de oţel, iar cea opusă era

capitonată cu un strat gros de material fonoizolant. Restul tunelului era căptuşit în mod similar. La mijlocul secţiunii respective, o consolă de control era turnată în stâncă şi beton. Gura tunelului se căsca spre un gol slab iluminat: tubul de ascensiune. Un balcon îngust, prevăzut cu o balustradă de protecţie, permitea vederea într-acolo.

Lângă uşă, de o parte şi de alta a unei mese, stăteau doi paznici; alături se afla uşa unei cabine de toaletă. Jucau cărţi, dar se pare că jocul nu-i prea captiva, căci arătau cam plictisiţi. Funcţia lor era pusă în evidenţă doar de banderolele pe care le purtau pe mâneci şi de pistoalele de la şold. La îndemână, într-un rastel, se găseau două puşti automate.

Când Iern îşi făcu apariţia, se ridicară în picioare, ameninţători. Se apropie, ei îl recunoscură, şi pe chipurile lor se citi o oarecare uşurare. Unul din ei era un bărbat de vârştă medie, solid, cu păr grizonat. Celălalt paznic era o femeie. Era roşcată şi, deşi era tânără, în colţurile gurii şi la coada ochilor începuseră să-i apară deja riduri. Contrar obiceiurilor locului, nu purta salopetă sau pantaloni şi-o bluză, ci o rochie, căci era gravidă în luna a şasea.

— Salut, Iern, spuse ea.

Iern îi cunoştea pe amândoi, căci era prietenos din fire, şi mulţi ajunseseră să ţină la el.

— Cu ce te putem ajuta?

— Trebuie să-ţi arăt ceva, Joii, îi replică el. Se opri şi îi făcu semn şi celuilalt paznic. Şi ţie, Dalt.

— S-a terminat întrunirea? întrebă acesta. Ce s-a întâmplat?

Buna dispoziţie pieri de pe faţa lui Jori. Întinse mâna, de parcă s-ar fi rugat.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa? întrebă ea, stânjenită. Armele acelea... Nu pot să cred.

— Mă tem că e adevărat, îi spuse Iern, iar ea păli.

— Nu mă mir că pari atât de agitat, spuse Dalt, privindu-l mai cu atenţie. Ei bine, al naibii să fiu dacă-mi pare rău, şi nici ţie n-ar trebui să-ţi pese, Jori.

— Ce va urma, oare? sughiţă femeia, pipăindu-şi abdomenul umflat.

Dalt ridică din umeri.

— Kanakas îşi vor lua tălpăşiţa din apele noastre, dacă au câtuşi de puţină minte. Ia zi, Iern, s-a terminat adunarea? De fapt, despre ce s-a vorbit? Şi de ce-ai venit încoace?

Pilotul rămăsese în locul unde se afla atunci când fusese somat, la o distanţă de aproape cinci metri, lângă peretele opus.

— Am venit să vă anunţ că s-ar putea să aveţi de lucru, rosti el. M-am gândit că ar fi de preferat să v-o spun eu, căci s-ar putea să fiu şi eu implicat.

În mod intenţionat, coborise tonul.

— Poftim? zise Dalt. Nu te-am auzit. Vino mai aproape sau vorbeşte mai tare.

— E vorba de ceva urgent! strigă el.

Semnalul. Începu să înainteze încet către ei.

Le captase întru totul atenţia. Ronica ieşise din puţ şi ajunsese la jumătatea coridorului înainte ca ei să bage de seamă. O cunoşteau şi pe ea, deci nu bănuiră nimic. Curând aveau să observe însă că îşi ţinea mâinile la spate. Iern se retrase un pas.

Ronica îşi scoase la iveală puşca, dintr-o mişcare.

— Stop! strigă ea. Nici o mişcare! Mâinile sus! Dalt vru să îşi ducă mâna la tocul pistolului. Arma Ronicăi latră şi glonţul îi şuieră chiar pe lângă ureche. El încremeni şi ea râse, apropiindu-se. Ţi-am spus să nu faci nici o mişcare. Ştii prea bine că ştiu să ţintesc.

Wairoa se ivi din umbră. Cealaltă armă era în mâinile lui. Pe umăr îi atârnau fâşii de pânză, rupte

dintr-un cearşaf. Jori trase un ţipăt, dar amândoi paznicii ridicară mâinile.

Wairoa ajunse lângă Ronica. Dintr-o parte, Iern li se adresă:

— Dacă vă purtaţi cum se cuvine, n-o să vă facem nici un rău. O să vă legăm. Desigur, o să vă lăsam de partea sigură a uşii. Dar vă avertizez, suntem disperaţi. Vrem să punem mâna pe *Orion Doi.* Asta ar trebui să vă dea de gândit, făcându-vă să vă daţi seama cu ce fel de oameni aveţi de-a face. Deci purtaţi-vă cum trebuie!

— Oh, nu, nu, gemu Jori.

Dalt mârâi, pregătindu-se să se repeadă la ei, după care, dând nas în nas cu ţeava puştii Ronicăi, se răzgândi. Mărul lui Adam i se ridică şi coborî.

— Pe kanaka îl înţeleg, spuse el, scârbit. Chiar şi pe străinul ăsta... Dar tu eşti o femeie din rândul Lupilor. Nu ţi-a ajuns că ai devenit târfa lor?

Scuipă.

— Gura! porunci Iern.

Tocmai se pregătea să le dea instrucţiuni referitoare la poziţia în care aveau să fie legaţi, când Jori se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre consola de control.

— Opreşte-te, nebuno! ţipă Ronica.

Trase din nou un foc de avertisment, dar Jori nici nu întoarse capul. Iern se aruncă pe urmele ei. Dar ea luase deja un avans considerabil; era incredibil cât de repede putea să fugă. Avea să ajungă la butonul de alarmă înainte ca el să poată...

Răsună o a treia împuşcătură. Ţeasta lui Jori explodă, împroşcând în jur sânge şi creieri. Trupul îi fu azvârlit înainte, căzu şi se rostogoli, în vreme ce mâinile şi picioarele i se agitau spasmodic. Înceta să mai mişte, lovindu-se de panoul de control. Sângele gâlgâi, prelingându-se pe pardoseală, înroşind-o.

Iern simţi că nu-l mai ţin picioarele şi se prăbuşi în genunchi, încercând să-şi recapete

suflarea. Totul i se întunecă înaintea ochilor, şi capul i se umplu de un vuiet cumplit.

Realiză că Ronica îngenunchease lângă el, strângându-l la piept şi legănându-l, ca pe un copil.

— Eşti bine, iubitule? Plângea încet. Nu eşti rănit, nu-i aşa?

Se strădui din răsputeri să-şi recapete cunoştinţa.

— Tu ai tras?

Dacă ea a făcut-o? Ce se va întâmpla atunci?

— Nu, îi răspunse Wairoa. Îl trântise la pământ pe Dalt, şi stătea acum deasupră-i, ca o întruchipare întunecată a Morţii, cu masca din jurul ochilor, semănând cu un tigru. Tonul pe care vorbise era ridicat, dar la fel de calm ca de obicei. Eu am tras. Era limpede ce avea de gând să facă, şi intenţiona să îşi ducă intenţiile la îndeplinire. O împuşcătură care s-o schilodească doar n-ar fi oprit-o, având în vedere cât de încărcat îi era organismul de adrenalină.

— Eu... n-aş fi putut face... una ca asta, spuse Ronica.

Ochii ei verzi erau înecaţi în lacrimi.

— O femeie şi-un copil nenăscut, urlă Dalt către ea. Acum eşti mulţumită, trădătoareo?

Probabil, copilul e încă viu, în pântecele ei, gândi Iern. *Cât îi va trebui ca să moară? Ar putea fi salvat? Nu, n-am voie să mă gândesc la asta acum.*

— Ne-ar fi zădărnicit planul, declară Wairoa, la fel de calm. Orion s-ar fi înălţat î*ntru* beneficiul celor ce sunt stăpâni pe armele nucleare.

Dalt pufni cu dispreţ.

— N-am spus că ai greşit făcând asta, spuse Ronica. Mă îndoiesc că e cazul să fiu mândră că n-am fost în stare să o fac chiar eu. Se ridică, ajutându-l şi pe Iern. Haide, iubitule. Să nu ne pierdem timpul.

Facem ceea ce trebuie, ceea ce trebuie, ceea ce trebuie. Repetând mereu aceste cuvinte în gând,

ca pe un descântec, îl legă pe Dalt, îi puse un căluş şi-l târî departe de uşă. Aceste activităţi îl ajutară să-şi revină complet. Mai târziu, va avea timp destul ca să bocească. Între timp, Wairoa stătea de pază. Ronica trase deoparte cadavrul, îi acoperi faţa cu un prosop luat de la toaletă, iar cu un altul şterse urmele de sânge de pe consolă.

Între timp, Iern îşi terminase treaba. Întorcându-se lângă Wairoa, rosti mecanic, ca un robot:

— N-avem timp de pierdut. Vino, am să-ţi arăt cum funcţionează comenzile.

— Crezi că împuşcăturile au putut fi auzite? întrebă mauraiul.

— Mă îndoiesc. *Binecuvântate fie aceste discuţii tehnice!* Ne aflăm deasupra unui puţ având o adâncime de peste o sută de metri, destinat atenuării sunetului exploziei. Acelaşi scop este îndeplinit şi de acest pasaj capitonat, care e menit şi să împiedice răspândirea deşeurilor radioactive, în cazul în care ceva merge pe dos. Nu ştim cât va dura întrunirea. Mikli se distra de minune şi îşi pregătea, poate, o viitoare carieră politică, dar ştie că mai are şi alte treburi.

Iern îl conduse pe Wairoa la balcon. O briză răcoroasă bătea dinspre adâncul tubului. Bâzâitul ventilatoarelor şi huruitul pompelor se auzea înfundat, ca de la mare distanţă. Întunericul dinăuntru era întrerupt, pe alocuri, de lumina de licurici a unor lămpi între care intervalele păreau enorme. Urma apoi o mare de lumină albă. Acolo se înălţa nava. De la aceasta distanţă, părea micuţă şi fragilă, o nestemată prinsă în păienjenişul schelăriei care o înconjura. În sus, tubul continua cale de vreo douăzeci de metri, oprindu-se acolo unde porţile de metal luceau stins în lumina difuză.

Iern făcu semn într-acolo.

— Portalul. Nu e o uşă simplă, ci o maşinărie extrem de complexă. Trebuind să reziste forţelor dezlănţuite de Orion la decolare, a fost astfel

construită, încât să se integreze perfect în restul structurii. O bombă convenţională care ar lovi-o direct de-abia dacă ar face-o să tremure puţin. Panoul de aici controlează motoarele care pun în mişcare complexul. Mai întâi, se deschide o valvă exterioară. Este cea care asigură camuflajul. Apoi se retrage şi valva interioară şi drumul navei e liber. Explozia iniţială aruncă nava afară, în vreme ce puţul de dedesubt, cu echipamentele şi rezervoarele de solvenţi integrate în structura pereţilor, absoarbe şocul şi deşeurile.

— E o realizare remarcabilă, comentă Wairoa.

— Da. Are în componenţă un strat izolator care absoarbe cea mai mare parte a energiei termice... Dar nu mă îndoiesc că ai studiat acest subiect; tu studiezi totul, nu-i aşa?... Nava depăşeşte nivelul acesta aproape instantaneu. E menţinută pe traiectorie de un câmp magnetic extrem de puternic, generat de bobinele superconductoare aşezate de-a lungul puţului. Deschiderea portalului le pune automat în funcţiune. Poarta nu se poate închide înainte ca cea de a doua explozie să aibă loc, în atmosferă. Aceasta se produce mult prea curând, dar la o altitudine îndeajuns de mare ca structurile de aici să nu sufere prea mari pagube, cu atât mai mult cu cât nu va fi la fel de puternică. Dar asta nu mai contează. Sarcina ta se încheie de îndată ce deschizi poarta, iar eu decolez cu nava.

— N-am înţeles niciodată de ce nu poate fi deschisă poarta direct din camera de comandă a misiunii? se miră Wairoa.

— Există o serie de motive, care includ şi principiul descentralizării şi al apărării. Desigur, există şi motive economice; astfel, se folosesc mai puţine componente electronice, iar construcţia e mult mai simplă. Toată această întreprindere s-a clădit pornind de la resurse extrem de limitate, care au fost completate pe parcurs, cu o zgârcenie

de neimaginat. Dar ce rost are să mai discutăm? Iern se întoarse şi porni înapoi, pe culoar. Lucrurile se desfăşoară în felul următor, continuă el. După ce portalul este deschis, un observator verifică pentru ultima oară condiţiile, îndeosebi starea vremii. Apoi întreaga echipă părăseşte rampa de lansare, şi uşa grea se închide. Îţi dai seama ce efect produce o explozie atomică într-un spaţiu închis... Acestuia i se adaugă deplasarea aerului produsă de decolarea navei, cu o viteză mai mare decât cea a sunetului. Şocului i se alătură căldura produsă de accelerarea navei. Dacă te-ai afla aici, aerul ar fi îndeajuns de fierbinte pentru a-ţi prăji plămânii. Inginerii sunt de părere că panoul va rezista, având în vedere modificările făcute după prima lansare. Mă rog... Cert este că uşa, împreună cu tot materialul de absorbţie, protejează echipa care, pentru mai multă siguranţă, are ordin să coboare în culoarul de la nivelul inferior.

— Din câte observ, uşa poate fi folosită şi pentru a-i împiedica pe eventualii inamici să intre.

— Da, a fost o măsură de precauţie suplimentară, împotriva eventualilor sabotori sau a unor trupe de comando... Împotriva unora ca noi. Cazul tău va fi ceva mai aparte. Iern ajunse lângă panoul de control şi îi explică rapid care erau funcţiunile butoanelor, comutatoarelor şi a instrumentelor indicatoare. Wairoa reţinu totul, imediat. Când poarta se deschide, începe să sune alarma, explică Iern. E programată să se declanşeze automat, n-avem ce face. Scopul ei este să avertizeze pe toată lumea să se adăpostească. Planul misiunii prevede un interval de douăzeci de minute în acest scop, dar dispozitivele de siguranţă se deconectează automat, astfel încât nava poate decola imediat. Voi încerca să scurtez cât mai mult acest interval, ca să poţi să te îndepărtezi înainte de sosirea norrmenilor.

Wairoa încuviinţă.

— Trebuie să rămân aici până când veţi fi siguri că puteţi pleca. Poţi să mă anunţi din timp? întrebă el, arătând către un difuzor.

— Ma tem că nu. Comunicaţiile cu nava trec obligatoriu prin postul de comandă al misiunii, care, în acest moment, este închis.

— Oricum, mă îndoiesc că ar fi de acord să coopereze, remarcă Ronica, încheindu-şi munca de femeie de serviciu.

— Pilotul are sarcina de a activa un semnal, cu trei minute înaintea decolării, spuse Iern. Acesta va întrerupe alarma porţii, care sună, din câte mi s-a spus, ca o trompetă. Semnalul navei e o notă înaltă, continuă. Voi avea grijă, desigur, să dau acest semnal. Trei minute ar trebui să-ţi fie de-ajuns ca să ieşi şi să încerci să evadezi. Până atunci, ţi-aş recomanda să închizi uşa şi să te baricadezi împotriva unui eventual atac.

Ronica se ridică, îşi inspectă salopeta şi pantofii, în căutarea unor eventuale pete care ar fi putut să pară suspecte şi aşeză toate armele în rastel. Ea şi Iern nu-şi puteau permite să poarte arme de-a lungul coridorului mult mai lung care ducea la intrarea echipajului, fără a trezi bănuieli. Iern îşi încheiase prelegerea. Ronica se alătură celor doi. Luă mâna dreaptă a lui Wairoa într-ale sale şi i se adresă, cu glasul şi faţa marcate de compasiune:

— Norocul fie cu tine, tovarăşe de drum.

El o răsplăti cu unul dintre rarele sale zâmbete.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Ştiu care sunt riscurile şi nu mi-e teamă. Îmi va face plăcere să fiu ceea ce, prin excelentă, sunt: un observator şi un paznic. Fiţi binecuvântaţi.

— La revedere, îi spuse Iern.

Nu reuşi să rostească mai multe şi nici nu putu strânge mâna omului-hibrid.

Wairoa îşi încrucişa braţele şi-i urmări din priviri până când se făcură nevăzuţi. Apoi verifică

încă o dată legăturile lui Dalt, închise uşa, o blocă şi recapitulă în gând cunoştinţele sale despre consola de control. Se opri câteva clipe lingă trupul lui Jori, apoi ieşi pe balcon.

Peste treizeci de minute, după cum, arbitrar, hotărâse Iern, avea să deschidă portalul. Cam de atâta timp aveau nevoie tovarăşii săi pentru a-şi atinge ţinta şi pentru a pregăti decolarea, în cazul în care n-aveau să întâlnească nici un fel de piedici. Wairoa nu fu nevoit să arunce nici o privire spre ceasul montat în consolă; ştia întotdeauna cât arăta. Se sprijini de balustradă şi admiră, în tăcere, întunericul de dedesubt şi perdelele de lumină care scăldau nava acolo, jos.

4

Fiecare intrare în tubul de ascensiune era prevăzută cu o uşă de protecţie şi cu o căptuşeală de material fonoizolant, pe o lungime de cincisprezece metri de la capătul coridorului care dădea într-acolo. La nivelurile inferioare, acolo unde muncitorii se agitau mereu încoace şi-ncolo, apropierea se făcea direct, iar intrarea în puţul principal se făcea printr-o valvă la fel de solidă precum cea situată la suprafaţă. Când aceasta era închisă, era menită să absoarbă, aproape în totalitate, şocul exploziei. La nivelul cel mai de jos, distanţa de la ultima intersecţie de coridoare şi până la intrare era considerabilă, astfel încât paznicii erau imposibil de luat prin surprindere.

În vreme ce se îndreptau spre ei, Iern nu simţea deloc teamă. Lăsase deoparte chiar şi durerea provocată de moartea lui Jori. Avea prea multe altele la care să se gândească. Niciodată nu mai trăise atât de intens, deşi prin sufletul său bătea acum un crivăţ îngheţat. Mintea sa percepea cele mai mici detalii sesizate de simţurile sale încordate la maximum: gresia cenuşie a pardoselii,

petele de pe pereţi, tavanul de un alb murdar şi albul imaculat al panourilor fluorescente, bâzâitul, jetul de aer şi mirosul de chimicale al ventilatoarelor, mirosul acru al propriei transpiraţii. Ronica era lângă el, mergând înainte cu fruntea sus... Ronica, al cărei suflet era acum mai chinuit decât fusese al său vreodată. Dar acum n-aveau timp nici pentru aşa ceva...

Ca şi la nivelul superior, şi aici, paznicii se aflau lângă intrare. Valva era închisă azi, când nimeni nu lucra: o fişie prelungă de metal strălucitor. De data aceasta, santinelele erau doi bărbaţi, ambii, cunoscuţi de Ronica şi Iern. Alfri Levayn, cel mai tânăr, înalt şi zvelt, cu tenul întunecat, purta ochelari şi o cămaşă subţire şi citea o carte groasă. Torel Hos, pleşuv şi burtos, era îmbrăcat într-o salopetă de culoare închisă şi pufăia dintr-un trabuc. El fuse cel ce li se adresă mai întâi:

— Noroc, ce vânt v-aduce? Ce-i nou?

— În privinţa armelor nucleare, e-adevărat, îi informă Ronica.

— Hmmm... Torel îşi scoase trabucul din gură şi privi posomorât la capătul aprins. În fond, mongii au fost cei care ne-au atacat primii. Când cei nou-veniţi ajunseră în dreptul mesei, îi privi cercetător şi cu un dram de îngrijorare. Voi doi arătaţi a naibii de rău, spuse. Şi-aţi asudat ca nişte catâri. De ce?

— Veştile au fost cam şocante, nu crezi, îi replică Ronica. Iar în sală era mai multă lume decât putea să suporte instalaţia de aer condiţionat.

Alfri lăsă cartea deoparte. Titlul ei era *O scurtă istorie a Imperiului Roman de Răsărit.*

— Ştiam că trebuie să se fi construit astfel de arme, spuse el pe un ton plin de lehamite. Nu multe, desigur, căci nu ne puteam permite să irosim combustibilul lui Orion. Dar nu puteam concepe să nu se fi construit deloc. Mă miră însă

că mongii şi mauraii nu s-au gândit la asta, nici măcar o clipă.

— Bănuiesc că s-au gândit, dar au ajuns la concluzia că trebuia să-şi asume riscul, dacă nu voiau să ne vadă învingători, fu de părere Torel. Cum ă decurs întrunirea? S-a terminat deja? Sunteţi primii care veniţi încoace.

— Am plecat înainte de sfârşit, îi răspunse Iern. Publicul părea entuziasmat. Dar, până lă urmă, s-a transformat într-un concurs de oratorie. Ronicăi nu-i pasă de asemenea lucruri, iar, în ceea ce mă priveşte, n-am nimic de-a face cu politica voastră. M-am gândit că asta ar fi ocazia ideală pentru a verifica nişte amănunte la bordul navei.

— Poftim? se miră Torel. Credeam că toată lumea e liberă astăzi, în afară de noi, oropsiţii.

— Corect. Iar asta înseamnă că nu va trebui să ne lovim tot timpul de echipele de lucrători, nici să ne certăm cu inginerii.

Ochii lui Alfri îi priviră pieziş, de sub ochelari.

— Ia stai, obiectă el. Lucrătorii şi inginerii sunt ocupaţi cu restul flotei. Munca la *Orion Doi* s-a încheiat.

— Da, aşa e. Dar nu ştii că mereu se fac tot soiul de modificări şi testări suplimentare? Lucrând cu simulatorul, mi-am dat seama că se pot face îmbunătăţiri la sistemul de pilotaj. Ar fi prea târziu să mai schimbăm ceva la nava aceasta. Ronica şi cu mine vrem să examinăm sistemul actual, pentru a ne da seama ce vom putea propune pentru modelele următoare.

— Vom testa diferite comenzi, adăugă femeia. Desigur, în gol. V-am spus ca să nu vă faceţi probleme când indicatorul de activare a sistemelor se va aprinde.

— Hmmm... Nu e regulamentar.

— Doar ne cunoşti, ce naiba, se văită ea. Avem la noi permisele de liberă trecere; dacă vrei, vi le putem arăta.

— Avem ordine... Ăăă, miz Birken, nici gând să vă pun competenţa la îndoială, dar am fost informaţi că toate operaţiunile vor fi amânate până mâine, iar regulamentul cere ca în astfel de cazuri să nu lăsăm pe nimeni să intre decât pe baza unui permis special.

— Da, da, încuviinţă Torel. Ne-nţelegeţi, nu-i aşa, oameni buni? Dacă se întâmplă ceva, şi voi, şi Alfri, şi eu am intra în bucluc.

Iern sperase că va reuşi să evite o astfel de discuţie, dar se aşteptase şi la varianta contrarie. De obicei, norrmenii respectau, mai degrabă, spiritul decât litera legii, iar acest spirit cuprindea cam ceea ce credea de cuviinţă respectivul. Dar în actuala situaţie de criză, când încununarea a douăzeci de ani de vise şi speranţe depindea de această unică navă...

Discutaseră această problemă cu Ronica, pe drum, venind încoace. Nu avuseseră cum să stabilească vreun plan, dar se înţeleseseră în privinţa semnalelor pe care aveau să le folosească în anumite împrejurări.

— *Îi voi raporta şefului meu!* spuse el repede, pe un ton aspru, în francey.

Ea încuviinţă uşor din cap.

— Ce-a zis? vru să afle Torel.

Iern ridică din umeri.

— Înjuram în limba mea maternă. Nu am nimic cu tine personal, îţi faci doar datoria, dar mă enervează situaţia asta stupidă. Rainier Abron personal şi-a dat acordul în privinţa sugestiei noastre. În învălmăşeala de sus, n-a apucat să-mi dea vreun ordin scris. Încearcă, te rog, să dai de el la birou sau în apartamentul său.

— Sigur, spuse Torel. Îmi pare rău, astronaut Ferlay.

Se aşeză în faţa unui telefon de pe o masă.

— N-are nici un rost să ne enervăm, spuse Ronica.

Zâmbind, se lăsă pe vine.

— Nu vrei să stai pe scaun? spuse Alfri, ridicându-se grăbit.

— Nu, mulţumesc, stau bine. Şezi liniştit. Cât timp vom aştepta, eu şi cu Iern vă putem povesti, dacă vreţi, cum a decurs întrunirea.

Alfri se aşeză la loc.

— În ceea ce mă priveşte, nu cred că e nevoie, spuse el, lipsit de chef. Bănuiesc ce s-a întâmplat. De fapt, aş fi putut participa şi eu, dacă voiam, dar m-am oferit voluntar pentru ocuparea acestui post.

— Hmmm... Adineauri spuneai că bănuiai existenţa armelor nucleare şi te gândiseşi că aveau să fie folosite dacă aveam să fim atacaţi. Ce-i asta? Un soi de preştiinţă?

— Nu. Însă, în timpul liber, studiez istoria. Cei din neamul meu fac deseori asta. Probabil, pasiunea lor pentru istorie vine din faptul că au avut atâtea de îndurat, în decursul ei.

— Cei din neamul tău?

— Ieri seară, Rabbi Kemmer şi-a făcut apariţia, lamentân-du-se. A cerut să se facă linişte şi a recitat Kaddish-ul pentru mongii ucişi. Alţii, asemeni mie, şi-au amintit de Iosua, de Captivitate, de Maccabei, de distrugerea Templului, de Khazari, de Holocaust şi de Ben-Gurion... Toate astea mi s-au perindat prin minte, miz Birken. Asta e firea lucrurilor. Important e să supravieţuieşti, şi nu atât fizic, cât spiritual.

— Deci te bucuri că avem armele?

— Bineînţeles că nu. Dar le avem, şi Orion a fost salvat, spuse Alfri, clipind des. Dacă trebuia sau nu să le construim şi să le folosim? Sunt îndeajuns de slab şi egoist pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu că nu eu a trebuit să hotărăsc în această privinţă. Torel aşeză receptorul telefonului în furcă.

— Nu-l găsesc pe doctorul Abron nicăieri, spuse el. Probabil că întrunirea nu s-a terminat încă. Ce faceţi, aşteptaţi?

Iern aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Peste... şaptesprezece minute, Wairoa avea să deschidă poarta.

— Putem aştepta, spuse el.

Alfri zâmbi.

— Minunat! în plictiseala care domneşte aici, va fi o plăcere să vă avem alături.

— ...Da, Domeniul e cu adevărat frumos, declară Ronica. Vă sfătuiesc să-l vizitaţi, dacă vi se va ivi prilejul. Nu numai pentru monumente şi pentru obiceiurile ciudate ale celor de-acolo, ci şi pentru câteva locuri unde te poţi distra cu adevărat. Ia zi, Iern, cum era cântecul acela? începu să fredoneze în francey, pe o melodie scornită chiar atunci: *Imediat va-ncepe să sune alarma şi-i va lua pe nepregătite. Dacă suntem pregătiţi, îi putem învinge. Încearcă să ataci din spate şi să apuci unul din pistoale.*

Omul Clanurilor zâmbi.

— Ştii prea bine că n-am deloc ureche muzicală, îi răspunse. Dar, dacă credeţi că-mi puteţi suporta lălăielile... *Tu-l iei pe cel mai tânăr, eu, pe cel mai bătrin. Asigură-te că nu vor apuca să ajungă la arme.*

Soarta lui Wairoa părea de-acum pecetluită.

Alfri zâmbi, strâmbând din nas.

— Aveaţi dreptate, domnule, confirmă el. N-aveţi deloc ureche muzicală.

— Dansul e uşor de învăţat. Hai, e distractiv, am să-ţi arăt, spuse Ronica, ridicându-se şi apucându-l de mână.

— Măi, da' ce norocoşi mai sunt unii, mormăi Torel.

— Oh, am să te-nvăţ şi pe tine, îi promise ea. Până atunci, stai deoparte şi urmăreşte-ne cu atenţie. Uite, de-acolo ai să vezi mai bine.

Îi indică partea opusă a culoarului.

— N-avem voie să ne părăsim...

— Hai, termină!

Se aplecă peste masă şi-l trase de puţinul păr care-i mai rămăsese în creştet. Cu un zâmbet bovin, Torel se lăsă condus la locul indicat. Iern îl însoţi, în vreme ce Ronica îl conducea pe Alfri spre mijlocul încăperii.

— Aveţi grijă, domnule, îl avertiză acesta pe Iern. Mă tem c-am să mă îndrăgostesc de soţia dumneavoastră.

Torel îi aruncă pilotului o privire chiorâşă.

— De ce eşti aşa încruntat şi încordat? Doar nu-l iei în serios?

— Cum să nu fiu încordat? pufni Iern. Dar mă bucur că măcar Ronica poate ciupi puţină distracţie din toată încurcătura asta.

Mai e doar un minut... Nu ştiam că posedă talent actoricesc. Oare, dacă i-aş spune asta acum, m-ar tachina, sau mi-ar zice să-mi păzesc pielea?

Ronica execută câţiva paşi de dans.

— La, la, la, fredonă ea. Uite-aşa. Vezi? Şi-acum, o luăm de la capăt, spate-n spate.

— La naiba, credeam c-am să te văd, râse Alfri.

Ea îşi scutură pletele.

— Cea de-a doua măsură e mai interesanta. Hai, să-i dăm drumul, mai spuse, furişându-se în spatele lui. La, la, la... E timpul! La, la, la, acum pe loc, cântă ea. Au, m-ai lovit la gleznă. Nu-i nimic. Hai s-o luăm de la capăt *Oricum, nu ne puteam aştepta la o sincronizare perfectă, nu-i aşa? Sau s-o fi întâmplat ceva?*

— La, la...

Sirena începu să sune.

Era un vuiet profund, metalic, ce izbucnea din difuzor — din toate difuzoarele, de fapt – răsunând şi stârnind ecouri pe coridoarele pustii de sub munte. Era un avertisment, o chemare la luptă: Orion va răsări!

Torel rămase cu gura căscată, cu picioarele depărtate, descumpănit. Uimirea sa n-avea să dureze mai mult de-o clipă. Iern se repezi cu toată puterea spre silueta sa masivă. L-ar fi putut ucide, dar nu reuşise să se hotărască să o facă. Torel era un om de treabă, avea copii. Iern îl atacase pe la spate. Cu mâna dreaptă, îi blocă mişcarea ambelor braţe. Stânga începu să-i alunece către tocul pistolului.

Torel mugi. Era tare ca un taur, astfel încât, zbătându-se, reuşi să-şi smulgă o mână din încleştarea lui Iern, încercând, la rându-i, să ia arma. Iern îl prinse la timp, dar, acum, era el însuşi imobilizat. Se rostogoliră. Trompeta aceea continua să urle sinistru în jurul lor.

Glasul Ronicăi acoperi vacarmul.

— Opriţi-vă! Nici o mişcare sau trag. Folosise clipa de descumpănire care îl paralizase pe Alfri, pentru a-i smulge arma şi a sări dincolo de el, lângă masa deasupra căreia erau atârnate puştile. El rămăsese locului, prostit, de parcă ar fi încasat o palmă. Încetează, Torel! strigă ea. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Bătrânul se lăsă moale şi, încet, ridică mâinile sus. Iern îi luă pistolul şi veni lângă Ronica. Da, vreau să ştiţi că nu ne jucăm, spuse ea. Vă rog să nu ne siliţi să vă împuşcăm. Vom încerca să nu vă ucidem, dar s-ar putea să nu reuşim, dacă ne faceţi greutăţi.

— Ronica, gâfâi Alfri. Nu, nu, nu tu, nu...

— Ba da. Hai, dă-i drumul, aleargă, pleacă şi dă alarma. Dar ai grijă să îi anunţi că, oricine încearcă să vină după noi, va muri. Am prefera să ne putem pregăti aşa cum se cuvine pentru decolare, dar, dacă auzim cumva fie şi doar o uşă scârţâind, vom presupune că e vorba de o echipă venită să ne oprească, trăgându-ne o racheta în ansamblul de direcţie, şi vom decola imediat. Cei ce se vor afla aici vor recepţiona explozia direct în mutre şi toată radiaţia se va răspândi aici. Aţi priceput?

— Da, am priceput, gemu Torel. Da, târfă spurcată...

Urmă un potop de invective şi obscenităţi.

— Plecaţi! strigă Iern, slobozind un foc de armă, pentru a-şi întări porunca.

Cei doi se întoarseră şi o luară la goană. În două rânduri, Alfri aruncă o privire peste umăr.

Iern smulse firul telefonului. Ronica luă ambele puşti din rastel. Apoi se grăbiră împreună către uşa interioară. Ea fixă comutatorul de deschidere în dreptul cifrei 5; valva avea să se închidă de la sine după cinci minute. Acum, se retrăgea cu o încetineală chinuitoare.

— Sper..., începu Ronica, abia făcându-se auzită în larmă provocată de sirena de alarmă. Sper că nimănui nu-i va trece prin minte să întrerupă curentul electric în secţiunea aceasta. Atunci, uşa nu s-ar mai putea închide, puţul de captare n-ar mai funcţiona şi contaminarea ar fi oribilă.

— N-aveau decât să se gândească la asta înainte de a-i nimici pe mongi, îi răspunse Iern.

Enorma masă metalică se retrăsese îndeajuns ca el să-şi poată strecura trupul dincolo. Ronica îl urmă.

Fiind mai grea la bază, nava nu avea nevoie să fie sprijinită. Schelăria lucrătorilor dispăruse, fiind înlocuită de rampa de acces mobilă, prevăzută cu motoare, care îi permitea să se prelungească, astfel încât să se poată ajunge, cu ajutorul ei, la oricare punct al navei. Iern îşi amintea ce i se spusese mai de mult: de îndată ce echipajul urca la bord, această structură urma să fie demontată şi îndepărtată, înaintea decolării. Câte pagube aveau să producă fragmentele ei pulverizate de explozie, incandescente sau vaporizate, ori chiar preschimbate în noi izotopi, murdari? Răspunsul îi răsună în minte lui Iern în angley-ul lui Plik: *A naibii de multe.*

Păşi, împreună cu Ronica, pe o platformă. Apăsă un buton, şi ascensorul începu să urce încet

de-a lungul ghidajelor.

Vârful ca de lance al navei strălucea înaintea ochilor săi. Lumina izvora de pretutindeni, o explozie de lumină rece, asemeni aerului care făcea să-i fluture veşmintele îmbibate de sudoare. Dincolo de vârf, nu mai vedea nimic. În acest spaţiu larg, alarma răsuna înfundat, ca glasul unui trompetist cântând, sfidător, la marginea lumii.

Platforma ascensorului se opri la câţiva centimetri de uşa de acces destinată echipajului. Era închisă, dar o cheie atârna alături, agăţată de un cârlig. Iern o luă şi îi introduse capul în centrul valvei circulare, răsucind. Câmpurile magnetice fură puse în funcţiune o dată cu servomotorul care determina deschiderea valvelor interioare şi exterioare. În interior exista un dispozitiv asemănător.

Iern o cuprinse pe Ronica de după mijloc, întrebându-se dacă avea s-o mai îmbrăţişeze vreodată aşa cum merita. Porniră împreună spre camera de presurizare. Ea îşi scoase de pe umăr armele de foc, vru parcă să le arunce, apoi se răzgândi. Îi părea rău să le ştie distruse. Îi dădu şi el pistolul pe care-l ţinuse până atunci în mână.

— Păstrează-le, dar ai grijă să nu se descarce cumva din întâmplare.

Ea încuviinţă.

— Mă duc să preiau postul inginerului principal.

— Nu e nevoie la decolare. Aş prefera să te ştiu lângă mine.

Ea îl sărută fugar, pe buze, şi se furişă înainte. Iern o urmă. Aplecându-se, în spaţiul îngust, atinse butonul care acţiona închiderea uşii, şi valvele se închiseră.

Cabina de pilotaj se afla drept înainte şi era prevăzută cu mai multe locuri, destinate inginerilor şi oamenilor de ştiinţă care ar fi trebuit să însoţească expediţia. *Cu siguranţă, le vom strica ziua,* gândi el. Se căţără peste traversele ce

fuseseră prevăzute pentru ă fi folosite la deplasarea în impoderabilitate şi pătrunse în compartimentul de pilotaj, aşezându-se pe scaunul din stânga. Se întinse pe spate şi îşi fixă centura de siguranţă, cufundându-se în scaunul cu tapiţerie groasă, care avea să îl ferească de şocul decolării. Mirosul pronunţat al pielii tăbăcite îi trezi amintiri de mult uitate. Stătea în fotoliul bunicului Mael, iar acesta îi povestea băieţandrului Iern despre spiriduşii care trăiau în dolmene şi care, când se însera, se căţarau la suprafaţă, dansând în lumina dată de Ostrovul Ceresc... Privi în sus, prin hublou, de-a lungul monstruosului hublou, dar, din pricina strălucirii care îl înconjura nu fu convins că văzuse sau nu cerul de deasupra.

Destul. Îşi îndreptă atenţia şi degetele spre complicatele comenzi ale consolei de pilotaj. *Clic,* un indicator se aprinse, verzui, un ac se mişcă pe o scală, *clic,* se auzi un bâzâit şi o boare de aer proaspăt, răcoros, îi mângâie obrajii, clic, monitorul unui computer se trezi la viaţă, *clic...*

Întârzierea aceasta te-a condamnat la moarte, Wairoa? Îmi pare rău, ştiu că nu gândesc raţional, dar, într-un fel, mi-aş dori să te ştiu ucis, asta te-ar elibera de povara dublei crime şi-ar pune capăt remuşcărilor tale.

Se pare că şi noi doi suntem condamnaţi. Nu există la bord nici un costum spaţial; acestea sunt croite pe măsura celor din echipaj, iar acesta n-a fost încă nominalizat. Nava n-a fost verificată; zborul robotizat a fost cu totul altceva, mult diferit de acesta. Controlul de la sol nu ne va ajuta; nu există, practic, un echipaj adevărat; nu există un sistem de salvare în caz de urgenţă; n-am la dispoziţie nici un teren de aterizare pentru care să mă fi pregătit în simulator. Dacă am folosi vreunul dintre acelea, am fi aşteptaţi la sosire de către un pluton de execuţie... Ronica, Ronica! Iern izbi cu pumnul în braţul scaunului. Nu simţi nici o durere, căci şi acesta fusese proiectat în vederea atenuării

acceleraţiei. După un scurt răgaz, înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se întoarse la lucru.

Rezolvând tot ceea ce fusese de făcut în partea de jos, Ronica se strecură în scaunul de lângă el.

— Ai grijă, nu cumva să pătrundă careva înăuntru, îi spuse el.

— Nu-s chiar atât de toantă, nu crezi? i-o reteză ea.

Ruşinat, Iern îşi întrerupse din nou preparativele, întorcându-şi capul spre ea

— Iartă-mă, îngăimă. N-am vrut să spun asta.

— Ştiu că n-ai vrut, iar eu am reacţionat prosteşte. Amândoi suntem încordaţi până la limită. La naiba cu factorii de securitate! strigă ea, izbucnind în râs. Crezi că nu ne putem apropia îndeajuns, ca să ne putem săruta încă o dată?

— Mă uimeşti. Dacă eu sunt agitat, tu ar trebui să fii în agonie.

— Am fost, într-o oarecare măsură, până când... Până în clipa în care m-am hotărât. Acum facem ceea ce e bine. Sau, mă rog, ceea ce e mai puţin rău. Şi o facem punând în joc propria noastră viaţă. Iern, Iern, vom zbura! Vom ieşi în spaţiu!

Nu se putu stăpâni să nu se molipsească de bucuria ei, deşi ştia că adevărata lui intenţie era aceea de a împiedica, pentru totdeauna, înălţarea, adevăratul răsărit al lui Orion.

5

— ...Să răzbunăm toate suferinţele şi nedreptăţile îndurate...

Sirena începu să vuiască.

Discursul lui Mikli fu întrerupt. Vreme de câteva secunde, acesta privi în jur, ca o pisică la pândă. Un tremur străbătu mulţimea, însoţit de o larmă ce amintea de valurile ce se spărgeau de stânci, în ţipetele pescăruşilor.

Buzele lui Mikli îi dezgoliră dinţii.

— Ia te uită, murmură el. Gata cu vorbăria. Se apropie din nou de microfon şi glasul său amplificat tună, acoperind zarva iscată: Se pare că ceea ce auziţi e sirena de lansare. Nu vă impacientaţi. Se pare că avem probleme. Probabil că nu e nimic care să nu poată fi rezolvat de noi, norrmenii, dacă ne punem mintea la treabă. Rămâneţi pe loc! porunci el, ridicând braţele, şi strigătele panicate se stinseră. Către toţi cei din personalul de securitate aflaţi aici: plecaţi imediat şi prezentaţi-vă la posturile voastre. Echipaţi-vă şi aşteptaţi noi ordine. Restul, rămâneţi aşezaţi până când cei din securitate părăsesc sala. Apoi, ieşiţi în ordine şi îndreptaţi-vă spre apartamentele voastre. Dreng urcase pe scena. Trăsăturile îi erau schimonosite de groază, deşi nu pentru soarta sa îi era lui teamă. Vorbeşte-le, Eygar, îi ceru Mikli. Împiedică-i să intre în panică. Voi avea eu grijă să-ţi salvez preţioasa astronavă. Curaj, norrmeni! strigă apoi, în microfon. Am pornit!

Ieşi grăbit. Se auziră câteva urale, repede acoperite de sunetul de trompetă al sirenei.

Când fu sigur că nu mai putea fi văzut, renunţă la mersul calm şi apăsat şi o rupse la fugă de-a lungul culoarului, urcă treptele din patru în patru şi se repezi spre biroul său. Subordonatul de serviciu, o femeie, aştepta cu pistolul în mână. Când Mikli îşi făcu apariţia, pocni din călcâie, salutând. Mikli îi răspunse, vesel.

— Ai vreo informaţie? întrebă, din mers.

— Nu, domnule, încă nimic.

Pe culoar se auzeau ropote de paşi, strigăte şi ecouri înfundate, şi, peste toate, dominator, sunetul sirenei.

Mikli izbucni în râs.

— Tocmai asta-i cel mai amuzant, zise el, din biroul de dincolo de anticameră.

Se aşeză la masă, smuci telefonul din furcă şi începu să sune.

— La Nivelul Unu, totu-i în regulă, paznicii n-au observat nimic deosebit, cu excepţia alarmei, anunţă el, în vreme ce tasta deja cel de-al doilea număr.

— Nivelul Doi, la fel... Nivelul Trei... Alo! Alo! Nimic, linia e moartă. Şi-acolo-i intrarea echipajului... Nivelul Patru, e-n regulă, nici o problemă... Nivelul Cinci... Alo, alo, alo! Sună, dar nu răspunde nimeni. Iar *acolo* e panoul de control care deschide poarta. Rânji. Ahaa. Se pare că avem de-a face cu un caz de piraterie galopantă.

Telefonul de pe masa ofiţerului de serviciu sună. Femeia ridică receptorul şi ascultă vreme de câteva secunde.

— Vă fac legătura, spuse, şi glasul îi tremura. Domnule, e unul din oamenii de la postul de la Nivelul Trei.

Mikli ridică receptorul şi ascultă.

— Aaaah, făcu el, trăgând adânc aer în piept. Prea bine, Hos, ia-l cu tine pe Levayn şi prezentaţi-vă la centrul vostru de comandă. Vă luaţi alte arme şi aşteptaţi noi ordine, împreună cu echipa voastră. N-avem timp să discutăm acum despre neglijenţa voastră. Mişcă. Puse receptorul în furcă. Shaira, scumpa mea, strigă el, către biroul de alături. Verifică, te rog, unde se află Wairoa Haakonu.

— Pai, n-ar trebui să fie în celulă, închis? Dar... Urmă un ţipăt înăbuşit. Nu e acolo, domnule! E la Nivelul Cinci!

Mikli încuviinţă din cap.

— Bănuiam eu, mormăi, uitându-se la ceas. În clipa asta, probabil că Ferlay şi târfa de Birken se furişează în cabina navei, spuse el, mai mult pentru sine. Numărătoarea inversă normală ar trebui să dureze o oră. Ei se pot lipsi fără probleme de cea mai mare parte a acestui interval sau pot decola imediat, dacă încercăm să pătrundem şi ei îşi dau seama că nu au nimic de pierdut dacă pornesc chiar atunci. Ridică din nou tonul. Shaira,

sună la cartierul general al securităţii şi spune-le să trimită o echipă dotată cu două lansatoare de rachete, la Nivelul Cinci, chiar acum. Dacă uşa e închisă, şi nu mă îndoiesc că este, să o spargă, să intre şi să închidă valvele înainte ca nava să apuce să decoleze. Ambele valve!

Ridică din nou receptorul şi tastă un număr special.

— Nava de război *Şarpele de Mare.* Aici comandorul Scarp. Sunt pe punte şi vă ascult, se auzi în receptor.

— Sunt căpitanul Karst! ţipă Mikli. Ascultă-mă cu atenţie: pui în aplicare codul Vulcan. Ai înţeles?

— Da, domnule. Prioritate maximă.

— Porneşte motoarele şi trimite-ţi oamenii la posturile de luptă. Avertizează personalul să nu privească spre vest. S-ar putea să aveţi parte de câteva fulgere orbitoare din direcţia respectivă şi n-ar fi indicat să vă expuneţi la ele fără echipamentul complet: mănuşi, salopete de protecţie şi măşti.

— Poftim? Bărbatul de la capătul liniei îşi stăpâni uimirea. Civilii au fost anunţaţi?

— Da, de când porcul nostru a ieşit prima oară din cocină, alarma include şi un semnal transmis prin radio, iar ei au un aparat care e permanent pe recepţie, acolo, în Kenai. Vor fi în paturi, cu păturile trase până peste cap. Credeam că toată lumea ştie asta, izbucni Mikli, nerăbdător. Dacă astronava noastră decolează, porniţi spre larg. Misiunea voastră de căpătâi va fi să distrugeţi portavioanele maurailor, astfel încât să nu poată lansa un atac precis împotriva noastră după ce ne vor fi localizat poziţia. O veţi face cu orice preţ. Dacă puteţi să le produceţi pagube suplimentare, cu atât mai bine. Încercaţi însă să vă degajaţi de pe câmpul de bătaie şi să vă întoarceţi la bază, cât timp mai aveţi câteva rachete puse deoparte. Nu se ştie la ce va trebui să ne mai aşteptăm. Ai

priceput? Repetă. Omul îi dădu ascultare, cu glas şovăitor. Mikli rânji şi-i ură „Distracţie plăcută", apoi puse telefonul în furcă şi se ridică. Vreme de o clipă, privirea i se opri asupra colţilor de mamut de pe perete. Sper că şi tu te-ai distrat de minune la vremea ta, şi c-am să fiu şi eu în stare să las în urma mea o amintire la fel de impresionantă! murmură el.

Mângâie onyxul şlefuit al tocului şi ieşi din încăpere.

— Unde vă duceţi, domnule? îl întrebă subordonata sa.

Mikli chicoti şi fu nevoit să strige, pentru a se face auzit.

— La Nivelul Cinci, desigur. Doar nu ţi-ai închipuit c-am să ratez o asemenea distracţie, nu-i aşa, iubito?

Îi ciufuli părul, izbucni în râs, văzându-i expresia îngrijorată, şi se grăbi să iasă.

Pe drum, fu oprit de un ofiţer care-i ceru permisiunea de a prelua comanda unei echipe, încercând o străpungere la Nivelul Trei. Pierdu câteva minute, încercând să-l convingă că o asemenea tentativă nu putea fi făcută la întâmplare. În sfârşit, un ascensor îl depuse pe culoarul situat imediat sub nivelul obiectivului său.

Aici, ţiuitul sirenei era atât de puternic, că-i făcea dinţii să-i clănţăne în gură. O duzină de oameni înarmaţi stăteau la baza scărilor. Unul dintre ei purta un tub lansator pe umeri, alţi doi ţineau în mâini patru rachete cu combustibil solid, muniţia potrivită pentru tub. Ceilalţi erau echipaţi convenţional. Întreaga echipă era neliniştită. Bărbaţii erau palizi şi păreau disperaţi. Tremurau de frică, şi trăsăturile le erau schimonosite de durere.

Mikli alergă spre ei.

— Ce paştele mă-sii aţi păţit? urlă el. Am ordonat să fie trimise două lansatoare.

Conducătorul echipei îl salută.

— Domnule, strigă el, încercând să se facă auzit, cel de-al doilea, împreună cu alţi patru oameni, au fost doborâţi. Dincolo de uşă e un om înarmat şi hotărit să ucidă. Oricine înalţă capul din puţ se alege cu un glonte. Omul nostru nici n-a apucat să tragă. Înghiţi în sec, apoi continuă: Şi, ăăă... ştiţi, domnule, ar fi curată sinucidere. Blindajul uşii, explodând, ar proiecta schije în toate direcţiile şi l-ar face bucăţi pe trăgător.

Mikli îi urlă în faţă:

— Ar trebui să fiţi mândri să muriţi ca Orion să poată răsări.

— *Orion Doi* se va înălţa peste câteva clipe, interveni un altul. Dacă se sparge uşa, oricine-ar fi acolo sus, nu va supravieţui. Chiar şi aici, jos...

Mikli îşi înfipse mâinile-n şolduri.

— Şi vă mai lăudaţi că sunteţi norrmeni? Fie! spuse, după o clipă de gândire. Încărcaţi tubul şi daţi-mi-l mie.

— Domnule?

Rămăseseră toţi cu gura căscată.

— Am să deschid eu uşa, pentru voi. Fiţi pregătiţi să mă urmaţi. Tu! strigă, făcându-i semn celui mai palid din grup. Dă-mi pistolul. Apoi fugi acasă, la maică-ta, şi-ntreab-o dacă n-ar vrea să-ţi dea acum boaşele cu care-a uitat să te înzestreze când te-a fătat!

Omul se supuse.

— Domnule, e-o nebunie, protestă conducătorul. Nu ne putem permite să vă pierdem! Am să încerc eu încă o dată.

Mikli clătină din cap.

— Nu. Am o idee, dar nici unul dintre voi n-aţi fi îndeajuns de nebuni pentru a o pune în aplicare cum se cuvine. Râsul lui ascuţit se făcu auzit. Doar n-am să pierd un asemenea prilej de a face prăpăd! Târşâindu-şi picioarele, oamenii se dădură la o parte. Săriţi! porunci el, pe cât de încet îi permitea vuietul sirenei, îl priviră lung şi se grăbiră să-i dea ascultare. Mikli puse piciorul pe

prima treaptă, cu pistolul atârnat la şold şi tubul încărcat în spinare. Când auziţi chestia asta bubuind, urcaţi! ordonă el şi, cu agilitatea unei maimuţe, se căţără.

Vuietul se lovea de pereţii pasajul zigzagat. La capătul său, morţii încremeniseră unul peste altul. Cu ochii holbaţi, cu gurile căscate, zăceau acolo, în sânge şi creieri zdrobiţi, învăluiţi în duhoarea propriilor excremente. Mikli se strâmbă, scârbit, şi îşi croi drum spre următoarea scară.

Când ajunse aproape de capăt, se opri. Ţinându-se într-o singură mână, îşi desfăcu centura şi făcu o buclă pe după o treptă, astfel încât să poată rămâne atârnat acolo. Cu oarecare greutate, îşi scoase tubul lansator de pe umăr şi îl ridică, astfel încât gura ţevii să se sprijine pe pardoseala nivelului superior. Îl sprijini cu mâna stângă în locul unde ar fi trebuit să i se afle umărul şi îl împinse mai sus.

Gloanţele îl izbiră. Wairoa îl observase. Tubul vibră din pricina impactului. Rânjetul lui Mikli se lăţi. Mâna dreaptă i se îndreptă spre trăgaci.

Era un plan nebunesc, şi, de aceea, oamenii săi nu se gândiseră să-l pună în aplicare. Nu avea cum să ţintească exact, iar tubul nu se afla într-o poziţie fixă. Erau o mulţime de şanse ca racheta lansată să nu lovească în punctul vulnerabil, acolo unde blindajul întâlnea peretele. Într-un asemenea caz, poarta de oţel abia dacă ar fi fost uşor zgâriată. Mikli se baza însă pe noroc. Mai devreme, vorbind în faţa adunării Lupilor, numise norocul destin.

Sirenă încetă să sune. Tăcerea coborî, apăsătoare.

Pentru scurtă vreme, Mikli nici măcar nu realiză acest lucru, căci urechile îi răsunau în continuare de urletul care abia se stinsese. Apoi auzi semnalul care îi luase locul, o notă ascuţită, îngheţată, un sunet ce amintea de şuierul crivăţului.

Peste trei minute, *Orion Doi* avea să decoleze. Mikli apăsă pe trăgaci. Fum şi flăcări se învârtejiră deasupra capului său. Mirosul acru îi zgârie nările. *Şuierul* scurt al rachetei sfârşi printr-o explozie apocaliptică. Schije ascuţite zburară în toate direcţiile, strălucitoare şi fierbinţi, ricoşând din pereţii de stâncă, trecând pe lângă el, în vreme ce el îşi lipise trupul de peretele puţului. Nu simţi durerea produsă de zgârieturi. Acestea nu aveau nici o importanţă. Conta un singur lucru: să oprească nava.

Sari afară. Nici un glonte nu-i veni în întâmpinare. Pătată şi turtită, uşa de fier avea acum, la mijloc, o crăpătură de toată frumuseţea. Scoase un chiot triumfător şi se repezi înainte.

Wairoa era pregătit, când trompeta începu să sune, prevestitoare de rău. Cu ochiul lipit de vizorul uşii, cu armele la îndemână, aşteptă. Când paznicii îşi făcură apariţia, îi împuşcă. Nu-i acordă deloc atenţie celui care zăcea lateral, legat fedeleş. Mai târziu, privirea i se mută spre cadavrul femeii. Îngenunche şi-i atinse pântecele, după care se ridică şi se reîntoarse la locul său de veghe, lângă uşă, o siluetă subţiratecă, întunecată, în lumina albă.

Zări tubul lansator de rachete ivindu-se din gura puţului. Trase de mai multe ori, dar n-avea pe cine să nimerească.

Sirena îşi încetă urletul. Orion şuieră.

Wairoa răsuflă uşurat. Veghea sa se sfârşise.

Aproape.

Explozia îl azvârli pe spate, de-a rostogolul. Îşi scăpă puşca. Ameţit, se ridică în genunchi. Sângele îi picura din nas. Se ridică, cu greu, în picioare. Mikli Karst se strecurase prin crăpătura ce se deschisese în uşă, cu pistolul în mână.

Orion şuiera.

Mikli trase. Wairoa se clătină, atinse un perete şi rămase locului, rezemându-se de zid. Din gaura ce i se căsca în pântece, sângele gâlgâia, stacojiu. Mikli se duse la consola de comandă.

Wairoa îşi adună puterile şi, împleticindu-se, îi ieşi în întâmpinare.

— Nu! mugi Mikli. Opreşte-te!

Trase din nou, de-aproape, în plin. Wairoa păru a nu fi simţit. Ajunse lângă duşmanul său şi îl cuprinse în braţe.

Încleştaţi, trecură, din inerţie, dincolo de panoul de comandă. Mâna lui Wairoa cuprinse degetele lui Mikli încleştate pe tocul pistolului şi strânse, răsucind. Arma îi scăpă din mână şi căzu, cu zgomot, pe pardoseală. Mikli îl izbea frenetic cu mâna liberă, dar lui Wairoa nu-i păsa. La rândul său, îşi folosea mâna liberă pentru a-şi ţine duşmanul lângă sine, continuând, totodată, să înainteze.

— Nu! ţipă Mikli. Nuuu!

Wairoa zâmbi.

— Ba da!

Năvăliră, laolaltă, pe balcon. Mikli îşi înfipse dinţii în beregata lui Wairoa. Wairoa îl ridică peste balustradă, dar Mikli nu vru să-i dea drumul. Căzură împreună, cale de mai bine de o sută de metri, în puţul ce se căsca dedesubt.

...Jos, la nivelul inferior, comandantul echipei de securitate îşi îndemnă oamenii. Câţiva, mai curajoşi, i se alăturară. Urcară treptele şi se năpustiră în culoarul de comandă, exact la timp pentru a pieri, arşi şi striviţi de explozia decolării.

XXIV

De astă dată, căpeteniile revoltate nu se întâlniseră în Kemper sub false pretexte. Îşi făcuseră cunoscute intenţiile şi se adunaseră în

Dordoyn, la Castelul Beynac, ai cărui custozi cutezaseră, primii, să-l înfrunte deschis pe Jovain. Erau mult mai mulţi decât fuseseră la cea dintâi reuniune. Însoţitorii lor ocupau fiecare încăpere disponibilă de la castel şi din împrejurimi; şi nici chiar hangiii nu voiau să le ceară bani pentru găzduire.

Reuniunile începeau în fiecare dimineaţă, în zori, şi se sfârşeau mult după apusul soarelui. Problemele dezbătute erau mai grave decât oricare altele din istoria Domeniului. Fiecare cerea să se facă ascultat, în repetate rânduri, de-a lungul a ceasuri întregi. Dezacordurile şi îndoielile aveau drept subiect principiile de bază până la chestiunile de amănunt. Duşmăniile personale răbufneau. Intrigi, ameninţări tăcute şi negocieri se desfăşurau prin colţurile retrase ale castelului, până la ore târzii. Şi totuşi, încet-încet, ineficient, cu o omenească încetineală, întrunirea înainta către un consens.

În cele din urmă, Vosmaer Tess Rayman se putu înfăţişa celor adunaţi pentru a prezenta concluziile. Fusese aleasă preşedintă a întrunirii încă din prima zi, spre surprinderea sa, dar nu şi a celor prezenţi. Părerea acestora fusese că, fiind un ofiţer de carieră familiarizat cu Ostrovul Ceresc şi respectat în egală măsură atât de aerogeni, cât şi de localnici, ea era una dintre personalităţile cele mai puţin controversate. Curând însă, ea avu grijă să risipească aceste convingeri, şi totuşi, nimeni nu contestă serios modul ei de-a struni mersul adunării. De fapt, marea majoritate îi era, într-un fel, recunoscătoare.

Auditoriul fusese adăugat fortăreţei în urmă cu două veacuri; era o încăpere lungă, cu ferestre înalte şi înguste. Între acestea, erau aşezate statui ale strămoşilor, în stilul abstract al acelei epoci. O cameră obscură, electronică proiecta, în permanenţă, pe ecranul ad-hoc care era spaţiul de deasupra ferestrelor, o imagine a împrejurimilor,

aşa cum se vedeau acestea de pe o înălţime. În seara aceasta, imaginea proiectată era cea a înserării coborând peste copacii încă neînfrunziţi, peste valea biciuită de ploaie şi peste râul ce strălucea stins. Câteva stele apăruseră deja pe cer, iar Ostrovul Ceresc atârna jos, spre nord, ca o lună străluminată de sclipiri fugare. Răceala peisajului contrasta cu atmosfera încărcată, înăbuşitoare, mirosind a fum de tutun, din sală.

De pe podium, Tess contemplă marea de chipuri din faţa sa. Culorile şi croiala veşmintelor locale dovedeau eterogenitatea adunării: seniori ai clanurilor şi administratori, negustori de vază, notabili regionali, de la timidul mestromor la eleganta mare primăriţă a Elsass-ului, de la preşedintele Bourgoyn-ului, îmbrăcat sobru, în negru, la munteanul solid şi jovial care era şeful regiunii Jura.

Îşi drese glasul.

— Aş vrea, de vreme ce am ajuns în acest punct al dezbaterilor noastre, să schiţez chestiunile în care am reuşit să ajungem la un compromis, rosti ea. Desigur, sunt convinsă că nu toţi cei prezenţi vor subscrie integral la fiecare detaliu. Cu toate acestea, am impresia că am ajuns în punctul din care, prin soluţii de compromis, putem ajunge la o unitate de vederi. Înlocuirea de către Jovain a personalului Ostrovului Ceresc nu poate şi nu trebuie să fie tolerată. E mai dăunătoare decât pare, căci îi oferă, lui şi mercenarilor săi, espaynieni sau „consilieri" maurai, controlul total asupra celui mai puternic instrument din Uropa, poate chiar din lume. Ne poate oricând transforma în cenuşă. Nu ne putem împotrivi, decât prin rebeliune deschisă sau un război de gherilă. Se prea poate ca nimic să nu-l oprească de la a ne distruge decât conştiinţa că, astfel, ar distruge, practic, Domeniul... Şi-apoi, dacă le putem acorda atâta încredere, probabil că espaynienii şi mauraii din echipajul Ostrovului Ceresc nu ar da ascultare unui asemenea ordin

decât în cazul unei provocări extreme din partea noastră. Fără îndoială, în lumina propriilor idei, ei se consideră oameni de onoare. Aş afirma chiar şi despre Jovain acelaşi lucru. Important mi se pare însă faptul că ei sunt cei care decid ce se va întâmpla, nu noi, poporul Domeniului, conform vechilor tradiţii. Arătă cu degetul spre imaginea aerostatului. Odinioară, a salvat civilizaţia din Franceterr. Mai târziu, a apărat-o şi a contribuit la propăşirea ei. Acum însă, s-a transformat într-o unealtă a puterii absolute. Tocmai asta e cel mai rău. Ostrovul Ceresc nu-şi aparţine, de drept, sieşi, ci Domeniului. Adică înaintaşilor noştri şi copiilor nenăscuţi încă; nouă! E sufletul a tot ceea ce posedăm. Puteţi crede sau nu că inimile strămoşilor mai bat încă acolo sus, dar ştiţi prea bine, cu toţii, că moştenirea lor e încă vie. Intenţia noastră este să cerem ca această moştenire să ne fie redată. Se opri, şi un murmur aprobator înfioră adunarea. Glasul ei deveni sec: Cum ne propunem să o facem? Ei bine, în primul rând, vom cere o întrunire a seniorilor. Nu se vor putea întâlni la bordul Ostrovului Ceresc, ca până acum, dar acest lucru nu este obligatoriu prin lege. Consiliul Seniorilor va supune la vot îndepărtarea lui Jovain. Între timp, pentru a dovedi că intenţiile noastre sunt serioase, vom anunţa că, de acum înainte, vasalitatea noastră încetează. Statele noastre nu vor mai plăti dări centrului, nu vor recunoaşte oficialităţile acestuia şi nu vor da ascultare decretelor sale; vom face apel la toate statele, corpurile de armată, ligile, companiile şi organizaţiile de orice fel, ca şi ele să procedeze asemeni nouă. În zilele trecute, s-a afirmat, în repetate rânduri, că o asemenea acţiune ar sfâşia însăşi ţesătura de bază a societăţii noastre. E-adevărat. Cu toate acestea...

Un tânăr se năpusti în sală, trântind uşa şi trecând în fugă pe culoarul dintre scaunele celor prezenţi.

— Veşti noi! strigă el. Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi şi trăsăturile schimonosite. S-a anunţat chiar acum, prin radio...

Tess ridică o mână, cerând să se facă linişte.

— Ce dracu' se întâmpla aici? întrebă ea. Ce poate fi atât de urgent?

— Este urgent, spuse Ans Debroyn, printre hohote de plâns. Ajunse lângă podium şi, dintr-un salt, fu lângă ea. Ascultaţi-mă, doamnelor şi domnilor. Armatele mongilor care atacau Uniunea de Nord-Vest au fost nimicite cu ajutorul armelor nucleare. Deu să ne aibă-n pază!

Căzu în genunchi şi izbucni în hohote disperate.

Tess încremeni, în vreme ce groaza punea stăpânire pe întreaga ei fiinţă. Într-un târziu, privirea i se îndreptă spre imaginea Ostrovului Ceresc, o pată de gheaţă albă în întunericul crescând.

— Şi-acum, ce-ai să faci? şopti ea.

2

Terai Lohannaso se afla în cabina sa, scriindu-i o scrisoare soţiei sale, când *Orion Doi* decolă. O lumină orbitoare, alb-al-băstrie, mai strălucitoare decât razele a doisprezece sori, pătrunse prin hublou.

Căzu pe spate, şi cabina păru a se cufunda într-o beznă adâncă brăzdată de fulgere de lumină care îi jucau înaintea ochilor. Îşi croi drum spre ieşire, împleticindu-se. O nouă explozie de lumină izbucni în vreme ce urca scările ce duceau pe punte. Nu era la fel de puternică precum cea dintâi, şi Terai observă, în treacăt, că avusese loc la o înălţime mai mare.

Pe când ajunse pe punte şi vederea începu să i se limpezească, se produse a treia străfulgerare, mult mai îndepărtată asemănătoare cu sclipirea

unei stele. Fuse cea de pe urmă. Oameni din echipaj se agitau, cuprinşi de panică, sau încremeniseră, înmărmuriţi. Cei care priviseră, din întâmplare, în direcţia celei dintâi explozii, începeau de-abia acum să-şi recapete văzul, dar mult mai greu decât i se întâmplase lui Terai. Acesta străbătu mulţimea, ajunse lângă bordaj şi privi în jur.

Dimineaţa redevenise calmă, şi doar un stol de cormorani înspăimântaţi mai băteau din aripile lor negre pe cerul aproape senin. Marea sclipea, verzuie; o briză uşoară, răcoroasă îşi trimitea valurile în întâmpinarea carenei, provocând un ruliu slab.

Rongelap se afla la ancoră în largul micuţelor insule Barren, stând de veghe la intrarea în estuarul Cook. Drept înainte, munţii peninsulei Kenai se înălţau la orizont, iar spre nord, piscurile Lanţului Leutin, învăluite în negura depărtării, erau încununate cu cuşme de zăpadă. În jurul crucişătorului se mai zăreau alte şase nave mai mici; nu erau mai multe, căci flota se despărţise în escadre situate la distanţe sigure una de alta.

Departe, în nord, dincolo de munţi, un fuior de aburi se înălţa spre cer, risipindu-se încet, asemeni cozii unei comete.

— Atenţiune, atenţiune! vui difuzorul de pe dunetă. Nu există nici un motiv de teamă. Prezentaţi-vă toţi la posturile de luptă, aşa cum se cuvine să facă nişte bravi oameni ai mării aflaţi în slujba reginei! Îndemnul acesta păru a-i însufleţi pe maurai. Se grăbiră să-şi reia posturile, şi hotărârea li se citea din nou pe chipuri şi în atitudine. Terai simţi un fior de mândrie. Căpitanul Lohannaso este rugat să se prezinte în biroul amiralului! anunţă vocea, în vreme ce Terai tocmai pornise în direcţia respectivă.

Auzi tunetele surde la câteva minute după aceea, primind astfel confirmarea că sursa lor se

afla undeva în zona care adăpostea proiectul Orion.

Palu Halaweo, căpitanul navei-amiral, i se adresă lui Terai cu o expresie plină de amărăciune:

— Susţii deci că flota lor spaţială e gata?

Ofiţerul de spionaj îşi aprinse pipa şi trase în piept fumul aromat, ce-i mângâie limba şi cerul gurii.

— Nu, domnule, răspunse el. A avut loc o singură lansare. Sunt convins că e vorba de un vehicul-prototip, destinat testelor şi colectării de date. Indiferent câte informaţii ar avea norrmenii din arhivele astronautice, nu cred că s-ar înhăma la un proiect atât de ambiţios doar pe baza unor speculaţii pur teoretice. V-am mai spus, din investigaţiile pe care le-am făcut rezultă că vor mai avea nevoie de luni de zile pentru a-şi pune la punct munca; chiar şi atunci, succesul lor s-ar afla încă sub semnul întrebării.

— Dar de ce şi-au lansat această navă în văzul întregii lumi? se întrebă amiralul Kepaloa. În locul lor, aş fi aşteptat o vreme mai ceţoasă.

— Tocmai asta mă pune pe gânduri, domnule, admise Terai. Bănuiesc că treburile s-au împuţit rău de tot acolo... În favoarea cui? Asta ramâne de stabilit. S-a reuşit o localizare a punctului de lansare?

— Acum aştept rapoartele... În clipa aceea, o ordonanţă îşi făcu apariţia, ţinând în mână o foaie de hârtie. Kepaloa începu să râdă. Vorbeşti de Nan, şi el îţi înfige colţii în fund! Cred că tocmai au sosit rapoartele.

— Da, domnule, vă aduc trei rapoarte, sosite simultan.

Două proveneau de la avioanele care patrulau în momentul lansării; cel de-al treilea venea din insula Kodiak, care fusese ocupată de marinarii supravieţuitori. În plus, chiar la bordul navei amiral, dând dovadă de stăpânire de sine şi sânge rece, tânărul Roberiti Lokoloku calculase şi el

unghiul traiectoriei astronavei. Terai fixă pe hartă cele patru puncte de înregistrare şi examina punctul de convergenţă.

— Daaa, murmură el, avem o identificare mult mai precisă a perimetrului. Îmi permit să vă sugerez, domnule amiral, să îmi daţi voie să compun un mesaj către Wellantoa? Departamentul de geologie al Universităţii deţine cu siguranţă date amănunţite despre munţii respectivi, iar dacă nu, ştie de unde să le obţină. Astfel, am putea să ne dăm seama unde anume se află celelalte rampe de lansare şi vom putea să le bombardăm.

— Chiar aşa! exclamă Halaweo. Vor fi fiind ele blindate, dar la câte tone de explozibil ar putea rezista? Îi vom ţine în foc continuu, dacă va fi nevoie.

Kepaloa se strimbă.

— Parcă ne-ar invita să o facem. E-al naibii de ciudat...

Nervii încordaţi ai lui Terai scoaseră la iveală o nouă sugestie, generată de o intuiţie de moment.

— Domnule, îl întrerupse el pe amiral, izbind cu pumnul în masă. Vă propun să lăsăm receptoarele deschise în permanenţă, pe toate frecvenţele plauzibile. Se prea poate să fim chemaţi cât de curând... din spaţiu.

Ordonanţa reapăru.

— Domnule, declară marinarul, cu nelinişte în glas, tocmai am primit un raport de la un avion de cercetare. Cuirasatul ancorat în largul satului Omer a pornit spre sud cu toată viteza. Concomitent, au decolat mai multe aeronave mici, rapide. Credem că acestea au fost trimise pentru a repera viitoarele ţinte ale tunurilor sale.

— Hmmm... Foarte bine, rosti Kepaloa, aruncând o privire pe hartă. Peste aproximativ trei ore, va intra în câmpul nostru vizual. Să fie oare o manevră dictată de disperare? Domnilor, îi vom aştepta aşa cum se cuvine.

Observă că Terai înlemnise şi respiraţia îi devenise grea, şuierătoare.

— S-a întâmplat ceva, Lohannaso?

— Alo, Pământul? Nava spaţială Orion cheamă Pământul şi întreaga omenire...

Sunt Talence Iern Ferlay, din Domeniul Ostrovului Ceresc. Alături de mine se află Ronica Birken din Uniunea de Nord-Vest. Ne aflăm pe orbită în jurul lumii. E incredibil de frumos...

— Aici Ronica Birken. Sunt din Uniunea de Nord-Vest. Am ajutat la răpirea acestei nave a Sălaşului Lupilor, sperând că, o dată cu ea, voi lua asupră-mi şi vina cu care, altfel, poporul meu ar fi fost pe veci împovărat. Trădare, genocid, riscul unui nou Timp al Osândei şi perspectiva unui imperiu... Nu vreau să cred că, o dată ce veţi înţelege, îi veţi urma în continuare. Voi, cei de jos, ascultaţi-mă! Aţi fost minţiţi, folosiţi, trataţi ca nişte piese de schimb într-o maşinărie uriaşă. Voi, care aţi fost Poporul Liber, v-aţi pricopsit cu un guvern, care vă conduce aşa cum au făcut dintotdeauna guvernele cu supuşii lor...

— Din nou, Talence Iern Ferlay. Nu sunt de acord cu tot ce-a spus tovarăşa mea, dar suntem uniţi în această întreprindere, nu vrem să fim complici la ceea ce s-a întâmplat şi vrem să răzbunăm moartea celor nevinovaţi. (Din unglish, trecu la francey.) *Către mama mea şi familia ei, către mama mea adoptivă şi ai săi, către toate rudele şi tovarăşii mei, un cuvânt de dragoste şi consolare. Nu ştim exact ce vom face în continuare sau dacă vom putea vreodată să aterizăm în siguranţă, undeva. Dar, de va fi să murim, să nu fiţi trişti. Ne-am recâştigat onoarea şi ne aflăm, acum, în miezul unui miracol..."*

Terai nu auzi transmisia în momentul recepţionării ei. Era din nou în cabina sa, sfârşind de scris epistola către cei de-acasă. „Să ne vedem cu bine, iubita mea", scrise, în încheiere. Apoi semnă, puse hârtia într-un plic şi îl sigilă. Bănuia cam ce urma să se întâmple. Întorcându-se în biroul amiralului, găsi banda cu înregistrarea mesajului. În vreme ce o asculta, îşi simţi părul cenuşiu zburlindu-i-se.

— Pe Tanaroa! şopti el. Cât de mult te invidiez, Iern, băiatule. Norocul să-ţi fie alături!

Devreme, în aceeaşi după-amiază, *Şarpele de Mare* ocoli extremitatea sudică a peninsulei Kenai, îndreptându-se spre Golful Laskăi. Era un bastiment masiv şi urât ce se ridica destul de puţin deasupra mării. Suprastructurile îi erau construite în unghiuri drepte, cu acelaşi dispreţ pentru latura estetică: duneta, turelele tunurilor, platformele lansatoarelor de rachete şi nacelele bărcilor de salvare. Blindajul sclipea în lumina soarelui care pălise niţel, învăluit într-o negură trecătoare. Cele trei coşuri înalte ale navei scuipau în atmosferă un fum negru, puturos.

La mare înălţime, măi multe reactoare maurai îi dădeau târcoale, neajutorate. Reuşiseră să alunge aviaţia inamică, însă, atunci când atacaseră nava, rachetele lor nu reuşiseră să-i provoace pagube serioase, iar focul ucigaş al tunurilor antiaeriene le înjumătăţise numărul. Veniră bombardierele, lansân-du-şi încărcăturile de la o altitudine sigură; dar laserele cuirasatului detonaseră bombele încă de când se aflau în aer.

Terai asculta toate aceste rapoarte cu furie; furie la gândul prostiei şi laşităţii Ministerului Federal al Apărării, al apatiei opiniei publice şi al meschinăriei intelectualilor, care dezaprobaseră toate eforturile făcute pentru a restaura puterea şi viteza de mişcare cu ajutorul cărora fusese câştigat

Războiul Energiei. Da, își aminti el, cei din Wellantoa știuseră de existența *Șarpelui de Mare,* acea epavă învechită și demodată. Li se permisese norrmenilor să o păstreze ca navă-amiral a pazei de coastă din această regiune. Dar stăpânii săi actuali erau cei din Sălașul Lupilor.

Nimeni nu-i ceruse lui Terai, sau altcuiva aparținând acelui serviciu, să se intereseze de soarta sa, atâta timp cât stăpâniseră Laska. Pur și simplu, nava dispăruse, îndreptându-se spre vreun șantier naval izolat, unde fusese transformată în monstrul care era acum. Blindaje, armament... Arme electronice, copiate după cele ale Ostrovului Ceresc, cum Marina Regală nu avea în dotare... Dacă acestea ar fi fost montate la sediul proiectului Orion, ar fi dezvăluit localizarea exactă a obiectivului apărat. Aici însă, acestea aveau parte de un suport mobil, cu atât mai eficient.

Iar acum, monstrul se apropia.

Cu motoarele pornite și pânzele strânse, *Rongelap* și flotila sa porniseră pe o traiectorie de interceptare. Intervalul fusese prea scurt, și întăririle nu apucaseră să sosească. Acum ar fi fost, oricum, prea târziu.

Se auzi un bubuit de tun și obuzul stârni o erupție de spumă albă în apropierea cuirasatului.

Acesta nu răspunse la provocare. În schimb, un fulger de lumină se zări pe platforma de lansare de la prova. Racheta se înălță ca o lance, lăsând în urmă o dâră de fum. Vuietul ascensiunii ei răsună puternic cale de kilometri.

Pe dunetă, Kepaloa își lăsă în jos binoclul, în vreme ce proiectilul traversa cerul, dispărând dincolo de orizont.

— Mă tem c-ai avut dreptate, căpitane Lohannaso, spuse el, cu un glas plin de amărăciune.

— Era logic. E drept, conform unei logici a brutalității, îi răspunse Terai. Și noi nu putem face absolut nimic, pentru numele lui Nan! Poate doar...

O explozie incandescentă răbufni dincolo de orizont, spre sud-est. Curând, un huruit înspăimântător se făcu auzit şi din mare păru a se înălţa un nou pisc înzăpezit.

Halaweo se repezi la microfon.

— Atenţiune! strigă el. Aţi asistat la explozia unui focos nuclear, aşa cum aţi fost avertizaţi că s-ar putea întâmpla. Rămâneţi la posturi. Nu-şi pot permite să arunce una asupra noastră, fiind atât de aproape, căci s-ar autodistruge. Cât despre acele raze laser, despre care aţi fost informaţi, acestea par a fi fost proiectate numai pentru apărarea antiaeriană. În orice caz, o astfel de rază, care poate distruge o bombă în cădere, nu poate poseda energia necesară pentru a distruge carena unei nave. Nici un vas n-ar putea transporta un generator capabil de aşa ceva. Nu avem de înfruntat nici un pericol pe care să nu-l fi înfruntat şi altădată cu succes. Avem o misiune vitală de îndeplinit. Pregătiţi-vă de luptă. Vom merge să vânăm aceste păsări de prăda.

Motoarele porniră cu toată puterea. Nava maurai ţâşni înainte, cu toate tunurile bubuind. Explozii şi şrapnele loviră cuirasatul.

La bordul său se aflau, în mod cert, oameni curajoşi. Fără să ia în seamă pagubele produse, lansară o a doua rachetă, apoi a treia şi a patra. Cerul deveni un ocean de flăcări.

Sosiră primele rapoarte, prin radio. Înainte de a fi alungate, avioanele de cercetare ale Lupilor îşi făcuseră datoria. Nici una dintre navele ţintă pe care reuşiseră să le identifice nu fusese îndeajuns de rapidă pentru a apuca să iasă din raza morţii nucleare. Fiecare explozie scufundase câte un portavion şi flotila care îl însoţea. Pretutindeni, în rest, groaza îi paralizase pe marinarii maurai sau îi adusese în pragul răzmeriţei. *‚Am fost învinşi, nu ne putem opune, e Vremea Prăbuşirii..."* Terai nu ştia de ce marinarii de aici reuşiseră să-şi păstreze cumpătul. Ce-i drept, el şi ceilalţi comandanţi ai

flotilei fuseseră sinceri, îi anunţaseră despre ameninţarea căreia trebuia să-i facă faţă, iar un inamic cunoscut nu e la fel de înspăimântător ca unul nevăzut...

„Te iubesc, Elena", îşi începuse el scrisoarea. Nu ştia dacă ea avea s-o primească vreodată. Poate că doar peştii aveau să o citească.

Moralul echipajului era, probabil, încordat la maximum. Terai îl văzu pe Halaweo cedând.

— Milostive Haristi, ne vor nimici, ca pe mongi, gemu căpitanul.

— Nu! strigă Terai, apucându-l de umăr, îndeajuns de tare pentru a-i provoca un ţipăt de durere. Nu şi dacă vom reuşi să scufundăm acea navă. Trebuie să fie ultima lor rezervă de materiale atomice. Nu pot avea multe pe care să le folosească în scopuri militare, dacă vor să vadă vreodată răsăritul lui Orion. Se pare că rachetele lor nu sunt chiar atât de performante, de vreme ce nu pot ţinti cu ele de pe continent. Daţi-i drumul înainte!

Turelele navei duşmane se rotiră. Tunurile bubuiră. Catargul principal al lui *Rongelap* se prăbuşi, în flăcări. Se auziră ţipetele marinarilor răniţi. Tovarăşii lor rămaseră însă la posturi, răspunzând cu foc înteţit.

Cuirasatul făcu cale întoarsă, îndreptându-se spre gura estuarului Cook, unde avea să fie apărat de bateriile de tunuri de pe ţărm. La oarecare distanţă, o fregată maurai se scufunda, cuprinsă de flăcări.

— Trebuie să-i lăsăm să plece, spuse Kepaloa. Altfel, ne va face bucăţi.

— Nu, domnule, nu, i-o reteză Terai. Nu vă daţi seama? Probabil că au rămas încă arme nucleare la bord, mai mult ca sigur, ultimele. *E* ultima lor armă nucleară. Vor distruge şi următoarea flotă pe care o vom strânge... Dacă nu cumva o vom trimite noi, astăzi, la fund.

Kepaloa îl privi îndelung, înainte de a-i răspunde.

— Cred că tocmai ai preluat comanda, căpitane Lohannaso. Prea bine, îi vom urmări până la capăt.

Crucişătorul se legănă din nou, sub povara unei noi explozii. Aşchii de metal şi lemn se înfipseră în trupuri omeneşti. O floare de foc răsări pe punte. Oamenii zăceau nemişcaţi sau se târau, gemând şi strigând după ajutor.

Dar alţii le luară locul, lângă tunurile lui *Rongelap* şi ale celorlalte nave rămase. *Şarpele de Mare î*şi încetini marşul. Turelele de la pupa îi fuseseră sfărâmate. Coşurile nu mai existau. Cei din sala maşinilor se sufocau, probabil, de-acum. Trăgea cu tot armamentul convenţional din dotare, ridicând gheizere de spumă, şi totuşi, mauraii se apropiau tot mai mult.

— Ohohoo! urlă Terai. Nu credeaţi că vom avea destul curaj, nu-i aşa?

Chiar cu catargul doborât şi pradă flăcărilor, *Rongelap* era cea mai rapidă navă. Ajunsese acum în dreptul navei duşmane, iar puşcaşii de la bordul său abăteau o ploaie de gloanţe asupra punţii inamice. Terai sări de pe dunetă. În trecere, apucă un lansator de harpoane dintr-un rastel, ţinându-l deasupra capului ca pe-o lance.

— Pregătiţi-vă de abordaj! strigă şi trase. Pentru binele copiilor noştri, înainte!

Nu simţea teamă şi nici furie. Se mişca la fel ca o furtună sau un val uriaş. În mintea sa, retrăia răcoarea unei partide de înot alături de prietenul său, delfinul, în apele de acasă. Nimeni nu avea să afle, mai târziu, a cui fusese mâna dornică de răzbunare ce armase, şi declanşase unul dintre ultimele focoase nucleare. O minge de foc se înălţă spre cer. Valurile mării începură să fiarbă. Păsările se prăbuşiră din zbor, arse de vii. Tunetul exploziei stârni ecouri până în cele mai îndepărtate văi, provocând avalanşe pe pantele munţilor. Se iscă

vântul, purtând cu sine, spre est, peste apele golfului, otrăvurile eliberate.

Apoi se lăsă o tăcere adâncă peste marea pustie.

3

După presiunea şi violenţa şocului lansării, imponderabilitatea era asemeni unui vis trăit cu ochii pe jumătate deschişi, într-o dimineaţă de primăvară timpurie, lângă fereastră.

Pământul strălucea în deplina-i puritate alb-albăstrie: câmpii gata să înverzească, în Nord, culmi sculptate cu migală de o mână de maestru, râuri de argint viu şi lacuri sclipitoare, nori pufoşi, curgând ca nişte fluvii uriaşe. Apoi, un nou apus scaldă în aur roşu curbura planetei, pe măsură ce astronava încheia un nou circuit cu durata de nouăzeci de minute, cufundându-se în noaptea celeilalte emisfere. Dar bezna nu stăpânea nici aici, căci firmamentul se umpluse de stele. Singur, în cabina neluminată, Iern îşi lăsă mintea să zboare liberă printre ele.

Ronica pluti înapoi spre el. Făcuse o inspecţie de rutină. El îi îmbrăţişă trupul aromat, lipsit de greutate. Calea Laptelui îi scălda chipul în lumina ei rece, ivindu-l dintre umbre. Plutiră împreună, ţinându-se de mână.

— Totul e în regulă, îi spuse ea. Ne-am ales cu o navă chiar mai bună decât îşi închipuiseră cei ce-au proiectat-o că ar putea fi... Ai primit vreun răspuns la mesajul nostru?

— Nu, nu încă. Dar nu mă miră. Vor avea nevoie de timp pentru a construi transmiţătoare adecvate, şi acum... se pare că ei sunt prea ocupaţi acolo, jos. Să fiu sincer, aş prefera ca, măcar un timp, să nu mai ştiu nimic din ce se întâmplă acolo.

— Te înţeleg, oftă ea. Şi eu sunt la limita puterilor. E o reacţie firească, după toate prin câte am trecut. Dar nu-ţi fie teamă, ne vom vindeca.

El încuviinţă.

— Poate că şi omenirea are şanse să se vindece, într-o bună zi. Ronica, nu putem lăsă să se piardă toate acestea. Credeam că ar trebui să împiedicam înălţarea lui Orion, dar acum, după câte-am văzut... Trebuie să răsară. O simt.

Ea îl sărută.

— Aşa e.

— Că tot veni vorbă, cred c-ar trebui să ne mai amânăm o vreme întoarcerea. Vreau să spun, nu numai până când vom reuşi să ne familiarizăm cu comenzile. Ar trebui să mai ămânăm o săptămână, poate chiar mai mult, până când situaţia se va stabiliza acolo, jos. Dacă se va mai stabiliza vreodată... Până când vom şti unde am putea ateriza, fără ca nava să ne fie luată şi distrusă.

— Sunt de aceeaşi părere, dragul meu. În fond, avem destule provizii.

Nerăbdarea alungă oboseală din vocea lui Iern.

— Şi destulă energie. Capacitatea computerului nu e prea grozavă, dar, având în vedere energia motrice de care dispunem, nici nu e nevoie de aşa ceva. Nu e neapărat necesar să rămânem pe orbită în jurul Pământului. Deodată, în ciuda tuturor gândurilor negre, izbucni în râs. Ce-ai zice de o croazieră în jurul Lunii?

4

— Am făcut totul doar de dragul ei, murmură Jovain. Desigur, voiam să remodelez Domeniul aşa cum credeam eu că ar fi bine, voiam şi să mă răzbun pe Iern... Dar, mai presus de orice, am făcut

totul pentru ea. Iar acum, nu mi-a mai rămas nimic.

Mattas Olvera îşi puse mâna pe umărul căpitanului, cu o blândeţe neprefăcută, şi îi spuse:

— Ai slujit-o pe Geea.

— Mi-am slujit doar interesele. Jovain făcu un gest larg, către fereastra prismatică. Iar acum, şi Ea mă respinge, ca toţi ceilalţi.

Ucheny-ul îl găsise în grădină, lângă tufa de trandafiri. Se retrăsese acolo pentru a privi în linişte spre Pământ, spre locul unde se afla Faylis. Albi-aurii, în soarele după-amiezii, norii îi ascundeau atât pământul, cât şi marea. Rapoartele primite ceva mai devreme anunţau o grindină devastatoare care făcea ravagii dincolo de norii aceia, astfel încât Călăreţii Furtunii plecaseră să îi înfrunte.

— Greşeşti, îl admonesta Mattas. Geea nu se poate îndepărta de tine, aşa cum nici tu nu te poţi îndepărta de Ea. Viaţa e Una. Doar atunci când câte un organ se îmbolnăveşte... Se grăbi să schimbe subiectul. De fapt, nu ţi-ai pierdut soţia. Am înţeles că nu-i pria mediul de-aici, dar continuă să te aştepte în Tournev.

— Cât va trebui să aştepte? Cât va mai rezista, aşteptându-mă? Mă va aştepta, oare? Ne-am îndepărtat destul în ultimul timp. Într-un acces de furie cu gust amar, Jovain îşi scutură ameninţător pumnul, la adresa imensităţii înconjurătoare. Îmi şi închipui cum îi saltă inima de bucurie, inimioara ei romantică, la auzul veştilor... Băiatul de Aur, Iern, e viu şi înconjoară planeta ca un zeu eliberat din chingi. Întreg Domeniul îi înalţă imnuri de slavă! între timp, eu stau aici, singur şi renegat, prizonier în propria mea fortăreaţă...

Glasul lui Mattas deveni mai aspru.

— Autocompătimirea nu ţi se potriveşte deloc. Fii bărbat, aşa cum ai fost până acum.

Jovain îşi izbi pumnul în palma deschisă.

— Îmi pare rău. Catastrofa din Merica, o încununare a tuturor revelaţiilor nebuneşti, şi propriul meu regat, sfâşiat în bucăţi... Cu privirile aţintite în afară, îşi recăpătă, încetul cu încetul, stăpânirea de sine. Mă uimeşte calmul tău. Credeam că tu, un adept geean, vei fi zdrobit. Ticăloşii tehnocraţi sunt pe cale de a învinge...

Cuvintele lui Mattas fură rostite pe un ton şi mai aspru.

— Nu sunt de acord.

— De ce nu?

— Geea va învinge. De-aceea am venit. Rewi Seraio m-a întrebat unde poţi fi găsit. Doreşte ca întreaga conducere să se întrunească imediat. Bănuiam că te voi găsi aici şi că ai nevoie de un sprijin moral înainte să-i întâlneşti.

— Poftim? zise Jovain, îndreptându-şi ţinuta, dar neputându-şi reprima un fior. Mulţumesc, dar cred că ar fi mai bine să nu ne pierdem timpul. Mi-am recăpătat controlul.

Perspectiva acţiunii, a oricărei acţiuni, după un moment de neputinţă, e ca sângele dat unui soldat rănit.

Cei doi înaintară cu paşi repezi printre frunze şi flori. Încercau să nu bage de seamă cât de mult se ofiliseră acestea, cum păliseră şi cât de multe erau deja moarte. Celor din noul echipaj care primiseră în grijă grădina le lipsea timpul, experienţa şi pasiunea vechilor îngrijitori. Chiar şi aerul îşi pierduse prospeţimea.

Nivelurile superioare erau pustii, un labirint de culoare pline de ecouri şi de camere goale, cu excepţia câte unui tehnician sau a vreunui membru al Gărzii Terrane. Aceştia din urmă îi salutau, crispaţi. Puţini dintre civili o făceau, căci mulţi dintre ei nu erau localnici. Echipajul actual al Ostrovului Ceresc era format, în marea lui majoritate, din maurai şi espaynieni. Jovain se întrebase, nu o dată, câţi dintre aceştia erau cu adevărat civili. Căpeteniile lor, Yago Dias Garsaya

şi Rewi Seraio erau ofiţeri în corpurile de spionaj ale Armatei zheneralului şi ale Marinei Reginei.

Şi-ar fi dorit un echipaj care să-l asculte doar pe el; pe nimeni altcineva. Când colo... E drept, deţinea controlul, din punct de vedere militar, dar nu era convins că asta însemna, de fapt, mare lucru.

Ajungând în biroul său, trimise după străini şi se aşeză sub portretul Marelui Charles şi sub Declaraţia de la Tours. Tăblia de sticlă a mesei de lucru era rece, sub atingerea degetelor sale.

Mattas îşi luă un scaun şi se aşeză, făcându-l să scârţâie, copleşit de greutatea sa.

— Vrem răzbunare, mugi el, roşu la faţă. Vrem să ardem, să cauterizăm cancerul Geei, înainte ca acesta să se răspândească.

— Ce putem face? răspunse Jovain, obosit. Odinioară, Domeniul ar fi putut trimite ajutoare mongilor, dar, acum, ce ne-a mai rămas?

Ca la un semnal, Ashcroft Lorens Mayn intră, crispat în uniforma sa verde, cu trăsăturile răvăşite, şi totuşi, atât de asemănătoare cu ale surorii sale. Luă poziţia de drepţi.

— Domnule, mă tem că vă aduc veşti proaste, spuse el. Cu două ore în urmă, înainte ca furtuna să devină atât de intensă, încât am pierdut majoritatea contactelor prin radio, am recepţionat două mesaje. Midi-ul Superior a renunţat la vasalitate, la fel seniorii clanului Kroneberg, în unanimitate.

— Şi ei? oftă Jovain. Nu mă surprinde. Stai jos, Lorens. Ce veşti mai ai de la Faylis în ultima vreme? Eu nu mai ştiu nimic.

— Nici eu, îi răspunse tânărul, cu un accent compătimitor. Dar n-am apucat s-o vizitez ultima oară, când am fost la Tournev. Vă amintiţi că atunci eram ocupat cu atacul oamenilor mascaţi asupra celor din Gardă.

— Încă nu aveţi nici un fel de indicii în privinţa identităţii nelegiuiţilor? Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a impune ordinea.

Dacă nu putem controla nici măcar acel oraş şi împrejurimile sale, înseamnă că suntem terminaţi, şi, o dată cu noi, Ostrovul Ceresc.

Yago Dias Garsaya intră, îşi luă un scaun şi se aşeză. Îşi aprinse o ţigară şi începu să pufăie, şuierând nervos.

— Am primit nişte informaţii culese de către serviciul nostru în ţinutul mongilor, spuse el. Reţeaua geeană funcţionează încă, deşi ne-au mai rămas destul de puţini agenţi.

Pulsul lui Jovain se acceleră.

— Ce-ai aflat? Plănuiesc cumva un nou atac?

Espaynianul clătină din cap.

— Aparent, nu. Soldaţii par a fi din cale-afară de demoralizaţi.

Barba lui Mattas se zburli de mânie.

— Şi mai susţin că sunt o rasă de războinici! pufni el; norrmenii şi-au cheltuit, probabil, întregul stoc de arme nucleare, sau aproape tot. Cenuşa celor masacraţi strigă în toate cele patru vânturi, cerând răzbunare.

Yago clătină din nou din cap.

— Regimentele care erau gata oricând de luptă şi care au fost masacrate erau cele în care spiritul strămoşilor mai supravieţuia încă. În mod evident, pilda lor era mai importantă pentru celelalte decât s-ar fi putut crede, explică el. În fond, geeanismul nu implică în mod necesar un ethos războinic. Iar apartenenţa la acesta ascute şocul provocat de... ceea ce s-a întâmplat. Cohorte întregi din cele Cinci Naţiuni refuză să se adune sub drapel. Iar cele care intenţionează să o facă trebuie să înfrunte un val masiv de dezertări.

Mattas se încovoie sub povara acestor veşti.

— Toate astea se întâmplă chiar în patria celei dintâi viziuni...

— Mai mult, guvernele mong au şi aşa destule probleme. Au început să sosească rapoarte despre slugai fugiţi sau despre întâlniri în care

aceştia ridică glasul, cerând egalitate. Unii dintre ei au fost văzuţi înarmaţi, în public.

— Acea societate trebuie să fi fost mult mai decăzută decât ştia ea însăşi, rosti încet Jovain. Din clipa în care puterea aristocraţilor a slăbit şi s-a răspândit vestea că cei din neamul lor, meri-canii, au reuşit să înfrângă mândra oaste a mongilor... Ce crezi că va rezulta de aici?

Yago ridică din umeri, întristat.

— Cine poate şti? Tulburări la scară continentală; o posibilă dezintegrare sau, în cel mai bun caz, sfârşitul vechii ordini a lucrurilor. Cred că Uniunea de Nord-Vest nu trebuie să-şi mai facă probleme în ceea ce priveşte frontul din est.

— Până când..., începu Mattas, dar fu întrerupt de intrarea lui Rewi Seraio.

Mauraiul era un bărbat cu ten bronzat, între două vârste, a cărui atitudine profesorală nu-i scădea cu nimic din forţa pe care părea că o radia. Încă înainte de a se aşeza, începu să vorbească, în fraze scurte, plate, rostite în angley:

— Căpitane, domnilor, v-am cerut să ne întâlnim, fiindcă ţara mea a suferit, la rândul ei, un dezastru şi, deci, în curând, va fi nevoită, probabil, să facă faţă unei crize fără precedent Desigur, asta îi afectează şi pe supuşii Maiestăţii sale aflaţi aici şi, deci, şi Ostrovul Ceresc.

O presimţire neagră îi înfipse un ghimpe în inimă lui Jovain.

— Aţi fost, la rândul vostru, atacaţi cu arme nucleare, gâfâi el.

Rewi încuviinţă.

— Ieri.

Mattas emise un zgomot, de parcă ar fi fost strangulat. Lorens nu se clinti, dar tinereţea trăsăturilor sale dispăru ca luată de vânt.

— Am primit de curând un raport în această privinţă, continuă Rewi. Totul s-a petrecut atât de haotic, încât a trebuit să treacă o zi pentru a se putea alcătui o relatare cât de cât coerentă. Se pare

că decolarea astronavei a declanşat totul sau măcar a grăbit deznodământul.

— Cum? Ce s-a întâmplat? întrebă Jovain, cu voce stinsă.

— Aţi ascultat mesajul transmis de Ferlay şi Birken sau măcar o înregistrare a sa, nu-i aşa? Ei au declarat că decolaseră cu nava prototip, pentru a-i lipsi pe ucigaşii norrmeni de ea. Desigur, a fost o faptă admirabilă din partea lor, dar, în mod evident, tocmai asta i-a forţat pe norrmeni să treacă la represalii. Au trimis o navă de război având la bord rachete armate cu focoase nucleare. Au distrus portavioanele noastre, căci asta le fusese misiunea iniţială, nimicind astfel un sfert din flota noastră. O ultimă explozie a distrus şi nava aducătoare de moarte, dar ea ne-a costat nava-amiral şi viaţa comandanţilor ei. Jovain încremenise. Nu ştia ce să facă. Yago îşi chinuia plămânii cu fumul înecăcios. Lorens se cruci, iar Mattas izbucni într-un potop de înjurături. După câteva clipe de tăcere, Rewi continuă, cu acelaşi glas lipsit de expresie: Lumea începe să se întrebe câtă încredere se poate avea într-un guvern ale cărui greşeli şi calcule eronate au impus pierderi atât de grele poporului Maiestăţii sale. Cu toate acestea, presupunerile celor din guvern sunt, se pare, plauzibile. Nava purtătoare de arme nucleare era ultima de acest fel, şi s-a scufundat o dată cu ultimele rezerve de astfel de arme ale norrmenilor.

După cum, probabil, vă amintiţi, mesajul Ferlay-Birken includea şi o descriere a astronavelor Orion, conţinând detalii tehnice esenţiale. Putem, aşadar, estima cantitatea de materiale fisionabile de care au nevoie norrmenii pentru construirea acestor nave, şi s-a calculat o limită maximă a cantităţii de materiale dezgropate; cu siguranţă, tot ce inamicul putea să pună deoparte pentru construirea de arme a fost deja cheltuit. Ne îndoim că va sacrifica din materialele necesare navelor pentru a construi noi arme. Nu

numai că îi lipsesc mijloacele de a transporta aceste bombe la ţintă; mai mult, construind bombe, ar nega scopurile eforturilor sale.

— Nimeni nu poate prevedea care vor fi acţiunile unui nebun, spuse Jovain. Oricine a trimis în luptă acea navă de război, trebuie să fi fost nebun, nu?

Rewi îi zâmbi, amar.

— Nebunia e o chestiune destul de relativă, domnule. Pot să-mi închipui că în spatele acestei acţiuni s-a aflat un impuls de ură demonică. Dar, oricare-ar fi fost preţul plătit, pot spune că a meritat.

— Chiar aşa?

— Gândiţi-vă. Bombardamentul iese din discuţie până când vom putea construi noi portavioane sau vom invada Laska şi ne vom construi baze aeriene acolo. Ambele variante ar necesita aproape un an, cel puţin, şi asta, dacă ne vom hotărî să acceptam tot sprijinul ce ne va fi oferit din străinătate. Acelaşi lucru este valabil şi pentru o eventuală debarcare în peninsulă. Între timp, ei vor fi liberi să-şi vadă de treabă. Şi-au pierdut prototipul, dar nu cred că vor avea nevoie de prea mult timp pentru a construi un altul, cu atât mai mult, cu cât cel dintâi s-a comportat remarcabil. Nu va dura mult, şi vor avea la dispoziţie întreaga flotă spaţială. Blocada s-a încheiat, e sigur. Scăderea moralului a făcut mai mult rău în acest sens decât toate pierderile suferite. În raportul pe care l-am primit, se precizează că degeaba li se spune echipajelor că toate armele nucleare au fost cheltuite. În firea oamenilor, în întreaga noastră civilizaţie, există o teamă obsesivă de atom. Nimic nu-i mai împiedică deci pe cei din teritoriile sudului să trimită întăriri şi provizii spre nord, atât pe mare, cât şi pe uscat. Nu putem controla decât anumite enclave, în acea regiune... Nu acum, când populaţia a simţit, pentru o clipă, gustul victoriei. Şi care e reacţia, în ţară şi

peste hotare? Ştiţi cu toţii că acest război nu s-a bucurat de popularitate. În raport sunt menţionate demonstraţii şi revolte în numeroase comunităţi maurai. Cauza lor e groaza, dar şi o oarecare admiraţie rebelă faţă de curajul de netăgăduit al adversarului. Mi-e teamă că Ferlay şi Birken au aprins imaginaţia în milioane de minţi; iar obiectivul nostru primordial, declarat, a fost nimicirea acelor astronave. N-aş fi deloc surprins dacă Beneghalul s-ar retrage de la negocierile referitoare la o alianţă cu noi. Şi-aş fi în stare să pun pariu pe leafa mea pe un an întreg că mericanii liberi din sud-vest o vor face, cu siguranţă. Privirea pătrunzătoare a lui Rewi îi scrută, pe rând, încheind cu Jovain. Pe scurt, încheie mauraiul, există destule şanse ca întreprinderea norrmenilor să reuşească, şi, în consecinţă, o mână de iresponsabili aventurieri vor ajunge să domine întreaga planetă. S-ar putea ca, o dată ce vor face acest pas, să aibă de înfruntat aceleaşi dificultăţi cu care vă confruntaţi acum, căpitane, dar civilizaţiile noastre, aşa cum le cunoaştem, vor pieri cu siguranţă.

— Doar dacă nu cumva..., începu Mattas.

— Da, încuviinţă Rewi. Noi doi am discutat această alternativă.

Înţelegerea se prăvăli, strivitoare, asupra lui Jovain.

— Ia staţi! strigă el, fără vlagă. Ostrovul Ceresc?

— Da, înălţimea voastră, îi răspunse mauraiul. Aerostatul este dirijabil. Îl putem duce, peste pol, deasupra poziţiilor inamicului, în mai puţin de o săptămână. Având la dispoziţie cantităţi nelimitate de energie solară, n-avem nevoie de localizări precise. Putem menţine laserele în foc continuu, oricât ar fi nevoie... Le putem spulbera trupele, le putem pârjoli ajutoarele din întregul ţinut, îi putem ţintui sub pământ, le putem răscoli peşterile, până când vor capitula.

— Atotputernice Deu, se înfioră Lorens, făcându-şi din nou cruce.

— Nimeni nu ne-ar putea atinge, strigă Yago, nimeni!

— Nu, aşteptaţi, aşteptaţi, îngăimă Jovain. Aici, acasă... Domeniul ar cădea pradă duşmanilor mei...

— Şi-acum, în situaţia actuală, nu tot ei îl stăpânesc? îi replică Rewi.

— Iern ar putea ateriza liniştit în Franceterr, şi toţi i s-ar alătura.

— Ce pericol poate prezenta o singură navă spaţială, neînarmată? Vă veţi întoarce ca un erou, domnule, ca un cuceritor de neînvins. Şi... cred că pot să afirm liniştit că Federaţia Maurai va fi alături de cel ce-şi va salva planeta.

— Cel ce va salva Geea, adăugă Mattas. O va salva de la o nouă Judecată de Apoi. Va face dreptate pentru atrocităţile comise nu numai faţă de fiinţele umane, ci şi împotriva Ei însăşi.

Ostrovul Ceresc! răsună, ca un strigăt de luptă, în mintea lui Jovain. *Cea mai puternică fortăreaţă şi maşinărie din câte există. Căpitanul său va fi cel ce va făuri chipul următorului mileniu... dacă va fi în stare să-şi arate hotărârea bărbătească...*

Un sentiment glorios puse stăpânire pe el. Sări în picioare.

— O voi face! strigă.

În tumultul ce se iscă, gândul îi zbură la săgeţile de soare pe care avea să le azvârle, ucigând şi pârjolind, ucigând şi pârjolind, el însuşi, ca un zeu răzbunător.

5

Încă o dată, Călcâiul Cizmei gemea de lume. Adresându-se mulţimii reunite în acea zi, Eygar Dreng îşi încheiase cuvântarea strigând:

— Putem învinge, şi v-o jur în faţa lui Dumnezeu, vom învinge! Am avut pierderi grele, dar duşmanul a pierdut şi mai mult. Nu se va întoarce prea curând. De mâine, ne vom întoarce la muncă şi vom munci ca nişte apucaţi. În noaptea aceasta, însă, vom sărbători şi vom priveghea. Vom sărbători victoria şi vom sta de veghe în amintirea acelor bărbaţi şi femei care s-au jertfit pentru a ne aduce biruinţa. Să bem, mulţumindu-le, în amintirea lui Mikli Karst, a lui Bryun Scarp, a tuturor celor care şi-au dat
viaţa ca Lupul să poată alerga liber. În spiritul lor, fie ca Orion să răsară!

În seara aceea, se afla la popotă, aşezat pe o masă, aşa cum ar fi şezut pe un tron. În mână avea un pahar de whisky, tropăia cu picioarele sale scurte, şi vocea sa se auzea tunătoare, în larma din jur. Încăperea nu era îndeajuns de încăpătoare pentru a-i putea cuprinde pe toţi, cu atât mai mult, cu cât o mulţime de voluntari li se alăturaseră. Cea mai mare parte se răspândiseră pe holuri, trecându-şi, de la unul la altul, sticlele cu băutură, cântând, ţopăind în paşi de dans, îmbrăţişându-se şi, nu rareori, vărsând câteva lacrimi, printre râsete şi strigăte sfidătoare. Aerul era fierbinte, greu de fum, urât mirositor, dar părea că prin întregul nivel bântuia un vânt sălbatic de iarnă, trezindu-i la viaţă.

Oamenii intrau şi ieşeau, valuri-valuri, pe uşă, roind în jurul barului. Dintre ei se ivi o apariţie asemănătoare unei sperietoare de ciori. Pe coridoarele exterioare înaintase mai repede. Aici însă, mulţimea îl prinsese în capcană. Răsunară ţipete şi blesteme, pumni se ridicară ameninţători, apoi liniştea se răspândi ca o maree, dinspre centrul încăperii, şi toţi se holbară la el.

— ...trădător, iscoadă, prindeţi-l, legaţi-l...

— Gura! tună Eygar. Daţi-i pace! Vuietul mulţimii care îl înconjura se stinse, încet. Ce sunteţi, oameni liberi sau o adunătură de şerbi ai

mongilor? Ce s-a întâmplat n-a fost din vina lui Plik. Daţi-i pace, vă spun! Oamenii din jurul angleymanului se dădură la o parte, înghesuindu-se unii într-alţii, până când acesta rămase singur, în intervalul dintre cele două jumătăţi ale mulţimii. Eygar îi făcu semn. Vino-ncoace, prietene, îl strigă. Când trubadurul se apropie, directorul îi arătă sticla aşezată lângă el, pe masă. Hai, trage-o duşcă.

Plik sorbi îndelung.

— Aaah! oftă el. Domnul să vă binecuvânteze, domnule. Aveam nevoie de băutura asta. Îi simţeam îndeajuns de mult lipsa, încât să risc să-mi port oasele încoace. Sunteţi din cale-afară de amabil.

— Dintotdeauna mi-au plăcut cântecele tale. Şi nu cred că ai vreun amestec în ceea ce au făcut prietenii tăi.

Plik îi răspunse printr-o privire hotărâtă.

— Nu, domnule. Dar ei vor rămâne şi în continuare prietenii mei.

— E dreptul tău să simpatizezi pe cine ai chef.

— Vă spun drept, nu simpatizez pe nimeni în mod special. Mi-e milă doar de nevinovaţii pe care aceste cauze mari i-au ucis, i-au jefuit şi i-au siluit, şi o vor face în continuare.

— Ei bine, fă-ţi treaba în continuare şi ai grijă ce vorbeşti, îl sfătui Eygar. O mulţime dintre ai noştri au devenit ai naibii de sensibili, după toate prin câte-am trecut, şi nu-ţi pot da un înger păzitor. E-n regulă, du-te la bar, dacă vrei.

În înghesuială, Plik nu reuşi să se îndepărteze, astfel încât îl auzi pe un ofiţer adresându-i-se îngrijorat directorului:

— Domnule, cred că ar trebui să discutăm despre pericolul potenţial pe care-l constituie astronava furată.

— E-n regulă, voi termina ceea ce începusem să-ţi spun, apoi ne vom apuca serios de băut, îi

răspunse Eygar. Mâine vom putea intra în amănunte, dacă doreşti. În principiu, nu sunt de acord cu tine că ea ar putea reprezenta o ameninţare. Ferlay a transmis că intenţiile sale sunt paşnice, chiar dacă nu mai este de partea noastră. Îl cred. De fapt, două posturi de urmărire prin radar au raportat că, în prezent, se îndreaptă spre spaţiul îndepărtat.

— Se va întoarce, domnule. Iar *Orion Doi* are o mulţime de bombe atomice în cală.

— Nu le poate arunca asupra noastră. N-o poate face decât dacă reproiectează întregul sistem, mai întâi, şi cine crezi că ar putea să îi acorde sprijinul necesar? Mauraii? Nu, ar fi împotriva convingerilor lor etice. Şi-apoi, Ferlay şi Birken au plecat tocmai fiindcă erau dezgustaţi peste măsură de folosirea annelor nucleare în război. Nu pot să-i condamn prea aspru pentru asta, mormăi Eygar, muşcându-şi buzele.

— Şi totuşi...

— Nu-ţi face griji, nu mă bazez doar pe argumente psihologice. Să admitem că Ferlay ar reuşi să aterizeze pe teritoriul Federaţiei, fără să distrugă nava. Să admitem şi că mauraii ar putea fi îndeajuns de disperaţi pentru a converti bombele în focoase nucleare, trimiţând apoi nava într-o misiune specială împotriva noastră. Aminteşte-ţi însă că bombele lor sunt de capacitate scăzută, căci, altfel, ar pulveriza nava. Dacă întregul kilotonaj ar fi înglobat într-o singură bombă, care să fie detonată îndeajuns de aproape, ar reuşi să distrugă cel mult unul dintre puţurile noastre de lansare, nu mai mult. Acestea sunt situate la distanţe îndeajuns de mari unele de altele, şi al naibii de bine întărite. Dacă materialul fisionabil ar fi împărţit în destule părţi, fiecare bombă ar trebui să lovească extrem de precis. Dar mauraii nu dispun de informaţii chiar atât de exacte şi nici de precizia necesară. Adu-ţi aminte, nimeni n-a mai purtat, cu adevărat, un război aerian de la Osândă

încoace. Tehnologia actuală în acest domeniu este destul de primitivă. Atât ei, cât şi Ferlay au destul bun-simţ pentru a-şi da seama de asta.

— Dar nava însăşi ar putea constitui o armă potenţială, domnule, insistă ofiţerul.

— Te referi la exploziile ei propulsoare, spuse Eygar. Da, teoretic, Ferlay ar putea trece razant pe deasupra puţurilor, provocând câte o explozie deasupra fiecăruia dintre ele. Ar fi însă nevoie de o îndemânare incredibilă în pilotaj. Oricât ar fi el de priceput, e singur, fără copilot, şi nu are decât un singur inginer la dispoziţie. Teoria asta e cusută cu aţă albă. Dar, uite, tocmai pentru a risipi îngrijorările unora ca tine, Jakyo, voi cere miliţiei să aducă câteva rachete în această regiune.

— Rachete nucleare?

Eygar făcu un gest de respingere.

— Nu! Am fost informat că am consumat toate porcăriile de acel gen şi, recunosc deschis, îmi pare bine. Vorbesc de rachete mai mici, cu combustibil solid, cu încărcătură explozivă convenţională. Pot atinge înălţimi de până la zece kilometri. Astronava ar trebui să coboare mai jos dacă ar avea de gând să producă pagube reale, şi ar fi de ajuns o singură rachetă pentru a o doborî. Pumnul său izbi masa. Sticla şi paharele tremurară. Eygar luă o duşcă zdravănă din licoarea de foc şi adăugă: Îţi repet, nu mă aştept deloc la o asemenea încercare... Ferlay ştie şi el că n-ar avea nici o şansă. Şi-apoi, cred că ţine enorm la nava aceea, cu atât mai mult acum, după ce-a fost cu ea în spaţiu, norocos blestemat! Dar nu-ţi mai face atâtea griji, Jakyo, suntem pregătiţi pentru orice eventualitate. Şi acum, piei dracului de-aici şi lasă-mă să-mi văd de băutură!

Plik se îndepărtă, croindu-şi cale prin înghesuială. Deşi continua să atragă priviri ostile, nimeni nu se mai legă de el.

Cineva îl luă de braţ. Privi surprins şi o descoperi pe Lisba Yamamura, fata de la

bibliotecă.

— Noroc, îi spuse aceasta, cu un dram de timiditate în glas.

— Salut... Era uimit. Se mai întâlniseră întâmplător de vreo câteva ori, de la cearta avută în urmă cu câteva luni, dar relaţiile dintre ei se răciseră. Ce mai faci?

— Nu prea ştiu, în ultima vreme. Tu? Plik ridică din umeri şi zâmbi uşor. Dacă ţi-e sete, şi pun pariu că-ţi este, te avertizez că ţi-ar trebui mai mult de o oră ca să ajungi în preajma barului, îi spuse ea. Vrei să bei o gură de la mine, ca să îţi potoleşti arşiţa?

— Mulţumesc, răspunse el, acceptând paharul şi sorbind puţin din el. Dar ce te face să crezi că o merit?

Ea îl privi îndelung.

— Cred că eşti tare singur în ultimele zile.

— Ei bine...

— Nimeni nu mai vrea să-ţi asculte cântecele, nu-i aşa? Ai mai compus vreunul nou? Evenimentele astea trebuie că te-au inspirat, deşi nu ştiu dacă ar fi înţelept să cânţi despre ele în public.

Din hol, se auzi un cor de glasuri bărbăteşti, baritonale. Melodia prinse şi se răspândi, pe măsură ce alţi şi alţi bărbaţi i se alăturau.

„Lăsaţi tunetele demult zăgăzuite
Să scuture cer şi pământ din temelii.
Pe cer arate-se minunea ce-am făurit
Şi liber să răsară Orion.
Moarte tiraniei!
Acum, Lupul aleargă liber!
Sfidaţi zeii din ceruri,
Ei trebuie să piară.
Şi mergem înainte,
Înainte mereu,
Înainte, spre libertate! Libertate! Libertate!"

Plik clătină din cap. Pălise.

— Nu, n-am mai compus nimic. N-aş îndrăzni să mă măsor cu ei şi cântecul lor.

— Ce spui? întrebă Lisba. Însufleţitoare melodie, dar nu cred că versurile valorează mare lucru.

— Sunt versuri albe, îi răspunse Plik, abia reuşind să se facă auzit, în vreme ce melodia le copleşea auzul. Oricum, nu vezi? Eu sunt poet sau, cel puţin, aşa îmi place să cred. Invoc demonii şi-apoi mă străduiesc în măsura în care îmi stă în putinţă, să descriu ce am văzut. Dar ceea ce auzi acum e limba demonilor înşişi. Îşi desprinse braţul din strânsoarea ei. Iartă-mă, te rog, îi spuse. Bănuiesc c-am reuşit din nou să te jignesc...

— Nu... nu tocmai. Te-am căutat tocmai fiindcă mi-am amintit ce eşti şi... Oh, nu, n-am de gând să-mi trădez sălaşul său proiectul Orion, nicidecum, dar am avut impresia că tu înţelegi mai bine ce se petrece şi speram că m-ai putea ajuta să înţeleg şi eu... Lisba îi apucă mâinile şi se apropie mai mult de el. Am o cameră în sectorul celibatarelor, îi spuse ea repede. E cât o cutie de chibrituri, dar stau singură. Am acolo o sticlă de vin. Vino cu mine. Te rog.

6

Furtuna bântui deasupra Uropei apusene până după ora amurgului. Faylis stătea închisă în casă (ce altceva ar fi putut face o femeie singură?), ascultând geamătul vântului, bubuitul tunetelor, darabana ploii pe acoperiş, ce se scurgea în torente pe străzi. Când fulgera, cataractele de apă care se prelingeau pe geamuri străluceau sinistru, de parcă acolo, afară, ar fi izbucnit vreun incendiu. Era frig în conacul Aurillac din Tournev, căci un sabotaj scosese din funcţiune centrala energetică a oraşului care făcea legătura cu Ostrovul Ceresc. Se

retrăsese lângă soba de teracotă, aducându-şi cu sine o lampă, în încercarea de a risipi întunericul de mormânt ce se înstăpânise. Puţinii servitori vârstnici care mai rămăseseră nu se arătau decât atunci când îi chema, nu-i vorbeau decât pentru a-i răspunde la întrebări, şi chiar şi atunci, doar monosilabic. N-avea poftă de mâncare şi abia dacă băgase de seamă că nici bucătarul nu se prea străduia.

Pivniţa şi dulapul cu băuturi erau, de departe, mult mai interesante. Spre seară, când furtuna se mai potolise, se simţi îndeajuns de uşurată, de încălzită, pentru a se băga în pat cu o carte în mână, o antologie cu poemele ei preferate. Citindu-le, îi veni să plângă, din pricina imensei grozăvii şi tristeţi care asuprea lumea, pentru sărmanii oameni care fuseseră ucişi la celălalt capăt al ei, pentru bietul Jovain, a cărui muncă de-o viaţă începuse să se năruie încă de la început, pentru sărmanul ei tată, căruia, cu siguranţă, îi era dor de ea, pentru sine însăşi, biată Faylis, al cărei soţ se învârtea în jurul planetei împreună cu o târfă barbară, proclamându-şi fără ruşine necredinţa... Şi totuşi, se gândea ea cu generozitate, l-ar fi iertat, poate, dacă s-ar fi întors la ea... Dormi cu greu, chinuită de vise.

Se trezi dintr-un coşmar, tremurând şi scăldată în sudoare, înaintea zorilor. Ferestrele nu erau întunecate, căci lumina dinaintea răsăritului le străbătea, mai strălucitoare decât însăşi luna plină, alungind umbrele. Era răcoare, iar liniştea era atât de profundă, încât i se părea că aude casa veche scârţâind pe la încheieturi. Lumânarea de pe noptieră stătea să se stingă.

Nu îi mai era somn, nici nu-i venea să stea singură până când fata-n casă avea să se trezească şi avea să îi aducă micul dejun. *Voi face o plimbare,* se hotărî. *Da, nu mi-ar strica să ies puţin.* O clipă de ezitare. *Teroriştii aceia.* Dar până în prezent se legaseră doar de câţiva soldaţi,

tăbăcindu-i niţel, şi sabotaseră câteva maşinării. Nici un bărbat din Domeniu nu s-ar fi legat de o femeie, din motive politice. De fapt, toată lumea se mulţumea să o ocolească şi să se limiteze la câteva fraze reci, dar politicoase, atunci când nu reuşeau să evite întâlnirea. *Afară. O gură de aer proaspăt. Pacea care sălăşluieşte în Geea.* Se îmbrăcă în grabă, cu o rochie simplă şi un mantou cu glugă, care avea să îi ascundă identitatea faţă de eventualii trecători, aprinse lumina în casa scărilor, deschise uşa de la intrarea principală şi trecu pragul.

Treptele, caldarâmul, zidurile şi acoperişurile de peste drum, toate străluceau în lumina enormului disc al Ostrovului Ceresc. Felinarele cu gaz din depărtare păleau în faţa irealei străluciri, iar pe cer nu se mai vedea nici urmă de stele, ci doar câteva dâre de nori. Strada era pustie; doar o pisică de pripas o traversa, nonşalantă; îi aruncă o privire cu ochii ei mari, de opal. Coborâ pe trotuar şi porni înainte. Paşii ei trezeau ecouri seci, iar răsuflarea forma norişori alburii, în răcoarea dimineţii.

Cred c-am să merg până pe chei. Grăbi pasul şi mişcarea îi alungă gustul amar lăsat de coşmarele nopţii, însufleţind-o. *Viaţa mea nu s-a sfârşit încă. Obstacole, nedreptăţi, lipsa tuturor de discernământ, toate acestea m-au rănit, dar mă voi vindeca, voi accede la Unicitate şi voi găsi un bărbat care să mi se potrivească. Iar de nu...*

Ieşi pe o esplanadă. Copaci, o balustradă, statui îmbătrânite în faţa ei. Dincolo de ele, râul Loi curgea lin, cu unde sclipitoare, iar pe celălalt măi se întindeau câmpuri cu ferme şi livezi. În depărtare se înălţa colina Consvatorului. De la distanţă, turnurile acestuia păreau bijuterii filigranate de fildeş. Ştia însă că în ele se adăpostea frumuseţea, înţelepciunea şi calmul veacurilor trecute. Spre răsărit, cerul începuse să capete nuanţe rozalii. Un clopot începu să sune în

Turnul Savanţilor, acelaşi sunet care, de o jumătate de mileniu, ura bun-venit soarelui în fiecare dimineaţă. Nu ştia dacă auzea muzica aceea de-adevăratelea ori numai cu sufletul. *Da,* gândi eă, *poate că locul ce mi se cuvine e acolo.*

Ridică privirea spre Ostrovul Ceresc. Vreme de câteva minute, avea să mai domnească singur în împărăţia cerurilor, luminos şi impunător. Pe suprafaţa lui străluceau măi multe lumini decât de obicei. Şi oare chiar văzuse ceva mişcându-se de-a lungul marginilor sale?

Cum? Nu, nu, nu!

Dangătul clopotului încetă. Făylis încremenise ţipând, şi o parte a sufletului ei se întreba dacă avea să înceteze vreodată să mai ţipe. În acest timp, Ostrovul Ceresc lunecă spre nord, apoi tot mai repede şi mai repede, până când nu se mai văzu, şi cerul rămase pustiu, neomenesc.

XXV

Orion Doi dădu ocol Lunii, şi Pământul îi răsări înainte. Având acum soarele în spate, Iern şi Ronica îşi văzură planeta ca pe o amuletă de safir cu brazde albe, ale cărei margini erau învăluite în întuneric. Strălucirea ei ascundea stelele dimprejur, iar galaxia îngheţată părea a-i aşterne drum prin imensitatea ei.

Peisajul cenuşiu, străpuns de cratere, al Lunii dispăru undeva, în urmă. Asprimea feţei luminate fu înlocuită de umbre misterioase. Cei de jos, de-acasă, aveau acum parte de lună nouă.

Ronica şi Iern pluteau în dreptul hubloului de la postul de pilotaj. Ochii ei străluceau, plini de lacrimi.

— De fiecare dată, priveliştea asta mi se pare tot mai frumoasă, suspină ea.

El încuviinţă, amuţit, la rându-i, în faţa unei asemenea splendori.

— Aici, mi-e dat să văd cu ochii mei ceva ce credeam a înţelege înainte, rosti ea, în liniştea în care era cufundată nava. Geeanii au dreptate în privinţa unicităţii vieţii. Pământul e viu. Cât de singur e şi infinit de preţios! Nu *putem î*ngădui ca Pământul să fie ucis. Doar atât avem.

El o întrerupse, pe un ton visător:

— Poate, într-o bună zi, vom avea şi locuinţe în spaţiu, poate chiar lumi noi, dincolo de Sistemul Solar.

— Desigur, şi eu sper asta. Dar Pământul va rămâne veşnic mama noastră.

Catan, Rosenn... gândi el, şi un cleşte al durerii îi strânse inima. *Ce s-a mai întâmplat cu voi?*

— Nu vreau să spun că Luna, cu asprimea ei, n-ar fi frumoasă, continuă Ronica. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, odată, şi să aterizez. Poate, în Marea Liniştii, pentru a păstra un moment de reculegere în faţa vestigiilor *Vulturului*[1].

— Chiar crezi că ar merita să mai trecem o dată pe acolo?

— Păi, n-a fost minunat de data asta?

— Ba da, atunci când mi-am putut permite câte un moment de relaxare...

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. În ciuda corvezilor, a spaţiului îngust, a aerului urât mirositor, a mâncării lipsite de gust, a instalaţiilor sanitare sub orice critică, a tuturor neplăcerilor imponderabilităţii... a fost minunat. Şi-apoi, ne-am descurcat destul de bine, nu crezi? Reântoarcerea pe orbită va fi mult mai uşoară.

— Exact. Va trebui să facem una sau două corecţii ale cursului, dar altfel, vom avea la dispoziţie trei zile de odihnă. În acest timp, va trebui să ne hotărâm ce vom face la întoarcere, unde ne vom duce.

— Ai vreo idee?

— Mă tem că nu. Vă trebui să găsim un loc unde să nu fim trataţi ca nişte criminali şi unde nava să nu ne fie confiscată. Meyco? Okkaido?

— Localnicii sunt prea vulnerabili la presiunile maurailor. Te-ai gândit cumva la sugestia mea, privind o aterizare într-o zonă izolată, undeva în interiorul uscatului?

— Da, dar pe măsură ce ajung să cunosc mai bine comenzile navei, mi-a tot mai teamă că nu vom putea ateriza fără a dispune de facilităţi adecvate la sol. Un echipaj complet ar putea lua în considerare o eventuală aterizare în stepele Asiei sau în savanele Africii, deşi mie mi-ar fi teamă să încerc aşa ceva, chiar dacă sunt destul de curajos din fire. Nu, acum nu putem să o facem; un singur pilot n-ar avea destule date pentru a reuşi, iar eu, de unul singur, n-aş putea să te dirijez îndeajuns de precis şi de rapid în mânuirea motoarelor. Nu suntem destui. Când vom intra în atmosferă, va trebui să ghicesc majoritatea parametrilor, chiar şi cei mai importanţi; chiar şi cu un avion, e îndeajuns de complicat, darmite cu o astronavă. Ar fi preferabil – chiar indicat – să aterizăm în siguranţă, monitorizaţi, pe unul dintre cele mai bune aeroporturi de pe Pământ.

Ronica oftă.

— Aha... Uite ce e, nu mai face mutra asta posomorită, c-ai să mă superi în asemenea măsură, încât expresia ta va părea zâmbitoare pe lângă a mea. În cel mai rău caz, vom face apel la maurai. Ar trebui să se poarte frumos cu noi, având în vedere ce am făcut în folosul lor. Din câte-am auzit, Oceania e un loc în care merită să trăieşti. Poate că vom reuşi să-i convingem până la urmă să reînceapă proiectul Orion, pentru ei înşişi. Sau, cine ştie, când vom intra pe orbită în jurul Pământului şi vom stabili contactul prin radio, vom găsi, poate, o ţară care să fie dispusă să ne primească în condiţiile dictate de noi.

— Poate. Dar poate că, între timp, ingineria genetică va fi creat o molie uriaşă, capabilă de zboruri interplanetare, pufni Iern, neîncrezător, şi mâinile i se încleştară pe braţele fotoliului în care se ancorase, pentru a nu-şi lua zborul.

Ronica se întinse spre el.

— Ei, iubitule! S-a întâmplat ceva?

Privind drept înainte, fără să vadă cu adevărat Pământul, îşi revărsă şuvoiul cuvintelor:

— Da. Mai devreme eram prea obosit, prea ocupat sau prea captivat de această experienţă... N-am apucat să realizez... Ne-am putea prăbuşi sau am putea arde, pe drumul de întoarcere... şi tu ai putea să mori.

— Aoleu! zise ea, zburlindu-i părul. Termină cu acest cavalerism franţuzesc, vrei? Ştiam ce fac şi nici o clipă nu mi-am dorit altceva, atunci când am venit alături de tine. Desigur, n-am nici un chef să murim, nu înainte de a fi îndeajuns de bătrâni şi decrepiţi pentru a nu mai putea face dragoste. Dar, de-o fi să se întâmple acum, vom fi împreună, şi totul se va petrece în mai puţin de-o secundă. Şi, recunoaşte, am trăit de milioane de ori mai intens decât oricine altcineva din întreaga specie umană. Nu trebuie să-ţi pară rău ori să te simţi câtuşi de puţin vinovat.

— Ei bine...

O sărută. Se desprinseră din chingile fotoliilor şi plutiră, îmbrăţişaţi.

În lumina Pământului ce se revărsa în cabina cufundată în penumbră, o văzu clipind, cu nările fremătând şi cu buzele umede.

— Dacă-i aşa, propuse ea, cu vocea îngroşată, ce-ar fi să mergem în cală, unde e mai mult loc? Mi-a venit o idee ce-ar putea soluţiona problemele referitoare la modul de a face dragoste în imponderabilitate.

2

De opt sute de ani, Ostrovul Ceresc făcuse faţă vuiturilor stratosferei, fără a se clinti din loc, cu excepţia scurtelor deplasări de testare ce se făceau după reparaţiile generale; nici o astfel de reparaţie nu mai fusese efectuată în decursul ultimei generaţii. Călătoria sa pe deasupra întinderilor îngheţate ale Polului deveni o adevărată epopee a curajului şi voinţei.

Jovain nu cunoscu în mod direct această experienţă, ci doar îi ascultă relatarea, din gura oamenilor din echipaj, cu voci tremurând de oboseală şi încordare. Află astfel că tânărul şi neexperimentatul Aimay Roverto Awilar îşi pierduse echilibrul şi căzuse, în vreme ce se afla în exterior, făcând parte dintr-o echipă care înlocuia un panou luat de vânt; paraşuta i se încâlcise şi căderea îi fusese fatală. Neexperimentata Katarina Papetoai, întorcându-se dintr-un zbor de recunoaştere, ratase aterizarea pe o platformă, fusese prinsă de o turbulenţă, iar jetul aerostatului o antrenase într-o vrie ce-i fusese fatală. Alţi voluntari le luaseră imediat locul ambelor victime. Inginerii, electroniştii şi cei din echipele de întreţinere lucrau frenetic pentru repararea sistemelor care cedau supuse unor presiuni mai mari decât cele la care fuseseră proiectate să reziste. Piloţii înfruntau forţa unor vânturi prea puternice, în vreme ce navigatorii se aplecau, înjurând în barbă, asupra harţilor învechite. Scepticii cobeau, dar moralul echipajului era susţinut cu entuziasm de o trupă de artişti amatori încropită ad-hoc... Jovain ascultă absent toate aceste relatări, transmise felicitări şi acordă onoruri, dar nimic nu reuşi să îl tulbure cu adevărat, căci el însuşi era pierdut în contemplarea peisajului.

Continentul, Canalul, Angleylann-ul uimitor, înverzit, Scotalann-ul, cufundat încă sub zăpezi, o mare întunecată şi furioasă sau verzuie şi la fel de

înfuriată, stâncile gri-albăstrii ale fiordurilor abrupte, apoi marele gheţar care părea să nu aibă sfârşit, până când furtunile îl ascunseră vederii, stele nemaivăzute şi cutremurătoare aurore, după lăsarea întunericului... Şi, mereu, ţelul spre care se îndrepta. Între timp, Ostrovul Ceresc îşi vedea de drum spre a-şi întâlni destinul.

Veni, în sfârşit, şi vremea să se oprească.

— Verificare generală! porunci căpitanul. Echipele de luptă la posturi, se trece pe orar de trei carturi.

Nu simţea deloc înflăcărare. Era hotărât, dar obosit Laska se ascunsese de el, sub o pătură de nori plumburii, ce se întindeau de la o margine la alta a lumii. Navigatorii nu-i puteau spune decât că se aflau undeva aproximativ deasupra ţintei, cu o eroare de plus sau minus cincizeci de kilometri. Soarele strălucea spre apus, pe bolta de un albastru întunecat.

Dar n-avea importanţă... Perdeaua albă de nori avea să sfârşească prin a se risipi, iar ţinta avea să fie stabilită cu precizie. De-acum, o domina, atotputernic şi invulnerabil. În această perioadă a anului, zilele sub-arctice erau la fel de lungi ca în oricare parte a globului, dar, cu timpul, aveau să se prelungească cu mult peste durata celor mai lungi zile de vară ale Domeniului, astfel încât Ostrovul Ceresc avea să poată, la un moment dat, să îşi menţină bombardamentul aproape continuu, pe parcursul celor douăzeci şi patru de ore. Dar Jovain nu credea că avea să fie nevoie să zăbovească aici atât de mult. Înaintea solstiţiului de vară, întreaga regiune avea să fie pustiită metodic, sfârşind, cu siguranţă, prin a nimici şi sediul proiectului Orion. Iar inamicul avea să capituleze cu mult înainte.

Se îndreptă spre compartimentul central de comandă, însoţit de Mattas. Rewi Seraio îi aştepta deja acolo, în calitatea sa de reprezentant al ţării sale, alături de care Ostrovul Ceresc intrase în

acest război. Stăteau, toţi trei, în centrul încăperii circulare, şi, de jur împrejur, tehnicienii aşteptau ordinele, în faţa consolelor cu instrumente. Ecrane largi prezentau imagini ale lumii înconjurătoare, vederi laterale, dinspre pământ sau din spaţiu. Un miros abia sesizabil de ozon se insinua în atmosfera încăperii. Sub tălpi, pardoseala vibra surd.

— Puteţi începe, dacă sunteţi pregătiţi.

Cuvintele pe care le pronunţase îi răsunară adânc în minte lui Jovain.

Fulgerele brăzdară cerul, strălucitoare, determinând descărcări electrice la atingerea cu stratul de nori.

Unul dintre tehnicienii principali îşi scoase căştile de pe urechi, se răsuci în scaun şi raportă:

— Operaţiunea a reuşit, domnule, iar ionoscopul radar ne arată că o cantitate adecvată de energie a lovit solul.

— Prea bine, rosti Jovain. Fiţi pregătiţi de acţiune, de îndată ce veţi fi anunţaţi.

Părăsi vecinătatea stânjenitoare a pâlpâirilor osciloscoapelor, pornind spre atmosfera mai familiară a biroului său, dorindu-şi ca Mattas şi Rewi să nu îl urmeze. *De ce-au venit acolo, în compartimentul de comandă? Din curiozitate? Din nevoia de a participa şi ei, într-un anume fel, la acţiune? Dorinţa de a-şi exorciza spaimele i-a adus acolo? Dar pe mine, ce anume m-a atras?*

Ajuns în birou, ceru să fie chemaţi prin radio cei de la sol, ordonând să i se facă legătura imediat ce la capătul firului avea să se afle conducătorul proiectului Orion. Apoi îi privi pe ceilalţi, care stăteau vizavi de masa de lucru, masă ce-i fusese dăruită Căpitanului de cei din Midi-ul Superior.

— Prea bine, spuse.

Simţea furnicături în tot trupul şi începuse să-i fie frig. Băgă de seamă că pete umede i se iviseră sub mânecile cămăşii de uniformă. *Faylis,* veni un gând, fugar; dar ea era la infinite depărtări.

Ştia acum de ce se avântase în această întreprindere. *Pentru ea, pentru întreaga omenire, pentru Geea, pentru gloria mea personală (nu, la asta n-am voie să mă gândesc), pentru a face dreptate. La ceasul grozăviilor, a venit vremea să ne arătăm noi înşine grozavi.*

— Prea bine, repetă el.

— Aţi vrea să rostesc eu ultimatumul? se oferi Rewi.

— Nu, îi răspunse Jovain. Îţi mulţumesc, dar... Nu, eu sunt căpitanul. Desigur, dacă vei dori să mai adaugi ceva...

— Domnule, după cum v-am spus şi adineauri, asta ar da impresia de nehotărâre şi-ar putea da de înţeles că suntem dispuşi să tergiversăm, îi spuse mauraiul, netulburat. Am încredere în dumneavoastră, ştiu că nu veţi şovăi.

— Nu va fi uşor, interveni Mattas. Barba îi flutura în vreme ce vorbea. O firimitură îi rămăsese încurcată între firele ei soioase, de la ultima masă. S-ar putea să fie nevoie să dai ordine pentru o distrugere masivă. Dar nu uita nici o clipă, extirpăm un cancer. Geea se va vindeca.

Ne vom mai întoarce vreodată la viaţa noastră dinainte? gândi Jovain. *Nu, Geea nu învie niciodată morţii. Ea naşte vieţi noi. Cât de groaznice trebuie să li se fi părut dinozaurilor mamiferele?*

Interfonul bâzâi. Jovain apăsă pe butonul potrivit. O voce feminină rosti, într-un angley marcat de un accent puternic:

— Înălţimea voastră, aveţi legătura cu Eygar Dreng, directorul proiectului Orion, membru al Sălaşului Lupilor din Uniunea de Nord-Vest. Doctore Dreng, vorbiţi cu Căpitanul Ostrovului Ceresc, Talence Jovain Aurillac.

Mattas şi Rewi arătau şi ei la fel de încordaţi ca şi el însuşi. Simţea că muşchii pieptului îl dureau. *Nu te purta ca un geean. Relaxează-te, asemeni unui tigru.*

Se auzi o voce răguşită, bărbătească:

— Alo, Ostrovul Ceresc, alo.

— Domnule, vă salut, rosti Jovain, aşteptându-se să audă vocea unui interpret.

Când colo, îi fu dat să audă un răspuns într-un angley aproape la fel de corect cum fusese cel al centralistei.

— Aici Dreng. Vă ascult.

Jovain îşi reveni din surprindere. În fond, stăpânul lui Orion nu putea fi un ignorant. Pe teritoriul Domeniului exista o bogată literatură despre aerodinamică şi ştiinţele conexe, de la Restauraţia lui Enric, copii ale ei ajunseseră cu siguranţă şi peste hotare. Fără îndoială, Dreng dorise să le citească în original; dacă avea câtuşi de puţin talent pentru lingvistică, reuşise, fără prea mari eforturi, să înveţe să converseze; exersa, probabil, periodic, discutând cu femeia aceea care le făcuse legătura, secretară, centralistă, bibliotecară sau ce-o fi fost... Jovain îşi întrerupse speculaţiile. Aveau chestiuni mult prea serioase de discutat.

— Sunt căpitanul, spuse. Înţelegeţi, ăăă... Înţelegeţi, sper, situaţia. Am transmis prin radio anunţuri referitoare la intenţiile noastre, apeluri la raţiune, pe toate lungimile de undă uzuale, în vreme ce ne apropiam. Dar n-am primit nici un răspuns.

— Nici nu meritaţi vreun răspuns, căci speram că balonul vostru se va sparge şi se va duce naibii la fund.

Furia îl străbătu pe Jovain ca o descărcare electrică.

— Ei bine, v-aţi înşelat!

— Nu zău?

Jovain fu nevoit să lupte cu sine pentru a se stăpâni.

— Ascultă-mă. Aerostatul a luat poziţie deasupra voastră. Acumulatorii săi sunt încărcaţi şi vor putea fi tot timpul aşa. Orice avioane sau

rachete aţi trimite împotriva noastră, deşi nu cred că aveţi vreunele capabile să urce până aici, vor fi nimicite. Laserele noastre vor distruge întregul vostru proiect şi toate ţelurile voastre, în acest război lipsit de sens. Aşa că, vă implor, predaţi-vă, înainte să fie prea târziu. Chiar şi propriul vostru guvern v-a renegat. Lângă mine se află un reprezentant al mau-railor, gata să negocieze cu voi o capitulare în condiţii rezonabile.

— Desigur, desigur, zise Eygar Dreng, condescendent. Singura problemă e că, pentru noi, termenul „rezonabil" n-are nimic comun cu sensul pe care i-l daţi voi. Uite ce e, ne-am gândit la toate astea, cu toţii, încă de când am recepţionat primul vostru mesaj. Am căzut de acord că ne vom asuma toate riscurile. Vom menţine deschis acest canal de unde, pentru comunicaţii, şi-aţi face bine să nu ne distrugeţi transmiţătorul. Chiar nu-ţi dai seama că ţi-ai lăsat propria civilizaţie să se ducă de ripă?

Ridicându-se, Mattas îşi răsturnă, cu zgomot, scaunul.

— Dar voi, chiar nu va daţi seama cât rău ne siliţi să-i facem Geei?

— Du-te dracului, veni, sec, răspunsul lui Dreng.

Clic. Interfonul amuţi.

— Pedepseşte-i, gemu Mattas, izbind cu pumnii în tot ce-i venea la îndemână. Pedepseşte-i, pedepseşte-i.

3

Un soare nevăzut îşi vărsa mânia asupra pământului.

Norii şi ploaia nu puteau stăvili astfel de fulgere. Acestea îşi croiau cale prin nori; apele ploii se transformau în aburi fierbinţi o dată cu fiecare lovitură de trăznet; bubuituri asurzitoare răsunau. Lovind pământul, stârneau scântei

albăstrii. Întors din cale, vântul se învârtejea, şuierând.

Acolo unde câte o rază lovea, copacii explodau, şi aşchiile lor se mistuiau în flăcări. Ierburile se volatilizau în punctul de impact, arzând şi îngălbenindu-se în cercuri largi pe pământul pârjolit. Stâncile se încălzeau până la incandescenţă. Animalele şi oamenii aflaţi în zona lovită aveau noroc, căci piereau îndată, prea repede pentru a realiza ce se întâmplase. Cei de pe margini erau arşi de vii ori trăgeau în piept aerul fierbinte, care le mistuia plămânii. La mai mare distanţă, cei care priveau în direcţia în care izbeau razele orbeau pe loc. Iar razele loveau pretutindeni.

Unele erau doar sclipiri distrugătoare ce izbeau cu o violenţă de neimaginat. Altele durau câte un minut ori chiar mai mult Nu insistau asupra unuia şi aceluiaşi loc, căci n-avea nici un sens să-şi menţină focul asupra unei ţinte care, pentru ochitori, era invizibilă. Razele brăzdau munţi şi văi, stârnind avalanşe. Cu fiecare oră ce trecea, tot mai mulţi kilometri pătraţi de pădure se preschimbau în pustiuri arse, fumegânde, având ici-colo câte o pată întâmplătoare de vegetaţie, în care animalele refugiate mai ţipau încă, înspăimântate.

Spre seară, ploaia încetă şi cerul începu să se însenineze. Oamenii care scăpaseră de furia distrugătoare a razelor morţii, aflaţi la adăpostul unor lanţuri de munţi mai îndepărtate, dacă îşi păstraseră văzul intact, putură acum să vadă un astru nou, o altă lună, pe cerul ce se întuneca. Era atât de mare, încât părea a se prăbuşi spre ei. Văzând-o, mulţi îşi pierdură cumpătul îşi aruncară armele şi fugiră urlând, cuprinşi de panică. Lumina sa, furată soarelui ce deja apusese, strălumina norii din jur, de parcă aceştia ar fi ascuns în pântecele lor focuri ce în curând aveau să izbucnească, revărsându-se peste pământ.

Santinelele de pe dealuri, care se adăpostiseră în timpul dezastrului, profitară de lumina noului astru pentru a examina pagubele produse de acesta. Îşi duseră la buze emiţătoarele portabile, şi undele radio se încrucişară curând în bezna care pornise a învălui totul. Oamenii se ghemuiau în pufoaice, căutând refugiu împotriva frigului pătrunzător. Luna invadatoare păli tot mai tare, pe măsură ce soarele se scufunda dincolo de orizont. Nu dispăruse, căci discul ei ascundea stelele de curând ivite. Iar ei ştiau că a doua zi dimineaţă, sclipirea ei rece se va ivi din nou, gata să ucidă.

Eygar Dreng stătea în biroul său, simţindu-se mai singur decât se simţise vreodată vreun alt om. Era o încăpere primitoare, plină de rafturi de cărţi supraîncărcate şi de fişete, de echipament de comunicaţii. Se afla aici şi un terminal de computer şi vreo câteva amintiri, între care şi vâsla caiacului cu care, în tinereţe, câştigase un campionat. Pe biroul său vechi se aflau două fotografii: una era a familiei sale, cealaltă era o vedere a lui Saturn luată de sonda Voyager, pe care o găsise în arhive. Ventilatoarele murmurau uşor.

Ţinea la ureche căştile radioreceptorului. Vocea colonelului Rogg, care transmitea de afară, de la suprafaţă, suna stins şi îndepărtat, de parc-ar fi fost glasul de dincolo de mormânt al unui strigoi.

— Nu, domnule, n-avem nici o speranţă. Credeam că vom putea rezista, dar inamicul ne-a demonstrat de ce e în stare chiar şi atunci când, practic, trăgea orbeşte. Se pare că, până mâine, timpul va fi senin. O tehnologie de un asemenea nivel are, în mod sigur, dispozitive optice care pot depista indivizii aflaţi la sol.

Domnule, răspund de oamenii mei. Azi am văzut moartea multora dintre ei. E drept, avem un spital de campanie, iar medicii au dat dovadă de un eroism fără seamăn, dar... Nu, domnule, mâine ne retragem.

— Îţi dai seama că, în acest fel, Orion va rămâne deschis în faţa oricărui atac de la sol, din momentul în care mauraii îşi vor strânge noi trupe, rosti Eygar.Glasul îi tremura, la fel ca şi fiecare muşchi al trupului. Nu veţi putea fi înlocuiţi de nimeni atâta timp cât aerostatul va interzice apropierea altor trupe.

— Cine credeţi că v-ar veni în ajutor acum, expunându-se unei morţi sigure? Domnule, suntem pierduţi. Datoria noastră e să salvăm ceea ce mai poate fi salvat.

— Presupui deci că yurrupanii vor consimţi să vă lase să evacuaţi zona?

— Dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să negociaţi asta. Puteţi lua legătura cu ei, nu-i aşa? Presupun... presupun că nu ne vor vâna doar aşa, ca să se distreze. Dar, orice s-ar întâmpla, noi plecăm. Sunt convins că veţi ajuta la salvarea unor vieţi.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţa.

— Îmi pare rău, domnule, spuse colonelul. Aş conduce bucuros eu însumi atacul împotriva lor. Dar ei sunt sus, în ceruri.

— Te înţeleg, îi spuse Eygar, cu blândeţe. Începe pregătirile. Voi lua legătura cu tine înaintea zorilor.

După alte câteva schimburi de replici referitoare la diferite detalii tehnice, închise receptorul şi apăsă pe un buton al inter-fonului.

— Fă-mi legătura cu Ostrovul Ceresc, Nona, ceru el, cu un glas ostenit.

— Vreţi să ne predăm? Deja? îl întrebă secretara, cuprinsă de deznădejde.

— Nu, încă nu. Dar trebuie să negociez.

Aşteptând, Eygar se aşeză comod în fotoliu; la un moment dat, zâmbi imaginii soţiei şi fiicelor sale, ginerilor şi nepoţilor; apoi mângâie fotografia planetei Saturn.

Telefonul sună. Se grăbi să-l ridice. După preliminariile de rigoare, auzi:

— Aici căpitanul Jovain. Doctorul Dreng? Sper că vom putea discuta raţional. Crede-mă, nu ne-a făcut deloc plăcere că am fost forţaţi să facem ceea ce am făcut.

— Chiar mă întrebam... Nu, iartă-mă. A fost un şoc.

Pe un ton compătimitor, Jovain îi răspunse:

— Ştiam. Te rog spune ce ai de spus.

— Bănuiesc că aliaţii voştri maurai v-au anunţat, cu aproximaţie, care erau poziţiile oamenilor din miliţiile noastre. Aţi selectat intenţionat o zonă ocupată de aceştia, în măsura în care timpul v-a permis acest lucru.

— Da, aşa e. V-am avertizat, meteorologii mi-au spus că mâine vom avea vreme senină.

— Aha. Bine, căpitane, voiam să vă anunţ că oamenilor noştri le-a ajuns. Dacă le-o veţi permite, vor pleca mâine, în zori.

— Splendid. Mă bucur cu adevărat să aud asta. Desigur, dintr-o omenie firească, le vom permite să se retragă. Dar dă-mi voie să te avertizez din nou: vom veghea, şi orice dovadă de rea credinţă va fi considerată drept o provocare, ceea ce nu va putea fi tolerat

— Desigur, desigur...

În continuare, discutară despre orarul şi modalităţile de retragere. Norrmenii aveau să se adune la Tyonek, iar navele maurai erau dispuse să îi transporte în altă parte, probabil spre Seattle. Marşul şi îmbarcarea aveau să dureze, în mod evident, mai multe zile.

— Că veni vorba... spuse Jovain, pe un ton marcat, în mod evident, de bucurie. În legătură cu instalaţiile voastre... Ţi-aş sugera ca şi personalul acestora să se prezinte la acelaşi punct de întâlnire, pentru aceeaşi destinaţie. Desigur, pentru a fi conduşi la sediul proiectului, mauraii vor avea nevoie de câţiva ghizi.

Eygar rânji strâmb şi i-o reteză:

— Oh, nu, căpitane. Asta nu intra în program. Noi rămânem aici.

— Cum? urlă Jovain, dar îşi recapătă imediat stăpânirea de sine. N-aveţi nici o speranţă. Îţi repet, Ostrovul Ceresc va continua lupta până când vă veţi preda sau veţi fi nimiciţi. Propriul vostru guvern v-a declarat proscrişi. Faceţi ceea ce se cuvine, predaţi-vă, salvaţi-vă viaţa şi sunt convins că celor mai mulţi din grupul vostru nu li se va întâmpla nimic.

— Termenul „proscris" are o semnificaţie aparte în această ţară, spuse Eygar, cu o voce hotărâtă. Noi nu închidem oamenii în cuşti şi nici nu-i transformăm în ucigaşi profesionişti. Un proscris este o persoană care-şi asumă dreptul de a răspunde pentru faptele pe care le-a comis. Din câte ştiu, este cea mai bună pedeapsă pentru orice crimă şi cea mai puţin costisitoare. Dar a declara un om proscris este o hotărâre gravă, un proces care poate dura mult timp; aşa ne-au învăţat strămoşii noştri. Un guvern nu are căderea să facă acest lucru. Şi-apoi, la ora actuală, Uniunea de Nord-Vest nu are nici un guvern, dacă nu punem la socoteală acele mizerabile marionete ale maurailor.

— Nu-mi da mie lecţii de anarhism! tună Jovain. Întreaga lume a văzut, în Munţii Stâncoşi şi în Golful Laskăi, unde poate duce anarhismul. A sosit timpul să-i punem capăt.

— Aşa deci, spuse Eygar, scărpinându-se în barbă. Deci nu vă veţi mulţumi cu distrugerea proiectului Orion.

— Bineînţeles că nu. Am învăţat lecţia ultimelor decenii. Uniunea de Nord-Vest va fi transformată într-o ţară civilizată. Criminalii care au construit şi au folosit arme interzise vor fi aduşi în faţa justiţiei... În ceea ce mă priveşte, sunt convins că dumneata, doctore Dreng, n-ai avut nici un amestec. Poartă-te cum se cuvine şi sunt convins că investigaţiile ulterioare îţi vor dovedi nevinovăţia. Nu văd nici un motiv pentru care ar

trebui să pedepsim oameni care au fost conduşi pe o cale greşită.

— Ai discutat aceste politici cu Federaţia Maurai?

— Numai în treacăt. Dar cred că intenţiile lor generale sunt evidente. Doar nu crezi că se bucură să aibă parte de un război o dată la fiecare douăzeci de ani! Iar guvernul meu intenţionează să participe la conferinţa de pace.

— Dispui de puterea necesară pentru a pretinde acest lucru.

— Da. Aşadar, pot considera că vom încheia un armistiţiu? întrebă Jovain, cu o notă de triumf în glas.

— Nu, îi răspunse Eygar Dreng. Orion nu va depune armele.

— Eşti nebun! urlă vocea din receptor.

— Încăpăţânat, da. Nebun, nu. Avem destule provizii, suntem bine protejaţi, iar voi nu ştiţi exact încotro să vă trimiteţi fulgerele. Veţi avea nevoie de săptămâni, poate chiar luni de zile, pentru a ne înfrânge sau pentru ca mauraii să-şi aducă trupele în nord. Între timp, se pot întâmpla multe. Am citit multă istorie militară, căpitane. Câteodată, merită ca o garnizoană să reziste până la capăt. Sper însă că veţi îngădui ca oamenii noştri să se retragă şi nu veţi încerca să ne şantajaţi cu viaţa lor.

— Da, desigur, desigur. Opinia publică mondială... Jovain răsufla greu. Dar chiar îţi închipui că mă voi retrage? Dacă aştept aici până la sosirea trupelor maurailor, între timp, Domeniul se va destrăma, fără putinţa de a se mai reface. Dacă încerc să nimeresc la întâmplare rampele voastre de lansare, voi pricinui răni grele Geei. Nu-ţi dai seama că nu îmi oferi alternative? Eygar nu-i răspunse. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, pentru a nimici societatea voastră pervertită, reluă Jovain. Căci mai am şi o a treia alternativă. Din locul în care mă aflu, domin o regiune întinsă, locuită de populaţia voastră, şi ale cărei ape sunt

brăzdate de navele voastre. Dar Ostrovul Ceresc este mobil; drept dovadă, am reuşit să ajungem aici, nu-i aşa? Îmi stă în putere să pedepsesc întreaga voastră naţiune, pentru a o stârni împotriva voastră. Şi nu voi distruge natura, ci artefactele, oraşele, satele, fermele, drumurile, minele, tot ce-a fost construit de oameni, totul, cu o precizie chirurgicală. Dincolo de estuar se află o altă peninsulă, o peninsulă locuită şi prosperă. Dreng, ţi-o spun solemn, dacă până mâine la amiază nu vă veţi preda, până mâine seară, peninsula aceea va deveni un deşert. Iar acesta va fi doar începutul.

— Şi ne condamnaţi pe noi c-am folosit arme nucleare..., clătină Eygar din cap.

— Destul! urlă Jovain. Nu vreau să mai ascult nimic. Nu aveaţi dreptul să pângăriţi Geea... Vreme de o clipă, în receptor i se auzi doar răsuflarea întretăiată, până când fu în stare să continue, pe un ton neutru. Eşti extenuat, doctore Dreng. Haide să amânăm această discuţie. Gândeşte-te la tot ce ţi-am spus. Întreabă-ţi oamenii, cere-le părerea. Apoi... Până mâine la amiază, voi aştepta să mă chemi. M-ai înţeles? Prea bine. Noapte bună.

Clic.

Eygar Dreng rămase vreme îndelungată singur, privind în gol.

— Cred că ar trebui să plec, spuse Plik. Chiar şi pentru unul ca mine, s-a făcut cam târziu.

Lisba îl trase mai aproape. Privirea ei se plimbă prin încăperea micuţă care îi aparţinea: patru pereţi pe care atâmau câteva fotografii, un pat, un scaun, o oglindă, un dulap pentru haine şi o masă rabatabilă care ascundea o chiuvetă.

— Nu, te rog, nu pleca, îl imploră ea. Te rog, am să te las să dormi în pat, iar eu îmi voi aşterne sacul de dormit pe post de saltea.

El îi mângâie părul.

— N-aş îngădui niciodată să se întâmple una ca asta, îi spuse. O viaţă întreagă, am venerat femeia. Ce... Ce te-a apucat? Recunosc, această seară a fost mai mult decât o consolare, a fost un adevărat deliciu, ca şi toate cele ce au precedat-o, cel puţin, în ceea ce mă priveşte. Şi totuşi, propunerea ta e cea mai nemeritată onoare ce mi-a fost oferită vreodată.

— Eşti un tovarăş de treabă, îi răspunse ea, agăţându-se de gâtul lui. Toate zvonurile oribile despre oroarea aceea din ceruri, adunarea care a fost convocată pentru mâine dimineaţă, după micul dejun... Vrei să stai treaz de unul singur?

El se înmuie.

— Nu. Dar tu... Tu ai putea să inviţi pe altcineva, cineva mai chipeş, mai puţin alcoolic, cineva care să nu tânjească după o crâşmăriţă aflată departe, în Uropa. De ce tocmai eu?

— Fiindcă tu ştii să cânţi o mulţime de cântece vesele şi triste şi faci ca toate lucrurile să aibă un sens, oricât de stranii mi s-ar părea...

— Draga mea, nu sunt profet, oftă el. Nu putem şti ce ne aşteaptă. Prinţul exilat nu s-a întors sau, de se va întoarce, o va face poate doar pentru a muri. Mă tem că nu pot să-ţi spun nimic care să te liniştească. Simt că întreaga lume moare ori poate că renaşte într-o formă stranie... Aminteşte-ţi, naşterea doare mai rău decât moartea.

— Şi totuşi, vreau să rămâi lângă mine.

— Prea bine, încuviinţă el, stânjenit. Dacă Plik cel bătrân şi făr'de folos mai poate alina cu căldura sa pe cineva... Însă orice s-ar întâmpla, Sesi... Lisba, această saltea moale îţi va aparţine în astă-noapte. Dar ce-ar fi să-ncercăm să vedem dacă nu cumva vom reuşi s-o împărţim în vreun fel?

O strinse la piept, cu braţul stâng, în vreme mâna dreaptă şi-o întinse, ca să apuce sticla.

XXVI

— Oh, nu, nu, gemu Ronica. Nu pot face asta. Nu-i puteţi lăsa să o facă.

Vocea lui Eygar Dreng răsuna, slabă, în receptor:

— Trebuie. O vom face. Votul a fost covârşitor în favoarea continuării luptei. Poate că Jovain încearcă doar o cacealma. N-a stat în firea celor din Domeniu să se răfuiască cu necombatanţii, nu-i aşa? Iar dacă nu, dacă are, într-adevăr, de gând să o facă, noi sperăm că Poporul Liber i se va împotrivi, cel puţin până când vom reuşi să ducem la bun sfârşit proiectul Orion. I-am avertizat pe cei din peninsula Kenai să-şi evacueze casele, pentru orice eventualitate.

— Dar dacă-şi vor pierde toată agoniseala... Oh, bănuiesc că mauraii vor trimite nave care să îi preia, dar ei vor fi pierdut totul şi... Nu le poţi risipi speranţele, ca şi cum ar fi vorba de mărunţiş, în propriul vostru interes. Vă purtaţi asemeni unui guvern!

Amărăciunea interlocutorului răbufni:

— Nu-mi spune tu ce avem de făcut. N-am fi în situaţia asta disperată, dacă tu nu ne-ai fi trădat.

Ronica se prăbuşi într-un scaun şi-şi cuprinse faţa în mâini. Din scaunul de pilotaj de alături, Iern îi auzea răsuflarea întretăiată.

Privi în afară. Nava era astfel poziţionată, încât aveau o vedere frontală a planetei în jurul căreia se roteau, la o înălţime de aproximativ o sută cincizeci de kilometri. Sub soarele ce se apropia de amiază, Pământul îi umplea jumătate din câmpul vizual. Chiar în faţa ochilor săi, o perdea de nori se risipea, rămânând în urmă. Fisurile din albul ei dezvăluiau marea azurie, strălucitoare, şi pământul brun, cu pete de un verde proaspăt. Chiar în vreme ce privea, spărturile se

lărgiră. Spre nord, cerul era limpede. Vedea pădurile şi pajiştile bazinului Yukon, şi panglica strălucitoare care era fluviul, până departe, spre piscurile înzăpezite ce se profilau pe azurul cerului, ce se întuneca, spre negrul înstelat.

Deasupra norilor atârna o sferă mai închisă la culoare. De aici, de la distanţă, părea doar un disc, având diametrul cât jumătate din cel al lunii pline. Când şi când, învelişul metalic reflecta crâmpeie de lumină, sclipiri scânteietoare.

— Ostrovul Ceresc, răspundeţi. Ostrovul Ceresc, răspundeţi, rosti Iern în propriul său transmiţător. Jovain, haide, răspunde-mi. Nu poţi face una ca asta. Pentru onoarea aerogenilor, pentru sufletele strămoşilor noştri...

Era convins că cei din globul plutitor îl auzeau. Folosea o lungime de undă pe care, ştia sigur, un receptor era întotdeauna fixat. Înaltul comandament al maurailor, răspunzând unui apel al său făcut ceva mai devreme, acceptase să îi facă legătura cu reţeaua sa mondială de radio-relee, cât timp se afla pe orbită. Agenţii lor îl ascultau, desigur, dar la fel ar fi trebuit să facă şi căpitanul, de când Ronica îşi chemase fostul superior. Dar Jovain nu răspunsese, nu voia să-i răspundă.

Orion Doi zvâcni spre nord, pe o traiectorie apropiată de Pol care avea să-l ducă deasupra N'Zealann-ului şi, pe măsură ce Pământul se rotea, deasupra Franceterr-ului. Curând, aerostatul se profila la marginea lumii, ca un corn al unei luni palide, bolnave. Apoi dispăru. Astronava se cufundă în noapte.

Ronica plângea. Lacrimile îi scăpau printre degete şi pluteau în aer, mici picături sferice umplând imponderabilitatea. Razele soarelui ce apunea, dincolo de Pământ, le transformau în aşchii de diamante sclipitoare. Iern însuşi simţea că era gata să izbucnească în plâns, fără să-i fie ruşine, şi un nod amar i se pusese în gât.

— Nu e o cacialma, rosti el, greoi. Nu-l cunosc prea bine pe Jovain, dar îl înţeleg, înţeleg îndeajuns spiritul tradiţional al clanurilor, aşa că îmi dau seama cât de adânc s-a implicat. Unul ca el nu lansează o ameninţare, fără să aibă de gând să o pună în aplicare. Mai e, cred, şi o nuanţă personală în toate acestea. Refuză să-mi răspundă, ca o continuare a răzbunării sale. Iar atunci când îşi va lansa razele ucigaşe ale laserelor, răzbunarea lui va fi împlinită.

— Preamilostive Yasu, se rugă ea, o necredincioasă.

— Lupii ar trebui să capituleze şi să-şi reia viaţa, aşa cum vor putea. Ce viitor mai are un cadavru? Dar se pare că şi ei sunt fanatici, cu nimic mai sănătoşi la minte decât inamicii lor.

Ronica ridică privirea.

— Nu spune asta! îi strigă ea. Fac parte din Poporul Liber! Şi eu am făcut, odată, parte dintre ei... zise ea, înghiţind în sec.

Iern îi cuprinse umerii.

— Şi-acum eşti una de-a lor. Dreng a fost nedrept... dar e de înţeles, căci e disperat. Am făcut ceea ce credeam că trebuie să facem, pentru a scăpa din mocirla minciunilor şi a înşelătoriei. Altfel, am fi fost şi noi târâţi în vârtejul ei.

Trupul ei se înfioră, sub atingerea mâinii sale.

— Da, sunt poporul meu, aşa e, plânse ea. Şi tot ce-a fost a lor se va prăbuşi de-acum în ruine, iar ei vor deveni sclavi.

Exagerează, gândi el. *Vor fi supuşi, dar nu sclavi; iar mauraii vor fi stăpâni blânzi. Dar vor fi stăpâni. Plik. De ce mi-aduc oare aminte de Plik acum, când mă aflu dincolo de ceruri? În noaptea aceea, în Seattle... "În această ţară, văzut-am cum spiritul vechilor mericani se-nalţă, uriaş, din locul în care zăcut-a veacuri la rând îngropat, făcând temeliile lumii să se cutremure..." Iată de ce plânge iubita mea, adevăratul motiv al suferinţei*

sale. Plânge pentru sufletul pierdut al poporului ei. Al poporului ce-a năzuit către stele.

O întrebare i se născu în minte: *Ostrovului Ceresc i-a mai rămas oare vreo fărâmă de suflet?* Bezna în care pătrundeau îl învălui. Rămase singur, plutind în gol, neputând nici măcar să mai răsufle.

Ronica îl apucă de mână. Îi văzu ca prin ceaţă chipul lângă al său, iar suferinţa îi fusese alungată, de dragoste şi îngrijorare.

— Iubitule, Iern, ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

— Eu... Da... Îngăimă, luptându-se ca să-şi recapete stăpânirea de sine. Da, dar tocmai mi-a trecut prin minte o idee mai degrabă înspăimântătoare.

Ea îl privi mirată.

— Ce idee?

El privi dincolo de ea, încercând să se hotărască. Nicicând nu-i fusese mai greu decât acum să îşi exprime gândurile aici, în acest vehicul celest. Oceanul Arctic sclipea dedesubt, vast, agitat, plin de vârtejuri albe. Aisbergurile şi, spre nord, o pătură de nori, brăzdau valurile albastre, ca tot atâtea săbii ascunse în teacă.

Într-un târziu, rosti, cu privirea pierdută în depărtare, pe un ton egal:

— Noi i-am putea salva. Pe-ai tăi şi, poate, proiectul Orion. De dragul tău... Respiraţia ei deveni şuierătoare. Desigur, se prea poate să dăm greş, mai adăugă. Şi, orice s-ar întâmpla, dacă vom încerca să o facem, e aproape sigur că vom muri.

2

— Înălţimea voastră, rosti Ashcroft Lorens Mayn, e trecut de amiază, ultimatumul a expirat, vremea e prielnică. Putem începe bombardamentul în orice moment.

— Pregătiţi-vă, porunci Jovain, dar nu începeţi să trageţi decât după ce voi ajunge şi eu în compartimentul de comandă.

Închise interfonul şi izbi cu pumnul în masă.

De ce? se întrebă. *Prezenţa mea acolo nu e absolut necesară. Aş putea rămâne aici, transmiţându-mi ordinele, fără să fiu martor la ceea ce se va întâmpla.*

Dar trebuie. Am nevoie de această tortură. Credeam că nu-i răspund lui Iern pentru a-l scoate din minţi. Dar nu, nu i-am răspuns, căci n-am îndrăznit s-o fac.

Tăcerea îl învălui; se auzea doar veşnicul susur al fortăreţei sale. I se părea că aude frânturi de voci şi se bucura că le putea distinge spusele. Se ridică în grabă. *Nu mai ezita! î*şi impuse. *Fă ceea ce ai hotărât! Urmează-ţi destinul.*

Mai zăbovi însă o vreme în mijlocul încăperii. Îşi plimba privirea printre relicve, trecu peste Declaraţie şi se fixă asupra portretului lui Charles. Văzu că secolele îi estompaseră chipul. Apoi se întoarse şi ieşi cu paşi repezi.

Străbătu culoarele pustii, îndreptându-se spre cabina de comandă cea plină de instrumente şi imagini. Tehnicienii străini îşi aţintiseră privirile asupra consolelor. Atmosfera părea încărcată şi rece. Fratele lui Faylis lipsea, plecase să-şi inspecteze oamenii din Gardă. Mattas, Rewi şi Yago erau însă de faţă, dar, probabil, nici ei nu ştiau prea bine de ce. Mauraiul şi espayni-anul îl salutară, aşa cum se cuvenea, din pricina rangului său. Mattas privea încruntat la un ecran. Pe acesta se vedea un colţ dintr-un nor de un alb lăptos şi, dincolo de el, lanţuri de munţi, văi, linia ţărmului, canalul şi o pată de altă culoare: Kenai-ul.

— Începeţi prin a incendia oraşul, spuse ucheny-ul. Apoi daţi-le un respiro, o şansă de a observa că am vorbit serios, înainte de a lovi fermele şi satele.

O spaimă iraţională îl cuprinse pe Jovain. *Cine porunceşte aici? Cine e, de fapt, căpitanul?* Groază: *Nimeni?*

Alungă acest gând, dar nu se putu abţine să întrebe:

— Dacă se încăpăţânează să reziste şi după această a doua fază, care va fi a treia?

Mattas se întoarse către el.

— Înainte de-a ne muta în altă parte, vom pârjoli întreaga regiune, aşa cum am făcut ieri, în valea de dincolo de Estuar. Le vom da o lecţie chiar în vecini.

— Geea...

— Noi *suntem* Geea.

Jovain îşi umezi buzele, uscate şi crăpate.

— Foarte bine, i se adresă el tehnicianului principal. Treceţi la capacitatea maximă, iar când sunteţi gata, trageţi.

Strălucirea alungă soarele de pe cer. Sediul Sălaşului Lupilor se prăbuşi în flăcări. Casă după casă se aprinse, de-a lungul străzilor, grinzile se carbonizară, iar asfaltul începu să fiarbă. Din spre docuri, se înălţa un fum gros şi negru, cu miros de păcură arsă. Navele pluteau, cuprinse de văpaie, iar în jurul lor apele fierbeau. Ecourile conflagraţiilor răsunau ca un vuiet continuu, reflectându-se pe pantele munţilor.

Atacul încetă. De la distanţă, localnicii îşi priveau locuinţele mistuite de un uriaş păianjen stacojiu, învăpăiat, deasupra căruia se înălţa un vierme gros şi negru, de fum. Unii plângeau, alţii blestemau, dar cei mai mulţi încremeniseră, muţi, în iarba umedă. Copiii scânceau, şi câţiva voluntari încercau să salveze pacienţii ce fuseseră evacuaţi din spital.

Tăcerea se aşternu în ceruri vreme de o jumătate de ceas. Apoi trăznetele izbiră din nou,

iar şi iar şi iar de la un capăt la celălalt al acelui ţinut.

În cabina în care se afla calculatorul, Iern îşi ridică privirea de lingă terminal, flexându-şi degetele amorţite. Ronica terminase înaintea lui, la celălalt terminal.

— Gata, spuse el.

Ea încuviinţă şi apăsă pe tastele de final. Numere şi grafice se perindară pe ecranele monitoarelor, apoi imprimanta începu să bâzâie. Iern studie rezultatele, după care se întoarse către ea.

— Totul se potriveşte, îi spuse. O vom face la următoarea trecere pe orbită. Mai întâi, desigur, va trebui să modific traiectoria, dar nu e nevoie să o fac imediat.

Ea zâmbi.

— Mă bucur. Vom avea măcar puţină vreme pentru noi înşine.

El îşi desfăcu centura şi pomi spre ea. Se întâlniră la jumătatea drumului. Plutiră împreună printre maşinării, ţinându-se de mână. Ea nu-şi împletise părul, ci se mulţumise să-l prindă pe spate cu o cordeluţă. Pletele îi unduiră, purtate de briza răcoroasă a ventilatoarelor, ca un lan de grâu în pârg. Ochii îi erau verzi ca marea, pielea, cafenie ca pământul vara. Mirosea a raze de soare.

— Oh, Deu, e-atât de nedrept că tu trebuie să mori! oftă el.

— Am mai discutat despre asta, îi replică ea. De va trebui să pier, voi pieri o dată cu tine. Şi, în fond, de ce-ar trebui să se întâmple una ca asta? Un pilot de calibrul tău...

— În aceste condiţii? Şi-apoi... mai intră în calcul şi ceea ce simt eu. Dacă voi da greş chiar la intrarea în atmosferă...

Din nou, lacrimile i se desprinseră de sub pleoape, formând mici planete; erau puţine de astă

dată şi erau doar pentru el.

— Te înţeleg, iubitule! Vino.

Îl conduse în cală şi-acolo îl consolă, îl strânse în braţe, doar atât, încercând să-i dea ceva din propria ei putere.

3

Munţii se înălţau, cenuşiu-albăstrii, acoperiţi de zăpezi şi gheţari sclipitori. Se cutremurau din temelii. Dar munţii erau coloana vertebrală a planetei. Ei aveau să rămână în picioare. La poale, pădurea se întindea, spre vest, spre spaţiile largi, spre locul unde peninsula întâlnea trupul continentului. Dincolo de istm se înălţau alte culmi. Dinspre sud, o furtună puternică se apropia. Negura ei învălui soarele şi umbra cobori peste întinderile pământului. Avangarda ei, vântul, şuiera sălbatic, strecurându-se printre copaci, spulberând incendiile Kenai-ului aprins şi fuioarele de fum ce se înălţau deasupra fermelor. Pe unde trecea, jarul se aprindea din nou; dar din urmă venea ploaia.

În penumbra ce se lăsase, Ostrovul Ceresc plutea nemişcat, ca un uriaş palid. Din cauza perdelei de nori, fulgerele sale nu mai loveau metodic şi precis, ci, ca în urmă cu o zi, măturau totul, distrugând orice mai rămăsese de distrus. Nici o clădire nu mai era în picioare. Arcurile de foc, încărcate de energie, izbeau acum în afara oraşului. Poate că ochitorii nu căutau să lovească neapărat în oameni, poate că ceaţa era cea care îi orbise. Dar, cert, le păsa prea puţin de cei ce piereau loviţi acolo, jos. Intenţia lor era limpede: voiau să nimicească, rapid, şi pentru totdeauna, naţiunea care aprinsese torţa ce-avea să aducă o nouă Judecată de Apoi.

Locuitorii Kenai-ului fugeau spre est, călare ori în căruţe ce se hurducau sălbatic, sau, pur şi simplu, alergau cât îi ţineau puterile. Mulţi dintre

călăreţi purtau în şa câte-un copil încredinţat de vreo mamă disperată. Dar nici unul nu avea să reuşească să ajungă la adăpost înainte ca laserele să se prăvălească asupra lor.

Lumina izbucni din ceruri.

Celor ce priviră într-acolo le fu dat să vadă o sclipire de numai o frântură de clipă, ce străluci asemeni unui soare. Ochii li se împăienjeniră, şi strălucirea fu reflectată de pătura de nori.

— Pe cel mai adânc dintre iadurile lui Nan! exclamă Rewi. Ce-a fost asta?

— Fulgerul acela? O fi fost vreun spasm electrostatic, sugeră tehnicianul-şef.

— Recepţionat pe toate monitoarele? întrebă Jovain, ironic.

Furia trezită a Geei, îi trecu, fugar, prin minte. *Nu! Noi suntem Geea.*

Explozia de lumină reveni, şi sistemele supraîncărcate cedară.

Când, în sfârşit, imaginea reveni, văzură meteoritul. Era tot mai mare, tot mai aproape. Mattas urlă, se împletici şi căzu.

— Ţineţi-vă bine! strigă Jovain.

O clipă mai târziu, ştiu ce anume era. *Faylis, Faylis!* Zgomotul îl izbi, transformându-i ţeasta într-o cutie de rezonanţă, vuind fierbinte, o dată cu meteorul. Puntea îi fugi de sub picioare. Căzu şi se rostogoli. Se lovi de ceva, încercă să se ridice, dar nu reuşi. Uimit, şi de-abia conştient, simţi cum totul, în jurul său, se prăbuşea. Cădeau şi-aveau să cadă mereu.

Imensitatea crescu în faţa ochilor lui Iern, crescu până când atinse dimensiunile planetei, aşa cum se vedea ea de pe orbită. Ba nu, era asemeni Lunii, căci nici ea nu era vie. Dar aici nu-i era dat să vadă piscuri şi câmpii, brazde adânci şi cratere

misterioase. Dincolo de păienjenişul armăturilor, nu se afla decât o grozăvie fără chip. Şi totuşi, imensitatea aceasta era Ostrovul Ceresc. Ostrovul Ceresc.

Nu era conştient de acest lucru decât într-un colţ ascuns şi îndepărtat al minţii sale, un sanctuar al plânsului. Era prea implicat, cu întreaga fiinţă, în ceea ce făcea. De-acum, *Orion* nu mai urma orbeşte o traiectorie prestabilită. Fuseseră prea multe necunoscute, pentru a calcula aşa ceva. Comenzile aerodinamice erau acum în mâinile sale, şi era nevoit să le poruncească, folosindu-şi intuiţia, instinctul şi voinţa. De-acum, el însuşi avea să fie uraganul.

Împinge maneta, învârte manşa, apasă butonul. Acele indicatoarelor vibrau frenetic, osciloscoapele îşi şerpuiau liniile, tremurând. Avea să mai fie nevoie de încă o bombă, pentru a-şi corecta traiectoria? Nu. Stratosfera şuiera şi ţipa în jur. Carcasa navei gemea, supusă unor presiuni colosale. Valul de căldură îl învălui. Iar ţinta sa creştea mereu în faţa ochilor săi.

Îi umplea câmpul vizual şi întreaga fiinţă. Nu mai exista nimic altceva, în afara ţintei. *Acum.*

Straniu, cât de mic fu şocul, când *Orion* străpunse inima Ostrovului Ceresc.

Cu toate acestea, fu suficient pentru a-l face pe Iern să piardă controlul navei. Fu cuprins de ameţeală. Văzu Pământul învârtindu-se sub el. Se repezea spre el, enorm, ca şi prada sa, înainte de a fi răpusă. Piscurile înzăpezite păreau a ţâşni spre înal-turi. Sau, poate, avea să-şi regăsească pacea în valurile oceanului. Straturile dense ale atmosferei sporiră frecarea la suprafaţa carcasei astronavei. Incandescenţa îi acoperi ochii cu un văl difuz. Degetele îi alergară repede pe comenzi, poruncind motoarelor, aripilor, şi trimiţându-i semnale Ronicăi, aflată lângă consola energetică. Dar nu reuşi să recapete controlul asupra navei, şi nici nu-i mai păsa de-acum. Îşi nimicise moştenirea.

Tunetul răbufni.

Sunetul său se rostogoli de la un orizont la altul, de la zenit la nadir şi înapoi. Munţii îl preluară, purtându-i ecourile din stâncă în stâncă. Păsările şovăiră o clipă în zbor, înfiorate. O minge de foc traversă cerul, făcându-se nevăzută, în direcţia Polului Arctic.

Ostrovul Ceresc se prăbuşea din locul de unde veghease până atunci. Fâşii din învelişul său se desprinseră şi fluturară, purtate de vânt, stârnind reflecţii ale luminii soarelui. Scheletul dezgolit se prăbuşea, dându-se peste cap. Ajungând în straturile inferioare ale atmosferei, se rupse în bucăţi, de forme şi mărimi diferite, o ploaie stranie. Acolo unde acestea izbiră apa, ridicară gheizere înspumate; izbind ţărâna, stârniră convulsii telurice; lovindu-se de stânci, scrâşniră sfâşietor sau bubuiră ca mii de tunuri.

Apoi se aşternu liniştea şi, curând, începu să plouă.

Glasul Ronicăi, transmis prin interfon, îşi croi cale prin tumult:

— Am reuşit, nu-i aşa, Iern? Adio! Te iubesc şi-ţi mulţumesc că m-ai iubit.

Dacă noi... Copiii noştri... Aş vrea... Nu, n-am s-o las să moară!

Din adâncul sufletului Călăreţului Furtunii se înălţă hotărârea de a duce la bun sfârşit ceea ce crezuse că ar fi imposibil de împlinit. Nu ştiu cum se petrecură lucrurile. Nu-şi reveni cu adevărat în fire decât mult mai târziu, după ce făcuse în aşa fel, încât *Orion* să părăsească straturile dense ale atmosferei, în salturi lungi care îl purtară în jurul lumii până spre antipozi. Apoi urcă, mânat de o nouă explozie nucleară, ajungând din nou pe orbită, unde îşi regăsi, într-un târziu, odihna.

În liniştea care urmă, Iern putu, în sfârşit, să plângă.

XXVII

— Din locul unde ne aflăm, vedem parcă Pământul renăscând, spuse bărbatul din spaţiu. E nespus de frumos, e paşnic, de parcă ar purta fructe ce dau în pârg, şi n-a fost niciodată însămânţat...

— Sântem din nou la răsărit, spuse femeia. Văd aripi de lumină peste coloanele de nori; îmi aduc aminte de un vultur zburând deasupra unei cascade, odată, demult, în sălbăticie...

Radio-releele de pe mări şi de pe uscat le purtau cuvintele de-a lungul şi de-a latul globului.

— Ascultaţi-ne, spuse Iern. Am avut timp destul să ne gândim, în ultimele câteva zile, cât am plutit în jurul planetei noastre, a tuturor. Bănuiesc că şi voi v-aţi îngăduit un răgaz pentru reflecţie. Veştile primite spun că luptele au încetat şi s-a încheiat un armistiţiu, în vreme ce mauraii şi norrmenii, laolaltă, au sărit în ajutorul celor din Kenai şi al soldaţilor ce se îndreptau către casele lor. Compasiunea şi simţul datoriei pe care l-au dovedit astfel îmi dau speranţe pentru mai bine. Dar voi n-aţi privit toate astea de sus, cum le-am privit eu şi tovarăşa mea. N-aţi fost aici, de unde Pământul se vede ca un întreg, singur printre stele. Ascultaţi-ne deci, pe noi, cei de aici.

— Nu ne aşteptăm să convertim pe nimeni, i se alătură Ronica. Vrem doar să vă îndemnăm să vă gândiţi şi să aveţi curajul să o luaţi din nou de la capăt. Trebuie s-o faceţi. Alternativa e una singură: pieirea. Vechea ordine a lumii nu mai există. Ea zace în ţărână, acolo unde fraţii s-au ucis între ei.

Federaţia Maurai şi Uniunea de Nord-Vest: după toate pierderile suferite, mai vreţi oare să continuaţi lupta? Mai puteţi oare să o faceţi? N-au

sângerat destul societăţile voastre? De veţi lăsa războiul să vă stoarcă şi ultima picătură de sânge, unii dintre voi s-ar putea să învingă, până la urmă. Dar cel ce va birui va fi rănit de moarte, schilodit, şi niciodată nu va fi în stare să redevină ce a fost

Soldaţi ai mongilor: stăpânirea voastră a luat sfirşit. Veţi muri oare, încercând zadarnic să o reconstruiţi, sau veţi conduce voi înşivă mersul înainte, spre libertate?

Franceterr: veţi construi, poate, un alt Ostrov Ceresc, dar Domeniul e, pe veci, sfâşiat. Între timp, vechii duşmani, Espayn-ul şi barbarii, vă ameninţă. Ce veţi face, în această privinţă? Lume: vei sta oare deoparte, în vreme ce civilizaţia uropană va pieri, ori i te vei alătura, spre a-i împărtăşi moştenirea multimilenară?

Bărbaţi şi femei, din orice naţiune aţi fi, de orice rasă şi de orice condiţie: cât timp veţi mai îndura să fiţi folosiţi? Când le veţi striga, în sfirşit, conducătorilor voştri: „Destul!" Când vă veţi cere dreptul de-a vă trăi viaţa aşa cum credeţi de cuviinţă?

Nava zbura mai departe, aflându-se acum deasupra unui ocean scăldat în lumina strălucitoare a zilei.

— Noi doi n-avem nici o putere, spuse Iern. Şi nici nu ne-o dorim, căci puterea oamenilor asupra semenilor lor e cea care ne-a adus în acest groaznic impas. Nici nu ne-nchipuim că vom reuşi să vă convingem să purcedeţi la vreo grandioasă operă de reconstrucţie. Lucrurile nu merg aşa în această lume, şi, probabil, aşa trebuie să fie. Ceea ce credem c-am putea face, din poziţia în care ne aflăm, este să vă facem câteva propuneri. Sântem convinşi că ele v-au trecut, multora dintre voi, prin minte. Dar nimeni n-a îndrăznit să le rostească, nici o persoană înzestrată cu autoritate n-a cutezat să încerce a le pune în aplicare, tocmai din teama de a nu-şi periclita poziţia. Dar eu şi Ronica n-

avem nimic de pierdut, la fel ca şi voi, milioanele care ne ascultaţi.

Federaţia Maurai neagă dorinţa de a-şi impune voinţa întregii omeniri. Şi totuşi, exact asta a făcut vreme de generaţii. Fiţi sinceri, voi, cei din Oceania. De ce-aţi fi vrut să îi călcaţi în picioare pe nord-vestici, dacă nu fiindcă oamenii lor de ştiinţă, inginerii şi întreprinzătorii v-ar fi pus sub semnul întrebării supremaţia?

Şi membrii sălaşurilor Uniunii de Nord-Vest neagă că ar avea ambiţii imperiale. Dar şi ei ar trebui să fie mai sinceri cu ei înşişi. N-au vrut niciodată să recunoască dreptul altora la autodeterminare, dreptul altora de a ridica bariere în calea lor, dreptul de a se împotrivi voinţei lor, de-a face tot ce le trecea prin minte. Pentru ce v-aţi luptat voi, Lupilor, dacă nu pentru puterea de a da la o parte restul omenirii din calea voastră?

Veţi lupta oare unii împotriva celorlalţi până la moarte – moartea imediată a celui înfrânt sau moartea lentă a învingătorului?

V-o spunem, din afara lumii voastre: puneţi capăt răfuielilor şi întoarceţi-vă la muncă. Faceţi ca Orion să răsară, dar nu ca o armă, ci ca o unealtă pe care s-o construiţi şi s-o folosiţi împreună.

Da, lansările vor elibera radiaţii în atmosferă, dar cred că a sosit timpul să devenim realişti în această privinţă. Contaminarea va fi scăzută, suportabilă şi temporară, până când omul îşi va construi o bază de plecare în spaţiu. Curând după aceea, Pământul va înceta să mai fie o planetă secătuită. Cât de departe vom merge, care ne vor fi împlinirile, va fi de datoria urmaşilor noştri să o constate în milioanele de ani ce vor urma.

Până atunci, lăsaţi industria să se dezvolte, construiţi generatoare cu fuziune, bine păzite. Maurai şi nord-vestici, alătura-ţi-vă şi ajutaţi-vă civilizaţiile surori, cea mong şi cea uropană, laolaltă cu vechii aliaţi ai acestora. Ajutaţi-i şi pe

barbari, şi pe sălbatici, oferiţi-le o mână prietenească, dar nu le daţi de înţeles că v-ar fi egali până ce nu vor fi civilizaţi. Nici înapoierea, nici dominarea celor înapoiaţi nu constituie o virtute.

Ronica luă cuvântul:

— Cred c-am mers destul de departe. Nu putem alcătui un program care să ne ducă la porţile paradisului. Nimeni nu poate. Profeţii care-au devenit regi au adus întotdeauna dezastrul asupra ţărilor pe care le-au cârmuit. Vă cerem doar să vă gândiţi, să vă gândiţi profund. Să faceţi pace şi s-o ocrotiţi.

Veţi avea nevoie de măsuri de precauţie, astfel încât mauraii să nu fie ispitiţi să captureze flota spaţială pentru a o distruge, şi nici norrmenii, pentru a dobândi supremaţia. Dar cred că cea mai bună pavăză pe care pacea şi spiritul întreprinzător ar putea-o avea e însuşi faptul că acestea sunt ceea ce oamenii vor ca ele să fie. Faceţi cunoscut tuturor acest lucru, oameni buni. Şi fiţi gata să respingeţi pe oricine v-ar oferi mai puţin de-atât. *Orion* va răsări, într-o bună zi, pentru noi toţi.

Iern uită să închidă emiţătorul înainte de-a murmura:

— Cum altfel mi-aş putea oare câştiga iertarea?

2

Terra Australis porni din Laska spre N'Zealann la începutul verii. Era o navă monococă, albă asemeni pânzelor ei, cu suprastructuri lucitoare, de alamă şi sticlă. La provă, purta un galion întruchipând Triada, pe catargul principal îi fluturau Crucea şi Stelele, iar pavilionul de pe arborele trinchet o proclama drept iaht regal. De obicei, acest din urmă drapel era arborat pe catargul cel mare, dar, în această

călătorie, onoarea îi revenea steagului Uniunii de Nord-Vest

În cea de-a doua zi a călătoriei, era senin, iar răcoarea nordului nu mai era chiar atât de muşcătoare. Norii se înălţau la orizont, ca nişte munţi de zăpadă. În rest, doar soarele brăzda albastrul fără pată. Vasul era mânat de briza ce şuiera în velatură şi stârnea valuri cu creste de spumă albă. Apele erau un amestec de verde şi ametist, iar zvonul lor era cel al unui torent năvalnic. Câte-o rafală de vânt aducea, din vreme în vreme, gustul lor de sare pe buze.

Trei persoane ieşiră din cabină şi se opriră lângă balustrada de la pupa. În rest, puntea era pustie, cu excepţia acelei wahine ce se afla în ghereta cârmei. Nava aceasta n-avea nevoie de prea mulţi marinari.

Plik îşi goli paharul şi şi-l umplu iar din sticla de vin pe care o luase cu sine din salonul oaspeţilor.

— Rămâneţi cu mine aici, pe punte, căci s-ar putea să fie ultima oară când vom putea sta de vorbă liniştiţi, spuse el, cu vocea tremurându-i uşor, de la beţie.

— Oricum, ar fi pentru prima oară, în învălmăşeala în care-am fost prinşi, eu şi Iern, de la aterizare încoace, adăugă Ronica.

Nu-şi ridicase gluga pufoaicei, şi vântul îi aduse o şuviţă din pletele-i bogate, pe frunte.

— Aşa se întâmplă când devii o persoană carismatică, cu atât mai mult, cu cât este vorba de o scară planetară..., comentă Plik, ridicând din umeri. Până acum, ofiţerii de la bord au fost oameni de treabă. Ştiau câtă nevoie aveaţi de odihnă şi nu v-au împovărat cu prezenţa lor. Dar nu vă temeţi, nu va mai dura mult. Mă bucur că sunt un simplu necunoscut, tolerat aici doar fiindcă vă sunt prieten.

Îşi ridică paharul, îi admiră o vreme licoarea rubinie, după care bău, încântat.

— De ce-ai vrut, atunci, să ne-nsoţeşti? se miră Iern.

— N-am putut rezista ispitei. Oricum, n-am de gând să stau prea mult, căci abia aştept să mă întorc la taverna mea şi la frumoasa-mi Frunză-de-Viţă. Dar situaţia voastră nu e la fel de simplă. Zeii nu sunt la fel de liberi ca oamenii de rând.

— Ei, haide! râse Ronica. E drept, am înflăcărat imaginaţia populară şi vom fi având o oarecare importanţă simbolică, iar călătoria noastră ar putea grăbi încheierea păcii. Toate astea sunt trecătoare. Dar, atâta timp cât va dura, vom avea grijă să ne asigurăm că vom avea locul nostru în programul de explorare a spaţiului.

Iern sorbi, la rândul său, din cupă şi privi în depărtare, către orizont, aşa cum i se întâmplă adesea. Nu mai era chiar atât de tras la faţă, dar unele dintre ridurile care îi brăzdau chipul n-aveau să-i mai dispară niciodată. Poate că, într-o bună zi, avea să-şi regăsească veselia, dar strigoii care-l bântuiau n-aveau să-i mai dea niciodată pace.

— Vezi tu, încercă el să-i explice, nici unul din noi nu mai avem cu adevărat o patrie.

— V-aţi putea alege una, oricare aţi vrea, îi replică Plik.

— Dar nu va fi patria noastră adevărată.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui. Oricâtă glorie v-ar oferi, n-ar fi pământul vostru natal. Zeii acelor pământuri s-au mistuit în flăcări, şi străinii le-au moştenit templele.

— Aşa e. Şi, la urma urmei...

— La urma urmei, nici voi nu veţi mai fi doar voi înşivă, cei de până acum. Sunteţi cei din ale căror pântece se va naşte o nouă rasă, o nouă lume.

— Hai, lasă! protestă Ronica.

— Nu, nu mă refer la existenţa voastră de fiecare clipă, spuse Plik. Viaţa va rămâne la fel de plină de bădărănie, de lăcomie, de conflicte, de compromisuri, de îngustime spirituală, de prostie, lene, cruzime şi zădărnicii, de toate fermecătoarele

calităţi ale firii umane. Dar voi... Voi aveţi un destin căruia nu veţi reuşi să-i scăpaţi nici după moarte. Sper, pentru binele vostru, că veţi reuşi să rezistaţi ispitei de-a aduce mai aproape clipa aceea. Dar speranţele mele, vă spun drept, sunt mici. Ezită o clipă, înainte de a încheia: Doar dacă nu cumva, trasând cărările de dincolo de lume, nu veţi reuşi să puneţi temelia unui nou mit, necunoscut până acum, un mit ce va trăi în viaţa copiilor voştri şi a copiilor copiilor voştri... Întoarceţi-vă peste o mie de ani, daţi la o parte buruienile ce îmi vor acoperi mormântul, treziţi-mă şi spuneţi-mi dac-am avut sau nu dreptate.

— Hmm... zâmbi Iern, dar în surâsul lui se cuibărise şi suferinţa. Cum am putea face aşa ceva? Până atunci, vom fi de mult oale şi ulcele.

— Greşeşti, îi răspunse Plik. La bine ori la rău, spiritele voastre vor merge-ncoronate înainte, în noua eră care începe-acum, şi, poate, în toate erele ce-i vor urma.

— Dar noi nu suntem decât noi înşine! strigă femeia.

— E oare cineva, în această lume, doar un om, un simplu om?

— Nu ştiu, îi răspunse Iern, prudent. Ştiu doar că, la capătul acestei călătorii, Ronica şi cu mine ne vom duce, într-o bună zi, acasă la Terai, şi le vom povesti alor săi despre el, tovarăşul nostru de drum. Nu-l vom uita. Îşi întinse paharul. Toarnă-mi, Plik, fii atât de bun. Îl ridică apoi, închinând: Să bem cât mai putem, să bem pentru Terai... pentru Wairoa... pentru Vanna Uangovna... da, şi pentru Mikli, Jovain şi toţi ceilalţi... Ne vom aduce-aminte. Ne auziţi? Ne vom aduce-aminte.

Mâna sa o căută pe cea a Ronicăi. Cupele se ciocniră de trei ori. Vântul se înteţi. O balenă ieşi la suprafaţă, în apropiere. Iar nava plutea înainte, despicând valurile, în căutarea Crucii Sudului.

Provenind dintr-o familie de origine scandinavă, POUL ANDERSON a absolvit fizica, în 1948, lucrând sporadic în învăţământul universitar. Încă din vremea colegiului, a început să publice în *Astounding,* iar din 1952 s-a consacrat pe deplin literaturii, între 1944, data apariţiei primei sale povestiri, şi aprilie 1971, când *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* i-a consacrat un număr special, fiind autorul a treizeci şi patru de romane, două antologii şi cincisprezece culegeri de povestiri şi nuvele, în afara celor publicate în revistele de gen şi necuprinse încă în volume. Dintre acestea, trei cărţi nu aparţineau domeniului SF. Un excepţional simţ al epopeei în domeniul science fiction animă numeroase dintre aceste texte de o vioiciune deosebită a acţiunii; în descrierea scenelor de luptă, Poul Anderson nu este egalat de nici unul dintre confraţii săi. Primul său roman, *Brain Wave (Povara cunoaşterii,* 1954) descrie un viitor apropiat în care o invenţie permite creşterea nivelului intelectual al întregii omeniri; idioţii devin oameni normali, iar oamenii de rând devin genii. Implicaţiile acestei descoperiri îi prilejuiesc autorului o meditaţie profundă asupra condiţiei umane. Nuvelele din ciclul *The Guardians of Time (Patrula timpului,* 1955-l959) urmăresc aventurile agenţilor unei poliţii temporale însărcinate cu eliminarea ucroniilor provocate de călătorii temporali iresponsabili. *The Dancer of Atlantis (Dansatoarea din Atlantida,* 1971) tratează tot o temă legată de călătoriile temporale, în care intervin elemente din tema civilizaţiilor pierdute. *The High Crusade (Cruciada cosmică,* 1960) exploatează cu ingeniozitate motivul handicapului constituit de o tehnologie prea avansată în faţa unor primitivi hotărâţi, locuitori ai unui sat medieval englez, care întemeiază un veritabil imperiu galatic. *Operation Chaos (Operaţiunea Haos,* 1971) e o parabolă glumeaţă, în care eroul, un vârcolac căsătorit cu o

vrăjitoare, străbate o lume în care ştiinţa a fost înlocuită de religie. Se remarcă înclinaţia autorului pentru SF-ul de aventuri, în tradiţia unei *space-opera* clasice, dar şi pentru *heroic-fantasy.* Însă Poul Anderson n-a ocolit problemele grave ale societăţii contemporane. *Orion Shall Rise (Orion va răsări,* 1973) este o epopee a cărei acţiune se desfăşoară într-o lume post-cataclismică, unde ecologismul se împleteşte cu critica socială. Pentru nuvelele sale, Poul Anderson a primit, în repetate rânduri, premiile Hugo şi Nebula.

NOTA AUTORULUI

Cei care-şi amintesc de alte povestiri din lumea maurailor vor observa, poate, anumite diferenţe faţă de ceea ce se povesteşte în această carte. Dar aceste discrepanţe nu constituie, neapărat, o greşeală. Date şi relatări ulterioare ne determină adesea să ne revizuim punctele de vedere referitoare la trecut sau la prezent. Viitorul nu face nici el excepţie.

Variaţiile care apar faţă de limbajul actual, incluzând cele gramaticale, ortografice, referitoare la nume sau la reperele geografice etc, se datorează schimbărilor intervenite o dată cu trecerea veacurilor, şi nu, în mod necesar, ignoranţei mele.

Doctorul Ernest Okress de la Institutul Franklin mi-a furnizat cu amabilitate un material valoros privitor la Staţia de Cercetare a Aerostatelor Termale şi Solare, la al cărei proiect a lucrat, în cadrul unui numeros colectiv. (Conceptul de tensegritate îi aparţine lui Buckminster Fuller). Am participat la o lecţie de supravieţuire în sălbăticie, ţinută de Tom Brown, Jr., şi am învăţat o mulţime de lucruri, care mi au fost de folos în scrierea acestei cărţi. Pentru sfaturile bune şi încurajările prieteneşti, le sunt îndatorat, mai presus de toate, lui Karen Anderson, Mildred Downey Broxon, Victor Fernández-Dávila, Larry J. Friesen, David G. Hartwell, Terry Hayes, Jerry Pournelle şi „Vladimir iz Livonâi" de la Societatea pentru Anacronism Creator. Nici una dintre persoanele amintite în aceste rânduri de mulţumire nu este răspunzătoare de eventualele greşeli pe care le-aş fi comis.

POUL ANDERSON

Table of Contents

Table of Contents